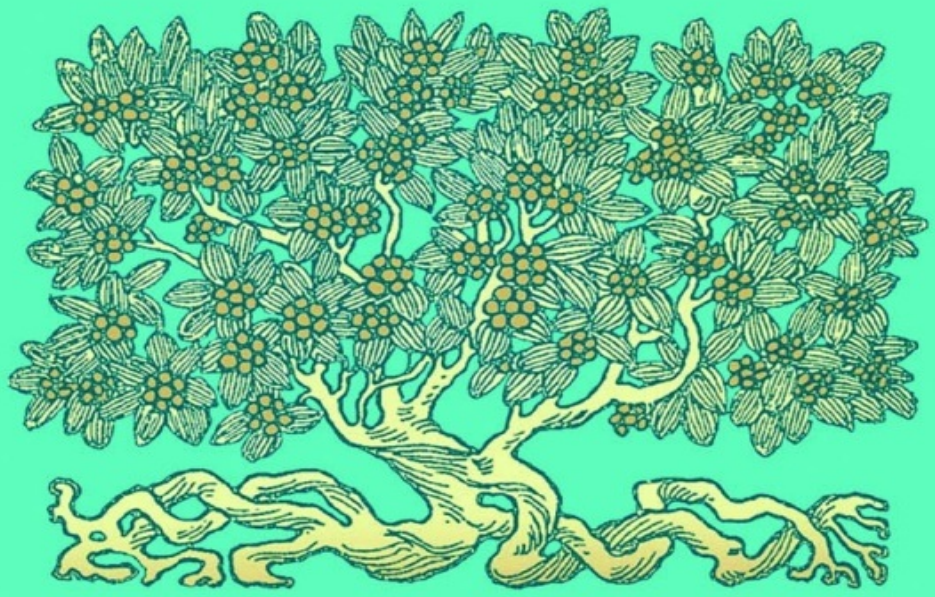
NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #4

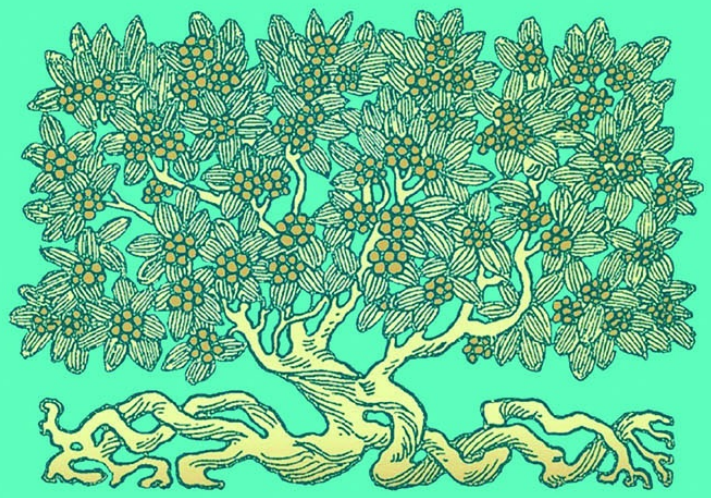
GÜZ DAVULLARI

KISIM I

epsilon®

NEW YORK TIMES ÇOK SATANLAR YAZARI

DIANA GABALDON

YABANCI #4

GÜZ DAVULLARI

KISIM I

Epsilon®

GÜZ DAVULLARI

GÜZ DAVULLARI

Orijinal Adı: Drums of Autumn
Yazarı: Diana Gabaldon
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Yasemin Büte
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Kasım 2011

ISBN: 978 9944 82-470-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1997 Diana Gabaldon

Türkçe Yayım Hakkı: Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GÜZ DAVULLARI

Diana Gabaldon

KISIM I

Çeviri: Yasemin Büte

Epsilon®

GİRİŞ

Hayaletlerden hiç korkmadım. Ne de olsa her gün onlarla yaşıyorum. Bir aynaya bakınca annemin gözleri bana bakıyor ve dudaklarım, büyük büyük babamı hatırlatan bir gülümsemeyle yukarıya kıvrılıyor.

Hayır, aşkla uzanan ve yok olan bu ellerin dokunuşundan nasıl korkarım? Beni ben yapan ve sonsuza dek mezarda kalacak olan kalıntılarımı yaratanlardan nasıl korkarım?

Yine de geçip giderken düşüncelerime dokunan bu hayaletlerden az da olsa ürkebilirim. Bütün kütüphaneler onlarla dolu. Tozlu raflardan bir kitap alıp, yıllar önce ölmüş ama sayfaları çevirdikçe hâlâ canlılığını koruyan birinin düşünceleriyle dolabilirim.

Elbette bu, uykusuzluğa neden olan gösterişsiz, her zamanki hayaletlerden olmaz. Arkanıza bakar ve karanlık köşeleri aydınlatması için bir meşale tutarsınız. Tek başınıza yürüdüğünüzde arkanızdan gelen ayak seslerini dinlersiniz.

Hayaletler her zaman geleceği saklayarak içimizden geçip giderler. Aynaya bakarız ve geçmişi gösteren diğer yüzlerin gölgelerini görürüz; boş bir kapı eşiğinde sapasağlam duran anıların şekillerini fark ederiz. Kanla ve seçimlerimizle, kendi hayaletlerimizi kendimiz yaratırız; aslında kendimize biz musallat oluruz.

Her bir hayalet, rüya ve sessizliğin gizeminden davetsizce gelir.

Mantığımız, "Hayır, olamaz," der.

Fakat diğer yanımız, geçmişteki yanımız her zaman karanlıkta usulca seslenir, "Evet, olabilir."

Bilinmezlikte gelir gideriz ve bu gelgitler arasında unutmaya çalışırız. Fakat zaman zaman sessiz bir odada bir esinti şefkatle saçlarıma dokunur. Bu kişi benim annem sanırım…

Bölüm 1
Görkemli YeniDünya

1
Cennette İdam

Charlestone

Haziran 1767

Daha davulları görmeden seslerini duyuyordum. Vuruşları, adeta bir boşluktaymışım gibi karnımda yankılanıyordu. Ses kalabalıktan geçip gidiyordu, sert askeri ritim, konuşmayı ve top ateşini bastırma niyetindeydi. İnsanların sessizleşip East Bay Caddesi'ne bakarken başlarını çevirdiklerini gördüm. White Point Gardens'a uzanan yeni Gümrük Dairesi'nin yarı bitmiş iskelesi bu cadde üzerindeydi.

Hava, Haziran ayında Charleston için bile oldukça sıcaktı. Havanın hareketlendiği dalgakıran, en iyi yerlerdi; burası ve aşağısı, adeta canlı canlı kızarıyormuşsunuz hissi veriyordu. Kombinezonum ıslanmıştı ve pamuklu korsajım göğüslerimin arasına yapışıyordu. Onuncu kez yüzümü sildim ve enseme serin hava çarpar umuduyla saçlarımı yukarıya kaldırdım.

Şu an bütün dikkatimi boynuma vermiştim. Elimi boğazıma götürüp, parmaklarımı sardım. Davulların sesleri arasında şah damarımda atan nabzı hissedebiliyordum. Nefes aldığımda sıcak nemli hava adeta boğuluyormuşum gibi beni tıkadı.

Hemen elimi boğazımdan çektim ve elimden geldiğince derin bir nefes aldım. İşte bu hataydı. Önümdeki adam bir aydır, belki de daha fazla zamandır banyo yapmamıştı. Boynunun kenarları kirden simsiyahtı ve kıyafetleri, ekşi ve küf kokuyordu, hatta bu ter kokulu kalabalığın ortasında kokusu keskindi. Seyyar satıcılardan gelen sıcak ekmek ve kızarmış domuz kokusu, gölden gelen küflü deniz yosunu kokusunu bastırıyordu. Sadece körfezden gelen tuzlu hafif esinti havayı rahatlatıyordu.

Endişeli ebeveynleri tarafından çağırılan, caddeye bakmak için meşe ve palmiye ağaçlarının altından koşup boyunlarını uzatan birkaç tane çocuk vardı önümde. En yakınımdaki kızın boynu, sanki bir çimen gibiydi; ince ve narin.

Halkı bir heyecan dalgası kapladı. Darağacı alayı caddenin ucundan görünüyordu. Davullar daha sesliydi artık.

“Nerede o?” diye yanımda mırıldanan Fergus, görmek için boynunu uzatıyordu. “Onunla gitmem gerektiğini biliyordum!”

“Buraya gelecek.” Parmak uçlarımın üzerinde durmak istedim, fakat bunun uygunsuz olacağını hissederek yapmadım. Etrafa bir göz attım, daha doğrusu çevremi araştırdım. Kalabalıkta her zaman Jamie’yi fark edebiliyordum. Çoğu adamın arasından başı ve omuzları görülebiliyordu ve saçları, ışıkta kızıl-altın renginde parlıyordu. Henüz ortalarda yoktu. Sadece gölgede yer bulmak için geciken vatandaşların, sıcaktan korunmak için taktıkları bere ve üç köşeli şapka seli vardı.

İlk önce bayraklar geldi. Büyük Britanya ve Güney Carolina Kraliyet Kolonisi’nin sancakları heyecanlı kalabalığın tepesinde dalgalanıyordu.

Sonra davulcular geldi. Bir seferde ikişerli yürüyorlar, çubukları karşılıklı bir şekilde vuruyorlardı. Çaldıkları, ağır bir marştı ve oldukça acımasızdı. Bir ölüm marşı, sanırım bu ritme böyle diyorlardır. Bu şartlar altında çok da uygundu. Diğer bütün gürültüler, davulların sesleriyle bastırılıyordu.

Sonra kırmızı ceketli askeri birlik ve ortalarında mahkûmlar geldi.

Üç kişiydiler. Elleri, boyunlarına takılan demir halkalara tutturulmuş bir zincirle önlerinde bağlıydı. İlki küçük ve yaşlı bir adamdı, üstü başı yırtık pırtık, perişan bir haldeydi. Sendeleyerek yürüyen bir enkazdı. Bu yüzden mahkûmların yanında yürüyen siyah takımlı papaz, adam düşmesin diye kolundan tutmak zorundaydı.

“Bu Gavin Hayes mı? Hasta görünüyor,” diye mırıldandım Fergus’a.

“Sarhoş.” Arkamdan yumuşak bir ses geldi ve döndüğümde Jamie’nin orada olduğunu ve gözlerini acınası birliğe dikmiş olduğunu gördüm.

Küçük adamın dengesizliği askeri birliğin ilerlemesini etkiliyordu, çünkü tökezlemesi, ona zincirle bağlı iki adamın dengelerini korumaları için zikzak çizmelerine neden olmuştu. Sanki üç sarhoş bir tavernadan çıkmış, yuvarlanarak evlerine gidiyorlardı. Durumun ciddiyeti düşünülürse bu oldukça tuhaftı. Davulları bastıran kahkaha seslerini, East Bay Caddesi’ndeki evlerin süslü demir balkonlarına çıkmış kalabalığın bağrışlarını duyabiliyordum.

Dikkat çekmemek için, “Senin işin mi?” diye sessizce konuştum. Fakat bağırıp çağırsam da sorun çıkmazdı, çünkü herkesin gözü önümüzdeki sahnedeydi.

Jamie yanımda durmak için öne gelirken onun omuz silktiğini görmekten çok hissettim.

“Benden istediği buydu ve benim de onun için yapabildiğim en iyi şey buydu.”

Fergus, Hayes’in görünüşünü inceleyerek, “Kanyak mı viski mi?” diye sordu.

“Adam bir İskoç, küçük Fergus.” Jamie’nin sesi yüzü kadar sakindi ama ben o küçük gergin tınıyı duyabilmiştim. “İstediği viskiydi.”

“Akıllıca bir seçim. Şansına onu astıklarında hissetmeyecektir bile,” diye mırıldandı Fergus. Küçük adam, papazın kolundan kaymış ve kumlu yola yüzüstü düşmüştü. Bu nedenle bir arkadaşı da diz çökmüştü. Fakat son mahkûm, uzun boylu genç adam sendeleyerek ayakta duruyor, dengesini korumaya çalışıyordu. O noktadaki kalabalık neşeyle gürlüyordu.

Muhafız komutanı, öfkeden güneş kadar kızarmıştı. Davullar kuvvetle çalmaya devam ederken, bağırarak bir emir verdi ve bir asker mahkûmları birbirine bağlayan zinciri çıkarmak için acele etti. Hayes sertçe ayağa kaldırılınca, askeri birlik daha iyi ilerlemeye başladı.

Birlik darağacına geldiğinde artık kahkaha yoktu. Katır arabası büyük bir meşe ağacının altına yerleştirilmişti. Davulların sesini ayak tabanlarımda hissedebiliyordum. Sıcak ve kokular yüzünden hafiften midem bulanıyordu. Birden davullar kesildi. Sessizlikte kulaklarım çınlıyordu.

“İzlemene gerek yoktu Sassenach,” diye fısıldadı Jamie bana. “Arabaya geri dön.” Kendi gözleri, tökezleyip askerlere bir şeyler mırıldanan ve çılgınca etrafına bakınan Hayes’e odaklıydı.

İstediğim son şey izlemekti. Ancak Jamie’nin bunu tek başına göğüslemesine izin veremezdim. O, Gavin Hayes için gelmişti ve ben de onun için. Elini tuttum.

“Kalıyorum.”

Jamie omuzlarını dikleştirerek doğruldu. Kalabalıkta göründüğünden emin olmak isteyerek bir adım öne çıktı. Eğer Hayes bir şeyi fark edecek kadar ayıksa, bu dünyada görmek istediği son şey bir dostun yüzü olmalıydı.

Görebilirdi. Hayes, onu arabaya kaldırdıklarında, boynunu büküp üzgün bir şekilde etrafına bakınmaktaydı.

“*Gabhainn! A charaid!*” diye bağırdı Jamie aniden. Hayes’ın gözleri hemen onu buldu ve debelenmesi sona erdi.

Suçu (altı pound, on şilinlik bir hırsızlık) okunurken küçük adam hafiften sallanarak ayakta duruyordu. Üstü başı kırmızı bir tozla kaplıydı ve gri kirli

sakalından boncuk boncuk ter akıyordu. Papaz ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı hemen.

Sonra davullar düzenli bir şekilde çalmaya başladı yeniden. Cellât, urganı kelleşen başın üzerinden geçirip sıkıca bağladı ve düğümü hemen kulağın altına getirdi. Muhafız komutanı duruşunu ayarlayıp kılıcını kaldırdı.

Birden mahkûm doğruldu. Gözleri Jamie'deydi, sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı.

Kılıç, sabah güneşinde parıldıyordu ve davullar son bir *tak* sesiyle durdu.

Jamie'ye baktım. Dudaklarına kadar bembeyazdı ve gözleri de kocaman olmuştu. Gözümün kenarından sallanan ipi ve kıyafet yığınının belirsiz titreyişini görebiliyordum. Sıcak havayı keskin idrar ve dışkı kokusu kaplamıştı.

Diğer tarafımda duran Fergus, soğukkanlılıkla olanları izliyordu, üzüntüyle, "Sanırım yine de hissetti," diye mırıldandı.

***

Ölü beden, adeta düzeneğin ucundaki kurşun top gibi hafifçe sallanıyordu. Kalabalık, huşu ve rahatlamayla bir iç çekti. Deniz kırlangıçları gökyüzünde ötüyorlardı ve körfez sesleri belirsizce geliyor, yoğun havayı boğuyordu fakat şu anda etraf tamamen sessizdi. Durduğum yerden, cesedin düşen ayakkabılarından çıkan küçük *pat* seslerini duyabildim.

Gavin Hayes'i tanımıyordum ve öldüğü için de kişisel bir üzüntüm yoktu ama bunun çabuk olmasından memnundum. Bakmak ayıp gelse de ona bir göz attım. En mahrem olay herkesin önünde yapılmıştı ve ben buna bakıyor olmaktan bile utanıyordum.

Cellât işini biliyordu. Ne bir zorlanma ne pörtlemiş gözler ne de dışa çıkmış dil vardı. Gavin'ın küçük yuvarlak kafası, keskin bir şekilde yana yatıktı. Boynu tuhaf bir şekilde gergindi ama düzgünce kırılmıştı.

Hayes'in öldüğünden emin olan muhafız komutanı, darağacına getirilen diğer adam için kılıcını hareket ettirdi. Gözlerinin, kırmızı giymiş taburu taradığını ve sonra da öfkeden büyüdüğünü gördüm.

Aynı anda kalabalıktan bir çığlık yükseldi ve çabucak yayılan bir heyecan dalgası etrafı kapladı. Başlar döndü ve insanlar hiçbir şeyin görülmediği şeyi görmeye çabalayarak komşularını itmeye başladı.

"Kaçtı!"

“İşte gidiyor!”

“Durdurun onu!”

Üçüncü mahkûm, uzun boylu genç bir çocuktu. Kaçmak için Gavin’in ölüm anını kollamış ve onu izlemesi gereken fakat darağacının büyüsüne kapılan bekçinin yanından sıvışmıştı.

Bir seyyar satıcının arkasında bir hareketlenme gördüm; kirli sarı bir saçın görüntüsünü. Bazı askerler de bunu gördü ve o yöne doğru koştular. Fakat çoğu kişi aksi yöne doğru koşuyordu, bu çarpışma ve karışıklık arasında hiçbir şey başarılamıyordu.

Yüzü mora dönen muhafız komutanının bağırışları, bu gürültüde duyulabiliyordu. Kırmızı ceketliler, komutanlarının emri üzerine hemen kendilerine çeki düzen vermeye çalışırken, şaşkına dönen geri kalan mahkûm tutuldu ve aceleyle Saray Muhafızı’na doğru götürüldü.

Jamie bir kolunu belime dolayıp beni yaklaşan insan selinin dışına çekti. Çavuşlarının zalim ve öfkeli yönlendirmeleri sonucu sıraya girip, alanı aramak için dağılan askerler gelmeden önce kalabalık dağılmaya başlamıştı.

Jamie, “Ian’ı bulsak iyi olur,” diyerek bir grup heyecanlı insanı savuşturdu. Fergus’a bir göz attı, başıyla darağacını ve onun kasvetli yükünü işaret etti. “Cenazeyi iste tamam mı? Daha sonra Söğüt Ağacı’nda buluşuruz.”

“Onu yakalayacaklarını düşünüyor musun?” diye sordum. Dağılan kalabalığı itiştirerek kaldırım taşlarından tüccarlar iskelesine doğru ilerliyorduk.

“Öyle umuyorum. Nereye gidebilir ki?” Dalgın bir halde konuşuyor, kaşlarının ortasında ince bir çizgi görülüyordu. Açıkçası ölen adam hâlâ aklındaydı ve şu anda hayat kurtarma çabasına pek ilgi duymuyordu.

“Hayes’in ailesi var mı?” diye sordum. Jamie başını iki yana salladı.

“Ona viskiyi götürdüğümde bunu sordum. Hayatta kalan bir erkek kardeşinin olduğunu düşünüyordu ama nerede olduğu hakkında bir fikri yoktu. Hayes, erkek kardeşinin ayaklanmadan sonra Virginia’ya gönderildiğini düşünüyordu ama o zamandan beri hiçbir haber almamış.”

Almaması şaşırtıcı değildi. Bir sözleşmeli işçinin - yani kölenin - patronu, onun adına bir mektup gönderecek kadar kibar değilse, İskoçya’da kalan akrabasıyla iletişime geçme hakkı yoktu. Kibar ya da değil, bir mektubun, gönderilme sırası gelmeden önce on yılını Ardsmuir hapishanesinde geçirmiş olan Gavin Hayes’i bulması imkânsızdı.

“Duncan!” diye seslendi Jamie ve buna cevaben uzun boylu, zayıf bir adam arkasını dönüp el kaldırdı. Adam kalabalığın arasından kıvrılarak ilerlerken, tek kolu yayaları uzaklaştıran vahşi bir açıyla sallanıyordu.

“Mac Dubh,” diyerek Jamie’yi başıyla selamladı. “Bayan Claire.” Uzun, dar yüzü üzüntüden kırışıktı. O da bir zamanlar Hayes ve Jamie ile birlikte Ardsmuir’deydi. Kan zehirlenmesi sonucu bir kolunu kaybetmesi, onun diğerleriyle birlikte gönderilmesini engellemişti. İşçi olarak da satılmaya uygun olmadığından af çıkmıştı ve açlıktan ölmesi için serbest bırakılmıştı, ta ki Jamie onu bulana kadar.

Duncan hüzünlü bir şekilde başını iki yana sallayarak, “Huzur içinde yatsın zavallı Gavin,” dedi.

Jamie de Gaelce bir şeyler mırıldanıp istavroz çıkardı, sonra büyük bir çabayla günün sıkıntısını atarak doğruldu.

“Evet, öyle. Ben limana gidip Ian’ın yolculuk hazırlıklarını yapmak zorundayım. Sonra Gavin’ın gömü işini düşünürüz. Ama önce delikanlıyı göndermem lazım.”

Heyecanlı dedikoducular grubunun arasından ilerleyip, çeşitli esnaf gruplarını barındıran kalabalıktan geçip el arabalarından sakınarak limana doğru gitmeye çalışıyorduk.

Kırmızı ceketli asker birliği, kalabalığı yararak rıhtımın diğer ucundan hızla geliyordu. Güneş ışınları süngü dizisinde parıldıyor, adamların adımları adeta boğuk bir davul gibi bu kargaşada duyuluyordu. Hatta kızak ve el arabalarının gürültüsü bile onlar geçsin diye birden kesilmişti.

“Para kesene dikkat et, Sassenach,” diye kulağıma mırıldandı Jamie. İki küçük çocuğa yapışmış başörtülü köle ve bir kutu üzerine çıkmış vaaz veren bir sokak papazının arasındaki küçük aralıktan beni geçirdi. Papaz günah ve tövbeden bahsediyordu fakat bu kargaşada söylediklerinin ancak üç kelimesi duyuluyordu.

“Onu sıkıca diktim,” diye güvence verdim ona. Yine de uyluğuma vuran küçük ağırlığa dokunmak için uzandım. “Seninki?”

Jamie sırıttı ve şapkasını öne eğdi. Koyu mavi gözleri parlak güneş ışığına karşı kısıktı.

“Kilt eteğimin ön kesesinde. Eli çabuk bir fahişeyle karşılaşmadığım sürece güvendeyim.”

Pantolonunun hafif çıkıntılı ön kısmına bir göz attım ve sonra ona vurdum.

Geniş omuzlu, uzun boylu, keskin yüz hatları olan ve Kuzey İskoçyalı gururunu taşıyan Jamie, parlak saçlarını örten gösterişsiz mavi renkli üç köşeli şapkasıyla bile yanından geçtiği her kadının dikkatini çekiyordu. Ödünç alınan pantolon ona oldukça dardı ve 'genel görünümü'nü gösterişsiz yapmak için hiçbir şey yapmıyordu. Bu izlenim, Jamie'nin tamamen farkında olmamasıyla artıyordu.

"Sen fahişeler için ayaklı bir meydan okumasın. Yapış bana, ben seni korurum."

Biz küçük bir alana çıkarken Jamie bir kahkaha atıp koluma girdi.

Kalabalığın arasından yeğenini görerek, "Ian!" diye bağırdı. Bir dakika sonra uzun boylu, leylek gibi bir çocuk, gözlerinin önüne gelen bir tutam kahverengi saçı çekip kocaman sırıtarak kalabalığın dışına çıktı.

"Seni hiç bulamayacağım sandım dayı!" diye bağırdı. "Tanrım, burası Edinburgh, Lawnmarket'tan çok daha kalabalık!" Ceketinin koluyla uzun, gösterişsiz yüzünü silince yanağına küçük bir leke bulaştı.

Jamie soran gözlerle yeğenini inceliyordu.

"Bir adamın ölüme gittiğini henüz görmüş biri için oldukça neşeli görünüyorsun Ian."

Ian büyük bir ciddiyetle hemen ifadesini değiştirdi. "Ah, hayır Jamie Dayı. Ben idamı görmedim." Duncan bir kaşını kaldırdı ve Ian hafiften kızardı. "Ben… ben izlemekten korkmadım. Sadece… yapmam gereken başka bir işim vardı."

Jamie hafiften gülümseyip yeğeninin sırtını sıvazladı.

"Dert etme, Ian. Gavin arkadaşım olmasaydı ben de izlemezdim."

"Biliyorum dayı. Bunun için üzgünüm." Çocuğun kahverengi iri gözlerinde bir neşe pırıltısı belirdi. Yüzünde güzel denilecek tek yer gözleriydi. Bana bir göz attı. "Korkunç muydu yenge?"

"Evet ama geçti." Koynumdan nemli bir mendil çıkarıp, yanağındaki lekeyi silmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Duncan Innes hüzünlü bir halde başını iki yana sallıyordu. "Evet, zavallı Gavin. Yine de açlıktan ölmeye göre çok daha çabuk bir ölüm oldu. Bunun haricinde ona kalan pek bir şey yoktu."

"Hadi gidelim," diye araya girdi Jamie. İşe yaramayan bu konuşmalarla vakit kaybetmek istemiyordu. "*Bonnie Mary* rıhtımın diğer ucuna yakın bir yerde olmalı." Ian'ın Jamie'ye bir bakış atıp sanki konuşmak istercesine

doğrulduğunu gördüm fakat Jamie çoktan limana doğru dönmüştü ve kalabalıkta ilerliyordu. Ian bana bir göz atıp omuz silkti ve bana kolunu uzattı.

Denizcilerden, işçilerden, kölelerden, yolculardan, müşterilerden ve çeşitli tüccarlardan kaçınarak, rıhtım boyunca uzanan mağazaların arkasında Jamie'yi takip ettik. Charlestone ana nakliye bölgesiydi ve bu mevsimde bir ay içinde Avrupa'dan gelip giden yüzlerce gemi sayesinde yoğundu.

Bonnie Mary, Jamie'nin şarap işinde servet kazanmak için Fransa'ya gitmiş ve bunda başarılı olmuş kuzeni Jared Fraser'ın bir arkadaşına aitti. Biraz şansla *Bonnie Mary*'nin kaptanı, Jared'ın hatırına Ian'ı Edinburgh'a geri götürmek için miço olarak gemisine almaya ikna olabilirdi.

Ian bu ihtimal karşısında heyecanlı değildi ama Jamie maceracı yeğenini ilk fırsatta İskoçya'ya göndermeye kararlıydı. İki ay önce - kazara - Amerika'ya ayak bastığımız Georgia'dan bizi Charleston'a getiren *Bonnie Mary*'nin olduğu haberleri diğer endişeler arasındaydı.

Bir tavernanın önünden geçerken, pasaklı bir kadın bir kova domuz yemiyle dışarıya çıktı. Jamie'yi fark edip kovayı kalçasına dayayarak durdu ve bir kaşını kaldırarak arsız bir şekilde gülümsedi. Ancak Jamie amacına odaklanarak bu bakışı görmezden geldi. Bunun üzerine kadın başını arkaya atıp, yemi merdivenin yanında uyuyan domuza attı ve öfkeyle içeriye girdi.

Jamie durup yükselen gemi direklerine bakmak için ellerini gözlerine siper ettiğinde onun yanına geldim. Jamie bilinçsizce pantolonunun önünü kaşıyıp okşuyordu. Kolunu tuttum.

"*Aile mücevherleri* hâlâ güvende, değil mi?" diye mırıldandım.

"Rahatsız ediciler ama güvendeler," diyerek güvence verdi bana. Yüzünü buruşturarak bağcıklarını topladı. "Sanırım onları kıçımda saklasam daha iyi olurdu."

"Beni etkilemediği sürece umurumda değil kocacığım," dedim gülümseyerek. "Kendi adıma hırsızlığı göze alabilirim."

Aile mücevherleri şöyle oluyordu: Bir fırtına yüzünden Georgia sahillerine vurmuştuk. Islanmıştık, kıyafetlerimiz parçalanmıştı ve sefil haldeydik. Elimizde sadece bir avuç dolusu iri, değerli mücevher taşları kalmıştı.

Teoride Jamie'nin kesesinde ve benim cebimde iyi bir servet vardı. Pratikte taşlar, bize göre değerli olmalarına rağmen çakıl taşı sayılabilirlerdi. Mücevherler zengin olmanın kolay ve etkili yoluyken, sorun onları paraya çevirmekteydi.

Güney kolonilerindeki ticaretin çoğu, zengin bir tüccarın ya da bankanın yazdığı senet veya makbuzların değişimiyle değil, takasla yapılıyordu. Ve zengin bankacılar Georgia'da tek tüktü. Onlar da uygun sermayelerini öylece duran mücevher taşlarına çevirmeye pek istekli değillerdi. Savannah'ta birlikte kaldığımız zengin çiftçi, bize kendisinin nadiren nakitte iki pound tuttuğunu, aslında bütün kolonide altın ve gümüş için on poundun muhtemelen olmadığını söylemişti.

Kuzeye gelirken, geçtiğimiz sonsuz tuz bataklıkları ve çam ormanlarında bir taşı satma şansımız da olmamıştı. Charleston, bizim 'sabit' mülkümüzün bir kısmını tasfiye etmek için bize yardım edebilecek liman tüccarlarını ve bankacıları bulmak için ulaştığımız ilk şehirdi.

Ter derecikleri boynumdan aşağıya akıyordu, korsajımın altındaki ince kombinezon sırılsıklam ve buruş buruştu. Limana yakın olmamıza rağmen, günün bu saatinde hiç rüzgâr yoktu ve sıcak zift, ölü balık ve terlemiş işçilerin kokusu kahrediciydi.

Jamie, itirazlarına rağmen Bay ve Bayan Olivier'a (kapılarının önünde karaya oturduğumuzda bizi alan değerli insanlar) misafirperverliklerine teşekkür olarak bir mücevherimizi vermede ısrar etmişti. Onlar da karşılığında bize yolculuk için bir araba, iki at, temiz kıyafet, yiyecek ve bir miktar da para vermişlerdi. Bunun altı şilin ve üç senti cebimdeydi ve bizim bütün nakit servetimiz bu kadardı.

"Bu taraftan, Jamie Dayı," dedi Ian, arkasını dönüp hevesle dayısına işaret ederek. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Nedir?" diye soran Jamie, tozlu, kuru çivit tuğlalarını demir atmış posta gemisine yükleyen terli kölelerin arasına daldı. "Ve o her neyse nasıl aldın? Senin hiç paran yok, öyle değil mi?"

"Hayır, onu zar atarak kazandım."

"Zar atarak! Ian, Tanrı aşkına daha kendini kutsayacak bir kuruşun yokken kumar oynayamazsın!" Jamie benim kolumu tutarak yeğenine yetişmek için kalabalığın arasından geçti.

"Sen her zaman yapıyorsun, Jamie Dayı," diye dikkat çekti delikanlı, bizi beklemek için durmuştu. "Sen kaldığımız her tavernada, her handa bunu yapıyorsun."

"Tanrım Ian, onlar zar, kumar değil! Ve ben ne yaptığımı biliyorum!"

"Ben de öyle," dedi Ian, kendini beğenmiş bir tavırla bakıyordu. "Kazandım, değil mi?"

Jamie sabır dilercesine gözlerini devirdi.

“Tanrım, Ian kafan uçmadan önce seni eve göndereceğime çok memnunum. Denizcilerle kumar oynamayacağına dair bana söz ver, tamam mı? Gemide onlardan kaçamazsın.”

Ian bunu umursamıyordu. Etrafı kalın bir halatla çevrili, yarı parçalanmış istifin yanına varmıştı. Orada durdu ve bize doğru dönüp ayaklarının dibindeki bir şeyi gösterdi.

“Gördünüz mü? Bir köpek,” dedi Ian gururla.

Jamie’nin kolunu tutarak arkasına geçtim. “Ian bu bir köpek değil. Bu bir kurt, hatta dev gibi bir kurt ve seni kıçından ısırmadan önce ondan uzaklaşmanın iyi olacağını düşünüyorum.”

Kurt, bir kulağını kayıtsız bir tavırla sallayıp beni umursamadı. Yerde oturuyor ve sıcaktan dolayı hızla soluk alıp veriyordu. İri sarı gözleri, daha önceden bir kurtla karşılaşmayan biri tarafından bağlılık diye düşüneceği bir ilgiyle Ian’daydı. Ancak ben bir kurtla karşılaşmıştım.

“Bu şeyler tehlikeli. Sana bakar bakmaz seni ısırırlar.”

Jamie bunu önemsemeyerek hayvanı incelemek için eğildi.

“Bu tam bir kurt değil?” İlgiyle konuşarak parmaklarını koklasın diye sözde köpeğe elini uzattı. Elinin kopmasını bekleyerek gözlerimi kapattım. Çığlıkları duymayınca gözlerimi açtım ve Jamie’nin yere çökmüş hayvanın burun deliklerini incelerken gördüm.

“Çok güzel bir hayvan, Ian,” diyerek hayvanın çenesinin altını kaşıdı. Sarı gözler, bu ilgi karşısında zevkten kısıldı. Fakat ben daha çok Jamie’nin burnunu ısırmayı beklediğini düşünüyordum. “Ama bir kurttan çok daha büyük. Başı ve göğsü oldukça geniş, bacakları da uzun.”

Ian da Jamie’nin yanına çömelip koca gri, kahverengi sırtı okşarken hevesle, “Annesi bir İrlanda kurt köpeği,” diye açıklama yapıyordu. “Kızışınca ormandan çıkmış ve yavrulayarak gelince- ”

“Ah, evet anlıyorum.” Şimdi Jamie canavarın koca ayağını alıp tüylü parmaklarını okşarken ona Gaelce bir şeyler mırıldanıyordu. Kıvrık siyah pençeler, rahat beş santim uzunluğundaydı. Bu şey gözlerini yarı kapatırken, hafif esinti ensesindeki kalın kürkü oynattı.

Kaşlarını kaldırıp, hafiften omuz silken Duncan’a bir göz attım ve iç çektim. Duncan köpeklerle ilgilenmiyordu.

“Jamie…” dedim.

“*Balach Boldbeach,*” dedi Jamie kurda. “Sen güzel bir delikanlısın, değil mi?”

“O ne yiyecek?” diye sordum, gereğinden fazla yüksek sesle.

Jamie okşamayı bıraktı.

“Ah,” dedi ve biraz üzülerek sarı gözlü şeye baktı. Gönülsüzce başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. “Korkarım yengen haklı, Ian. Biz onu nasıl besleyeceğiz?”

“Ah, bu sorun değil, Jamie Dayı,” diye ona güvence verdi Ian. “O kendi avlanıyor.”

“Burada mı?” Etraftaki depolara ve ötede sıralanmış mağazalara bir göz attım. “O ne avlıyor, çocukları mı?”

Ian biraz incinmiş görünüyordu. “Elbette değil, yenge. Balık avlıyor.”

Üç kişinin ona şüpheyle baktığını gören Ian, dizlerinin üzerine çöküp iki eliyle hayvanın ağzını tuttu ve açtı.

“Avlıyor! Yemin ediyorum Jamie Dayı! Bak, nefesini kokla!”

Jamie görünen iki tane parlak azı dişe bir göz attı ve çenesini sıvazladı.

“Ben… ben senin sözüne inanıyorum, Ian. Ama Tanrı aşkına evlat, parmaklarına dikkat et!” Ian ellerini çekti ve kuvvetli çene, yere birkaç salya akıtarak kapandı.

“Ben iyiyim, dayı,” dedi Ian neşeyle, ellerini pantolonuna silerek. “Beni ısırmayacağına eminim. Onun adı Rollo.”

Jamie parmaklarıyla üst dudağını ovaladı. “Hmm. Şey, onun adı her ne olursa olsun ve her ne yerse yesin *Bonnie Marry*’nin kaptanının onu mürettebatlarının odasında hoş karşılayacağını sanmıyorum.”

Ian hiçbir şey söylemedi fakat yüzündeki mutluluk ifadesi kaybolmadı. Aksine daha da arttı. Jamie ona bir göz atınca yüzündeki heyecanlı ifadeyi gördü ve kaskatı kesildi.

“Hayır,” dedi korkuyla. “Ah, hayır.”

“Evet,” dedi Ian. Zayıf yüzünde mutluluktan dolayı koca bir gülümseme belirdi. “Gemi üç gün önce yola çıktı, dayı. Çok geç kaldık.”

Jamie, Gaelce benim anlayamadığım bir şey söyledi. Duncan dehşete düşmüş görünüyordu.

“Lanet olsun!” dedi Jamie İngilizceye dönerek. “Lanet olsun!” Jamie

şapkasını alıp bir eliyle sertçe yüzünü sildi. Kızgın, perişan ve gerçekten canı sıkılmış görünüyordu. Ağzını açtı, söyleyeceği şeyi iyice düşündü ve sonra ağzını kapattı. Parmaklarını sertçe saçlarının arasından geçirip, geriden bağladığı kurdelesini gevşeterek çekiştirdi.

Ian utanmış görünüyordu. “Üzgünüm, dayı. Sana yük olmamaya çalışacağım ama aslında öyleyim. Çalışabilirim. Kendi yemeğimi alacak kadar para kazanabilirim.”

Jamie’nin ifadesi, yeğenine bakınca yumuşadı. Derin bir nefes alıp Ian’ın omzunu okşadı. “Seni istemediğimden değil, Ian. Yanımda olmandan başka hiçbir şeyin beni mutlu etmeyeceğini biliyorsun. Ama annen ne söyleyecek?”

Ian yine neşelendi, “Bilmiyorum, dayı,” dedi, “ama söyleyeceklerini İskoçya’da söyleyecek, değil mi? Ve biz buradayız.” Kollarını Rollo’ya dolayıp hayvana sarıldı. Kurt bu hareket karşısında biraz geriler gibi oldu fakat bir dakika sonra uzun pembe dilini dışarı çıkarıp Ian’ın kulağını yavaşça yaladı.

Tadına bakıyor, diye geçirdim içimden dalga geçercesine.

“Ayrıca,” diye ekledi çocuk, “annem benim güvende olduğumu biliyor. Seninle olduğumu söylemek için ona Georgia’dan yazdın.”

Jamie çarpık bir şekilde gülümsemeye çalıştı. “Bu özel, küçük bilginin onu rahatlatacağını söyleyemem, Ian. O beni uzun süredir tanıyor, değil mi?”

Jamie bir iç çekip şapkasını yeniden taktı ve bana döndü. “Hemen bir içkiye ihtiyacım var, Sassenach. Hadi şu tavernayı bulalım.”

***

Söğüt Ağacı karanlıktı ve içeride daha az insan olsaydı, serin de olabilirdi. Ancak sıralar ve masalar idamı izleyen gezginlerle, limanlardaki denizcilerle kalabalıktı. Tavernaya adımımı atarken nefes aldım ve hemen sonra bıraktım. Birayla ıslanmış kirli çamaşır yığını arasından solumak gibi bir şeydi bu.

Rollo, devamlı dişlerini gösterip usulca hırlayarak tavernaya girerken, kalabalığı adeta Kızıl Deniz gibi ikiye bölerek ne kadar değerli olduğunu hemen ispatladı. Tavernalara yabancı olmadığı ortadaydı. Köşedeki sıranın boş olduğundan emin olarak masanın altına girip uykuya geçmeye hazırlandı.

Sıcaktan bıkan Jamie, önünde yavaşça köpüren büyük kalaylı bira bardağıyla hemen kendine geldi.

“İki seçeneğimiz var,” diyerek terden ıslanmış saçlarını şakaklarından çekti. “Taşlardan birine alıcı bulacak kadar Charleston’da kalır ve başka bir gemide

Ian’ın İskoçya yolculuğunu ayarlarız. Ya da kuzeye Cape Fear’a gider ve Wilmington veya New Bern’de onun için bir gemi buluruz.”

“Ben kuzey diyorum,” dedi Duncan duraksamadan. “Cape Fear’da tanıdıkların var, değil mi? Yabancıların arasında uzun süre kalma fikrinden hoşlanmıyorum. Ve tanıdığın kişi de bizim kandırılmadığımıza ya da soyulmadığımıza dikkat edecektir.” Etrafımızdaki İskoç olmayan insanları kibarca gösterircesine bir omzunu kaldırdı.

Jamie daha cevap vermeden, Ian hemen, “Hadi kuzeye gidelim, dayı!” dedi ve koluyla dudağında biradan oluşan küçük bıyığı sildi. “Yolculuk tehlikeli olabilir. Koruma için bir adama daha ihtiyacın olacak, değil mi?”

Jamie ifadesini bira bardağı arkasına sakladı fakat ben, onu saran gizli titremeyi hissedecek kadar yakınındaydım. Jamie aslında yeğenine çok düşkündü. Tüm olanların Ian’ın başına geldiği gerçeği hâlâ akıllardaydı. Çoğunlukla suç çocukta değildi ama yine de olanlar olmuştu.

Çocuk bir sene önce korsanlar tarafından kaçırılmıştı ve onu kurtarma mecburiyeti, dolaylı ve çoğunlukla tehlikeli nedenlerle bizi Amerika’ya getirmişti. Son zamanlarda hiçbir şey olmamıştı ama Jamie’nin bir şey olmadan önce on beş yaşındaki yeğenini İskoçya’ya ve annesine yollama konusunda endişelendiğini biliyordum.

“Ah… elbette Ian,” dedi Jamie bardağını indirirken. Bakışlarını benden kaçırmada dikkatliydi ama ben dudağının köşesinin seğirdiğini görebiliyordum. “Eminim yardımın dokunur ancak…”

“Kızılderililerle karşılaşabiliriz!” dedi Ian, gözleri kocaman açılmıştı. Güneşten pembemsi bir kahverengiye dönen yüzü, hoş bir beklentiyle parlıyordu. “Ya da vahşi hayvanlarla! Doktor Stern bana Carolina çöllerinde yırtıcı yaratıkların olduğunu söylemişti. Ayılar, vahşi kediler, korkunç panterler ve bir de Kızılderililerin kokarca dediği gerçekten korkunç bir şey.”

Bira boğazıma kaçmıştı.

“Sen iyi misin, yenge?” Ian endişeli bir tavırla masanın karşı tarafından eğildi.

Mendille terleyen yüzümü silerek, “İyiyim,” dedim zorlukla. Biraz hava gelir umuduyla korsajımı dikkatlice çekip koynuma damlayan birkaç bira damlasını sildim.

Sonra Jamie’nin yüzündeki bakışı fark ettim. Endişeden oluşan küçük kaş çatmasının altında gizli bir keyif vardı.

“Kokarcalar tehlikeli değildir,” diye mırıldandım bir elimi dizine koyarak. Kuzey İskoçya’da yetenekli, korkusuz bir avcı olan Jamie, Yeni Dünya’nın bilinmedik faunasına dikkatle yaklaşıyordu.

“Hmm.” Çattığı kaşlar rahatladı, fakat küçük bir çizgi hâlâ kaşlarının arasındaydı. “Belki öyle ama ya diğer şeyler? Sadece bu aletle bir ayıyla ya da bir yığın barbarla karşılaşmak istediğimi söyleyemem.” Belinde asılı büyük bıçağının kınına dokunuyordu.

Bizim silah eksikliğimiz Georgia’daki seyahatimiz boyunca Jamie’yi endişelendirmişti. Ian’ın Kızılderililer ve vahşi hayvanlarla ilgili yorumları, bu endişeyi bir kez daha su yüzüne çıkartmıştı. Jamie’nin bıçağının haricinde Fergus, kökleri kesmeye ve çıra için dalları ayırmaya yarayan küçük bir bıçak taşıyordu. Bu bizim bütün cephaneliğimizdi. Oliviers’ta ne silah ne de kılıç vardı.

Georgia’dan Charleston’a olan yolculuğumuzu, kuzeye Pensilvanya ve New York’a gönderilmesi için ürünlerini limana götüren, pirinç ve çivitle uğraşan bir grup çiftçiyle yapmıştık. Hepsinde de bıçaklar, silahlar ve misket tüfekler vardı. Eğer şimdi Cape Fear’a gideceksek, yalnız ve silahsız olacaktık ve özellikle sık ormanlarda ortaya çıkabilecek herhangi bir şeye karşı da savunmasız…

Aynı zamanda kuzeye seyahat etmemiz için çözüm bekleyen sorunlar da vardı. Bir tanesi uygun sermaye eksikliğiydi. Cape Fear, Amerikan Kolonileri’nde Kuzey İskoçyalılar’ın en büyük yerleşkesiydi. Culloden’dan sonraki kargaşanın akabinde son yirmi yılda İskoçya’dan göç etmiş sakinlerle dolu birkaç kasabasıyla övülüyordu. Ve bu göçmenlerin arasında, bize seve seve sığınak (bir çatı, bir yatak ve bu yeni kıtaya kendimizi kabul ettirmek için zaman) vereceğini bildiğim Jamie’nin bir akrabası da vardı.

Jamie bir tane daha bira alıp Duncan’ı başıyla işaret etti.

“Seninle aynı fikirde olduğumu söylemek zorundayım, Duncan.” Kalabalık salona sıradan bir şekilde göz atarak tavernanın duvarına yaslandı. “Sırtındaki gözleri hissetmiyor musun?”

Bir ürperti sırtımdan aşağıya indi. Duncan’ın gözleri hafiften irileşti, sonra kısıldı ama arkasına dönmedi.

“Evet.”

“*Kimin* gözleri?” diye sordum, endişeli bir şekilde etrafa bakınarak. Birinin özellikle bizi izlediğini fark etmemiştim, ancak birileri bizi gizliden izliyor olabilirdi. Taverna içki içenlerle kaynıyordu ve uğultu, samimi sohbetler

haricindeki bütün konuşmaları bastıracak kadar yüksekti.

“Herhangi birinin, Sassenach,” diye cevap verdi Jamie. Bana yandan bir bakış atıp gülümsedi. “Korkmuş gibi bakma, tamam mı? Tehlikede değiliz. Burada değil.”

“Henüz,” dedi Innes. Bardağına bir tane daha bira koymak için öne eğildi. “Mac Dubh’ın, Gavin darağacındayken seslendiğini gördünüz. Mac Dubh’ın küçük arkadaşı tanıdığını fark edenler olacaktır.”

“Ve bizimle birlikte Georgia’dan gelen çiftçiler şimdiye kadar hikâyelerini anlatmış ve bu gibi yerlerde istirahatlarına çekiliyorlardır,” dedi Jamie, bardağının desenine kendini kaptırarak. “Hepsi dürüst insanlar ama konuşacaklardır, Sassenach. Bu iyi bir hikâye olmaz mı? Fırtınada sürüklenen insanlar? En azından bir tanesinin ufacık da olsa bizim ne taşıdığımızı bilme ihtimali ne kadardır?”

“Anlıyorum,” dedim ve anlamıştım da. Bir suçluyu tanımakla halkın dikkatini çekmiştik ve artık fark edilmeyen yolcular değildik. Bir alıcı bulmakla vakit harcarsak, muhtemelen vicdansız kişiler tarafından hırsızlığa veya İngiliz yöneticilerce gözaltına alınmaya davetiye çıkarmış olacaktık. İki ihtimal de çekici değildi.

Jamie bardağını kaldırıp büyük bir yudum aldı ve sonra bir iç çekişle masaya bıraktı.

“Hayır. Bu şehirde biraz daha kalmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum. Gavin’ın adam gibi gömüldüğünü göreceğiz ve sonra uyumak için kasabanın dışındaki ormanda güvenli bir yer bulacağız. Yarın kalıp ya da gideceğimize karar veririz.”

Kokarcalı ya da kokarcasız, birkaç geceyi daha ormanda geçirme düşüncesi çekici değildi. Sekiz gündür üstümü değiştirmemiştim. Ne zaman nehir kenarlarında dursak, bedenimin ücra kısımlarını suyla yıkıyordum.

Pireli veya piresiz gerçek bir yatağı ve son haftanın yol kirini temizleme şansını dört gözle beklemiştim. Yine de Jamie iyi bir noktaya değinmişti. Giyinmekten kirlenmiş elbise kolumun kenarına hüzünle bakarak bir iç çektim.

Bu esnada taverna kapısının birden açılmasıyla düşüncelerim bölündü ve dört kırmızı ceketli asker kalabalık yere girdi. Üniformalardı, süngülü misket tüfek taşıyorlardı, bira veya kumar peşinde olmadıkları ortadaydı.

İki asker masaların altlarına bakarak odayı tararken, biri ötedeki mutfağa gitti. Dördüncü asker kapıda gözcüydü, açık renk gözleri kalabalığın

üzerindeydi. Bakışları bizim masaya odaklandı, tam bir şüpheyle hepimizi inceledi ama sonra geçip huzursuzca araştırmasına devam etti.

Jamie dışarıdan sakindi, tam bir ilgisizlikle birasını yudumluyordu, fakat ben, kucağındaki elinin yavaşça yumruğa dönüştüğünü görebiliyordum. Hislerini pek kontrol edemeyen Duncan, ifadesini saklamak için başını eğdi. Erkeklerin hiçbiri bir kırmızı ceketlinin varlığında kendilerini huzurlu hissetmiyordu ve bu boşa değildi.

Diğerleri askerlerin olmasından çok da endişelilermiş gibi görünmüyorlardı. Şöminenin köşesindeki şarkı söyleyen küçük bir grup "Bütün Bardaklar Dolsun" şarkısını durmaksızın söylüyordu ve bu sırada hizmetçiyle bir çift çırak arasında bir tartışma çıkmıştı.

Asker mutfaktan geri döndü. Hiçbir şey bulamadığı ortadaydı. Kumar oyunun ortasından kabaca geçerek kapıdaki arkadaşlarına katıldı. Askerler tavernadan dışarıya çıkarlarken Fergus'un zayıf bedeni, dirseklerden ve tüfek dipçiklerinden sakınmak için kapının arkasına sıkıştı.

Bir askerin gözüne parlak metalin iliştiğini ve Fergus'un, olmayan sol elinin yerine taktığı kancasına büyük bir ilgiyle baktığını görüyordum. Asker, Fergus'a keskin bir bakış attı ama sonra tüfeğini omzuna alıp arkadaşlarının arkasından hızla gitti.

Fergus kalabalığın arasından ilerleyip Ian'ın yanındaki sıraya çöktü. Oldukça sinirli görünüyordu.

"Lanet olası *salaud*," dedi hemen.

Jamie kaşlarını yukarıya kaldırdı.

Fergus, "Papaz," diye açıkladı. Ian'ın ona doğru ittiği bardağı aldı ve içmeye başladı. İnce boğazı, bardak boşalana kadar hareket etti. Bardağı indirip ağır ağır nefes aldı ve gözlerini kırpmaya başladı. Daha mutlu görünüyordu. Bir iç çekip ağzını sildi.

"Adamı kilise avlusuna gömmek için on şilin istedi. Tabii Anglikan kilisesi. Burada Katolik kilisesi yok. Namussuz tefeci! Başka seçeneğimiz olmadığını biliyordu. Hâl böyleyken cenaze gün batımına kadar güçlükle durur." Bir parmağını yakasına sokup ensesindeki terden ıslanmış pamuklu bezi çekti, sonra patronlarının baskısından kurtulmaya çalışan bir hizmetçi kızın dikkatini çekecek kadar onunla birkaç kez masada yumruğunu sardı.

"Yağlı domuza, ödeme yapıp yapmama konusunda senin karar vereceğini söyledim. Nihayetinde onu ormana gömebiliriz. Ancak bir kürek almalıyız," diye ekledi Fergus, kaşlarını çatarak. "Bu açgözlü kasaba halkı bizim yabancı

olduğumuzu biliyor. Ellerinden gelse bizim son kuruşumuzu da alacaklar.”

Son kuruş kelimesi tehlikeli bir şekilde gerçeğe yakındı. Buradaki yemeği ödeyecek ve kuzeye gitmek için yiyecek satın alacak kadar param vardı. Belki iki geceliğine pansiyon parasını da ödeyebilirdim. Hepsi bu kadardı. Jamie’nin gözlerinin, şansa biraz para kazanabilmek için etrafı taradığını gördüm.

Askerler ve denizciler kumar için en iyi seçeneklerdi, fakat birkaç tanesi tavernadaydı. Muhtemelen askerlerin çoğu kaçağı bulmak için hâlâ kasabayı arıyordu. Bir köşede küçük bir erkek grubu, önlerinde birkaç kanyak sürahisiyle çakır keyiftiler, ikisi şarkı söylüyordu veya söylemeye çalışıyordu. Bu çabaları arkadaşlarının eğlenmelerine neden oluyordu. Jamie onlara doğru başıyla belirsizce selam verip Fergus’a döndü.

“Peki Gavin’ı ne yaptın?” diye sordu Jamie.

Fergus sırtını kamburlaştırdı. “Onu arabaya koydum. Giydiği elbiseleri bir paçavracıyla kefen karşılığı takas ettim ve kadın pazarlığın parçası olarak cenazeyi yıkamayı da kabul etti.” Jamie’ye belirsizce gülümsedi, bira bardağını dudaklarına götürerek, “Endişelenme lordum. Bu uygun. Şimdilik,” diye ekledi.

“Zavallı Gavin.” Duncan Innes, dostu için bardağını selam verircesine kaldırdı.

“*Slàinte*,” diye cevap verdi Jamie ve bardağını kaldırdı. Sonra masaya koyup bir iç çekti. “Bu şekilde ormanda gömülmeyi hak etmiyor.”

“Neden?” diye sordum merakla. “Öyle ya da böyle onun için önemli olduğunu sanmıyorum.”

“Ah, hayır, bunu yapamayız Bayan Claire.” Duncan önemi belirtircesine başını iki yana sallıyordu. Duncan normalde çok ağırbaşlı bir adamdı ve hislerini bu kadar dışa vurduğu için oldukça şaşkındım.

“Karanlıktan korkardı,” dedi Jamie yumuşak bir sesle. Ona ters ters bakmak için döndüm ve Jamie de bana eğri bir şekilde gülümsedi. “Seninle yaşadığım yıl kadar neredeyse Gavin ile yaşadım, Sassenach ve çok yakın hücrelerde. Onu çok iyi tanıyorum.”

“Evet, karanlıkta olmaktan korkardı,” diye lafa karıştı Duncan. “Ruhlardan çok korkardı, değil mi?”

Onun uzun, kederli yüzü içli bir bakış kazanmıştı şimdi. O ve Jamie’nin üç yıl boyunca Gavin Hayes - ve diğer kırk kişi - ile paylaştıkları hapishane

hücresindeki anılarını hatırladığını biliyordum. “Bize *tannasq* ile karşılaştığı geceyi nasıl anlattığını hatırlıyor musun, Mac Dubh?”

“Hatırlıyorum, Duncan ve hatırlamamayı dilerdim.” Sıcağa rağmen Jamie ürperdi. “Bize anlattıktan sonraki gecenin yarısında uykusuz kalmıştım.”

“Neydi dayı?” Ian yusyuvarlak olmuş gözleriyle bira bardağını ağzına götürdü. Yanakları kızarmış ve terliydi. Yakası da terden kırışmıştı.

Jamie bir eliyle ağzını ovaladı, düşünüyordu.

“Şey, tam mevsimler değişirken dağlarda soğuk bir sonbahar sonuymuş. Hava, ayazın çökmesiyle yerin buz keseceğini belli ediyormuş.” Oturduğu yere iyice kuruldu ve birası elinde arkasına yaslandı. Boğazını çekiştirerek dalga geçercesine gülümsedi. “Şimdiki gibi değil yani.”

“Evet, Gavin’in oğlu o gece inekleri geri getirmiş, fakat bir hayvan eksikmiş. Delikanlı tepelere çıkmış ama onu hiçbir yerde bulamamış. Bu yüzden Gavin diğer iki hayvanın sütünü sağıp, diğer ineği aramak için yola çıkmış.”

Kupayı elleri arasında yavaşça çeviriyordu Jamie. Sanki gece gibi karanlık İskoçya dağlarını ve güz vadilerinde salınan sisi görüyormuşçasına biraya bakıyordu.

“Biraz uzaklaşmış ve kulübe gözden kaybolmuş. Arkasına baktığında penceresindeki ışığı artık göremiyormuş. Sadece rüzgârın uğultusu işitiliyormuş. Hava soğukmuş ama o, çizmelerinin altındaki buzların çıtırtılarını duyarak çamurda ve fundalıklarda yürümeye devam etmiş.

“Sisin arasında küçük bir koru görmüş ve ineğin sığınmak için ağaçların altına girdiğini düşünerek oraya doğru yürümüş. Gavin, ağaçların huş ağacı olduklarını, hepsinin yapraklarının dökülmüş olduğunu ama dallarının, başını eğip altlarından geçecek kadar bitişik olduklarını söylemişti.

“Korunun içine girdiğinde, aslında buranın koru değil de ağaçlardan oluşan bir halka olduğunu fark etmiş. Etrafını saran büyük, uzun ağaçlar eşit dağıtılmış ve küçük fidanlar, dallardan oluşan duvarların arasında yetişmiş. Ve halkanın ortasında bir mezar duruyormuş.”

Taverna sıcak olmasına rağmen bir buzun eriyerek sırtımdan aşağıya indiğini hissediyordum. Kuzey İskoçya’da eski mezarları kendi gözlerimle görmüştüm ve gün ışığında bile onları korkutucu bulmuştum.

Jamie birasından bir yudum alıp şakaklarından akan teri sildi.

“Gavin oldukça tuhaf hissetmiş. Yeri bildiğinden - herkes bildiğinden -

ondan uzak dururmuş. Oldukça tuhaf bir yermiş. Ve gün ışığındakinin aksine karanlıkta çok daha kötü ve soğuk görünüyormuş. Etrafı büyük yassı taşlardan oluşan eski bir mezarmış. Ve mezarın siyah ağzını görebiliyormuş.

“Hiç kimsenin gelmemesi gereken bir yer olduğunu biliyormuş ve yanında güçlü bir tılsım yokmuş. Gavin’ın boynundaki tahta haçtan başka hiçbir şeyi yokmuş. Bu yüzden bir haç çıkarıp gitmek için geri dönmüş.”

Jamie birasını yudumlamak için durdu.

“Fakat Gavin korudan uzaklaşırken,” dedi yumuşak bir sesle, “arkasında ayak sesleri duymaya başlamış.”

Ian’ın yutkunurken boğazının inip kalktığını görebiliyordum. Gözleri dayısında olarak kupasına uzandı.

“Bakmak için arkasına dönmemiş,” dedi Jamie, “ama yürümeye devam ediyormuş. Ve adımlar da onunla berabermiş. Adım adım, devamlı onun peşindeymişler. Gavin bir bataklık alanına girmiş. Hava çok soğuk olduğundan üzeri tamamen buzla kaplıymış. Ayaklarının altındaki buzun çatırdadığını ve arkasındaki buzların da gürültüyle kırıldığını duyabiliyormuş.

“Gavin yürüyormuş ve o yürüyormuş. Karısının mumları koyduğu kendi penceresindeki ışığı görmeye çalışarak, soğuk ve karanlık gecede ilerliyormuş. Fakat ışık hiç görünmüyormuş ve Gavin süpürge otları ve karanlık tepelerin arasında kaybolduğunu düşünerek korkmaya başlamış. Ve onca zaman adımlar peşinde, sesleri kulaklarındaymış.

“Sonunda buna dayanamamış ve boynundaki haçı tutup, onu takip eden şeyle yüzleşmek için bir çığlık atarak arkasına dönmüş.”

“Ne görmüş?” Ian’ın göz bebekleri büyümüştü, içki ve meraktan simsiyahtı. Jamie çocuğa bir göz attı ve sonra hikâyeye devam etmesi için başıyla Duncan’ı işaret etti.

Duncan sessizce, “Bedeni olmayan erkeğe benzeyen bir figürün olduğunu söylemişti Gavin,” dedi. “Sanki sisten oluşmuş gibi bembeyazmış. Ama gözlerinin olduğu yerlerde büyük çukurlar varmış ve tamamen boşmuş, sanki korkunç bir şekilde ruhu bedeninden çekilmiş gibiymiş.”

“Ancak Gavin çarmıhı yüzünde tutup Kutsal Bâkire’ye yüksek sesle dua etmiş.” Jamie ciddiyetle öne doğru eğilerek hikâyeye devam ediyordu. Ateşin loş ışığı adeta altın gibi onun profilini aydınlatıyordu. “Ve o şey ona yaklaşmamış ama orada durmuş izliyormuş.

“Gavin yeniden yüzleşmeye cesaret edemeyerek tekrar yürümeye başlamış.

Tökezleyip, kayarak geri geri yürüyormuş. Her an bir çukura sürüklenme ya da bir kayalıktan düşüp boynunu kırma ihtimaliyle korkuyormuş, fakat en çok bu soğuk şeye sırtını dönmekten korkuyormuş.

"Ne kadar bu şekilde gittiğini söylemedi ama sonunda sislerin arasında bir ışık gördüğünde bacakları yorgunluktan titriyormuş. Penceresinde mumuyla kendi kulübesi oradaymış. Sevinçten çığlık atıp kapısına yönelmiş, fakat o soğuk şey ondan daha hızlıymış, hemen onu geçip kapıyla onun arasında durmuş.

"Karısı onun için dışarıyı izliyormuş ve onun çığlığını duyunca hemen kapıya koşmuş. Gavin ona dışarı çıkmamasını fakat şu *tannasq*ı uzaklaştırmak için bir tılsım getirmesini söylemiş. Kadın hemen yatağın altından cezveyi ve ineklerini korumak için yapmış olduğu kırmızı ve siyah iplikle bağlı mersin ağacı dallarını çekmiş. Kapıya su atmış ve o soğuk şey yukarı, üst eşiğe sıçramış. Gavin hemen altından geçip kapıyı kilitlemiş ve şafağa kadar karısının kolları arasında kalmış. Bütün gece mumları söndürmemişler ve Gavin Hayes bir daha güneş batıktan sonra evinden dışarıya çıkmamış. Prens *Tearlach* için savaşa gideceği güne kadar."

Hikâyeyi bilen Duncan bile, Jamie konuşmasını bitirince bir iç çekti.

Ian bir haç çıkardı sonra utandı, fakat hiç kimse bunu fark etmedi.

"Ve şimdi Gavin karanlığa gitti," dedi Jamie yumuşak bir sesle. "Ama onun kutsanmamış yerde yatmasına izin vermeyeceğiz."

"İneği buldular mı?" diye sordu Fergus her zamanki pratikliğiyle.

Jamie, Ducan'a bir kaşını kaldırdı ve o da cevap verdi.

"Ah, evet buldular. Ertesi sabah zavallı hayvanı, toynakları çamura ve pisliğe bulanmış bir halde buldular. Çıldırmış gibi bakıyormuş ve ağzı köpürüyormuş. Karnı, sanki çatlayana kadar beslenmiş gibiymiş." Bana, Ian'a ve sonra Fergus'a bir göz attı. "Gavin, hayvan sanki cehenneme gitmiş ve geri gelmiş gibiydi demişti," dedi açıkça.

"Tanrım." Ian birasından büyük bir yudum aldı ve ben de aynısını yaptım. Köşede içki içen grup "Captain Thunder"ı çalmaya çalışıyordu, fakat bu her seferinde kahkahalarla kesiliyordu.

Ian bardağını masaya koydu. "Onlara ne oldu?" diye sordu, yüzü sıkıntılıydı. "Gavin'ın karısına ve oğluna?"

Jamie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve eli bacağıma dokundu. Hayes ailesine ne olduğunu daha söylenmeden biliyordum. Jamie'nin cesareti ve

inatçılığı olmasaydı, aynı şey muhtemelen bana ve kızımız Brianna'ya da olacaktı.

"Gavin hiç bilmedi," dedi Jamie sessizce. "Karısından hiç haber almadı. Belki açlıktan öldü veya soğuktan ölüme sürüklendi. Oğlu Culloden'da babasının yanındaydı. Ne zaman orada savaşmış bir adam bizim hücreye gelse Gavin, 'Archie Hayes adında cesur bir delikanlı gördün mü, şu boylarda?'" Hemen Hayes'ın hareketini yaparak bir buçuk metrelik bir yüksekliği gösterdi. "'On dört yaşında bir delikanlı,' diyordu, 'yeşil şallı ve küçük yaldızlı bir broşu var.' Fakat ne onun öldüğünü ne de kaçabildiğini gören kimse gelmedi."

Jamie birasından bir yudum aldı. Gözleri, içeri girip bir köşeye oturan bir çift İngiliz subaydaydı. Dışarısı kararmıştı ve onların görev başında olmadıkları belliydi. Deri çizmeleri sıcaktan dolayı açıktı ve üzerilerinde sadece ceketlerinin altında parıldayan silahları vardı.

"Bazen delikanlının esir düşüp gönderildiğini umuyordu. Tıpkı kendisi gibi."

"Kesinlikle kayıtlarda bir yerde vardır," dedim. "Liste tuttular mı? Tutuyorlar mı?"

"Tuttular," dedi Jamie, hâlâ askerleri izleyerek. Küçük, acı bir gülümseme dudaklarının köşesine dokundu. "Culloden'dan sonra beni vurmadan önce listeye eklemek için adımı sorduklarında, beni kurtaran böyle bir listeydi. Ama Gavin gibi bir adamın İngiliz zayiat listelerini görme şansı yoktu. Ve bulsaydı da sanırım bakmazdı." Bana bir göz attı. "Bu senin çocuğun olsaydı emin olmak için öğrenmek ister miydin?"

Başımı iki yana salladım ve Jamie belirsizce gülümseyip elimi sıktı. Ne de olsa bizim çocuğumuz güvendeydi. Jamie kupasını alıp içti, sonra hizmetçi kıza işaret etti.

Kız, Rollo'dan sakınmak için masaya değmeden yemek getirdi. Hayvan masanın altında, kafası dışarıda öylece yatıyordu. Büyük tüyleri ayağıma değiyordu, fakat sarı gözleri açıktı ve dikkatle kızı izliyordu. Kız ısırılma mesafesinden uzaklaşana kadar bir gözünü onda tutarak endişeli bir şekilde geri çekildi.

Bunu gören Jamie, sözde köpeğe şüpheli bir bakış attı. "Aç mı? Onun için balık söyleyeyim mi?"

"Ah, hayır, dayı," diye ona güvence verdi Ian. "Rollo kendi balığını yakalar."

Jamie kaşlarını kaldırdı ama sadece başıyla onu onaylayıp Rolla'ya dikkatli bir bakış attı ve tepsiden kızarmış istiridye tabağını aldı.

"Ah, ne yazık." Duncan Innes şimdiye kadar biraz sarhoş olmuştu. Duvara yaslı, çökmüş bir vaziyette oturuyordu. Kolsuz omzu, diğerine göre daha yukarıdaydı ve ona tuhaf derecede kambur izlenimi veriyordu. "Gavin gibi saygın bir adamın böyle sonu olacaktı demek!" Üzgün bir tavırla başını iki yana salladı. Başını bira bardağının üzerinde adeta cenaze çanı gibi bir ileri bir geri sallıyordu.

"Onun yasını tutacak bir ailesi yok. Bir cani gibi vahşi bir şekilde asıldı ve kutsanmamış bir mezara gömülecek. Onun için uygun bir ağıt bile yakılmadan!" Kupasını aldı ve biraz zorla ağzına götürdü. Birasından bolca içti ve boğuk bir *tak* sesiyle kupayı masaya koydu. "Evet, onun bir *caithrisi* olmalı!" Jamie'den Fergus'a ve Ian'a kavgacı bir tavırla baktı. "Neden olmasın?"

Jamie sarhoş değildi, fakat tamamen ayık da değildi. Duncan'a sırıttı ve selamlarcasına kendi kupasını kaldırdı. "Aslında neden olmasın? Şarkıyı sadece senin söylemen gerekecek. Geri kalanımız Gavin'i tanımıyor ve ben de şarkı söyleyemem. Ancak seninle bağırabilirim."

Duncan amirane bir tavırla başını olumlu anlamda salladı. Kan çanağına dönmüş gözleri bizi inceliyordu. Hiç uyarıda bulunmadan başını arkaya atıp, korkunç biçimde uludu. Biramın yarısını kucağıma dökerek yerimde sıçradım. Daha önceden Gaelce ağıtları duydukları belli olan Ian ve Fergus'ın bir tel saçı bile kıpırdamadı.

Tavernadakiler silahlarına uzanarak korkuyla ayağa sıçrarlarken, sıralar geriye itildi. İçki servisine bakan kız iri gözlerle tezgâha doğru eğildi. Rollo kuvvetli bir şekilde havladı ve dişlerini göstererek vahşi bir şekilde etrafa baktı.

"*Tha sinn cruinn a chaoid ar caraid, Gabhainn Hayes,*" diye gürledi Duncan çatlak bir sesle. Bunu tercüme edecek kadar Gaelce biliyordum: Arkadaşımız Gavin Hayes'ın acısına göklere feryat edip ağlamak için toplandık.

"*Eisd ris!*" diye araya girdi Jamie.

"*Rugadh e do Sheumas Immanuel Hayes agus Louisa N'ic a Liallainn an am baile ChillMhartainn, ann an sgire Dhun Domhnuill, anns a bhliadhnaseached ceud deug agus a haon!*" O, Seaumais Emmanuel Hayes ve Louisa Maclellan'ın oğlu, Dodanil bölgesinde Kilmartin köyünde, Lordumuzun zamanı 1701'de doğdu!

“*Eisd ris!*” Bu sefer Fergus ve Ian da koroya katıldı. Onu dinle! Sanırım kabaca anlamı buydu.

Rollo, mısra veya nakaratla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Kulakları kafasının arkasına doğru yatıktı ve sarı gözleri kısıktı. Ian rahatlatırcasına onun başını okşadı ve hayvan da kurtça lanetler mırıldanarak yeniden yattı.

Şiddet tehdidi olmadığını anlayan dinleyiciler, gösterinin tadını çıkarmak için yerlerine oturdular. Duncan, Gavin Hayes’ın Culloden’da beyini takip etmek için küçük çiftliğinden ayrılmadan önce sahip olduğu koyunların adını saymayı bitirdiğinde, etraftaki masalarda oturanlar, söylenenleri umursamadan heyecanlı bir şekilde, “*Eisd ris!*” diye bağırarak koroya katılıyorlar ve kupalarını masalara vuruyorlardı. Ve bu iyi bir şeydi.

Biraz daha sarhoş olan Duncan, ter akan yüzündeki kötü bakışlarıyla yan masadaki askerlere bakıyordu.

“*A Shasunnaich na galladh, ‘s olc a tbig e dhuibh fanaid air bas gasqaich. Gun toireadh an diabhul fhein leis anns a bhas sibh, direach do Fhirinn!*” Ölü eti yiyen lanet olası Sassenach köpekleri! Cesur bir adamın ölümüne kahkaha atıp keyifleniyorsunuz! Şeytan da ölüm saatinizde sizi yakalayıp cehenneme götürsün!

Bunu duyan Ian’ın biraz rengi attı. Jamie gözlerini kısarak Duncan’a baktı ama İngiliz askerleri, diğerleriyle birlikte kuvvetle, “*Eisd ris!*” diye bağırdı.

Bundan esinlenen Fergus, ayağa kalkıp şapkasını kalabalığa uzattı. Biradan ve heyecandan kendinden geçmiş kalabalık, kendi kınamalarına katıldıkları için mutlu bir şekilde şapkanın içine bozukluklar atmaya başladı.

Pek çok erkeğe kıyasla içkiye dayanıklıydım, fakat mesanem daha küçüktü. Alkol kadar gürültü ve dumandan da başım döndüğü için ayağa kalkıp, masanın arkasından geçerek kalabalığın arasından akşamüzeri havasına kendimi attım.

Hava hâlâ sıcak ve boğucuydu, ancak güneş çoktan batmıştı. Yine de burası daha havadardı ve çok az insan bunu paylaşıyordu.

İçimdeki baskıyı rahatlattıktan sonra, elimde kupamla tavernanın doğrama kütüğüne oturarak, derin bir nefes aldım. Gece, limanın üzerinde gümüşi rengiyle yeryüzünü gözetleyen parlak yarım ayla berraktı. Arabamız yakındaydı, tavernanın pencerelerinden süzülen ışıkla sadece hatları belli oluyordu. Muhtemelen Gavin Hayes’ın güzelce kefenlenmiş bedeni de içindeydi. Hayes’in, *caithrisi*nden hoşlandığına inanıyordum.

İçeride Duncan’ın ilahisi sonlanmıştı. İçkiden titrek, ama yine de tatlı,

berrak bir tenor, alışılmış bir şarkıyı söylüyordu. Şarkı, uğultulardan duyulabiliyordu.

"*Semada neşeyle oturan Anakreon,*

Ahengin birkaç oğlu bir ricada bulundu,

Onların ilhamı ve öncüsü odur!

Neşeli, yaşlı Yunanlıdan bu cevap geldi;

Ses, keman ve flüt, artık sessiz kalmayın!

Çalın diye size adımı ve ilhamımı yollayacağım."

Şarkıcının sesi "ses, flüt ve keman" kısmında acı verircesine çatallaştı, fakat dinleyicilerden gelen kahkahalara rağmen güçlü bir şekilde söylemeye devam etti. Ben de hafifçe gülümserken, şarkıcı son mısraları söylüyordu:

"*Ayrıca benim gibi olun diye de size öğreteceğim,*

Venüs'ün mersini ve Baküs'ün şarabını!"

Selamlarcasına kupamı kaldırarak, şarkıcının son sözlerine yumuşak bir sesle eşlik ettim.

"*Söyle, yıldızlarla süslenmiş bu sancak,*

Hâlâ özgür ve cesur topraklarda mı dalgalanıyor?"

Biramı içtim ve oturup erkeklerin dışarı çıkmasını bekledim.

2
Bir Hayaletle Karşılaştık

“On, on bir, on iki… ve iki, ve altı… bir pound, sekiz şilin, altı peni, iki çeyrek peni!” Fergus son bozukluğu da resmi bir şekilde bez keseye atıp iplerini çekti ve Jamie’ye verdi. “Ve üç tane de düğme, ama bunları saklayacağım,” diye ekledi ceketinin yanını okşayarak.

Jamie küçük keseyi tartarken,“Yemek için taverna sahibine borcumuzu ödedin mi?” diye sordu bana.

“Evet,” diye ona güvence verdim. “Fergus’un topladıklarına ek olarak, dört şilin ve altı peni kaldı.”

Fergus alçakgönüllülükle gülümsedi. Kare dişleri, tavernanın pencerelerinden süzülen ışıkla parıldıyorlardı.

“O zaman defin için paraya ihtiyacımız var. Mösyö Hayes’i papaza şimdi mi götürelim, yoksa sabahı bekleyelim mi?”

Taverna avlusunda sessizce duran Jamie, kaşlarını çatarak arabaya baktı. “Papazın bu saatte uyanacağını sanmıyorum,” diyerek yükselen aya bir göz attı. “Yine de- ”

“Onu yanımıza alamayız. Kabalık etmek istemem,” dedim özür dilercesine arabaya, “ama eğer ormanda uyuyacaksak, şey… eee… koku…” Dayanılmaz değildi, fakat tavernanın dumanlı kokusundan uzaklaşıldı mı arabanın etrafındaki keskin koku hissedilebiliyordu. Hoş bir ölüm olmamıştı ve çok sıcak bir gündü.

Ian, “Claire Yenge haklı,” diyerek çaktırmadan parmaklarıyla burnunun altını ovaladı. “Vahşi hayvanların dikkatini çekmek istemeyiz.”

“Elbette Gavin’ı burada da bırakamayız!” diye itiraz etti Duncan, bu düşünceyle dehşete düşmüştü. “Ne yani, paçavralara sarılmış kimsesizler gibi onu tavernanın merdivenine mi bırakacağız?” Korkunç derecede sallanıyordu. Alkol her zaman onun dengesini bozardı.

Jamie’nin geniş ağzının keyifle seğirdiğini gördüm. Ay ışığı, burun kemiği üzerinde beyaz beyaz parlıyordu. “Hayır. Onu burada bırakmıyoruz.” Küçük keseyi belirsizce şıngırdatarak bir elinden diğer eline atıyordu, sonra karar vererek keseyi ceketine koydu.

“Onu kendimiz gömeceğiz,” dedi. “Fergus, ötedeki ahıra gidip çok ucuza bir bel satın alabilir misin, bir bak bakalım.”

***

Charleston’ın sessiz sokakları arasından kiliseye yapılan kısa yolculuk, alışılmış cenaze alayı kadar asil değildi ve daha çok Duncan’ın ağıtın ilginç kısımlarını tekrarlama isteğiyle göze çarpıyordu.

Jamie arada sırada atları cesaretlendirmek için bağırarak arabayı yavaşça sürüyordu. Duncan kısık sesle ilahi söyleyip, bir atın yularını tutarak yan tarafta sendelerken, Ian da diğer atın kaçmasını önlemek için yanında ilerliyordu. Fergus ve ben büyük bir saygıyla arkadan geliyorduk. Fergus yeni satın aldığı küreğini omzunda tutup, muhtemelen hepimizin düşündüğü gibi Charleston sakinlerini rahatsız ettiğimiz için geceyi hapishanede geçirmekle ilgili korkunç tahminlerini mırıldanıyordu.

Kilisenin kendisi sessiz bir sokakta, en yakın evin biraz uzağındaydı. Dikkat çekmemek adına bu iyiydi, fakat aynı zamanda bu, kilise avlusunun meşale veya mum olmadan zifiri karanlık olduğu anlamına geliyordu.

Kayış gibi yaprakları sıcaktan dökülmüş büyük manolya ağaçları, kapının üzerinden sarkıyorlardı. Gün içerisinde gölgelik vazifesi gören çam ağaçları, geceleyin ayın ve yıldızların tüm ışıklarını engellemek için hizmet ediyor, karanlık kilise avlusunu… oldukça gizemli kılıyordu.

Güneşten yanmış çam ağaçlarından yayılan terebentinle tütsülenmiş, siyah kadife perdeleri kenara çekercesine karanlıkta yürüyorduk. Hiçbir şey, bunaltıcı güney havasından Kuzey İskoçya’nın serinliği kadar uzak değildi. Yine de belirsiz sis kümesi, karanlık briket duvarların altından yükseliyordu. Jamie’nin *tannasq* hikâyesini bu kadar net hatırlamamayı diliyordum.

“Bir yer bulacağız. Sen kalıp atları tut, Duncan.” Jamie aracın koltuğundan aşağıya kayıp beni kolumdan tuttu.

“Belki duvarın kenarında güzel, hoş bir yer bulabiliriz,” diyerek beni kapıya yönlendirdi. “Sen ışığı tutarken, Ian ve ben çukuru kazacağız ve Fergus da gözcülük yapacak.”

“Peki Duncan?” diye sordum arkaya bir göz atarak. İskoç görünmüyordu. Uzun, leylek gibi şekli geniş atların arasında kaybolmuştu, fakat sesi rahatlıkla duyulabiliyordu.

“O yas tutan olacak,” dedi Jamie yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle.

“Başına dikkat et, Sassenach.” Başımı alçak bir manolya dalının altında eğdim. Jamie’nin zifiri karanlıkta görebildiğini ya da içgüdüsel olarak bir şeyleri hissettiğini bilmiyordum ama ne kadar karanlık olursa olsun onun tökezlediğini hiç görmemiştim.

“Birilerinin yeni bir mezarı fark edebileceğini düşünmüyor musun?” Ne de olsa kilise avlusu tamamen karanlık değildi. Manolya ağaçlarının altından çıktıktan sonra, hayali ama korkutucu mezar taşlarının şekillerini karanlıkta seçebiliyordum.

Biz dikkatle taşların arasından ilerlerken, ayak tabanlarım bile karıncalanıyordu. Yerden yükselen sisin sessizce sokulmasını hissediyor gibiydim. Baldırımı bir mezar taşına çarptım ve özür dileme isteğimi zapt ederek dudağımı ısırdım.

“Fark edeceklerini sanıyorum.” Jamie kolumu bırakıp ceketini kurcalamaya başladı. “Ama papaz, Gavin’i gömmek için para istediyse onu yattığı yerden çıkararak başına dert alacağını sanmıyorum, öyle değil mi?”

Genç Ian, beni ürküterek karanlıkta çıkıp yanımda belirdi. “Kuzey duvarında bir açıklık var, Jamie Dayı.” Kimsenin olmamasına rağmen sessizce konuşuyordu. Durdu ve bana biraz daha yanaştı.

“Burası çok karanlık, değil mi?” Çocuk endişeli konuşuyordu. Ian da neredeyse Jamie ve Fergus kadar çok içmişti, fakat alkol diğer yetişkin erkekleri kötü biçimde etkilerken, Ian’ın sinirlerini etkilediği ortadaydı.

“Öyle. Ama tavernadan biraz mum aldım. Bekle biraz.” Belirsiz hışırtılar, Jamie’nin çakmak taşlarını aradığını gösteriyordu.

Etrafımızı kuşatan karanlık, tıpkı bir hayaletmişim gibi ruhumun bedenimden ayrıldığını hissettiriyordu bana. Başımı gökyüzüne çevirdim ve yıldızlara baktım. Yerin aydınlanmasını engelleyen, sadece uçsuz bucaksız uzaklık hissini veren gökyüzünde belirsizce gözüküyorlardı.

Çakmak taşlarının küçük çarpma sesleri eşliğinde, “Aynı Paskalya Arifesi gibi,” dedi Jamie yumuşak bir sesle. “Bir keresinde Paris, Notre Dame’da bir ayin görmüştüm. Kendine dikkat et Ian, hemen orada bir taş var!” Bir güm sesi ve boğuk bir oflama, Ian’ın taşı bizzat keşfettiğini belli etti.

“Kilise karanlıktı,” diye devam ediyordu Jamie, “ama ayine gelen halk, kapıdaki koca karılardan küçük mumlar alıyorlardı. Tıpkı bunun gibi.” Görmekten ziyade gökyüzünü işaret ettiğini fark ettim. “Yukarıda büyük bir alan vardı, ortalık tamamen sessizdi ve insanlar her tarafa kümelenmişti.” Diriliş günü beklentisiyle sessizce toplanan ölülerin görüntüsünü anımsatan

bu sözler karşısında ürperdim.

“Ve sonra, artık sessizliğe ve kalabalığa dayanamayacağımı düşündüğüm anda kapıdan rahibin sesi geldi. ‘*Lumen Christi!*’[1]* diye bağırdı ve rahip yardımcısı taşıdığı büyük mumu yaktı. Sonra insanlar kendi mumlarını bu mumla yakıp, sadakat mumlarını yakarak koridorda koşuşturmaya başladılar.”

1(Lat.) Hıristiyan ateşi. (ç.n.)

Çakmak taşından çıkan küçük kıvılcımlarla hafiften aydınlanan Jamie’nin ellerini görebiliyordum.

“Sonra kilise binlerce küçük mumla canlandı ama karanlığı kıran ilk mumdu.”

Taşların çarpma sesi dindi ve Jamie yeni doğmuş alevi korumak için elini siper etti. Alev güçlenince yüzü aydınlanmıştı. Ateş, onun elmacık kemiklerini ve alnını parlatıyor, koyu gözbebeklerini gölgeliyordu.

Jamie mumu kaldırıp, ürkütücü karanlık mezar taşlarını inceledi.

“*Lumen Christi*,” dedi yumuşacık bir sesle ve üzerinde ‘*et requiescat in pace, amice*’[2]* yazan çarmıhlı granit sütunu işaret etti. ndeki yarı alaylı ton kaybolmuştu. Tamamen ciddiyetle konuşuyordu ve ben tuhaf derecede rahat hissediyordum.

2 (Lat.) Huzur içinde uyu. (ç.n.)

Sonra Jamie bana gülümsedi ve mumu verdi. “Meşale için biraz odun bak, Sassenach. Ian ve ben kazıya başlayacağız.”

***

Artık gergin değildim. Fakat elimde meşaleyle bir çamın altında durmuş, Genç Ian’ın ve Jamie’nin çıplak sırtları terle parıldarken çukuru derinleştirmelerini izlerken, kendimi mezar hırsızı gibi hissediyordum.

Jamie büyük bir gayretle homurdanarak çukurdan çıktığında ona mendilimi uzattım ve, “Eskiden tıp öğrencileri kilise avlusuna yeni gömülen cenazeleri almak için adamlara para verirlerdi,” dedim. “İnceleme yapmalarının tek yolu buydu.”

“Yaptılar mı?” dedi Jamie. Yüzündeki teri silip, hemen bana iğneleyici bir bakış attı. “Yoksa yapıyorlar mı?”

Neyse ki hava, meşaleye rağmen Ian’ın utandığımı fark etmesini engelleyecek kadar karanlıktı. Bu kırdığım ilk pot değildi, son olacağa da

benzemiyordu ama çoğu dikkatsizlik, sadece tuhaf bakışlarla sonuçlanıyordu ve hiç anlaşılmıyordu. Gerçeğin gün yüzüne çıkması imkânsızdı.

“Şimdi yaptıklarını sanıyorum,” diye kabul ettim. Mezardan yeni çıkan ve korunmayan bir bedenle yüzleşme düşüncesiyle hafiften ürperdim. İlaçlanan ve paslanmaz çelik yüzeyde yatan kadavralar da pek hoş değildi, fakat onların sunumları ölüm gerçeğini biraz da olsun uzakta tutuyordu.

Kokulardan kurtulmaya çalışarak burnumdan derin bir nefes alıp hayal ettim ve hatırladım. Nefes alınca, burun deliklerim nemli toprak, meşalemdeki sıcak zift ve üstümüzde salınan çam ağaçlarının belirsiz, canlı kokularıyla doldu.

“Hapishanedeki fakirleri ve suçluları da alıyorlar.” Anlamasa da atışmayı duyduğu belli olan Genç Ian, küreğin üzerine yaslanarak bunu fırsat bilip kaşlarını sildi.

“Babam bana onu tutukladıkları zamanı anlattı. Onu Edinburgh’a götürüp Tolbooth’da tuttukları zamanı. Üç adamla birlikte kalıyormuş ve içlerinden biri veremmiş. Korkunç derecede öksürüyormuş ve diğerlerini gün boyu uyutmuyormuş. Sonra bir gece öksürük sesi kesilmiş ve onlar adamın öldüğünü anlamışlar. Ama babam çok yorgun olduklarını, onun ruhu için tespih duasını okumak haricinde hiçbir şey yapmadıklarını ve uyuduklarını söyledi.”

Çocuk durdu ve kırışan burnunu ovaladı.

“Babam, birinin onun bacaklarını ve diğerinin, kollarını tutup onu havaya kaldırdıkları anda birden uyandığını söyledi. Tekmeleyip çığlık atmış ve kollarını tutan da çığlık atıp onu bıraktığında başını zemine vurmuş. Başını ovalayarak oturduğunda, kendisini hastaneden bir doktor ve onu taşımaya çalışan iki adama bakarken bulmuş.”

Ian bu anıya sırıtırken, yüzüne düşen ve terle ıslanmış saçlarını geriye attı.

“Babam, onun mu yoksa yanlış bedeni taşıyan adamların ve doktorun mu daha çok korktuğunu bilmediğini söyledi. Ancak doktor çok üzgünmüş ama babama kesik bacakla ilginç bir denek olabileceğini söylemiş.”

Jamie omuzlarını rahatlatmak için kollarını gererek kahkaha attı. Kırmızı toprakla kaplı yüzü ve bedeniyle, başına bağladığı mendil ve geriden toplanmış saçlarıyla, herhangi bir mezar hırsızı kadar perişan görünüyordu. “Evet, bu hikâyeyi hatırlıyorum. Ian bu olaydan sonra bütün doktorların cadı olduklarını ve onlarla işi olmayacağını söylemişti.” Bana dönüp sırıttı. Benim zamanımda ben bir doktordum - cerrah. Ancak burada bitkileri kullanma

yeteneği olan bir bilgeden başka bir şey değildim.

“Şansa ben küçük cadılardan korkmuyorum,” dedi Jamie ve beni öpmek için başını eğdi. Dudakları sıcaktı ve bira tadındaydı. Loş ışıkta göğsündeki kıvırcık tüyleri kaplayan ter damlalarını ve koyu göğüs uçlarının dirildiğini görebiliyordum. Soğukla ya da etrafımızı saran karanlıkla alakası olmayan bir ürperti sardı bedenimi. Jamie bunu fark etti ve gözlerini benimkilere dikti. Derin bir nefes aldı. Birden korsajımın tam oturduğunu ve terden ıslanmış kıyafette göğüslerimin ağırlığını fark ettim.

Jamie pantolonunu gevşetmek için bağcıklarına uzanarak hafiften yer değiştirdi. “Lanet olsun,” dedi usulca. Gözlerini aşağıya indirdi ve diğer tarafa döndü. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı.

Bunu ummuyordum ama fark ettim. Ani şehvet ihtiyacı, ölüme karşılık verilen genel bir tepki olabiliyordu. Savaştan sonra askerler bunu hissederler; kan ve mücadeleyle uğraşan hekimler de. Belki Ian, doktorların cadılığı konusunda benim düşündüğümden çok daha haklıydı.

Jamie’nin eli sırtıma dokunduğunda yanan meşaleden kıvılcımlar yağdırarak yerimde sıçradım. Jamie meşaleyi benden aldı ve en yakın mezar taşını işaret etti. “Otur, Sassenach. Uzun süre ayakta kalmamalısın.” Gemi kazasında kaval kemiğimi kırmıştım ve kırık çabucak iyileşmiş olmasına rağmen, bacağım zaman zaman ağrıyordu.

“Ben iyiyim.” Yine de yanından geçerken ona sürtünerek taşa doğru ilerledim. Jamie etrafa sıcaklık yayıyordu ama çıplak eti dokunulamayacak kadar soğuktu, ter bedeninde buharlaşıp gidiyor, kokusunu alabiliyordum.

Ona bir göz attığımda, dokunduğum yerdeki tüylerin diken diken olduğunu gördüm. Karanlıkta aniden düşme korkusuyla savaşarak, ezilmiş çimen ve çiğ toprağın ortasında delice sevişme düşüncesini aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Jamie taşa oturmama yardım ederken eli dirseğimde kaldı. Rollo yan yatıyordu, hızlı hızlı solurken salya damlaları meşale ışığında parıldıyordu. Yana yatık sarı gözlerini kısarak bana baktı.

“Aklından bile geçirme,” diyerek ben de gözlerimi kısıp ona baktım. “Hele beni bir ısır, seni boğana kadar ayakkabımı boğazına tıkarım.”

“Hav!” dedi Rollo sessizce. Burnunu pençelerinin üzerine yerleştirip öyle yattı, fakat tüylü kulakları sivriliyor, ufacık sesleri yakalamak için dönüyorlardı.

Ian avucuyla yüzündeki terleri silerek doğruldu. Çenesi olduğu gibi siyah leke olmuştu. Derin bir nefes aldı ve yorgun bir ifade takınıp, dilini dudağının

köşesinden çıkararak Jamie'ye bir göz attı.

"Tamam, sanırım yeterince derin oldu." Jamie bu sözsüz ricayı başıyla onayladı. "O zaman ben Gavin'ı getireyim."

Fergus huzursuzca kaşlarını çattı. Meşale ışığında yüz hatları sertti. "Cenazeyi taşımak için yardıma ihtiyacın yok mu?" İsteksizliği belliydi, yine de yardım teklif etmişti.

Jamie hafiften eğri bir şekilde ona gülümsedi. "Ben hallederim. Gavin küçük bir adamdı. Ama görmem için meşaleyi tutabilirsin."

"Ben de geliyorum, dayı!" Genç Ian hemen çukurdan çıktı. Cılız omuzları terden parıldıyordu. "Yardıma ihtiyacın olur diye," diye ekledi nefes nefese.

Fergus dalga geçercesine, "Karanlıktan korkuyor musun?" diye sordu. Çevrenin onu da huzursuz ettiğini düşünüyordum. Ancak erkek kardeşi gibi gördüğü Ian'a arada sırada sataşırken, bunda bazen zalimleşiyordu.

"Evet, korkuyorum," dedi Ian açıkça. "Sen korkmuyor musun?"

Fergus kaşlarını kaldırarak ağzını açtı, sonra yeniden kapatıp hiçbir şey demeden Jamie'nin çoktan gözden kaybolduğu karanlık çatılı mezarlık kapısına yöneldi.

"Buranın korkunç bir yer olduğunu düşünmüyor musun, yenge?" diye yanımda huzursuzca mırıldandı Ian. Fergus'un meşale ışığını takip ederek karanlık mezar taşları arasından yan yana geçiyorduk. "Devamlı Jamie Dayı'mın anlattığı hikâyeyi düşünüyorum. Ve şimdi Gavin öldü, belki o soğuk şey… yani sence o şey onun için… gelir mi?" Bu soruyla beraber yutkunduğunu duydum ve hemen belime soğuk bir parmağın dokunduğunu hissettim.

"Hayır," dedim biraz yüksek sesle. Destek almaktan ziyade onun sağlamlığıyla içim rahat olsun diye Ian'ın kolunu tuttum. "Elbette hayır."

Teni terden yapış yapıştı ama elimin altındaki cılız kaslı kol rahatlatıcıydı. Yarı görünür bedeni bana hafiften Jamie'yi hatırlatıyordu; Ian neredeyse dayısıyla aynı boyda ve aynı güçteydi, ancak gençliğin etkisiyle hâlâ çok zayıftı.

Büyük bir şükranla Fergus'un meşalesinin oluşturduğu küçük ışık huzmesine geldik. Titreyen ışık, adeta tozda duran örümcek ağları gibi gölgeleri içine katarak arabanın tekerleklerini aydınlatıyordu. Yol, kilise avlusu kadar sıcaktı ama hava, boğucu ağaçların dışında daha rahat nefes alınabilir görünüyordu.

Duncan’ın hâlâ ayık olmasına şaşırmıştım. Adeta mahmur bir baykuş gibi omuzlarını kulaklarına kadar çekmiş, at arabasının koltuğunda bitkin bir halde oturuyordu. Bıyık altından ilahi söylüyordu ama bizi görünce sustu. Uzun bekleyiş onu ayıltmışa benziyordu. Yeterince sağlam bir şekilde koltuğundan indi ve Jamie’ye yardım etmek için arabanın arka tarafına geçti.

Esnememi bastırdım. Bu melankolik görevi halledip dinlenmeye çekileceğimiz için mutluydum, dört gözle beklediğim yatak bir yığın yaprak olsa bile.

“*Ifrinn an Diabbuil! A Dhia, tbolr cobhair!*[3]*”

3 (Gal.) Lanet olsun! Tanrım sen bizi koru! (ç.n.)

Hemen başımı kaldırdım. Herkes bağırıyordu. Ürken atlar kişniyor ve adeta sarhoş bir böcek gibi arabanın sallanmasına neden olarak çılgınca sıçrıyorlardı.

“Haav!” dedi Rollo yanımda.

“Tanrım!” dedi Ian, kocaman açtığı gözlerle arabaya bakıyordu. “Yüce Tanrım!”

Onun baktığı yere baktım ve çığlık attım. Soluk renkli bir figür, araba yatağının dışında sarsıntıdan sallanıyordu. Kızılca kıyamet kopmadan önce daha fazlasını görmeye vaktim olmadı.

Jamie’nin ve Ian’ın bağrışları, hayaletin korkunç çığlıkları eşliğinde Rollo, bir hırlamayla kendini karanlığa attı. Arkamda, kilise avlusuna koşup karanlıkta tökezleyen ve mezar taşlarına çarpan Fergus’un Fransızca küfürlerini duyabiliyordum.

Jamie meşaleyi düşürmüştü. Tozlu yolda söneceğini belli edercesine cızırdıyordu. Dizlerimi kırıp hemen onu kaptım ve sönmesini engellemek için çaresizce onu üfledim.

Çığlık ve havlama korosu gittikçe sesini yükseltmişti. Elimde meşaleyle ayağa kalktığım zaman Ian’ın, belirsiz figürlerin güreştiği bir toz bulutundan uzak tutmak için Rollo’yla mücadele ettiğini gördüm.

“*Arrêtes, espéce de cochon!*” Fergus almak için gittiği küreği savurarak karanlıktan koşup geldi. Tek eliyle küreği istilacının başına *güm* diye indirdi. Sonra Ian’a ve Rollo’ya doğru döndü.

“Sen de sessiz ol!” dedi Fergus köpeğe, kürekle onu tehdit ederek. “Hemen kes sesini korkunç yaratık, yoksa beynini patlatırım!”

Rollo etkileyici dişleriyle hırlayınca bunu, “Sen mi?” diye yorumladım.

Fakat kollarını hayvanın boğazına dolayan ve yorumları engelleyen Ian tarafından kargaşa önlendi.

Ian şaşkınlıkla, “O nereden geldi?” diye sordu. Rollo’yu bırakmadan düşen figüre bakmak için boynunu uzatıyordu.

“Cehennemden,” dedi kısaca Fergus. “Ve ben de onu geri göndereceğim.” Şoktan ve yorgunluktan titriyordu. Bir tutam siyah saçı gözlerinin önünden çekerken ışık kancasında parıldıyordu.

“Cehennemden değil, darağacından. Onu tanımadınız mı?”

Jamie yavaşça ayağa kalkıp pantolonun tozunu silkeledi. Ağır ağır nefes alıyordu ve üstü başı toz içindeydi ama incinmemişti. Düşen mendilini yerden aldı ve yüzünü silerek etrafa bakındı. “Duncan nerede?”

“Buradayım, Mac Dubh,” diye arabanın önünden boğuk bir ses geldi. “Başından beri hayvanlar Gavin’dan hoşlanmıyorlardı ve onun dirildiğini düşünmekle de üzgünler ama ben bile buna biraz şaşırdım.” Beğenmeyen gözlerle yerde yatan adamı inceledi ve ürkmüş bir atın boynunu okşadı. “Ah, aptal bir dilenciden başka kimse değil, *luaidh*, sessiz ol tamam mı?”

Meşaleyi Ian’a vermiş ve ziyaretçimizdeki hasarı incelemek için diz çökmüştüm. Hafif bir yaraydı, adam çoktan kımıldamaya başlamıştı bile. Jamie haklıydı. O bugün asılmaktan kaçan adamdı. Yaklaşık otuzlarında, genç, kaslı ve iri yarı, kirden ve pislikten keçeleşmiş sarı saçlı biriydi. Hapishane kokuyordu ve korkunun küflü kokusu da üzerine sinmişti. Biraz da endişe.

Bir elimi kolunun altına sokup adamın oturmasına yardım ettim. Adam inledi ve bir elini başına koyup meşaleye gözlerini kısarak baktı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Kibarlığınız için teşekkürler, madam. Daha iyi olacağım.” Hafif bir İrlanda aksanı ve yumuşak, derin bir sesi vardı.

Diş göstermek için üst dudağını kaldıran Rollo, burnunu adamın koltuk altına sokup kokladı sonra başını geri çekip sert bir şekilde hapşırdı. Küçük bir kahkaha dalgası etrafı sardı ve biraz da olsa gerilim hafifledi.

“Ne zamandan beri arabadasın?” diye sordu Duncan.

“İkindiden beri.” Adam çarpmanın etkisiyle hafiften sallanarak, beceriksizce dizlerinin üzerine yükseldi. Yeniden başına dokundu ve yüzünü ekşitti. “Ah, tanrım! Şu Fransız, zavallı Gavin’ı oraya koyduktan sonra arabaya girdim.”

“Ondan önce neredeydin?” diye sordu Ian.

“Darağacı arabasının altında saklanıyordum. Onların bakmayacaklarını düşündüğüm tek yer orasıydı.” Büyük bir gayretle ayağa kalkıp dengesini sağlamak için gözlerini kapadı ve sonra yeniden açtı. Meşale ışığında rengi açık yeşildi, sığ denizlerin rengi gibiydi. Gözlerini yüzlerde gezdirdiğini ve sonra Jamie’ye odaklandığını gördüm. Adam başına dikkat ederek reveransa geçti.

“Stephen Bonnet. Hizmetinizdeyim, efendim.” Tanışma için ne o elini uzattı ne de Jamie.

“Bay Bonnet.” Jamie de başıyla onu selamladı. Yüzü ifadeden yoksundu. Nemli ve kirli bir pantolon haricinde hiçbir şey giyinmeden saygın görünmeyi nasıl beceriyordu bilmiyordum ama yapıyordu işte. Jamie ziyaretçiyi baştan aşağıya inceliyordu.

Bonnet uzun boylu, yüz hatları sert ama yakışıklı, halk tabiriyle “güçlü, kuvvetli” biriydi. Jamie’den birkaç santim kısaydı. Rahat duruyor, ayakları sağlam basıyordu, hazır bir şekilde elleri yarı yumruk halindeydi.

Burnundaki hafif eğriliğe ve ağzının köşesindeki küçük yaraya bakılırsa kavgaya yabancı değildi. Küçük kusurlar fiziki etkisini bozmuyordu; kadınları kolaylıkla baştan çıkaran bir adamdı. Bana bir bakış atınca, bazı kadınlar diye kendimi düzelttim.

“Hangi suçtan mahkûm edildiniz, Bay Bonnet?” diye sordu Jamie. Kendisi de rahat duruyordu, fakat dikkatli bakışları bana Bonnet’in kendisini hatırlatıyordu. Erkek köpeklerin, kavgaya karar vermeden önce kulaklarını arkaya yatırarak birbirlerine attıkları bakıştı bu.

Bonnet, “Kaçakçılık,” dedi.

Jamie cevap vermedi ama başını hafiften yana eğdi. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

“Ve korsanlık.” Bonnet’in dudağının yanındaki bir kas seğirdi; zayıf bir gülümseme çabasıydı ya da korkudan dolayı istemsiz bir titreme…

“Peki birini öldürür müsünüz, Bay Bonnet?” Jamie’nin yüzü donuktu, tetikteki gözleri hariç. *İki kez düşün*, diyordu gözleri açıkça. *Ya da üç kez.*

“İlk onlar beni öldürmeye çalışmıyorlarsa, hayır,” diye cevap verdi Bonnet. Sözler rahatlıkla söylenmişti, sesi ciddiyetsizdi, lakin yan tarafında sıkıca yumruk yaptığı el bunu yalanlıyordu.

Bonnet’in, muhtemelen daha önce bir kez daha yüzleşmiş olduğu hâkim ve

jüriyle yüzleşiyormuş gibi hissettiğini anladım. Bizim de neredeyse onun kadar garnizonun yanına gitmeye gönüllü olmadığımızı bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Jamie titrek meşale ışığında Bonnet'i inceleyerek, uzun bir süre ona baktı, sonra başını olumlu anlamda sallayıp yarım adım geri çekildi.

"Git, o zaman," dedi sessizce. "Seni ele vermeyeceğiz."

Bonnet duyulabilir bir nefes aldı. İri bedenindeki rahatlamayı, ucuz keten gömleğinin altındaki omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum.

"Teşekkürler." Bir eliyle yüzünü silip bir kez daha derin bir nefes aldı. Yeşil gözleri benden Fergus'a, Duncan'a odaklandı. "Ama bana yardım edersiniz, belki?"

Jamie'nin sözleriyle rahatlamış olan Duncan, şaşkınlıkla homurdandı. "Sana yardım etmek mi? Bir hırsıza?"

Bonnet başını Duncan'dan yana çevirdi. Boynundaki siyah demir halka yüzünden, ağır başı omuzlarının birkaç santim yukarısında, havada duruyormuş gibi korkunç bir izlenim veriyordu.

"Bana yardım edin," diye tekrarladı. "Beni yakalamak için bu gece yollarda askerler olacaktır." Arabayı işaret etti. "Beni rahatlıkla onların yanından geçirebilirsiniz, eğer isterseniz." Jamie'ye döndü ve omuzlarını dikleştirdi. "Sizin kadar benim de arkadaşım ve aynı zamanda benim gibi hırsız olan Gavin Hayes adına sizden yardım diliyorum, efendim."

Adamlar bunu düşünerek bir müddet sessizce onu incelediler. Fergus soran bakışlarla Jamie'ye bir göz attı. Karar onundu.

Ancak Jamie, Bonnet'e uzun bir bakış attıktan sonra Duncan'a döndü. "Ne diyorsun, Duncan?" Duncan da Jamie'nin baktığı gibi Bonnet'e baktı ve sonunda başını olumlu anlamda salladı. "Tanrı aşkına," dedi ve mezarlık kapısına yöneldi.

"Tamam, o zaman," dedi Jamie. Bir iç çekti ve bir tel saçını kulağının arkasına soktu.

"Gavin'ı gömmede bize yardım et," dedi yeni misafirimize, "sonra da gidelim."

***

Bir saat sonra Gavin'ın mezarı yeni kazılmış toprakla üçgen şeklindeydi ve

etrafı saran gri çimenlerin ortasında sadeydi.

“Belli olması için adının yazılması şart,” dedi Jamie. Bıçağının ucunu kullanarak, Gavin’ın adının baş harflerini, doğum ve ölüm tarihini düzgün taş üzerine kazıdı. Kazılmış harflere meşalenin isini sürterek, yazıyı ilkel ama okunabilir hale getirdim. Ve Ian da bunu toplanan çakıl taşlarından oluşan küçük mezara sağlam bir şekilde koydu. Jamie küçük anıtın üzerine tavernadan aldığı mumu yavaşça yerleştirdi.

Herkes nasıl veda edeceğini bilemeyerek bir müddet mezarın başında öylece durdu. Jamie ve Duncan yan yana durmuş, aşağıya bakıyorlardı. Culloden’dan beri genellikle gösterişsiz bir merasimle de olsa çoğu dostlarına en son onlar veda etmişti.

Nihayetinde Jamie, Fergus’a başıyla işaret etti. O da kuru bir çam dalı alıp meşalemden yaktı ve eğilip mumun fitiline dokundu.

“*Requiem aeternam dona ei, et lux perpetua lucear ei…*” dedi Jamie sessizce.

“Ona ebedi uykuyu bahşet Tanrım ve ışığının sürekli onu aydınlatmasına izin ver,” diye yumuşak bir sesle tekrarladı Genç Ian.

Tek bir kelime etmeden dönüp kilise avlusundan çıktık. Arkamızdaki mum, durgun ağır havada adeta boş bir kilisedeki tapınak lambası gibi titremeden yanıyordu.

***

Şehir sınırları dışındaki askeri denetim noktasına geldiğimizde ay tepedeydi. Sadece yarım aydı ama önümüzde uzanan, iki arabanın yan yana gidebileceği, ezilmiş topraktan oluşan geniş yolu görebilecek kadar bize ışık sağlıyordu.

Savannah ve Charleston arasındaki yolda böyle birkaç denetim noktasına rastlamıştık. Georgia’da almış olduğumuz geçiş izinlerini kontrol etme zahmetinde bulunmayıp, bize geç işareti veren bıkkın askerler yerleştiriliyordu çoğunlukla. Denetim noktaları, kaçak mallara el koyma ve efendisinden kaçan sözleşmeli işçiyi veya köleyi yakalamakla sorumluydu.

Kirli ve perişan halde olmamıza rağmen çoğu yerde dikkat çekiyorduk; birkaç yolcu daha iyi durumdaydı. Fergus ve Duncan, sakat oldukları için sözleşmeli işçiler olamazlardı. Jamie’nin görüntüsü kıyafetlerine üstün geliyordu. Ceketi yırtık olsun ya da olmasın hiç kimse onu bir hizmetçi diye almazdı.

Ancak bu gece farklıydı. Denetim noktasında her zamanki gibi iki değil, sekiz asker vardı ve hepsi de silahlı ve dikkatliydi. Karanlıkta, “Dur! Adın ve mesleğin!” diye ses geldiğinde misket tüfeklerin süngüleri ay ışığında parlıyordu. Bir müddet beni kör eden bir fener, yüzümden on beş santim yukarıdan tutulmaktaydı.

“James Fraser, ailem ve hizmetçilerimle birlikte Wilmington’a gidiyorum.”

Jamie’nin sesi sakindi ve ceketindeki geçiş izinlerini almadan önce dizginleri bana verirken elleri de titremiyordu.

Yorgun ve ilgisiz görünmeye çalışarak başımı aşağıda tutuyordum. Evet, yorgundum - yolda yatsam bile uyuyabilirdim - fakat ilgisiz değildim. Darağacından kaçan bir kaçakçıya yardım ettiğiniz için ne yaparlardı? Merak ediyordum. Tek bir ter damlası ensemden aşağıya aktı.

“Yolda giderken herhangi birini gördünüz mü, sör?” ‘Sör’ kelimesi biraz gönülsüzce söylenmişti. Jamie’nin yıpranmış ceketi ve benim elbisem sarı fener ışığında ortadaydı.

“Kasabada bizi bir fayton geçti. Sanırım bunu kendiniz de görmüşsünüzdür,” diye cevap verdi Jamie. Çavuş dikkatle geçiş izinlerini kontrol ederek bir horuldanmayla cevap verdi, sonra yazılanla uyuyor mu diye arabadakileri saymak için karanlıkta gözlerini kıstı.

“Ne taşıyorsunuz?” Geçiş izinlerini geri verip, astlarından birine aracı araştırması için işaret etti. Dikkatsizce birden dizginleri çektim ve atlar da homurdanıp başlarını iki yana salladılar. Jamie ayağıyla benimkini dürttü ama bana bakmadı.

“Küçük ev eşyaları,” diye cevap verdi, hâlâ sakindi. “Yarım av eti ve önlem için bir çuval tuz. Bir de bir ceset.”

Aracın bezine uzanmış olan asker, birden durdu. Çavuş sertçe baktı.

“Bir ne?”

Jamie dizginleri benden alıp dikkatle bileklerine doladı. Gözümün ucuyla Duncan’ın karanlık ormana yavaş yavaş ilerlediğini görüyordum. Yankesici hünerleriyle Fergus, çoktan tüymüştü.

“Bu öğlen asılan adamın cesedi. Beni tanıyordu. Onu kuzeydeki akrabalarına götürmek için Albay Franklin’den izin aldım. Bu yüzden gece vakti seyahat ediyoruz.”

“Anlıyorum.” Çavuş fenerini daha yakınlaştırdı. Gözlerini kısarak Jamie’ye uzun, düşünceli bir bakış attı ve başını olumlu anlamda salladı. “Seni

hatırlıyorum. Son anda ona seslendin. Bir arkadaşın mı?”

“Birkaç yıl önce tanışmıştık,” diye ekledi. Çavuş gözlerini Jamie’den ayırmadan astına işaret etti.

“Kontrol et Griswold.”

Belki on dördünde olan Griswold, emir için pek heyecanlı değildi ama görev icabı çadır bezini kaldırıp aracın yatağına bakmak için fenerini kaldırdı. Arkaya bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Yakındaki at homurdanıp başını arkaya doğru silkti. Eğer tüymek zorunda kalırsak atların arabayı hareket ettirmeleri birkaç dakikayı alırdı. Arkamda Ian’ın hareket ettiğini, koltuğun arkasındaki cevizden yapılmış sopayı eline aldığını duyuyordum.

“Evet efendim, bir ceset,” diye rapor verdi Griswold. “Kefenli.” Bir iç rahatlamasıyla bezi bıraktı ve güçlü bir şekilde burnundan soludu.

“Süngüyü tak ve onu dürt,” dedi çavuş. Gözleri hâlâ Jamie’deydi. Çavuşun bakışlarını üzerime çekmek için küçük bir ses çıkartmak zorunda kalmıştım.

“Aracımı kirleteceksiniz,” diye itiraz etti Jamie. “Güneşli bir günden sonra adam neredeyse koktu.”

Çavuş sabırsızca homurdandı. “O zaman bacağını dürt. Hadi Griswold!”

Griswold gönülsüzce süngüsünü ayarlayıp parmak ucuna yükseldi ve aracın yatağını dikkatlice dürtmeye başladı. Ian arkamdan yumuşak bir sesle ıslık çalmaya başladı. Adını “Yarın Öleceğiz” diye çevirdiğim Gaelce bir şarkıydı. Ne zevksiz bir çocuk, diye geçirdim aklımdan.

“Hayır efendim, kesinlikle ölü.” Griswold rahatlarcasına ses çıkararak tabanlarını yere bastı. “Sertçe dürttüm ama kımıldamadı bile.”

“Tamam o zaman.” Elini silkmesiyle genç askeri başından def eden çavuş, başıyla Jamie’yi işaret etti. “Devam edin, Bay Fraser. Ama arkadaş seçiminize dikkat edin derim.”

Jamie’nin dizginleri tutan eklemlerinin beyazladığını gördüm, fakat o sadece doğrulup şapkasını iyice başına yerleştirdi. Dilini şaklattı ve atlar fener ışığında bir toz bulutu bırakarak sertçe yola koyuldu.

Işıktan sonra karanlık adeta bizi yutmuştu. Ay ışığına rağmen neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Gece bizi kuşatıyordu. Güvenilir bir sığınak bulan bir av hayvanı gibi hafif hissediyordum ve bunaltıcı sıcaklığa rağmen daha rahat nefes alıyordum.

Kimse konuşmadan önce neredeyse bir çeyrek mil ilerledik.

“Yaralı mısınız, Bay Bonnet?” diye yüksek sesle fısıldadı Ian. Arabanın gürültüsünden rahatlıkla duyulabiliyordu.

“Evet, beni uyluğumdan deşti, lanet olası yavru köpek.” Bonnet’in sesi kısık ama sakindi. “Tanrı’ya şükür kan kefenden çıkmadan önce çocuk çekildi. Ölüler kanamaz.”

“Kötü mü yaralandınız? Arkaya gelip bakmamı ister misiniz?” Arkama döndüm. Bonnet çadır bezini geri itmişti ve oturuyordu. Karanlıkta hayal meyal görünüyordu.

“Hayır, teşekkürler, madam. Yarayı çorabımla bağladım ve yeterince işe yarayacağını umuyorum.” Gece görüşüm geri geliyordu. Adam başını eğmiş uğraşırken sarı saçlarının ışıltısını görebiliyordum.

“Yürüyebileceğini düşünüyor musun?” Jamie atları yürür pozisyonda yavaşlattı ve misafirimizi incelemek için arkaya döndü. Ses tonu misafirperver gibi çıkarken, bu tehlikeli yükten mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kurtulmak istediği ortadaydı.

“Hayır, pek değil, üzgünüm efendim.” Bonnet da Jamie’nin ondan kurtulma isteğinin farkındaydı. Sağlam dizinin üzerine yükselerek zorla da olsa biraz doğruldu. Aşağıda tuttuğu bacağı görünmüyordu, fakat ben kan kokusunu alabiliyordum. Gavin’ın kefeninde kalan belirsiz kokudan daha keskindi.

“Bir önerim var, Bay Fraser. Üç kilometre içerisinde Ferry Trail yoluna geleceğiz. Kavşaktan bir kilometre sonra sahile giden başka bir yol var. Tekerlek izleri belli belirsiz ama geçilebilir. Bu bizi denize çıkışı olan bir çay kenarına götürecek. Birkaç tanıdığım bir hafta içerisinde oraya demir atacak. Eğer siz bana küçük bir erzak hazırlarsanız, güvenli bir şekilde onları bekleyebilirim. Siz de benden kurtulup kendi yolunuza gidebilirsiniz.”

“Tanıdık? Korsanlar mı demek istiyorsunuz?” Ian’ın sesi ihtiyatlıydı.

“Bu senin görüşüne bağlı delikanlı,” dedi Bonnet keyifle. “Carolinas valisi onlara öyle diyor. Wilmington ve Charleston tüccarları onlara başka gözle bakabilirler.”

Jamie kısaca homurdandı. “Kaçakçılar, öyle mi? Peki senin bu tanıdıkların neyle uğraşıyor?”

“Taşıma riskine değecek para getiren her şeyle.” Bonnet’in sesindeki keyif yok olmadı ama şimdi alay da vardı. “Yardımınız için ödül ister misiniz? Halledilebilir.”

“İstemem.” Jamie’nin sesi soğuktu. “Seni Gavin Hayes’in ve kendi hatırım için kurtardım. Böyle bir hizmet için ödül istemiyorum.”

“Sizi kızdırmak istemedim, efendim,” Bonnet başını hafiften bize doğru eğdi.

Bu küçük atışmayla sohbet bitmişti, ancak Bonnet arkamızda diz üstü oturmaya devam ediyor, omzumun üzerinden önümüzde uzanan karanlık yola bakıyordu. Artık askerler yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu, hafif bir rüzgârla yapraklar bile. Arada sırada geçen gece kuşunun ötüşü ve bir baykuşun sesi haricinde hiçbir şey bu yaz gecesi sessizliğini bozmuyordu.

Tozlu yolda at toynaklarının yumuşak, ritmik tıkırtısı ve aracın gıcırtısı uykumu getirmeye başlamıştı. Yol boyunca dizilen ağaçların siyah gölgelerini izleyerek uyanık durmaya çalıştım, fakat çabalarıma rağmen kendimi Jamie’ye doğru yaslanıp gözlerimi kapatırken buldum.

Jamie dizginleri sol eline alıp sağ elini bana dolayarak, omzunda dinlenmem için beni kendine doğru çekti. Her zamanki gibi, ona dokunduğum zaman kendimi güvende hissediyordum. Uyuşmuştum, yanağımı onun tozlu ceketine dayadım, yorgunluğun ve uzanmamanın bir sonucu olarak huzursuz bir uykuya geçtim hemen.

Bir ara gözlerimi açtığımda Duncan Innes’ın uzun, zayıf figürünün aracın yanında yorulmak bilmez dağlı yürüyüşüyle ilerlediğini, derin düşüncelere dalmışçasına başının önde olduğunu gördüm. Sonra yeniden gözlerimi kapadım ve günün olaylarının karıştığı rüyalarla bezeli bir uykuya sürüklendim. Büyük bir kokarcanın tavernanın masasının altında uyuyor olduğunu, ABD Ulusal Marşı’na katılmak için uyandığını ve sonra sallanan başını kaldırıp boş gözlerle sırıtan asılmış bir ceset gördüm… Jamie’nin beni kibarca sarsmasına uyandım.

“Arkaya geçip uyusan iyi olur, Sassenach. Uykunda kayıyorsun. Az sonra yola düşeceksin.”

Uykulu bir şekilde razı olarak, koltuğun arkasına geçip Bonnet’le yer değiştirdim ve Genç Ian’ın bedeninin yanında yer buldum.

Aracın yatağı küf kokuyordu ve çok kötüydü. Ian, geyiğin tabaklanmamış derisine sarılı av eti paketini yastık yapmıştı. Rollo’nun yeri daha iyiydi, tüylü ağzı Ian’ın karnında rahatça dinleniyordu. Ben de deri tuz çuvalını aldım. Yanağımın altındaki yumuşak deri sertti ama kokusuzdu.

Araç yatağının sarsılan tahtaları rahat denilecek kadar geniş değildi ama tamamen uzanmanın verdiği rahatlık öyle cezbediciydi ki sarsıntıları ve

sallantıları neredeyse hiç fark etmiyordum. Sırt üstü döndüm ve parlak yıldızlarla döşeli, puslu güney gökyüzüne baktım. *Lumen Christi*, diye düşündüm ve Gavin Hayes'in gökyüzünün ışıkları sayesinde evini bulduğu düşüncesiyle rahatladım ve bir kez daha uykuya daldım.

Uyuşukluk veren sıcaklık ve yorgunluk battaniyesine sarılı halde ne kadar uyudum bilmiyordum. Aracın hızı değiştiğinde, terden sırılsıklam olmuş halde uyandım.

Bonnet ve Jamie, ilk tanışma acemiliği geçtikten sonra yollarını bulan erkeklerin kısık, rahat tonuyla sohbet ediyorlardı.

"Bana Gavin Hayes'in ve kendi hatırınız için beni kurtardığınızı söylediniz," diyordu Bonnet. Sesi yumuşaktı, tekerleklerin gürültüsünden rahatlıkla duyulabiliyordu. "Bununla ne demek istediniz, efendim ve sorduğum için de affeder misiniz?"

Jamie hemen cevap vermedi. O konuşmadan önce neredeyse yine uykuya dalacaktım ki sonunda cevabı geldi. "Sanırım, evvelsi gece pek uyumadın. Ertesi gün başına neler geleceğini biliyordun, değil mi?"

Bonnet'ten kısık sesli bir kahkaha geldi, pek neşeli değildi. "Çok doğru. Hemen unutabileceğimden şüpheliyim."

"Ben de." Jamie atlara Gaelce bir şeyler söyledi ve onlar da karşılığında yavaşladılar. "Bir kez ertesi sabah asılacağımı bilerek bir gece geçirdim. Ve beni kurtarmak için riske giren biri sayesinde hâlâ hayattayım."

"Anlıyorum," dedi Bonnet yumuşak bir sesle. "O zaman siz bir *asgina angeli*siniz, değil mi?"

"Öyle mi? Peki bu nedir?"

Yaprakların, arabanın yanına sürtme sesi geldi ve birden ağaçların baharatlı bitki özü kokusu arttı. Hafif bir şey yüzüme dokundu - yukarıdan düşen yapraklardı.

Atlar yavaşladı ve arabanın ritmi belirgin bir şekilde değişti. Tekerlekler engebeli yüzeyde ilerliyorlardı. Bonnet'in çayına giden küçük yola sapmıştık.

"*Asgina angeli* kızıl yabanilerin kullandığı bir terim - Cherokee dağlarında. Bir zamanlar rehberken birinde duymuştum. 'Yarı hayalet' demek, ölen ama yine de dünyada kalan biri; ölümcül hastalıktan kurtulan bir kadın, kaçarken düşmanların elinde ölen bir adam. Derler ki *asgina angeli*ninin bir ayağı dünyada, diğer ayağı ruhlar âlemindedir. Ruhlarla konuşabilir ve Nunnaheeleri - Küçük İnsanları - görebilirler."

“Küçük İnsanlar? Periler gibi bir şey mi?” Jamie şaşkınlıkla konuşmuştu.

“Bunun gibi bir şey.” Bonnet ağırlığını başka tarafa verdi ve gerinirken koltuk gıcırdadı. “Kızılderililer, Nunnaheelerin dağlardaki kayaların içinde yaşadıklarını ve savaş zamanı ya da diğer kötü olaylarda insanlara yardıma geldiklerini söylüyorlar.”

“Öyle mi? Kuzey İskoçya’da eski halkın anlattığı peri hikâyeleri gibi bir şey olmalı.”

“Gerçekten mi?” Bonnet’in sesi keyifliydi. “Kuzey İskoçyalılar hakkında duyduklarıma göre, barbarlık açısından onlarla Kızılderililer arasında seçim yapmak çok zormuş.”

“Saçmalık,” dedi Jamie, hiç gücenmiş gibi konuşmuyordu. “Kızılderililer düşmanlarının kalplerini yiyorlar ya da ben öyle duydum. Ben ise bir tabak dolusu yulaf lapasını tercih ederim.”

Bonnet bir ses çıkarttı ve hemen bunu bastırdı. “Siz Kuzey İskoçyalı mısınız? Şey, ben bunu bir barbar için söylemiştim, siz oldukça medenisiz, efendim,” diye Jamie’ye güvence verdi.

“Nazik fikrinize oldukça minnettarım, efendim,” diye cevap verdi Jamie aynı kibarlıkla.

Sesler tekerleklerin gıcırtısında kaybolup gitti ve ben daha fazla konuşma duymadan yine uykuya daldım.

***

Mola verdiğimizde ay ağaçların üzerindeydi. Genç Ian’ın hareketleri yüzünden uyandım. Atlara yönelen Jamie’ye yardım etmek için uykulu bir halde aracın kenarına tırmanıyordu. Başımı kaldırdığımda, kil ve alüvyon yığını üzerinden akan geniş suyu, sahile yakın kayaların üzerinde çağıldayan olukların olduğu gümüşe çalan parlak siyah renkteki nehri gördüm. Yeni Dünya’nın küçük görme âdetine alışmış Bonnet, buna çay diyebilirdi ama çoğu kayıkçı için burası nezih bir nehir diye düşünüyordum.

Erkekler gölgeler arasında bir ileri bir geri hareket ediyorlar, arada sırada bir-iki kelime mırıldanarak işlerini yapıyorlardı. Alışılmadık derecede yavaş hareket ediyorlar, gecenin içinde yok oluyor gibi görünüyorlardı. Halsizlikten zayıf düşmüşlerdi.

Arabadan aşağıya indiğimde, Jamie yanıma gelip, “Gidip uyuyacak yer bulur musun, Sassenach?” dedi. “Misafirimizin hazırlıklarının tamamlanıp

yola koyulduğunu ve hayvanların temizlenip otladığını görmeliyim.”

Akşam çöktüğünde sıcaklık biraz da olsa düşmüştü ama suyun kenarı daha ferahtı. Kendimi serinletmenin bir yolunu bulmalıydım.

“Banyo yapana kadar uyuyamam,” diyerek elbisemin ıslanmış korsajını göğüslerimden çektim. “Korkunç hissediyorum.” Saçlarım terden şakaklarıma yapışmıştı ve bedenim kirliydi, kaşınıyordu. Karanlık su serin ve davetkâr görünüyordu. Jamie özlemle ona bir göz atıp buruşmuş kıyafetlerini çekiştirdi.

“Seni kınadığımı söyleyemem. Ama dikkatli ol. Bonnet ırmağın ortasındaki kanalların bir yelkenlinin geçmesine yetecek kadar derin olduğunu söyledi. Burası meyilli bir akarsu. Akıntısı güçlü olur.”

“Kıyıya yakın duracağım.” Nehirdeki kıvrımı gösteren küçük bir kara parçasının olduğu akıntı yönünü gösterdim. Söğüt ağaçları ay ışığında gümüş renginde parlıyorlardı. “Şu küçük yeri gördün mü? Orada bir havuz olmalı.”

“Tamam. Dikkatli ol,” dedi yeniden ve vedalaşırcasına kolumu sıktı. Gitmek için döndüğümde, soluk renkli iri bir figür çıktı karşıma; bizim eski misafirimizdi.

Yaralı bacağına rağmen, “Hizmetinizdeyim, madam,” diyerek reveransa geçti. “Sizinle şimdi vedalaşabilir miyim?” Benim hoşuma gitmeyen tarzda biraz yakın duruyordu. Geri adım atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Tabii,” dedim ve bir tutam saçı geri iterek başımla onu selamladım. “İyi şanslar, Bay Bonnet.”

“İyi dilekleriniz için teşekkür ederim, madam,” diye cevap verdi yumuşak bir sesle. “Ama çoğunlukla bir erkeğin kendi şansını kendisinin yarattığını görmüşümdür. İyi geceler, madam.” Bir kez daha reveransa geçti ve topal bir ayının hayaleti gibi ağır ağır sekerek uzaklaştı.

Çayın çağıldayışı sıradan gece seslerini gölgeliyordu. Ay ışığında bir yarasanın görünemeyecek kadar küçük böceklerin peşinde, su yüzeyinde parıldadığını ve gecede kaybolduğunu gördüm. Eğer karanlıkta başka bir şey daha varsa da hiç sesi duyulmuyordu.

Jamie kısık sesle kendi kendine homurdandı.

“Bu adamdan şüpheleniyorum,” dedi, sanki benim sormadığım soruyu cevaplıyordu. “Ona yardım etmekle sadece beyinsiz değil yufka yürekli olduğumu da kanıtladım.”

“Onun asılmasına izin vermezdin,” dedim.

“Ah, evet verirdim,” diyerek beni şaşırttı. Öylece ona baktığımı gördü ve gülümsedi. Dudağının eğri bir şekilde kıvrılması karanlıkta görünüyordu.

“Saray *her zaman* yanlış adamı almıyor, Sassenach. Bazen bir ipin ucundaki adam orada olmayı hak ediyor. Ve ben özgür kalması için bir haine yardım ettiğimi düşünmek istemiyorum.” Omuz silkti ve saçını yüzünden çekti. “Evet, olan oldu artık. Git ve banyonu yap, Sassenach. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yanına geleceğim.”

Onu öpmek için parmak uçlarıma yükseldim ve öperken onun gülümsediğini hissettim. Davetkâr bir şekilde dilimle ağzına dokundum ve o da karşılığında alt dudağımı ısırdı.

“Biraz daha uyanık kalabilir misin, Sassenach?”

“Ne kadar sürerse sürsün,” diye ona güvence verdim. “Ama acele et, tamam mı?”

***

Söğüdün aşağısındaki alanın kenarında çimenlik bir alan vardı. Orada yavaşça soyunmaya başladım. Nemli kombinezonumun ve çoraplarımın içine geçen esintinin tadını çıkarıyordum. Son kıyafetlerim de yere düşünce geceye karşı tamamen çırılçıplaktım.

Dikkatlice suya girdim. Sıcak gece havasının aksine su, şaşırtıcı derecede serin, hatta soğuktu. Ayaklarımın altı çoğunlukla alüvyonla kaplıydı ama bir metre içinde kuma yol veriyordu.

Gelgitin bol olduğu bir nehir olmasına rağmen, suyun taze ve tatlı olduğu kısmından yeterince uzaktık. Suyu yüzüme çarparak boğazımdaki ve burnumdaki tozu temizledim.

Jamie’nin akıntılarla ilgili uyarılarını dikkate alarak baldırlarıma kadar ilerledim. Günün bunaltıcı sıcaklığı ve gecenin boğuculuğundan sonra, çıplak tenimde serinlik hissi müthiş bir rahatlamaydı. Avuçlarımla soğuk sudan aldım, yüzüme ve göğüslerime çarptım. Soğuk damlalar karnımdan aşağıya akıp bacaklarımın arasını gıdıklıyorlardı.

Hafif akıntının geldiğini, kibarca baldırlarımı itip beni kıyıya zorladığını hissedebiliyordum. Ancak daha suyun içine girmeye hazır değildim. Sabunum yoktu ama diz çöküp, saçlarımı temiz, karanlık suda defalarca yıkadım ve bir avuç dolusu kumla tenim incelip parlayana kadar bedenimi ovaladım.

Sonunda bir kayaya çıktım ve adeta bir denizkızı gibi ay ışığında öylece uzandım. Günün ışıklarıyla ısınmış kaya üşümüş bedenimi rahatlatıyordu

şimdi. Su damlalarını sıçratarak parmaklarımla saçlarımı taradım. Islak taş adeta yağmur gibi kokuyordu; tozlu ve yakıcı.

Çok yorgun hissediyordum ama aynı zamanda yarı bilinçsiz. Düşüncelerim yavaşlamış ve fiziksel hassasiyetim artmıştı. Çıplak ayağımı, hafif sürtünmenin tadını çıkararak kumtaşı kayası üzerinde yavaşça hareket ettirdim ve bir elimi hafifçe kasıklarımda gezdirdim. Dokunuşumla tüylerim diken diken oluyordu.

Ay ışığında göğüs uçlarım hassaslaşmıştı. Soğuk beyaz kubbeler, temiz damlacıklarla süslüydüler. Parmağımı bir göğüs ucuma sürttüm ve adeta sihirle kendi kendine yavaşça sertleşip, kalkışını izledim.

Gerçekten sihirli bir bölge, diye düşündüm. Adeta sıcak bir denizde yüzme hissini veren ağır atmosferle gece, sessiz ve sakindi. Sahile çok yakın gökyüzü, berraktı ve tepedeki yıldızlar elmaslar gibi ışıl ışıl parlıyorlardı.

Hafif bir su sesi nehre bakmama neden oldu. Örümcek ağına yakalanan ateş böceği gibi yıldız ışığının belirsiz parıldayışı dışında, yüzeyde hiçbir şey hareket etmiyordu.

Nehri izlerken büyük bir kafa nehrin ortasında beliriverdi, hayvanın parlak burnunun arkasından sular akıyordu. Rollo'nun ağzında çırpınan bir balık vardı. Köpek, balığın sırtını kırmak için başını şiddetle iki yana sallarken, balığın parlak pulları belirsizce görünüyordu. İri köpek yavaşça kıyıya yüzüp kabaca kürkünü salladı ve uzaklaştı. Ağzındaki akşam yemeği hareketsiz ve hafiften parıldıyordu.

Köpek bana bakarak bir müddet nehrin ötesinde durdu. Tüyleri, kara bir gölge gibi sarı gözlerini ve parlayan balığı çerçeveliyordu. Tıpkı ilkel bir resim gibi, diye düşündüm; bütün vahşiliği ve durgunluğun aksiliğini gösteren bir Rousseau çalışması gibi.

Sonra köpek gitti. Uzak kıyıda ağaçlardan başka bir şey yoktu. Arkalarında her ne varsa gizliyorlardı. Ve ne vardı? Merak ediyordum. Daha fazla ağaç, diye cevap verdi zihnimin mantık kısmı.

"Çok daha fazla," diye mırıldandım, gizemli karanlığa bakarak. Peki çok daha ilerilerde… ne vardı? Çöl elbette ve tehlike. Macera ve özgürlük.

Korkunun olmayıp, neşenin olduğu yeni bir dünyaydı ne de olsa, çünkü Jamie ve ben birlikteydik artık, çünkü uzun bir hayat vardı önümüzde. Brianna düşüncesi bile korkunç pişmanlıklara sebep olmuyordu hiç. Onu çok özlüyordum ve devamlı onu düşünüyordum, fakat onun kendi zamanında güvende olduğunu ve bu bilginin onun yokluğuna katlanmayı hafiflettiğini

biliyordum.

Kayaya geri uzandım. Günün hapsolmuş sıcaklığı, yüzeyden bedenime yayılıyordu. Sadece yaşadığım için bile mutluydum. Bedenimi izlerken, su damlacıkları göğüslerimde kuruyor, sadece nemliliği kalıyor ve sonra tamamen kayboluyordu.

Küçük tatarcık bulutu suyun üzerinde uçuşuyorlardı. Onları göremiyordum ama arada sırada havadan onları yakalamak için sıçrayan bir balıkla orada olduklarını biliyordum.

Tahtakuruları her yerde bulunan bir belaydı. Her sabah Jamie'nin tenini santim santim inceleyip, çatlaklardan açgözlü keneleri ve pireleri topluyordum. Bütün erkeklere ezilmiş yarpuz ve tütün yaprakları suyunu bolca sürüyordum. Bu onları güneşten korunmak için ormanın gölgelerine saklanan sivrisinek, tatarcık ve etçil böcekler tarafından canlı canlı yenmekten koruyordu. Fakat meraklı tahtakurusu sürüsünün, kulakları, gözleri, burunları ve ağızları araştırarak sürekli bir gıdıklamayla onları deliye çeviriyordu.

Tuhaftır ki böceklerin büyük çoğunluğu bir tek bana dokunmuyordu. Ian üzerime sinen güçlü bitki kokularının onları geri püskürttüğüne dair şaka yapıyordu ama ben bunun ötesine geçtiğimi düşünüyordum. Yeni banyo yapsam bile böcekler benim canımı sıkmak istemiyorlardı.

Ben bunun, burada soğuktan ve küçük hastalıklardan korunduğumu sandığım evrimsel belirmeyle alakası olduğunu düşünüyordum. Mikroplar gibi kana susamış tatarcıklar, insanlarla besleniyorlardı ve ev sahiplerinin kimyasal işaretlerine çok hassaslardı. Ben başka zamandan geldiğim için artık aynı işaretlere sahip değildim ve sonuç olarak tatarcıklar da artık beni av olarak hissetmiyorlardı.

"Ya da Ian haklıydı, ben sadece korkunç kokuyorum," dedim yüksek sesle. Parmaklarımı suya daldırdım ve birkaç damlasını benim kayamda dinlenen bir kehribara (bir gölgeden ibaretti, karanlık renklerini yutmuştu) damlattım.

Jamie'nin acele etmesini umuyordum. Arabada onun yanında oturup günlerce yolculuk etmek, bedeninin zarif hareketlerini izlemek, o konuşurken ve gülerken yüz hatlarındaki ışığın değişimini izlemek, ona dokunma isteğiyle avuçlarımın karıncalanmasına yetiyordu. Charleston'a varmak için acele ettiğimizden ve benim bir düzine erkeğin duyabileceği yakınlık hakkındaki çekincemden dolayı birkaç gündür sevişememiştik.

Sıcak bir esintinin nefesi, beni yalayıp geçti ve onun geçmesiyle bedenimdeki bütün küçük tüyler karıncalandı. Şimdi ne bir aciliyet ne de duyacak kimse vardı. Bir elimi karnımın yumuşak kıvrımından uyluklarım

arasındaki yumuşak tene götürdüm. Kalbimin atışıyla orada nabzım da yavaş atıyordu. İhtiyaçtan şişmiş nemli sızıyı hissederek elimi çukurlaştırdım.

Gözlerimi kapatıp, hafifçe sürtmeye başladım. Artan ihtiyacı hissetmenin zevkine varıyordum.

“Hangi cehennemdesin Jamie Fraser?” diye mırıldandım.

“Burada,” diye boğuk bir cevap geldi.

Şaşkın bir halde hemen gözlerimi açtım. İki metre uzaklıkta, uylukları tamamen suda nehirde duruyordu. Erkeklik organı, bedeninin soluk parıltısına karşı dik ve karaydı. Saçları omuzlarına dökülüyor, bir kemik gibi beyaz yüzünü çevreliyordu. Gözleri, şu kurt köpeğinki gibi hareketsiz ve istekliydi. Tamamen vahşi, tamamen durgun.

Sonra hareket edip bana doğru geldi. Hâlâ istekliydi ama artık durgun değildi.

Bana dokunduğunda, kasıkları su gibi soğuktu, fakat saniyeler içerisinde ısındı ve yanmaya başladı. Ellerinin tenime dokunduğu yerden hemen ter aktı ve sıcak nem bir kez daha göğüslerimi ıslattı. Onun sert göğsüne karşı yuvarlaklaşıyor, kayganlaşıyorlardı.

Sonra dudakları benimkileri kavradı ve ben - harfi harfine - içinde eridim. Havanın ne kadar sıcak olduğu ya da tenimdeki nemliliğin benim mi yoksa onun mu olduğu umurumda değildi. Böcek sürüsü bile önemsizdi. Kalçalarımı kaldırdım ve Jamie içime girdi, kaygan ve sertti. Son hafif serinlik de sıcaklığımla yok olup gitti, tıpkı kılıcın soğuk metali gibi sıcacık kanda söndü.

Ellerim sırtının kıvrımlarını saran nemlilikte kayıyordu ve göğüslerim onun göğsüne karşı sallanıyorlardı. Onların arasındaki küçük bir derecik karnıma ve uyluğuma akıyordu.

“Tanrım, ağzın da kaygan ve tuzlu,” diye mırıldandı ve dili, yüzümdeki minik tuz taneciklerinin tadına bakmak için dışarı çıktı. Gözkapaklarım adeta çırpınan kelebek kanatları gibiydi.

Altımdaki sert kayanın neredeyse farkında değildim. Sert yüzey sırtıma ve kalçalarıma sürtüyordu ama umurumda değildi.

“Bekleyemem,” dedi Jamie nefes nefese kulağıma.

“Bekleme,” dedim ve bacaklarımı sıkı sıkı kalçalarına doladım. Bedenler çılgınca birbirine bağlanmıştı.

“Tutkudan erimek diye bir şey duymuştum,” diyerek hafiften zorla soludum,

“ama bu saçmalık.”

Jamie belirsiz, kötü bir sesle başını göğüslerimin arasından kaldırdı. Kahkaha attı ve yavaşça yana kaydı.

“Tanrım, çok sıcak!” Terden ıslanmış saçını alnından çekti ve bir soluk verdi. Göğsü hâlâ zorlanmadan inip kalkıyordu. “Hava böyleyken millet bu işi nasıl yapıyor?”

“Bizim yaptığımız gibi,” diye dikkat çektim. Ben de ağır ağır nefes alıyordum.

“Yapamazlar,” dedi kesinlikle. “Her zaman değil, yoksa ölürler.”

“Şey, belki daha yavaş yapıyorlardır. Ya da suyun altında. Ya da sonbahara kadar bekliyorlardır.”

“Sonbahar mı? Belki güneyde yaşamak istemeyebilirim. Boston sıcak mı?”

“Yılın bu zamanlarında böyle,” dedim. “Ve kışın da çok soğuk. Eminim sıcağa alışacaksın. Ve de tatarcıklara.”

Jamie araştırmaya koyulan bir sivrisineği omzuyla savurdu ve bir bana bir de yandaki nehre bir göz attı.

“Belki öyle, belki de değil ama şimdi…” Kollarını sıkıca bana dolayıp yuvarlandık. Yuvarlanan bir kütüğün zarafetiyle kayalıktan suya düştük.

***

Nemli ve soğuk bir şekilde kayanın üzerinde yatıyor, birbirimize neredeyse hiç dokunmuyorduk. Tenimizdeki son su damlaları da buharlaşıyordu. Nehrin karşısındaki söğütler yapraklarını suya değdiriyor, tepeleri aya karşı siyah siyah dalgalanıyordu. Söğütlerin ötesinde araziler arazilere karışıyor, kilometrelerce el değmemiş orman uzanıyordu. Uygarlık şimdilik kıtanın kenarında ayak basılacak yerden başka bir şey değildi.

Jamie bakışlarımı takip etti ve düşüncelerimi böldü.

“Sanırım senin son gördüğünden biraz farklıdır şimdi.” Başıyla yapraklı karanlığı işaret etti.

“Ah, biraz.” Elini tuttum ve başparmağımla onun büyük, güzel eklemlerini tembelce okşamaya başladım. “O zaman yollar kaldırım döşeli olacak, çakıllı değil ve sert, düzgün bir yüzeyle kaplı olacak. Aslında bunu MacAdam adında bir İskoç icat etti.”

Jamie keyifle biraz homurdandı.

“O zaman Amerika’da İskoçlar da olacak. Bu güzel.”

Onu önemsemedim ve bir gün orada yükselip, gelişecek olan şehirleri çağırırcasına titrek gölgelere öylece bakarak konuşmaya devam ettim.

“O zaman Amerika’da her türlü insan olacak. Bütün karaya yerleşilecek, buradan batı kıyısına kadar olan yer Kaliforniya diye anılacak.” Sıcak, nemli havaya rağmen hafiften ürperdim. “Ama şimdilik üç bin mil boyunca uzanan el değmemiş bir arazi var. Orada hiçbir şey yok.”

“Evet öyle, binlerce kana susamış barbar haricinde hiçbir şey yok,” dedi hemen. “Ve elbette korkunç hayvanlar.”

“Şey, evet,” diye kabul ettim. “Sanırım öyle.” Bu düşünce huzursuz ediciydi. Elbette okuldan bu ormanlarda Kızılderililerin, ayıların ve diğer orman sakinlerinin yaşadığını hayal meyal biliyordum. Fakat bu genel bilgi birden bizim rahatça - ve beklenmedik bir şekilde - bu sakinlerden biriyle karşı karşıya kalabileceğimiz belirli ve ağır bir farkındalıkla yer değiştirmişti.

“Onlara ne olacak? Vahşi Kızılderililere?” diye sordu Jamie şüpheyle. Yer değiştiren gölgeler arasından geleceği görmeye çalışırcasına benim gibi karanlığa bakıyordu. “Bozguna uğratılıp geri mi püskürtülecekler?”

Bir küçük titreme daha bedenimi sardı ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Evet, öyle olacak. Çoğu öldürülecek. Bir o kadarı hapishanelere götürülüp kilitlenecek.”

“Şey, bu iyi.”

“Sanırım bu senin bakış açın,” dedim biraz ifadesizce. “Kızılderililerin böyle düşüneceğini sanmıyorum.”

“Sanırım ama lanet olası bir şeytan, benim başımın tepesini kesmeye kalkışırsa onun bakışı beni pek ilgilendirmez, Sassenach.”

“Şey, onları kınayamazsın,” diye itiraz ettim.

“Kesinlikle yaparım,” diye bana güvence verdi. “Eğer canavarlardan biri senin kafa derini yüzse, ben onu çok güzel kınarım.”

“Ah… hmm,” dedim. Boğazımı temizleyip başka bir noktaya değindim. “Şey, bir avuç yabancı gelip seni öldürmeye çalışsa ve seni her zaman yaşadığın topraklardan sürse?”

“Yaptılar,” dedi çok yavan bir şekilde. “Yapmamış olsalardı, hâlâ İskoçya’da olurdum, değil mi?”

“Ee…” dedim bocalayarak. “Ama benim demek istediğim bu şartlar altında

mücadele edersin, değil mi?”

Derin bir nefes aldı ve güçlü bir şekilde burnundan verdi.

“Eğer bir İngiliz süvarisi evimin etrafında dolaşıp beni endişelendirmeye başlarsa,” dedi açıkça, “onunla kesinlikle mücadele ederim. Hatta onu öldürmek için ufacık bir tereddüt duymam. Ancak onun saçlarını derisinden ayırıp sallamam ve onun özel bölgelerini yemem. Ben bir barbar değilim, Sassenach.”

“Ben, öylesin demedim,” diye itiraz ettim. “Benim demek istediğim- ”

“Ayrıca,” diye ekledi acımasız bir mantıkla, “Kızılderililer tarafından da öldürülmeye niyetim yok. Onlar kendilerine hâkim olurlarsa, biraz da olsa onlardan şüphelenmem.”

“Eminim bunu bilmekle çok rahatlayacaklar,” diye mırıldandım.

Birbirimize sarılmış ve terden yapışmış halde kayanın üzerinde yatıyor, yıldızları izliyorduk. Şu an kendimi oldukça mutlu ve biraz da endişeli hissediyordum. Bu coşku bir gün sona erer miydi? Bir keresinde “ebediyeti” hafife almıştım ama o zamanlar gençtim.

Yakında, Tanrı isterse, yerleşecektik. Ev ve bir hayat kurmak için bir yer bulacaktık. Hiçbir şey istemiyordum ama aynı zamanda endişeliydim de. Ben döndüğümden beri sadece birkaç aydır birbirimizi tanıyorduk. Hatıralarla ve yeni keşiflerle her dokunuş ve her söz hâlâ bize renk vermekteydi. Günbegün sıradan dünyevi işlerle yaşayıp, tamamen birbirimize alıştığımız zaman ne olacaktı?

“Benden sıkılacağını düşünüyor musun?” diye mırıldandı Jamie. “İyice yerleştiğimizde?”

“Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.”

“Hayır,” dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Bıkmayacağım, Sassenach.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyordum,” diye dikkat çekti. “Önceden. Biz üç yıldır evliydik ve seni son gün de ilk günkü kadar çok istedim. Belki daha fazla,” diye ekledi yumuşak bir sesle. O da beni taşlardan göndermeden önce seviştiğimiz son zamanı düşünüyordu. Benim gibi.

Eğilip onu öptüm. Temiz ve ferahlık tadındaydı, sevişmenin keskin kokusu belirsizdi.

“Ben de.”

“O zaman bunu dert etme, Sassenach. Ben de etmeyeceğim.” Nemli kıvırcık saçlarımı alnımdan çekerek saçlarımı okşuyordu. “Seni tüm hayatım boyunca tanıyabilirim ve seni her zaman sevebilirim. Ve seninle birlikte yatarken, bazen beni hâlâ çok fazla şaşırtıyorsun, bu akşam olduğu gibi.”

“Ben mi? Neden, ne yaptım ki?” Şaşkın bir ifadeyle dik dik ona baktım.

“Ah… şey. Yani demek istediğim… yani, bu- ”

Birden çekinerek konuşmaya başladı ve bedeni alışılmadık bir şekilde sertleşti.

“Hı?” Kulağının tepesini öptüm.

“Ah… ben yanına geldiğim zaman… yapmakta olduğun şey… sen benim düşündüğüm şeyi mi yapıyordun?”

Karanlıkta omzuna doğru gülümsedim.

“Sanırım bu senin ne düşündüğüne bağlı, değil mi?”

Jamie bir dirseği üzerinde doğruldu. Teni küçük bir emme sesiyle tenimden ayrıldı. Onun yapışmış olduğu ıslak yer, hemen serinlemişti. Jamie yan tarafına yuvarlanıp bana sırıttı.

“Ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun, Sassenach.”

Fışkıran sakallarla gölgelenen çenesine dokundum.

“Biliyorum. Ve sen de ne yaptığımı çok iyi biliyorsun, o halde niye soruyorsun?”

“Şey, ben kadınların yaptığını sanmıyordum, hepsi bu.”

Ay, onun yarı kalkık kaşını görecek kadar aydınlıktı.

“Erkekler yapıyor,” diye dikkat çektim. “Ya da en azından sen yapıyorsun. Sen bana öyle söylemiştin. Hapishanedeyken, yani sen demiştin ki- ”

“Bu farklı!” Ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken dudağının seğirdiğini görebiliyordum. “Ben, bunu açıklamak gerekirse, o zamanlar bunun bir yolu yoktu. Ne de olsa ben yapamıyor-”

“Diğer zamanlar yapmadın mı?” Oturdum ve omzumun üzerinden ona yan bir bakış atarak saçlarımı kabarttım. Ay ışığında yüzünün kızardığı belli olmuyordu, fakat yüzünün gül rengini aldığını görebiliyordum.

“Evet, öyle,” diye mırıldandı. “Sanırım yaptım, evet.” Birden aklına bir fikir

geldi ve bana bakarken gözleri kocaman açıldı. “Sen bunu sıklıkla yapıyor musun?” Son sözü bir ciyaklamayla çıktı ve susmak zorunda kalıp boğazını temizledi.

“Sanırım ‘sıklıkla’ derken ne demek istediğine bağlı,” diyerek sesimin biraz buruk çıkmasını sağladım. “Ben iki yıldır duldum, biliyorsun.”

Jamie bana ilgiyle bakarak eliyle dudağına dokundu.

“Evet, öyle. Ben sadece… şey, kadınların böyle bir şey yaptığını düşünmemiştim.” Gittikçe artan büyülenmesi, şaşkınlığını yeniyordu. “Tamamlayabiliyor musun? Yani bir erkek olmadan, demek istedim.”

Bu, yüksek sesle kahkaha atmamı sağladı ve yumuşak sesler, etrafımızı saran ağaçlardan ve nehirden yankılandı.

“Evet ama bir erkekle çok daha güzel oluyor,” diye ona güvence verdim. Uzanıp onun göğsüne dokundum. Göğsündeki ve omuzlarındaki tüylerin diken diken olduklarını görebiliyordum. Bir parmağımın ucuyla bir meme ucunu kibarca çevrelediğimde hafiften ürperdi. “Çok daha fazla,” dedim yumuşak bir sesle.

Mutlu bir şekilde, “Ah,” dedi. “Şey, bu iyi değil mi?”

Jamie sıcaktı - hatta nemli havadan çok daha sıcaktı - ve ilk düşüncem geri çekilmek oldu, fakat bunu yapmadım. Ellerinin tenime dokunduğu yerden hemen ter boşanıyordu ve damlaları ensemden aşağıya akıyordu.

“Daha önce seninle hiç bu şekilde sevişmemiştim,” dedi. “Tıpkı yılan balıkları gibi, değil mi? Bedenin ellerimin arasından kayıyor, adeta yosun gibi kaygan.” Elleri yavaşça sırtımdan aşağıya kaydı. Başparmakları omurgamın oyuklarına baskı yapıyor, ensemdeki küçük tüylerin zevkten karıncalanmasını sağlıyordu.

“Hımm. Çünkü İskoçya domuzlar gibi terlemeyecek kadar soğuk olduğu için. Hazır bundan bahsetmişken domuzlar gerçekten terliyor mu? Her zaman merak etmişimdir.”

“Bilemem. Daha önce bir domuzla hiç sevişmedim.” Başını aşağıya eğdi ve dili göğüslerime dokunmaya başladı. “Ama sen alabalık tadındasın, Sassenach.”

“Ben ne?”

“Taze ve tatlı, biraz da tuzlu,” diye açıkladı, bir müddet başını kaldırarak. Başını yine aşağıya eğdi ve işine devam etti.

“Gıdıklanıyorum,” dedim, dilinin altında titriyor ama kaçmak için de hiçbir

şey yapmıyordum.

İşine dönmeden önce nefes almak için nemli yüzünü kaldırarak, “Benim de amacım bu,” diye cevap verdi Jamie. “Ben olmadan bunu tamamen yaptığını düşünmekten hoşlanmıyorum.”

“Yapamam,” diye ona güvence verdim. “Ahh!”

“Hı?” diye sorgularcasına boğuk bir ses geldi. Yeniden kayanın üzerine yattım. Yıldızlar baş döndürücü bir şekilde tepede dururlarken, sırtım kavis çiziyordu.

“Ben… inledim sadece,” dedim belirsizce. Ve sonra bir müddet hiçbir şey diyemedim, ta ki Jamie göğsünü hafiften kasığıma dayayıp soluk soluğa yatana kadar. Elimi ona doğru uzatıp terden ıslanmış saçlarını yüzünden çektim ve o da başını çevirip avucumu öptü.

“Kendimi Havva gibi hissediyorum,” dedim yumuşak bir sesle, gökyüzünde karanlık ormanın ardından yükselen ayı izleyerek. “Cennet Bahçesi’nin kenarında duruyorum.”

Göbeğimin çevresinden küçük bir kahkaha sesi geldi.

“Evet ve ben de Âdem oluyorum, sanırım,” dedi Jamie. “Cennete giden kapıda duruyorum.” Bilinmezliğe doğru uzanan nehrin karşısına hevesle bakmak için başını çevirdi. Yanağı karnımdaydı. “Sadece içeri mi gireceğim yoksa dışarı mı çıkacağım, bilmek isterdim.”

Onu şaşırtarak bir kahkaha attım. Sonra onu iki kulağından tutup, kaygan çıplak tenime karşı getirdim.

“İçeri,” dedim. “Ne de olsa elinde ateş kılıcı olan bir melek görmüyorum.”

Jamie üzerimden kalktı. Kendi eti de ateş gibi yanıyordu ve ben onun altında titriyordum.

“Görmüyor musun?” diye mırıldandı. “O zaman yeterince yakından bakmıyorsun sanırım.”

Sonra o ateş kılıcı, beni bilinçsizliğe sürükledi ve bedenimi tutuşturdu. Birlikte alev aldık. Yaz gecesindeki yıldızlar kadar parlaktık ve sonra yanmış ve tükenmiş bir halde geri yattık. Küllerimiz ezeli bir denizin sıcak tuzuyla çözüldü ve yeni doğan hayatın nabzıyla hareket etmeye başladı.

Bölüm 2
Kusursuz Olmayan Geçmiş

3
Papaz’ın Kedisi

Boston, Massachussets

Haziran 1969

“Brianna?”

“Hmm?” Yüreği ağzında hemen doğruldu. Adı kulağında çınlıyordu. “Kim… ne?”

“Uyuyordun. Lanet olsun, yanlış zamanda aradığımı biliyordum! Üzgünüm, kapatayım mı?”

Sesteki belirsiz “R” baskısı, kızın dağılmış ilgisini toplamasına neden oldu. Telefon. Telefon çalıyordu. Rüya görürken hemen telefona sarılmıştı.

“Roger!” Korkarak uyanmanın verdiği adrenalin yatışıyordu, fakat kalbi hâlâ hızla atıyordu. “Hayır, kapatma! Tamam, uyandım.” Bir eliyle yüzünü ovuşturup, hemen telefon kablosunu çözmeye çalıştı ve kırışık yatak örtülerini düzeltti.

“Öyle mi? Emin misin? Orada saat kaç?”

“Bilmiyorum, saati göremeyecek kadar karanlık,” dedi Brianna, hâlâ uykuluydu. Derinden gelen gönülsüz bir kıkırdama ona cevap verdi.

“Üzgünüm, zaman farkını hesaplamaya çalıştım ama tersi oldu. Seni uyandırmak istemedim.”

“Tamam, nasıl olsa telefona cevap vermek için kalkacaktım,” diyerek ona güvence verdi ve kahkaha attı.

“Evet. Şey…” Brianna onun sesindeki keyfi duyabiliyordu. Gözünün önündeki saçları çekerek, sırtını yastıklara dayadı. Yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Rüyasının etkisi hâlâ onunlaydı, yatak odasının karanlık, gizli şekillerinden çok daha gerçekti.

“Sesini duymak çok güzel, Roger,” dedi Brianna yumuşak bir sesle. Bunun *ne kadar* güzel olduğuna şaşırmıştı. Roger’ın sesi çok uzaktaydı, ama yine de dışarıdaki ıslak kaldırımlardan gelen korna sesleri ve tekerlek uğultularından

çok daha yakındı.

“Seninkini de.” Roger biraz çekinerek konuşuyordu. “Bak, gelecek ay Boston’da bir konferansım olabilir. Gelmeyi düşünüyorum, eğer… lanet olsun bunu kibar bir şekilde söylemenin bir yolu yok. Beni görmek istiyor musun?”

Brianna’nın eli ahizeyi sıkıca tutarken kalbi güm güm atıyordu.

Roger, o daha cevap vermeden hemen, “Affedersin,” dedi. “Seni zor durumda bıraktım değil mi? Ben… bak eğer istemiyorsan hemen söyle.”

“İstiyorum. Elbette seni görmek istiyorum!”

“Ah! O zaman senin için sakıncası yok? Sadece… mektuplara cevap vermeyince, ben belki yanlış bir şey yapmışımdır diye düşündüm-”

“Hayır, yapmadın. Üzgünüm. Sadece- ”

“Tamam, benim niyetim- ”

İkisi de aynı anda konuşmuştu. Utangaç bir tavırla ikisi de sustu.

“Ben seni zorlamak isteme- ”

“Benim niyetim- ”

Yine aynısı oldu ve bu sefer Roger kahkaha attı. Keyifli, kısık İskoç sesi, adeta Brianna’ya dokunuyormuşçasına rahatlatıcıydı.

“O zaman sorun yok,” dedi kararlı bir şekilde Roger. “Anladım, değil mi?”

Brianna cevap vermedi, sadece tarifi olmayan bir rahatlama onu sararken gözlerini kapatıyordu. Roger Wakefield onu anlayabilecek bu dünyadaki tek kişiydi muhtemelen; anlaşılmanın ne kadar önemli olduğunu daha önceden fark etmemişti.

“Rüya görüyordum. Yani telefon çaldığında.”

“Hmm?”

“Babamla ilgili.” Ne zaman bu kelimeyi kullansa boğazı tıkanıyordu biraz. Aynı şey “anne” derken de oldu. Rüyasındaki güneşten yanmış çamları hâlâ koklayabiliyor, çizmelerinin altındaki yaprakların çıtırtısını hissedebiliyordu.

“Onun yüzünü göremedim. Ormanda bir yerde onunla birlikte yürüyordum. O bir patikayı çıkarken onu takip ediyordum. Benimle konuşuyordu ama onun ne dediğini duyamıyordum. Onu duyabileyim diye acele ediyor, onu yakalamaya çalışıyordum ama yine de başaramadım.”

“Ama onun baban olduğunu biliyordun?”

“Evet ama dağ yürüyüşlerinden olabilir, diye düşünüyorum. Eskiden babacığımla da yürürdük.”

“Yapar mıydın? Ben de babamla yürüyüş yapardım. Eğer bir gün İskoçya’ya gelirsen seni Munro tepelerine götürürüm.”

“Beni *nereye* götürürsün?”

Roger kahkaha attı ve Brianna, o gülerken onun sıklıkla kestirmediği kalın, siyah saçlarını geriye itişini ve yosun yeşili gözlerinin kısıldığını birden hatırlayıverdi. Başparmağının ucunu yavaşça alt dudağına sürterken buldu kendini ve durdu. Dudakları aralıkken Roger onu öpmüştü.

“Munro dokuz metreden fazla olan bir İskoçya tepesidir. Bunun gibi bir sürü tepe var. Ne kadar tırmanabildiğini görmen için bir deneme.”

“Sen neredesin şimdi, İskoçya mı İngiltere mi?” dedi Brianna, sonra o cevap vermeden araya girdi. “Hayır, bırak da ben tahmin edeyim. Hmm… İskoçya. Inverness’tasın.”

“Doğru.” Sesindeki şaşkınlık ortadaydı. “Bunu nasıl bildin?”

Brianna uzanıp çarşafların altında yavaşça bacak bacak üzerine attı.

“İskoçlarla konuştuğun zaman R’leri bastırıyorsun,” dedi. “İngilizlerle konuştuğun zaman bunu yapmıyorsun. Bunu, biz Londra’ya gittiğimiz zaman fark ettim.” Sesindeki durgunluk belli belirsizdi artık. Gittikçe rahatlıyor, diye düşündü.

“Ve burrrrada senin psişik olduğunu düşünmeye başlıyorum,” diyerek kahkaha attı Roger.

Brianna birden, “Keşke şimdi burada olsaydın,” dedi.

“İstiyor musun?” Roger şaşkınlıkla konuşuyordu, birden utandı. “Ah! Şey… bu iyi değil mi?”

“Roger yazmamamın sebebi- ”

“Bunu dert etme,” dedi hemen Roger. “Bir ay içinde orada olacağım, o zaman konuşuruz. Bree, ben- ”

“Evet?”

Brianna, onun nefes aldığını duydu ve o nefes alırken, elinin altında sıcak ve sert olan göğsünün inip kalktığını canlı bir şekilde hatırlıyordu.

“Evet demene çok memnunum.”

***

Brianna telefonu kapattıktan sonra uyuyamadı. Huzursuzca ayaklarını yataktan çıkardı ve bir bardak süt almak için küçük apartman dairesinin mutfağına gitti. Ketçap şişeleri sıralarını ve yarı kullanılmış konserveleri incelediğini, ancak buzdolabının içine birkaç dakika öylece baktıktan sonra fark etti. Soluk şafak vaktinde siyah siyah görünen taş halkaları görüyordu.

Küçük bir sabırsızlık nidası kopartarak doğruldu ve kapağı *pat* diye kapadı. Hafiften titredi ve klimanın esintisinden üşüyen kollarını ovaladı. Hemen uzanıp onu durdurdu, sonra da pencereye gidip kanadı kaldırdı ve yağmurlu yaz gecesinin bunaltıcı sıcaklığının içeri girmesine izin verdi.

Yazmalıydı. Aslında yazmıştı, birkaç kez. Hepsi de bitirilemeden öfkeyle çöpü boylamıştı.

Nedenini biliyordu veya bildiğini sanıyordu. Bunu bir şekilde Roger'a açıklamak ise başka bir sorundu.

Bir yarısı yaralı bir hayvanın basit içgüdüsüyle hareket ediyordu; kaçma ve acıdan gizlenme isteği. Bir sene önce olanlar kesinlikle Roger'ın hatası değildi, fakat ayrılmaz bir şekilde ona bağlıydı.

O olaylardan sonra Roger, sanki Brianna sevdiğini yeni kaybetmiş gibi davranarak ona karşı çok duyarlı ve nazik olmuştu. Annesi sonsuza kadar gitmişti, ama kesinlikle ölmemesini umuyordu.

Parkın karşısından bir ambulans geçti. Kırmızı ışıkları karanlıkta titriyordu. Siren sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

Brianna alışkanlığı olduğu üzere hemen bir haç çıkarıp, "*Miserere nobis*," diye mırıldandı. Rahibe Marie Romaine, ölenin ve ölmekte olanın onların duasına ihtiyacı olduklarını beşinci sınıfta ona söylemişti. Bu fikri sınıfına öyle telkin etmişti ki çocukların hiçbiri göğe küçük, sessiz bir dua göndermeden bir ambulansın yanından geçmiyor, yakında canını teslim edeceklerin ruhlarına yardımına koşmadan edemiyordu.

Onlar için, annesi için, babası için - babaları için - her gün dua ediyordu. Bu da diğer yarısıydı. Joe Amcası onun gerçek babasını biliyordu, fakat sadece Roger gerçekten ne olduğunu anlayabilirdi; sadece Roger taşları duyabiliyordu.

Hiç kimse bunun gibi bir tecrübeyi inkâr edemezdi. Ne Roger ne de kendisi. Claire gittikten sonra Roger onunla kalmak istemişti, fakat Brianna kalamamıştı.

Roger'a burada yapılması ve halledilmesi gereken çok iş olduğunu, okulunu bitirmesi gerektiğini söylemişti. Bu doğruydu. Daha da önemlisi uzaklaşmak zorundaydı - İskoçya'dan ve taş halkalardan uzaklaşıp iyileşebileceği, hayatını yeniden kurabileceği yere geri dönmek zorundaydı.

Eğer Roger'la kalsaydı, olanların bir dakikasını bile unutmanın yolu olmazdı. Ve bu da son kısmıydı, onun üç köşeli bulmacasının son parçasıydı.

Roger onu korumuş, bağrına basmıştı. Annesi onu Roger'ın korumasına bırakmıştı ve Roger da bunu çok iyi yerine getirmişti. Fakat Roger bunu Claire'e söz verdiği için mi, yoksa onu gerçekten umursadığı için mi yapmıştı? Her şekilde, her iki tarafın ezici sorumluluklarıyla ortak bir geleceğin temeli oluşmuyordu.

Eğer onlar için bir gelecek varsa… ve bu da Brianna'nın ona yazamadığı şeydi. Çünkü hem küstah hem ahmakça konuşmadan bunu nasıl dile getirebilirdi?

"Git, böylece geri dönüp doğrusunu yapabilirsin," diye mırıldandı ve sözlere yüzünü astı. Yağmur hâlâ yağıyor, rahatça nefes alınabilmesi için havayı serinletiyordu. Neredeyse şafak sökecek, diye düşündü, fakat hava serin yüzünü nemlendirecek kadar sıcaktı hâlâ. Küçük su damlacıkları şekilleniyor ve boynundan akıp, yatarken giydiği pamuklu tişörtünü ıslatıyordu.

Geçen Kasım ayında olanları ardında bırakmak ve iyi bir ara vermek istemişti. Sonra, yeterince zaman geçtikten sonra, belki yeniden bir araya gelebilirlerdi. Bu sefer anne babasının dramasındaki destekleyici oyuncular değil de kendi seçimlerinin aktörleri olarak.

Hayır, eğer onunla Roger Wakefield arasında bir şey olacaksa, kesinlikle tercihle olacaktı. Sanki şimdi bunu seçme şansı varmış gibi görünüyordu ve bu ihtimal midesinde küçük, heyecanlı bir çarpıntının oluşmasına neden oldu.

Islanmış yüzünü bir eliyle silip uçuşan saç tellerini yatıştırmak için elini saçlarının arasından geçirdi. Eğer uyuyamayacaksa, o zaman çalışabilirdi.

Yağmurun yeri ıslatmasına aldırmadan pencereyi açık bıraktı. Havalandırmanın suni havasıyla serinleyemeyecek kadar çok huzursuz hissediyordu.

Çalışma masasının üzerindeki lambayı yaktı matematik kitabını çıkartıp açtı. Öğrenimindeki değişikliğin küçük ve beklenmedik avantajı, matematiğin yatıştırıcı etkisini sonradan keşfetmiş olmasıydı.

Bostan'a ve okula tek başına geri döndüğü zaman mühendislik, tarihten çok

daha güvenli bir seçimmiş gibi görünmüştü; gerçeğe dayalı, iç rahatlatırcasına değişmez. Hepsinden öte kontrol edilebilir. Bir kalem alıp yavaşça ucunu açtı, hazırlıklar hoşuna gitmişti, sonra başını eğip ilk problemi okudu.

Her zamanki gibi yavaş yavaş şekillerin sakin, değiştirilemez mantığı, beynine ağlarını örüp bütün olası düşünceleri tuzağa düşürdü ve karışık duygularını tıpkı sinekleri sarar gibi ipeksi ipliğine sardı. Problemin asıl ekseni etrafına mantık, ağlarını adeta bir örümceğin dokuması gibi düzgün ve güzelce dokudu. Sadece tek küçük bir düşünce ağlarından kurtulabildi. Parlak, küçük bir kelebek gibi Brianna'nın zihninde uçuşuyordu.

Evet demene memnunum, demişti Roger. Brianna da öyleydi.

Temmuz 1969

"Beatles gibi mi konuşuyor? Ah, eğer John Lennon gibi konuşursa oracıkta ölürüm! Onun 'Ben büyük baba mıyım?' lafını nasıl dediğini biliyorsun. Beni mahvediyor!"

"Tanrı aşkına, o John Lennon gibi konuşmuyor!" diye tısladı Brianna. Beton sütunun arkasından dikkatlice etrafa bakıyordu, fakat Dış Hat Geliş kapısı hâlâ boştu. "Bir Liverpoolluyla bir İskoç arasındaki farkı göremiyor musun?"

Arkadaşı Gayle sarı saçlarını kabartarak neşeyle, "Hayır," dedi. "Bana göre bütün İngilizler aynı konuşur. Onları sonsuza kadar dinleyebilirim!"

"O bir İngiliz değil! Sana söyledim, o bir İskoç!"

Gayle, arkadaşına Brianna'ya bir bakış attı. "İskoçya İngiltere'nin bir bölgesi. Haritaya baktım."

"İskoçya Büyük Britanya'nın bir bölgesi, İngiltere'nin değil."

"Aradaki fark ne?" Gayle sütunun arkasından başını çıkartıp, boynunu uzattı. "Neden burada, arkada bekliyoruz? Bizi kesinlikle göremeyecek."

Brianna düzeltmek için bir elini saçlarının arasından geçirdi. Sütunun arkasında duruyorlardı, çünkü Roger'ın onları görmesini *istediğinden* emin değildi. Ancak bunun da üstesinden gelemiyordu. Bavullarını yüklenip dağılan yolcular, çift kapılardan tek tük çıkmaya başlamışlardı.

Brianna, Gayle'in hâlâ gevezelik ederek onu ana resepsiyon bölgesine çıkarmasına izin verdi. Gayle'nin sınıftaki soğukkanlı ve mantıklı konuşma

kabiliyetine rağmen asıl sosyal hüneri, bir fikir üzerine gevezelik etmesiydi. Bree'nin Gayle'e, Roger'ı almak için hava alanına onunla gelmek isteyip istemediğini sorması bu yüzdendi; sohbetin durmasına imkân yoktu.

"Onunla o işi yaptın mı?"

Şaşkın bir şekilde başını Gayle'den yana çevirdi. "*Neyi* yaptım mı?"

Gayle gözlerini devirdi. "Disk atmaca oynadınız mı? Hadi ama Bree!"

"Hayır. Elbette hayır." Yanaklarındaki kanın arttığını hissediyordu.

"Ee, yapacak mısın?"

"Gayle!"

"Şey yani demek istiyorum ki kendi dairen var, her şeye sahipsin. Hiç kimse de- "

O sırada Roger Wakefield göründü. Beyaz bir gömlek ve salaş bir kot pantolon giymişti. Brianna onu görünce öylece kalmış olmalıydı, çünkü Gayle başını Brianna'nın baktığı yere çevirdi.

"Ooo," dedi beğenmişlikle. "Bu o mu? Tıpkı bir *korsana* benziyor."

Benziyordu ve Brianna çenesinin birkaç santim aşağıya düştüğünü hissediyordu. Roger, zeytuni teni, siyah saçları ve "isli bir başparmakla yerleştirilmiş gözleriyle" (gözlerinin etrafını çevreleyen sık, siyah kirpikler sayesinde gözlerinin mavi olduğunu sanırdınız, fakat aslında koyu yeşildi) annesinin "Kara İskoçyalı" tabirine uyuyordu. Gömlek yakasına değecek kadar yıpranmış, uzun saçları, dağınık ve kirli sakallarıyla Roger, sadece pervasız değil aynı zamanda biraz tehlikeli de görünüyordu.

Brianna, onun bu görüntüsü karşısında sırtının karıncalandığını hissetti ve terleyen avuçlarını işlemeli kot pantolonunun yanlarına sildi. Onun gelmesine izin vermemeliydi.

Sonra Roger da onu gördü ve yüzü adeta bir mum gibi aydınlandı. Buna karşılık Brianna, yüzüne kocaman, aptal bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Önüne çıkan çocuklardan ve küçük yük arabalarından kaçınarak karşı tarafa koşmaya başladı.

Roger yarı yolda onu karşılayıp, neredeyse Brianna'nın ayaklarını yerden keserek kaburgalarını kıracak sertlikte onu kucakladı. Onu öptü, durdu ve sonra tekrar öptü. Kirli sakalları onun yüzünü kaşındırıyordu. Roger sabun ve ter kokuyordu, İskoç viskisinin tadını ise almamak mümkün değildi. Brianna onun durmasını istemedi.

Sonra Roger durdu ve onu bıraktı. İkisi de nefes nefeseydi.

“Ö-höm,” diye Brianna’nın yanından yüksek bir ses geldi. Bree, Roger’ın yanından uzaklaşınca Gayle ortaya çıktı. Sarı kaküllerinin altından adeta melek gibi Roger’a gülümsüyor ve bir çocuğun güle güle demesi gibi el sallıyordu.

“Merhabaaa! Sen Roger olmalısın. Eğer değilsen, Roger ortaya çıktığı anda şoka girer, değil mi?” Belli bir beğeniyle yukarıdan aşağıya onu süzdü. “Sen gitar da mı çalıyorsun?”

Brianna onun düşürmüş olduğu çantayı fark etmemişti bile. Roger eğilip onu aldı ve omzuna attı.

“Şey, bu benim para kazanma yolum,” dedi, kendinden geçmiş gibi yaparak bir elini kalbine götüren Gayle’e gülümseyerek.

“Aah, bunu bir daha söyle!” diye yalvardı.

“Neyi söyleyeyim?” Roger şaşırmış görünüyordu.

Brianna onun bir çantasını omzuna atarak ona, “Parayı,” dedi. “R’leri nasıl yuvarladığını duymak istiyor. Gayle’nin Britanya aksanlarına karşı zaafı var. Ah, şey, bu Gayle.” Teslim olurcasına arkadaşını gösterdi.

“Evet, anladım. Ee…” Roger boğazını temizleyip Gayle’ye delici bir bakış attı ve sesini bir ton düşürdü. “Sarrrp kayalıklarrrın etrrrafında pejmürrrde ahlaksızlarrr koşuyorrrrlarrr. Bu yeter mi?”

“Şunu keser misin?” Brianna, dramatik bir şekilde plastik koltuklardan birine bayılan arkadaşına öfkeyle bakıyordu. Kapıya dönerek Roger’a, “Sen ona aldırma,” diye salık verdi. Gayle’e dikkatli bir bakış atan Roger, onun tavsiyesine uyup iple sarılı büyük kutuyu aldı ve kalabalığa doğru onu takip etti.

“Para kazanma yolu derken neyi kast ettin?” diye sordu Brianna, akla yatkın bir sohbet konusu açmaya çalışıyordu.

Roger biraz utanarak kahkaha attı.

“Şey, tarih konferansları için uçak biletlerini ödüyorlar, fakat masrafları karşılamıyorlar. Ben de etrafı aradım ve bunun için küçük bir iş kopardım.”

“Gitar çalabileceğin bir iş mi?”

“Gündüzleri, özensiz tarihçi Roger Wakefield zararsız bir Oxford akademisyeni. Ama geceleri, saklı kıyafetlerini giyiyor ve cesur Roger MacKenzie oluyor!”

“Kim?”

Roger onun şaşkınlığına gülümsedi. “Şey, İskoçya halk ezgilerini biraz çalabiliyorum. Festivaller, Kuzey İskoçya oyunları ve bunun gibileri için. Bu hafta sonunda dağlarda bir Kelt festivalinde yer alacağım, hepsi bu.”

“İskoçya ezgileri mi? Şarkı söylerken kilt etek giyiyor musun?” Gayle, Roger’ın diğer tarafında bitmişti.

“Aslında, evet. Başka türlü bir İskoç olduğumu nasıl bilecekler ki?”

“Uçuşan eteklere bayılırım,” dedi Gayle hülyalı bir ifadeyle. “Anlatsana, şu doğru mu, bir İskoçyalının-”

Brianna hemen anahtarları Gayle’e vererek, “Git arabayı getir,” diye emretti.

***

Gayle çenesini arabanın pencere kenarına dayamış, Roger’ın otele gidişini izliyordu. “Vay be, umarım akşam yemeği için bizimle buluşmadan önce tıraş olmaz. Erkeklerin bir süre tıraş olmadığı hallerine bayılıyorum. Sence o büyük kutuda ne var?”

“*Bodhrán*. Sordum.”

“Nesi?”

“Bir Kelt savaş davulu. Şarkılarının bazılarında onu çalıyor.”

Bir şeyi düşünürcesine Gayle’nin dudakları küçük bir daire şeklini aldı.

“Benden onu bu festivale götürmemi isteyeceğini sanmıyorum. Yani yapman gereken bir sürü şey var ve- ”

“Ha-ha. O kilt etek içindeyken senin etrafta dolaşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

Gayle özlemle bir iç çekti ve Brianna arabayı çalıştırdığında başını çekti. “Şey, belki orada başka kilt etekli adamlar da olur.”

“Bunun olası olduğunu düşünüyorum.”

“Ama Kelt savaş davullarının olmadığına iddiaya girerim.”

“Belki de değildir.”

Gayle koltuğuna yaslanıp arkadaşına bir göz attı.

“Peki o işi yapacak mısın?”

“Nereden bileyim?” Ama kanı kaynıyordu ve kıyafetlerinin sıktığını hissediyordu.

“Şey, eğer yapmazsan,” dedi Gayle açıkça, “sen delisin.”

***

“Papaz’ın kedisi… azgın bir kedi.”

“Papaz’ın kedisi… *alagruous* bir kedi.”

Bree gözlerini bir an yoldan ayırarak kaşını kaldırıp ona baktı.

“Yine mi Gaelce?”

“Bu bir İskoç oyunu,” dedi Roger. “*Alagruous* ‘ümitsiz veya efkârlı, ağlamaklı’ demek. Senin sıran B harfi.”

Brianna gözlerini kısarak ön camdan dar dağ yoluna bakıyordu. Sabah güneşi onlara doğruydu ve ışığıyla arabayı dolduruyordu.

“Papaz’ın kedisi benekli bir kedi.”

“Papaz’ın kedisi ballı bir kedi.”

“Şey, bu ikimiz için de kolay bir aşamaydı. Berabere. Tamam, Papaz’ın kedisi…” Roger kızın zihnindeki çarkların döndüğünü, sonra kıstığı mavi gözlerin bir ilhamla parıldadığını görebiliyordu. “… koksigodinili bir kedi.”

Roger kelimenin anlamını düşünmeye çalışarak gözlerini kıstı.

“Kıçı geniş bir kedi mi?”

Araba viraja girerken Brianna hafiften frene basarak kahkaha attı.

“Kıçı ağrıyan bir kedi.”

“Bu gerçek bir kelime, değil mi?”

“Hı-hı.” Virajdan çıktıktan sonra arabanın hızını arttırdı. “Annemin tıbbi terimlerinden biri. Koksigodini kuyruk sokumu bölgesindeki bir ağrıdır. Annem her zaman hastane yönetimine koksigodinililer derdi.”

“Ben de senin mühendislik terimlerinden biri sanmıştım. Tamam, o zaman… Papaz’ın kedisi *camstairy* bir kedi.” Brianna’nın kaşını kaldırmasına sırıttı. “Huysuz. Doğal olarak koksigodinililer de kavgacı oluyorlar.”

“Tamam, bunu berabere sayıyorum. Papaz’ın kedisi…”

Roger, “Bekle,” diye araya girerek işaret etti. “Burada dönüş var.”

Brianna dar anayoldan çıkıp, üzerinde KELT FESTİVALİ yazılı, kırmızı-beyaz küçük bir okla gösterilen çok dar bir patikaya saptı.

“Beni buraya kadar getirdiğin için çok naziksin,” dedi Roger. “Bu kadar uzak olduğunu hiç fark etmemiştim ya da hiç sormamıştım.”

Brianna ona kısa, neşe dolu bir bakış attı. “Uzak değil.”

“Yüz elli kilometre!”

Çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Babam her zaman bir Amerikalı ile bir İngiliz arasındaki farkın bu olduğunu söylerdi. Bir İngiliz yüz kilometrelik yolun çok uzun olduğunu düşünürken, bir Amerikalı yüz yılın çok uzun bir zaman olduğunu düşünür.”

Roger buna şaşırarak bir kahkaha attı.

“Çok doğru. Sanırım sen de bir Amerikalısın?”

“Sanırım.” Ama gülümsemesi solmuştu.

Tabii sohbet de. Lastik ve rüzgâr sesi haricinde birkaç dakika sessizce yol aldılar. Güzel, sıcak bir yaz günüydü. Yukarıya doğru, ferah dağ havasına tırmandıkça Boston’ın bunaltıcı sıcaklığını geride bırakıyorlardı.

“Papaz’ın kedisi dalgın bir kedi,” dedi Roger yumuşak bir sesle. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Brianna yarı kıvrılmış dudaklarıyla ona bir bakış attı hemen.

“Papaz’ın kedisi düş kuran bir kedi. Hayır, sen değil.” Başka bir arabanın arkasında yavaşlarken dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra rahatladı. “Hayır, bu doğru değil. Sensin ama senin hatan değil.”

Roger ona bakmak için koltuğunda yer değiştirdi. “Papaz’ın kedisi esrarengiz bir kedi.”

“Papaz’ın kedisi utangaç bir kedi. Hiçbir şey söylememeliydim, özür dilerim.”

Roger onu sıkıştıracak kadar ısrarcı olmadı. Bunun yerine öne eğilip, koltuğun altından sıcak limonlu çayla dolu termosu çekti.

“Biraz ister misin?” Fincanı ona uzattı, fakat Brianna biraz somurtup başını iki yana salladı.

“Hayır, teşekkür ederim. Çaydan nefret ederim.”

“O zaman tam bir İngiliz de değilsin,” dedi Roger ve dememeyi diledi.

Brianna’nın elleri direksiyonda kaskatı kesilmişti. Lakin hiçbir şey söylemiyordu. Roger da onu izleyerek sessizce çayını içti.

Brianna İngiliz’e benzemiyordu, bununla birlikte soyu ve nesli de. Farklılığın kıyafetlerden çok daha öte bir şeyle alakalı olup olmadığını söyleyemiyordu, fakat öyle düşünüyordu. Amerikalılar nasıl görünüyordu? Güçlü? Gergin? Çok daha iri? Daha fazlası. Brianna Randall kesinlikle çok daha fazlasıydı.

Festivalin olduğu yerin girişine yaklaşırlarken, trafik gittikçe artıyor, araba sırası ağır ağır ilerliyordu.

Brianna birden, “Bak,” dedi. Roger’a dönmüyor, camdan önlerindeki arabanın New Jersey plakasına dik dik bakıyordu. “Açıklamak zorundayım.”

“Bana değil.”

Brianna biraz öfkeyle bir kızıl kaşını kaldırdı.

Roger çayın ekşiliğini tadabiliyordu. Genzinde bir acılık vardı. Brianna’nın ona gelmesinin bir hata olduğunu söyleyeceği yer burası mıydı? Uçağın küçük koltuğunda kıvranıp, kramp geçirirken bütün Atlantik boyunca kendi kendine bunu düşünmüştü. Sonra hava alanı lobisinde onu görmüştü ve bütün endişeleri oracıkta yok olup gitmişti.

Bir hafta boyunca endişesi de geri gelmemişti. Kısa da olsa her gün Brianna’yı görmüştü. Hatta çarşamba günü öğleden sonra Fenway Park’ta onunla birlikte beysbol maçına cesaret etmişti. Kendisi oyunu şaşırtıcı bulmuştu, fakat Brianna’nın coşkusu büyüleyiciydi. Gideceği güne kadar kalan saatleri hesaplarken bulmuştu kendini ve yine de bunu, bütün gün birlikte olacakları tek günü dört gözle beklemişti.

Bu, Brianna’nın da aynı şeyleri hissettiği anlamına gelmiyordu. Hemen araba sırasına bir göz attı. Giriş kapısı görünürdeydi ama hâlâ bir çeyrek mil vardı. Onu ikna etmek için belki üç dakikası vardı.

“İskoçya’da,” diyordu Brianna, “annemin olayları olduğunda. Sen harikaydın Roger, gerçekten muhteşemdin.” Ona bakmıyordu, fakat Roger sık, kahverengi kirpiklerin üzerinde bir yaş pırıltısını görebiliyordu.

“O kadar harika bir şey değildi,” dedi Roger. Ona dokunmamak için yumruklarını sıktı. “İlgileniyordum sadece.”

Brianna kısa bir kahkaha attı.

“Evet, öyle olduğuna bahse girerim.” Yavaşladı ve ona bakmak için başını çevirdi. Kocaman açtığı gözleri hafiften kedilerinki gibi yana yatıktı. “Taş

halkaya geri gittin mi? Craigh na Dun'a?"

"Hayır," dedi kısaca. Sonra öksürdü ve sıradanmış gibi ekledi, "Sık sık Inverness'a gitmiyorum. Sadece üniversitenin sömestr tatilinde."

"Papaz'ın kedisi korktuğu için değil, değil mi?" diye sordu Brianna ama bunu söylediğinde hafiften gülümsüyordu.

Roger açıkça, "Papaz'ın kedisi bu dik yerden korkuyor," dedi. "Eğer dize kadar sardalye olmasaydı buraya ayağını bile basmazdı." Brianna bir kahkaha patlattı ve aralarındaki gerginlik de fark edilir derecede azaldı.

"Ben de," dedi ve derin bir nefes aldı. "Ama hatırlıyorum. Yardım etmek için… girdiğin tüm sıkıntıları, annemin gittiği zamanı- " Dişleriyle alt dudağını ısırdı ve gereğinden fazla sert bir şekilde frene bastı.

"Gördün mü?" dedi kısık bir sesle. "Yarım saatten fazla senin yanında olamam. Her şey geri geliyor. Altı ayı aşkındır ailemden bahsetmiyordum ama şu aptalca oyunu oymaya başladığımızdan beri, bir dakika içerisinde onlardan bahsettim. Bütün hafta boyunca böyle oldu."

Bir kızıl saç tutamını omzundan savurdu. Heyecanlandığı veya üzüldüğü zaman tatlı bir pembeye bürünüyordu Brianna ve yanaklarındaki renk artıyordu.

"Mektuplarıma cevap vermediğin zaman da… bunun gibi bir şeyi düşündüm."

"Sadece bu değildi." Brianna adeta kelimeleri yutmak istercesine alt dudağını ısırdı ama artık çok geçti. Parlak kırmızı bir dalga, beyaz tişörtünün V yakasına kadar ilerledi. Teninin rengi patates kızartmasıyla birlikte yemekte ısrar ettiği domates sosuna dönmüştü.

Roger oturduğu yerden uzanıp, kızın yüzündeki saçları kibarca geri itti.

"Sana karşı korkunç bir tutkum vardı," diye patladı Brianna, ön cama bakıyordu. "Ama sen annem söyledi diye mi bana karşı iyi davranıyordun, yoksa- "

"Yoksa," diye kızın sözünü kesti Roger ve Brianna kısa bir an ona bakmaya cesaret ettiğinde gülümsedi.

"Ah!" Brianna az da olsa rahatlamıştı, direksiyondaki parmakları gevşedi. "Şey, iyi."

Roger onun elini tutmak istiyordu ama direksiyonun dengesini bozup kazaya neden olmak istemedi. Onun yerine bir kolunu koltuğun arkasına uzatıp, parmaklarıyla kızın omzuna dokundu.

“Her neyse. Ben düşünmemiştim, yani düşündüm, şey ya kendimi senin kollarına atacaktım ya da kaçacaktım. Ben de öyle yaptım ama bir aptal gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum ve sonra sen yazdığında, bu daha da kötü oldu. Görüyorsun işte, bir aptal gibi görünüyorum!”

Roger kemerinin kilidini açtı.

“Seni öpersem önümüzdeki arabaya çarpar mısın?”

“Hayır.”

“İyi.” Roger ona doğru eğilip tek eliyle kızın çenesini kaldırdı ve hemen öptü. Sonra sakince toprak yoldan ilerleyip otoparka geçtiler. Brianna biraz daha rahat nefes alıyordu ve rengi de normale dönmüştü. Aracı bir park noktasına güzelce çekip motoru durdurdu ve önüne bakarak bir müddet öylece oturdu. Sonra kemerini açıp Roger’a döndü.

Arabadan indikten birkaç dakika sonra Roger, kızın ailesinden birden çok kez bahsettiğini fark etti. Fakat asıl sorun dikkatle bahsetmekten kaçındığı gerçek ailesiyle ilgiliydi muhtemelen.

Brianna bagajı açarken, Roger hayranlıkla onun sırtına bakarak, *Harika*, diye düşünüyordu. *Jamie Fraser’ı düşünmemeye çalışıyor. Peki* sen *onu hangi cehenneme getirdin?* İngiliz bayrağının ve İskoçya sancağının yaz esintisinde dalgalandığı alanın girişine bir göz attı. Dağ tarafından gaydaların sesleri geliyordu.

4
Geçmişten Esen Bir Rüzgâr

Roger, birinin karavanında ya da bir barın erkekler tuvaletinde üzerini değiştirmeye alışkın olduğu için kendisine ayrılan bu küçük oda oldukça lüks görünüyordu. Temizdi, kıyafetleri için askı vardı ve eşikte horlayan sarhoş müşteriler de yoktu. Elbette, burası Amerika, diye düşündü kot pantolonunun düğmelerini çözüp yere bırakırken. Farklı standartlar, en azından konfor olarak.

Brianna'nın ne tarz rahatlıklara alışkın olduğunu merak ederek, İspanyol kollu gömleği giydi. Kadınların kıyafetleri hakkında bir fikri yoktu. Mesela kot pantolon ne kadar pahalıydı? Ama arabalar hakkında biraz fikri vardı. Brianna'nınki gıcır gıcır mavi bir Mustang'dı. Hatta kendisi bile direksiyona dokunmak istemişti.

Açıkçası ailesinin ona hayatına devam ettirmeye yetecek kadar para bıraktığı ortadaydı. Bu konuda Claire Randall'a güvenebilirdi. Sadece miktarın, Brianna'yı Roger'ın bununla ilgilendiğini düşündürecek kadar çok olmamasını diliyordu. Kızın ailesini hatırlamasıyla Roger kahverengi zarfa bir göz attı. Sonunda bunu ona vermeli miydi?

Brianna ile birlikte göstericilerin girişine girip, soyunma odalarının arkasında prova yapan Kanadalı 78. Fraser Kuzey İskoçyalı gayda grubuyla karşılaştıklarında, Brianna neye uğradığını şaşırmıştı. Roger kızı, şef gaydacı eski bir tanıdıkla tanıştırdığında kızın rengi atmıştı. Bill Livingston'un korkutucu olması değildi sebebi. Bunun sebebi göğsündeki Fraser nişanıydı.

Je suis prest, yazıyordu. Ben hazırım. Yeterince hazır değil, diye düşündü Roger ve Brianna'yı buraya getirdiği için kendini tekmelemek istedi.

Yine de Brianna, Roger üzerini değiştirip kendi sırası için hazırlanırken tek başına etrafı incelerse iyi olacağını söylemişti.

Kilt eteğinin tokasını takıp uzun yün çoraplarına uzanırken, bu fikre odaklansam iyi olacak, diye düşündü. Kendi sırası ikindiye doğruydu ve kırk beş dakika sürecekti, sonra akşam toplantısında solo, kısa bir gösterisi olacaktı. Şarkılarını zihninde kabaca sıraya dizmişti, fakat her zaman halkı hesaba katmak zorundaydı. Kadınların çoğu ezgili parçaları seviyordu; erkekler ise daha çok savaş şarkılarını: "Killiecrankie" ve "Montrose", "Silahlar ve Davullar." Açık saçık şarkılar ise dinleyiciler iyice ısındığında -

çoğunlukla bir biradan sonra - en iyisiydiler.

Roger çoraplarının tepesini güzelce kıvırıp, *sgian dhu* denilen boynuz bıçağını baldırına yerleştirdi. Biraz acele ederek hemen çizmelerinin bağcıklarını bağladı. Yeniden Brianna'yı bulup onunla biraz yürümek, ona yiyecek bir şeyler almak ve gösteriler için ona güzel bir yer bulmak istiyordu.

Bir omzuna şalını yerleştirip broşunu iğneledi, hançerini ve kürk kesesini de kemerine taktı. Artık hazırdı. Ya da tam olarak hazır değildi. Tam kapıya giderken durdu.

Açtığı parlatılmış antika çekmeceler, ordudan kalmaydı. Aşağı yukarı II. Dünya Savaşı zamanından - Roger'ın babasının yadigârlarından biriydi. Normal şartlarda iç çamaşırlarıyla uğraşmazdı ama kilt etek giydiğinde onları, bazen şaşırtıcı derecede cüretkâr olan bayanlara karşı bir savunma aracı olarak kullanıyordu. Diğer göstericiler tarafından uyarılmıştı ama kendi bu tecrübeyi yaşamamış olduğundan buna inanmamıştı. Alman hanımlar en kötüsüydüler, fakat o, birkaç Amerikalının da yakınlarındayken buna yeltendiklerini biliyordu.

Burada böyle şeylere ihtiyacı olacağını düşünmüyordu. Halk medeni gibi görünüyordu ve sahnenin uzakta olduğunu görmüştü. Ayrıca sahne dışında Brianna yanında olacaktı ve o da buna yeltenmeye kalkışırsa… Roger iç çamaşırını çantasının içine, kahverengi zarfın üzerine geri koydu.

"Bana şans dile, babacığım," diye fısıldadı ve Brianna'yı bulmaya gitti.

***

"Vaayy!" Brianna fal taşı gibi açtığı gözleriyle onun etrafında döndü. "Roger, sen muhteşemsin!" Hafiften çarpık bir şekilde gülümsedi. "Annem her zaman kilt etekli erkeklerin karşı konulamaz olduklarını söylerdi. Sanırım o haklıydı."

Roger kızın zorla yutkunduğunu gördü ve cesareti için onu kucaklamak istedi, fakat Brianna çoktan arkasını dönmüş, yiyecek kısmını gösteriyordu.

"Aç mısın? Sen üzerini değiştirirken ben de şöyle bir etrafa baktım. Seçeneklerimiz arasında ahtapot şiş, Baja balık tako, Polonya usulü- "

Roger onu kolundan tutup kendine doğru çevirdi.

"Hey," dedi. "Özür dilerim. Bu kadar etkileneceğini bilseydim, seni buraya getirmezdim."

"Tamam." Bu sefer gülümsemesi daha iyiydi. "Bu… Beni getirdiğin için

mutluyum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Bu- ” Etrafını saran rengârenk ekose dalgasını çaresizce gösterdi. “Bu çok… İskoçya gibi.”

Roger buna kahkaha atmak istiyordu. Hiçbir şey bu turist yağcılığı ve sahte geleneksel eşyalar satan yüzsüz satıcılardan daha az İskoçya gibi olamazdı. Aynı zamanda Brianna haklıydı, burası İskoçya gibi olan tek yerdi; İskoçya’nın hayatta kalmasının asırlık yeteneğinin bir örneği - her şeye uyum sağlama ve bunu kazanca dönüştürme kabiliyeti.

O zaman Roger ona sarıldı. Saçları taze çimen gibi kokuyordu ve giydiği beyaz tişörtünden kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Sen de İskoçyalısın, biliyorsun,” dedi kulağına ve onu bıraktı. Brianna’nın gözleri hâlâ parlaktı, ama bu sefer farklı bir duygudan, diye düşündü Roger.

“Sanırım haklısın,” dedi Brianna ve yeniden gülümsedi. Bu sefer gülümsemesi gerçekti. “Bu benim sakatat yemem gerektiği anlamına gelmiyor, değil mi? Şurada biraz gördüm ve ahtapot şişi denemeyi tercih edeceğimi düşünüyorum.”

Roger, onun şaka yaptığını sanmıştı fakat yapmamıştı. Öyle görünüyordu ki mekânın tek işi “etnik festivaller”di. Satıcılardan biri böyle açıklıyordu.

“Polonyalılar polka dansı yaparlar, İsviçreliler trilli şarkı söylerler. Tanrım, buradan on milyon tane guguklu saat almış olmalılar! İspanyol, İtalyan, Japon festivalleriyle dolu oluyor burası. Japonların hepsinde fotoğraf makinelerinin olduğuna inanamazsınız. Gerçekten inanamazsınız.” İki plastik tabağı hamburgerler ve patates kızartmasıyla doldururken başını keyifle iki yana sallıyordu.

“Yani her iki haftada bir farklı şeyler oluyor. Hiç sıkıcı değil. Ama biz yemek satıcıları, ne tarz yiyecekler olursa olsun daima iş başındayız.” Adam, Roger’ın kilt eteğini büyük bir ilgiyle inceledi.

“Sen bir İskoç musun yoksa etek giymeyi mi seviyorsun?”

Bu şakanın yüzlerce versiyonunu duyan Roger adama kötücül bir bakış attı.

“Benim yaşlı büyük babam derdi ki,” dedi aksanını berbat şekilde kalınlaştırarak, “evlat kilt etek giydiğinde, bil ki sen artık bir erkeksin!”

Adam keyifle iki büklüm oldu ve Brianna gözlerini devirdi.

“Kilt etek şakaları,” diye mırıldandı Brianna. “Tanrım, eğer kilt etek

şakalarını açıklamaya başlarsan, seni bırakıp buradan giderim. Yemin ederim yaparım.”

Roger ona sırıttı.

“Bunu yapmazsın, değil mi kızım? Kilt eteğin altına ne giyildiğini sana anlatacak diye bir adamı bırakıp gitmezsin?”

Brianna’nın gözleri üçgen şeklini alacak kadar kısıldı.

“Senin yerinde olsam, bu kilt eteğin altında ne olduğuna dair bahse girmezdim,” dedi Roger’ın kürk kesesini başıyla işaret etti ama bir patates kızartmasını boğazına kaçırmıştı.

“Şimdi sen şunu da söylersin; ‘Hayatım elini ver de sana gösterelim,’” diye teşvik etti satıcı. “Evlat, bunu bir hafta içinde yüz kez duydum.”

Brianna, “Eğer böyle bir şey söylerse,” diye araya girdi sertçe, “onu bu dağda tek başına bırakır giderim. O da burada kalır ve ahtapotları yer.”

Roger kolasından bir yudum aldı ve akıllıca davranarak sessizliğini korudu.

***

Ekose kravatlardan, kalay düdüklere, gümüş mücevherlere, İskoçya klan haritalarına, kılıç şeklindeki mektup açacaklarına, Kuzey İskoçya önderlerinin maketlerine ve üzerlerine klan nişanı veya armasının basılabildiği, hayal edilebilecek bütün küçük eşyalara varana kadar her şeyi satan satıcılar geçidinde dolaşacak zamanları vardı.

Roger meraktan kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Çoğu şeyden daha kaliteli olmasına rağmen, onun kıyafeti buraya oldukça uyuyordu. Yine de kalabalığın çoğu, şort ve kot pantolon giyen turistlerdi ama birkaç ekoseli olanlar da oradan buradan çıkıyorlardı.

Brianna klan simgeli bir anahtarlığın yanında durarak, “Neden MacKenzie?” diye sordu. Volkan görünümlü Latin armada, *Luceo non uro* diye yazan bir gümüş diske dokundu. “Wakefield yeterince İskoç gibi değil mi? Yoksa Oxford’dakilerin, senin bunu yapmandan hoşlanmayacaklarını mı düşünüyorsun?” Etrafını gösterdi.

Roger omuz silkti.

“Kısmen. Ama bu aynı zamanda benin ailemin adı. Annem ve babam savaş sırasında öldürüldü. Ve beni büyük amcam evlat edindi. O bana kendi adını verdi, fakat ben Roger Jeremiah MacKenzie adıyla vaftiz edildim.”

“Jeremiah?” Brianna yüksek sesle kahkaha atmadı ama burnunun ucu, gülmemeye çalışıyormuş gibi kızardı. “Eski Ahit peygamberi gibi değil mi?”

“Sakın gülme,” diyerek kızın koluna girdi Roger. “Babamın adını aldım. Ona Jerry derlerdi. Annem de ben küçükken bana Jemmy derdi. Eski aile adı. Daha kötüsü de olabilirdi; Ambrose ya da Conan diye de vaftiz edilebilirdim.”

Brianna’nın kahkahası kola kabarcıkları gibi fışkırdı. “Conan?”

“Keltçe muhteşem bir isimdir, tabii hayalperestler onu ele geçirmeden önce. Her neyse Jeremiah iyi bir sebepten ötürü tek seçenekmiş gibi görünüyor.”

“Neden peki?”

Döndüler ve yavaş yavaş sahneye doğru ilerlemeye başladılar. Küçük kızlardan oluşan bir ekip, muhteşem bir İskoç dansı yapıyordu.

“Bu da bir hikâye. Babam - Papaz Efendi, ben her zaman ona baba derdim - bana soy ağacımı gösterip üzerindeki isimleri işaretleyerek anlatırdı.”

Ambrose MacKenzie, bu senin büyük büyük baban Rog. Dingwall’de bir yazıcıydı. Ve bu da Mary Oliphant, büyük büyük annen Oliphant’ı tanıyordum, sana söylemiş miydim? Doksan yedi yaşına kadar yaşadı ve son nefesine dek bir jilet kadar keskindi. Muhteşem kadın.

Altı kez evlendi - kocalarının hepsinin de doğal sebeplerden öldüğüne dair bana güvence verdi - ama ben buraya bir tek Jeremiah MacKenzie’yi koydum, çünkü o senin atandı. Büyük annenin, çocuğunu doğurduğu tek kişi. Bunu merak etmiştim.

Ona sordum ve o da gözlerini kapatıp bana işaret etti ve dedi ki, “Is fhearr an giomach na ‘bhi qun fear tighe.” *Bu eski bir Gaelce atasözüdür. “Bir ıstakoz bile kocasızlıktan daha iyidir,” dedi, yani bazıları evlilik için yapar ama bir tek Jeremiah her gece yatağa alınacak kadar yakışıklıydı.*

Brianna dalgın bir tavırla, “Onun diğerleri için ne dediğini merak ettim,” dedi.

“Şey, arada sırada onlarla yatmadığını söylemedi,” diye dikkat çekti Roger, “her gece değil.”

“Bir kez hamile kalmak için yeterli,” dedi Brianna. “Ya da annem lisedeki sağlık dersimde böyle söyledi. Kara tahtaya spermler çizmişti. Hepsi de yüzlerindeki arzuyla büyük koca yumurtaya doğru koşuyorlardı.” Yeniden kızarmıştı ama bu sefer keyiftendi.

Kol kolayken Roger, onun ince tişörtünden yayılan sıcaklıkla kilt eteğinin

altında bir kıpırdanma hissetti, iç çamaşırını çantada bırakmasının bir hata olduğunu düşünüyordu.

“Spermlerin yüzlerinin olup olmama sorununu bir kenara bırakırsak, bu özel konunun sağlıkla ne ilgisi vardı?”

“Sağlık, seksle alakalı konular için söylenen bir Amerikan terimi,” diye açıkladı Brianna. “Kızları ve erkekleri ayırıp öyle ders veriyorlar. Kızlar sınıfı Hayat Sırları veya Bir Erkeğe Hayır Demenin On Yolu oluyordu.”

“Peki erkek sınıfı?”

“Şey, tam olarak bilmiyorum, çünkü bunu bana anlatacak erkek kardeşim yoktu. Ama bazı kız arkadaşlarımın erkek kardeşleri vardı. Bir tanesi, onların ereksiyonun on sekiz tane eş anlamını öğrendiklerini söylemişti.”

“Gerçekten çok kullanışlı,” dedi Roger, birinin neden birden fazlasına ihtiyacı olduğunu merak ederek. Şansına kürk kese günahların çoğunu gizliyordu.

“Mevcut şartlar altında sohbetin bittiğini sanıyorum.”

Brianna’nın yanakları kızardı. Roger ateşin kendi boğazına doğru yükseldiğini hissedebiliyordu ve yanlarından gelip geçenlerin meraklı bakışlarına maruz kaldıklarını düşünüyordu. On yedi yaşından beri bir kız onu herkesin önünde utandırmamıştı ama Brianna bunu çok güzel yapıyordu. Hem bunu da o başlatmıştı - bitirmek ona düşerdi.

“Hımm. Bu *mevcut* şartlar altında sohbete pek dikkat etmezdim.”

“Bildiğini sanıyorum.” Bu tam olarak bir soru değildi. Roger onun nereye varmak istediğini çok daha sonra anladı. Kolunu sıkıp, onu kendine yakınlaştırdı.

“İngiltere’de bir kız arkadaşımın olup olmadığını soruyorsun, doğru mu?”

“Ben mi?”

“Olmadı. Aslında oldu ama ciddi değildi.” Soyunma odalarının kapısındaydılar. Müzik aletlerini alma vakti neredeyse gelmişti. Roger durdu ve ona bakmak için döndü. “Sen? Bir erkek arkadaşın oldu mu?”

Brianna onun gözlerinin içine bakacak kadar uzundu ve ona bakmak için döndüğünde göğüslerinin Roger’ın koluna sürtecek kadar da yakın.

“Büyük büyük annenin dediği neydi? ‘*Is fhearr an giomach…*’?”

“*… na ‘bhi qun fear tighe…*’”

“Hı-hı. Şey, bir ıstakoz, arkadaşsız kalmaktan iyidir.” Brianna bir elini kaldırıp Roger’ın broşuna dokundu. “O halde evet, dışarıya çıktığım arkadaşlarım oldu. Ama yakışıklı bir delikanlıya sahip olmadım. Henüz.”

Roger onun parmaklarını tutup dudaklarına götürdü. “Zamana bırak hayatım,” dedi ve parmaklarını öptü.

***

Dinleyiciler tamamen sessizdiler. Burası hiç konser alanı gibi değildi. Elbette gürültücü olamazlar, diye düşündü Brianna. Sahnedeki küçük bir mikrofon dışında ne elektronik gitar ne de hoparlör vardı. Ama bazı şeylerin sesini yükseltmeye ihtiyaçları yoktu. Tek başına kalbi kulaklarını inletiyordu.

Roger elinde gitar ve davuluyla soyunma odasından birden çıkarak, “İşte,” dedi. Ona küçük, kahverengi bir zarf verdi. “Inverness’ta babamın eski belgelerini karıştırırken bunu buldum. Bunları isteyebileceğini düşündüm.”

Brianna zarfın içindekilerin fotoğraf olduğunu söyleyebilirdi ama onlara bakmamıştı. Onları dizlerinin üzerine koyarak oturdu ve Roger’ın sahnedeki şovunu izlemeye koyuldu.

Roger iyiydi, hatta kendinden geçmişti. Brianna onun iyi olduğunu söyleyebiliyordu. Şaşırtıcı derecede yoğun, derin bir bariton sese sahipti ve bunu nasıl kullanacağını biliyordu. Sadece ses ve melodide değil aynı zamanda şarkıcı ve dinleyici arasındaki perdeyi kaldırmak, kalabalığa bakıp biriyle göz göze gelmek ve sözlerin ve müziğin gerisinde yatan şeyi onların görmelerini sağlamak gibi gerçek bir sanatçı kabiliyetine sahipti.

“Adalara Yol” şarkısıyla dinleyiciyi etkisi altına almış, yükselen koroyla birlikte şarkı boyunca çabuk ve canlı bir şekilde alkışla tempo tutmuştu. Dinleyiciler bununla yatışınca “Gallowa Tepeleri” ile devam etmiş ve koro halinde Gaelce söyledikleri “The Lewis Bridal Şarkısı” ile tatlı bir geçiş yapmıştı.

Roger, “Uzaklara Gideceğim” ile gösterisini sonlandırdı ve gülümsedi. Bana gülümsedi, diye düşündü Brianna.

“Ve şimdi de ‘45’ten bir tane,” dedi. “Bu şarkı meşhur Prestonpan Savaşıyla ilgili. Charles Stuart’ın Kuzey İskoçya ordusu, General Jonathan Cope komutasındaki çok daha güçlü İngiliz ordusunu geri püskürtmüştü.”

Kalabalıktan beğendiklerini gösteren mırıltılar yükseldi. Bundan şarkının eski ve sevilen olduğu anlaşılıyordu. Roger’ın parmakları tellerde gezinmeye

başlayınca herkes hemen susmuştu.

“Cope, Dunbar’dan haber salmış,

Diyor ki ‘Charlie, cesaretin varsa, çık karşıma.

Sana savaş sanatını öğreteyim,

Eğer yarın sabah çıkarsan karşıma.’”

Roger ıslıklayan koroya katılmaları için kalabalığa işaret ederek, başını tellerin üzerine eğdi.

“Hey, Johnnie Cope uyanık mısın hâlâ?

Peki davulların çalıyor mu hâlâ?

Ben senin yerinde olsaydım, tereddüt ederdim,

Savaşa gelmeye sabaha!”

Brianna saç diplerinin karıncalandığını hissediyordu. Bunun sebebi ne şarkıcı ne de kalabalıktı, sadece şarkının kendisiydi.

“Charlie mektuba bakınca,

Çekti kılıcını kınından,

Gelin, beni takip edin, benim şen askerlerim,

Johnnie Cope’u karşılamaya gidiyoruz sabaha!”

“Hayır,” diye fısıldadı, düzgün kahverengi zarfın üzerindeki parmakları buz kesmişti. Gelin, *beni takip edin, benim şen askerlerim*… Oradaydılar, hem annesi hem de babası. Ellerinde palası ve kalkanıyla Prestonpan’da mücadele eden onun babasıydı.

“…Hem de kanlı bir sabaha!”

Hey, Johnnie Cope uyanık mısın hâlâ?

Davulların çalıyor mu hâlâ?”

Kalabalık koroya katılınca etrafındaki sesler arttı. Bir an paniklemişti, Johnnie Cope gibi kaçacağı sırada paniği geçti. Müzik kadar duygularıyla da mücadele etmesi için onu bırakmıştı.

“Aslında Johnnie, kılıçları ve kiltleriyle,

Öyle bir korkuya sahibim ki,

Bir daha onlarla karşılaşırsam, şeytan benim bacaklarımı kırar.

Bu yüzden sana iyi sabahlar diliyorum!

Hey, Johnnie Cope uyanık mısın hâlâ?”

Evet, öyleydi. Ve bu şarkı bitene kadar öyle de olacaktı. Bazıları geçmişten sakınırken, bazıları da ondan kaçıyordu. Ve bu, kendisi ile Roger arasındaki en büyük uçurumdu. Neden bunu daha önceden görmemişti?

Brianna, Roger’ın onun anlık stresini fark edip etmediğini bilmiyordu, fakat o “MacPherson’ın Ağıtı”na geçmişti. Arada sırada tellere dokunarak şarkısını söylüyordu. Brianna’nın yanındaki kadın uzun bir iç çekti ve iri gözlerle sahneye baktı.

“Öyle kızgın, öyle ahlaksız, öyle korkutucuydu,

Bir melodi çaldı ve darağacının altında… dans etti!”

Brianna zarfı alıp, parmaklarıyla ağırlığını ölçtü. Eve gidene kadar beklemeliydi belki. Fakat merak savaşta galip gelmek üzereydi. Roger, bunu ona verip vermemesi konusunda endişeliydi. Bunu onun gözlerinde görmüştü Brianna.

“*Bodhrán,*” dedi Roger. Davul, üzeri kırk beş santimlik deriyle kaplanan, birkaç santim kalınlığındaki çemberden başka bir şey değildi. Roger bir elinin parmaklarıyla davulu dengelerken, diğeriyle de çift başlı küçük tokmağı tutuyordu. “Bilinen en eski müzik aletlerinden biri olan bu davulla Kelt kabileleri, M.Ö. 52’de Julius Sezar’ın alayını fena halde korkutmuşlardı.” Dinleyiciler kıkırdadı ve Roger tokmakla adeta kalp atışları gibi yumuşak, hızlı ritimlerle geniş davula dokunmaya başladı.

“Ve şimdi de 1715 yılındaki ilk II. James Ayaklanması’ndan ‘Sheriffmuir Savaşı.’”

Azalan vuruşlar, askeri bir tona, kelimelerin arkasında bir gök gürültüsüne dönüştü. İzleyiciler hâlâ memnundular, fakat bu sefer doğrulup öne eğilmişlerdi ve Sheriffmuir Savaşı’nı ve bunda savaşan bütün klanları anlatan şarkıyı pür dikkat dinliyorlardı.

“… askerler koşuyorlardı, kan oluk oluk akıyordu ve bir bir aşağılıklar dökülüyorlardı…

Askerler yarıyor ve doğruyorlardı, palalar çarpışırken…”

Şarkı bitince, Brianna parmaklarını zarfa soktu ve bir yığın fotoğraf çıkardı. Eski fotoğrafların siyah-beyaz renkleri kahverengiye dönmüştü. Fotoğraftakiler ailesiydi. Frank ve Claire Randall, her ikisi de oldukça genç ve mutlu görünüyorlardı.

Bir yerde bir bahçedeydiler; katlanan sandalyeler ve ağaç yapraklarıyla bezenmiş yerde üzerinde içecekler olan bir masa vardı. Yüzleri netti; kahkaha atıyorlardı. Gençliğin verdiği ışıkla yüzleri parlıyordu, gözleri ise sadece birbirlerine odaklanmıştı.

Kol kola poz vermişler, kendi resmiyetleriyle dalga geçiyorlardı. Yarı eğilmiş Claire, Frank'in dediği bir şeye kahkaha atıyor, rüzgârda uçuşan geniş eteğini tutuyordu. Kıvırcık saçları özgürce uçuşuyordu. Frank, Claire'e bir fincan uzatıyor ve o da alırken onun yüzüne bakıyordu. Brianna'nın görmesiyle kalbi burkulan umut ve güven dolu bir bakıştı bu.

Ve son fotoğrafa baktığında neye baktığını fark etti. İkisi bir masanın yanında durmuş, birlikte bir bıçağı tutuyorlardı. Ev yapımı bir pastayı keserlerken kahkaha atıyorlardı. Bir düğün pastası.

"Ve son olarak hepinizin bileceği eski bir şarkı. Bu şarkının, Londra'ya asılmaya götürülen bir II. James yanlısı mahkûmun Kuzey İskoçya'daki karısı için yazdığı söylenir…"

Brianna sanki kimsenin görmesini istemezcesine ellerini düz bir şekilde fotoğrafların üzerine koydu. Buz gibi bir sarsıntı sarmıştı tüm bedenini. Düğün fotoğraflarıydı. Onların düğün fotoğrafları. Elbette onlar İskoçya'da evlenmişlerdi. Papaz Efendi Wakefield bir Katolik papazı olmadığı için nikâhlarını kıymamıştı ama o babasının en eski arkadaşlarından biriydi. Kabul papaz evinde olmuş olmalıydı.

Evet. Parmaklarının arasından fotoğrafa bakınca arka tarafta eski evi fark etti. Sonra isteksizce elini yana çekti ve annesinin genç yüzüne yeniden baktı.

On sekiz. Claire, Frank Randall ile on sekiz yaşında evlenmişti. Belki bu her şeyi açıklıyordu. Kim onların bu kadar genç olduğunu bilebilirdi ki?

"O güzel göl kenarı, o güzel yamaç,

Lomond Gölü'nde güneşin parladığı yer,

Aşkımın ve benim bir daha görüşemeyeceğimiz yer…"

Fakat Claire emindi ya da öyle sanmıştı. Geniş açık alında ve güzel ağızda hiç şüphe yoktu. İri, parlak gözleri şüphe ve korku işareti olmadan yeni kocasına odaklanmıştı. Ama…

"Ama aşkım ve ben bir daha görüşemeyeceğiz,

O güzel, güzel Lomond Gölü yamacında."

Brianna bastığı ayakların farkında olarak sıradan çıktı ve birileri gözyaşlarını görmeden kaçtı.

***

“Klanların çağrısında senin yanında olabilirim,” dedi Roger, “ama sonunda yapmam gereken küçük bir işim var, o yüzden seni yalnız bırakacağım. İyi olacak mısın?”

“Evet, elbette,” dedi Brianna kararlı bir tavırla. “Ben iyiyim. Endişelenme.”

Roger ona biraz endişeyle baktı ama üzerine düşmedi. İkisi de onun ani gidişini dile getirmemişti. Roger tebrikleri kabul ederek kalabalığın arasından geçip onu bulmaya giderken, Brianna da bayanlar tuvaletine gidip soğuk suyla kendini toparlamaya vakit bulmuştu.

Akşamın geri kalan kısmını festivalde gezerek, biraz alışveriş yaparak, gayda gruplarının yarışmasını izleyerek ve genç bir adamın yerde çaprazlama duran iki kılıcın arasında dans edişini yarı sağır olmuş bir halde izleyerek geçirdiler. Fotoğraflar Brianna’nın çantasında güvendeydiler.

Şimdi neredeyse hava karanlıktı. İnsanlar yemek alanından ayrılıyor, dışarıdaki açık tribünlere, dağ eteğine doğru ilerliyorlardı.

Brianna, küçük çocuklu ailelerin gideceğini düşünmüştü ve bazıları gitmişti de. Fakat tribünlerde yetişkinlerin arasında küçük bedenler ve uykulu başlarını düşürenler vardı. Tribünlerin üst sıralarına ilerlerken, küçük bir kız çocuğu babasının omzunda uyuya kalmıştı. Tribünlerin ön kısmında açık bir alan ve orada da koca bir odun yığını vardı.

Brianna ön sırada bir kadının, arkadaşına, “Klan çağrısı ne demek?” diye sorduğunu duydu. Arkadaşı omuz silkti. Bunun üzerine Brianna da açıklaması için Roger’a döndü ama o sadece gülümsedi ve, “Göreceksin,” dedi.

Hava tamamen kararmıştı ama ay daha yükselmemişti. Dağ eteği, yıldız bezeli gökyüzüne karşı kara bir şekilde yükseliyordu. Kalabalığın içinde bir yerden bir nida yükseldi ve sonra da yankıları. Tek bir gaydanın sesi belirsizce havayı dolduruyor, her şeyi susturuyordu.

Dağın tepesine yakın bir yerde küçük bir ışık belirdi. Seyirciler izlerken, o aşağıya doğru hareket ediyordu. Hemen arkasından bir tane daha belirmişti. Müzik gittikçe güçleniyordu ve dağın tepesinde başka bir ışık daha belirdi. Yaklaşık on dakika boyunca müzik güçlendi, ışık dizileri daha bir genişleyip parlak zincir dağın aşağısına doğru uzandı ve beklenti daha bir arttı.

Bayırın aşağısına yakın ağaçların arasında bir yol vardı. Önceki gezintisinde Brianna burayı görmüştü. Şimdi başının üzerinde meşale tutan bir adam

ağaçların arasından çıktı. Arkasında gaydacı duruyordu ve artık müzik, kalabalığın ahlarını ve ohlarını bile bastıracak kadar yüksekti.

İkisi yolun aşağısına, tribünlerin önündeki açıklığa gelirken, Brianna onların arkasındaki adamları görebiliyordu. Hepsi meşaleli, Kuzey İskoçya klan beylerinin şık kıyafetlerini giyinmiş erkeklerden oluşan uzunca bir kuyruktu. Barbarlardı ve muhteşemlerdi, keklik tüyü takmışlardı. Meşale ışığının altında gümüş kılıçları ve hançerleri kırmızı kırmızı parlıyor, ekose kıyafetlerin arasından belli oluyordu.

Gaydalar birden sustu ve ilk adam alana gelip tribünlerin önünde durdu. Meşalesini başının üzerine kaldırdı ve bağırdı. “Cameronlar burada!”

Sevinç naraları tribünlerden taşıyordu. Adam meşalesini gazyağıyla ıslatılmış odun yığınına attı ve ateş bir gürlemeyle dört metreye ulaştı.

Kör edici ateş perdesine karşı başka bir adam daha çıkıp bağırdı. “MacDonaldlar burada!”

Kalabalıkta yükselen çığlıklar ve naralar, MacDonald klanıyla akraba olduklarını gösteriyorlardı ve sonra…

“MacLachlanlar burada!”

“MacGillivravlar burada!”

Brianna bu manzara karşısında öyle büyülenmişti ki Roger’ın hayal meyal farkındaydı. Sonra başka bir adam daha çıkıp bağırdı. “MacKenzieler burada!”

Roger, “*Tulach Ard!*” diye gürleyince Brianna yerinden sıçradı.

“Bu neydi?” diye sordu.

“Bu,” dedi Roger sırıtarak, “MacKenzie klanının savaş nidası.”

“Kulağa öyle geliyordu zaten.”

“Campbeller burada!” Campbeller çok olmalıydı, çünkü tribünler alkışlara boğulmuştu. Sanki bu onun beklediği işaretmiş gibi Roger ayağa kalktı ve şalını omzuna attı.

“Bittikten sonra seni soyunma odalarının orada bekliyor olacağım, tamam mı?” Brianna onu başıyla onayladı ve Roger birden eğilip onu öptü. “Ne olur ne olmaz. Fraserlar’ın savaş nidası *Caisteal Dhuni*!”

Brianna, onun adeta dağ keçisi gibi tribünlerin arasından inişini izledi. Yanık odun kokusu geceyi dolduruyor, kalabalıktan gelen küçük sigara dumanına karışıyordu.

“MacKayler burada!”

“MacLeodlar burada!”

“Farquarsonlar burada!”

Dumandan ve duygudan göğsü sıkışıyordu. Klanlar Culloden’da ölmüştü, ölmüşler miydi? Evet, ölmüşlerdi. Bu anıdan veya hayaletleri çağırmaktan başka bir şey değildi. Böyle coşkuyla bağıran insanların hiçbiri birbirleriyle akraba değillerdi, beylikte ya da toprakta hak iddia edenlerin hiçbiri yaşamıyordu artık ama…

“Fraserlar burada!”

Bir panik dalgası kapladı tüm bedenini ve eli çantasının sapına yapıştı.

Hayır, diye düşündü. *Ah hayır, ben değilim*.

Sonra o an geçti ve yeniden nefes alabildi ama adrenalin hâlâ kanında kaynıyordu.

“Grahamlar burada!”

“Inneslar burada!”

Ogilvyler, Lindsayler, Gordonlar… ve en sonunda yankılar da bitti. Brianna çantasını sıkıca kucağında tutuyordu. Sanki içindekilerin lambanın cini gibi dışarıya çıkmasını önlüyordu.

Annem nasıl yapabildi? diye düşündü ve sonra başında ateş, ellerinde *bodhrán* ile Roger’ın geliyor olduğunu gördü ve yeniden düşündü. *O buna nasıl dayanabildi?*

5
Dünden İki Yüzyıl Önce

“Kilt eteğini giymemişsin!” Gayle’in dudakları hayal kırıklığıyla aşağıya doğru kıvrıldı.

“Yanlış yüzyıl,” dedi Roger ona gülümseyerek.

“Bunu nasıl yaptığını bana öğretmelisin.” Ona doğru yaslanarak parmak uçlarına yükseldi.

“Neyi yapmayı?”

“Bu şekilde R’leri yuvarlamayı.” Kaşlarını çattı ve ciddi bir girişimde bulunarak motor gürlemesi gibi kısık bir ses çıkarttı.

“Süperrr,” dedi Roger, gülmemeye çalışarak. “Böyle devam et. Pratikle çok daha iyi olur.”

“Şey, en azından gitarını getirdin mi?” Parmak uçlarının üzerinde durup onun arkasına bakmaya çalıştı. “Ya da geleneksel davulunu?”

Brianna, Roger’ın yanına gelip anahtarını bir kenara koyarak, “Arabada,” dedi. “Buradan hava alanına gideceğiz.”

“Ah, bu çok kötü. Ben de biraz dolanır daha sonra kutlama için bir parti yaparız diye düşünmüştüm. ‘Bu Vatan Senin de Vatanın,’ şarkısını biliyor musun, Roger? Yoksa isyankar şarkıları mı daha çok seviyorsun? Ama senin isyancı olacağını sanmıyorum, çünkü sen de bir İngilizsin… ay, yani bir İskoç demek istedim. Siz erkeklerin itiraz edecek bir şeyleri olmalı hep, değil mi?”

Brianna arkadaşına yarı kızgın bir bakış attı. “Joe Amca nerede?”

“Oturma odasında, televizyonu tekmeliyor,” dedi Gayle. “Sen onu bulurken ben de Roger’ı eğlendireyim mi?” Kirpiklerini kırparak samimi bir şekilde Roger’ın koluna girdi.

“Burada yarım düzine MIT Üniversitesi mühendisi var ama hiç kimse lanet olası bir televizyonu onaramıyor mu?” Dr. Joseph Abernathy oturma odasına dağılmış bir grup gence suçlarcasına bakıyordu.

“Bu elektrik mühendisinin işi, peder,” dedi oğlu gururlu bir şekilde ona. “Biz hepimiz makine mühendisiyiz. Bir makine mühendisinden senin renkli TV’ni tamir etmesini istemek, kadın hastalıkları ve doğum uzmanına senin bir tarafındaki ağrıya bakmasını istemek gibi bi- aahh!”

“Ah, affedersin,” dedi babası altın çerçeveli gözlüklerinin kenarından kötü kötü bakarak. “Bu senin ayağın mı, Lenny?”

Lenny abartılı bir acıyla spor ayakkabılı koca ayağını tutmuş, kahkaha seslerine karşı odada leylek gibi zıplıyordu.

“Bree, tatlım!” Doktor onu fark etti ve gözleri ışıldayarak televizyonu bıraktı. Kızın ondan on santim daha uzun olmasına aldırmadan büyük bir şevkle onu kucakladı, sonra onu bırakıp Roger’a baktı. İfadesi ihtiyatlı bir samimiyete dönüşmüştü.

“Bu erkek arkadaşın mı?”

Brianna hafiften gözlerini kısıp doktora bakarak, “Bu Roger Wakefield,” dedi. “Roger, Joe Abernathy.”

“Doktor Abernathy.”

“Bana Joe de.”

Birbirlerini tartarak tokalaştılar. Doktor kahverengi gözleriyle zekâsını saklamayan bir bakış attı.

“Bree, tatlım şu konserve kutusuna bir el atıp, onu hayata döndürüp döndüremeyeceğine bir bakmak ister misin?” Demir sehpanın üzerinde sessiz bir meydan okumayla duran yirmi dört inçlik RCA’yi parmağıyla gösterdi. “Dün akşam çok iyi çalışıyordu ama bugün… pufff!”

Brianna büyük, renkli TV’ye şüpheyle baktı ve kot pantolonunun cebini yoklayıp, çok amaçlı bir çakı çıkardı.

“Şey, sanırım bağlantıları kontrol edebilirim,” diyerek çakısından tornavida bıçağını çekti. “Ne kadar zamanımız var?”

Mutfak kapısında duran asker tıraşlı bir öğrenci, “Belki yarım saat,” dedi. Masanın üzerindeki siyah-beyaz, küçük takımın etrafında toplanan kalabalığa bir göz attı. “Hâlâ Houstan’daki Görev Kontrol Merkezi - ETA’ya bağlıyız. Otuz dört dakika var.” TV yorumcusunun temkinli heyecanı, izleyicilerde coşkuya neden oldu.

“Güzel, güzel,” dedi Dr. Abernathy. Bir elini Roger’ın omzuna koydu. “O zaman bir içki için yeteri zamanımız var. Sen bir İskoç musun Wakefield?”

“Bana Roger de.”

Abernathy kehribar içkiden bolca döküp ona verdi.

“Su almak istemezsin değil mi, Roger?”

“Hayır.” Viski Lagavulin markaydı. Boston’da bulunmasına oldukça şaşırmıştı. Büyük bir beğeniyle içkisini yudumlayınca doktor gülümsedi.

“Bana bunu Claire verdi. Bree’nin annesi. Şimdi, iyi bir viskiden anlayacak bir kadın olsa ne iyi olurdu.” Geçmişi hatırlarcasına başını iki yana salladı ve hürmetle bardağını kaldırdı.

“*Slàinte*,” dedi Roger sessizce ve içmeden önce bardağını tokuştururcasına kaldırdı.

Abernathy sessiz bir takdirle gözlerini kapadı. Viskiden mi yoksa kadınlardan dolayı mı, Roger bilemiyordu.

“Yaşam suyu? Bu özel içkinin ölüleri dirilteceğine çok inanıyorum.” Hürmetkâr elleriyle şişeyi vitrine geri koydu.

Claire, Abernathy’ye ne kadarını anlatmıştı? Yeterince, diye düşündü Roger. Doktor bardağını aldı ve onu değerlendirircesine uzun bir bakış attı.

“Bree’nin babası öldüğü için sanırım ev sahipliği yapmak bana düşer. Çocuklar gelmeden önce hemen şu konuyu konuşalım mı?”

Roger bir kaşını kaldırdı.

“Niyetin,” diye açıklık getirdi doktor.

“Ah! Oldukça saygı değer.”

“Öyle mi? Bu akşam buraya gelip gelmeyeceğini öğrenmek için dün gece Brianna’yı aradım. Cevap vermedi.”

“Dağlarda bir Kelt festivaline gitmiştik.”

“Hmm. Akşam on birde bir daha aradım. Ve gece de. Cevap vermedi.” Doktorun gözleri hâlâ tetikteydi ama sıcaklıktan yoksundu. Küçük bir tak sesiyle bardağını koydu.

“Bree yalnız. Ve çok sessiz. Ve de sevecen. Birilerinin bundan yararlandığını görmekten hoşlanmam, Bay Wakefield.”

“Ben de, Dr. Abernathy.” Roger viskisini içip bardağı sertçe masaya koydu. Sıcaklık yanaklarını yakıyordu ve bu Lagavulin’den kaynaklanmıyordu. “Eğer benim- ”

“BURASI HOUSTON,” diye gürledi televizyon. “YİRMİ DAKİKA İÇİNDE TRANQUILITY ÜSSÜ’NE[4]* İNİŞ YAPACAĞIZ.”

4 Apollo 11’in Ay’a indiği ilk yer. (ç. n.)

Mutfak sakinleri kola şişelerini sallayıp alkışlayarak ortaya çıkıverdiler.

Çabasından dolayı kızaran Brianna, bıçağını ortadan kaldırırken kahkaha atıyor ve tebrikleri dikkate almıyordu. Abernathy bir eliyle Roger'ın kolunu tutarak onun gitmesini önledi.

"Beni dinle, Bay Wakefield," dedi Abernathy. Sesi kalabalıktan duyulamayacak kadar alçaktı. "Bu kızın mutsuz olduğunu duymak istemiyorum. Asla."

Roger diğerinin tutuşundan dikkatlice kurtuldu. "Onun mutsuz göründüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu olabildiğince nazik bir şekilde.

Abernathy şaşırıp, sertçe gözlerini kısarak, "Hayır," dedi. "Aksine, onun bu akşamki görünüşü, babasının adına senin burnunun üzerine belki bir yumruk atmam gerektiğini düşündürüyor."

Roger dönüp Brianna'ya bakmadan edemedi. Bu doğruydu. Brianna'nın gözlerinin altında siyah halkalar vardı, at kuyruğu saçları hafiften dağılmıştı ve teni yanan bir mum gibi parlıyordu. Uzun bir gece geçirmiş ve bundan hoşnut kalmış bir kadın gibi görünüyordu.

Sanki bir radarmış gibi Brianna da ondan yana döndü ve gözlerini, Gayle'in başı üzerinden onunkilere dikti. Konuşmaya devam ediyordu, fakat gözleri onunkilerle konuşuyordu.

Doktor yüksek sesle boğazını temizledi. Roger dikkatini ondan çektiğinde Abernathy'nin ona bakmakta olduğunu gördü. İfadesi düşünceliydi.

"Ah," dedi doktor değişik bir tonla. "Bunun gibi, değil mi?"

Roger'ın yakası açıktı ama sanki sıkıca bağlanmış bir kravat takmış gibi hissediyordu. Doğruca doktorun gözlerine baktı, "Evet," dedi. "Bunun gibi."

Dr. Abernathy Lagavulin şişesini aldı ve iki bardağı doldurdu. "Claire seni sevdiğini söylemişti," dedi boyun eğmişçesine. Bir bardağı kaldırdı. "Tamamdır. *Slàinte*."

***

"Diğer tarafa çevir. Walter Cronkite turuncu!" Lenny Abernathy'nin uysal bir şekilde topuzu çevirmesiyle spiker yeşile döndü. Cronkite ani ten değişiminden etkilenmeden konuşmasına devam ediyordu.

"Yaklaşık iki dakika içinde Kumandan Neil Armstrong ve Apollo 11 ekibi Ay'a ayak basan ilk insan olmakla tarih yazacaklar…"

Oturma odası karanlıktı ve kalabalıktı. Görüntü Apollo roketine dönerken

herkesin gözü büyük TV'deydi.

"Etkilendim," dedi Roger Brianna'nın kulağına. "Onu nasıl tamir ettin?" Bir kitaplığın ucuna yaslandı ve onu kendine doğru çekti. Elleri kızın kalçasında, çenesi kızın omzuna dayalıydı.

Brianna'nın gözleri televizyondaydı ama Roger kızın ona doğru döndüğünü hissedebiliyordu.

"Birileri duvardan fişi çekmiş. Ben de geri taktım."

Roger bir kahkaha attı ve kızın boynunu öptü. Klimanın çalışmasına rağmen oda çok sıcaktı. Kızın teni nemli ve tuzluydu.

"Sen dünyadaki en yuvarlak kalçalara sahipsin," diye fısıldadı Roger. Brianna cevap vermedi ama kalçalarını bilerek ona yanaştırdı.

Ekrandan cızırtılı sesler geliyor ve aya basacak astronotların bayrakları beliriyordu.

Roger odanın karşısına bir göz attı ama Joe Abernathy de diğerleri kadar büyülenmiş, gözleri televizyon ekranına kilitlenmişti. Karanlıktan yararlanarak kollarını Brianna'ya doladı ve koluna değen göğüslerinin yumuşak ağırlığını hissetti. Brianna derin bir iç çekti ve kendini ona doğru bırakıp elini onunkinin üzerine koyup sıktı.

Eğer bir tehlike olsaydı ikisi de bu kadar cesur olamazdı. Fakat Roger iki saat içinde gidecekti ve bunu ileriye götürme şansları yoktu.

Bir gece önce ateşle oynadıklarını biliyorlardı ve çok dikkatliydiler. Roger, Brianna'nın geceyi onun yatağında geçirdiğini kabul etseydi, Abernathy'nin gerçekten onu yumruklayıp yumruklamayacağını merak etti.

Yolun sağ tarafından gitmeye çalışarak ve ona yaslanan Brianna'nın yumuşak ağırlığının heyecanı arasında kalarak aracı dağdan aşağıya sürmüştü. Kahve için durmuşlar, gece yarısını geçene kadar konuşmuşlardı. Sürekli birbirlerine dokunmuşlar, hep yan yana kalmışlardı. Gece yarısında Boston'a giderken sohbet bitmiş ve Brianna'nın başı onun omzuna düşmüştü.

Onun dairesine gidecek sokağı arayacak kadar uyanık kalamayacağından Roger, oteline gitmiş, kızı yukarıya taşımış ve onu kendi yatağına yatırmıştı. Brianna da saniyeler içerisinde yeniden uykuya dalmıştı.

Roger ise gecenin geri kalan kısmını temiz, sert zeminde geçirmiş ve ısınmak için de omuzlarına Brianna'nın yün hırkasını almıştı. Şafakla birlikte uyanmış ve bir sandalyeye çökmüştü. Brianna'nın kokusuyla kızın yüzüne yayılan gün ışığını sessizce izlemişti.

Evet, işte böyle bir şeydi.

“*Tranquility Base… Kartal indi.*” Odadaki sessizlik toplu, derin bir iç çekişle bozuldu ve Roger ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

“*Bir insan… için… küçük bir adım,*” dedi cızırtılı bir ses, “*insanlık için… büyük bir adım.*” Resim donuktu ama bu televizyondan kaynaklanmıyordu. Herkes başlarını öne doğru uzatmış, merdivenden dikkatle inip ayağını ilk kez Ay’ın yüzeyine basan şişkin figürü görmeye çalışıyordu. Bir kızın yanaklarındaki gözyaşları, ekranın ışığıyla parlıyordu.

Brianna bile her şeyi unutmuştu. Eli, Roger’ın kolundan düştü ve o anı izlemek için öne eğildi.

Amerikalı olmak için güzel bir gündü.

Roger, herkesin bu kadar dikkatli, bu kadar gururlu ve Brianna’nın da bu kadar olayın içinde olduğunu görünce bir an endişeye kapıldı. Farklı bir yüzyıldı, dünden bugüne tam iki yüzyıl geçmişti.

Bir tarihçi ve bir mühendis için ortak bir gelecek olabilir miydi? Roger geçmişin gizemiyle, Brianna geleceğin ve onun baş döndürücü parlak gizemiyle yüzleşirken?

Sonra odadaki herkes sevince boğuldu. Brianna onun kollarında dönüp sertçe onu öptü. Ve Roger, yüz yüze oldukları sürece farklı noktalarda olmalarının önemli olmadığını düşündü.

Bölüm 3
Korsanlar

6
Fıtık

Haziran 1767

Jamie dişlerini sıkarak, “Gemilerden nefret ediyorum,” dedi. “Kayıklardan ise iğreniyorum.”

Jamie’nin enişteşi Hector Cameron, Cross Creek’in hemen yukarısında River Run adlı bir sömürgede yaşıyordu. Cross Creek hemen Wilmington’ın biraz ötesinde, nehrin yukarı kısmında kalıyordu. Aslında iki yüz kilometre ötesindeydi. Bize söylenenlere göre yılın bu zamanlarında seyahat kayıkla rüzgârın şiddetine bağlı olarak bir hafta sürüyordu. Eğer karadan gidilirse seyahat, yol durumuna ve tekerlek kırılmalarına bağlı olarak iki hafta ya da daha fazla sürebiliyordu.

“Nehirlerde dalga olmaz,” dedim. “Ve iki yüz kilometrelik yolu çamurun içinde yürüyerek gitme fikrinin daha iğrenç olduğunu düşünüyorum.” Ian gülümsedi fakat Jamie’nin öfkeli bakışlarını görünce yüzü tarafsız bir ifadeye büründü.

“Ayrıca,” dedim Jamie’ye, “eğer seni deniz tutarsa iğneler hâlâ yanımda.” Küçük fildişi kutusundaki sarı akupunktur iğnelerimin olduğu cebimi okşadım.

Jamie sertçe burnundan soludu ama daha fazla bir şey söylemedi. Bu küçük sorun hallolmuştu. Geriye kalan büyük sorun kayık ücretini ayarlamaktı.

Zengin değildik ama şansımız sayesinde biraz paramız vardı. Charleston’dan kuzeye yaptığımız yolculukta gece kamp yaparken, ormanın içinde terk edilmiş bir çiftlik bulduk. Bahçesi yeni çıkan bitkilerden neredeyse yok olmuştu.

Çöken çatısından fidanlar, şömine taşındaki büyük yarıktan çoban püskülleri fışkırıyordu. Yosun ve küf mantarı bağlayan duvarları yarı çökmüştü. Yerin ne zamandır terk edilmiş olduğunu söylemek zordu, fakat hem kulübe hem bahçesi birkaç yıl içerisinde kaybolmuştu. Baca taşlarının haricinde orada bir evin olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yoktu.

Ancak istila eden ağaçların arasında meyveleri olgun, arılarla dolu küçük bir şeftali bahçesi vardı. Yiyebildiğimiz kadar bunlardan yemiş, harabe evde uyumuştuk. Şafaktan önce uyanmış ve aracı bu meyvelerle doldurmuştuk.

Yol boyunca da bunları satmıştık. Sonunda yapış yapış ellerle, çoğu peniden oluşan bir kuruş çantasıyla ve adeta şeftali kanyağına düşmüşüz gibi saçımıza ve kıyafetlerimize sinen ekşi kokuyla Wilmington'a varmıştık.

Jamie servetimizi barındıran küçük deri keseyi bana vererek, "Bunu sen al," dedi. "Yiyecek için bir şeyler al ama sakın şeftali alma olur mu? Belki birkaç parça bir şey alsan da iyi olur. Akrabalarıma giderken dilenci gibi görünmeyelim. Bir iplik ve bir iğne mesela." Bir kaşını kaldırdı ve Fergus'un ceketindeki şeftali ağacından düştüğü zaman oluşan koca yırtığı gösterdi.

"Duncan ve ben, gidip atlarla arabayı satabilecek miyiz diye bir bakacağız, sonra da kayık arayacağız. Eğer burada kuyumcu gibi bir şey varsa, belki bir taşa ne kadar teklif verecek diye de bakabilirim."

"Dikkatli ol dayı," diye salık veren Ian, yakındaki limandan gelip geçen rengârenk insan kalabalığına kaşlarını çatıyordu. "Sokak ortasında soyulmak istemezsin."

Jamie ifadesiz bir suratla yeğenine önlem alacağının garantisini verdi.

"Rollo'yu al," diye ısrar etti Ian. "O seni korur."

Jamie Rollo'ya bir göz attı. Köpek bastırılmış bir iştahla dikkatli bir şekilde gelip geçenleri inceliyordu. "Tamam. Gel bakalım küçük köpek." Gitmek için döndüğünde bana bir göz attı. "Belki birkaç kurumuş balık da alırsan iyi olur."

***

Wilmington küçük bir kasabaydı. Fakat gemi ile geçilebilir nehir ağzında doğal bir liman olduğundan, sadece çiftçi pazarı ve nakliye bölgesi değil aynı zamanda burada kendi bahçelerinde yetişen mallar kadar Avrupa'dan gelen ürünleri de satan dükkânlar da bulunuyordu.

"Fasulye tamam," diyordu Fergus. "Büyük olanlarını bile çok severim." Ağırlığını dengelemek için omzunda çuvalın yerini değiştirdi. "Ekmek de tamam. Un, tuz ve yağ da. Salamura et, kurumuş kiraz, elma tamam. Kesinlikle balık da olmalı. İğne ve ipliğe de tamam. Hatta saç fırçasına bile." Geniş kenarlı şapkamın altından bile çıkan nemden kabarmış saçlarıma bir göz atmıştı. "Aktardan alınan ilaçlara lafım yok. Ama bu dantel de ne?"

"Dantel," dedim sertçe. Yaklaşık üç metrelik Brüksel dantelini içeren küçük

paketi onun taşıdığı çuvala attım. “Tıpkı kurdeleler gibi. Geniş ipek kurdelelerin her birinden bir metre,” dedim tezgâhın arkasındaki terli genç kıza. “Kırmızı senin için Fergus, sakın şikâyet etme. Yeşil, Ian için. Sarı, Duncan için ve koyu mavi de Jamie için. Ve hayır, hiç de israf değil. Jamie, eniştesi ve teyzesiyle tanışacağımız zaman pasaklı gibi görünmemizi istemez.”

Ian sırıtarak, “Peki sen yenge?” dedi. “Bizim züppeler gibi görünmemizi sağlayacaksın ama sen bir serçe gibi sade mi gideceksin?”

Fergus hem yorgunluktan hem de şaşkınlıktan bir soluk verdi.

Koyu pembe geniş kurdeleyi göstererek, “Bu,” dedi.

“Bu renk genç kıza gider,” diye itiraz ettim.

“Kadınlar asla pembe giyemeyecek kadar yaşlanmazlar,” diye sertçe karşılık verdi Fergus. “Birçok kez madamların böyle söylediklerini duydum.” Ben de daha önce bu madamların fikirlerini duymuştum. Fergus’un önceki hayatı genelevde geçmişti. Jamie’nin üvey kızıyla evlenmesiyle artık bu alışkanlığından vazgeçeceğini umuyordum ama Marsali hâlâ Jamaika’da ilk çocuklarının doğumunu beklediği için bundan şüpheliydim. Ne de olsa Fergus bir Fransız’dı.

“Sanırım bu madamlar her şeyi biliyorlar,” dedim. “Tamam, pembe olsun.”

Sepetlerle, çuvallarla kendimizi sokağa attık. Hava çok sıcak ve nemliydi ama nehir tarafından hafif bir esinti geliyordu. Mağazanın bunaltıcı havasından sonra dışarısı tatlı ve ferahlatıcıydı. Birkaç küçük geminin direklerinin göründüğü limana bir göz attım ve iki binanın arasından uzun adımlarla yürüyen Jamie’nin iri bedenini gördüm. Rollo da hemen peşindeydi.

Ian bağırıp el salladı ve Rollo çılgınca kuyruğunu sallayarak sahibine doğru koşmaya başladı. Günün bu saatinde caddede birkaç kişi vardı ve onlar da bu coşkulu kavuşmadan kaçınmak için kendilerini en yakın duvara yaslamışlardı.

Yukarıdan birinin, “Tanrım,” dediğini duydum. “Bu hayatımda gördüğüm en büyük köpek.” Arkamı döndüğümde, bir adamın tavernadan çıkıp bana doğru şapkasını kaldırdığını gördüm. “Hizmetinizdeyim, madam. Umarım insan etine düşkün değildir?”

Benimle konuşan adama, yukarıya baktım. Onun, hatta bütün herkesin, Rollo’yu neredeyse bir tehdit olarak görmemesi gerektiğini söylemekten vazgeçtim.

Muhatabım hayatımda gördüğüm en uzun adamlardan biriydi. Hatta

Jamie'den birkaç santim daha uzundu. Adam uzun ve zayıftı, kocaman elleri dirseklerime geliyordu ve belindeki boncuklu kemeri de benim göğüs hizamdaydı. İstese burnumu göbek deliğine sokabilirdi, böyle bir şeyi kesinlikle istemezdim.

"Hayır, balık yiyor," dedim. Benim boynumu uzattığımı görünce kibarca dizlerini kırdı. Yüzü göründüğünde, hatlarının fırça gibi siyah kıllarla kaplandığını fark ettim. Kılların arasından uyumsuz bir burun ve iri ela gözler çıkmıştı.

"Ya, bunu duyduğuma sevindim. Günün erken saatinde bacağımın kopmasını istemem." Kenarına eski bir hindi tüyü tutturulmuş yıpranmış şapkasını kaldırıp bana selam verdi. Siyah saçları omuzlarına geliyordu. "John Quincy Myers, hizmetinizdeyim madam."

"Claire Fraser," diyerek büyülenmişçesine elimi uzattım. Adam bir müddet elime bakıp parmaklarımı burnuna götürdü ve kokladı. Sonra bana baktı ve gülümsedi. Dişlerinin eksik olmasına rağmen gülümseyişi hoştu.

"Siz bir bahçıvan mısınız?"

"Öyle miyim?"

Elimi kibarca çevirip avucumdaki yeşil izleri takip etti.

"Yeşil parmaklı bir hanımefendi atları eğitiyor olabilir ama elleri sasafras kökü ve meyve kokan bir hanımefendi muhtemelen çiçeklerin nasıl açtığını çok daha iyi bilir. Sen böyle düşünmez miydin?" diye sordu. Dostane bakışları, büyük bir ilgiyle Bay Myers'e bakan Ian'a yönelmişti.

"Ah, evet," diye ona güvence verdi Ian. "Claire Yenge bir şifacıdır. Bir bilge kadın!" Gururla bana bir göz attı.

"Öyle mi evlat?" Bay Myers'in gözleri ilgiyle açıldı ve bana doğru döndü. "Bu şeytan şansı değil de nedir! Ben de dağlara gidip bakması için bir şaman bulana kadar beklemek zorundayım diye düşünüyordum."

"Hasta mısınız, Bay Myers?" diye sordum. Öyle görünmüyordu ama sakalı, saçı ve yıpranmış güderi pantolonunun gizleyemediği her şeyi örtmüş gibi görünen ince kir tabakasıyla bunu söylemek zordu. Tek istisna alnıydı; ortadaydı ve o da tamamen beyazdı.

"Hastalık olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi. Birden doğruldu ve güderi gömleğinin eteğini çıkarmaya başladı. "Bel soğukluğu ya da çiçek hastalığı da değil, çünkü onları daha önceden görmüştüm." Pantolon diye düşündüğüm şey aslında üzeri kumaşla örtülü uzun güderi tozluklardı. Bay

Myers hâlâ konuşarak bu son parçayı tutan deriyi tutmuştu ve düğümü çözmeye çalışıyordu.

“Ama lanet olası bir şey. Birden hayalarımın arkasında büyük bir şişlik oluştu. Tahmin edeceğiniz gibi oldukça rahatsız edici ama ata binme haricinde öyle canımı yakmıyor. Belki bir göz atıp ne yapacağımı söylersiniz hm?”

“Ah…” diyerek Fergus’a çılgınca bir bakış attım. Fergus sadece fasulye çuvalının yerini değiştirdi. Keyifli görünüyordu, lanet olsun.

“Bay John Myers ile tanışma zevkine erişebilir miyim?” dedi nazikçe arkamdan bir İskoç sesi.

Bay Myers güderi pantolonunu çözmeyi bırakıp soru sorarcasına yukarıya bir göz attı.

“Sizin için bir zevk olur mu olmaz mı bilmiyorum sör,” diye cevap verdi nazikçe. “Ama aradığınız Myers ise onu buldunuz.”

Jamie yanıma geldi, bilerek benimle Bay Myers’in pantolonu arasına girmişti. Şapkası kolunun altında formalite icabı reveransa geçti.

“James Fraser, hizmetinizdeyim sör. Takdimde Bay Hector Cameron’ın adını önermem söylendi.”

Bay Myers ilgiyle Jamie’nin kızıl saçlarına baktı. “İskoç musunuz? Kuzey İskoçyalı arkadaşlardan biri mi?”

“Bir İskoç’um, evet ve bir Kuzey İskoçyalı.”

“Yaşlı Hector Cameron’ın akrabası mısınız?”

“Eş durumundan eniştem oluyor kendisi ama ben şahsen tanışmadım. Bana sizin onu çok iyi tanıdığınız ve ailemle beni onun sömürgesine götürmeyi kabul edeceğiniz söylendi.”

Her iki adam da konuşurlarken gözleriyle birbirlerinin tavırlarını, kıyafetlerini, silahlarını inceliyorlardı. Jamie’nin gözleri beğenircesine ormancının belindeki uzun bıçak kınına takılırken, Bay Myers’in burun delikleri ilgiyle genişliyordu.

Fergus arkamdan kısık sesle, “*Comme deux chiens*,” dedi. İki köpek gibiler. “…*aux culs*.” Gelecek sefer birbirlerinin kıçlarını koklayacaklar.

Bay Myers Fergus’a bir bakış attı. İlgisini yeniden Jamie’ye çevirmeden önce onun ela gözlerindeki keyif parıltısını görebilmiştim. Ormancı yabani olabilirdi ama biraz Fransızca bildiği ortadaydı.

Bay Myers’in koklama eğiliminden ve bilinç eksikliğinden dolayı, onun

ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüp Fergus'un önermiş olduğu tavrı sergilediğini görsem şaşırmazdım. Ama o sadece Jamie'yi değil, Ian'ı, Fergus'u, beni ve Rollo'yu inceleyerek kendini tatmin ediyordu.

"Hoş köpek," dedi üstünkörü, iri eklemlerini uzatarak. Davet üzerine Rollo da kendi incelemesine koyuldu. Konuşma devam ederken, köpek mokasenden güderi pantolona kadar adamın her yerini kokluyordu.

"Enişteniz demek? Geleceğinizi biliyor mu?"

Jamie başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bir ay önce ona Georgia'dan mektup yolladım ama mektubun ona ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorum."

"Sanmam," dedi düşünceli bir tavırla Myers. Gözleri Jamie'nin yüzünde kaldı, sonra yavaşça geri kalanımızı inceledi.

"Eşinizle tanıştım. Bu sizin oğlunuz mu?" Ian'ı gösteriyordu.

"Yeğenim Ian. Evlatlığım Fergus." Jamie bir eliyle diğerlerini takdim ediyordu. "Duncan Innes adında bir arkadaşım var. O da birazdan yanımızda olacak."

Myers başını olumlu anlamda sallayarak homurdandı ve kararını verdi. "Evet, sizi Cameron'a götürebileceğimi sanıyorum. Onun akrabası olduğunuzdan emin olmak istiyordum ama yüzünüzde dul Cameron'ın bakışı var. Çocukta da biraz."

Jamie birden başını kaldırdı. "Dul Cameron mı?"

Adamın yoğun sakalların arasında sinsi bir gülümseme belirdi. "Yaşlı Hector iltihaplı boğaz enfeksiyonuna yakalandı ve geçen kış öldü. O artık her neredeyse ona pek fazla mektup ulaşmıyor."

Şahsi meselesi yüzünden Cameronlar'dan vazgeçen Myers, yarıda kalan işine koyuldu. "Büyük mor bir şey," diye bana açıklama yapıyor, bir yandan gevşemiş deriyle uğraşıyordu. "Neredeyse bir hayam kadar büyük. Sizce daha fazla büyür mü?"

"Ee, hayır," diyerek dudağımı ısırdım. "Zannetmiyorum." Adam çok ağır hareket ediyordu ama pantolonunun üzerindeki düğüm neredeyse çözülmüştü. Caddedekiler durup öylece bize bakmaya başlamışlardı.

"Lütfen kendinizi sıkıntıya sokmayın," dedim. "Onun ne olduğunu biliyorum. Bir kasık fıtığı."

İri ela gözler daha da irileşti. "Öyle mi?" Etkilenmişe benziyordu ama haberler karşısında hiç de hoşnutsuz değildi.

“Emin olmak için içeride bir yerde bakmam lazım,” diye ekledim hemen, “ama anlattıklarınız onu gösteriyor. Ameliyatla çok daha kolay iyileştirilir ama…” Duraksayıp deve baktım. “Yapamam, yani uyutulmanız gerek. Baygın olmalısınız. Sizi kesip yeniden dikmem gerek. Ama belki bir fıtık bağıyla - bir kuşakla - da daha iyi olabilir.”

Myers düşünürken yavaşça çenesini kaşıyordu.

“Hayır, bu kesme işini istemiyorum. Cameron’a gitmeden önce ailece kasabada kısa bir süre kalır mısınız?”

Jamie sertçe, “Fazla değil,” diyerek araya girdi. “Yolculuğumuzu ayarlar ayarlamaz teyzemin malikânesine gitmek için açılmamız gerek.”

“Ah.” Dev bunu da bir müddet düşündü sonra gözleri ışıldayarak başını aşağı yukarı salladı. “Sizin için uygun birini tanıyorum, sör. Hemen gidip Denizciler Durağı’ndan Josh Freeman’i alıp getiriyorum. Güneş hâlâ tepede, işi yapamayacak kadar sarhoş değildir Josh.” Bana abartılı bir selam verdi. “Ve eşiniz de şu ötedeki tavernada - denizcilerin yerinden daha münasiptir - benimle buluşup, şu… şu… kasık fıtığına bakabilir.”

Şapkasını yeniden başına geçirdi ve Jamie’ye selam vererek gitti.

Jamie, yolun aşağısına giderken yanından geçtiği herkese candan bir şekilde selam veren dağ gibi adamı izliyordu.

“Merak ediyorum da sen de ne var Sassenach?” dedi sohbet tonunda. Gözleri hâlâ Myers’deydi.

“Ben de ne mi var?”

Sonra Jamie benden yana döndü ve gözlerini kısarak bana baktı.

“Tanıştığın her erkeğin beş dakika içinde pantolonunu çıkarmak istemesini sağlayan şey.”

Fergus sessizce öksürdü ve Ian da kızardı. Ben ise olabildiğimce ciddi görünmeye çalıştım.

“Ee, eğer sen bunu bilmiyorsan hayatım, kimse bilmez. Öyle görünüyor ki ben bir kayık buldum. Peki sen bu sabah ne yaptın?”

***

Jamie her zamanki gibi gayretli olduğundan bir kuyumcu buldu. Sadece bir kuyumcu değil, aynı zamanda vali ile birlikte bir akşam yemeği daveti ayarladı.

“Vali Tryon şu an kasabada,” diye açıkladı. “Bay Lillington’ın evinde kalıyor. Bu sabah MacEachern adında bir tüccarla konuştum. O da beni MacLeod adında biriyle tanıştırdı. O da- ”

“O da seni MacNeil ile tanıştırdı. O da seni MacGregor ile içmeye götürdü. O da sana yeğeni Bethune’dan bahsetti. Bethune da valinin çizmelerini temizleyen çocuğun ikinci kuzeni,” diye tamamladım. İskoçyalıların ticari işlerini halletme yöntemlerine alışkındım.

İki Kuzey İskoçyalıyı bir odaya koyduğunuzda on dakika içinde birbirlerinin iki yüzyıllık aile geçmişini öğrenirler ve birçok yardımsever akraba ve tanıdık bulurlardı.

Jamie gülümsedi, “Valinin karısının sekreteriydi,” diye düzeltti. “Ve adı Murray. Bu babanın Linnhe Gölü’nde bulunan kuzeni Maggie’nin en büyük çocuğu oluyor,” diye söyledi Ian’a. “Babası Ayaklanma’dan sonra göç etmişti.” Ian başıyla onu onayladı. Şüphesiz bu bilgiyi günün birinde yardımcı olur diye kendi aile arşivine eklemişti.

Valinin karısının sekreteri Edwin Murray, bir akraba olarak Jamie’yi sıcak karşılamıştı ve bu akşamki Lillington’ın akşam yemeğine bizi davet etmişti. Yemek görünürde Hint Adaları’ndaki ticari durumunu valiye bildirmek içindi. Gerçekte ise yemeğe katılacak olan varlıklı Alman asilzade Baron Penzler ile tanışacaktık. Baron sadece zengin bir adam değildi, aynı zamanda değerli eşyaları toplamakta ün yapmış biriydi.

“Kulağa iyi bir fikirmiş gibi geliyor,” dedim şüpheyle. “Ama sanırım sen yalnız gitsen çok daha iyi olur. Bu haldeyken valiyle birlikte yemek yiyemem.”

“Ah, senin görüntünde hi- ” Bana bakarken sesi giderek azaldı. Gözleri yavaşça kirli çamurlu elbisemde, vahşi saçlarımda ve yıpranmış bonemde gezindi.

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Hayır, seni orada istiyorum Sassenach. Oyalanmaya ihtiyacım olabilir.”

“Hazır oyalanma demişken, bu akşam davetini kapmak için ne kadar harcadın?” diye sordum. Gittikçe azalan birikimimizin farkındaydım. Jamie gözlerini kırpmadı ama kolumu tutup beni mağazalara döndürdü.

“Altı ama yarısını o ödedi. Gel Sassenach yemek akşam yedide. Giyebileceğin uygun bir şeyler bulmak zorundayız.”

“Fakat ödeyemeyiz- ”

Jamie sertçe, “Bu bir yatırım,” dedi. “Ve ayrıca Kuzen Edwin bir taşa karşılık bana biraz ödeme yaptı.”

***

Elbise, Jamaika’nın standartlarının yanında modanın iki yıl gerisinden geliyordu. Fakat temizdi, bu da benim önem verdiğim şeydi.

“Suları damlatıyorsunuz, madam.” Terzinin sesi soğuktu. Kısa boylu orta yaşlı kadın, Wilmington’daki tek terziydi ve anladığıma göre kendi moda prensibinin sorunsuz uyulmasına alışkındı. Yeni yıkanmış saçlarım için fırfırlı boneye itirazım, söylenmeyle ve akciğer zarı iltihabı tahminleriyle kabul edilmişti. Normal ağır korseyi, göğüslerimi sıkmadan kaldırması için üst kısmı hafif deniz kabuğu şekliyle değiştirmede ısrar ettiğim için kadının ağzı toplu iğnelerle doluydu.

“Affedersiniz.” Islak buklemi başımı sardığım havlunun içine sıkıştırdım.

Bay Lillington’ın büyük evindeki misafir odaları, valinin adamlarıyla dolu olduğu için Kuzen Edwin’in ahırındaki küçük çatıya gönderilmiştim. Yine de şikâyetçi değildim. Bay Lillington’ın ahırı Jamie ile arkadaşlarımızı bıraktığımız handan çok daha temizdi ve Bayan Lillington bir küvet dolusu sıcak su ve bir kalıp lavantalı sabun vermekte bana oldukça nazik davranmıştı ki bu, temiz elbiseden daha çok önemliydi. Bir daha asla şeftali görmemeyi diliyordum.

Parmak uçlarımın üzerine hafifçe yükselip Jamie geliyor mu diye camdan dışarıya bakmaya çalıştım ama eteğimin kenarını düzeltmeye çalışan terzinin itirazını duyunca vazgeçtim.

Elbise fena değildi. Kalçadaki şarap rengi şeritli kafesi ve iki sıra halinde belden göğse uzanan kırmızı dantelleriyle krem rengi ipek, yarım kollu bir elbiseydi. Elbise birinci kalite değildi ama satın almış olduğum Brüksel dantellerini kollarımın etrafına diktirmemle çok daha iyi olduğuna karar vermiştim.

Oldukça düşük fiyatı duyduğumda ilk başta şaşırmıştım, fakat şimdi kumaşın kaba ve az işlenmiş olduğunu fark ediyordum. Merakımdan kumaşı okşadım. İpekten pek anlamazdım ama bir gemideki Çinli bir tanıdık öğleden sonralarını bana ipek böceklerini ve onların hoş değişimlerini anlatarak geçirmişti.

“Bu ipek nereden geliyor?” diye sordum. “Çin ipeği değil. Fransız mı?”

Bu ilgi karşısında aksiliği geçen terzi, yukarıya baktı. “Hayır. Güney Carolina’da yapılıyor. Bayan Pinckney adında bir hanımefendi gidip kendi arazilerine dut ağacı ektirdi ve üzerilerinde ipekböceği yetiştirdi. Kumaş, Çinlilerinki kadar iyi olmayabilir,” diye ekledi gönülsüzce, “ama fiyatı yarı yarıya.”

Kadın başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak gözlerini kısıp bana baktı.

“Tam uydu, şeritler de yakıştı. Yanaklarınıza renk getirdiler. Ama affınıza sığınarak söylüyorum, boynunuzun bu kadar açıkta kalmaması için bir şey taksanız iyi olur. Başlık ya da peruk istemiyorsunuz, peki kurdeleye ne dersiniz?”

“Ah, kurdele!” diye hatırladım. “Evet, harika bir fikir. Şuradaki sepetin içine bakın, aradığınız uzunlukta bir tane var.”

Saçlarımı koyu pembe kurdeleyle gevşek bir şekilde tepede topladık. Lanet olası kıvırcık buklelerim kulaklarıma ve alnıma düşüyorlardı. Onları engelleyemiyordum.

Birden endişelenerek, “Çok kuzu eti gibi durmuyor değil mi?” diye sordum. Korsajımın önünü aşağıya doğru düzelttim ama belime tam oturmuştu.

“Ah, hayır madam,” diye bana güvence verdi terzi. “Bence oldukça uygun.” Değerlendirircesine kaşlarını çatarak bana bakıyordu. “Sadece göğsünüz hâlâ biraz daha açıkta. Hiç mücevheriniz yok mu?”

“İşte burada.” Jamie başını eğerek kapıdan içeri girince ikimiz de şaşırmıştık. Onun gelişini duymamıştık.

Jamie bir yerde banyo yapabilmiş ve temiz gömlekle boyun bağı alabilmişti. Bunun dışında biri saçlarını tarayıp güzelce örmüş ve yeni mavi kurdelesini bağlamıştı. Kullanışlı ceketi fırçalanmakla kalmamış, aynı zamanda ortasında küçük çiçek motifi bulunan gümüş düğmeler takılmıştı.

“Çok hoş,” diyerek bir düğmeye dokundum.

“Kuyumcudan kiraladım. Ama güzel oldular. Sanırım bu da işe yarayacak.” Cebinden kirli bir mendil ve onun içinden de ince altın bir zincir çıkardı.

Zinciri boynuma takarken kaşlarını çatarak, “Kuyumcunun bu tek taşı takmaktan başka zamanı yoktu,” dedi. “Ama böyle daha iyi olduğunu düşünüyorum, sence?”

Göğüs aralığına uzanan yakut beyaz tenimde parıldıyordu.

Taşa kibarca dokunarak, “Bunu seçmene sevindim,” dedim. “Elbiseye safirden ya da zümrütten çok daha güzel uydu.” Terzinin çenesi hafiften açık

kalmıştı. Bir bana bir Jamie'ye bakıp duruyordu. Sosyal konumumuzdan dolayı fiyatların yükseleceği, ifadesinden belli oluyordu.

Jamie sonunda kıyafetime bakabilmişti. Beni tepeden tırnağa yavaşça inceledi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Süslü mücevher kutusu gibisin, Sassenach," dedi.

Soluk şeftali rengini çalan puslu akşam havasının gözüktüğü pencereye bir göz attı sonra bana dönüp yere kadar eğilerek selam verdi. "Akşam yemeğinde bana eşlik eder misiniz madam?"

7
Büyük Beklentiler Tehlikelerle Doludur

On sekizinci yüzyılda her şeyin yenebileceğine alışıyorken, acayip yemekleri sunma çılgınlığını bir türlü onaylamıyordum. İştahtan yoksun bir şekilde masada oturmuş koca bir mersin balığıyla göz gözeydim. Sadece göz göze değil, aynı zamanda haşlanıp tabağa güzelce dizilmiş küçük yengeçlerle süslenen üç karış uzunluğundaki balığın pulları, yüzgeçleri ve kuyruğuyla da yüz yüzeydim.

Bir kez daha şarabımdan büyük bir yudum aldım ve dirseğimin dibindeki mersin balığının fırlamış gözlerinden kaçınmaya çalışarak yemek arkadaşıma döndüm.

"…çok terbiyesiz bir arkadaştı!" diyen Bay Stanhope, New Bern'deki mülkünden Wilmington'a giderken bir restoranda karşılaştığı bir beyefendiden bahsediyordu.

"Ya tam yemeğimizin ortasında beyefendi basurundan ve arabanın sarsıntısından dolayı çektiği işkenceden bahsetmeye başladı. Ve sonra bu kaba şahıs, delil diye kanlı mendilini cebinden çıkarıp gösterdi. Sizi temin ederim madam, iştahım kapandı gitti!" dedi bana ve bir çatal dolusu tavuklu yahnisinden aldı. Bana mersin balığını hatırlatan soluk, şişkin gözlerle bakarken yavaşça lokmasını çiğniyordu.

Masanın karşısındaki Phillip Wylie'nin büyük ağzı keyiften seğiriyordu.

"Sohbetinin aynı etkiyi yaratmamasına dikkat et, Stanhope," diyerek benim dokunulmamış tabağımı gösterdi. "Bir misafirin kabalığının, toplu taşıma kadar tehlikeli olduğunu kabul etmeliyim."

Stanhope boyun bağındaki kırıntıları silkeleyerek burnunu çekti.

"Havaya girmene gerek yok, Wylie. Bir arabacı tutmak herkesin harcı değil, özellikle bu yeni vergilerle." Kızgınlıkla çatalını sallıyordu. "Tütün, şarap, kanyak, hepsine tamam ama gazete vergisi, sen böyle bir şeyi hiç duydun mu? Kız kardeşimin büyük oğlu geçtiğimiz yıl Yale Üniversitesi'ni dereceyle bitirdi." Her zamankinden biraz daha yüksek sesle konuşurken bilinçsizce göğsünü şişiriyordu. "Ve çocuğun diplomasındaki resmi damga için sadece yarım şilin ödedi!"

"Ama bu artık gündemdeki bir hadise değil," dedi Kuzen Edwin sabırlı bir

şekilde. “Çünkü Damga Vergisi Kanunu’nun feshi- ”

Stanhope servis tabağından küçük bir yengeç aldı ve suçlarcasına Edwin’e doğru onu salladı.

“Bir vergi gider, hemen anından yenisi gelir. Aynı mantarlar gibi!” Yengeci ağzına attı ve gelecek sefer havanın da vergilendireceğine dair bir şeyler mırıldandı.

“Anladığım kadarıyla yakın zamanda Hint Adaları’ndan gelmişsiniz Bayan Fraser?” Diğer tarafımda oturan Baron Penzler araya girmek için fırsat kolluyordu. “Sizin böyle taşra meselelerine alışkın olduğunuzdan veyahut bunlarla ilgilendiğinizden şüpheliyim,” diye Stanhope’u işaret ederek ekledi.

“Ah, elbette herkes vergilerle ilgilenir,” diyerek göğüslerime dikkat çekmek için hafiften yana döndüm. “Yoksa siz vergilerin medeni bir toplum için ödediğimiz şeyler olduğuna inanmıyor musunuz? Ancak Bay Stanhope’un hikâyesini duyduğum için,” - diğer tarafımı gösterdim - “belki o medeniyet seviyesinin vergilendirme derecesine eş değer olmadığını kabul edecektir?”

“Ha-ha!” Stanhope yengeçleri etrafa sıçratarak ekmeği yerken tıkanmıştı. “Ah, bu çok iyiydi! Eşit değil, ha-ha, hayır, elbette değil!”

Phillip Wylie alaylı bir ifadeyle bana bakarak, “Bu kadar komik olmamalısınız Bayan Fraser,” dedi. “Zavallı Stanhope’un ölümüne sebep olacaksınız.”

“Ee… sizce şu anki vergilendirme oranı nedir?” diye sordum, akıllıca bir şekilde dikkati Stanhope’un saçmalıklarından çekmiştim.

Wylie düşünürken dudaklarını büzdü. O bir hanım evladıydı. Son moda bir peruk takmıştı ve ağzının yanında yıldız şeklinde küçük bir leke vardı. Ancak o pudranın altında hem çekici bir yüz hem de zeki bir beyin bulunuyordu.

“Ah, bütün bu önemsiz olayları düşününce şunu söyleyebilirim ki eğer köle vergisini de katarsak bütün gelirlerin yüzde ikisini tutar. Arazi ve ürün vergilerini de eklersek belki bunu biraz daha geçebilir.”

“Yüzde iki!” Stanhope göğsüne vurarak öksürüyordu. “Haksızlık! Kesinlikle haksızlık!”

Geçen sene imzaladığım gelir vergisi formunu hatırlayarak, yüzde ikilik vergi oranının olumlu bir hakaret olduğunu komik bir şekilde kabul ediyor, aradaki iki yüzyılda Amerikalı vergi mükelleflerinin ateşli ruhlarına ne olduğunu merak ediyordum.

Masanın sonunda oturanların bile dikkatlerini bize verdiğini görünce, “Belki

konuyu değiştirmeliyiz," dedim. "Ne de olsa valinin masasında vergilerden konuşmak idam yerinde ipten bahsetmek gibi bir şey, değil mi?"

Bu esnada Bay Stanhope bütün bir yengeci yuttu ve ciddi derecede nefesi tıkandı. Yanındaki arkadaşı sırtına vurdu ve açık pencerelerin yanında sinekleri yakalamakla meşgul olan küçük zenci bir çocuk su getirmesi için hemen gönderildi. Her ihtimale karşı servis tabağının yanından keskin ince bir bıçak aldım ama nefes borusu ameliyatı yapmayı istemiyordum. Bu şekilde ilgi çekmeye niyetim yoktu. Şansa gerek kalmadı. Yengeç darbeyle çıkarıldı ve kurbanın yüzü morarmış, nefes nefese kalmıştı ama başka zarar görmemişti.

Bay Stanhope kurtarıldıktan sonra, "Biri gazeteden bahsetmişti," dedim. "Kısa süredir burada olduğumuz için hiç görmedim. Wilmington'da düzenli gazete çıkaran bir matbaa var mı?"

Öyle görünüyordu ki Wilmington'da iki tane matbaa vardı ama centilmenlerden biri Bay Jonathan Gillette düzenli bir gazete basıyordu.

"Belki düzenli baskı durabilir," dedi Stanhope kasvetle. "Bay Gillette'in Güvenlik Komitesi tarafından uyarıldığını duydum, bu- ah!" Kısa bir şekilde bağırdı ve tombul yüzü acıdan buruştu.

Wylie arkadaşına bir göz atarak kibarca, "Özel bir ilginiz mi var, Bayan Fraser?" diye sordu. "Eşinizin Edinburgh'da basım işiyle bazı bağlantıları olduğunu duydum."

"Ya, evet," diye cevap verdim. Bizim hakkımızda bu kadar çok şey bilmesine biraz şaşkındım. "Jamie'nin orada bir matbaası vardı ama o gazete değil kitap ve piyesler basıyordu."

Wylie'nin düzgün kaşları yukarı kalktı.

"Eşinizin politikaya eğilimi yoktu yani? Çoğunlukla matbaacılar, politik tutkulara sahip olanlarca kışkırtılır. Genellikle böyle tutkular matbaacıyla paylaşılmaz."

Bununla uyarı zilleri çalmaya başladı. Gerçekten Wylie, Jamie'nin Edinburgh'daki siyasi bağlantıları hakkında bir şeyler biliyor muydu, yoksa bu normal akşam yemeği sohbeti miydi? Stanhope'un yorumlarını göz önüne alırsak, gazeteler ve politikalar insanların akıllarındaydı- ve biraz endişe yaratıyordu.

Masanın sonunda valinin sağında oturan Jamie, adını duydu ve başını hafiften bana doğru çevirip gülümsedi, sonra vali ile koyu bir sohbete daldı. Bu oturma şeklinin, valinin sol tarafında oturmuş bilgili, hafiften acıklı bir

ifadeyle sohbeti takip eden Bay Lillington'ın veya Phillip Wylie ve kız kardeşi Judith'in arasında, benim tam karşımda oturan Kuzen Edwin'in işi olduğundan emin değildim.

"Ah, bir esnaf," diye manalı bir sesle yorum yapıyordu bu hanımefendi. Dişlerini göstermemeye dikkat ederek bana gülümsedi. Muhtemelen kadının dişleri çürümüş, diye düşünüyordum. "Ve bu Edinburgh stili mi, Bayan Fraser?" Benim kurdelemle kendi yüksek peruğunu karşılaştırırcasına bir el salladı. "Çok… büyüleyici."

Ağabeyi gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Bay Fraser'ın River Runlı Bayan Cameron'ın yeğeni olduğunu da duyduğumu sanıyorum," dedi hoş bir şekilde. "Doğru bilgi almış mıyım Bayan Fraser?"

Şüphesiz bilgilerin kaynağı olan Kuzen Edwin, ekmeğine azimle tereyağı sürüyordu. Kuzen Edwin, kahverengi gözlü (şimdi bir tanesi göz kırpıyordu), uzun boylu çekici genç bir adam olmasıyla bir sekretere çok benziyordu.

Vergiler kadar gazetelerden de sıkılan Baron, Cameron adını duyunca canlandı.

"River Run mı? Siz Bayan Jocasta Cameron ile akraba mısınız?"

"Eşimin teyzesi," diye cevap verdim. "Onu tanıyor musunuz?"

"Eveet! Çok büyüleyici bir kadın!" Koca bir gülümseme Baron'un sarkık yanaklarını kaldırdı. "Uzun yıllardır Bayan Cameron ve rahmetli eşi çok yakın arkadaşlarımdır."

Baron heyecanlı bir şekilde River Run'dan bahsetmeye başladı ve ben de bu aradan yararlanarak krema soslu istiridye ve karidesli küçük balık turtasından aldım. Bay Lillington artık valiyi etkilemek için bir çaba sarf etmiyordu.

Uşağın tabağıma biraz daha sos koyması için geri yaslanırken, Judith Wylie'nin gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Gizlemeye çalışmadan kıstığı gözlerle kötü kötü bana bakıyordu. Ona mükemmel dişlerimi göstererek gülümsedim ve daha güvenilir olan barondan yana döndüm.

Edwin'in yerinde ayna yoktu ve Jamie bana iyi göründüğümün garantisini vermişti. Tabii onun standartları bu modadan oldukça farklıydı. Aslında masadaki beyefendilerden iltifat almıştım ama bu nezaket icabı da olabilirdi. Aşırı centilmenlik üst sınıflarda yaygındı.

Fakat Bayan Wylie oldukça modaya uygun giyinen, mücevherler takan yirmi beş yaşında biriydi. Çok güzel değildi ama basit de değildi. Kızın

kıskançlığı benim iyi görünüşümden kaynaklanıyor, diye düşündüm.

Baron bana doğru eğilerek, “Ne güzel bir taş, Bayan Fraser. Yakından bakmama izin verir misiniz?” diye sordu.

“Elbette,” dedim ve zinciri çıkarıp yakutu onun geniş nemli avucuna bıraktım. Baron, taşı yerinde inceleyemediği için biraz üzgün görünüyordu ama elini kaldırıp uzman havasıyla parlayan taşa baktı. Aslında uzmandı da. Çünkü cebinden büyüteç gibi mercekleri olan çift taraflı bir alet çıkarttı.

Bunu görünce rahatladım ve uşak geçerken kokusu yayılan sıcak, tuzlu yiyecekten aldım. Oda sıcaklığının doksan derecelerde olduğu zamanlarda insanlar sıcak olarak ne servis edebilirdi ki?

Baron avucundaki taşı nazikçe çevirerek, “Güzel,” diye mırıldanıyordu. “*Sehr schön*.”

Geillis Duncan’a güvenmemi sağlayan pek fazla bir şey yoktu ama mücevherler konusunda güveniyordum. “Birinci sınıf bir taş olmalı,” demişti bana, mücevherler vasıtasıyla zaman yolculuğu teorisini bana anlatırken. “İri ve tamamen kusursuz.”

Evet, yakut iriydi; yan masada kuş üzümlü sülünün etrafını çevreleyen bıldırcın yumurtası kadardı neredeyse. Kusursuzluğuna gelince, bundan şüpheliydim. Geilie bu taşın onu geleceğe götüreceğine inanmıştı; bunun da Cross Creek kadar uzakta olduğunu düşünüyordum. Tabağımdaki yemekten biraz aldım; sebzeli yahni, diye tahminde bulundum.

Bir kaşık daha alırken, “Ne kadar lezzetli,” dedim Bay Stanhope’a. “Nedir bu, biliyor musunuz?”

“Ah, bu benim en sevdiğim yemeklerden biridir madam,” diyerek kendi tabağını kokladı. “Soslu domuz kellesi. Lezzetli, değil mi?”

***

Kuzen Edwin’in odasının kapısını kapadım ve kapıya yaslandım. Artık devamlı gülmek zorunda değildim. Şimdi bu dar elbiseyi çıkarıp sıkı korseyi çözebilir ve terli ayakkabılarımı çıkartabilirdim.

Huzur, yalnızlık, çıplaklık ve sessizlik. Şu anda temiz hava haricinde hayatımı tamamlayacak başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Kıyafetimi çıkardım ve kombinezonumla pencereyi açmaya gittim.

Hava öyle yoğundu ki adeta şeker kavanozuna düşen çakıl taşı gibi içinde yüzebileceğimi hissediyordum. Mum ışığıma ilk başta ışık delisi ve kan emici

tahtakuruları geldi. Mumu söndürdüm ve yumuşak sıcak havanın beni sarmasına izin vererek karanlıkta pencere yanındaki koltuğa oturdum.

Tenimde adeta bir kan damlası gibi duran yakut hâlâ boynumdaydı. Ona dokundum, taş kanım kadar da sıcaktı.

Misafirler dağılmaya başlamıştı. Yol, bekleyen araç kuyruğuyla doluydu. Vedalaşma, konuşma ve yumuşak kahkaha sesleri kısa sürede beni de içine çekiyordu.

"…çok zeki olduğunu düşünüyorum," diye Phillip Wylie'nin kültürlü sesi geliyordu.

"Zeki, gerçekten çok zeki!" Kız kardeşinin tiz sesi, sosyal bir özellik olarak zekilikle ilgili ne düşündüğünü gösteriyordu.

"Ee, bir kadında zekâ hoş görülebilir hayatım, tabii görünüşü de hoş olduğu sürece. Aynı şekilde güzel bir kadın akıl olmadan da yaşayabilir, tabii ağzını kapalı tutarak bu eksikliğini gizleyecek öngörüsü olduğu sürece."

Bayan Wylie zeki olmakla suçlanmayabilirdi ama imayı anlayacak hissiyatı olduğu belliydi. Bir hanımefendiye yakışmaz bir tavırla homurdandı. "O kadın en azından bin yaşında," diye cevap verdi. "Bakılacak kadar hoş. Ancak ben onun boynundaki süsün güzel olduğunu düşünüyorum," diye isteksizce ekledi.

"Ah, oldukça," dedi Lloyd Stanhope diye düşündüğüm derin bir ses. "Ama bence mücevherden çok onun işçiliği çarpıcıydı."

"İşçiliği mi?" dedi Bayan Wylie. "İşçilik yok ki. Mücevher öylece göğsünün üzerinde duruyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Stanhope. "Hiç fark etmedim." Wylie bir kahkaha attı ama dış kapı açılınca hemen sustu.

"Şey, eğer fark etmediysen yaşlı dostum, fark edenler var," dedi şeytanca. "Gelin hadi araç geldi."

Wylie'nin güzel aracının gidişini izlerken yakuta yeniden dokundum. Evet, diğerleri fark etmişti. Paragöz Baron'un gözlerinin hâlâ göğüslerimde olduğunu hissedebiliyordum. Mücevherlerden daha fazlasının uzmanı olduğu da belliydi.

Taş elimde sıcacıktı. Normalde yüzüklerimin haricinde mücevher takmazdım. Bizim tehlikeli hazinemizin bir kısmından kurtulmak rahatlatıcı olacaktı. Yine de oturmuş, taşı sıkıca tutuyordum, onun da küçük bir kalp gibi attığını hissediyor gibiydim.

Geriye sadece bir at arabası kalmıştı. Sürücüsü atların başında duruyordu. Yirmi dakika sonra misafir dışarıya çıktı ve, “Gute Nacht,” diyerek aracına bindi. Baron. En son o çıkmıştı ve iyi görünüyordu. Bu da olumlu bir işaretti.

Bir uşak yolun sonundaki meşaleleri söndürüyordu. Uşak karanlıkta eve geri dönerken onun gömleğini ve içeri girmek için aşağıdaki kapıyı açtığında terastaki ani ışık parıltısını görebiliyordum. Sonra bu da yok oldu ve gecenin sessizliği hâkimiyeti eline aldı.

Jamie’nin hemen geleceğini sanmıştım, fakat dakikalar uzadıkça uzuyordu. Yatağa bir göz attım ama yatma isteği yoktu içimde.

Sonunda ayağa kalkıp elbisemi giyindim. Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyme zahmetine girmemiştim. Odadan çıktım ve çıplak ayakla koridorda sessizce ilerleyip merdivenlerden indim ve ana evden bahçenin yan girişine saptım. Pencereden gelen ay ışığı haricinde burası karanlıktı. Ev halkının yanı sıra çoğu hizmetçiler de dinlenmeye çekilmiş olmalıydılar. Merdiven boşluğu aydınlıktı. Duvar lambaları hâlâ yemek odasını aydınlatıyorlardı.

Cilalı merdivenleri parmak ucumda geçerken, Jamie’nin yumuşak İskoç aksanının valinin İngiliz aksanına karıştığını duyabiliyordum.

Duvar lambalarından birkaçı yanıyordu. Hava erimiş mum kokuyordu ve yemek odasının kapılarından tütün dumanı bulutları yükseliyordu.

Sessizce hareket ederek kapıya yanaştım. Bu noktadan valiyi görebiliyordum. Sırtı bana dönüktü, masanın üstündeki şamdanda yeni sigarasını yakarken boynunu öne doğru uzatmıştı.

Eğer Jamie beni gördüyse hiç renk vermiyordu. Yüzü her zamanki sakinliğini koruyordu ama gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler rahatlamıştı. Ve omuzlarının çöküşünden onun sakin ve huzurlu olduğunu söyleyebilirdim. Hemen benim de kalbim hafifledi; Jamie gayet başarılıydı.

“River Run denen yer,” diyordu valiye, “Cross Creek’i geçince tepelerde kalıyor.”

Vali Tryon biraz şaşkın bir şekilde, “Yeri biliyorum,” diye yorum yaptı. “Geçen sene eşim ve ben Cross Creek’te birkaç gün kaldık. Görev icabı koloniyi dolaştık. River Run dağ eteğinde fakat kasabada değil. Sanırım tam ortada kalıyor.”

Jamie gülümsedi ve kanyağını yudumladı. “Evet öyle, benim ailem Kuzey İskoçyalı sör. Dağlar bizim evimizdir.”

“Öyle mi?” Valinin omuzlarından küçük bir duman bulutu yükseldi. Sonra

sigarasını dudaklarından çekti ve Jamie'ye yanaştı. "Yalnız olduğumuza göre Bay Fraser, sizinle konuşmak istediğim başka bir konu var. Bir bardak daha ister misiniz sör?" Cevabı beklemeden sürahiyi aldı ve bardağa biraz daha kanyak koydu.

"Teşekkür ederim, sör."

Vali bir müddet sigarasını çekip dumanını üfledi ve sigarasını bir elinde tutarak geriye yaslandı. "Siz Kolonilerde çok yenisiniz. Genç Edwin bana anlattı. Buradaki koşulları biliyor musunuz?"

Jamie hafiften omuz silkti. "Ne yapabileceğimi öğrenmek için araştırmalarımı yaptım, sör," diye cevap verdi. "Siz hangi koşullardan bahsediyorsunuz?"

Vali, "Kuzey Carolina önemli derecede zengin bir bölgedir," diye cevap verdi, "yine de diğer bölgeler kadar aynı başarıya ulaşmadı. Fırsatları değerlendirecek işçi eksikliği yüzünden. Büyük bir limanımız yok, bu yüzden köleler bölgeye Güney Carolina ve Virginia'dan büyük masraflarla getirilmek zorundalar. Sözleşmeli işçiler için Boston ve Philadelphia ile boy ölçüşemeyiz.

"Zenginliği ve güvenliği daha ileriye götürmek adına yetenekli, çalışkan ve varlıklı ailelerle Kuzey Carolina Kolonisi'ndeki toprak anlaşmasına teşvik, hem Saray'ın hem benim uzun soluklu bir politikamızdır, Bay Fraser." Sigarasını kaldırıp derin bir nefes aldı ve öksürerek yavaşça verdi.

"Bu amaçla büyük bir arazinin, göçmenlerin buraya gelip onun himayesi altında yerleşmelerine ikna edecek zengin bir beyefendiye verilmesi şartıyla, kurulu bir arsa ödenek sistemi var. Otuz yılı aşkındır bu politika oldukça başarılı. Birçok Kuzey İskoçyalı ve İskoçya adasındaki aile, buraya gelip yerleşmeleri için teşvik edildiler. Ben buraya geldiğim zaman Cape Fear Nehri'nin sahil kesiminin MacNeiller, Buchananlar, Grahamlar ve Campbeller ile dolu olduğunu görünce şaşırmıştım!"

Vali yine sigarasından bir nefes çekti. Söyleyecekleri için oldukça endişeliydi. "Yine de dağlara doğru iç kesimlerde yerleşilebilecek çok büyük bir arazi var. Biraz uzak ama sizin de dediğiniz gibi Kuzey İskoçya'nın dağlarına alışık olan biri için- "

Jamie, "Bu tarz ödenekleri duydum," diyerek araya girdi. "Ödeneği alacak kişilerin beyaz, Protestan ve otuzunu geçmiş erkekler olması gerekiyordu değil mi? Ve bu ifade yasada yer alıyordu?"

"Evet, yasada geçen resmi bir ifade." Bay Tryon sigarasının külünü küçük

bir porselen tabağa dökerken döndü, böylece onu yandan görebiliyordum. Ağzının köşesi beklentiyle yukarı kıvrılmıştı; oltasının ilk defa titrediğini hisseden bir balıkçı gibiydi.

"Teklif oldukça düşündürücü," dedi Jamie. "Ancak şuna dikkat çekmeliyim ki ben ne Protestan'ım ne de çok akrabam var."

Vali bir kaşını kaldırarak dudaklarını itiraz edercesine büzdü. "Açık olmak gerekirse Bay Fraser, kanun var ve yapılması gereken işler de var." Küçük bir gülümsemeyle kanyağını kaldırdı. "Ve benim kadar sizin de anladığınıza inanıyorum."

Jamie gülümseyerek, "Oldukça," diye mırıldandı.

Vali ona keskin bir bakış attı ama sonra bir kahkaha patlattı. Kanyak bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Birbirimizi anlıyoruz, Bay Fraser," diyerek memnuniyetle başını aşağı yukarı salladı. Jamie de hafiften başını eğdi.

"Teklifinizi kabul edebilecek kişilerin niteliklerine bakılacak olursa hiçbir zorluk çıkmıyor?"

Vali küçük bir *pat* sesiyle bardağını koyarken, "Hem de hiç," dedi. "Çalışabilecek güçte ve araziyi işletebilecek yetenekte oldukları sürece onlardan başka bir şey istemiyorum ben. Sorulmayanı söylemeye bile gerek yok, değil mi?" İnce bir kaşı soru sorarcasına kalktı.

Jamie adeta içkinin rengine hayran olmuşçasına bardağı elleri arasında çeviriyordu. "II. James Ayaklanması'nı gören hiç kimse benim kadar şanslı değildi, ekselansları," dedi. "Benim evlatlık oğlum bir elini kaybetti, arkadaşım ise kolunu. Yine de iyi karakterde ve çalışkan kişiler. Onların içinde olmayacağı bir teklifte yer almak vicdanıma sığmaz."

Vali bir elini sallayarak bunu savuşturdu. "Kendi ekmeklerini kazanmalarını sağlayıp, cemiyete yük olmayacaklarını gösterdiğimiz sürece önemli değiller." Sanki gafil avlandığından korkarak dik oturdu. Sigarası kül tabağında geçmek üzereydi.

"II. James yanlılarından bahsettiğiniz için, bu kişilerin, eğer yapmadılarsa, Saray'a bağlılıkları istenecektir. Eğer sorduğumu varsayarsak sör, Papacı olduğunuza göre… siz, kendiniz…"

Jamie'nin gözleri sigara dumanı yüzünden kısılmış olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum. Ne de otuzlarında insan sarrafı olan Vali Tryon öyle düşünüyordu. Yine masaya doğru döndü vali ve ben yine onun sırtını görebiliyordum. Fakat büyük bir dikkatle Jamie'ye bakıyor olduğunu

söyleyebilirdim.

“Geçmişinizi hatırlatarak saygısızlık etme niyetinde değilim,” dedi vali usulca. “Ne de sizi gücendirmek. Ama takdir edersiniz ki bunu sormak benim görevim.”

Jamie keyifsizce gülümsedi, “Sanırım cevaplamak da benim,” dedi. “Evet ben affedilmiş II. James yanlısıyım. Ve evet, yemin ettim. Tıpkı hayatları uğruna bedel ödeyen diğerleri gibi.”

Jamie ani bir hareketle dolu bardağını masaya koydu ve sandalyesini geri itti. Ayağa kalktı ve valiye selam verdi. “Geç oldu Ekselansları. İzninizle.”

Vali sandalyesine geri oturdu ve sigarasını dudaklarına götürdü. Jamie’ye bakarken yavaşça sigarasını içiyordu. Sonra büzülmüş dudaklarından nefes vererek başıyla onu onayladı. “İyi geceler Bay Fraser. Teklifimi düşüneceksiniz, değil mi?”

Cevabı duymayı beklemedim. Buna gerek yoktu. Karanlık bir köşede uyuklayan bir uşağın korkmasını sağlayarak koridorda ilerledim.

Hiç kimseyle karşılaşmadan ahır kısmındaki odamıza gittim. Kalbim güm güm atıyordu. Sadece merdivenleri koşmaktan değil aynı zamanda duyduklarımdan.

Elbette Jamie, valinin teklifini düşünecekti. Ne teklifti ama! İskoçya’da kaybettiği her şeyi - hatta daha fazlasını - bir seferde geri kazanabilecekti.

Jamie bir bey olarak doğmamıştı fakat ağabeysinin ölümüyle Lallybroch’un varisi olmuştu ve sekiz yaşından itibaren malikânenin sorumluluğunu alması, arazinin ve kiracılarının sağlığına dikkat etmesi ve buna öncelik vermesi için yetiştirilmişti. Sonra Charles Stuart ve onun onur çılgınlığı gelmişti - bir ateş haçıyla yandaşlarını mezbahaya ve yıkıma göndermişti.

Jamie, Stuartlar’dan acı bir şekilde bahsetmemişti hiç. Ne Charles Stuart’tan ne de bu girişimin ona nelere mal olduğundan bahsetmişti.

Ama şimdi… hepsini geri alabilecekti. Sürülebilir, av etiyle dolu yeni topraklar ve onun desteği ve koruması altında aileler…

Hiç oturmadan pencerenin yanına gittim ve karanlık bahçeye bakmaya başladım.

Kalbimin hızla atmasını ve ellerimin terlemesini sağlayan heyecan değildi; korkuydu. İskoçya’daki durumda (Ayaklanma’dan beri böyleydi) hevesli göçmenleri bulmak zor değildi.

Batı Hint Adaları’nda ve Georgia’daki limanlarda yolculuktan zayıflayıp

halsizleşen göçmenler kargosunu boşaltan gemileri görmüştüm ki o insanlar bana toplama kamplarını hatırlatıyorlardı - karanlık alt güvertede geçen iki aydan sonra kurtçuk gibi beyaz ve yaşayan ölüler gibiydiler.

Yolculuğun masraflı ve zor olmasına rağmen, sonsuza dek dostlardan, aileden ve yurttan ayrılma acısına rağmen yüzlerce, binlerce göçmen geliyordu. Seyahatte sağ kalan çocuklarını, küçük yıpranmış bohçalarını taşıyorlardı. Fakirlikten ve umutsuzluktan kaçıyor, servet değil sadece küçük bir yaşama umudu arıyorlardı. Sadece bir şans.

Geçen kış kısa bir süre Lallybroch'ta bulunmuştum ama hayatta kalan kiracıların, Ian ve Genç Jamie'nin iyi niyetiyle yaşadığını biliyordum. Çiftlikleri, hayata devam etmeleri için yeterli değildi. Malikânenin sınırlı kaynaklarının da bitmek üzere olduğunu biliyordum.

Lallybroch'un haricinde Jamie'nin Edinburgh'da tanımış olduğu kaçakçılar, İskoçya viskisini kaçak damıtanlar vardı; bu insanlar ailelerine bakmak için yolsuzluğa zorlanmışlardı. Hayır, hevesli göçmenleri bulmak Jamie için hiç de sorun değildi.

Sorun, bu amaç için uygun adamları toplamak için onun İskoçya'ya gitmek zorunda olmasıydı. Ve benim zihnimdeki tek görüntü, kırların ve denizin yukarısındaki bir tepede, İskoçya kilise avlusunda granit bir mezar taşıydı.

JAMES ALEXANDER MALCOLM MACKENZIE FRASER yazıyordu ve hemen aşağısında da benim adım - *Claire'in sevgili eşi*.

Onu İskoçya'ya defnedecektim. İki yüzyıl sonra onu gördüğüm zaman taşta tarih yoktu.

"Henüz değil," diye fısıldadım yumruklarımı sıkarak. "Sadece kısa süredir onunla beraberim. Tanrım, lütfen daha değil!"

Sanki buna cevapmış gibi kapı açıldı ve içeriye elinde bir mumla James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser girdi.

Bana gülümsedi. "Ayakların çok hafif, Sassenach. Bir gün seni ava götürüp ne kadar sessiz yürüdüğünü görmem lazım."

Kulak misafiri olduğum için ondan özür dilemedim, fakat yeleğinin düğmelerini açmak için yanına gittim. Saatin geç olmasına ve içtiği kanyağa rağmen Jamie oldukça ayıktı ve bedeni de ona dokunduğum zaman gergin ve canlıydı.

"Mumu söndürsen iyi olur," dedim. "Tahtakuruları seni canlı canlı yiyecek." Örnek gösterircesine ensesindeki bir sineği yakaladım. Narin beden

parmaklarımın arasında ezildi.

Kanyak ve tütün kokusunun yanında onun üzerine sinen geceyi ve misk kokusunu da alabiliyordum. Jamie bahçede çiçeklerin arasında yürüyüş yapmıştı. Sıkıntılı veya heyecanlı olduğu zaman böyle yapardı - ve sıkıntılı görünmüyordu.

Ben ceketini çıkarırken Jamie iç çekti ve omuzlarını esnetti. Terden ıslanmış gömleğini biraz huzursuzca çekiştirdi.

“İnsanların bu şekilde sıcakta neden dolaştıklarını anlayamıyorum. Bunun yerine bir barbar gibi görünmek daha mantıklı.”

“Estetik olarak pek cazip olmasa da hem daha ucuz olur,” diye onayladım. “Baron Penzler’i şaşalı kıyafetlerinden yoksun bir biçimde bir hayal etsene.” Uçuk benizli baron yüz on dört kilo vardı.

Jamie gömleğini başından çıkarırken boğuk bir kahkaha attı. “Diğer taraftan sen…” Pencere kenarındaki koltuğa oturmuş, Jamie’nin pantolonunu ve sonra da çorabını çıkarmak için tek ayak üzerinde duruşunu hayranlıkla izliyordum.

Mumun sönmesiyle oda kararmıştı ama gözlerimin alışmasıyla kadife gecede onun güçlü uzuvlarını seçebiliyordum.

“Baron’dan bahsetmişken- ” dedim.

“Üç yüz sterlin,” diye cevap verdi memnuniyetle. Doğruldu ve katladığı çoraplarını sandalyeye attı sonra eğilip beni öptü. “Büyük kısmı senin sayende Sassenach.”

Wylieler’in konuşmalarını hatırlayarak kuru bir şekilde, “Süs konumunda olduğum için mi demek istiyorsun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Yemekte ben vali ile konuşurken sen, Wylie ve arkadaşlarını oyaladığın için. Süsmüş… peh! Stanhope neredeyse gözlerini koynunda unutacaktı, ahlaksız zampara. Bunun için onu dışarı çağırma niyetindeydim ama- ”

“Tedbir en iyi yiğitliktir,” diyerek doğruldum ve onu öptüm. “Ama böyle düşünen bir İskoç ile hiç tanışmadım doğrusu.”

“Büyükbabam vardı, İhtiyar Simon. Sanırım, sonunda tedbirin onu mahvettiğini söyleyebilirsin.” Sesindeki gülümsemeyi ve şiddeti duyabiliyordum. Eğer Jamie nadiren II. James yanlılarından ve Ayaklanma olaylarından bahsediyorsa bu onları unuttuğu anlamına gelmiyordu. Bu akşam vali ile sohbeti zihninde onların yüzeye çıktıklarını gösteriyordu.

“Tedbirle düzenbazlığın aynı şeyler olmadıklarını söylüyorum. Ve en

azından senin büyükbaban elli yıl bunu sorgulayıp durmuştu," diye tatlılıkla cevap verdim. Simon Fraser Lord Lovat'ın, hem şahsi hem siyasi şike dolu hayatından sonra yetmiş sekiz yaşında Tower Hill'de kellesi uçmuştu. Her şeye rağmen yaşlı düzenbazın ölümüne oldukça üzülüyordum.

"Hmm." Jamie benimle tartışmadı ama pencereye gelip benim yanımda durdu. Sanki gecenin yoğun parfümünü koklarcasına derin bir nefes aldı.

Yıldızların loş ışığında onun yüzünü rahatlıkla görebiliyordum. Sakin ve huzurluydu, fakat gözleri başka şeyler görüyormuş gibi bakıyordu. Geçmişi mi merak ediyordum, yoksa geleceği mi?

"Neydi o?" diye sordum birden. "Ettiğin yemin."

Omuzlarının hareketini görmekten çok hissettim, tam bir omuz silkme değildi.

"Ben, James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser, Kıyamet Günü'nde nasıl Tanrı'ya hesap vereceksem silah, kılıç, tabanca bulundurmayacağıma ve tartan, şal veya Kuzey İskoçya kıyafetlerini asla giyinmeyeceğime de ant içerim. Eğer aksini yaparsam ailem ve toprağımla lanetleneyim.'" Derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti."Karımı, çocuklarımı, annemi, babamı veya akrabalarımı bir daha görmeyeyim. Bir korkak gibi savaşta öleyim ve atalarımdan ve akrabalarımdan çok uzakta yabancı ellerde bir Hıristiyan gibi gömülmeyeyim. Eğer yeminimi bozarsam bunların hepsini yaşayayım."

"Peki bunu çok önemsedin mi?" dedim bir müddet sonra.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, hâlâ geceye bakıyordu. "Hem de hiç. Ölmeye ya da açlık çekmeye değer şeyler var ama sözler için yok."

"Belki bu sözler için yoktur."

Benden yana döndü. Yıldızların ışığında hatları belirsizdi fakat dudağındaki gülümseme belliydi.

"Değecek söz biliyor musun sen?"

Mezarda onun adı vardı ama tarih yoktu. İskoçya'ya dönmesini engelleyebilirim, diye düşündüm. Eğer yapabilirsem.

Ondan yana dönüp sırtımı pencere çerçevesine dayadım. "Ya 'seni seviyorum'a ne dersin?"

Uzanıp yüzüme dokundu. Bir esinti ikimizi sardı ve kolundaki küçük tüylerin diken diken olduğunu gördüm.

"Evet," diye fısıldadı, "buna değer."

***

Yakından bir yerden bir kuş sesi geldi. Birkaç net ses de ona karşılık verdi. Sonra sessizlik çöktü. Gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı ama yıldızlar öncekine göre sönüktüler.

Huzursuzca döndüm. Çıplaktım üzerimde sadece ince bir çarşaf vardı fakat gecenin bu saatinde bile hava sıcak ve bunaltıcıydı. Yattığım bu küçük çukurda terlemiştim.

Uyumaya çalışmıştım ama uyuyamamıştım. Sevişmek bile (ki normalde beni rahatlatırdı) bu sefer beni huzursuz ve yapış yapış bırakmıştı. Geleceğin imkânlarıyla heyecanlı ve endişeli (dağılmış duygularımı gizleyemiyordum) olduğumdan, kendimi Jamie'den ayrılmış hissetmiştim; bedenlerimizin yakın olmasına rağmen uzak ve bağımsız.

Bu sefer Jamie'ye doğru döndüm. Jamie her zamanki gibi sırtüstü, ellerini karnına kavuşturmuş öyle yatıyordu. Başı hafiften yana dönüktü, yüzü uykuda rahattı. Bu loş ışıkta uyku halinde geniş ağzı ve yanaklarına düşen uzun koyu kirpikleriyle on dört yaşında görünüyordu.

Ona dokunmak istiyordum, ancak onu okşamak veya dürtmek istediğimden emin değildim. Fiziksel olarak beni rahatlatmış olmasına rağmen, zihnim huzurumu alıp götürmüştü benden. Ve ben onun öylece uyumasını kıskanıyordum.

Fakat ikisini de yapmadım. Sadece sırtüstü döndüm ve gözlerimi sıkıca kapatıp koyunları saymaya başladım. Fakat koyunlar İskoçya koyunu olmakla beni gücendiriyor ve mezar taşlarından atlayarak kilise avlusunda koşturuyordu.

"Senin canını sıkan bir şey mi var, Sassenach?" dedi uykulu bir ses.

Hemen gözlerimi açtım. Aynı şekilde uykulu konuşmaya çalışarak, "Hayır," dedim. "Ben iyiyim."

Belirsiz bir homurdanma ve Jamie dönerken saman dolu yatağın hışırtısı geldi. "Sen korkunç bir yalancısın, Sassenach. Öyle yüksek sesle düşünüyorsun ki seni buradan duyabiliyorum."

"İnsanların düşüncelerini duyamazsın!"

"Evet, yapabilirim. En azından seninkini." Kıkırdadı ve bir elini bacağıma koydu. "Ne oldu? Baharatlı yengeçler sana gaz mı yaptı?"

"Hayır!" Bacağımı çekmeye çalışıyordum ama eli sanki yapışmıştı.

“Güzel. O zaman Bay Wylie’nin istiridye hakkındaki yorumlarını sonunda komik mi buldun?”

“Hayır,” dedim sinirli bir şekilde. “Eğer bilmek istiyorsan söyleyeyim, Vali Tryon’ın sana yaptığı teklifi düşünüyorum. Bacağımı bırakır mısın?”

“Yaa,” dedi ama bacağımı bırakmadı. “Evet bu konuyu ben de düşünüyorum.”

“Sen ne düşünüyorsun?” Onun elinden kurtulma çabalarımdan vazgeçtim ve ondan yana döndüm. Pencere hâlâ karanlıktı ama yıldızlar yaklaşan güne karşı solmuşlardı.

“Birincisi bunu neden yaptığını merak ediyorum.”

“Gerçekten mi? Ama onun sana nedenini açıkladığını sanıyordum.”

“Benim güzel mavi gözlerim için o teklifi yapmadı,” diye kısaca homurdandı. Söz konusu gözlerini açtı ve bana bir kaşını kaldırdı. “Ben bir pazarlık yapmadan önce bunun her iki tarafını da bilmek isterim, Sassenach.”

“Onun doğruyu söylediğini düşünmüyor musun? Saray’ın arazi yerleşkesine yardım etmek için ödenek yaptığını? Ama vali bunun otuz yıldır devam ettiğini söylüyor,” diye itiraz ettim. “Kesinlikle böyle bir şey için yalan söyleyemez.”

“Hayır, bu doğru,” dedi. “Ama arıların ağızlarında bal varken kuyruklarında da iğneleri var, değil mi?” Başını kaşıdı ve iç çekerek yüzüne düşen saçını geriye itti. “Bunu düşün Sassenach. Neden ben?”

“Şey… çünkü o, kuvvetli ve nüfuzlu bir beyefendi istiyor,” dedim yavaşça. “Onun iyi bir lidere ihtiyacı var, ki Kuzen Edwin’in seni ona anlattığı açık ve oldukça zengin bir beye- ”

“Ben değilim.”

“Ama o bunu bilmiyor,” diye itiraz ettim.

“Bilmiyor mu?” dedi alayla. “Kuzen Edwin bildiği kadarını ona anlatmıştır ve vali de benim bir II. James yanlısı olduğumu biliyor. Doğru, Ayaklanma’dan sonra Batı Hint Adaları’nda durumlarını düzelten birkaç kişi oldu ve ben de bunlardan biri olabilirim ama onun böyle düşünmesi için hiçbir sebep yok.”

“Senin biraz paran olduğunu biliyor,” diye dikkat çektim.

“Penzler yüzünden mi? Evet,” dedi düşünceli bir tavırla. “O benim hakkımda başka ne biliyor?”

“Bildiğim kadarıyla sadece yemekte ona anlattıklarını. Başkasından da daha fazlasını duymuş olamaz. Ne de olsa sen bu kasabada daha- bekle, demek istediğin şey bu mu?” Sesim şüpheli bir tavırla yükselmişti ve Jamie sertçe gülümsedi.

“Evet, bu. Kolonide sadece zengin değil, aynı zamanda saygın Cameronlar’la bağlantılarım var. Ama aynı zamanda birkaç bağlantısı olan ve burada kimseye sadakatini sunmayan bir göçmenim ben.”

“Sana büyük bir arazi teklif eden vali hariç,” dedim yavaşça.

Jamie hemen cevap vermedi. Hâlâ bacağımı tutarak sırtüstü yattı. Gözleri, çelenk ve aşk tanrısıyla süslenen alçı tavandaydı.

“Vaktinde bir ya da iki Alman tanıdım, Sassenach,” dedi. Başparmağı bacağımın iç kısmında yavaşça gezinmeye başlamıştı. “Yahudi olanı da olmayanı da paralarını çarçur etmezdi. Ve sen bu akşamki yemekte beyaz bir gül kadar güzel olsan da beyefendinin, kuyumcudan daha yüksek teklifte bulunmasını sağlayan şeyin sadece senin güzelliğin olduğunu sanmıyorum.”

Bana bir göz attı. “Tryon bir asker. Beni hemen tanıyacaktır. Ve son iki yılda düzenleyicilerle de biraz sıkıntı vardı.”

Zihnim, bu konuşmadaki olasılıklarla dolu olduğu için bacaklarımın arasındaki elin dokunuşlarını arttırdığının neredeyse farkında değildim.

“Kim?”

“Ah, senin o ara hayranlarınla ilgilendiğini unuttum. Sen sohbetin diğer kısmını duymadın tabii.”

Düzenleyicilerin kim olduğunu öğrenmek için bu sözlere kulak asmadım. Öyle görünüyordu ki bunlar, kapris ve haksızlık olarak gördüklerine gücenip Saray’ın atanmış memurlarına, şeriflerine, yargıçlarına ve vergi tahsildarlarına karşı ayaklanan, çoğu kolonilerin taşra kesiminden başıboş bir topluluktu.

Valiye ve Kurul’a karşı şikâyetlerin etkili olmadığını hisseden düzenleyiciler, duruma el koymuşlardı. Şerifin vekilleri saldırıya uğramışlar, sulh hâkimleri zorla evlerinden alınıp istifaya zorlanmışlardı.

Düzenleyiciler heyeti, valiye uğradıkları haksızlığı anlatan bir mektup yazmıştı. İş ve diplomasi adamı olan Tryon yatıştırıcı bir şekilde cevap vermiş, rüşvetçi şeriflerin bir ya da ikisini çıkarmaya ve mahkeme memurlarına resmi bir mektup yazmaya kadar gitmişti.

“Stanhope bir Güvenlik Komitesi’nden bahsetti,” dedim ilgiyle. “Ama bu

oldukça yeni bir şey sanki.”

“Sorun sindirildi ama yatışmadı,” diyerek omuz silkti Jamie. “Islak barut uzun süre için için yanar Sassenach lakin bir tutuştu mu büyük bir patlama yaratır.”

Tryon, herkesi koloninin uzak ve sıkıntılı bölgesine yerleştirerek onun himayesi altında erkeklerin sadakatine ve hizmetine hükmedecek tecrübeli bir askerin sadakatini ve minnetini satın almak için bunu yatırıma değer mi buluyordu?

Yüz pound ve kralın değersiz arazisini düşününce, bu ihtimalin ucuz olduğunu düşünüyordum. Ne de olsa Majesteleri bundan daha fazlasına sahipti.

“O zaman bu teklifi düşünüyorsun.” Bu sefer yüz yüzeydik ve elim elinin üzerindeydi.

Jamie hafiften gülümsedi.

“Bana söylenilen her şeye inanmamayı öğrenecek kadar yeterince uzun yaşadım, Sassenach. Valinin kibar teklifini belki kabul ederim, belki etmem ama bir cevap vermeden önce bununla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Evet, kısa sürede sana böyle bir teklif sunması biraz tuhaf.”

“Bu şekilde yaklaştığı tek beyefendinin ben olduğunu duysam şaşırırdım,” dedi Jamie. “Büyük bir risk değil mi? Ona bir Katolik olduğumu söylediğimi duydun mu? Bunu duymak onu şaşırtmadı.”

“Evet. Bunun bir sorun olduğunu düşünüyormuş gibi değildi.”

“Olmayacağını söyleyebilirim, tabii vali böyle olmasını isterse.”

“Tanrım.” Vali Tryon hakkındaki izlenimlerim hızla değişiyordu, ancak bunun iyi ya da kötü yönde olduğundan emin değildim. “Eğer olaylar onun istediği gibi gelişmezse tek yapması gereken senin bir Katolik olduğunu duyurmak. Böylece Saray araziyi geri alacak. Ama susmayı tercih ederse- ”

“Ve ben onun istediklerini yapmayı seçersem, evet.”

“Düşündüğümden daha sinsiymiş,” dedim hayranlık duymadan. “Oldukça İskoç.”

Jamie buna bir kahkaha attı ve yüzüne düşen saçı geri itti.

Şimdiye kadar pencerede öylece hareketsiz duran perdeler birden kabardı ve bir esinti çamur, nehir suyu ve uzaklardaki çam ağaçlarının kokusunu içeriye taşıdı. Şafak rüzgârla doğuyordu. Sanki bu bir işaretmiş gibi Jamie’nin eli

kapandı ve esinti onun çıplak sırtına çarparken hafif bir ürperti ondan bana geçti.

“Önceden gerçekten kendime güvenmiyordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama şimdi canını sıkan bir şey olmadığından eminsen…”

Pencereden başına ve boynuna düşen altın parıltıyı izleyerek, “Hiçbir şey,” dedim. Ağzı hâlâ geniş ve ılımlıydı, lakin on dört yaşındaymış gibi görünmüyordu artık.

“Şu an hiçbir şey.”

8
Servet Sahibi

“Tanrım, gemilerden nefret ediyorum!”

Kulaklarımda bu sözler ile Wilmington limanından yavaşça uzaklaşıyorduk.

İki günlük hazırlıklar sonucu kendimizi Cross Creek’e giderken bulmuştuk. Hazırdaki yakutun satımıyla elde edilen para sayesinde atları satmaya gerek kalmamıştı. Duncan, Myers’in öncülüğünde ağır eşyalarla birlikte arabayla gitmişti. Geri kalanımız *Sally Ann*’de Kaptan Freeman ile birlikte çok daha güvenilir bir şekilde yol alıyorduk.

Sally Ann uzun, yanları alçak ve küt pruvalı bir gemiydi. Geminin, her iki tarafında iki ayaklık dar bir koridoru olan altı metre karelik küçük bir kamarası vardı. Büyük olan ön ve kıç güvertesi de şimdi çuvallarla, çantalarla ve fıçılarla doluydu.

Tek yelkeni ve kamara üzerindeki bumbasıyla *Sally Ann*, uzaktan ateşkes bayrağını sallayan çakıl taşı üzerindeki bir yengece benziyordu. Cape Fear’ın kahverengi suyu gemiyi neredeyse sarıyordu ve döşeme tahtaları sürekli ıslaktı.

Yine de mutluydum. Dar ya da değil, suyun üzerinde ve geçici de olsa validen uzakta olmak güzeldi.

Jamie mutlu değildi. Derin bir tutkuyla gerçekten gemilerden nefret ediyordu ve onu öyle deniz tutardı ki bardakta suyun çalkalandığını görse anında yeşile dönerdi.

“Su oldukça sakin,” dedim. “Belki miden bulanmaz.”

Jamie gözlerini kısarak çikolata kahvesi suya şüpheyle baktı, sonra *Sally Ann*’nin yanından başka bir yelkenli geçip şiddetle onu salladığında gözlerini sıkıca kapattı.

“Belki de değildir,” dedi. Sesi, önerinin umut verici olduğunu ama Jamie’nin bunu uzak bir ihtimal olarak düşündüğünü gösteriyordu.

“İğneleri ister misin? Kusmadan önce onları kullanırsam iyi olur.” Atlantik’i geçtiğimizde onun hayatını kurtaran Çin akupunktur iğnelerinin cebimdeki kutusunu okşadım.

Jamie hafiften ürperdi ve gözlerini açtı.

“Hayır, belki başa çıkabilirim. Konuş benimle Sassenach. Aklımı midemden uzaklaştır tamam mı?”

“Pekâlâ,” dedim. “Jocasta Teyze nasıl biri?”

“İki yaşından beri onu görmedim, bu yüzden bilgilerim biraz eksik,” diye cevap verdi dalgın bir tavırla. Gözleri nehrin aşağısından gelen bizimle aynı rotadaki büyük yelkenlideydi. “Adamın bunu halledebileceğini düşünüyor musun? Belki ona yardım etsem iyi olacak.”

Yaklaşan yelkenliye bakarak, “Belki de etmemelisin,” dedim. “Adam ne yapacağını biliyormuş gibi görünüyor.” *Sally Ann*’nin tütün kokan yaşlı kaptanı, büyük direk vasıtasıyla geminin küreğiyle başa çıkabilen tek kollu, yaşlı bir zenciydi.

Adamın zayıf kasları kolaylıkla gevşeyip ve kasılıyordu. Hafiften inleyen adam, gelen yelkenliyi fark etmedi ama belli bir düzende süren hareketleri belirgin bir esneklik kazandı.

“Boş ver onu. Sanırım teyzeni pek tanımıyorsun?” diye ekledim onun dikkatini dağıtma umuduyla. Yelkenli bize doğru acımasızca geliyordu.

Kafa kafaya gelmemize çok az mesafe kaldığında, fıçılar ve ağlarla sarılmış deri yığınlarıyla dolu yelkenli, suda ağır ağır ilerliyordu. Küf, kan ve ağır yağ kokusu bir anlığına nehrin diğer kokularını bastırmaya yetecek kadar güçlüydü.

“Hayır. Teyzem, Errachtlı Cameron ile evlendi ve annem babamla evlenmeden önce Leoch’dan ayrıldı.” Bana bakmıyor, dalgın bir halde konuşuyordu Jamie. Dikkati yaklaşan yelkenlideydi. Eklemleri beyazlamıştı. Jamie’nin öne doğru sıçrayıp miçonun önündeki direği kapıp yelkenliyi engelleme isteğini hissedebiliyordum.

“Peki o Lallybroch’u ziyarete hiç gelmedi mi?”

Yelkenlinin kenarı boyunca uzanan demire çarpan güneşin parıltısını ve sabahın erken saatinde bile terli, yarı çıplak üç miçoyu görebiliyordum. Yaklaşırken içlerinden bir tanesi şapkasını sallayıp, “Hey, sen!” gibi bir şeyler söyledi ve gülümseye başladı.

“John Cameron ishalden öldü ve teyzem de Aberfeldyli Kara Hugh Cameron ile evlendi ve sonra- ” Hemen gözlerini kapadı, o sırada yelkenli, mürettebatının bağırışları ve attığı taşlar eşliğinde santim santim yanımızdan geçiyordu. Alçak kamaranın çatısındaki Rollo, Ian onu kucaklayıp susmasını söyleyene kadar çılgınca havladı.

Jamie tek gözünü açıp tehlikenin geçtiğini görünce diğerini de açtı ve rahatlayıp çatıyı tutmayı bıraktı.

“Evet öyle, Kara Hugh - dizindeki siyah büyük yağ bezesi yüzünden böyle çağrılıyordu - avlanırken öldürüldü ve sonra teyzem Eilean Gölü’nden Hector Mor Cameron ile evlen- ”

“Teyzenin Cameronlar’a karşı zaafı var gibi görünüyor,” dedim, büyülenmiştim. “Şans eseri olmasının ötesinde o klanda özel bir şey mi var?”

“Sanırım sözlerinde,” dedi aniden sırıtarak. “Cameronlar şair ve soytarıdırlar. Lochiel’i hatırlıyorsun, değil mi?”

Gülümsedim. Ayaklanma zamanında Cameron’ın klan beylerinden Lochielli Donald Cameron’ın acı hatırasını ben de paylaşıyordum. Yoğun bakışlı yakışıklı Lochiel’in şiire kabiliyeti vardı. Charles Stuart darbesinin kısa ömürlü altın çağı süresince Edinburgh’daki balolarda devamlı beni eğlendirmişti.

Jamie geminin küçük kamarasının çatısına yaslanmış, öylece nehir trafiğini izliyordu. Henüz Wilmington limanından ayrılmamıştık. Küçük kayıklar ve sandallar su böcekleri gibi geçiyorlar, yavaş hareket eden büyük gemilerin arasından kaçışıyorlardı. Jamie solgundu, fakat daha midesi bulanmamıştı.

Ben de dirseklerimi kamaranın çatısına yasladım ve sırtımı gerdim. Sıcak olmasına rağmen güneş, uyuma şekli yüzünden ağrıyan kaslarımı rahatlatıyordu. Dün geceyi nehir kenarındaki bir tavernanın meyhanesinde, başımı Jamie’nin dizlerine dayayıp sert tahta üzerinde uyuyarak geçirmiştim.

“Peki, Hector Cameron şair miydi yoksa soytarı mı?”

Jamie, “Şu an hiçbiri,” diye yanıt vererek, tek elle enseme masaj yapmaya başladı. “Öldü.”

“Ah, bu harika,” diyerek inledim. “Ne yapıyorsun? Eniştenin ölümünü kastetmiyorum. Ah, sakın durma. Peki o Kuzey Carolina’ya nasıl geldi?”

Jamie keyifle homurdanıp arkama yerleşti, böylece elleriyle ensemi ve omuzlarımı ovabiliyordu. Kalçamı ona doğru ittim ve keyifle iç çektim.

Jamie kulağıma eğilerek, “Sen çok gürültülü bir kadınsın, Sassenach,” diye fısıldadı. “Enseni ovarken de aynı sesleri çıkarıyorsun, tıpkı sana şey yaptığım gibi…” Çaktırmadan karnını bana yapıştırdı ve ben ne demek istediğini anladım. “Hmm?”

“Hı-hım,” diye yanıt verip hafifçe bacağını dürttüm. “Güzel. Eğer biri beni kapalı kapılar ardından duyursa, senin benim ensemi ovduğunu sanır. Çünkü

biz bu gemiden inene kadar muhtemelen bunu yapacaksın. Şimdi, en son enişteni anlatıyordun?"

"O mu?" Aile geçmişinin başka bir ağını çözerken, parmakları sırtımda dolanıyordu. En azından aklı midesinde değildi.

Diğer akrabalarından daha şanslı (daha anlayışlı veya alaycı) olan Hector Mor Cameron, Stuart davasının olası sonuçlarına hazırlıklıydı. Yaralanmadan Culloden'dan evine kaçmış ve eşini, uşağını ve birkaç eşyasını alarak gemiyle Edinburgh'dan Kuzey Carolina'ya gelebilmişti. Son anda Saray'ın takibinden kurtulabilmişti.

Yeni Dünya'ya varan Hector, büyük bir arazi satın alıp ormanı temizlemiş, bir ev ve bıçkı atölyesi inşa etmiş ve arazide çalışması için köleler satın alıp, toprağına tütün ve çivit ekmişti. Şüphesiz bu tempoya dayanamayan Hector, iltihaplı boğaz enfeksiyonuna yenik düşmüştü.

Üç kez Cameron olmanın yettiğini düşünen Jacosta Cameron Cameron Cameron - Myers'in bildiğine göre - bir daha evlenmemeye, River Run'ın hanımı olarak kalmaya karar vermişti.

"Sence mektubunu taşıyan elçi, biz gitmeden oraya ulaşır mı?"

"Elçi emekleyerek bizden önce oraya gider," dedi Ian, birden yanımızda bitivermişti. Yelken direğini indirip kaldıran hasta gemiciye, iğrenircesine bir bakış attı. "Biz bu hızla gidersek oraya varana kadar haftalar geçecek. Atla gitmenin en iyisi olduğunu sana söylemiştim Jamie Dayı."

Dayısı ensemi bırakarak, "Sıkma canını Ian," diye ona güvence verip sırıttı. "Yelken direğinin başına sen geçersin. Akşam çökmeden bizi Cross Creek'e götüreceğini sanıyorum."

Ian, dayısına kötü bir bakış atıp Kızılderililer ve vahşi hayvanlarla ilgili soru sormak için Kaptan Freeman'a musallat olmaya gitti.

Ian yaklaşırken, Freeman'ın cılız omuzlarının kulaklarına doğru kalktığını görünce,"Umarım kaptan, Ian'ı gemiden atmaz," dedim. Ovulmadan dolayı ensem ve omuzlarım aşağıya doğru kızarmıştı. "Teşekkür ederim," dedim, bir kaşımı kaldırarak.

"Bu iyiliğin karşılığını alacağım Sassenach. Karanlık çökünce…" Bir gözünü yarım yamalak da olsa kırpmaya çalıştı ama ne demek istediğini anlatabilmişti.

"Öyle mi?" diyerek kirpiklerimi kırpıştırdım. "Peki karanlıktan sonra ne olacakmış?"

“Karanlıktan sonra mı?” diye sordu Ian. Dayısı sorumu yanıtlamadan önce yine birden çıkıvermişti. “Karanlık çökünce ne olacak?”

“Seni boğup balık yemi için keseceğim,” dedi dayısı. “Tanrı aşkına, sen bir yerde oturamaz mısın Ian? Yaban arısı gibi sürekli bir yerden çıkıp duruyorsun. Köpeğin gibi git ve uyu. Çok hassas bir hayvan bu.” Gözleri yarı kapalı kamaranın çatısında uyuyan, sineklere karşı arada sırada kulağını seğirten Rollo’yu gösterdi.

“Uyumak mı?” Ian şaşkınlık içerisinde dayısına bakıyordu. “Uyumak?”

Bir esnemeyi bastırarak, “Yorgun oldukları zaman insanların yaptığı şey bu,” dedim. Artan sıcaklık ve geminin yavaş hareketleri insanı sersemletiyordu. Kısa bir uyku çektikten sonra şafak doğmadan uyanmıştık. Maalesef, *Sally Ann*’in dar bankları ve sert güverte zemini hiç çekici değildi.

“Ben hiç yorgun değilim yenge!” dedi Ian. “Günlerce uyuyacağımı sanmıyorum!”

Jamie yeğenini inceledi. “Yelken direğinin başına geçtikten sonra, bakalım yine böyle mi düşüneceksin. Bu sırada seni meşgul edecek bir şey getireceğim. Bekle biraz.” Alt kamaraya indi, yükün karıştırıldığını duyabiliyordum.

“Tanrım, çok sıcak!” dedi Ian, kendini yelleyerek. “Jamie Dayı ne yapıyor?”

“Tanrı bilir,” diye yanıt verdim. Jamie, içindekiler hakkında kaçamak cevap verdiği koca bir sandığı gemiye getirmişti. Bir gece önce ben uyurken, Jamie kart oynamıştı. Benim tahminim, kumarda utanç verici bir şey kazandığı ve Ian’ın şakalarına maruz kalmamak için onu göstermeye isteksiz olduğuydu.

Ian haklıydı. Hava çok sıcaktı, bir an olsun havanın esmesini diliyordum. Şu an üstteki yelken, bir bulaşık bezi gibi öylece duruyordu ve kombinezonum bacaklarıma yapışmıştı. Ian’a söyleyip, su fıçılarının bulunduğu pruvaya gittim.

Fergus kollarını bağdaştırmış, pruvada duruyordu. Alnından geriye doğru taradığı kalın siyah saçları ve yakışıklı profiliyle mükemmel bir gemi süsü gibi duruyordu.

“Ah, leydim!” Beyaz dişlerini göstererek beni selamladı. “Harika bir şehir değil mi?”

Benim şu an gördüğüm, pek de harika değildi. Manzara, güneşten kokmuş çamur tarlasını, martı ve deniz kuşlarından oluşan büyük bir sürüyü içeriyordu. Kuşlar suyun kenarında buldukları kokuşmuş şey için oldukça

heyecanlıydılar.

“Lordum bana, üzerine ev yapıp on yıl süreyle ekeceğin garantisini verirsen herkesin elli dönümlük bir arazi alabileceğini söyledi. Düşünebiliyor musunuz? Elli dönüm!” Huşu içinde söylediği kelimeleri, ağzında yuvarlamıştı. Fransız bir köylü, beş dönümle kendini kutsanmış sanabilirdi.

“Şey, evet,” dedim biraz şüpheyle. “Sanırım elli dönümlük arazini seçmekte dikkatli olmalısın. Bu bölgedeki bazı yerler ekim için pek uygun değiller.” Arazi ne kadar verimli olursa olsun, Fergus’un tek elle araziye çiftlik ve malikâne yapmada ne kadar zorlanacağını düşünemiyordum bile.

Işıldayan gözlerinden bunu önemsemediği anlaşılıyordu. “Belki yılbaşına yakın küçük bir ev yaptırabilirim,” diye kendi kendine konuşuyordu. “Sonra baharda Marsali ve çocuğa haber yollarım.” Eli hemen boş göğsüne, çocukluğundan beri taşıdığı Aziz Dismas’ın madalyonunun olduğu yere gitmişti.

Fergus, genç ve hamile karısını Jamaika’daki dostlarımıza bırakıp, bizimle gelmişti. Bana, Marsali’nin güvenliği için endişe etmediğini çünkü onu azizin koruması altına bıraktığını söylemişti. Marsali’ye, onun yanına gelene kadar eski madalyonu boynundan çıkarmaması talimatını vermişti.

Ben ise annelerin ve bebeklerin, hırsızların azizi tarafından korunabileceğine inanmıyordum, fakat Fergus önceki hayatında bir yankesiciydi ve Dismas’a güveni tamdı.

“Bebek erkek olursa, adını Dismas mı koyacaksın?” diye sordum şakasına.

Fergus ciddiyetle, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Adını Germaine koyacağım. Germaine James Ian Aloysius Fraser. James ve Ian, Lordum ve Mösyö için,” diye açıklama yaptı. Jamie ve onun eniştesi Ian’dan hep böyle bahsederdi. “Marsali, Aloysius’u beğeniyor,” diye ekledi. Bu ismin ona sıradan geldiği belliydi.

“Ya kız olursa?” diye sordum. Yirmi sene önce Jamie, beni hamile halimle taşlardan geri göndermişti. Bebeğimin erkek olduğuna inanarak bana söylediği son şey, “Babam için ona Brian adını ver,” olmuştu.

“Ah.” Şaşkın bakışlarından Fergus’un da bu ihtimali düşünmediği belliydi. Sonra ifadesi rahatladı. “Genevieve,” dedi kararlılıkla. “Madam için,” bu sefer Jamie’nin ablası Jenny Murray’yi kast ediyordu. “Genevieve Claire olur diye düşünüyorum,” diye ekledi büyüleyici bir gülümsemeyle.

“Şey, teşekkür ederim,” dedim, hem heyecanlanmış hem de gururlanmıştım. Konuyu değiştirerek, “Jamaika’ya, Marsali’nin yanına dönmek istemediğine

emin misin, Fergus?” diye sordum.

Kararlılıkla başını iki yana salladı.

“Lordumun bana ihtiyacı olabilir,” dedi. “Hem burada daha çok işe yararım. Bebekler, kadınların işidir. Bu tuhaf yerde ne gibi tehlikelerle karşılaşacağız, kim bilir?”

Bu soruya cevapmış gibi, martılar ciyaklayarak, küme halinde havalanıp nehrin ve çamur tarlasının üzerinde dönmeye başladılar. Yiyecekleri ortaya çıkmıştı.

Akıntının boyutuyla üst kısmı biraz daha koyulaşan sağlam bir kazık, nehrin kıyısındaki çamura sürüklenmişti. Akıntı hâlâ azdı, kazığın yarısına kadar geliyordu. Dalgaların arasından göğsünden zincirle kazığa bağlanmış bir erkek bedeni görünüyordu. Ya da bedenden ne kaldıysa.

Onun ne zamandır orada olduğunu söyleyemiyordum ama görünüşünden yeterince uzun süre olduğu belli oluyordu. Derinin ve saçların yok olduğu kafatası kıvrımında beyaz, küçük bir yarık vardı. Adamın neye benzediğini söylemek imkânsızdı; kuşlar oldukça meşguldüler.

Fergus bıyık altından Fransızca bir küfür savurdu.

Kaptan Freeman, yanıma gelip nehre tütünlü bir tükürük savuracak kadar durarak, “Korsan,” dedi. “Asılmak için Charleston’a götürülmemişlerse, bazen az bir akıntıda kazığa bağlanıp nehre bırakılırlar.”

“Korsanlar ço-çok mu?” Ian da bu manzarayı görmüştü. Elimi tutamayacak kadar büyümüştü ama yanımda duruyordu ve yanık yüzü solgundu.

“Hayır, o kadar değil. Donanma onları azaltmada oldukça başarılı. Fakat birkaç sene önce bu şekilde dört veya beş korsan görebilirdiniz. Halk oturup onların boğulmalarını izlemek için para ödüyordu. Günbatımında akıntı olduğunda burası çok güzel olur. Su, kırmızıya döner.”

“Bakın!” Ian, saygınlığı unutarak koluma yapışmıştı. Nehir kenarında bir hareketlilik vardı ve artık kuşları neyin şaşırttığını görebiliyorduk.

Yaklaşık iki metre uzunluğunda pullu bir şey çamuru oyarak suya giriyordu. Kayığın diğer tarafındaki kaptan bıyık altından söyleniyor ama işine devam ediyordu.

“Bu bir timsah,” diyen Fergus, huzursuzca boynuz işareti yaptı.

“Hayır, ben öyle sanmıyorum,” dedi Jamie arkamdan. Arkamı döndüğümde onun kamaranın çatısından, sudaki figüre ve yaptığı V şekline bakıyor olduğunu gördüm. Elinde bir kitap vardı ve başparmağıyla ayırdığı sayfayı

okumak için şimdi de başını eğmişti.

“Bu bir Amerikan timsahı. Burada onların taze et değil, leş yedikleri yazıyor. Kurbanlarını boğmak için suyun altına çekiyorlar, sonra da yeraltındaki inine götürüp çürüyene kadar orada bekletiyorlar. Tabii,” diye ekleyerek, nehir kıyısına baktı, “bazen hazır yiyecek bulmada şanslı olabiliyorlar.”

Kazıktaki beden, sanki aşağıdan bir şey vuruyormuşçasına sallanınca, Ian içini çekti.

Kazıktan gözlerimi alamayarak, “Bu kitabı nereden buldun?” diye sordum. Tahta kazığın tepesi, adeta dalgaların altındaki bir şey onu telaşlandırıyormuşçasına titriyordu. Sonra kazık duruldu ve V şekilli figür, nehir kıyısına doğru geri çekilirken yeniden göründü. O görünmeden ben arkama döndüm.

Gözleri hâlâ çamur tarlasında ve ciyaklayan kuşlarda olan Jamie, kitabı bana verdi.

“Bunu bana vali verdi. Seyahatimizde ilginç olabileceğini düşündüğünü söyledi.”

Yaldızlı harflerle yazılmış *Kuzey Carolina’nın Doğa Tarihi* başlıklı kitaba bir göz attım.

“Iıyy!” dedi Ian, kıyıdaki korkunç sahneyi izleyerek. “Hayatımda gördüğüm en berbat- ”

“İlginç,” diye tekrarladım, gözlerim hâlâ kitaptaydı. “Evet, öyle olacağına eminim.”

Hiçbir şeyden midesi bulanmayan Fergus, büyük bir ilgiyle çamur tarlasındaki sürüngeni izliyordu.

“Bir Amerikan timsahı dedin. Ama normal timsaha çok benziyor, değil mi?”

Sıcaklığa rağmen ürpererek, “Evet,” dedim ve sırtımı sahile verdim. Batı Hint Adaları’nda çok yakın mesafeden bir timsahla karşılaşmıştım ve akrabalarıyla bu tanışıklığı ilerletmeye meraklı değildim.

Fergus üst dudağındaki teri sildi, gözleri hâlâ korkunç sahnedeydi.

“Bir keresinde Dr. Stern, lorduma ve bana Sonnini adlı bir Fransız’dan söz etmişti. Adam, Mısır’ı ziyaret edip gördüklerini ve anlatılan gelenekleri yazıyormuş. O ülkede timsahların, çamur yataklarında çiftleştiklerini, dişinin sırtüstü yattığını ve bu pozisyonda erkeğin yardımı olmadan kalkamadığını anlattı.”

“Aa, öyle mi?” Ian bunu can kulağıyla dinliyordu.

“Evet. Oradaki bazı erkeklerin acımasızca davranıp, dişilerin bu durumundan faydalandıklarını ve erkeği uzaklaştırdıklarını, bundan sonra da onun yerini alıp sürüngenle kucaklaşmaktan zevk aldıklarını söyledi. Bunun, sınıf ve zenginlik getirdiği söyleniyormuş.”

Ian’ın ağzı açık kalmıştı. “Dostum, ciddi olamazsın!” diye diretti kuşkuyla, sonra da Jamie’ye döndü. “Dayı?”

Jamie, keyifli bir şekilde omuz silkti. “Şahsen ben fakir ama erdemli bir şekilde yaşamayı tercih ederim,” diyerek bir kaşını kaldırdı. “Ayrıca yengenin kucağını bir sürüngene değişirsem, onun da bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Pruvadan bizi dinleyen zenci, başını iki yana sallayarak etrafa bakmadan konuşmaya başladı.

“Bana sorarsanız, zengin olmak için bir timsahla fingirdeşen herhangi bir adam, bunu kazanmış demektir.”

“Sanırım haklısın,” dedim, valinin büyüleyici, dişlek gülüşünü hatırlayarak. Jamie’ye bir göz attım ama o, artık buna dikkat etmiyordu. Gözleri nehrin yukarısına odaklanmıştı, olanakları düşünüyordu. Bir anlığına hem kitabı hem de timsahı unutmuştu. En azından midesinin bulandığını da unutmuştu.

***

Akıntı, Wilmington’ı geçtikten sonra bizi yakalamış ve Ian’ın hız korkusunu azaltmıştı. Cape Fear oldukça akıntılı bir nehirdi. Akıntının gücü, limandan sonra nehrin dar kanalında artarken, altımızdaki nehrin hızlandığını, geminin yükselip güç kazandığını hissedebiliyordum. Köle, gönül rahatlığıyla içini çekip küreği sudan çıkardı.

Dalga bitene kadar kürek çekmeye gerek yoktu, bu da beş altı saat demekti. Sonra, ya gecelemek ve yeni akıntıyı beklemek için demir atacaktık ya da ilerlemek için rüzgâr gücünden yararlanarak yelkenleri kullanacaktık. Anladığım kadarıyla kürek çekmek, kum engeli olduğu veya rüzgârsız zamanda gerekliydi.

Mürettebatı huzurlu bir uyuşukluk kaplamıştı. Fergus ve Ian pruvada uyurken, Rollo çatıda nöbet tutuyordu, güneşe karşı gözleri yarı kapalıydı ve dili solurken dışarıdaydı. Kaptan ve “Troklus” dediği ustası (aslında adı Eutroclus idi) küçük kamarada gözden kaybolmuşlardı ve durduğum yerden bardağa dökülen içki seslerini duyabiliyordum.

Jamie de kamaradaydı ama şimdi gizli sandığından bir şey getirmeye gitmişti. İçilecek bir şey getirmesini umuyordum. Kıç kirişinde oturup ayaklarımı suya sokmama ve hafif esintinin ensemi serinletmesine rağmen, terlediğimi hissediyordum.

Kamaradan belli belirsiz kahkahalar yükseliyordu. Sonra Jamie dışarıya çıktı ve kollarının arasında tuttuğu büyük ahşap kutuyla dikkatlice eşya yığınlarının arasından geçerek kıç tarafına geldi.

Kutuyu kibarca kucağıma koyup ayakkabılarını, sonra da çoraplarını çıkardı ve yanıma oturup büyük bir memnuniyetle iç çekerek ayaklarını suya soktu.

"Bu nedir?" Kibarca kutuya dokunuyordum.

"Ah, şey küçük bir hediye." Bana bakmıyordu ama kulak uçları kızarmıştı. "Açsana."

Hem geniş hem de derin kutu, oldukça ağırdı. Aşırı kullanımdan çatlak ve oyuklar oluşmasına karşın, koyu renkteki yüzey güzelliğini kaybetmemişti. Bir kilit yeri vardı, fakat kilidi olmadığı için kapak kolayca açıldı.

Puslu güneşin altında içindeki aletler parıldıyordu. Her birinin kendi bölmesi vardı ve yeşil kadifeye dikkatle yerleştirilmişlerdi. Makaslar, çeşit çeşit neşterler, bir maşa ve daha neler neler…

"Jamie!" Ucunda, yıpranmış kadifeye sarılı top bulunan kısa, demir bir çubuk aldım. Daha önce Versay'da bundan bir tane görmüştüm; bu, refleks çekicinin on sekizinci yüzyıl versiyonuydu. "Ah, Jamie! Bunlar harika!"

Jamie memnuniyetle suda ayaklarını sallıyordu. "Beğendin mi?"

"Bayıldım! Bak, bunun altında bir tane daha kapak var-" Bir müddet karşıma çıkan düzleme, vidalara, merceklere bakakaldım, sonra bunun ne olduğunu anladım. "Bir mikroskop!" diyerek huşuyla dokundum ona. "Tanrım, bir mikroskop!"

"Dahası da var," diyen Jamie, aletleri bana göstermeye hevesliydi. "Ön tarafı açıyorsun ve oradan üç tane daha bölme çıkıyor."

Burada da çeşit çeşit tıbbi malzemeler bulunuyordu.

"Ah, bunlar çok güzel!" diyerek bir cerrah bıçağını elime aldım. Bıçağın parlak tahta sapı, tam elime göreydi, sanki özellikle benim için yapılmıştı. "Jamie, teşekkür ederim!"

"Beğendin mi?" Kulakları, zevkten iyice kızarmıştı. "Bunların işe yarayacağını düşündüm. Ne için kullanıldıklarını bilmiyorum ama kaliteli oldukları belli."

Benim de bazı parçaların ne amaçla kullanıldıkları hakkında bir fikrim yoktu, fakat hepsi çok güzeldi; aletlerini seven bir adam tarafından veya bir adam için yapılmışlardı.

“Merak ettim de bunlar kime ait?” Yuvarlak bir merceğe hafifçe üfleyip, camını eteğime silerek parlattım.

“Bunu bana satan kadın da bilmiyordu. Adam, doktorluk defterini de bırakmış, belki adını öğreniriz diye onu da aldım.”

Jamie, aletlerin bulunduğu tepsiyi kaldırdı ve alttaki daha ince bir tepsiden siyah deri kaplı, yaklaşık yirmi santim kalınlığında bir defter aldı.

“Fransa’da tuttuğun gibi bir defter tutmak isteyeceğini düşündüm,” diye açıkladı. “L’Hôpital’de gördüğün hastaların resimlerini ve notlarını tuttuğun gibi. Doktor birazını kullanmış ama yeterince sayfa var.”

Belki defterin çeyreği kullanılmıştı. Sayfalar, siyah mürekkepli, bitişik güzel el yazısıyla doluydu ve aralarında gözlerimin alışık olduğu, çizilmiş resimler de vardı; ayak ülseri, kırık bir diz kapağı, soyulmuş deri, ilerlemiş bir guatr.

Defterin ilk sayfasına baktım; elbette küçük el yazısıyla doktorun adı yazıyordu. Dr. Daniel Rawlings.

“Merak ettim de acaba Doktor Rawlings’e ne oldu? Bu kutuyu alan kadın bir şey söyledi mi?”

Hafiften kaşlarını çatan Jamie, olumlu anlamda başını salladı. “Doktor bir geceliğine onun misafiri olmuş. Kadına, evinin Virginia’da olduğunu ve buraya bir iş için geldiğini söylemiş. Garver adında birini arıyormuş. O gece akşam yemeğinden sonra doktor dışarıya çıkmış ve bir daha da geri gelmemiş.”

Öylece ona bakıyordum. “Bir daha geri gelmemiş mi? Kadın ona ne olduğunu öğrenmiş mi peki?”

Jamie, küçük bir tatarcık grubuyla savaşarak başını iki yana salladı. Güneş batıyor, suyu, altın ve portakal rengine boyuyordu ve gün akşama dönerken, tahtakuruları ortaya çıkmaya başlıyorlardı.

“Hayır. Kadın, adamı bulmak için şerife, yargıca ve polise gitmiş ama onun izini bulamamış. Bir hafta boyunca adamı aramışlar ama sonra aramayı bırakmışlar. Doktor kadına evinin Virginia’da nerede olduğunu söylememiş, o nedenle araştırmayı da ileriye götürememişler.”

“Çok tuhaf. Doktor ne zaman kaybolmuş?”

“Bir sene olmuş.” Jamie, biraz endişeyle bana bakıyordu. “Sakıncası yok

değil mi? Yani bunları kullanırsan?”

“Hayır.” Kutunun kapağını kapadım ve kibarca okşadım. “Onun yerinde ben olsaydım, ben de bunu başkasının kullanmasını isterdim.” Kulpu yaldızlı deri çantamı elime aldığım günü, daha dün gibi hatırlıyordum. Tıptan mezun olduğum zaman Frank bana o çantayı vermişti, ben de onu benim gibi sahip çıkacak birine, Joe Abernathy’ye vermiştim.

Jamie yüzümün gölgelendiğini görmüştü. Bunu ifadesinden anlamıştım. Bunun üzerine gülümseyerek elini tuttum ve elimden geldiğince sıktım.

“Bu, harika bir hediyeydi. Bunu nasıl buldun?”

Jamie de gülümsedi. Güneş iyice alçalmıştı ve parlak turuncu top, koyu ağaç tepelerinin arasından belirsizce görünüyordu.

“Kuyumcuya gittiğim zaman bu kutuyu görmüştüm. Bu kutuyu saklayan, kuyumcunun karısıydı. Sonra dün sana bir mücevher almak için kuyumcuya gittim ve kadın bana parçaları gösterirken, bu kutudan konu açıldı ve bana doktordan bahsetti, sonra da- ” Omuz silkti.

Ona şaşkınlıkla bakarak, “Neden bana mücevher almak istedin?” diye sordum. Yakutun satılmasıyla bize biraz para kalmıştı ama savurganlık, bu şartlar altında hiç de ona göre değildi. “Ah! Laoghair’e gönderdiğin bütün parayı telafi etmek için mi? Benim için bir sakıncası yoktu, sana söylemiştim.”

Jamie, Laoghaire MacKenzie’ye verdiği sözü tutmak adına taşın gelirini İskoçya’ya göndermek için gerekli ayarlamaları biraz isteksizce yapmıştı. Ölmediysem, en azından geri gelirdim mantığı ışığında ablasının iknasıyla Jamie, lanet olası Laoghaire MacKenzie ile evlenmişti. Benim ani dirilişim de birçok karışıklığa neden olmuştu, Laoghaire de kısmen bunların arasındaydı.

“Evet, söylemiştin,” dedi Jamie alayla.

“En azından bunu demek istedim,” diyerek kahkaha attım. “Fikir böyle olsa da kötü bir kadını açlıktan ölmeye terk edemezsin.”

Belirsizce gülümsedi Jamie. “Hayır. Bunu vicdan meselesi yapmak hoşuma gitmiyor ki zaten yeterince sorun var. Fakat sana hediye almak istememin sebebi bu değildi.”

“Neydi peki?” Kutu ağırdı, onun tatmin edici ağırlığını dizlerimde hissetmek oldukça güzeldi. Jamie benden yana döndü, batan güneşle saçları ateş, yüzü karanlıktı.

“Yirmi sene önce bugün, ben seninle evlendim, Sassenach,” dedi yumuşak

bir sesle. “Umarım pişman olmak için henüz sebebin yoktur.”

***

Wilmington’dan Cross Creek’e kadar tarlalarla çevrili nehir kenarı durgundu. Yine de kıyıları sık ağaçlarla kaplıydı, fakat arada sırada ağaçların arasından ekinler veya ahşap bir iskele görünüyordu.

Akıntı bitene kadar kendimizi ona bırakıp yavaşça nehrin yukarısına doğru ilerledik, gece de demir attık. Sahil kenarında küçük bir ateş eşliğinde yemeğimizi yedik ama Eutroclus, nehir kenarının altındaki oyuklarda yaşayan su yılanlarının, tedbirsizce uyuyanların yanlarına gelip soğuk kanlarını ısıttıklarını sıradan bir şekilde anlatınca gemide uyumaya karar verdik.

Şafak sökmeden önce uyandım. Tahta üzerinde uyumaktan her yanım kaskatıydı. Yanımızdan geçen bir geminin hışırtısını duyabiliyordum. Jamie, uykusunda hareket ettiğimi hissedince benden yana dönüp beni kendine doğru çekti.

Sabah uykusunda bilinçsiz ve tahrik olmuş halde, bedeninin arkamdan bana doğru kıvrıldığını hissedebiliyordum. Uykulu bir ses çıkararak denercesine bana doğru yanaşırken, eli buruşmuş kombinezonumu yokluyordu.

“Kes şunu!” dedim kısık sesle, elini uzaklaştırmaya çalışarak. “Tanrı aşkına, nerede olduğumuzu hatırla!”

Sahilde hoplayıp sıçrayan Ian’ın bağrışlarını ve Rollo’nun havlamalarını, kamaradaki küçük hareketleri ve Kaptan Freeman’in varlığını gösteren aksırma ve tükürme seslerini duyabiliyordum.

“Ah,” dedi Jamie, kendine gelerek. “Ah, evet, çok yazık.” Uzanıp iki eliyle göğüslerimi sıktı ve neyi kaçırdığımı gösterircesine bedenini şehvetli bir şekilde bana yasladı.

“Şey,” dedi, isteksizce gevşedi ama hâlâ beni bırakmıyordu. “*Foeda est in coitu, um?*”

“Ne?”

“*Foeda est in et breois voluptas,*” diye ezbere okumaya başladı. “*Et taedat Veneiis statim peractae.* Zorlu iş, kirli bir zevktir ama kısadır. Ve bittiğindeyse, bunun için pişman oluruz.”

Altımızdaki lekeli döşemelere göz attım. “Şey, belki ‘kirli’ tabiri pek de yanlış sayılmaz,” diye konuşmaya başladım, “ama- ”

Jamie, “Benim canımı sıkan kirlilik değil, Sassenach,” diyerek sözümü kesti. Kaşlarını çatmış daha hızlı yüzmesi için Rollo’yu cesaretlendirip gemiden sarkan Ian’a bakıyordu. “Kısa olması.”

Bana baktı, perişanlığımı görünce kaş çatması beğeni dolu bakışlara dönüştü. “Ancak acele etme niyetinde değilim.”

***

Güne klasiklerden başlamak, Jamie’yi etkilemişe benziyordu. İkindi güneşinde oturmuş, Dr. Rawlings’in kaydettiklerini kâh eğlenerek kâh dehşete düşerek göz gezdirirken, konuşmalarını duyabiliyordum.

Jamie’nin eski Yunancadan bir parçayı bazen yüksek bazen de alçak sesle okuduğunu duyuyordum. Bu parçayı daha önceden de duymuştum; *Odyssey*’den bir pasajdı. Sonra Jamie beklentiyle durdu.

“Ah…” dedi Ian.

“Devamı nasıldı, Ian?”

“Şey…”

“Bir kez daha söylüyorum,” dedi Jamie, hafiften sertçe konuşuyordu. “İyi dinle adamım. Ben bunları kendi zevkim için söylemiyorum değil mi?” Ve bir kez daha bu hoş dörtlük hayatı ısıtmaya başladı.

Jamie bundan zevk almıyor olabilirdi ama ben alıyordum. Yunancam yoktu, fakat bu yumuşak, derin sesin yükselip alçalması, altımızdaki su kadar rahatlatıcıydı.

Yeğeninin sürekli varlığına isteksizce razı olan Jamie, büyük bir ciddiyetle Ian’ın sorumluluğunu üstlenmiş ve seyahat ederken boş vakitlerinde delikanlıya Yunan ilkelerini, Latin gramerini öğretip - veya öğretmeye çalışıp - matematiğini ve Fransızcasını geliştirmeye çalışarak ona işkence ediyordu.

İyi ki Ian da dayısı gibi matematik kurallarını çabucak kapıyordu. Yan tarafımdaki küçük kamaranın yanı, yanık tahtalarla yapılan zarif Öklid geometrisinin kanıtlarıyla doluydu. Ancak iş dile gelince ortak yanları sona eriyordu.

Jamie doğuştan dil yeteneğine sahipti; hiç zorluk çekmeden dillerin ve aksanların üstesinden geliyor, tarlalarda bitkileri yakalayarak oyun oynayan bir köpek gibi deyimleri kapıyordu. Ayrıca Paris’teki üniversitede eski Yunan ve Latin edebiyatı üzerine eğitim almıştı ve hatta bazen bazı Romalı filozofların (Homer ve Virgil’ı kendi arkadaşları gibi gördüğünden)

görüşlerine karşı çıkıyordu.

Ian ise Gaelce, İngilizce (ki içinde büyümüştü) ve Fergus'un lehçesine dayanarak biraz da Fransızca konuşabiliyordu ve bunun ona yeteceğini sanıyordu. Doğru, altı yedi dilde küfür bazında oldukça etkileyici bir repertuarı vardı fakat Latince fiil çekiminin gizemini çözemiyordu.

Yine de onun düşüncesine göre, sadece ölü dilleri öğrenme ihtiyacını takdire şayan buluyordu. Homer, bu yeni ülkenin heyecanıyla boy ölçüşemezdi. Çünkü bütün sahillerden macera fışkırıyordu.

Jamie, Yunanca pasajı bitirdi ve oturduğum yerden duyulabilen bir iç çekerek, Vali Tryon'un kütüphanesinden ödünç aldığı Latince kitabını Ian'a uzattı. Bu benim dikkatimi çekmeyeceği için Dr. Rawlings'in vaka defterini incelemeye devam ettim.

Benim gibi doktorun da Latincesi fazla değildi, çünkü girişi Latince yapıp diğer notları İngilizce düşmeyi tercih etmişti.

Bay Beddoes'un kan testinde vücut sıvısının azaldığı görülmektedir. Teni aşırı sarı ve sivilce dolu ki bunlar onun canını yakmaktadır. Kanı temizlemek için müshil ilacı kullanıldı.

"Hadi oradan," diye mırıldandım, bu ilk değildi. "Adamın karaciğerinden rahatsız olduğunu göremiyor musun?" Muhtemelen orta derecede sirozdu. Rawlings, karaciğerinin hafiften büyüdüğünü ve sertleştiğini not etmişti, fakat bunu aşırı safra üretimine bağlamıştı. Büyük olasılıkla alkol zehirlenmesinden kaynaklanıyordu; yüz ve göğüsteki sivilceler beslenme yetersizliğinin belirli özelliklerindendi ki ben, bunun genelde aşırı alkol tüketiminden olduğunu görmüştüm ve Tanrı bilir, bu da salgındı.

Beddoes, eğer hâlâ yaşıyorsa (bence bu ihtimal düşüktü) muhtemelen günde bir litre alkol içiyordu ve aylardır bir sebze bile koklamamıştı. Sivilcelerin yok olmasının sırrı, Rawlings burada kendini tebrik ediyordu, özel kara müshil tarifinde renk versin diye kullandığı şalgam yapraklarıydı.

Kendimi notlara kaptırmama rağmen, yan kamaradan gelen Ian'ın yarım yamalak Plautus'un Yiğitlik çevirisini de duyabiliyordum. Jamie buna müdahale ediyor, doğrusunu söylüyordu.

"*Virtus praemium est optimus*[5]*…"

5 (Lat.) Yiğitlik büyük bir erdemdir. (ç.n.)

"*Optimum.*"

"…*est optimum. Virtus omnibus rebus* ve… ee… ve…"

“*Anteit*.”

“Teşekkürler dayı. *Virtus omnibus rebus anteit… profectus*[6]***?*”

6 (Lat.) Yiğitlik her şeyden üstündür. (ç.n.)

“*Profecto*.”

“Ah, evet, *profecto*. Hmm… *Virtus*?”

“*Libertas. Libertas salus vita res et parentes, patria et prognati… Vita*’nın buradaki anlamını hatırlıyor musun, Ian?”

“Hayat,” diyordu Ian’ın sesi.

“Evet, aferin ama hayattan da fazlası var. Latincede sadece hayat değil aynı zamanda insanlığın özünü ve neyden yapıldığını ortaya koyuyor. Bak, şöyle devam ediyor, *‘…libertas salus vita res et parentes, patria et prognati tutantur, servantur*[7]*; virtus omnia in sese habet, omnia adsunt bona quem penest virtus.* Şimdi, sence burada ne diyor?”

7 (Lat.) Özgürlük, güvenlik, hayat, mülk, aile, vatan ve çocuklar muhafaza edilir. (ç.n.)

“Şey… yiğitlik iyi bir şeydir?” diye denedi Ian.

Bir anlık sessizlik oldu. Jamie’nin tansiyonunun yükseldiğini neredeyse oturduğum yerden duyabiliyordum. Derin bir nefes alma, diye adlandıracağı ama kesinlikle öyle bir şey olmayan uzun bir soluk verme sesi geldi.

“Hmm. Bak Ian, *tutantur* ve *servantur’* kelimeleri. Bu iki kelimeyi birlikte kullanmakla ne demek istemiştir…?” Dikkatimi yine deftere vermiştim. Artık Doktor Rawlings bir düellodan ve sonuçlarından bahsediyordu.

15 Mayıs. Red Dog’da kalan bir beyefendinin yanına gitmek için şafak vaktinde uyandırıldım. Kötü bir halde bulunan beyefendi, silahın ateş almasıyla elinden yaralanmış. Başparmağı ve işaret parmağı patlamayla parçalanırken, orta parmağı kötü bir şekilde ezilmiş ve elin üçte ikisi uzantı gibi algılanacak şekilde yırtılmış.

Elin acilen kesilmesine karar vererek han sahibini çağırttım ve ondan bir maşrapa kanyak, sargı için çarşaf ve iki güçlü kişi istedim. Bunlar hemen tedarik edildi ve hasta sabit bir şekilde tutuldu. Eli bilekten kestim - ne yazık ki bu, hastanın talihsizliğiydi. Başarılı bir şekilde iki damarı bağladım, fakat ben kemiğin içinden dikişi atarken içeride kalan bir sinir gözümden kaçtı. Onu bulmak için sargıyı açmam gerekti. Bundan dolayı kanama müthişti ama kanamanın fazla olması hastayı hissizleştirmiş ve hem ıstırabını hem de çabalarını (ki fazlasıyla işime engel oluyordu) yatıştırmıştı.

Operasyon başarıyla tamamlandı ve beyefendi yatağına yatırıldı. Ancak

ben, bilinçsizce hareket edip dikişlere zarar verir diye yanında kaldım.

Bu büyüleyici hikâye, sonunda sabrı tükenen Jamie'nin aniden bağırmasıyla yarıda kesildi.

"Ian, Latincen bir köpeği bile rezil eder! Geri kalanına gelince, suyla şarabın farkını ayırt edemeyecek kadar Yunancadan anlamıyorsun!"

Ian asice mırıldandı.

Hemen defteri kapatıp ayağa kalktım. Sesleri, sanki bir yargıcın yardımına ihtiyaçları varmış gibi geliyordu. Ben kamaranın etrafını dolaşırken Ian, hoşnutsuz bir halde homurdanıyordu.

"Evet, hımm ama pek önemsemiyor- "

"Evet, önemsemiyorsun! Ne yazık ki bu doğru, cahilliğinden dolayı utanmıyorsun bile!"

Bundan sonra ortalığı gergin bir sessizlik kapladı, sadece arada sırada Troklus'un küreğinin sesi geliyordu. Köşeye baktığımda Jamie'nin, utanmış yeğenine dik dik bakıyor olduğunu gördüm. Ian bana bir göz atıp öksürdü ve boğazını temizledi.

"Şey, Jamie Dayı sana şunu söyleyeyim, eğer utanmak işe yarasaydı, bunun için tereddüt etmezdim."

Delikanlı o kadar mahcup görünüyordu ki gülmeme engel olamadım. Beni duyan Jamie, arkasını döndü ve çatık kaşları hafiften rahatladı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Sassenach," dedi. "Senin Latincen vardı, değil mi? Bir doktor olduğuna göre olmalı. Belki delikanlının Latince eğitimini sana devretmeliyim."

Başımı iki yana salladım. Az veya çok Latinceyi okumam (kötü ve zahmetli bir şekilde) doğruyken, bölük pörçük bilgilerimle Ian'ın zihnini bulandırma gibi bir isteğim yoktu.

"Tek hatırladığım şu: *Arma virumque cano.*" Ian'a bir göz attım ve kıkırdayarak tercüme ettim. "Kolum bir köpek tarafından ısırıldı."

Ian da kıkırdamaya başladı ve Jamie hayal kırıklığına uğramışçasına bana baktı. Bir iç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. Jamie ve Ian boylarının uzun olmasının ötesinde, gür saçları, telaşlandıkları ve düşünceli oldukları zaman ellerini saçlarının arasından geçirme huyunu da paylaşıyorlardı.

Jamie eğri bir şekilde bana gülümseyip başını iki yana sallayarak Ian'a döndü.

“Ee, sana bağırdığım için üzgünüm Ian, gerçekten. Yalnız sen çok zekisin ve bunu boşa harcadığını görmek, hoşuma gitmiyor. Tanrım, adamım ben senin yaşındayken Paris’teydim ve çoktan üniversiteye başlamıştım!”

Ian ayağa kalkmış, geminin yan tarafını yalayan kahverengi dalgalara öylece bakıyordu. Güneşten yanmış elleri küpeştedeydi. “Evet,” dedi. “Ve benim yaşımdayken babam da Fransa’daydı, savaşıyordu.”

Bunu duyduğuma biraz şaşırdım. Büyük Ian’ın bir süreliğine Fransa’da askerlik yaptığını biliyordum, fakat askerlik için ne bu kadar genç yaşta gittiğini bilmiyordum ne de o kadar uzun süre kaldığını. Genç Ian daha on beş yaşındaydı. Büyük Ian o yaştan itibaren paralı askerlik yapmıştı ta ki yirmi iki yaşına kadar. Bir top güllesiyle parçalanan bir bacağı, dizinden aşağı kesilmişti ve bu nedenle temelli olarak eve dönmüştü.

Jamie hafiften kaşlarını çatarak bir süre yeğenine baktı. Sonra Ian’ın yanına gidip sırtını küpeştelere verdi ve dengesini sağlamak için de küpeşteden tutundu.

“Bunu biliyorum,” dedi Jamie sessizce. “Onun peşinden gittiğim için. Dört sene sonra, sürgün olduğum zaman.”

Ian şaşkın bir halde dayısına bakıyordu. “Fransa’da birlikte miydiniz?”

Hareketlerimizden dolayı hafif bir esinti vardı ama yine de sıcak bir gündü. Jamie ensesini rahatlatmak için at kuyruğu saçlarını kaldırarak başını olumlu anlamda salladı.

“Ian yaralanıp eve gönderilmeden önce bir sene kadar Flanders’ta beraberdik. O zaman Fergus Mac Leodhas’ın altında paralı askerler olarak İskoçya alayıyla birlikte savaştık.”

Ian’ın gözlerine ilgi ve çelişki hâkimdi. “Bizim Fergus’un adını aldığı kişi mi o?”

Dayısı gülümsedi. “Evet, iyi ve büyük bir asker olan Mac Leodhas için ona bu adı verdim. Ian’ın iyi olduğunu düşünüyordu. Baban hiç sana bundan bahsetmedi mi?”

Ian başını iki yana sallarken, kaşları hafiften çatıldı. “Bana hiçbir şey anlatmadı. Be-ben bacağını Fransa’da kaybettiğini biliyordum. Bunu da sorduğumda annem bana söyledi ama babam tek bir kelime bile etmedi.”

Doktor Rawlings’in tarif ettiği operasyonun gözümde canlanmasıyla, büyük Ian’ın bunu hatırlamak istemediğini düşündüm. Jamie terden ıslanmış gömleğini göğsünden çekiştirerek omuz silkti. “Evet, sanırım eve gelip

Lallybroch'a yerleştiği zaman bütün bunları ardında bırakma niyetindeydi. Ve sonra…" Duraksadı ama Ian ısrarcıydı.

"Sonra ne, Jamie Dayı?"

Jamie eğri bir şekilde gülümseyerek yeğenine bir göz attı. "Şey, sanırım savaş hikâyelerini anlatmak istemedi delikanlı, sen bunu düşünüp de askere gitmek istersin diye. O ve annen senin için en iyisini isterler, değil mi?"

Büyük Ian'ın âlim olduğunu düşünüyordum. Genç Ian'ın yüzündeki bakıştan savaştan daha heyecanlı bir şey olmayacağı okunuyordu. "Bunu annem istemiştir," dedi Ian, nefret eder bir ifade takınmıştı. "Beni bir yüne sarıp önlüğünün bağacıklarıyla bağladı ve ben de buna izin verdim."

Jamie sırıtıyordu. "Sen izin verdin? Peki, şu an evde olsan annenin seni yüne sarıp öpücüklere boğacağını düşünüyor musun?"

Ian küçümseme ifadesini takınmıyordu artık. "Şey, hayır," diye itiraf etti. "Sanırım beni çiğ çiğ yerdi."

Jamie bir kahkaha patlattı. "Düşündüğün kadar olmasa da kadınları biraz tanıyorsun, Ian."

Ian şüpheyle bir bana bir dayısına baktı. "Sanırım sen onları iyi tanıyorsun dayı?"

Yanıtlaması için teşvik edercesine bir kaşımı kaldırdım fakat Jamie sadece kahkaha attı. "Bilgisinin sınırını bilen, bilge bir adamdır, Ian." Eğilip benim nemli alnımı öptü, sonra da yine yeğenine döndü. "Ancak senin sınırlarının biraz daha genişlemesini diliyorum."

Ian bıkkın bakışlarla omuz silkti ve, "Bir beyefendi olma niyetinde değilim," dedi. "Ne de olsa Genç Jamie ve Michael da Yunanca okuyamıyorlar ama yeterince iyiler!"

Jamie düşünceli bir tavırla yeğenini süzerek burnunu ovaladı. "Genç Jamie, Lallybroch'un sahibi. Küçük Michael, Paris'te Jared ile iş yapıyor. Düzenlerini kuracaklar. İkisi için elimizden gelenin en iyisini yaptık ama gençlik dönemlerinde seyahat veya eğitimleri için fazla paramız yoktu. Onlar için de başka seçenek yoktu, değil mi?"

Doğruldu ve küpeşteden uzaklaştı.

"Eğer daha iyi seçenekleri olsaydı önlerinde, annen ve baban senin için bunu istemezlerdi. Onlar seni eğitimli ve nüfuzlu bir adam olasın diye yetiştirdiler; belki bir *duine uasal*." Bu, daha önceden duyduğum "varlıklı bir erkek" anlamına gelen Gaelce bir ifadeydi. Kuzey İskoçya klanlarında beyden

sonra gelen varlıklı kimseler için kullanılan bir tanımdı.

Ayaklanmadan önce Jamie de böyle bir adamdı. Şimdi ise değildi.

“Hı-hım. Peki sen ailenin senden istediğini mi yaptın, Jamie Dayı?” Ian, tehlikeli sularda yüzdüğünü bildiğini göstermek istercesine dikkatle dayısına bakıyordu. Aslında Jamie bir *duine uasal* olma yolundaydı; kanunen Lallybroch onundu. Ancak Saray mülke el koymasın diye yasal yoldan orayı Genç Jamie’ye devretmişti.

Jamie bir müddet ona baktı, sonra soruyu yanıtlamadan önce bir parmağıyla üst dudağını ovaladı. “Senin zeki olduğunu söylemiştim, değil mi?” diye yanıt verdi kuru kuru. “Ancak sorduğuna göre… ben iki şey için yetiştirildim, Ian. Toprağım ve insanlarımla ilgilenmek ve aileme bakmak için. Elimden geldiğince bu iki şeyi de yerine getirdim ve elimden geldiğince yerine getirmeye de devam edeceğim.”

Genç Ian bunun karşısında utanacak kadar nezakete sahipti. “Şey, evet ben demek istemedim ki…” diye mırıldandı ayaklarına bakarak.

Jamie, “Dert etme evlat,” diye araya girerek çocuğun omzuna vurdu. Yeğenine eğri bir şekilde gülümsüyordu. “Annenin hatırı için bir şeyin ucundan tutacaksın - her ne kadar bu ikimizi öldürecek olsa da. Şimdi sanırım kürek sırası bende.”

Troklus’un uzun süre çalışmadan dolayı yağlı bakır gibi görünen omuzlarına bir göz attı. Jamie pantolonunu çözdü - pantolonunu çıkarıp gömleğini beline bağlayarak çalışırdı. Ian’a doğru başını salladı. “Bunu düşün evlat. En küçük çocuk ol ya da olma, hayatın boşa harcanamayacak kadar değerli.”

Sonra bana muhteşem bir şekilde gülümseyip terli pantolonunu bana verdi. Kalbinde tuttuğu elimi bırakmadan ayağa kalktı ve şunları söylemeye başladı:

“Bir kızı seviyorum,

Bir selvi kadar uzun ve narin;

Çuhaçiçeği kadar nazik

Bu masum haliyle

Dünyada bir tane.”

Kahkahalara boğulan Ian’a nazikçe başıyla selam verip elimi dudaklarına götürdü. Mavi gözleri, muziplikten kısılmıştı.

“Böyle kutsal bir su perisini geri çevirebilir miyim?

Sesi hoş bir flüt ezgisine benzer;

Gözleri parlak, elleri pamuk

Ve dokunduğumda yumuşak.

Ah, benim sevgilim nasıl da güzel.

Sonsuza dek bu güzelliği öpeceğim.

Eğer şansım varsa, o kız benim eşim

Sonsuza dek yeminlim.”

Büyük bir saygıyla bana reveransa geçip göz kırptı ve sonra üzerinde gömleğiyle gitti.

5

6

7

9
Üçte İkilik Hayalet

Nehrin yüzeyi adeta bir yağ gibi parlıyor, su sakince hareket ediyordu. Sancak tarafında asılı tek bir fener vardı. Ön güvertedeki küçük iskemlede oturduğum için aşağıdaki ışığı görebiliyordum. Işık suya pek yansımıyor, fener, gemiyle birlikte bir bu yana bir diğer tarafa sallanıyordu.

Ağaçların tepesinden görünen ay, belirsiz bir hilal şeklindeydi. Nehir boyunca uzanan ağaçların ötesindeki pirinç ve tütün tarlaları karanlıkta boğuluyordu. Günün sıcaklığıyla ısınan toprağın altı, görünmeyen bir enerjiyle parlıyor ve verimli araziler yanıyordu.

Ufacık bir hareket terlemeye neden oluyordu. Ufacık bir ısı dalgası yüzümü ve kollarımı okşuyordu.

Arkamdaki karanlıktan yumuşak bir hışırtı geldi. Arkamı dönmeden elimi uzattım. Jamie'nin büyük eli benimkini kavrayıp sıktı ve sonra bıraktı. Bu ufacık temas bile elimi ter içinde bırakmıştı.

Jamie bir iç çekerek yanıma oturdu ve gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Georgia'dan ayrıldığımızdan beri nefes alamıyorum," dedi. "Ne zaman nefes alsam boğulacak gibi oluyorum."

"Cross Creek biraz daha serin olur, herkes böyle söylüyor." Derin bir nefes aldım, alabildiğimi kanıtlamak istercesine. "Harika kokuyor, değil mi?" Karanlık, nehrin küf kokan çamuruna, geminin güneşten yanmış ahşap kokusuna karışan ağaçların ve su kenarındaki bitkilerin keskin kokusunu hafifletmişti.

"Senden iyi köpek olur, Sassenach." Bir iç çekerek kamaranın duvarına yaslandı. "Hiç şüphesiz şuradaki hayvan bile sana hayran olurdu."

Döşemelerdeki toynak sesleri, Rollo'nun geldiğini gösteriyordu. Hayvan dikkatle küpeşteye doğru yaklaşıp durdu ve sonra güverteye uzandı. Burnunu patilerin üzerine yerleştirip iyice esnedi. Rollo neredeyse Jamie kadar gemileri sevmiyordu.

"Merhaba," deyip koklasın diye elimi ona doğru uzattım ve o da kibarca kulaklarını kaşımama izin verdi. "Sahibin nerede bakalım?"

"Kamarada kart oyunlarıyla ilgili yeni hileler öğreniyor," dedi Jamie alayla. "Bu delikanlıya ne olacağını Tanrı bilir. Bir tavernada vurulup kafasına darbe

almazsa, gelecek sefer iskambil oyunundan kazandığı bir deve kuşuyla eve gelecek.”

“Dağlarda kesinlikle deve kuşu ya da iskambil oyunları yok. Eğer ortada bir kasaba yoksa muhtemelen bir taverna da yoktur.”

“Ee, ben böyle düşünmemiştim,” diye kabul etti, “ama bir adam şeytana gitmek istiyorsa ne yapar eder ona gider.”

“Ian’ın şeytana gitmeyeceğine eminim,” diye yanıt verdim, onu rahatlatmak istercesine. “O iyi bir delikanlı.”

“O bir adam,” diye düzelten Jamie, boğuk kahkahaları ve müstehcen lafları duyabildiğim kamaraya doğru kulak kabarttı. “Hem çok genç hem de inatçı bir adam.” Bana baktı, yüzündeki hüzünlü gülümseme fener ışığında belli oluyordu.

“Eğer küçük bir delikanlı olsaydı, onu dizginleyebilirdim. Artık kendi başının çaresine bakacak kadar büyüdü. İşine karıştığım için bana teşekkür etmeyecektir.”

“O her zaman seni dinler,” diye itiraz ettim.

“Hı-hım. Duymak istemeyeceği bir şeyi söylene kadar bekle.” Duvara yaslandı ve gözlerini kapadı. Geniş elmacık kemikleri terden parlıyordu ve küçük bir damla da boynundan aşağı iniyordu.

Gömleğini lekelemesin diye bir parmağımla bu küçük damlayı sildim.

“Ona iki aydır İskoçya’ya geri dönmesi gerektiğini söylüyorsun. Bunu da duymak isteyeceğini sanmıyorum.”

Jamie tek gözünü açıp alayla beni inceledi.

Bir müddet sessizce oturdum ve eteğimle yüzümdeki terleri sildim. Nehir bu kısımda daralmıştı; nehir kenarı üç metre uzaklıktaydı. Çalılardaki bir hareketlenme dikkatimi çekti ve fener ışığının yansımasıyla bir çift göz parladı.

Sesi duyan Rollo hemen başını kaldırdı ve havlamaya başladı. Jamie de gözlerini açıp nehir kenarına baktı ve birden doğuldu. “Bu hayatımda gördüğüm en büyük fare!”

Bunun üzerine bir kahkaha attım. “O fare değil, keseli bir sıçan. Sırtındaki yavrularını görebiliyor musun?”

Jamie ve Rollo aynı değerlendiren bakışlarla keseli sıçana bakıyorlar, tombulluğunu ve hızını hesaplıyorlardı. Dört küçük keseli sıçan da dikkatle

bize bakıyor, annelerinin hörgücünden burunlarını seğirtiyorlardı. Geminin bir tehlike yaratmayacağına kanaat getiren anne sıçan, su içmeyi bitirip döndü ve çalıların arasında yavaşça yürümeye başladı. Tüysüz pembe kuyruğu da yavaşça gözden kayboldu.

İki avcı aynı anda iç çekti ve yeniden rahatladı. Ben de hafiften bir iç çekerek elbisemin cebine uzandım ve ona bez bir kese verdim.

"Bu nedir?" Dikkatle kesenini içine bakan Jamie, yuvarlak kahverengi şeyleri avucuna boşalttı.

"Kavrulmuş yerfıstığı," dedim. "Bu civarda, toprak altında yetişirler. Domuz yiyeceğine karşılık bunları satan bir çiftçi buldum, sonra da kavursun diye hancının eşine verdim. Fıstıkları yemeden önce kabuklarını soy." Bu sefer çevremizle ilgili ondan daha çok şey bildiğime sevinerek ona gülümsedim.

Jamie bana pis bir bakış attı, baş ve işaret parmağıyla kabuğu kırıp içindeki üç fıstığı çıkardı.

"Ben cahil olabilirim, Sassenach," dedi, "ama aptal değil. Arada fark var değil mi?" Bir yerfıstığını ağzına attı ve dikkatle çiğnemeye başladı. Şüpheli bakışları, yerini memnuniyete bıraktı ve diğer fıstıkları da ağzına atarak zevkle çiğnemeye başladı.

"Beğendin mi?" Hoşuna gitmesi beni gülümsetmişti. "Bir yere yerleşip yeni havanımı aldım mı sana fıstık ezmeli ekmek de yaparım."

Jamie gülümsedi ve bir fıstığın daha kabuğunu kırmadan önce yutkundu. "Bol bataklıklı bir yer olmasına rağmen toprağının verimli olduğunu söyleyebilirim," dedi ve başka bir fıstığı daha ağzına attı. "Düşünüyorum da Sassenach, buraya yerleşmekle ilgili sen ne düşünüyorsun?"

Bu soruyu hiç beklemiyordum. Onun bir çiftçi gözüyle kara tarlaları ve bol ürünleri incelediğini görmüş, valinin atlarına hayran kaldığında nasıl da özlem çektiğini fark etmiştim.

Her halükârda İskoçya'ya hemen dönemeyecektik. Genç Ian evet, ama bazı sebeplerden dolayı (Laoghaire MacKenzie adındaki karışıklığın yanı sıra) Jamie ve ben hayır.

"Bilmiyorum," dedim usulca. "Kızılderililer ve vahşi hayvanlar bir kenara-"

Jamie, "Şey," diye araya girdi, biraz utanmıştı. "Myers bana onların bir zorluk çıkarmadıklarını söyledi. Belki dağlardan çekinirsin."

Valinin bize bu dağların içinde bir yeri önerdiğine dikkat çekmekten sakındım. “Evet ama sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Devrim ile ilgili? 1767 yılındayız ve valinin yemeğinde konuşulanları sen de duydun. Dokuz yıl Jamie, birdenbire kıyamet kopacak.” İkimiz de savaşı yaşamış ve hiçbirimiz bunu hafife almamıştık. Bir elimi onun koluna koyarak bana bakmasını sağladım.

“Daha önce haklı çıktığımı gördün.” Culloden’da neler olacağını biliyordum ve Charles Stuart ile adamlarının akıbetini ona anlatmıştım. Ve ne benim bilgim ne de o bizi kurtarmaya yetmişti. Yirmi senelik acı bir ayrılık ve onun hiç görmediği kızının hayaleti bu bilginin ötesinde kalıyordu.

Başını olumlu anlamda yavaşça salladı ve yanağıma dokunmak için elini kaldırdı. Ancak minik tatarcık bulutu küçük fenerin kadife ışığına toplanmıştı ve aniden hareket etmeleriyle bu yarıda kaldı.

“Evet, söylemiştin,” dedi usulca. “O zaman, olanları değiştirebiliriz sanmıştık ya da en azından denedik. Fakat burası- ” Döndü ve ağaçların ötesinde uzanan geniş araziyi işaret etti. “Burası beni ilgilendirmiyor,” dedi açıkça. “Ne yardım ederim ne de buna engel olurum.”

“Eğer burada yaşarsak bizi ilgilendirir.”

Bir parmağıyla alt dudağını ovuşturarak düşündü. Fener ışığı biraz çıkmış kızıl sakallarını aydınlatıyordu. O, gençlik yıllarında iri, yakışıklı ve güçlü bir erkekti ama artık genç değildi. Ve bunu minnetle fark ediyordum.

Kuzey İskoçyalılar savaşmak için yetiştirilirlerdi. Kuzey İskoçyalı delikanlılar, kılıçlarını kaldırıp savaşa gittiklerinde adam sayılırlardı. Jamie hiç düşüncesiz olmamıştı, fakat hayatının çoğunu bir savaşçı ve bir asker olarak geçirmişti. Tek başına olsun ya da olmasın yirmili yaşlarında genç bir adamken hiçbir şey onu savaşa gitmekten alıkoyamazdı. Ancak şimdi kırklı yaşlarında hisler, tutkuyu köreltiyordu. Ya da en azından ben öyle umut ediyordum.

Ve bu doğruydu da, tanımadığı teyzesi dışında burada ne kimsesi ne de onu zorlayacak bağları vardı. Belki nelerin olacağını bilerek kötülükten uzak kalmayı başarabilirdik…

“Burası çok büyük bir yer, Sassenach.” Geminin ön kısmından görünmeyen kara arazilere bakıyordu. “Yalnızca Georgia’dan ayrıldığımızdan beri İskoçya ve İngiltere’nin uzunluğundan çok daha fazla yol kat ettik.”

“Doğru,” dedim. İskoçya’da, hatta Kuzey İskoçya’nın sarp kayalıklarında bile, savaşın tahribatlarından kurtulacak yer yoktu. Ancak burası öyle değildi,

eğer yerimizi dikkatlice gözetirsek Mars'ın gözünden bile kaçabilirdik.

Jamie başını yana eğip bana gülümsedi. "Seni bir çiftçinin hanımı olarak gözümde canlandırabiliyorum, Sassenach. Eğer vali diğer taşları satmam için bir alıcı bulursa, Laoghaire'e söz verdiğim parayı göndermeye ve istediğimiz gibi iyi bir yer satın almaya yetecek paramız olacak."

Sağ elimi tuttu ve gümüş evlilik yüzüğümü kibarca okşamaya başladı. "Belki bir gün seni dantellere ve mücevherlere boğarım," dedi usulca. "Sana küçük bir yüzük ve annemin incileri haricinde daha fazlasını vermek istiyorum."

"Sen zaten bana fazlasını verdin," dedim. Parmaklarımı eline doladım ve hafifçe sıktım. "İlk başta Brianna."

Güverteye bakarak belli belirsiz gülümsedi. "Evet, bu doğru. Belki o asıl sebeptir, yani burada kalmak için."

Jamie'yi kendime doğru çektiğimde başını dizime yasladı. "Burası onun yeri değil mi?" dedi sessizce. Bir elini kaldırıp nehri, ağaçları ve gökyüzünü işaret etti. "Burada doğacak ve yaşayacak."

"Evet," dedim usulca. Brianna'nınkilere çok benzeyen saçlarını okşadım. "Burası onun ülkesi olacak." Brianna'nın ülkesiydi burası; burada kaç yıl yaşarsak yaşayalım ne benim ne de Jamie'nindi.

Başını olumlu anlamda sallayınca sakalları hafifçe eteğime sürttü. "Savaşmayı ya da senin tehlikede olmanı istemiyorum, Sassenach ama yapabileceğim ufacık bir şey olursa… kızım için bir yer yapmak, orayı güvenli ve iyi kılmak gibi…" Omuz silkti. "Bu beni hoşnut eder," diye bitirdi cümlesini.

Bu şekilde bir müddet sessizce oturduk ve suyun cansız parlaklığıyla sönmeye yüz tutmuş feneri izledik.

"İncileri ona bıraktım," dedim sonunda. "Bu daha doğru geldi, ne de olsa bir hatıraydı." Yüzüklü elimi çekip dudaklarında gezdirmeye başladım. "Tek ihtiyacım olan yüzüktü."

Jamie ellerimi tuttu ve sonra da öptü, ilk başta Frank'in altın yüzüğü olan solu, sonra da kendi gümüş yüzüğü olan sağ elimi.

"*Da mi basia mille,*" diye fısıldadı gülümseyerek. Binlerce öpücük ver bana. Yüzüğümde yazan Catullus'un aşk şarkısından küçük bir alıntıydı. Eğildim ve ben de onu öptüm.

"*Dein mille altera,*" dedim. Ve binlerce daha.

***

Dinlenmek için bir korunun kenarına demir attığımızda neredeyse gece yarısıydı. Hava değişmişti, hâlâ sıcak ve nemliydi ama fırtınanın haberini veriyordu ve ağaçların altındaki çalılar hareketlenmişti - ya rüzgârdan ya da küçük canlılar fırtınaya yakalanmadan önce evlerine kaçışıyorlardı.

Neredeyse gelgitin sonundaydık. Buradan itibaren yelken açıp dümen çevirmek daha uygun olacaktı ve Kaptan Freeman fırtınadaki rüzgârdan yararlanmayı umuyordu. Bu süre zarfında da dinlenmeye fırsatımız olacaktı. Kıç tarafındaki yuvamıza kıvrıldım, fakat saatin geç olmasına rağmen bir türlü uyuyamadım.

Kaptanın tahminlerine göre Cross Creek'e yarın akşam veya bir sonraki gün varabilecektik. Gideceğimiz yere varmayı dört gözle bekliyor olduğuma şaşkındım. İki aydır yolda kıt kanaat geçiniyor olmak, ne kadar geçici olursa olsun bir sığınağa sahip olma özlemimi arttırmıştı.

Kuzey İskoçyalıların misafirperverlik ve akrabalık fikirlerine alışkın olduğum için karşılanmamız konusunda bir korkum yoktu. Jamie, kırk yıldır hiç tanışmadığı bu teyzenin bizi samimi karşılayamayacağı gerçeğini hiç düşünmüyordu ve bu konuda haklı olduğuna emindim. Aynı zamanda Jocasta Cameron'ı merak etmeden de kendimi alamıyordum.

Leoch Kalesi'ni inşa eden yaşlı Kızıl Jacob'ın beş tane MacKenzie soyadını taşıyan çocuğu vardı. Jamie'nin annesi Ellen, en büyükleriydi, Jocasta ise en küçükleri. Diğer kız kardeşleri Janet, ben Jamie ile tanışmadan önce Ellen gibi vefat etmişti ama diğer iki erkek kardeşi tanımıştım, Collum ve Dougal. Bundan dolayı Leoch'lu son MacKenzie'nin nasıl biri olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Güvertede yanımda huzur içinde kıvrılan Jamie'ye bir göz atıp, uzun boyludur, diye düşündüm. Uzun boylu ve belki de kızıl saçlı. Kardeşlerin hepsi uzun boyluydu, hatta hastalıktan dolayı sakat kalan Collum bile uzun boylu, Vikingler gibi beyaz tenli ve al yanaklıydı ki Jamie, dayısı Dougal'ın kızıllığını almıştı. Sadece Collum'un saçları siyahtı.

Colum ve Dougal'ı hatırlayınca aniden huzursuzlaşmıştım. Colum, Culloden'dan önce hastalığı nedeniyle ölmüştü. Dougal ise savaş arifesinde Jamie tarafından öldürülmüştü. Aslında kendini (daha doğrusu beni) müdafaa etmişti ve onun ölümü, Kanlı Nisan'daki birçok ölümden yalnızca biriydi. Yine de Jamie'nin, River Run'daki karşılaşmadan sonra geleneksel aile sohbetlerinde ne diyeceğini merak ediyordum.

Jamie bir iç çekti ve uykusunda gerindi. Islak süpürge otlarında, küflü mağaralarda ve hapishane hücrelerinin soğuk yaş zeminlerinde uyumaya alışkın olduğu için nerede olursa olsun rahatça uyuyabiliyordu. Altımızdaki ahşap zeminin diğerlerine nazaran daha rahat olduğunu sanıyordum.

Ben ne esnektim ne de acı hissetmez olmuştum ama uykusuzluk beni avcuna almıştı, hatta yakın geleceği merak etmek bile beni uykudan alıkoyamamıştı artık.

Bir gürültüyle uyandım. Hava hâlâ karanlıktı. Etrafı bağırış çağırışlar sarmıştı ve altımdaki güverte tepinmelerden titriyordu. Hareket halindeki bir gemide olduğumu ve korsanların saldırısına uğradığımıza inanarak birden doğuldum.

Sonra aklım başıma geldi ve gerçekten korsanların saldırısına uğramış olduğumuzu fark ettim. Yabancı sesler küfürler ediyor, emirler veriyordu ve güvertede çizme sesleri vardı. Jamie gitmişti.

Üzerime giyecek bir şey almadan emekleyerek ilerlemeye başladım. Şafak sökmek üzereydi, gökyüzü karanlıktı ama kamarayı az da olsa aydınlatacak ışık vardı. Destek için kamaranın tavanına tutunarak ayağa kalkarken, uçuşan bedenlerin acelesi yüzünden az kalsın yere yapışıyordum.

Şaşkın bir kürk yumağı ve beyaz yüzler gördüm, sonra bir el ateş edildi. Atış korkunç bir gürültüye neden oldu ve Ian, Rollo'nun savrulan bedeninin üzerine atıldı. Şapkasız ve üstü başı dağınık bir adam, onun ayaklarının dibine geldi.

"Lanet olsun! Az kalsın beni yakalıyordu!" Bu yarı isabetli atıştan deliye dönen soyguncunun eli, kemerindeki diğer tabancayı ararken titriyordu. Gözlerini korkunç derecede kısarak tabancayı köpeğe doğrulttu.

"Al bakalım, lanet olası!"

Bir yerden uzun boylu bir adam çıktı ve çakmaktaşı ateş almadan önce adamın elindeki tabancıyı yere doğrulttu.

"Mermiyi boşa harcama, aptal." Benim yanıma çekilen Troklus ve Kaptan Freeman'ı işaret etti. "Boş bir tabancayla bunları nasıl tutmayı düşünüyorsun?"

Kısa boylu adam Rollo'ya pis bir bakış attı ve onun yerine tabancasını Kaptan Freeman'ın karnına indirdi.

Rollo yarı öfkeden yarı acıdan tuhaf bir ses çıkardığında, seğiren bedeninin altındaki döşemede koyu lekeleri fark ettim. Ian onun üzerine eğilmiş,

çaresizce köpeğin başını okşuyordu. Bakışlarını bana çevirdi, yanakları gözyaşlarından parlıyordu. “Bana yardım et yenge,” dedi. “Lütfen yardım et!”

Hemen harekete geçtim, ancak uzun boylu adam öne çıkıp beni durdurmak için kolunu uzattı.

“Köpeğe yardım etmek istiyorum,” dedim.

“Ne?” dedi kısa boylu olanı öfkeyle.

Uzun boylu adam maskeliydi. Gözlerim ışığa alışınca aslında hepsinin maskeli olduğunu fark ettim. Kaç kişilerdi? Maskelerinin altından ifadelerini seçmek imkânsızdı, fakat uzun boylu adamın gülümsediği izlenimine kapıldım. Yanıt vermedi ama tabancasıyla işaret ederek gitmeme izin verdi.

“Merhaba yaşlı dostum,” dedim alçak sesle köpeğin yanına diz çökerek. “Uslu bir köpek ol ve ısırma. Nereden yaralandı Ian, biliyor musun?”

Ian burnunu çekerek başını iki yana salladı. “Yara altında ama onu döndüremiyorum.”

Bu iri hayvanı döndürme gibi niyetim yoktu. Hemen nabız için boynunu yokladım ama parmaklarım Rollo’nun kalın kürkünde kayboluyor, çaresizce yokluyordum. Bir içgüdüyle hemen ön bacağını kaldırdım ve bacağın bedene birleştiği yere parmaklarımı yerleştirdim.

Elbette oradaydı; nabız parmaklarımın altında iç rahatlatıcı bir şekilde atıyordu. Alışkanlıkla hemen saymaya başladım ama hemen saymayı bıraktım, çünkü bir köpeğin nabzının normalde nasıl atması gerektiğiyle ilgili bir fikrim yoktu. Ancak sabitti - ne çarpıntı, ne ritim bozukluğu ne de kuvvetsizlik. Bu iyi bir işaretti.

Diğer bir işaret de Rollo bilincini kaybetmemişti; dirseğimle tuttuğum büyük bacak şoktan titremiyordu. Köpek yarı inleme yarı uluma gibi uzun, tiz bir ses çıkardı ve doğrulmak için benden kurtulmaya çalışarak patileriyle eşelenmeye başladı.

“Yaranın kötü olduğunu sanmıyorum Ian,” dedim rahatlıkla. “Bak ayağa kalkmaya çalışıyor.”

Rollo sendeleyerek ayağa kalktı. Başını şiddetle salladığında bütün kürkü seğirdi ve bir kan sağanağı adeta yağmur gibi patırdayarak güverteye damladı. İri sarı gözler aşağılık bir bakışla kısa boylu adamdaydı.

“Hey! Durdur şunu, yoksa bu sefer onu yere sererim!” Soyguncunun sesinde panik ve içtenlik hâkimdi, tabancanın ağzı bir esir grubuna bir Rollo’ya dönüp duruyordu.

Hemen gömleğini çözen Ian, kıyafeti çıkarıp Rollo'nun başına sardı. Görüşü engellenen köpek, çılgınca başını sallıyor ve bu engelden dolayı hırlıyordu. Kan, sarı keteni lekelediğinde köpeğin omzundaki yarayı gördüm. Kurşunun onu sıyırıp geçtiği ortadaydı.

Ian acımasızca Rollo'yu tutuyor, kalçalarının üzerine oturmaya zorluyordu ve sarılı başına emirler mırıldanıyordu.

"Gemide kaç kişisiniz?" Uzun boylu adamın keskin gözleri Kaptan Freeman'a sonra da bana kaydı.

Onu tanıyordum, sesini çıkarmıştım. Bu yüzümden belli olmuş olacak ki adam bir müddet durdu, sonra da başını çevirip yüzündeki maskeyi çıkarttı.

"Kaç kişi?" dedi Stephen Bonnet yeniden.

"Altı," diye yanıtladım. Yanıtlamamak için bir neden yoktu. Fergus'u görebiliyordum, üçüncü bir korsan silah tehdidiyle onu dürterken, o da ellerini yukarı kaldırıyordu. Jamie karanlıktan çıkıp yanıma geldi. Oldukça zalim görünüyordu.

"Bay Fraser," dedi Bonnet memnuniyetle onu görünce. "Sizinle karşılaşmak ne güzel. Ancak bir arkadaşınız daha yok muydu, sör? Tek kollu olan beyefendi?"

"Burada değil," diye yanıtladı Jamie kısaca.

"Ben bir bakayım," diye mırıldandı kısa boylu olanı ama Bonnet onu durdurdu.

"Bay Fraser gibi bir centilmenin sözünden şüphe mi ediyorsun? Hayır, sen bu güzel insanlara göz kulak ol Roberts. Ben etrafa bakarım." Arkadaşına başıyla işaret ettikten sonra ortadan kayboldu.

Rollo ile ilgilenmek bir müddet de olsa gemideki kargaşadan uzaklaştırmıştı beni. Kamaradan kırılma sesleri gelince ilaç kutumu hatırlayarak hemen ayağa fırladım.

"Hey! Nereye gidiyorsun? Dur! Yoksa vururum!" Soyguncunun sesi, çaresiz ama belirsizdi. Ona bakmadan kamaraya daldım ve ilaç kutumu karıştıran soyguncuya saldırdım.

Çarpışmadan sendeledim sonra öfke narasıyla koluna yapıştım. Adam kutuları ve şişeleri dikkatsizce açıp içindekileri sallıyor sonra da yere fırlatıyordu. Birçoğu kırılan şişe dizeleriyle Doktor Rawlings'in takımları da dağınıklığın arasındaydı.

"Sakın onlara *dokunayım* deme!" dedim ve kutudan bir şişe kapıp tıpasını

açtım ve içindekileri adamın yüzüne fırlattım.

Rawlings'in karışımlarının çoğu gibi o da yüksek alkol içeriyordu. Sıvı yüzüne çarpar çarpmaz adam soludu ve gözlerini ovuşturarak geriledi. Bunu fırsat bilip yıkıntıdan bir taş bira şişesi kaptım ve onunla başına vurdum. Tatmin edici bir gümbürtü koptu! Ancak yeterince sert vurmamıştım. Adam beni yakalamaya çalışırken sendeliyor ama ayakta durabiliyordu.

Bir daha vurmak için kolumu kaldırdım, fakat biri bileğimi demir gibi bir tutuşla arkadan kavradı.

"Affedersiniz sevgili Bayan Fraser," dedi nazik, tanıdık İrlandalı bir ses. "Ancak onun kafasını ezmenize izin veremem. Elbette süs değil ama şapka takması için buna ihtiyacı var."

"Lanet olası kaltak! Bana vurdu!" Vurduğum adam başını tutarken, yüzü acıdan buruşuyordu.

Bonnet, kolumu burkarak beni güverteye çekti. Artık hava neredeyse aydınlanmıştı; nehir gümüş renginde parlıyordu. Saldırganlarımıza öfkeyle bakıyordum. Eğer onları görürsem maskeli veya maskesiz tanımaya kararlıydım.

Maalesef artan ışık soyguncuların görüşlerine daha çok yaramıştı. Bana kin besleyen başına vurduğum adam, elimi tuttu ve yüzüğümü çekiştirmeye başladı.

"Hey, bırak onu!"

Elimi çekip ona vurmak için kaldırdım ama Bonnet'in anlamlı öksürmesiyle durdum. Bonnet Ian'a yaklaşmış, tabancayı çocuğun sol kulağına dayamıştı.

"Onları verseniz iyi olur Bayan Fraser," dedi nazikçe. "Korkarım Bay Roberts, ona verdiğiniz zarara karşılık bir bedel istiyor."

Altın yüzüğümü döndürmeye başladım, ellerim hem korkudan hem öfkeden titriyordu. Gümüş yüzüğümü çıkarmak daha zordu; adeta benden kopmak istemezcesine tenime yapışmıştı. Her iki yüzüğüm de terden nemli ve kaygandı. Metaller buz kesen parmaklarımdan daha sıcaklardı.

"Bırak onları." Adam omzumdan beni dürttü sonra da yüzükleri almak için iri, pis avucunu uzattı. Yüzükleri avucumda sıkı sıkı tutarak, isteksizce ona doğru uzandım sonra hiç düşünmeden yüzükleri ağzıma tıktım.

Adam beni geriye doğru ittiği için başım küt diye kamaranın duvarına çarptı. Adamın nasırlı parmakları yanaklarımı sıkıyor, yüzükleri almak için ağzımı zorluyordu. Zorla yutkundum, ağzım tükürük ve metalin kana karışmış

olduğu gümüş bir tatla dolmuştu.

Korsanın parmağını ısırdım ve adam bir çığlıkla geriledi. Bir yüzük ağzımdan çıkmış olmalıydı çünkü bir yerlerde hafif metalik bir ses duydum. Sonra öğürdüm, öksürdüm ve ikinci yüzüğü güçlükle yuttum.

“Kaltak! Şimdi senin boğazını yaracağım! Yüzüklerin olmadan cehennemi boylayacaksın, üçkâğıtçı fahişe!” Adamın öfkeli yüzünü ve bir bıçağın aniden parıldadığını görebiliyordum. Sonra bir şey bana çarptı ve yere düştüm. Kendimi güvertede Jamie’nin altında ezilirken bulmuştum.

Hareket edemeyecek kadar şaşkındım, gerçi hiçbir şekilde hareket edemezdim ya. Jamie’nin göğsü başımın üzerindeydi ve yüzüm neredeyse güverteyle birleşecekti. Ortalık karışmış, bağrışlar artmıştı. Sonra *güm* diye bir ses geldi ve Jamie’nin irkilip iç çektiğini hissettim.

Ah, Tanrım ona vuruyorlar! diye düşündüm ıstırapla. Bir kez daha gümleme ve yüksek sesle bir homurdanma, darbeyi kaburgalarından aldığını gösteriyordu. Jamie hareket etmiyordu. Sadece yere biraz daha baskı uyguluyor, beni bir sandviç gibi düzleştiriyordu.

“Bırak Roberts! Sana onu bırak dedim!” Bonnet’in sesi amiraneydi.

“Ama kadın- ” diye başladı Roberts, fakat sızlanması sert bir tokatla yarıda kaldı.

“Kalkın Bay Fraser. Eşiniz güvende, her ne kadar o bunu hak etmese de.” Bonnet’in boğuk sesinde hem keyif hem de öfke hâkimdi.

Jamie yavaşça üzerimden kalktı ve ben de oturdum, başımın döndüğünü ve hafiften midemin bulandığını hissediyordum. Stephen Bonnet, beni adeta satılığa çıkarmış olduğu iğrenç bir geyik derisiymişim gibi inceliyordu. Yanındaki Roberts ise saç bitimindeki kan lekesine dokunarak nefretle bana bakıyordu.

Nihayet Bonnet gözlerini benden çekti ve ayağa kalkabilmiş olan Jamie’ye çevirdi.

“Aptal bir kadın,” dedi Bonnet açıkça, “ama sizin bunu umursadığınızı sanmıyorum.” Yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı. “Size olan borcumu ödemek zorundaydım sör. İncil’in dediği gibi cana can.”

“Borcunu ödemek mi?” dedi Ian öfkeyle. “Senin için yaptıklarımızdan sonra bizi soyup yağmalayarak ve yengeme zor kullanarak mı? Bir de yüzsüzce karşılıktan mı bahsediyorsun?”

Bonnet’in açık renk üzüm yeşili gözleri Ian’a odaklandı. Bir yanağında

gamzesi vardı ama gözleri şafak vaktindeki nehir suyu kadar soğuktu.

“Sen din dersi almadın mı delikanlı?” diyen Bonnet, dilini şaklatarak kınarcasına başını sallıyordu. “Erdemli bir kadın yakuttan daha değerlidir. Onun bedeli inciden de öte olmalıdır.”

Gülümseyerek elini açtığında fener ışığında mücevherler parıldamaya başladı; zümrüt, safir ve kara elmas.

“Eminim Bay Fraser da buna katılacaktır, öyle değil mi sör?” Mücevherleri ceketinin cebine koydu. “Ne de olsa,” dedi, soğuk gözlerini bir kez daha Ian’a çevirerek, “çeşitli ödeme şekilleri mevcut. Ancak senin bunu bilecek yaşta olduğunu sanmıyorum. Dua et, sana ders verme niyetinde değilim.”

Arkadaşlarına bir işaret verdi ve arkasına döndü. “İstediğimizi aldık,” dedi birden. “Gelin.” Küpeşteye çıktı ve çamurlu sahile atladı. Yardımcıları da onu takip etti. Roberts da beceriksizce kıyıya atlamadan önce bana kötü kötü baktı.

Dört adam çalıların arasında gözden kayboldu ve karanlıkta bir yerlerde bir atın kişneme sesini duydum. Sonra her şey sessizliğe büründü.

Gökyüzü hâlâ kömür rengindeydi ve uzaktan gök gümbürdüyor, şimşek çakıyordu.

“Piç kuruları.”

Kaptan Freeman veda edercesine geminin diğer tarafına tükürdü ve tayfasına döndü.

“Kürekleri getir, Troklus,” dedi ve pantolonunu yukarıya sıyırarak dümene doğru gitti.

Yavaş yavaş her şey normale dönmeye başladı. Fergus, Jamie’ye bir göz atmasıyla feneri yaktı ve kamaraya girdi. Eşyaların toparlanış seslerini duyabiliyordum. Ian güverteye oturmuş, başını Rollo’ya yaslamış köpeğin boynunu okşuyordu.

Jamie’ye bakmak istemiyordum. Emekleyerek Genç Ian’ın yanına gittim. Rollo beni izliyordu, gözleri tetikteydi ama bana itiraz etmiyordu.

“O nasıl?” dedim boğuk bir sesle. Yüzüğü boğazımda hissedebiliyordum, oldukça rahatsız ediciydi bu nedenle birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım.

Genç Ian hemen bana baktı. Yüzü beyaz ve ifadesizdi fakat gözleri tetikteydi.

“Sanırım iyi,” dedi usulca. “Yenge, sen iyi misin? Bir zarar vermediler değil

mi?”

“Hayır,” dedim ve gülümsemeye çalıştım. “İyiyim.” Başımın arkası acıyor ve kulaklarım hâlâ çınlıyordu. Bir yanağım çizilmişti, dirseğimde ezik vardı ve bir elime de koca bir kıymık batmıştı, fakat daha çok boğazım acıyordu.

Birkaç metre arkamda duran Jamie’ye dönüp bakmadım ama onun gök gürültüsü kadar uğursuz varlığını hissedebiliyordum. Onu rahatlıkla görebilen Ian, biraz endişeli görünüyordu.

Güverte hafiften gacırdadı ve Ian’ın ifadesi de yatıştı. Kamaradan Jamie’nin Fergus’a soru sorduğunu duyabiliyordum, sonra bu ses kayboldu ve yerini, adamların eşyaları düzeltirken çıkardıkları takırtılara ve ayak seslerine bıraktı. Tuttuğum nefesi yavaşça verdim.

“Endişelenme yenge,” dedi Ian beni rahatlatmaya çalışarak. “Jamie Dayı’nın sana el kaldıracağını sanmıyorum.”

Jamie’nin talimatlarına bakınca bundan pek emin olamıyordum ama Ian’ın haklı çıkmasını umut ediyordum.

“Sence çok sinirli midir?” diye sordum kısık sesle.

Ian huzursuzca omuz silkti. “Şey, en son bana bu şekilde baktığında beni evin arkasına götürdü ve yere serdi. Ancak sana bu şekilde davranmayacağına eminim,” diye ekledi hemen.

“Sanmıyorum,” dedim biraz üzülerek.

“Jamie Dayı’nın ağır sözlerini işitmek de hoş değildir,” dedi Ian başını sallayarak. “Şahsen kırbaçlanmayı tercih ederim.”

Ian’a kötü bir bakış atıp köpeğe döndüm. “Bu nedenle bugünlük musibet yeter. Kanaması durdu mu?”

Durmuştu, kana bulanmış kürkü umursamazsak ,deride ve omuza yakın kasta derin bir kesik haricinde büyük bir hasar yoktu. Rollo’yu incelediğimde, kulaklarını düzleştirip dişlerini gösterdi ama sesli bir itirazda bulunmadı.

“İyi köpek,” diye mırıldandım. Eğer deriyi uyuşturabilseydim, yaraya dikiş atabilirdim fakat dikişsiz bir şeyler yapmak zorundaydık. “Sinekleri uzak tutmak için merhem sürmemiz gerekiyor.”

“Hemen getiriyorum yenge, kutunun nerede olduğunu biliyorum.” Ian yavaşça Rollo’nun başını yere koydu ve ayağa kalktı. “Fergus’un ayağına sürdüğün yeşil merhem mi?” Başımı olumlu anlamda sallamamla çocuğun kamarada kaybolması bir oldu. Beni sancıyan midem, baş ağrısı ve şişmiş boğazımla baş başa bırakmıştı. Birkaç kez yutkundum fakat iyi bir sonuç

alamadım. Hangi yüzüğü yuttuğumu merak ederek dikkatle boğazıma dokundum.

Kamaranın köşesinden çıkagelen Eutroclus, uzun beyaz kalın bir kürek taşıyordu. Küreği dikkatlice geminin bir yanından suya daldırıp ağırlını verdi ve güçlükle çekmeye başladı.

Jamie de elinde bir kürekle gölgelerin arasından çıktığında yerimden zıpladım. Gürültü ve bağrışlardan dolayı onun geldiğini duymamıştım. Jamie bana bakmadan gömleğini çıkardı ve tayfaların olduğu tarafa gidip küreği suya daldırdı.

Dördüncü denemede geminin titrediğini, hafiften hareket ettiğini hissedebilmiştim. Jamie ve tayfanın cesaretlenmesiyle gemi büyük bir gürültüyle rahatça hareket etmeye başlayınca, Rollo başını kaldırıp uludu.

Yüzü boncuk boncuk terden parlayan Eutroclus, Jamie'ye başıyla işaret verip küreği ondan aldı. Jamie de aynı hareketi yaparak gülümsedi ve güverteden gömleğini alıp benden yana döndü.

Ben kaskatı kesilirken Rollo da dikkatle kulaklarını seğirtiyordu fakat Jamie ne beni azarladı ne de gemiden attı. Yalnızca titreyen fener ışığında beni incelerken kaşlarını çattı.

"Nasılsın Sassenach? Yüzün yeşile mi dönmüş yoksa fener ışığından mı böyle, tam kestiremiyorum."

"Ben iyiyim, belki biraz halsiz." Aslında birazdan daha fazlaydı. Ellerim hâlâ nemliydi ve ayağa kalkmayı denesem titreyen bacaklarımın beni taşımayacağını biliyordum. Zorla yutkunup öksürdüm ve göğsüme vurdum.

"Belki bana öyle geliyor ama sanırım yüzük boğazımda kaldı."

Jamie dikkatle beni inceledikten sonra kamaradan çıkıp yakında duran Fergus'a döndü.

"Kaptandan bir dakikalığına piposunu istediğimi söyle Fergus." Gömleğini giyerek arkasına döndü ve kıç tarafına gidip dakikalar sonra bir bardak suyla geri döndü.

Memnuniyetle bardağa uzandım, fakat Jamie onu geri çekti.

"Henüz değil, Sassenach," dedi. "Aldın mı? Sağ ol Fergus. Bir de boş bir kova getirebilir misin?" Şaşkına dönen Fergus'tan kirli pipoyu alarak başparmağını içine soktu ve kavrulmuş, yapışkan külleri kazımaya başladı.

Pipoyu ters çevirerek içindekilere suya boşalttı, sonra da kararmış parmağıyla bunu karıştırdı. Artık su, kahverengi tortular, ıslak ve yarı yanmış

tütün kalıntılarından ibaretti. Bütün hazırlıklar bittikten sonra sinsi sinsi bardağın kenarından bana baktı.

“Hayır,” dedim. “Kesinlikle hayır.”

“Evet,” dedi Jamie. “Hadi Sassenach, seni rahatsız eden şeyi hemen yok edecek.”

“Ben, şey… bekle,” dedim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Teşekkürler ama kesinlikle hayır.”

Fergus bu sefer kovayla birlikte geri geldi. Şaşkınlıktan kaşlarını kaldırmıştı. Jamie kovayı ondan aldı ve *pat* diye yanıma koydu. “Ben bunu denedim Sassenach,” dedi, “düşündüğünden çok daha etkili. Bunu, bunca kişinin ortasında gemide yapmak da hoş değil.” Elini başımın arkasına yerleştirip bardağı alt dudağıma bastırdı. “Hemen olup bitecek. Hadi, sadece bir yudum.”

Dudaklarımı kenetlemiştim. Tütün kalıntıları, kahverengi sıvı ve Kaptan Freeman’ın güvertenin kenarından attığı tütünlü tükürüğün görüntüsüyle bardaktan gelen koku midemin altüst olmasına yetmişti.

Jamie ne tartışmaya girdi ne de beni ikna etmeye çalıştı. Yalnızca elini başımdan çekip burnumu sıktı ve ben nefes almak için ağzımı açtığımda kötü kokulu bardağın içindekileri ağzıma boşalttı.

“Yut,” dedi bir eliyle ağzımı kapayarak. Çırpınmama veya itirazlarıma aldırmıyordu. O benden çok daha güçlüydü ve beni bırakmaya niyeti yoktu. Ya yutacaktım ya da boğulacaktım.

Yuttum.

***

“Yeni gibi.” Jamie gömleğinin kenarıyla gümüş yüzüğü parlatmayı bitirmişti ve fenerin ışığında ona hayranlıkla bakıyordu.

“Ne demezsin,” diye yanıt verdim soğukça. Öylece güvertede yatıyordum, sakin olmasına karşın sanki altımız hâlâ sallanıyordu. “Sen koca sadist piç kurusunun tekisin Jamie Fraser!”

Üzerime eğilip yüzümdeki saçları geriye itti.

“Sanırım. Bana bunları sayabildiğine göre sen de iyisin demektir, Sassenach. Biraz dinlen tamam mı?” Beni kibarca alnımdan öptü ve geri oturdu. Dağılmış güverteleri eski haline getiren diğerleri, Kaptan Freeman’ın

su fıçısına atarak korsanlardan saklayabildiği elma likörüyle kendilerini toparlamak için kamaralarına çekilmişlerdi. Küçük bir bardak da benim başucumda duruyordu, fakat hâlâ hiçbir şeyi yutamayacak kadar midem bulanıyordu. Yine de meyve kokusu yatıştırıcıydı.

Son sürat yol alıyorduk. Herkes buradan kaçmaya hevesliydi, sanki saldırı yerinde hâlâ tehlike hâkimdi. Artık daha hızlı hareket ediyorduk; fenerlerin yakınlarında salınan küçük böcek bulutları yok olmuş, yerini ışık huzmesinde dinlenen birkaç sineğe bırakmıştı. Kamaradan kahkaha ve Rollo'nun havlama sesleri geliyordu. Her şey normale dönüyordu.

Küçük hoş bir esinti, yüzümdeki terleri buharlaştırıp Jamie'nin saçlarını yüzüne getirerek güvertede oynuyordu. Jamie'nin kaşlarının çatıldığını ve başını hafiften yana eğdiğini görebiliyordum. Derin düşüncelere dalmıştı yine.

Bunda pek şüphe yoktu. Birincisi zengin olma ihtimali beş parasızlıkla sonuçlanmıştı; elimizde tek kalan bir çuval bezelye ve kullanılmış bir ilaç kutusuydu. Jamie'nin, Jacosta Cameron'ın karşısına dilenci gibi çıkmama isteği suya düşmüştü, artık bundan da beterdik.

Boğazım onun için acıyor, acıma öfkenin yerini alıyordu. Onun gururunun ötesinde bilinmeyen "gelecek" korkunç bir boşluktan ibaretti artık. Gelecek önceden sorulara açıktı, fakat bu tarz sorular, amaçlarımıza ulaşmamıza yardımcı olacak paraya sahip olduğumuz bilgisiyle yanıt bulmuştu, ki artık bu tersine döndü.

Beş kuruşsuz yaptığımız kuzeye yolculuk bile, harcanabilir olsun ya da olmasın servet sahibi olacağımızı bildiğimizden adeta bir maceraydı bizim için. Önceden paraya değer verdiğimi hiç düşünmemiştim, fakat güvenliğimizin bu saldırıda yok olup gitmesi aniden başımın dönmesine neden oldu, sanki uzun karanlık bir yerden düşüyor gibiydim.

Yalnızca kendinin ve benim tehlikede olduğumuzu değil, aynı zamanda birçok kişinin canının ezici sorumluluğunu hisseden Jamie'ye ne yapmıştı bu durum? Ian, Fergus, Marsali, Duncan, Lallybroch sakinleri - hatta o lanet olası Laoghaire. Jamie'nin ona yollamış olduğu parayı düşününce gülsem mi ağlasam mı emin değildim. Kindar yaratık, bizim şimdi olduğumuzdan çok daha iyi durumdaydı.

İntikam düşüncesiyle diğer korkuların azaldığını hissediyordum. Jamie, bir İskoç'a göre kindar olmamasına rağmen hiçbir Kuzey İskoçyalı böyle bir yenilgiyi (hem servet hem de onur açısından) sessizce kabul etmezdi. Jamie bunun için ne yapmaya mecbur hissediyordu kendini?

Jamie karanlık suya öylece bakıyordu. Duncan'ın aşırı duygusallığının etkisiyle Bonnet'in kaçışına yardım etmeyi kabul ettiği yeri, mezarlığı mı görüyordu yeniden?

Sonra Jamie'nin daha parasal sorunları düşünmediği geldi aklıma. O, çok daha kötü bir şeye zihnini yoruyordu. Bonnet'in idam tahtasından kurtulmasına ve masumları avlaması için onun kaçmasına yardım eden kendisiydi. Bunun yüzünden kaçımızın canı yanmıştı?

"Bunun suçlusu sen değilsin," dedim, dizine dokunarak.

"Kim peki?" dedi usulca bana bakmadan. "O adamın ne olduğunu biliyordum. Onu hak ettiği kaderine terk etmeliydim ama ben yapmadım. Aptalın tekiyim."

"Sen çok kibar bir adamsın. Bu aynı şey değil."

"Ama yakın."

Jamie ağır ağır nefes aldı. Hava ferahlatıcıydı, yağmurun yağması yakındı. Elma likörü bardağını aldı ve içti, sonra soru sorarcasına bardağı tutarak ilk kez bana baktı.

"Evet, teşekkürler." Doğrulmaya yeltendim ama Jamie beni omuzlarımdan kavrayıp kendine yasladı. İçmem için bardağı tutunca, kan sıcaklığındaki sıvı boğazımdan kayarken ateşi alıp, hastalığın ve tütünün izlerini yok ediyor, yerini yakıcı şekerin tadına bırakıyordu.

"Biraz daha iyi misin?"

Başımı olumlu anlamda sallayıp sağ elimi kaldırdım. Jamie yüzüğü parmağıma taktı, sonra parmaklarımı sıkıca kavradı.

"Acaba Charleston'dan beri bizim peşimizde miydi?" dedim.

Jamie başını iki yana salladı. Toplanmamış saçları yüzünü saklıyordu. "Sanmıyorum. Eğer mücevherlerimizin olduğunu bilseydi, Wilmington'a varmadan önce yolda tepemize binerdi. Hayır, bence Lillington'ın hizmetçilerinden birinden öğrendi. Kimse taşları duymadan önce Cross Creek için yola koyulduğumuzdan yeterince güvende olduğumuzu sanmıştım. Ancak birisi konuşmuş; bir uşak ya da sana elbise diken terzi."

Yüzü oldukça sakindi fakat duygularını sakladığı zaman ifadesi hep böyle donuktu. Aniden çıkan sıcak rüzgâr güverteyi doldurdu, yağmur gittikçe yaklaşıyordu. Jamie rüzgârın yüzüne getirdiği saçları geriye doğru itti. "Diğer yüzüğün için çok üzgünüm," dedi bir süre sonra.

"Ah, bu- " diye konuşmaya başladım, "sorun değil," ama kaybı fark

etmemle kelimeler boğazımda düğümlendi.

Altın yüzüğümü neredeyse otuz yıldır takmıştım; edilmiş yeminlerin, terk edilmişliğin, yenilenmenin ve sonunda sorumluluktan kurtulmanın belirtisiydi. Evliliğin ve ailenin belirtisi; hayatımın büyük bir kısmının belirtisi. Her şeye rağmen sevmiş olduğum adamın, Frank'in son iziydi.

Jamie hiçbir şey söylemiyordu ama sol elimi tutup kaldırdı ve başparmağıyla yavaşça eklemleri okşamaya başladı. Ben de konuşmuyordum. Derin bir iç çektim ve yüzümü geminin kıç tarafına çevirdim. Ağaçlar artan rüzgârla sallanıyor, yapraklar geminin sesini bastıracak kadar yüksek sesle hışırdıyordu.

Küçük bir damla düştü yanağıma ama yerimden kıpırdamadım. Jamie'nin elindeki elim gevşek ve oldukça kırılgan görünüyordu. Bunu, bu şekilde fark etmek şaşırtıcıydı.

Öyle ya da böyle ellerime bakmaya özen gösterirdim. Onlar benim meslek araçlarımdı, dokunma araçlarım, hem narin hem de güçlüydüler. Çok güzellerdi ki ben buna hayrandım ama bu gücün ve yetkinin güzelliğiydi, onlara hayranlık uyandıran gücün etkisiydi.

Şimdi aynı el, yüzüksüz oldukça çıplaktı ama benim elimdi. Ve çok daha iri ve kaba bir elin içindeydi ki bu onu daha küçük ve kırılgan gösteriyordu.

Jamie'nin diğer eli, gümüş yüzüğümü etime bastıracak şekilde elimi sıktı; neye sahip olduğumu bana hatırlatmak istercesine. Buna karşılık elini kaldırıp kalbimin üzerine koydum. Yağmur daha iri damlarla düşmeye başladı ama ikimiz de hareket etmiyorduk.

Sonra şiddetini arttıran yağmur, yapraklarda ve güvertede pıtırdamaya başladı. Su geçici de olsa bizi gizliyordu. Tenimde serin ve yumuşaktı yağmur, geçici de olsa korku ve yaralara merhemdi.

Bir kez daha kendimi zayıf ama yine de güvende hissediyordum. Ancak sonra fark ettim ki Jamie Fraser'ın yanındayken ben hep böyleydim.

Bölüm 4
River Run

10
Jocasta

Cross Creek, Kuzey Carolina

Haziran 1767

River Run, Cross Creek'e adını veren ırmakların kesişme noktasının yukarısında Cape Fear'ın kenarındaydı. Cross Creek, işlek kamu rıhtımı ve nehrin kenarına dizili geniş depolarıyla büyük bir yerdi. *Sally Ann* nakliye rotasından yavaşça ilerlerken, yapışkan, sıcak havanın etkisindeki kasabanın ve nehrin üzerine güçlü bir reçine kokusu çökmüştü.

Daha yeni boğucu ve pis bir koku dalgası bize ulaştığında, "Tanrım, sanki terebentin soluyor gibiyim," diye söylendi Ian.

"Asıl terebentin kokan *sensin*, evlat." Eutroclus'un nadir görülen gülümsemesi bir an için belirip kayboldu. Başıyla bir rıhtıma bağlanmış yük dubasını işaret etti. Yığılmış fıçıların bazılarından, tahtaların arasındaki çatlaklardan koyu, siyah bir sıvının sızdığı görülüyordu. Daha büyük olan diğer fıçıların alt tarafındaki çamdan ahşaba büyük "T" harfiyle sahiplerinin markası kazılmıştı.

"Doğru," diye onayladı Kaptan Freeman. Parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısmıştı ve kötü kokuyu yok etmek istercesine bir elini burnuna doğru yavaşça sallıyordu. "Yılın bu zamanlarında taşradan zift dökmek için gelenler olur. Zift, terebentin, katran. Hepsi Wilmington'dan yük dubalarıyla buraya gelir ve sonra güneye, Charleston'daki tersanelere gönderilirler."

"Ben de bu kokunun *sadece* terebentin olduğunu düşünmemiştim," dedi Jamie. Mendille ensesini sildi ve başıyla kapısı kırmızı üniformalı askerler tarafından korunan en büyük depoyu işaret etti. "Sen de kokuyu alıyor musun, Sassenach?"

Dikkatle havayı içime çektim. Burada daha değişik bir koku vardı; sıcak, tanıdık bir koku.

"Rom mu?" dedim.

"Ve kanyak. Ayrıca biraz da porto şarabı." Jamie'nin bir firavun faresi kadar hassas olan uzun burnu seğirirken, hayranlıkla onu izliyordum.

“Yeteneğini kaybetmemişsin.” Yirmi yıl önce kuzeni Jared’ın Paris’teki şarap işlerini yönetirken, burnu ve damağı şarap imalathanesinin tadım odalarında bir saygınlığa sahipti.

Jamie sırıttı. “Eğer tam burnumun dibine tutulursa sanırım hâlâ at pisliğiyle Alman şarabını birbirinden ayırabilirim. Ancak terebentinle romu ayırt etmek çok da büyük bir ustalık değil, değil mi?”

Ciğerlerini havayla dolduran Ian, öksürerek nefes verdi. “Bence hepsi aynı kokuyor.”

“İyi o zaman,” dedi Jamie. “Bir dahaki sefer sana içki yerine terebentin ısmarlarım. Benim için daha iyi olur, ucuza çıkarız.”

Bu yorumun sebep olduğu kahkahadan yararlanarak, “Zaten şu sıralar sadece terebentine param yeter,” diye ekledi. Ceketinin eteklerini eliyle fırçalayarak doğruldu. “Yakında orada olacağız. Berbat bir dilenciye benziyor muyum, Sassenach?”

Güneşe karşı parlayan düzgünce bağlanmış saçları ve karanlık profiliyle içten içe baş döndürücü olduğunu düşünüyordum. Ancak ses tonundaki belli belirsiz endişeyi yakalamıştım ve onun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım. Beş kuruşsuz olabilirdi ama öyle görünmek istemiyordu.

Teyzesinin kapısına yalvarmaya giden fakir bir akraba gibi görünme düşüncesinin, gururunu fazlasıyla yaraladığının farkındaydım. Bunu yapmaya zorlanmış olması bile katlanmasını kolaylaştırmıyordu.

Onu dikkatle inceledim. Kuzen Edwin’in verdiği ceket ve yelek gösterişli değildi ama uygundu. İnce pamuklu açık gri takımın işçiliği iyiydi ve üzerine tam oturuyordu. Gümüş olmayan düğmeleri, ne ahşap ne de kemiktendi, yalnızca kalaydan yapılmış gösterişsiz düğmelerdi. Bu kıyafetle kazancı iyi bir Protestan’a benziyordu.

Kıyafeti dışında bir Protestan’a benzeyen hiçbir tarafı yoktu. Keten gömleği epeyce kirliydi, fakat ceketi üzerinde olduğu sürece kimse bunun farkına varmazdı. Yeleğindeki eksik düğmeyi de yakasındaki dantelli jabotu zarif bir şekilde kapatıyordu. Takımında en lüks görünen bu yakasındaki dantelli jabotuydu.

Açık mavi ipekten ve görünürde deliği olmayan çorapları idare ederdi. Beyaz, keten binici pantolonu dardı ama uygundu ve oldukça temizdi.

Takım elbisesindeki tek gerçek kusur, yaptırmaya vakit bulamadığı ayakkabılarındaydı. Su ve kurum karışımıyla çizikleri kapatmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Kalitesi düşük boynuzdan yapılmış tokaları,

ham deriden kalın tabanlı ayakkabısı, bir centilmen değil de çiftçi ayakkabısı olduğunu belli ediyordu. Yine de teyzesi Jocasta'nın ilk önce ayaklarına bakacağından emin değildim.

Boyun bağcığını düzeltmek için parmak uçlarımda yükseldim ve omzundaki tüyü silkeledim. "Her şey yolunda gidecek," diye fısıldadım, gülümseyerek. "Çok yakışıklısın."

Jamie önce bir irkildi, sonra yüzündeki o ümitsiz yalnızlık ifadesi rahatlayarak yerini gülümsemeye bıraktı.

"Güzel olan *sensin*, Sassenach." Eğildi ve beni alnımdan öptü. "Küçük bir elma gibi kızardın; çok güzelsin." Doğruldu, Ian'a baktı ve içini çekti.

"Ian için onu domuz çobanı olarak işe aldım desem, millet inanır."

Ian, giysilerinin kalitesi ne olursa olsun çöplükten kurtarılmış gibi görünen o insanlardan biriydi. Saçlarının yarısı yeşil kurdelesinden çıkmış, manşetleri şimdiden görünür şekilde grileşmiş yeni gömleğindeki bir yırtıktan kemikli dirseği ortaya çıkmıştı.

"Kaptan Freeman biraz sonra oraya varacağımızı söylüyor!" diye haykırdı Ian. Varış noktamızı ilk gören kişi olabilmek için geminin yanından eğilmiş, dikkatle nehrin yukarısına bakarken gözleri heyecanla parlıyordu. "Akşam yemeğinde ne yeriz sence?"

Jamie onaylamayan bakışlarla yeğenini dikkatle inceledi. "Bence köpeklerle birlikte masadan artanları yiyeceksin. Ceketin yok mu? Ya da bir tarağın?"

"Ah, evet var," dedi Ian, sanki ceketiyle tarağı her an önünde belirecekmiş gibi etrafa bakınıyordu. "Bir ceketim var. Buralarda bir yerdeydi sanırım."

Sonunda banklardan birinin altında bulunan ceket, kendisine rahat bir yatak yapıp sahiplenen Rolla'dan çekiştirilerek zorla alındı. Köpek tüylerinin birazı hızlıca fırçalanıp yok edildikten sonra ceket Ian'a zorla giydirildi. Sonra sertçe oturtulup saçı taranıp örülürken, Jamie ona hal ve tavırlar hakkında hızlı bir hatırlatmada bulundu. Bu hatırlatma sadece olabildiğince çenesini kapalı tutmasını tavsiye etmekten oluşuyordu.

Ian samimi bir şekilde başını salladı. "Peki, Büyük Teyze Jacosta'ya korsanları anlatacak mısın?" diye sordu.

Jamie kısaca Kaptan Freeman'in bir deri bir kemik sırtına baktı. Bizi bırakır bırakmaz böylesi bir hikâyeyi Cross Creek'teki tavernalarda anlatmayacağını düşünmek büyük bir yanılgıydı. Bu hikâyenin birkaç gün - belki de birkaç saat içinde - River Run'da yayılması an meselesiydi.

“Ona anlatacağım. Ama hemen değil, Ian. Bırakalım da önce bize bir alışsın.”

***

River Run’da demir atacağımız yer, Cross Creek’in yukarı taraflarında kalıyordu. Kasabanın gürültüsü ve pis kokusundan, birkaç kilometre uzaklıktaki ağaçlar ve nehirle ayrılmıştı. Su, tarak ve kurdelelerin Jamie, Ian ve Fergus’u olabildiği kadar yakışıklı hale getirdiğini gördükten sonra kamarama çekildim. Kirli muslin elbisemi çıkarıp süngerle hızlı bir şekilde kendimi temizledim ve valiyle akşam yemeğinde giydiğim krem rengi ipek elbisemi üzerime geçirdim.

Yumuşak kumaş hafif ve serindi. Belki de öğleden sonrası için biraz fazla resmiydi ama düzgün görünmemiz Jamie için çok önemliydi; özellikle şimdi, korsanlarla karşılaşmamızdan sonra. Bunun dışındakiler kirli bir muslin ya da Georgia’dan getirdiğim temiz ama eski püskü ipek bir elbiseydi.

Saçımla ilgili yapılabilecek çok bir şey yoktu. Çabucak taradıktan sonra uçları kendiliğinden kıvrılan saçlarımı ensemde bağladım. Mücevher konusunda bir sıkıntım yok, diye düşündüm pişmanlıkla ve gümüş nikâh yüzüğümü parlatmak için elimle sıvazladım. Bomboş olan sol elime bakmaktan hâlâ kaçınıyordum. Parmağımda olması gereken altın yüzüğün hayali ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Kamaramdan çıktığımda demir atacağımız yer görüş alanına girmişti. Önünden geçtiğimiz birçok sömürgenin köhneliği karşısında, River Run dayanıklı ve güzelce inşa edilmiş tahta rıhtımıyla göze batıyordu. Küçük siyah bir çocuk, ayaklarını sıkıntıyla sallayarak rıhtımın sonunda oturuyordu. *Sally Ann*’in yaklaştığını gördüğünde sıçrayarak ayağa kalktı ve hızla koşmaya başladı. Sanırım gelişimizi duyuracaktı.

Basit gemimiz rıhtıma çarpıp durdu. Nehrin yakınındaki ağaçların perdelediği taş bir yol, yeşillikler içindeki geniş bahçelerin arasından kıvrılıyordu. Sonra bu yol tekrar birleşiyor ve sıra sütunlu ve çoklu bacalı iki katlı etkileyici bir evin önündeki geniş meydanda yarım daire biçiminde yayılıyordu. Çiçek tarhlarının bir kenarında - bir çeşit anıtmezar olduğunu düşündüğüm - beyaz mermerden yapılmış minyatür bir bina duruyordu. Krem rengi ipek elbisemin uygun olduğu fikrinden vazgeçip sinirle saçıma dokundum.

Evden aceleyle çıkıp yürüyüş yolunda ilerleyenlerin arasında kadını hemen fark etmiştim. Onun kim olduğunu bilmeseydim bile bir MacKenzie olduğunu

anlardım. Çarpıcı bir kemik yapısı, Vikinglere özgü geniş elmacık kemikleri ve kardeşleri Colum ve Dougal gibi pürüzsüz bir alnı vardı. Yeğeni ve yeğenin kızı gibi hepsinin aynı kandan geldiklerinin işareti olan uzun bir boya sahipti.

Etrafını saran sürü halindeki zenci hizmetçi kızlardan bir baş daha uzun olan kadın, evden patikaya doğru süzülürcesine gelirken bir eli hizmetçisinin kolundaydı. Gerçi böylesi bir yardıma ihtiyacı olmayan gördüğüm nadir kadınlardan biriydi.

Uzun boylu ve hızlı olan kadın, saçının beyazlarına ters düşen sert adımlarla yürüyordu. Bir zamanlar saçları Jamie'ninki gibi kızıl olmalıydı, çünkü az da olsa hâlâ saçlarında kızıllık vardı.

Önde gelenlerin arasındaki küçük çocukların biri bağırdı ve içlerinden ikisi, kalabalıktan kurtularak demir attığımız yere doğru uzanan patikadan hızla koşturmaya başladılar. Etrafımızı çevreleyip yavru köpekler gibi bağrışmaya başladılar. İlk başta söylediklerinden bir şey anlamamıştım. Fakat Ian onlara şakayla karşılık verdiğinde Gaelce bağrıştıklarını anlayabildim.

Jamie, ilk karşılaşmada ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini düşündü mü bilmiyordum ama o an gelince öne doğru çıkıp Jocasta MacKenzie'nin yanına gitti ve, "Teyze, benim Jamie," diyerek ona sarıldı.

Ancak teyzesini bırakıp bir adım geriledğinde yüzünü görebilmiştim. Yüzünde, sabırsızlık, mutluluk ve korku arasında gidip gelen, daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Ufak bir şaşkınlık anında Jocasta MacKenzie'nin, ablasına yani Jamie'nin annesine çok benziyor olabileceği aklıma geldi.

Jamie'nin koyu mavi gözlerini ondan almış olabileceğini düşündüm ama tam göremiyordum. Teyzesi, gözyaşları arasından güldüğü için gözleri buğulanmıştı. Jamie'yi kollarından tutarken, yüzünde var olmayan bir saç telini çekmeye çalışırcasına yanağına dokunmak için uzandı.

"Jamie!" dedi defalarca. "Jamie, küçük Jamie! Ah, geldiğine çok sevindim, genç adam!" Elini bir kere daha uzatarak saçlarına dokundu, yüzünde bir hayret ifadesi vardı.

"Yüce Meryem, dev gibi olmuşsun! En az kardeşim Dougal kadar uzunsun!"

Jamie'nin yüzündeki mutluluk ifadesi bir an solduysa da gülümsemeye devam etti ve beni teyzesinin karşısına getirdi.

"Teyzeciğim, sana karımı takdim edebilir miyim? Bu Claire."

Yüzü ışıldayarak anında elimi elleri arasına aldığında, bir sızıyla uzun, güçlü parmaklarının farkına vardım. Gerçi parmak eklemleri yaşla birlikte az da olsa yumru yumru olmuştu ama cildi yumuşaktı. Kavrayışı Brianna'nınki gibi cesaret kırıcı bir his uyandırıyordu.

"Seninle tanıştığıma çok mutlu oldum, sevgili kızım," dedi ve yanağımdan öpmek için beni kendine çekti. Elbisesinden nane ve mine çiçeğinin güçlü kokusu geliyordu ve bir anda kendimi kutsal bir varlığın koruması altında hissettim.

"Çok güzel!" dedi beğeniyle, uzun parmakları elbisemin kollarını okşuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ama o sırada Ian ve Fergus tanıştırılmak üzere yanımıza geldi. Her ikisini de kucaklayarak sevgiyle karşılarken Fergus'un kibar bir Fransız tavrıyla elini öpmesine kahkahayla güldü.

Onlardan ayrılarak, "Gel," derken elinin tersiyle ıslak yanaklarını siliyordu. "Gelin canlarım, çay içip bir şeyler yiyelim. Böyle bir yolculuktan sonra çok aç olmalısınız. Ulysses!" Etrafına bakındığı sırada kâhya bir adım öne çıkıp başıyla bizi selamladı.

"Madam," diyerek beni, "Sör," diyerek de Jamie'yi selamladı. Yumuşak bir ses tonuyla, "Her şey hazır, Bayan Jo," dedi ve elini tutması için hanımına uzandı.

Taş yoldan yürümeye başladıklarında, Fergus, Ian'a dönerek kâhyanın zarif tavırlarını taklit etti ve sonra alay edercesine kolunu ona uzattı. Ian zarifçe Fergus'u arkasından tekmeledi ve patikada yürümeye devam ederken etrafı görebilmek için çevresine bakındı. Yeşil kurdelesi çözülmüş sırtının ortasında sallanıyordu.

Jamie bu eşek şakaları yüzünden homurdanırken yine de gülümsüyordu.

"Madam?" Kolunu bana uzattı ve ben de koluna girdim, sonra bizi karşılamak için kapılarını açmış River Run'a götürecek patikada salına salına yürümeye devam ettik.

***

Yüksek tavanları ve alt kattaki bütün odalarda bulunan büyük Fransız kapılarıyla evin içi geniş ve havadardı. Büyük yemek odasından geçerken bir an gümüş ve kristal eşyalar ilişti gözüme. Bu da Hector Cameron'ın çok başarılı bir çiftlik sahibi olduğunun ispatı, diye düşündüm.

Jocasta bizi daha küçük, sıcak ama diğer odalarda olduğu gibi kaliteli mobilyalarla döşenmiş kendi misafir odasına götürdü. Süs eşyalarının parıltıları ve cilalanmış mobilyaların ışıltılarına rağmen, oda yine de sade dokunuşlar taşıyordu. Yaz çiçeklerinin olduğu camdan bir vazo, süslü gümüş bir çan ve açık Fransız kapılardan gelen hafif esintiyle kendi kendine dönen bir çıkrığın yanında, yünlerle dolu büyük bir örgü sepeti küçük, cilalı ahşap bir masanın üzerinde duruyordu.

Odaya kadar bize eşlik eden kâhya, hanımını yerine oturttuktan sonra sürahi ve şişe koleksiyonunun durduğu büfeye döndü.

“Gelişinizi kutlamak için bir şeyler içeriz, değil mi Jamie?” diye soran Jocasta, uzun ince elini büfeye doğru salladı. “Sanırım İskoçya’dan ayrıldığınızdan beri doğru düzgün bir viski içememişsinizdir, değil mi?”

Jamie gülerek teyzesinin karşısına oturdu. “Gerçekten de içmedik, teyze. Viskileri burada nasıl bulabildin?”

Jocasta omzunu silkti ve gülümsedi, keyfi yerinde görünüyordu. “Enişten yıllar önce bunları stok yapmıştı. Depo dolusu tütün karşılığında, bir gemi yükünün yarısı kadar şarap ve likörü satma amaçlı takas etmişti… ama sonra kolonilerde biradan daha alkollü içki satılmasını yasaklayan bir kanun çıktı. Bu yüzden de içki kilerimizde iki yüz şişeyle kalakaldık.”

Jocasta, bakma zahmetine bile girmeden sandalyesinin yanındaki masaya elini uzattı. Bakmaya ihtiyacı yoktu; kâhyası kristal bardağını tam da parmaklarının değeceği yere yavaşça koymuştu. Parmaklarıyla bardağı sarıp kaldırdı ve büyük bir zevkle gözlerini kapayarak içkiyi kokladı.

“Kilerde fazlasıyla içki var. Ne kadar çok içsem de tek başıma bitiremeyeceğim kadar fazla!” Gözlerini açtı ve gülümseyerek bardağını bize doğru kaldırdı. “Sana, yeğenim ve senin sevgili eşine. Umarım bu evi kendi eviniz gibi görürsünüz! *Slàinte!* Sağlığınıza!”

“*Slàinte mhar!*” dedi Jamie ve hepimiz içkilerimizi yudumlamaya başladık.

Tereyağı gibi yumuşak ve güneş ışığı gibi iç yakan iyi bir viskiydi. Sıcaklığın mideme indiğini ve oradan belkemiğime yayıldığını hissedebiliyordum.

Jamie’de de aynı etkiyi göstermiş gibiydi; yüzü rahatladıkça kaşlarının arasındaki çizginin yavaşça kaybolduğunu görebiliyordum.

“Kız kardeşine buraya sağ salim geldiğinizi söylemek için Ulysses’e bu gece mektup yazdıracağım,” diyordu Jocasta. “Yol boyunca başınıza gelebilecek talihsizlikleri düşünerek küçük kardeşi için çok endişeleniyordu.”

Jamie bardağını bıraktı ve sıkıntılı bir itirafta bulunabilmek için boğazını temizleyerek güç almaya çalıştı.

“Talihsizlikler demişken, teyze, korkarım ki sana söylemem gereken bir…”

Başımı çevirdim, talihimizin üzücü durumunu kısaca açıklarken onu seyrederek sıkıntısını arttırmak istemiyordum. Jocasta dikkatle dinledi, korsanlarla olan karşılaşmamız yüzünden dehşete düşerek alçak sesli çığlıklar atıyordu. “Ahlaksızlar, ah, ahlaksızlar!” diye haykırdı. “Sizin kibarlığınızı bu şekilde mi ödeyeceklerdi! O adam asılmalı!”

“Benden başka suçlanacak kimse yok, teyze,” dedi Jamie pişmanlıkla. “Ben olmasam o adam *asılacaktı*. Adamın zaten bir hain olduğunu biliyordum, sonunda da bir kötülük yapmasına çok fazla şaşırmamam gerekir.”

“Hmm.” Jocasta koltuğunda doğruldu, konuşurken Jamie’nin sol omzunun biraz üstüne bakıyordu.

“Ne olursa olsun, yeğenim. River Run’ı eviniz olarak görmenizi istiyorum. Bunda ciddiyim. Hepiniz hoş geldiniz. Ve talihinizi düzeltmek için bir yol bulacağımızdan eminim.”

Jamie, “Teşekkür ederim, teyze,” diye mırıldandıysa da teyzesiyle göz göze gelmek istemediği için yere bakıyordu. Ben de eklem yerlerini beyazlatacak kadar viski bardağını sıkıca tuttuğunu görebiliyordum.

Neyse ki sohbet Jenny ve onun Lallybroch’ta yaşayan ailesine kaydı da Jamie’nin utancı biraz azaldı. Akşam yemeği haber verildi; çimenliklerden ve çiçek tarhlarından gelen akşam esintisinin mutfaktan taşıdığı cezbedici kızarmış et kokusunu alabiliyordum.

Ian süs eşyalarını eline alıp tekrar yerine koyarak odanın içinde gezinirken, Fergus ayağa kalkıp nazikçe izin istedi. Evin içinde sıkılan Rollo, kapı eşiği boyunca gayretle koklayarak yolunu bulmaya çalışıyor, evin titiz kâhyası bariz bir hoşnutsuzlukla onu seyrediyordu.

Zevkten de öte çok özenle düzenlenmiş güzel ev ve içindeki bütün mobilyalar sadeydi ama iyi bir işçilikle yapılmışlardı. Ian birden duvardaki büyük tablonun önünde durunca, evdeki zarif düzenlemenin ve şık uyumun arkasında yatan sebebi fark ettim.

“Jocasta Teyze!” diye haykırdı Ian, sabırsızlıkla teyzesinin yüzüne bakmak için döndü. “Bunu sen mi yaptın? Üzerinde adın yazıyor.”

Bir an Jocasta’nın yüzünün gölgelendiğini düşündüm ama kadın sonra tekrar gülümsedi.

“Dağ manzarasını mı? Onların görüntüsünü her zaman sevmişimdir. Hayvan derilerini takas etmek için taşraya gittiğinde ben de Hector’la giderdim. Dağlarda kamp yapardık ve alev alev yanan büyük bir şenlik ateşi yakardık. İşaret verebilmek için hizmetçiler ateşin gece gündüz yanmasını sağlıyorlardı. Ve birkaç gün içinde vahşi Kızılderililer ormandan gelip konuşmak ve viski içmek için ateşin başına oturur ve takas yaparlardı. Ben… ben de eskiz defterim ve karakalemlerimle saatlerce oturup görebildiğim her şeyi çizerdim.”

Döndü ve başıyla odanın diğer tarafını işaret etti. “Git ve o köşedeki tabloya bak, delikanlı. Ağaçlara saklanmış Kızılderili’yi bulabilecek misin?”

Jocasta viskisini bitirdi ve bardağını sehpaya koydu. Kâhya yenilemeyi önerdi, fakat kadın, adama hiç bakmadan elini sallayarak onu gönderdi. Kâhya içki sürahisini yerine bırakarak koridorda sessizce kayboldu.

“Evet, dağ manzarasını severim,” dedi Jocasta yeniden yumuşak bir sesle. “İskoçya gibi kasvetli ve çorak değil ama kayaların üzerindeki güneş ve ağaçlardaki sis bana hep Leoch’u hatırlatmıştır.”

Başını iki yana salladı, Jamie’ye gülümserken yüzü biraz fazla ışıldamıştı. “Lakin benim evim uzun zamandır artık burası, yeğenim. Umarım sen de burayı evin olarak görürsün.”

Zaten pek fazla seçeneğimiz yoktu ama Jamie, minnettar olduğunu mırıldanarak başını salladı. Ancak aniden başını kaldırıp ürkmüş bir şekilde havlayan Rollo yüzünden sözleri yarıda kaldı.

“Ne oldu, köpek?” dedi Ian, büyük kurt köpeğinin yanına gelerek. “Bir koku mu aldın?” Rollo sızlanarak dışarıdaki gölge gibi görünen çiçek tarhlarına bakıyordu ve kalın kürkü huzursuzlukla seğiriyordu.

Jocasta başını açık kapıya doğru çevirdi ve duyulabilir şekilde kokladı, açık burun delikleri adeta çan gibi yayılmıştı. “Kokarca bu,” dedi.

“Kokarca mı?” diyen Ian dehşetle kadına bakıyordu. “Evin bu kadar yakınına geliyorlar mı?”

Jamie aceleyle kalktı ve bakabilmek için dışarı çıktı. “Ben henüz göremedim,” dedi. Eli kendiliğinden belini yokladı ama bu takım elbisesiyle hançerini takamamıştı. Jocasta’ya döndü. “Evde silah var mı, teyze?”

Jocasta’nın ağzı açıldı. “Evet,” dedi. “Çok var. Fakat- ”

“Jamie,” dedim, “kokarca bir-”

İkimiz de konuşmamızı bitiremeden bahçe sınırındaki aslanağızlarının

arasında bir karışıklık çıktı. Çiçeklerin uzun bitki sapları öne ve arkaya doğru sallanıyordu. Rollo hırladı, boynunun arkasındaki tüyler kızgınlıkla havaya kalkmıştı.

"Rollo!" Ian silah olarak kullanabileceği bir şey bulabilmek için etrafa bakındı, şöminedeki demir çubuğu yakaladı ve başının üzerinde sallayarak kapıya doğru gitti.

"Ian, bekle!" diyen Jamie, yeğeninin havaya kalkmış kolunu yakaladı. "Bak." Yüzünde koca bir gülümsemeyle çiçeklerin bitimini gösterdi. Aslanağzı çiçekleri ikiye ayrılmış, siyah-beyaz çizgileri olan şişman bir kokarca ortaya çıkmıştı ve belli ki kendi dünyasında bütün bu olanların doğru olduğunu düşünüyordu.

"*Bu* mu kokarca?" diye sordu Ian, kuşkuyla. "Bu pis kokulu minicik bir sansardan farklı bir şey değil!" Burnunu kırıştırdı, yüzünde eğlenmeyle tiksinme arasında bir ifade vardı. "Peh! Ben de bunun tehlikeli büyük bir canavar olduğunu düşünmüştüm!"

Kokarcanın kendinden memnun ilgisiz hali, Rollo'ya fazla gelmişti, ileri doğru atılarak kısa, hiddetli bir şekilde havladı. Saldıracak gibi yaparak terasta bir ileri bir geri gidiyordu. Hırlıyor ve gürültüden rahatsız olmuş kokarcaya kısa hamleler yapıyordu.

Jamie'nin arkasına sığınarak, "Ian," dedim, "köpeğini çağır. Kokarcalar tehlikelidir."

"Tehlikeli mi?" Jamie yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle bana döndü. "Ama ne-"

"Sansarlar sadece pis kokar," diye açıkladım. "Kokarcalar da… Ian, hayır! Onu rahat bırak ve içeri gir!" Ian merakla elini uzattı ve demir çubukla kokarcayı dürttü. Kokarca bu yersiz samimiyete kızdı ve ayağını yere vurarak kuyruğunu kaldırdı.

Arkamdan bir sandalye gıcırtısı gelince, sesten yana döndüm. Jocasta ayağa kalkmış, paniklemiş gibi görünüyordu ama kapıya gelmek için bir harekette bulunmadı. "Neler oluyor?" dedi. "Ne yapıyorlar?" Beni şaşırtan, onun başını bir sağa bir sola çevirip odaya bakıyor olmasıydı, sanki karanlıkta birinin yerini belirlemeye çalışıyor gibiydi.

Aniden gerçeği anladım; kâhyasının kolundaki eli, karşılarken Jamie'nin yüzüne dokunması, kavraması için uygunca bırakılan bardak ve Ian'ın onun resim yapması hakkında konuşurken yüzünün gölgelenmesi… Jocasta Cameron kördü.

Boğuk bir haykırış ve insanın içine işleyen acı bir havlama beni silkeleyerek terastaki daha acil olan duruma dönmeme sebep oldu. Keskin bir koku, dev bir dalga halinde odaya dağıldı, yere çarparak coştu ve etrafımda mantar şeklinde yükselen bir bulut oluşturdu.

Tıkanmış, nefesim kesilmiş ve pis kokudan gözlerim yaşarmış bir halde, nefes nefese Gaelce söylenen Jamie'yi el yordamıyla aradım. Dışarıdaki acıklı uluma ve inlemelerin yarattığı kulağa hoş gelmeyen seslerin yanı sıra, arkamdan Jocasta'nın zilinin hafifçe çınlamasını duydum.

"Ulysses?" dedi, teslim olmuş bir sesle. "Akşam yemeğinin gecikeceğini aşçıya söylesen iyi olur."

***

"Şansımıza en azından yaz ayındayız," dedi Jocasta, ertesi günkü kahvaltıda. "Ya bu kışın olsaydı ve biz de kapıları kapalı tutmak zorunda kalsaydık!" Yaşına göre şaşırtıcı bir şekilde iyi durumda olan dişlerini göstererek kahkaha attı.

"Ah, evet," diye mırıldandı Ian. "Lütfen, biraz daha kızarmış ekmek alabilir miyim, madam?"

O ve Rollo nehirde ilk yıkananlar olmuşlardı ve arka bahçedeki tuvaleti kaplayan asmalardan alınan iri domateslerle kendilerini ovmuşlardı. Bu mahsullerin kokuyu azaltıcı özellikleri, insan dışkısının kokusunu giderdiği gibi kokarca sıvısı üzerinde de işe yaramıştı ama iki durumda da tamamen etkisizleştirmek mümkün olmuyordu. Ian, açık Fransız kapının yanındaki uzun masanın bir ucunda tek başına oturuyordu. Ona kızarmış ekmeğini getiren hizmetçi tabağı önüne koyarken fazla belli etmeden burnunu buruşturdu.

Belki Ian'ın yakınlığı ve açık havada olma arzusu, Jocasta'nın River Run'ın yukarı taraflarında kalan ormandaki terebentin fabrikasını görmek için atla gezintiye çıkmayı önermesine sebep olmuştu.

"Oraya gidip dönmek bir gün sürüyor ama havanın iyi olacağını düşünüyorum." Altın başak otlarının ve alev çiçeklerinin üzerinde vızıldayan arıların olduğu taraftaki açık Fransız pencereye doğru döndü. "Onları duyuyor musun?" dedi Jamie'ye, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme hâkimdi. "Arılar havanın sıcak ve açık olacağını söylüyorlar."

"Çok keskin kulaklarınız var Madam Cameron," dedi Fergus kibarca. "Eğer ahırınızdan bir atı ödünç almama izin verirseniz ben kasabaya gitmeyi tercih

ederim.” Jamaika’da bulunan Marsali’ye mektup göndermek için can attığını biliyordum; önceki gece maceralarımızı ve sağ salim gelişimizi açıklayan uzun bir mektup yazmasına yardım etmiştim. Bir kölenin haftalık mektupları götürmesini beklemektense kendi eliyle postalamayı tercih ediyordu.

“Tabii ki alabilirsiniz, Bay Fergus,” dedi Jocasta zarifçe ve gülümseyerek masaya baktı. “Dediğim gibi, hepiniz River Run’ı kendi eviniz gibi görmelisiniz.”

Jocasta yolculukta bize eşlik edeceğini açıkça belirtti; koyu yeşil muslin elbisesiyle aşağı indiğinde arkasındaki Phaedre adındaki kız kadife kurdeleyle uyumlu şık bir şapka taşıyordu. Koridorda duraksadı ama şapkayı hemen takmaktansa Phaedre’nin beyaz keten bandı, kafasının etrafına gözlerini örterek sıkıca sarmasını bekledi.

“Işık dışında hiçbir şey göremiyorum,” diye açıkladı Jacosta. “Nesnelerin ne olduklarını çıkaramıyorum. Yine de güneş ışığı bana acı veriyor, o yüzden de dışarı çıkarken gözlerimi korumak zorundayım. Hazır mısınız, canlarım?”

Bu, onun körlüğü hakkındaki şüphelerimin bazılarını gidermiş olsa da tamamen dindirmedi. Beyne giden sinirlerin zamanla işlevlerini yapamamasından kaynaklanan Tavuk Karası mıydı acaba? Geniş ön koridorda arkasından ilerlerken körlüğün nedenini merak ediyordum. Yoksa makula dejenerasyon[8]* muydu? Gerçi göz tansiyonundan kaynaklanma olasılığı daha yüksekti. Çıplak gözle görülemeyenleri görmek için can atarak parmaklarımın görünmez bir oftalmoskopu[9]** kavrayışı ilk değildi… ve son olmayacağını da biliyordum.

8 Yaşla birlikte net görememe hastalığı. (ç.n.)

9 Göz doktorlarının gözün içini görebilmeleri için kullandıkları alet. (ç.n.)

Ahıra gittiğimizde bir at arabası bekliyordum ama Jocasta için eyerlenip hazırlanmış kısrağı gördüğümde şaşırmıştım. Bu büyüleyici atların Tanrı vergisi yetenekleri, MacKenzie arazisinde kuvvetlice koşmalarıydı. Kısrak başını kaldırdı, sahibesini görünce kişnedi ve Jocasta hemen atın yanına gitti, yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

“*Ciamar a tha tu*?[10]*” dedi, atın kemerli yumuşak burnunu okşayarak. “Bu benim tatlı Corinna’m. Sevimli bir kız, değil mi?” Elini cebine atarak atın kibarca kabul ettiği küçük yeşil bir elmayı çıkardı.

10 (Gal.) Nasılsın? (ç.n.)

“Dizinle ilgilendiler mi, *mo chridhe*.” Atın omzunda ve dizinde elini

gezdirerek iyileşmekte olan yara izini arayıp buldu ve maharetli parmaklarıyla inceledi. “Ne dersin, yeğenim? Sence sağlıklı mı? Bir günlük yolculuğa dayanır mı?”

Jamie dilini şaklatınca Corinna kendi dilinden konuşan bir insan olduğunu fark ederek nazikçe ona doğru bir adım attı. Jamie atın bacağına bir göz attıktan sonra, dizginini eline alıp yürümeye teşvik etmek için yumuşak bir ses tonuyla Gaelce bir şeyler söyledi. Sonra durması için dizginlerinden çekti ve eyere atlayarak ahırın bulunduğu açıklıkta iki kere tırıs giderek onları bekleyen Jocasta’nın önünde durdu.

Jamie yere indiğinde “Tamamdır,” dedi. “Yeteri kadar zinde, teyze. Neden yaralandı?”

“Bir yılan yüzünden, sör,” dedi seyis. Jamie ve atı kenardan dikkatle izleyen genç, zenci bir delikanlıydı.

“Bu yılan sokması değil sanırım,” dedim, şaşırmıştım. “Yarılmış gibi görünüyor… sanki bacağını bir şeye kaptırmış gibi.”

Seyis kaşını kaldırarak bana baktı ve saygılı bir şekilde başını salladı.

“Evet, hanımefendi, böyle oldu. Bir ay önceydi, yüksek sesle feryat ettiğini duydum. Sanki ağır bir cisimle dövülüyormuş gibi *güm* diye çarpışma sesleri geliyordu. Ahır başıma yıkılıyor gibiydi. Problemin ne olduğunu görmek için hızla ahıra girdiğimde yemliğin altındaki samanların içinde, ezilmiş halde büyük zehirli yılanın kanlı cesedini buldum. Yemlik parçalara ayrılmıştı. Küçük kısrak da köşede titriyordu, parçalardan birinin yardığı bacağından kan akıyordu.” Ata bakarken yüzünde apaçık bir gurur ifadesi vardı. “Ah, sen çok cesur, küçük bir varlıksın, kızım!”

Jocasta kuru bir sesle bana “Büyük zehirli yılan neredeyse yarım metre boyundaydı,” diye fısıldadı. “Ve ayrıca basit, yeşil bir bahçe yılanıydı. Lakin bu aptal şeyler yılanlardan hastalık derecesinde korkarlar.” Başını genç seyisin olduğu yöne doğru eğdi ve gülümsedi. “Küçük Josh da onları pek sevmez, değil mi?”

Seyis gülümsedi ve, “Evet, madam,” dedi. “Aynı kızım gibi, ben de o yaratıklara dayanamıyorum.”

Karşılıklı konuşmaları dinleyen Ian, merakını daha fazla saklayamadı. “Nereden geliyorsun?” diye sordu seyise, genç adama büyülenmiş gibi dikkatle bakıyordu.

Josh’ın alnı kırıştı. “Nereden mi geliyorum? Bir yerden gelmiyo… Ah, evet. Ne demek istediğinizi şimdi anladım. Nehrin yukarısında, Bay George

Burnett'ın yerinde doğmuşum. Bayan Jo, beni iki sene önce Paskalya zamanı satın aldı."

Jamie, "Sanırım Bay Burnett'ın Aberdeen'e kuş uçuşu mesafede doğmuş olabileceğini düşünebiliriz," dedi bana yumuşak bir ses tonuyla. "Değil mi?"

River Run oldukça büyük bir araziyi kaplıyordu, sadece en önemli yeri olan nehir kenarı arazisini değil, koloninin üçte birini kaplayan değerli uzun yapraklı çam istiflerini de içeriyordu. Buna ek olarak, Hector Cameron daha sonradan Cape Fear'a akan birçok kollardan birini içeren ırmağın olduğu araziyi de başarılı bir şekilde elde etmişti.

Böylelikle, sadece değerli hammaddeler olan kerestelik orman, zift ve terebentin elde etmekle kalmayıp bunların satışı için de uygun bir yere sahip olmuştu. Sadece yeterli miktarda tütün ve çivit otu üreten River Run'ın gelişip zenginleşmesi küçük bir mucizeydi. Gerçi atla geçerken gördüğümüz güzel kokulu yeşil tütün tarlaları, bana yeterlilikten daha fazlası olduğunu düşündürdü.

"Orada küçük bir bıçkı atölyesi var," diye açıkladı Jocasta, atla ilerlerken. "Irmağın koluyla nehrin birleştiği yerin tam yukarısında kalıyor. Kesim ve şekillendirme burada yapılıyor ve sonra da keresteler ve fıçılar ırmağın aşağısına doğru, Wilmington'a yük dubalarıyla gönderiliyor. Eğer akıntıya karşı kürek çekmeyi tercih ederseniz evle atölye arasında pek bir mesafe yok ama ben size biraz olsun araziyi göstermek istedim." Çam kokulu havayı zevkle içine çekti. "Dışarı çıkmayalı çok olmuştu."

Güzel bir *araziydi*. Çam ormanına girdiğimizde güneş, ağaçların iğne yaprakları tarafından kapandığından hava biraz daha serindi. Ağaçlar dallanıp budaklanmadan önce gövdeleri altı ya da dokuz metre kadar yukarıya doğru yükseliyordu. Atölyede üretilen malların büyük bir kısmının, Kraliyet donanması için yapılan gemi direkleri ve serenler olduğuna şaşmamak gerekirdi.

Jocasta'nın konuşmalarından River Run'ın donanmayla büyük iş anlaşmaları yaptığı anlaşılıyordu; gemi direkleri, serenler, tirizler[11], gemi kaburgaları, zift, terebentin ve katran. Jamie atını her şeyi en ince detayıyla anlatan Jocasta'nın yanında sürerek onu dikkatle dinliyordu. Ian ve ben de arkalarından onları takip ediyorduk. River Run'ı inşa ederken kocasıyla birlikte çalıştıkları belli oluyordu; şimdi kocası yanında olmadığına göre bu koca yeri tek başına nasıl idare ettiğini merak ettim.

11 Çarpma ve sürtüşmelerden korunmak için güvertesiz teknelerin, direklerin ve dubaların dış kenarlarına takılan, tahtadan veya halat örgüsüyle yapılmış çıkıntı. (ç. n.)

"Bak!" dedi Ian, eliyle işaret ederek. "Bu ne?"

Dizginleri çekerek atımı onunkiyle işaret ettiği ağaca doğru yürüttüm. Kalın bir ağaç kabuğu soyularak ağacın iç kısmını ortaya çıkarmıştı. Ağacın iç kısmındaki sarı-beyaz bölümde, bıçakla ileri geri kesilmişçesine paralel çapraz çizgiler vardı.

“Yaklaştık,” dedi Jocasta. Jamie durduğumuzu gördü ve geri gelerek bize katıldılar. “Bu gördüğünüz bir terebentin sakız ağacı; kokusundan anladım.”

Hepimiz kokusunu alıyorduk; kesilmiş odun ve keskin reçine kokusu o kadar güçlüydü ki ağacı gözlerim bağlı bulabilirdim. Durduğumuz yerden uzaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Birbirlerine seslenen çalışan adamların ve baltaların gürültüleri geliyordu. Nefes aldığımda yanan bir şeyin kokusunu da aldım.

Jocasta, Corinna’yı kesilmiş ağacın kenarına doğru yaklaştırdı.

“İşte,” dedi, keski ile yontularak, tırtıklı bir oyuk haline gelen kesilmiş ağacın dibine dokundu. “Biz buna kutu diyoruz, terebentinin hammaddesi ve özsuyu akıyor, burada toplanıyor. Bu neredeyse dolmuş; çok geçmeden bir köle gelip boşaltır.”

Daha sözü bitmeden ağaçların arasından bir adam belirdi; üzerinde peştamaldan başka bir şey olmayan köle, arkasında geniş bir kayış sarkan, her iki tarafında fıçı olan iri, beyaz bir katırla geliyordu. Katır bizi gördüğü anda durdu ve başını arkaya doğru atarak deli gibi anırdı.

“Bu Clarence olmalı,” dedi Jocasta, gürültünün arasından duyulacak kadar yüksek sesle konuşmuştu. “İnsanları görmekten hoşlanır. Peki yanındaki kim? Sen misin, Pompey?”

“Eğet, hanmım. Benim.” Köle, katırın alt dudağını sıkıca tutarak sertçe büktü. “Kess atık, senni mikkop!” Konuşmasını akla uygun bir şekilde “Kes artık, seni mikrop!” olarak çevirirken adam bize doğru döndü. Bozuk konuşmasının nedenini anlayabilmiştim. Çenesinin sol alt yarısı yoktu; yüzünün elmacık kemiği altındaki bölümü derin bir çukur gibi çökmüş ve beyaz yara dokusuyla dolmuştu.

Sanırım Jocasta, şoktan nefesimin kesildiğini duymuştu galiba - ya da böyle bir tepki bekliyordu - çünkü gözündeki bağı bana doğru çevirmişti.

“Zift patlamasında oldu. Ölmemesi büyük bir şanstı. Hadi gelin, atölyeye yaklaştık.” Seyisini beklemeden atının başını ustalıkla çevirdi ve hızla ayrılarak ağaçların arasından yanık kokusuna doğru gitti.

Ormanın sessizliğiyle terebentin imalathanesinin gürültüsü hayranlık vericiydi; harıl harıl çalışan insanlarla dolu geniş bir açık alandı. Çoğu,

üzerinde çok az kıyafet olan ve vücutlarının açıkta kalan yerleri kömüre bulanmış kölelerdi.

“Barakalarda birileri var mı?” Jocasta başını bana doğru çevirdi.

Üzenginin üzerinde yükselerek, açıklık alanın biraz uzağında kalan bir sıra köhne barakanın olduğu yere doğru baktım. Bir renk ışıltısı gördüm; İngiliz donanması üniforması içinde üç adam ve koyu yeşil ceketli bir başkası vardı.

“Bu gördüğün benim özel bir arkadaşım,” dedi Jocasta, tarifim üzerine memnun olmuş bir gülümsemeyle. “Bay Farquard Campbell. Gelin, yeğenim, onunla tanışmanızı istiyorum.”

Yaklaşınca, adamın altmış yaşında ya da o civarda, orta boylu ama bazı İskoç erkeklerinin yaşlandıkça gösterdikleri sertliğin onda da olduğunu gördüm.

Campbell, Jocasta’yı sevinçle selamlarken bana saygıyla reverans yaptı. Ian’ı kaşını kaldırarak selamladı ve sonra kurnaz gri gözlerini Jamie’ye çevirdi.

“Geldiğiniz için çok memnun oldum, Bay Fraser,” dedi elini uzatarak. “Çok memnun oldum. Teyzeniz sizin River Run’ı ziyaret etme niyetinizi öğrendiğinden beri hakkınızda çok şey duydum.”

Jamie’yle tanıştığına içtenlikle memnuniyet duyuyormuş gibi görünüyordu ki bu bana garip geldi. Çoğu insanın Jamie’yi tanımaktan mutlu olmadıklarından değil - bana göre çok çekici bir adamdır - ama dış görünüş olarak tamamen çekingen ve sessiz görünen biri için Campbell’ın bu alışılmadık coşkulu karşılamasında kuşkulu bir şey vardı.

Eğer Jamie bir gariplik hissettiyse de şaşkınlığını kibar görünümünün arkasına saklamıştı. “Beni düşünerek vakit ayırmış olmanızdan dolayı gurur duydum, Bay Campbell.” Jamie, memnun bir ifadeyle gülümsedi ve başını eğerek deniz subaylarını selamladı. “Beyler? Sizi tanıdığıma da memnun oldum.”

Bunu fırsat bilen tombul, kaşları çatık ufak tefek biri olan Yüzbaşı Wolff ve iki teğmeni kendilerini tanıttılar. Sonra baştan savma bir selamlamayla beni ve Jocasta’yı düşüncelerinin ve konuşmalarının dışında tutarak dikkatlerini birden kerestelerin ölçüsüne ve galon ölçü birimine verdiler.

Jamie, kaşını kaldırarak bana baktı ve Jocasta’ya da hafifçe başını salladı. Bu evlilik dilinde; biz erkekler işi idare ederken sen teyzemi al ve git demekti.

Jocasta nedense oradan ayrılmaya hiç hevesli görünmüyordu. “Sen devam

et, canım,” diye ısrar etti. “Josh sana her şeyi gösterir. Beyler işlerini hallederken ben de gölgede bekleyeceğim; korkarım bu sıcaklık benim için çok fazla.”

Erkekler iş konuşmak için derme çatma masası ve birkaç taburesi olan ön tarafı açık bir barakaya geçtiler. Burası muhtemelen kölelerin yemeklerini yerken hava alma uğruna karasineklere katlandıkları yerdi. Diğer baraka depolama hizmeti görüyordu, etrafı çevrilmiş olan üçüncü barakaysa anladığım kadarıyla yattıkları yer olmalıydı.

Barakaların dışında, açıklık alanın ortasına doğru iki ya da üç ayrı ateş yakılmış ve üzerlerinde güneş ışığında buharı tüten, üçayaklı kaideye asılmış büyük kazanlar vardı.

Beni kazanlardan birinin yanına götürerek, “Orada terebentini kaynatıp zift haline getiriyorlar,” diye açıkladı Josh. “Bazıları oradaki gibi fıçılara dolduruluyor,” - fıçıların yığıldığı yük arabasına doğru başını salladı - “ama kalanlar zift yapılıyor. Denizciler ne kadara ihtiyaçları olduğunu söylüyor, biz de ona göre yapıyoruz.”

Yüksek, çürük bir tabureye tünemiş yedi, sekiz yaşlarında ufak bir çocuk uzun bir çubukla kazanı karıştırıyordu. Uzun boylu bir genç elindeki kocaman kepçeyle yanında durmuş, kazanın üstündeki arıtılmış terebentinin parlak tabakasını ayırıp yan taraftaki fıçıya koyuyordu.

Onları seyrederken bir köle katırla birlikte ormandan çıktı ve kazana doğru ilerledi. Başka bir adam ona yardıma geldi ve birlikte - ağır olduğu belli olan - fıçıları katırdan indirdiler. Sonra da çamsakızının keskin kokusunun ıslık gibi çıkan sesiyle birer birer kazana boşalttılar.

“Biraz geride dursanız iyi olur, hanımefendi,” dedi Josh, kolumdan tutup beni ateşin uzağına sürükleyerek. “Döktükleri şey sıçrar ve bu olduğunda ateş alıp yanmak istemezsiniz.”

Ormandaki adamı gördükten sonra kesinlikle yanmak istemiyordum. Uzaklaştım ve barakalara doğru bir göz attım. Jamie, Bay Campbell ve denizciler masanın etrafındaki taburelerde oturuyorlar, içki içiyorlar ve bir tomar kâğıdı karıştırıyorlardı.

Barakanın duvarına dayanmış, içerideki adamların görüş alanından uzaktaki kişi Jocasta Cameron’du. Yorgunluk bahanesini bırakmış ve bütün gücüyle açıkça onları dinliyordu.

Josh yüzümdeki şaşkınlık ifadesini yakaladı ve baktığım şeyi görmek için döndü.

“Bayan Jo, işlerin kontrolünün altında olmamasından nefret eder,” diye mırıldandı üzüntüyle. “Ben duymadım ama Phaedre, bir işi idare edemediği zaman hanımefendinin bağırıp çağırdığını söyledi. Dediğine göre son derece korkutucu oluyor ve öfkeyle ayağını yere vuruyormuş.”

“Dikkat çekici bir manzara olmalı,” diye mırıldandım. “İdare edemediği ne olabilir ki acaba?” Kör olsun olmasın, Jocasta Cameron’ın, evini, arazilerini ve kontrolü altında çalışan insanları idare ettiği anlaşılıyordu.

Şimdi şaşırma sırası Josh’a gelmişti.

“İdare edemediği şey kahrolası donanma. Bugün neden geldiğimizi size söylemedi mi?”

Jocasta Cameron’ın şimdi veya herhangi bir zamanda İngiliz Donanmasını idare etmeyi neden istediği gibi ilginç bir soru soramadan gelen bir çığlıkla konuşmamız kesildi. Bakmak için döndüğümde, panikle barakalara doğru koşan yarı çıplak birkaç adam tarafından neredeyse eziliyordum.

Açıklığın uzağında olağandışı bir çeşit tepecik vardı; daha önce fark etmiştim ama sormaya fırsatım olmamıştı. Alan çoğunlukla topraktı ama tepecik çimenle kaplıydı ama değişik bir çimendi; yarısı yeşil yarısı sararmış ve aralarda da kurumuş, kahverengi uzun çimenler mevcuttu.

Ansızın tepecik havaya uçtu. Bir patlama sesi olmamıştı, aksine kocaman bir hapşırık gibi boğuk bir ses çıkmıştı ve havadaki belli belirsiz bir sarsıntı dalgası yanağıma değdi.

Bir patlama gibi ses çıkarmamış olsa da öyle göründüğü kesindi; yanmış tahta parçaları alana yağmaya başladı. Çok fazla bağrışma vardı. Jamie ve yanındakiler korkmuş sülün sürüsü gibi hızla barakadan çıktılar.

“İyi misin, Sassenach?” Jamie kolumu sıkıca kavradı, endişeli görünüyordu.

“Evet, iyiyim,” dedim, kafam karışmıştı. “Ne oldu böyle?”

“Anladıysam ne olayım,” dedi kısaca, alanın etrafına bakıyordu. “Ian nerede?”

“Bilmiyorum. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” Göğsüme düşen kömür parçalarını elimle sıyırdım. Yakamı süsleyen kömür lekeli elbisemle Jamie’yi takip ederek Gaelce, İngilizce ve değişik Afrika dillerinin konuşulduğu küçük bir köle topluluğunun yanına gittik.

Ian’ı genç denizcilerden biriyle beraber bulduk. Daha önce tepeciğin bulunduğu yerde oluşan kararmış çukura dikkatle bakıyorlardı.

“Anladığım kadarıyla bu sıklıkla oluyor,” diyordu denizci, biz yanlarına

geldiğimizde. “Daha önce görmemiştim. Şaşılacak derecede güçlü bir patlamaydı, değil mi?”

Ian’ı dikkatle incelerken, “Sıklıkla olan neymiş?” diye sordum. Çukur, patlamanın gücüyle karman çorman bir şekilde fırlayan çam tomruklarıyla dolmuştu. Tepeciğin tabanı hâlâ duruyordu, bir turta kaplamasının kenarı gibi çukurun etrafında yükseliyordu.

Denizci bana dönerek, “Zift patlaması,” diye açıkladı. Ian’ın yaşlarında pembe yanaklı, ufak tefek bir adamdı. “Büyük bir zift kazanının altına ateş yakıyorlar ve sıcak tutmak için üzerini çimen ve toprakla kaplıyorlar. Ancak ateşin sönmemesi için çatlaklardan yeteri kadar hava girmiyor. Zift kaynayıp, içi oyuk ağaç gövdesinden katran fıçısına akıyor… Gördünüz mü?” Eliyle işaret etti. Çatlamış ağaç gövdesi, yapışkan siyah bir sıvının aktığı parçalanmış fıçı kalıntılarının üzerinden sarkıyordu. Yanmış odun ve yoğun katranın oluşturduğu kötü kokular havaya dolmuştu. Bu yüzden sadece ağzımdan nefes almaya çalışıyordum.

“Buradaki zorluk hava akışını ayarlamak,” diye konuşmasına devam etti ufak tefek denizci. Bu konudaki bilgisiyle biraz da olsa kendisiyle övünüyordu. “Hava az olursa ateş söner, çok olursa da öyle bir enerjiyle yanar ki zapt edilemez ve ziftten çıkan keskin kokulu gaz tutuşup patlar. Gördüğünüz gibi, hanımefendi.” Eliyle yakınlardaki bir ağacı gösterdi, turbalardan biri öyle bir güçlü fırlamıştı ki tüylü sarı bir küf mantarı gibi ağacın gövdesine dolanmıştı.

“Burada sorun ayarlamayı iyi yapmak,” dedi ve parmak uçlarında yükselerek etrafa ilgiyle baktı. “Ateşi kontrol etmekle sorumlu köle nerede? Umarım zavallı adam ölmemiştir.”

Ölmemişti. Konuşurken, yaralı var mı diye kalabalığı dikkatle kontrol ediyordum ama herkes patlamadan kaçmış gibi görünüyordu - bu seferlik.

“Teyze!” diye bağırdı Jamie aniden, Jocasta’yı hatırlayarak. Barakalara doğru döndü ama sonra durdu, rahatlamıştı. Oradaydı, barakaların orada, yeşil elbisesi içinde öylece ayakta duruyordu.

Yanına ulaştığımızda öfkeden kaskatı kesildiğini anladık. Patlamanın yarattığı telaşla unutulmuş, gözleri görmediği için hareket edememiş ve bu yüzden de kargaşayı duyduğu halde hiçbir şey yapamayıp çaresizce olduğu yerde kalmıştı.

Josh’ın Jocasta’nın öfkesi hakkında söylediklerini hatırladım. Fakat ne kadar kızgın olursa olsun, toplum içinde ayaklarını yere vurup tepinmeyecek ya da bağırmayacak kadar hanımefendiydi. Josh bir Aberdeen’li gibi abartılı

bir tavırla yanında olup ona yardım edemediği için fazlasıyla özür diledi ama Jocasta onu kibar ve sertçe başından savuşturdu.

“Dilini tut evlat, tutabileceğine eminim.” Sanki gözlerini kapatan bağın arasından görmeye çalışır gibi başını rahatsızca bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

“Farquard, neredesin?”

Bay Campbell ona doğru yürüdü ve elini koluna koyarak kısaca okşadı.

“Büyük bir zarar olmadı, canım,” diye güvence verdi. “Kimse yaralanmadı ama sadece bir fıçı katran yok oldu.”

“İyi,” dedi Jacosta, uzun vücudundaki gerginlik hafifçe rahatlamıştı. “Peki Byrnes nerede? Sesini duymuyorum.”

“Ustabaşı mı?” Yüzbaşı Wolff terleyen yüzündeki kurumları büyük bir keten mendille sildi. “Bunu ben de merak ettim. Bu sabah buraya geldiğimizde bizi karşılayacak kimse yoktu. Neyse ki çok geçmeden Bay Campbell geldi.”

Farquard Campbell, bu olayla ilişkisine karşı çıkarcasına boğazından küçük bir ses çıkardı. “Byrnes’ın atölyede olduğunu sanıyorum,” dedi. “Kölelerden biri bana testerenin ana bıçak ağzında bir sorun olduğunu söyledi. Şüphesiz ki yardım için oraya gitmiş olmalı.”

Wolff’un yüzü, sanki arızalı testere ağzının doğru düzgün karşılanmamak için zayıf bir mazeret olduğunu düşünüyormuşçasına şişmişti. Jocasta’nın dudağındaki gergin çizgiden onun da aynı şekilde düşündüğü anlaşılıyordu.

Jamie öksürdü ve elini uzatarak saçımdaki bir parça çimeni aldı. “Teyze, ben burada işleri yoluna koyarken, sen de belki yüzbaşının hafif bir şeyler yemesine eşlik edebilirsin.”

Yerinde bir öneriydi. Jocasta’nın dudakları biraz gevşedi ve Wolff, öğle yemeğinden bahsedilince daha bir mutlu görünüyordu.

“Tabii, yeğenim.” Jocasta dikleşti, hâkimiyetini yeniden kazanmıştı ve Wolff’un sesinin geldiği yöne doğru başını salladı. “Yüzbaşı, bana katılma nezaketini gösterir misiniz?”

***

Öğle yemeği sırasında Wolff’un, çeşitli denizcilik malzeme depolarına alım satım ve dağıtım için hazırlanmış iş anlaşması boyunca üç ayda bir terebentin

imalathanesini ziyaret ettiğini anladım. Yüzbaşının görevi, Cross Creek'ten Virginia sınırına kadar olan çiftlik sahipleriyle benzer anlaşmalar yapmak ve onları teftiş etmekti. Yüzbaşı Wolff kolayına nasıl gelirse sömürgenin o tarafına gitmeyi tercih ediyordu.

Yüzbaşı gururla, "Kabul etmeliyim ki İskoçlar'ın ustalaştığı şey varsa o da viskileridir," diyerek üçüncü bardağını içtiği viskiden büyük bir yudum aldı. "Bunun sırrı üretim tekniklerinde saklı."

Kalaylı bardağından değerini bilircesine yudumlar alan Farquard Campbell, kuru bir gülümsemeyle baktı ve bir şey söylemedi. Jocasta onun yanında çürük bir bankta oturuyordu. Jocasta parmaklarını hafifçe Farquard'ın koluna koymuş, bir sismograf kadar hassas bir şekilde elleriyle sanki toprak altındaki gizli ipuçlarını arıyor gibiydi.

Wolff geğirmesini bastırmak için başarısız bir girişimde bulundu ve sonra cazibeli olduğunu sandığı bir bakışla bana döndü.

"Birçok yönden," diye devam ediyordu bana doğru eğilerek, "yarışta gibiler, ikisi de tembel ve inatçı. Bu iki özellik de onları elverişsiz kılsa da- " Bu sırada en genç denizci, utançtan kıpkırmızı olmuş halde bir kâse elmayı devirerek yüzbaşının düşüncelerini söylemesini engellemeye yetecek kadar dikkat dağıtmıştı. Yüzbaşı peruğunun altından akan teri sildi ve kan çanağına dönen gözleriyle dikkatle bana baktı.

"Anladığım kadarıyla İskoç değilsiniz, öyle mi hanımefendi? Ses tonunuz ahenkli ve asil, bunlar benim düşüncelerim. Arkadaşlarınıza karşın sizin kaba bir aksanınız yok."

"Ah… teşekkür ederim," diye mırıldandım. Yeni Dünya'da Kuzey İskoç nüfusunun en fazla toplandığı belki de tek yer olan Cape Fear Nehri vadisinin, donanma işlerini idare etmesi için nasıl bir hata yaptığını içten içe merak ettim. Josh'ın, "Kahrolası donanma!" derken ne demek istediğini anlamaya başlamıştım.

Jocasta hâlâ gülümsüyordu. Yanında oturan Bay Campbell ciddi bir ifadeyle kırlaşmış kaşını kaldırarak bana baktı. Açıkçası, meyve bıçağıyla yüzbaşıyı kalbinden bıçaklamak olmazdı - en azından sipariş emrini imzalayana kadar - bu yüzden de aklıma gelenin en iyisini yaptım; viski şişesini aldım ve bardağını ağzına kadar doldurdum.

"Son derece güzel, değil mi? Biraz daha almaz mısınız yüzbaşı?"

Güzeldi; yumuşak ve sıcaktı. Ayrıca çok da pahalıydı. En genç denizciye dönüp içtenlikle gülümsedim ve şişenin dibini kendi kendine bulabilmesi için

yüzbaşıyı rahat bıraktım.

Sohbet olaysız ama saçma sapan ilerlemesine rağmen iki denizci, masadaki ayyaşın gidişatını temkinli gözlerle izliyorlardı. Yüzbaşıyı ata bindirip tek parça halinde Cross Creek'e götürmek onların sorumluluğundaydı. Neden iki kişi geldiklerini anlamaya başlamıştım.

"Bay Fraser işleri övgüye değer bir şekilde hallediyor," diye mırıldandı daha yaşlı olan denizci, kesilen sohbeti yeniden başlatmak için güçsüz bir girişimde bulunmuştu. "Sizce de öyle değil mi, sör?"

"Hı? Ah, şüphesiz." Wolff bardağının dibi dışındaki şeylere ilgisini kaybetmişti ama söylediği doğruydu. Hepimiz öğle yemeği boyunca otururken Jamie - Ian'nın da yardımıyla - alandaki düzeni yeniden sağlamayı başarmıştı. Zift kazanlarını yerleştirmiş, bitki özü toplayanları işlerinin başına göndermiş ve patlamanın yarattığı enkazı toplamıştı. Şimdi de alanın uzak bir köşesinde ceketini çıkarmış yarı yanmış kütüklerin kaldırılıp katran çukuruna atılmasına yardım ediyordu. Onu kıskandım; Yüzbaşı Wolf ile yemek yemektense çalışmak çok daha güzel görünüyordu.

"Evet, iyi iş çıkardı." Farquard Campbell gözlerini hızla alanın etrafında dolaştırdı ve sonra masaya çevirdi. Yüzbaşının durumunu inceledi ve Jocasta'nın elini bir an sıktı. Jocasta başını çevirmeden köşede sessizce gizlenen Josh'la konuştu. "İkinci şişeyi yüzbaşının çantasına koydun mu, genç adam?" dedi. "Ziyan olmasını istemem." İçten bir gülümsemeyle yüzbaşıya baktı.

Bay Campbell boğazını temizledi. "Çok geçmeden bizden ayrılacağınız için belki de siparişlerinizi şimdi kararlaştırmalıyız, sör."

Wolff gitmek üzere olduğunu duyduğu için fazlasıyla şaşırmış görünüyordu ama teğmenleri hevesle ayağa fırladılar ve kâğıtlarla eyer çantalarını toplamaya başladılar. Biri seyyar mürekkep hokkasını çıkarıp tüy kalemi sivriltti ve yüzbaşının önüne yerleştirdi. Bay Campbell katlanmış kâğıt destesini ceketinden çıkardı ve imzalamaya hazır bir halde masaya yaydı.

Wolff kaşlarını çatarak kâğıda baktı ve biraz sallandı. "İşte orada, sör," diye mırıldandı daha yaşlı olan teğmen, tüy kalemi adamın gevşek eline yerleştirdi ve kâğıdı işaret etti.

Wolff bardağını kaldırarak başını eğdi ve son birkaç damlayı da içip bitirdi. Bardağını gürültüyle masaya koyarak etrafına gülümsedi, gözlerini bir yere odaklayamıyordu. Genç teğmen vazgeçmişçesine gözlerini kapadı.

"Ah, neden olmasın?" dedi Yüzbaşı pervasızca ve kalemini mürekkebe

batırdı.

***

“Bir an önce yıkanıp elbiselerini değiştirmek istemez misin, yeğenim?” Jocasta’nın burun delikleri zarif bir şekilde açılıyordu. “Çok kötü katran ve kömür kokuyorsun.”

İyi ki Jamie’yi göremiyor, diye düşündüm. Leş gibi kokmaktan daha kötü durumdaydı; elleri kararmış yeni gömleği iğrenç bir paçavraya dönmüştü ve yüzü o kadar kirlenmişti ki sanki baca temizlemiş gibiydi. Kararmamış yerleriyse kıpkırmızı olmuştu ve burun kemiği haşlanmış ıstakozun rengine dönmüştü. Gerçi bu rengin tamamen güneşten kaynaklandığını düşünmüyordum.

“Temizlenmem bekleyebilir,” dedi. “Önce oradaki maskaralığın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum.” Kararmış mavi gözlerini Bay Campbell’a dikti.

“Terebentin kokusu bahanesiyle ormana çekildim ve daha nerede olduğumu anlayamadan İngiliz Donanması ile aynı masada oturuyordum. Ne olduğunu bilmediğim konulara evet ya da hayır diyip durdum, senin şu küçük adamın eğitimli bir maymun gibi masanın altından bacaklarımı tekmeleyip durdu.”

Jocasta bu lafına güldü. Campbell iç çekti. Günün getirdiği zahmetli işlere rağmen temiz ceketinde tozun izinden eser yoktu ve eski moda peruğu başında düzgünce duruyordu.

“Özürlerimi kabul edin, Bay Fraser, bütün bunlar iyi mizacınıza korkunç derecede büyük bir ceza gibi gelmiş olmalı. Gelişiniz son derece tesadüfî olduğundan, konuşmak için bize yeteri kadar zaman bırakmadı. Dün akşama kadar Averasboro’daydım ve geldiğinizin haberini aldığımda buradaki koşulları size açıklamak için gelemeyeceğim kadar geç olmuştu.”

“Öyle mi? Anladığım kadarıyla şu anda zamanımız var ve sizden bunu şimdi yapmanızı istiyorum,” dedi Jamie, ‘şimdi’ kelimesini vurgulamıştı.

“Önce oturmaz mısın, yeğenim?” Jocasta zarif bir şekilde elini sallayarak araya girdi. “Açıklaması biraz zaman alır ve sen de yorucu bir gün geçirdin, değil mi?” Ulysses bir anda kolundaki keten örtüyle belirdi ve abartılı hareketlerle koltuğa yaydıktan sonra oturması için Jamie’ye eliyle işaret etti.

Jamie gözlerini kısarak kâhyaya baktı ama yorucu bir gün geçirmişti. Ellerinin su topladığını, kirli yüzünden ve boynundan akan terin iz bıraktığını

görebiliyordum. Kendisine gösterilen koltuğa çöktükten sonra, kâhya gümüş bir bardağı Jamie'nin ellerine bıraktı.

Benzer bir bardak da sanki sihirli bir şekilde benim ellerimde belirdi ve minnetle kâhyaya gülümsedim. Kütükleri toplamamıştım belki ama uzun, sıcak yolculuk beni yormuştu. Keyifle büyük bir yudum aldım; dilimde keskin bir tat bırakan ve susuzluğumu anında gideren soğuk ve sert bir elma şarabıydı.

Jamie içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra biraz daha sakin görünüyordu. "Peki, başlayın Bay Campbell."

"Sorun, donanma," diye başladı Bay Campbell ve Jocasta öfkeyle homurdandı.

"Yüzbaşı Wolff demek istiyorsun yani," diye düzeltti Jocasta.

"Senin amaçların açısından ikisi de aynı şey Jo ve sen de bunu biliyorsun," dedi Bay Campbell biraz sertçe. Sonra da açıklamak için Jamie'ye döndü.

Jocasta'nın bize anlattığına göre, River Run'ın gelirinin çoğu kereste ve terebentin ürünlerinin, en büyük ve en kârlı müşterisi olan İngiliz Donanması'na yapılan satışlardan sağlanmaktaydı.

"Ancak donanma göründüğü gibi değildi," dedi Bay Campbell, üzüntüyle başını iki yana sallayarak. "Fransızlarla olan savaş süresince filonun ihtiyaçlarını güçlükle karşılıyorlardı ve çalışan bir bıçkı atölyesi olan herkes zengin olmuştu. Lakin son on senedir barış var ve gemiler çürümeye terk edildi. Deniz Kuvvetleri beş senedir yeni bir gemi omurgası almadı." Barışın yarattığı talihsiz ekonomik sonuçlar yüzünden iç çekti.

Donanma hâlâ zift, terebentin ve serene ihtiyaç duyuyordu - su sızdıran filolarının yüzmeye devam etmesi için - katran her zaman pazar bulabiliyordu. Ancak bu pazar ciddi şekilde küçülmüştü ve donanma artık birlikte iş yapmak istedikleri toprak sahiplerini seçebilecek konumdaydı.

Donanma her şeyin ötesinde güvenilirlik istiyordu. Sözleşmeler teftişe ve kıdemli bir donanma yetkilisinin onayına göre üç ayda bir yenileniyordu. Bizim durumumuzda da bu yetkili Wolff oluyordu. Uğraşması çok zor olan Wolff'u Hector Cameron ustalıkla idare edebiliyordu, ta ki ölene kadar.

Jocasta açıkça, "Hector onunla içki içerdi," diyerek araya girdi. "Wolff giderken her zaman eyer çantasında bir şişe olurdu ve bunun dışında başka bir şeylerde." Hector Cameron'ın ölümü malikânenin işlerini ciddi şekilde etkilemişti.

“Ve sorun, rüşveti az bulmalarıyla da kalmıyordu,” diyen Campbell, Jocasta’ya yandan bir bakış attı. Ciddi bir tavırla boğazını temizledi.

Yüzbaşı Wolff, kocasının ölümü üzerine, üniformalı iki teğmeniyle birlikte dul Cameron’a baş sağlığı dilemek için gelmişti. Ertesi gün tek başına yine gelmişti, ancak bu sefer evlilik teklifiyle.

Jamie bunu duyduğunda içkisini yutmak üzereydi ve genzine kaçırdı.

“Adamın ilgilendiği ben değildim,” dedi Jocasta sertçe. “Onun istediği arazimdi.”

Jamie akıllıca düşünerek bir yorum yapmamaya karar verdi, yalnızca teyzesini yeni bir ilgiyle süzüyordu.

Önceden olanları duyduktan sonra Jocasta’nın haklı olduğunu düşündüm. Wolff’un ilgisi kârlı bir çiftlik edinmekteydi ki kendi nüfusunu kullanarak garanti edeceği donanma sözleşmeleri aracılığıyla daha da kârlı bir yer haline getirebilecekti. Aynı zamanda Jocasta Cameron’ın kendisi hiç de hafife alınacak bir sebep değildi.

Kör olsun ya da olmasın Jocasta göz alıcı bir kadındı. Teninin ve vücudunun sade güzelliğinin ötesinde, ne zaman yakınında olsa Farquard Campbell gibi bir hödüğü bile tutuşturacak tensel bir güç yayıyordu.

“Sanırım bu yüzbaşının öğle yemeğindeki itici davranışlarını açıklıyor,” dedim ilgiyle. “Küçümsenmiş bir kadındaki öfke cehennemde bile yoktur ama erkekler de bundan hoşlanmaz.”

Jocasta irkilerek başını bana doğru çevirdi - sanırım burada olduğumu unutmuştu - ama Farquard Campbell kahkaha attı. “Kesinlikle hoşlanmayız, Bayan Fraser,” dedi, gözleri parlıyordu. “Biz zavallı erkekler kırılgan yaratıklarız, sizin için riske attığımız sevgimizle oynuyorsunuz.”

Jocasta bu sözler üzerine bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdandı. “Sevgi mi? Eski de kalmış o!” dedi. “Adam şişenin içinde olmayan hiçbir şeyi sevmiyor.”

Jamie, Bay Campbell’ı tam bir ilgiyle süzüyordu. “Sevgi konusunu açmışken, teyze,” dedi biraz aksi bir ses tonuyla, “bu özel arkadaşının sizinle ilişkisinin ne olduğunu sorabilir miyim?”

Bay Campbell bakakaldı. “Sör, evde bir karım,” dedi soğuk bir ifadeyle, “ve sekiz çocuğum var. En büyüğü belki de sizden birkaç yaş daha büyüktür. Lakin Hector Cameron’ı otuz seneden daha fazla bir süredir tanıyorum ve arkadaşlığımız - ve Jocasta’nın - hatırına onun karısı için elimden gelenin en

iyisini yaparım.”

Jocasta elini Bay Campbell’ın koluna koydu ve başını ona doğru çevirdi. Etkilemek için artık gözlerini kullanamasa da kirpiklerini kırpıştırmanın sonucunu biliyordu.

“Farquard bana çok yardımcı oldu, Jamie,” dedi sitemle. “Zavallı Hector öldükten sonra bana yardımcı olmasaydı üstesinden gelemezdim.”

“Ah, tabii,” dedi Jamie, biraz şüpheci bir ses tonuyla. “Ve teyzem kadar ben de size minnet duymalıyım, sör. Ama bu hikâyedeki yerimi hâlâ merak ediyorum.”

Campbell ihtiyatla öksürdü ve hikâyesine devam etti. Jocasta, kocasının ölümünün yarattığı üzüntü yüzünden numaradan bayılır gibi yaparak odasına götürülmesini sağlamış ve yüzbaşı Cross Creek’teki işini bitirip Wilmington’a gitmek üzere ayrılana kadar da ortaya çıkmayarak yüzbaşıyı başından savmıştı.

“O zamanlar sözleşmeleri Byrnes hallediyordu ve işleri oldukça karmakarışık bir hale getirdi,” diye lafa karıştı Jocasta.

“Ah, Bay Byrnes, ortalarda gözükmeyen ustabaşı. Peki, bu sabah neredeydi?”

Sıcak, güzel kokan bir su kâsesi ve havlu taşıyan hizmetçi belirdi. Sormadan, Jamie’nin sandalyesinin yanında eğildi ve bir elini alarak nazikçe is lekelerini temizlemeye başladı. Bu ilgi karşısında Jamie biraz afallamış görünüyordu ama sohbetin konusu, hizmetçiyi başından gönderemeyecek kadar onu cezp ediyordu.

Bay Campbell’ın yüzünde belli belirsiz acı bir gülümseme belirdi.

“Genellikle yetenekli bir ustabaşı olsa da korkarım ki Bay Byrnes, yüzbaşıyla aynı zayıflığı paylaşıyor. Buraya gelmesi için sabah ilk iş imalathaneye birini yolladım ama köle geri geldi ve bana, Bay Byrnes’ın yatağında baygın yattığını, fena halde alkol koktuğunu ve bir türlü ayılmadığını söyledi.”

Jocasta, bir hanımefendiye yakışmayacak bir ses daha çıkarınca, Campbell, Jamie’ye dönmeden önce kadına sevgi dolu bir bakış attı.

“Ulysses’in belgeler konusunda yardımıyla birlikte teyzen, malikânenin işlerinin üstesinden fazlasıyla gelebiliyor. Fakat sizin de gördüğünüz gibi,” - zarif bir hareketle, şu anda mürekkep dolu bir hokkaya benzeyen su kâsesini işaret etti - “işlerin yürütülmesinde fiziksel güç de kullanmak gerekiyor.”

“Yüzbaşı Wolff’un bana sunduğu da buydu,” dedi Jocasta, hatırladıkları yüzünden gerilmişti. “Söylediğine göre, sadece kadın olduğumdan değil ama kör olduğum için de arazimi yalnız başına yönetmem beklenemezmiş. Bana, ormana ve imalathaneye gidip Byrnes’ın ne yaptığını ya da ne yapmadığını göremeyeceğim için ona bel bağlayamayacağımı söyledi.” Bu düşünce yüzünden ağzı sıkıca kapandı.

“Ki bu da doğru sayılırdı,” diye lafa karıştı Campbell pişmanlıkla. “Bizim buralarda bir atasözü vardır: Mutluluk, yetişkin bir oğuldur. İş, para ya da köle konusuna geldiğinde ailen dışında kimseye güvenemezsin.”

Derin bir nefes aldım ve onaylarcasına başını sallayan Jamie’ye baktım. En sonunda meseleyi anlamıştık.

“Sanırım,” dedim, “Jamie’nin de hikâyeye dahil olduğu yer burası. Haksız mıyım?”

Jocasta, bir sonraki ziyaretinde Yüzbaşı Wolff’la ilgilenmesi için Farquard Campbell’ı bu işe atamıştı. Campbell’ın Byrnes’ın sözleşmelerle ilgili bir aptallık yapmaktan alı koyacağını düşünmüştü. Biz tam zamanında buraya geldiğimiz için Jocasta’nın aklına daha iyi bir plan gelmişti.

“Farquard’a yeğenimin River Run’ın yönetimine geçmek için geldiğini Yüzbaşı Wolff’a bildirmesi için haber gönderdim. Bu da onun daha dikkatli davranmasını sağlayacaktı,” diye açıkladı Jocasta. “Yanımda bir erkek akrabam dururken bana baskı yapmaya cüret edemeyecekti.”

“Anlıyorum.” Jamie eğleniyor gibi görünüyordu. “Böylece yüzbaşı buraya yerleşme girişiminin benim gelişimle engellendiğini düşünecekti. Benden bu kadar çok hoşlanmıyor gibi görünmesine şaşmamalı. Ben de adamın söylediklerinden, İskoçlar’dan genel olarak nefret ettiğini düşünmüştüm.”

“Sanırım artık nefret ediyor,” dedi Campbell ve dudaklarını mendiliyle dikkatlice kuruladı.

Jocasta masanın öbür tarafından uzanıp boşluğu yoklarken Jamie, içgüdüsel olarak elini Jocasta’nınkine uzattı.

“Beni affedecek misin, yeğenim?” Jamie’nin elinin rehberliği sayesinde doğruca yüzüne bakabiliyordu. Güzel mavi gözlerindeki yalvarma ifadesiyle, kimse onun kör olduğunu anlayamazdı.

“Buraya gelmeden önce senin nasıl bir insan olduğunu hiç bilmiyordum. Baştan sana anlatmadım, çünkü bu aldatmacada görev almayı reddetmen riskini alamazdım. Tatlı Ellen’ın hatırına da olsa bana karşı bir kızgınlığın olmadığını söyle lütfen.”

Jamie, ona karşı bir kızgınlığı olmadığına gösterircesine şefkatle Jocasta'nın elini sıktı. Aslında, tam zamanında yardıma geldiği için memnun olmuştu ve teyzesi de ne konuda olursa olsun istediği her yardımı ondan alabileceğine güvenebilirdi.

Bay Campbell'ın gözleri parladı ve zili çaldı. Ulysess, kristal kadehlerin ve tuzlu yiyecek tabağının olduğu tepsiyle birlikte özel bir viski getirdi. Biz de donanmayı yanıltmamız şerefine kadeh kaldırdık.

Bu etkili ve göz kamaştırıcı güzel yüze bakarken Jamie'nin, ailesinin göze çarpan özellikleri hakkında bir zamanlar bana kısaca anlattığı şeyleri hatırlamadan edemedim.

"Fraserlar keçi gibi inatçıdır," demişti. "Ve MacKenzieler bir çayırkuşu kadar etkileyici ama bir tilki kadar kurnazdırlar."

***

"Nerede *kaldın*?" diye sordu Jamie, Fergus'a ısrarla. "Her ne yapıyorduysan yeteri kadar paran olduğunu hiç sanmıyorum."

Fergus karmakarışık olmuş saçlarını düzeltti ve gücenmiş bir ciddiyetle oturdu. "Kasabada kürk tüccarlarıyla karşılaştım. Çok az İngilizce biliyorlardı ve akıcı konuşmamla alışverişlerinde onlara yardım etmeyi reddedemezdim. Sonrasında beni kaldıkları hana küçük bir akşam yemeğini paylaşmak için çağırmışlarsa…" Fransızlara özgü bir şekilde omzunu silkerek meseleyi savuşturdu ve gömleğinin içinden bir mektup çıkarıp daha acil bir konuya döndü.

"Cross Creek'e senin için yollanmış," dedi, Jamie'ye uzatarak. "Postane müdürü sana getirmemi rica etti."

Mührü yıpranmış, Fergus'tan biraz daha iyi durumda görünen kalın kâğıttan bir paketti. Jamie'nin yüzü, Fergus mektubu gördüğünde yumuşadı. İçinden üç tane mektup düştü; birinin üzerindeki el yazısını tanıdım, kız kardeşinden geliyordu. Diğer ikisi de başka biri tarafından yazılmıştı.

Jamie kız kardeşinden gelen mektubu aldı, içinde sanki patlayıcı bir madde varmış gibi kuşkuyla baktı ve yavaşça masadaki meyve kâsesinin yanına koydu.

"Ian'ın mektubuyla başlayacağım," dedi ve sırıtarak ikinci mektubu aldı. "Jenny'nin mektubunu elimde bir kadeh viski olmadan okumak istediğimden emin değilim."

Gümüş meyve bıçağının ucuyla mührü kaldırdı ve mektubu açtı. İlk sayfaya şöyle bir göz gezdirdi. “Merak ediyorum, eğer o…” Okumaya başlayınca sesi kesildi.

Merakla ayağa kalktım ve sandalyesinin arkasında durup omzundan baktım. Ian Murray mektubunu net, iri harflerle ve uzaktan bile okunması kolay bir el yazısıyla yazmıştı.

Sevgili Kardeşim,

Hepimiz iyiyiz ve sağ salim ulaştığınız haberini aldığımız için şükrediyoruz. Bu uzun mektubu Jocasta Cameron’ın adına gönderiyorum ki onun sayesinde sana ulaşabilsin. Jenny, teyzesine iyi dileklerini gönderdiğini söylemeni istiyor.

Ektekilerden de göreceğin gibi eşimin gözündeki yerini yeniden kazandın; adını şeytanla anmaktan vazgeçti ve son günlerde hadım edilmeni istediğine dair bir ima duymadım ki bu haber seni rahatlatacaktır.

Şaka bir yana, Jenny’nin kalbi genç Ian’ın güvende olduğu haberi sayesinde rahatladı, tabii benimki de. Oğlumuz kurtulduğu için ne kadar minnettarız biliyorsun, o yüzden tekrar ederek seni usandırmak istemiyorum, yoksa bu konuda bir kitap bile yazabilirim.

Burada herkesin bakımını sağlıyoruz, gerçi dolu yağdığı için arpa yönünden sıkıntıdayız ve köyün dışındaki heyelan bu ay ailelerini üzüntüye boğarak iki çocuğun hayatına mal oldu. Kaybettiğimiz çocukların isimleri Annie Eraser ve Alasdair Kirby’di. Tanrı onların masumiyetlerine merhamet etsin.

İyi bir haber vereyim, Paris’teki Michael’dan haber aldık; şarap işi iyi gidiyormuş ve yakında evlenmeyi düşünüyormuş.

Size yeni doğan torunumun haberini vermekten büyük mutluluk duyuyorum, Anthony Brian Montgomery Lyle. Bu duyurunun verdiği memnuniyete razı olup detaylı açıklamayı Jenny’ye bırakıyorum; hepimiz gibi o da torununa abayı yaktı. Babası Paul - Maggie’nin kocası - asker olduğu için Maggie ve küçük Anthony burada, Lallybroch’ta sabırla onu bekliyorlar. Paul şu anda Fransa’da; karşılıklı barış varken orada kalması, tehlikeli Koloniler’e ve Kanada’nın vahşiliklerine gönderilmemesi için her gece dua ediyoruz.

Bu hafta ziyaretçilerimiz vardı; Simon, Lord Lovat ve refakatçileri. Buraya Kuzey İskoçya’da komuta ettiği alaya asker toplamak için gelmiş. Belki Kolonilerde onları duymuşsundur, anladığım kadarıyla orada biraz isim

yapmışlar. Simon, Kızılderililer'e ve hain Fransızlar'a karşı verdikleri kahramanca mücadeleleri hakkında müthiş hikâyeler anlatıyor ki bunlardan bazılarının gerçek olduğunu düşünüyorum.

Jamie sırıttı ve sayfayı çevirdi.

Hikâyeleriyle Henry ve Matthew'u ve tabii ki kızları da büyüledi. Josephine ("Kitty'nin büyüğü," dedi Jamie bana) *o kadar etkilendi ki tavuk kümesine baskın düzenlediler. O ve kuzenleri, savaş boyası yerine geçebilecek kadar tüy ve lahana bahçesindeki çamura bulanmış halde ortaya çıktılar.*

Hepimiz vahşileri oynamak istesek de Genç Jamie, Kitty'nin kocası Geordie ve ben Kuzey İskoçya alayı olmaya zorlandık ve palalarımızla (çıta ve söğüt dalları) kendimizi cesurca savunmaya kalkışarak Kızılderili baltalarına (mutfaktan alınan kaşık ve kepçeler) ve başka türlerde heyecan dolu saldırılara tahammül etmek zorunda kaldık.

Güvercinliğin samanla örtülü damını alevli oklarla yakma önerisi üzerine, bütün bunlara bir dur dedim ama sonunda kafa derimin yüzülmesine boyun eğmek zorunda kaldım. Bu operasyondan, tavuklardan daha iyi durumda olarak kurtulduğum için kendimle gurur duydum.

Mektup, aileden başka haberler vererek ama daha çok çiftlik işleri ve bölgede meydana gelen olaylar hakkında bilgilerle devam ediyordu. Ian'ın yazdığına göre, Shewglie köyünün sakinleri arasında çare olarak görülen göç "salgın haline" gelmişti.

Jamie mektubu bitirdi ve bıraktı. Gülümsüyordu, gözleri sanki bizi çevreleyen rutubetli ve hayat dolu ormandansa Lalybroch'un sisli havasını ve kayalarını görüyormuş gibi buğulanmıştı.

İkinci mektup da Ian'dan gelmişti ama mavi balmumu mührün altında *Özel* yazıyordu.

"Bunun ne olduğunu merak ettim," diye mırıldandı Jamie, mührü kırıp mektubu açarken. Mektubun başında hitap yoktu bu da ilk mektubun devamı olduğu anlamına geliyordu.

Kardeşim, eklemek istediğim kaygı verici bir konu daha var. Bunu ayrı olarak yazıyorum ki meseleyi açığa vurmadan uzun mektubumu Ian'la

paylaşabilesin.

Son mektubunda Ian'ı Charleston'da bir gemiye bindirmekten bahsetmiştin. Eğer bu olduysa tabii ki yanımıza gelmesi bizi mutlu eder. Ancak şans eseri yanından ayrılmadıysa ve bu yükümlülük sen ve Claire için sorun olmayacaksa bizim dileğimiz seninle kalmasıdır.

"Benim için sorun yok," diye mırıldandı Jamie, mektuptan cama doğru bakarken burun delikleri hafifçe genişlemişti. Ian ve Rollo, çimenlerin üzerinde iki genç köleyle güreşiyorlardı. Kollar, bacaklar, kıyafetler ve sallanan bir kuyruk, kıkırdamalarla birlikte birbirine dolanmıştı. "Hmm." Sırtını cama döndü ve okumaya devam etti.

Sana Simon Fraser'dan ve burada olma sebebinden bahsetmiştim. Alaya asker toplamaları bir süredir bizi endişelendiriyor. Neyse ki evimiz çok uzakta ve seyahat edilmesi zor bir yer olduğu için bu mesele yüzünden çok sık baskı görmüyoruz.

Lovat, gençleri parayla kandırmakta pek zorluk çekmiyor; burada onlar için ne var ki? Sadece fakirlik ve yokluk. Miras olarak kalacak hiçbir şeyleri olmadan, tartan giymenin ve silah taşıma hakkının yasaklandığı bu yerde neden kalsınlar ki?

Bazen bunun en kötüsü olduğunu düşünüyorum; umudumuz ve geleceğimiz olan gençlerimiz, bu şekilde uzaklara gidip birilerinin saltanatları uğruna harcanmamalı.

Jamie tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ian'a bakınca onda yazarlık ruhunun olduğunu düşünmezsin, değil mi?" Yazının bu bölümünde bir bozulma vardı. Sayfanın sonuna doğru devam ettiğinde önceden kontrollü ve düzenli olan yazı, sık sık mürekkep lekeleri ve çiziklerle öfkeli, dağınık bir karalama halini almıştı.

Öfke dolu sözlerim yüzünden beni affet. Bu kadar çok şey söylemek istememiştim ama içimdekileri sana söyleme isteğine karşı koyamıyorum. Bunlar Jenny'ye söyleyemeyeceğim şeyler ama onun zaten bunları bildiğini düşünüyorum.

Çok gevezelik ettim, asıl meseleye geleyim. Genç Jamie ve Michael şu an için iyi durumdalar - en azından askerlik hayatının onları baştan çıkarması

gibi bir korkumuz yok.

Aynı şey Ian için geçerli değil, onu bilirsin ve tabii maceracı ruhunu da. Seninkine çok benzer. Burada onun için gerçek bir iş yok, eğitimli bir kişinin zekâsına ya da iş kafasına sahip değil. Profesyonel bir asker ya da dilenci olmak arasında seçim yapması gereken bir dünyada nasıl geçinebilir? Bunun dışında yapabileceği başka bir şey yok.

Eğer kabul edersen, onun seninle kalmasını tercih ederiz. Ian için Yeni Dünya'da burada olduğundan daha büyük fırsatlar olabilir. Eğer öyle olmasa bile, en azından annesi onun alaya katılıp diğer askerle birlikte yürürkenki halini görmemiş olur.

Oğlum için senden daha iyi bir koruyucu ya da örnek olabilecek bir başkasını isteyemezdim. Biliyorum senden çok büyük bir iyilik istiyorum. Ian'ın sana eşlik etmesinin büyük memnuniyet vereceğini tahmin etmemin yanı sıra, yine de bu durumun senin yararına olacağını ümit ediyorum.

"Sadece şair değil, bir de alay ediyor," dedi Jamie bir kez daha bahçede oynayan çocuklara göz atarak.

Yazıda bir kopukluk daha vardı, devam etmeden önce belli ki bu sefer kaleminin ucunu keskinleştirmiş ve arkasındaki düşünceyi yansıtırcasına kelimeleri dikkatlice yazmıştı.

Kardeşim, o kadar yorgundum ki bu sorunu sana yazmadan önce düşüncelerimin berraklaşmasını ve şaşkınlıktan kurtulmasını dileyerek yazmayı bir süreliğine bıraktım. Bunu sana yazıp yazmamaktan emin olmadığım için defalarca kalemi elime alıp bıraktım - senden iyilik isterken aynı zamanda da seni gücendirmekten korktum. Ama yine de bunu sana söylemek zorundayım.

Daha önce sana Simon Fraser'dan söz etmiştim. Babasının oğlu olmasına rağmen onurlu bir adamdır - ama lanet bir adamdır. Delikanlılık günlerimizden beri onu tanırım (bazen o günler sanki dün gibi ama arada uçurumlar var) ve şimdi yüreği katılaşmış, gözleri ise kararmış ve bu Culloden'dan önce yoktu.

Beni endişelendiren -sana karşı olan sevgimi biliyor olman bunu söylemek için beni cesaretlendiriyor- bu karartıyı senin gözlerinde de görmüş olmamdır, kardeşim.

Bir erkeğin kalbini dondurup bakışlarını bu şekilde karartan şeyleri çok iyi bilirim. Samimiyetimi bağışlayacağıma inanıyorum ama Culloden Savaşı'ndan beri ruhun için çok kereler korkmuşumdur.

Bu konuyu Jenny ile konuşmadım ama o da gördü. O bir kadın ve benim anlayamayacağım yollarla senin ne durumda olduğunu biliyor. Laoghaire'ı senin başına sarmasının sebebi de sanırım o korkuydu. Bu evliliğin uygun olmadığını düşünüyordum ama (burada birkaç satırı karartan büyük bir mürekkep lekesi oluşmuştu). Claire konusunda çok şanslısın.

Bunun üzerine Jamie, "Hmm," dedi ve bana bir bakış attı. Omzunu sıktım ve kalanını okumak için öne eğildim.

Geç oldu, konuyu da dağıttım. Sana Simon'dan söz ettim - şimdi insanlıkla tek bağlantısı kaldı. O da adamlarına gösterdiği önem. Ne karısı var ne de çocuğu, kök salmadan yuvası olmadan yaşıyor ve aileden kalan mirası da hizmet ettiği komutanı tarafından teminat olarak alındı. Böyle bir adamın içinde yanan bir ateş olmasına rağmen kalbi yoktur. Umarım böyle bir şeyi senin için asla söylemem - ya da genç Ian için.

Sizi birbirinize emanet ediyorum.

Uygun olduğun en kısa zamanda bana yaz. Şu anda bulunduğun yerdeki egzotik bölgeler hakkındaki görüşlerini ve senden gelecek haberleri merakla bekliyoruz.

Seni çok seven kardeşin,

Ian Murray

Jamie mektubu özenle katladı ve ceketinin cebine koydu. "Peki."

8

9

10

11

11
Kan Akıtma Kanunu

Temmuz 1767

River Run'daki hayatın ritmine giderek alışmaya başladım. Kölelerin varlığı beni rahatsız ediyordu ama bir şeyleri kendim alıp taşıyarak elimden geldiği kadar istekte bulunmamaya çalışmak dışında, bununla ilgili yapabileceğim başka bir şey yoktu.

River Run'ın iftihar ettiği "şifalı otlar ve bitkiler" bulunan odası aslında kurutulmuş bitkiler ve ilaçların saklandığı ufak bir dolaptı. Çok fazla bir şey yoktu - kullanılmamaktan tozlanmış birkaç kavanoz karahindiba kökü ve yakıotu kabuğu ile biraz da yara lapası vardı.

Jocasta kendinden memnun bir halde boş alanı kullanmam gerektiğini açıkça belirtti - omzunu silkerek ne kendisinin ne de kölelerin şifalı otlara karşı bir yetenekleri olduğunu söyledi.

"Bu yönde yetenekli olabilecek bir kadın geldi," dedi, yün eğirme makinesinin tekeri vınlayarak dönerken uzun parmaklarıyla ipi çekiyordu.

"Afrika'dan sadece birkaç ay önce geldi ve dilimizi bilmediği gibi görgü kurallarından da haberi yok. Onu eğitmeyi düşündüm ama artık sen burada olduğuna göre belki… Ah, gördün mü bak şimdi de iplik çok ince oldu."

Ben, Jocasta'yla her gün sohbet edip yün eğirme sanatını öğrenmeye çalışırken Jamie de kâhyayla bir ya da iki saat geçiriyordu. Ulysses evin kâhyası ve Jacosta'nın gözleri olarak hizmet etmenin yanı sıra Hector Cameron'ın ölümünden beri çiftliğin hesaplarıyla da ilgileniyordu.

Jamie, Ulysses ile yaptığı bir görüşmeden sonra bana gizlice, "İyi iş çıkarıyor," dedi. "Eğer beyaz bir adam olsaydı teyzem işlerini onun eline bırakmakta hiçbir güçlük çekmezdi. Haliyle- " Omzunu silkti.

"Haliyle, burada olman onun için bir şans," dedim ve üzerini koklamak için ona doğru eğildim. Çivit otu, kereste, üç çift katır, beş ton pirinç ve varaklı bir saatin depo fişini içeren karmaşık bir takas işini ayarlamak için bütün gününü Cross Creek'te geçirdi ve bunun sonucu olarak da çeşitli büyüleyici kokular saçına ve ceketine sinmişti.

“Hiç olmazsa bu kadarını yapabiliyorum,” dedi Jamie, yüzü kızarırken gözlerini çizmelerine dikmişti. Kısa bir süre dudakları gerildi. “Zaten yapacak başka bir işim de yok, değil mi?”

***

“Bir akşam yemeği daveti,” diye bildirdi Jocasta, birkaç gün sonra. “İkinizi yöre halkına tanıtmak için doğru düzgün bir ziyafet hazırlamalıyım.”

Jamie, başını kitabından kaldırarak kibarca, “Buna gerek yok, teyze,” dedi. “Geçen hafta mal alımı sırasında sanırım halkın çoğuyla tanıştım. Ya da en azından yörenin erkekleriyle,” diye ekledi, bana gülümseyerek. “Düşündüm de belki Claire buradaki hanımlarla tanışmak ister.”

“Birkaç kişi daha tanısam fena olmaz,” diyerek kabul ettim. “Burada yeteri kadar iş bulamadığımdan değil,” dedim Jocasta’ya, “ama- ”

“Ama senin ilgini çeken bir şekilde değil,” diye cevap verdi Jocasta ama iğneli sözünü hafifletmeye yetecek kadar gülümsemişti. “Sanırım dikiş nakış işlerine karşı bir düşkünlüğün yok.” Elini, renkli yünlerle dolu büyük bir sepete uzatarak ördüğü şala eklemek için yeşil yün yumağını çekti.

Jocasta doğru renkteki yumağı alabilsin diye yünler her sabah bir hizmetçi tarafından gökkuşağı renklerinin sırasına göre dikkatle diziliyordu.

“Evet, bu çeşit bir dikiş işini değil,” dedi Jamie, kitabını kapatıp bana gülümseyerek. “İnsanların yaralarını *dikmek* Claire’e daha çekici geliyor. Bu aralar birkaç baş yarılması ya da basurla ilgilenmekten başka bir işi olmadığından huzursuzlaşmaya başlayacağını düşünüyorum.”

“Ha-ha,” dedim sertçe ama aslında haksız da değildi. River Run sakinlerinin sağlıklı ve iyi beslenmiş olmalarından memnundum ama burada doktorluk gerektiren bir iş olmuyordu. Tabii kimsenin hasta olmasını istemiyordum ama biraz huzursuzlanmaya başladığımı da inkâr edemezdim. Jamie de aynı durumdaydı, fakat şu an için bundan bahsetmemenin daha iyi olacağını düşündüm.

“Umarım Marsali daha iyidir,” diyerek konuyu değiştirdim. Fergus, Jamie’nin bir süre daha yardımına ihtiyacı olmayacağına ikna olduktan sonra, önceki gün ayrılarak Jamaika’ya giden bir gemiye binmek için nehrin aşağısındaki Wilmington’a gitmişti. Eğer her şey yolunda giderse Marsali ve - Tanrı izin verirse - doğacak çocuğuyla birlikte ilkbaharda geri dönecekti.

“Ben de,” dedi Jamie. “Fergus’a dedim ki- ”

Jocasta, başını sertçe kapıya doğru çevirdi. “Ne oldu Ulysses?”

Konuşmaya dalmışken koridordaki ayak seslerini fark etmemiştim. Jocasta’nın kulaklarının keskinliği beni bir kez daha şaşırtmıştı.

“Bay Farquard Campbell,” dedi kâhya yavaşça ve duvara doğru geriledi. İçeri girmek için Ulysses’in davetini beklememiş olması bana göre, Farquard Campbell’ın ev halkına olan yakınlığının bir işaretiydi. Kâhyanın arkasından salona girdi, şapkasını dikkatsizce kolunun altına sokmuştu.

“Jo, Bayan Fraser.” Jocasta ve bana eğilerek hızlıca bir selam verdikten sonra Jamie’ye, “Hizmetinizdeyim, sör,” dedi. Bay Campbell atla gelmişti ve ceketinin kenarlarındaki belirgin toz tabakası ve yana doğru kaymış peruğunun altından yüzüne akan terden çok hızlı gelmiş olduğu belli oluyordu.

“Hayırdır, Farquard? Bir şey mi oldu?” Jocasta sandalyesinin ucuna oturdu, yüzüne Farquard’ın belirgin endişesi yansımıştı.

“Evet,” dedi birden. “Bıçkı atölyesinde bir kaza oldu. Buraya Bayan Fraser’dan yardım istemeye-

“Evet, tabii ki. Çantamı alayım. Ulysses, bana bir at hazırlatır mısın?” Çıkardığım terliklerimi arayarak hızla ayağa kalktım. Kıyafetim ata binmeye uygun değildi ama Campbell’ın yüz ifadesinden üzerimi değiştirmeye vaktim olmadığı belli oluyordu. “Durum ciddi mi?”

Terliklerimi almak için eğildiğim sırada elini uzatarak beni durdurdu.

“Evet, kötü sayılır. Ancak gelmenize gerek yok, Bayan Fraser. Eğer kocanız ilaçlarınızdan bazılarını alır ve- ”

“Tabii ki geleceğim,” dedim.

“Hayır!” Birden konuşunca hepimiz ona baktık. Gözleri Jamie’ninkileri aradı, dudakları gerilmiş, yüzü buruşmuştu. “Bayanlara göre bir iş değil,” dedi. “Lakin bana eşlik ederseniz çok minnettar olurum, Bay Fraser.”

Ben daha itiraz edemeden Jocasta ayağa kalkmış Campbell’ın kolunu sıkıca kavramıştı.

Jocasta ondan daha uzun olduğundan, Campbell cevap vermek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı. Yüzündeki gerginlik çizgilerini görüyordum ve bunu Jocasta da hissetmişti, parmakları Campbell’ın yünlü gri ceketinin kollarını sıkıca sarmıştı.

Campbell, Ulysses’e baktı ve sonra tekrar Jocasta’ya döndü. Kâhya sanki ondan bir emir almış gibi döndü ve her zamanki gibi yumuşak adımlarla

odayı terk etti.

“Kan dökülecek, Jo,” dedi yavaşça. “Kim olduğunu, nasıl olduğunu hatta yarasının ne kadar kötü olacağını bilmiyorum. MacNeill’ın oğlu bana geldi. Ama diğeri için- ” Duraksadı, sonra omzunu silkti. “Kanun böyle.”

“Ama sen yargıçsın!” diye haykırdı. “Tanrı aşkına, bir şey yapamaz mısın?” Başı titreyerek hareket ediyor, görmeyen gözleriyle ona dik dik bakarak bu isteğine boyun eğdirtmeye çalışıyordu.

“Hayır!” dedi Bay Campbell sertçe ve sonra kibarca tekrarladı. “Hayır.” Kolundaki elini kaldırdı ve sıkıca tuttu. “Yapamayacağımı biliyorsun. Elimde olsaydı…”

“Elinde olsaydı da yapmazdın,” dedi Jacosta acı bir ses tonuyla. Campbell’ın sıkıca tuttuğu elini çekti ve yumruklarını sıkarak geriledi. “Git o zaman. Seni yargıç olasın diye çağırdılar; git ve onlara hükmünü söyle.” İşe yaramadığı için öfkelenen Jocasta, topukları üzerinde dönüp odayı terk ederken eteği hışırdıyordu.

Campbell onun arkasından baktı ve koridorun aşağısından bir kapı çarpma sesi geldikten sonra tuttuğu nefesini bıraktı. Sonra da acı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve Jamie’ye döndü.

“Birbirimizi daha doğru düzgün tanımadan size böyle bir ricada bulunmaktan çekiniyorum. Ancak bu iş için bana eşlik ederseniz çok minnettar olurum. Bayan Cameron orada bulunamayacağına göre onu temsilen orada bulunmanız bu sorun için- ”

Jamie, “Sorun nedir, Bay Campbell?” diyerek onun sözünü kesti.

Campbell bana baktı, açıkça benim gitmemi istiyordu. Yerimden kımıldamadığım için omzunu silkti ve cebinden çıkardığı mendille yüzünü sildi.

“Bu sömürge kuralıdır, sör, eğer bir zenci beyaz adama saldırırsa bunun sonucu olarak kan dökülmesi gerekir. Daha sonra da işlediği suç yüzünden ölür.” Duraksadı, çekinmişti. “Böyle olaylar şükür ki nadiren meydana gelir. Ama olduğunda- ”

Sustu. Dudakları kenetlenmişti. Sonra içini çekti ve kızarmış yanaklarına son bir kez daha dokunup mendili cebine koydu. “Gitmeliyim. Gelecek misiniz, Bay Fraser?”

Jamie bir an durdu, araştırırcasına gözlerini Campbell’ın yüzüne dikmişti.

“Geleceğim,” dedi birden. Büfeye doğru giderek merhum Hector

Cameron'ın düello silahlarının bulunduğu üst çekmeceyi çekti.

Bunu gördükten sonra Campbell'a döndüm. "Tehlikeli mi?"

"Bir şey söyleyemem, Bayan Fraser," diyerek omuzlarını düşürdü Campbell. "Donald MacNeill bana sadece bıçkı atölyesinde bir çeşit münakaşa olduğunu ve bunun da kan dökme kanununu ilgilendirdiğini söyledi. Bir an önce gelip bir karar vermemi ve cezanın infazını denetlememi söyledi ve ben daha ayrıntıları öğrenemeden diğer mülk sahiplerine haber vermek için ayrıldı."

Mutsuz görünüyordu ama kaderine boyun eğmişti.

"İnfaz mı? Yani daha ne yaptığını bile bilmeden bir adamı infaz etme niyetinde olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Telaşımdan Jocasta'nın yün sepetini devirmiştim. Renkli, küçük yün yumakları halının üzerinde sekerek etrafa yayılmıştı.

"Ne yaptığını biliyorum, Bayan Fraser!" Campbell çenesini kaldırdı, yüzündeki kızarıklık artmıştı ama sabırsızlığını belli etmedi. "Özür dilerim bayan. Biliyorum buralarda yenisiniz; bazı geleneklerimizi zor, hatta barbarca bulabilirsiniz ama- "

"Haklısınız bunu barbarca buluyorum! Bu nasıl bir kanun ki bir insanı suçlu bulup- "

"Bir köleyi- "

"Bir insanı! Duruşma hatta bir soruşturma bile olmadan insanı mahkûm etmek? Bu nasıl bir kanun?"

"Kötü bir kanun, madam!" dedi aniden. "Ancak kanun bu ve ben de bunu yerine getirmekle yükümlüyüm. Bay Fraser, hazır mısınız?" Başındaki şapkasına dokunarak beni selamladı ve sonra Jamie'ye döndü.

"Hazırım." Tabancaları ve mühimmatı ceplerinin derinliklerine yerleştirdi ve doğrularak ceketinin eteklerini düzeltti. "Sassenach, gidip- "

Karşısına geçtim ve o daha sözünü bitiremeden kolunu tuttum. "Jamie, Lütfen, gitme! Böyle bir olaya karışamazsın!"

"Sus." Elini elimin üzerine koydu ve sıktı. Gözlerime bakarak konuşmamı engelledi.

"Çoktan bunun bir parçası oldum," dedi usulca. "Burası teyzemin mülkü ve olaya karışan da onun adamı. Bay Campbell haklı; ben onun akrabasıyım. Oraya gitmek benim görevim, en azından görmem gerekir. Orada olmalıyım." Duraksadı sanki bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama onun yerine elimi

tekrar sıktı ve beni bıraktı.

“Öyleyse ben de seninle geliyorum.” Gerçekleşmek üzere olan felaketin farkında olmanın verdiği ürkütücü bir tarafsızlıkla oldukça sakin konuşmuştum.

Açılmış ağzı seğirdi. “Bunu bekliyordum zaten, Sassenach. Git ve ilaç kutunu al. Ben de atları buraya getirteyim.”

Bay Campbell’ın itirazlarını duymayı beklemeden kilere doğru koştum, terliklerim endişeli bir kalp gibi ses çıkararak yere vuruyordu.

***

Yolda Andrew MacNeill’la buluştuk, bir kestane ağacının gölgesinde atını dinlendiriyordu. Bizi bekliyordu; toynak seslerini duyduğunda gölgelerin arasından çıktı. Önünde durduğumuzda Campbell’a başını salladı ama kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Ona söylemedin mi, Campbell?” dedi ve kaşlarını çatarak Jamie’ye döndü. “Bu kadınlara göre bir iş değil, Bay Fraser.”

“Siz buna kan dökme meselesi demiyor musunuz?” dedi Jamie, ses tonunda belirgin bir şiddet vardı. “Karım şifacıdır; benimle birlikte savaşı gördü. Eğer beni orada istiyorsanız, o da benimle gelecek.”

MacNeill dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ama daha fazla tartışmadı. Birden döndü ve eyerine atladı.

“MacNeill, bize bu talihsiz olay hakkında bilgi ver.” Campbell kısrağını dürterek Jamie’nin atının omuz başını burun farkıyla geçmiş, ustaca bir hareketle ikisinin arasında yavaşça ilerliyordu. “Bildiğin gibi Bay Fraser burada yeni ve bana sadece kan dökületeceği söylendi. Ayrıntıları bilmiyorum.”

MacNeill, yakasını iki eşit parçaya bölen atkuyruğu yağılmış kır saçlarına doğru iri omuzlarını yavaşça silkti. Şapkası başına sıkıştırılmış, sanki cetvelle ölçülmüş gibi omuzları dik duruyordu. MacNeill görünüşüyle olduğu kadar konuşmasıyla da geri kafalı ve anlayışı kıt bir adamdı.

Atla ilerlerken olayı kısaca anlattı. Bıçkı atölyesinin ustabaşı olan Byrnes, terebentin kölelerinden biriyle tartışmıştı. Köle de yaptığı işe uygun olarak üzerinde bulunan büyük kesme bıçağıyla Byrnes’ın başını vücudundan ayırarak bu meseleyi çözmeye çalışmıştı. Hedefini şaşırınca, ustabaşını sadece kulağından mahrum etmeyi başarabilmişti.

“Ağaç kabuğu soyar gibi adamın yüzünü sıyırmış,” dedi MacNeill, ses

tonunda gaddarca bir tatmin vardı. “Kulağıyla birlikte yüzünün bir kısmını da kesmiş. O iğrenç yüzü daha da kötü hale getirmiş değil.”

Tepkisini tek kaşını kaldırarak veren Jamie’ye baktım. Belli ki Byrnes yöredeki çiftlik sahipleri arasında pek sevilen biri değildi.

Ustabaşı feryat ederek yardım çağırmış, iki müşterinin ve birkaç kölenin sayesinde saldırganı yakalamayı başarmışlardı. Yarasından akan kanı durdurmuş, köleyi kulübeye kilitlemişlerdi ve - pala almaya gelen ve beklenmedik şekilde kendisini bir dramın ortasında bulan - Donald MacNeill’i bir an önce olayı çiftlik sahiplerine anlatması için göndermişlerdi.

“Siz bilmezsiniz,” diye açıkladı Campbell, Jamie’yle konuşabilmek için eyerini döndürerek. “Bir köle infaz edileceği zaman yakın çiftliklerdeki köleler de seyretmeleri için getirilirler. Caydırıcı, değil mi? Gelecekte, düşünülmeden böylesi bir hadise yaşanmasın diye.”

“Doğru,” dedi Jamie kibarca. “Kralın eğilimi de bu yöndeydi. Ayaklanma’dan sonra büyükbabamı Tower Hill’de idam etmişti. Çok da etkili olmuştu; o zamandan beri bütün akrabalarım uslu durdu.”

Bu iğneli sözün anlamını bilecek kadar uzun bir süredir İskoçlar ile birlikte yaşıyordum. Jamie, Campbell’ın ricasıyla gelmiş olabilirdi, fakat Yaşlı Tilki’nin torunu ne hiç kimseden emir alır ne de İngiliz kanunlarını takdir edip kabul ederdi.

MacNeill mesajı almıştı; ensesi kıpkırmızı olmuştu ama Farquard Campbell neşelenmiş gibiydi. Dönmeden önce kısa bir kahkaha attı.

“Hangi köle olduğunu biliyor musun?” diye sorunca, MacNeill başını olumsuz anlamda salladı.

“Genç Donald söylemedi. Lakin sen de benim kadar iyi biliyorsun, bunu yapan o aşağılık Rufus’tur.”

Campbell’ın omuzları onaylarcasına çöktü. “Jo, bunu duyduğunda çok üzülecek,” diye mırıldandı, başını üzüntüyle salladı.

“Bu onun hatası,” dedi MacNeill ve bacağına konmuş bir atsineğine kabaca bir darbe indirdi. “Köleleri çalıştırmak şöyle dursun Byrnes, domuzlara bile bakamayan bir adamdır. Bunu Jo’ya sen de ben de çok kereler söyledik.”

“Evet ama onu kiralayan Jo değil, Hector’du,” diye itiraz etti Campbell kibarca. “Ve onu düşünmeden işten çıkaramazdı ki. Sonra ne yapacaktı, bıçkı atölyesine gidip kendisi mi idare edecekti?”

MacNeill, geniş kalçalarını eyerin üzerinde kımıldatırken cevap olarak

homurdandı. Jamie'ye baktım ve yüzünün ifadesizleştiğini, gözlerini ise şapkasının gölgesine gizlediğini gördüm.

"İnatçı bir kadından daha kötüsü pek yoktur," dedi MacNeill, sesi gerektiğinden daha yüksek çıkmıştı. "Eğer onlara bir zarar gelirse, kendilerinden başka hiç kimseyi suçlamazlar."

"Hâlbuki," dedim dalga geçerek, atların çıkardığı seslerden duyulabilmesi için sesimin tonunu yükselttim, "eğer bir erkek yüzünden zarar görürlerse, onu suçlamanın verdiği tatmin zararı yeteri kadar telafi eder, değil mi?"

Jamie keyiften homurdanırken, Campbell kıkırdanıp MacNeill'ı dürttü.

"Seni alt etti, Andrew!" dedi.

Andrew cevap vermedi ama boynu daha da kızarmıştı. MacNeill'ın omuzları eğik bir halde, sessizlik içinde yolumuza devam ettik.

Biraz tatmin olsam da bu değişim beni sakinleştirmeye yetmemişti, oraya vardığımızda olabileceklerin korkusuyla midem düğümlenmişti. Byrnes'tan hoşlanmamalarına ve olayların sebebinin ustabaşının hatası olduğunu kabul etmelerine rağmen, kölenin kaderini değiştirebilecek herhangi bir öneride bulunan yoktu.

"Kötü bir kanun," demişti Campbell ama yine de kanundu. Ellerimi titreten ve deri dizginleri terle kayganlaştıran, hukuki gaddarlığın zulmü ya da dehşeti değildi; bunun sebebi Jamie'nin ne yapacağını merak etmemdi.

Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sakince atını sürüyordu, sol eli dizginlerde sağ eliyse bacağında, ceketindeki tabancanın şişkinlik yaptığı yerin yakınında gevşekçe kıvrılmıştı.

Onunla gitmeme izin vermesi yüzünden rahatlamalı mıydım, ondan bile emin değildim. Bu, onun şiddete başvurulmayacağını beklediği anlamına da gelebilirdi - ama bu durumda onlardan yana çıkıp infazın gerçekleşmesine izin vereceği anlamına gelebilir miydi?

Ve eğer bunu yaparsa…? Ağzım kurudu, burnum ve boğazım atların toynaklarından yükselen kahverengi tozla tıkandı.

Ben de bunun bir parçasıyım, demişti. Fakat neyin parçasıydı? Klanın ve ailenin, evet ama ya *bunun?* Kuzey İskoçyalılar, onurlarına dokunan ya da kanlarını kaynatan herhangi bir sebepten dolayı ölümüne savaşırlar ama çoğunlukla onların dışındaki meselelere kayıtsız kalırlardı. Asırlardır dağda soyutlanmış halde yaşamanın getirdiği metanet, onları başkalarının işlerine karışmaktan uzak tutmuştu - ama onların işlerine karışan talihsizlerin vay

halineydi!

Campbell ve MacNeill bunu açıkça Jamie'nin olayı olarak görüyorlardı - ama o öyle mi görüyordu? Jamie soyutlanmış bir Kuzey İskoçyalı değil, diyerek kendimi ikna ettim. O, çok yer görmüş, iyi eğitimli, kültürlü bir adamdı. Ve bu olay hakkında ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu. Bugünü göz önüne aldığımda, fikirlerimin pek değeri olmayacağı gibi korkunç bir duyguya kapılmıştım.

Sıcak ve rüzgârsız bir akşamüstüydü, yol boyunca uzanan otlardaki ateş böcekleri vızıldıyordu ama benim parmaklarım buz gibiydi ve dizginlerin üzerinde kaskatı kesilmişti. Kölelerden oluşan ve yürüyerek bıçkı atölyesinin yönünde ilerleyen birkaç ufak grubu geçtik. Biz geçerken başlarını kaldırmadılar ama çalılara doğru çekilerek yol verdiler.

Şapkası alçaktaki bir dala takılınca, Jamie ustaca bir hareketle onu yakaladı. Şapkayı başına takmadan önce tedbiri elden bıraktığı o anda, endişeden oluşan gergin bir çizginin yüzünde belirip kaybolduğunu gördüm. Yaşadığım bu ufak sarsıntıyla onun da ne yapacağını bilmediğini anladım. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutmuştu.

Bir anda çam ağacı ormanına gelmiştik. Titreşen sarı-yeşil ceviz ve akçaağaç yaprakları bir anda yol vererek bizi serin, koyu yeşilliklerin esrarengiz ışıltısına ulaştırmıştı. Sanki okyanus yüzeyinden soğuk derinliklere gitmek gibiydi.

Bizi bekleyen şeyleri düşünmekten alıkoyarcasına eyerimin arkasına bağlanmış ahşap kutuya dokunmak için uzandım. Başlamak üzere olan bu felakette akla uygun olarak oynayabileceğim tek role kendimi ruhsal olarak hazırlamaya çalışıyordum. Verilecek zarara mani olamazdım ama çoktan olmuş olanı düzeltmeye çalışabilirdim. Mikroplardan arındır ve temizle - yanımda bir şişe saf alkol ve ezilmiş sarımsak ve naneden yapılmış antiseptik sıvı vardı. Sonra yara sarılacak - evet, sargı bezleri yanımda - ama öncelikle yaranın dikilmesi gerekir.

Tam da Byrnes'ın kopmuş kulağına ne yaptıklarını düşünürken, durdum. Duyduğum vızıltı ağustos böceklerinden gelmiyordu. Önde giden Campbell, dizginleri havaya kaldırıp sesleri dinlerken biz de arkasında durduk.

Sesler uzaktan geliyordu, sanki baş aşağı çevrilmiş ve sallanana bir arı kovanından çıkıyormuş gibi anlaşılmaz, kızgın uğultular duyuluyordu. Sonra belli belirsiz bir bağırış ve çığlık sesleri geldi ve aniden gürültülü bir patlama sesi duyuldu.

Son bayırı dörtnala gittik, ağaçlardan sıyrılarak hızla bıçkı atölyesindeki

açıklık alana ulaştık. Alan insanlarla doluydu; köleler, sahipleri, kadınlar ve çocuklar biçilmiş kereste yığınlarının arasında şaşkın bir halde dolaşıyorlardı. Balta darbesiyle savrularak açığa çıkmış beyaz karıncalara benziyorlardı.

Sonra kalabalığa olan ilgimi kaybettim. Bütün dikkatimi bıçkı atölyesinin yan tarafında bulunan ve kancasına takılan kütükleri kaldırılarak testere yatağıyla aynı seviyeye getiren vince vermiştim.

Kancaya saplanmış olan, siyah bir adamın vücuduydu, kıvrılmış bir solucanın korkunç bir benzeriydi. Sıcak kan kokusu rüzgârla birlikte taşınıyordu; vincin altındaki platformda kandan bir havuz oluşmuştu.

Atım durdu, yolu kapayan kalabalık yüzünden sinirlenmiş olduğu yerde kıpırdanıyordu. Bağrışmalar yerini inlemeye bıraktı, sadece kadınların birinden çığlıklar geliyordu. Jamie atından indi ve kalabalığın arasından platforma doğru zar zor ilerledi. Campbell ve MacNeill da onun yanındaydı, kalabalığı itip kakarak yol açıyorlardı. MacNeill'ın şapkası düşmüş, dikkatsizce ayaklar altında çiğnenmişti.

Hareket etmekten aciz, eyerimde donakalmıştım. Vincin yakınındaki platformda başkaları da vardı; bir tarafı kandan bütünüyle lekelenmiş, başındaki yara sargı bezleriyle acayip bir şekilde sarılmış ufak tefek bir adam, başka birkaç adam, sopalı ve misket tüfekli beyaz ve melez adamlar ara sıra tehdit edercesine kalabalığa yumruk sallıyorlardı.

Platforma gitmek için acele etmek gibi bir isteği olan yoktu. Aksine, oradan kaçmak istiyor gibiydiler. Etrafımdaki yüzlerde korkudan, dehşete düşmeye kadar çeşitli ifadeler vardı. Birkaç kişide de şiddetli öfke ya da tatmin olmuşluk ifadesi hâkimdi.

Farquard Campbell kalabalığın arasından sıyrılarak MacNeill'ın güçlü omuzlarının yardımıyla platforma çıktı. Sopalı adamlara doğru hızla ilerlerken kollarını sallayıp bağırarak bir şeyler söyledi. Söylediklerini duyamama rağmen etrafımdaki çığlıklar ve iniltiler yerini sessizliğe bırakmıştı. Jamie platformun kenarını kavradı, Campbell'ın ardından kendini yukarı çektikten sonra MacNeill'a elini uzattı.

Campbell, zayıf yanakları öfkeden seğiren Byrnes'la yüz yüzeydi.

"İğrenç bir gaddarlık!" diye bağırıyordu. Etrafımdaki karışıklık ve mırıltılar arasında söyledikleri doğru düzgün anlaşılmıyordu ama parmağıyla vinci ve dehşet verici yükünü vurguladığını gördüm. Köle çırpınmayı bıraktı, hareketsizce asılı duruyordu.

Ustabaşının yüzü görünmüyordu, fakat vücudu zorbalıkla katılaşmıştı. Bir-

iki arkadaşı destek olmak için ona doğru yavaşça ilerledi.

Bir anlığına Jamie'yi ayakta gördüm, olayları değerlendiriyordu. Ceketindeki tabancaları çıkardı ve soğukkanlı bir tavırla ağızotunu kontrol etti. Sonra öne doğru adım atarak tabancalardan birini Byrnes'ın sargılı başına doğrulttu. Ustabaşı şaşkınlıktan kaskatı kesildi.

"Adamı aşağı indirin," dedi Jamie, en yakınında duran katillerden birine. Kalabalığın azalan homurtularının arasından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuşmuştu. "Yoksa arkadaşının yüzünden kalanları da ben uçururum. Ve sonra- " İkinci tabancayı kaldırdı ve adamın göğsüne nişan aldı. Jamie'nin yüzündeki ifade başka bir tehdide gerek bırakmamıştı.

Adam isteksizce hareket ederken kısılmış gözlerini tabancaya dikmişti. Vinci kontrol eden makaranın fren kolunu tuttu ve çekti. Kanca yavaşça aşağı inerken yükünden dolayı zorlanan kablosu gerilmişti. Kölenin güçsüz vücudu toprağa değdiğinde, izleyiciler yüksek sesle iç çektiler.

Platforma birkaç adım kalana kadar atımla kalabalığın içinden geçmeyi başardım. At ürktü ve tepinmeye başladı, başını arkaya doğru atıyor ve güçlü kan kokusu yüzünden burnundan soluyordu ama kaçmayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Attan indim ve yakınımdaki bir adama kutuyu getirmesini söyledim.

Ayağımın altındaki platform tahtaları bana biraz garip geldi, gemiden inip karaya çıkmanın hissettirdiği duyguya benziyordu. Birkaç adım atıp kölenin yattığı yere ulaştığımda, zihnimde oluşan kaçınılmaz netlik temel cerrahi becerilerimi aklıma getirdi. Arkamdaki ateşli tartışmaları ve izleyicilerin varlığını önemsemedim.

Yaşıyordu; göğsü aldığı kesik kesik, ufak nefeslerle hareket ediyordu. Kanca midesini delip geçmiş, göğüs kafesi boyunca ilerleyerek böbreklerinin bulunduğu yerin arkasından çıkmıştı. Adamın cildinde olağanüstü koyu mavi-gri bir renk tonu oluşmuştu ve dudakları da kil gibi bembeyazdı.

Aldığı küçük nefeslerden çıkan ıslık sesinden başka ses gelmemesine rağmen köleye, "Sus," dedim, yumuşak bir ses tonuyla. Gözlerinden bulunduğu durumu kavrayamadığı belli oluyordu, göz bebekleri genişlemiş ve kararmıştı.

Ağzında kan yoktu; ciğerleri delinmemişti. Derin nefes alamıyordu ama ritimliydi; diyaframı delinmemişti. Ellerim üzerinde nazikçe hareket ederken, aklım da hasarın izini takip etmeye çalışıyordu. Her iki yaradan da akan kan, arkasındaki ve midesindeki kasların üzerinden koyu, kaygan bir çizgi oluşturarak süzülüyordu, cilalanmış çeliğin üzerinde bir yakut gibi kıpkırmızı

parlıyordu. Kan fışkırması yoktu; nasıl olduysa karın kaslarından geçen ana atardamarı ve böbrek atar damarını ıskalamıştı.

Arkamda ateşli bir tartışma çıkmıştı; aklımın ayrık, küçük bir köşesiyle o anda Farquard Campbell tarafından öfkeyle azarlanan Byrnes'ın yanındaki adamların komşu iki çiftliğin ustabaşları olduklarını duydum.

"…açıkça kanunu hiçe saydınız! Sizi temin ederim ki bu yaptığınız için mahkemede hesap vereceksiniz, baylar!"

"Ne önemi var ki?" dedi adamın biri aksi bir gürlemeyle. "Bu kan dökme kanunu ve sakatlama! Byrnes'ın hakları var!"

"Haklar sizin karar vermeniz için değildir." MacNeill gürleyerek tartışmaya katıldı. "Ayaktakımı, işte siz busunuz, ondan daha iyi değilsiniz- "

"Sen de nereden çıktın, yaşlı adam? Uzun İskoç burnunu istenmediğin yerlere sokuyorsun."

"Neye ihtiyacın var, Sassenach?"

Jamie'nin yanıma geldiğini duymamıştım ama buradaydı. Çömeldi, yanında tahtanın üzerinde açtığım kutum vardı. Bir elinde dolu tabancasını tutarken dikkati daha çok arkamdaki grubun üzerindeydi.

"Bilmiyorum," dedim. Arka planda devam eden tartışmayı duyabiliyordum ama sözcükler anlamsız geliyordu. Tek gerçek ellerimin altındakiydi.

Dokunduğum adamdaki korkunç hasara rağmen, ölümcül bir yarasının olmayabileceğini kavramaya başlamıştım. Dokunabildiğim ve hissedebildiklerimden, kancanın kavisli kısmının ciğerinden yukarı doğru ilerlediğini anlamıştım. Muhtemelen sağ ciğeri zarar görmüştü ve ince bağırsak ya da safra kesesi kesilmiş olabilirdi - ama bunlardan hiçbiri anında öldürmezdi.

Eğer anında ölmüş olsaydı bunu yapan sadece yaşadığı şok olurdu. Ancak içini delip geçen çeliğin hemen üzerindeki terli-kaygan karnında nabzının attığını görebiliyordum. Hızlıydı ama davul sesi gibi düzenliydi, elimi üzerine koyduğumda yankısını parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. Kan kaybetmişti - belirgin bir kokusu vardı, ter ve korkunun kokusunu bastırıyordu - ama onu öldürecek kadar değildi.

Aklıma heyecan verici bir düşünce geldi; bu adamın hayatını kurtarabilirdim. Belki de olmazdı; bir anda aklıma yanlış gidebilecek her şey geldi - kancayı çıkarma işlemi sırasında kanama olması. İç kanama, gecikmiş şok, bağırsak delinmesi, bağırsakları saran zardaki iltihap. Bunlar sadece

şimdilik olabileceklerdi.

Savaşta, vücudu kılıçla boylu boyunca kesilmiş bir adam görmüştüm, yaranın yeri hemen hemen aynıydı. Vücuduna sarılmış bir sargı bezi dışında hiçbir tedavi görmemişti - ama yine de kurtulmuştu.

“Kanunsuzluk!” diyordu Campbell, tartışmadan çıkan anlamsız sözlerin arasından sesi yükseliyordu. “Ne kadar kışkırtma olursa olsun, bu yapılana göz yumulamaz. Hepinizi tutuklatacağım, bundan emin olabilirsiniz!”

Tartışmanın nedeni olan varlığa dikkat eden yoktu. Saniyeler geçmişti ama harekete geçmem için sadece birkaç saniyem kalmıştı. Dikkatini tartışmadan uzaklaştırmak için elimi Jamie’nin koluna koydum.

“Onu kurtarırsam yaşamasına izin verecekler mi?” diye sordum alçak sesle.

Gözleri, olasılıkları hesaplarcasına arkamdaki adamların arasında gidip geldi.

“Hayır,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Kararmış, anlayışlı gözleri gözlerimle buluştu. Omuzları hafifçe doğruldu ve tabancayı bacağının üst kısmına koydu. Seçimini yapması için ona yardım edemezdim, o da bana yardım edemezdi ama seçimim ne olursa olsun beni savunabilirdi.

“En üst sıradaki soldan üçüncü şişeyi ver,” diyerek sıkıca kapatılmış, içinde çeşitli ilaçlar olan üç sıra temiz cam şişenin bulunduğu kutunun kapağını başımla işaret ettim.

İki şişe saf alkol, bir şişe de kanyak vardı. Kanyağa yeterli miktarda çekilmiş, kahverengi kökten koydum ve hızla çalkaladım sonra dizlerimin üzerinde emekleyerek adamın başına yaklaştım ve şişeyi dudaklarına bastırdım.

Adamın gözleri parladı; beni görmesi için gözlerine bakmaya çalıştım. Neden? Yaklaşıp adını seslenirken bile bunu merak ediyordum. Onun seçiminin bu olup olmayacağını soramazdım - onun yerine ben seçmiştim. Ve bu seçimi yaptığım için ondan ne onaylamasını isteyebilirdim ne de beni affetmesini.

Yudumladı. Birinci yudum. İkinci yudum. Bembeyaz ağzının çevresindeki kaslar titredi, kanyak damlaları vücudu boyunca akmaya başladı. Bir kere daha çırpınarak büyük bir yudum aldıktan sonra, gergin boynu rahatladı ve kolumdaki başı ağırlaştı.

Kolum başının altında gözlerim kapalı bir halde öylece oturdum, parmaklarım kulağının altında atan nabızdaydı. Nabzı attı; duraksadı ve sonra

yeniden başladı. Vücudu titredi, kanla lekelenmiş cildi sanki binlerce karınca üzerinde koşuyormuşçasına seğiriyordu.

Ders kitabındaki açıklama aklımdan geçti:

Hissizlik. Karıncalanma. Sanki böcekler dokunuyormuş gibi cildin karıncalanması hissi. Mide bulantısı, mide bölgesinde ağrı. Zor nefes alımı, cildin soğuması ve nemlenmesi, kansızlık. Nabız zayıflar ve düzensizleşir, fakat zihin hâlâ açıktır.

Gözle görülür belirtilerin hiçbiri, adamın şimdiye kadar gösterdikleri arasında yoktu. Mide ağrısı gibi.

1,3 miligramı bir serçeyi birkaç saniyede öldürür. 6,5 miligramı bir tavşanı beş dakikada öldürür. Medea'nın Theseus için hazırladığı zehrin kurtboğan olduğu söylenir.

Parmaklarımın altından kesik kesik gelen atıştan başka bir şeyi duymamaya ve hissetmemeye çalıştım. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutmak için etraftaki sesleri, yakınımdaki mırıltıları, sıcağı, tozu ve kan kokusunu bütün gücümle dışarıda bırakmaya çalıştım.

Fakat zihin hâlâ açıktır.

Ah, Tanrım, diye düşündüm. Bilinci açıktı.

12
John Quincy Myers’in Dönüşü

Bıçkı atölyesindeki olaylardan derinden etkilenmiş olmasına rağmen, Jocasta yine de planladığı davete devam etme niyetini açıkladı. “Kafamızı dağıtır, üzüntümüzü unuturuz,” dedi kararlı bir şekilde. Bana döndü ve uzanarak kolumdaki muslin kumaşa işaret etti. “Phaedre’ye senin için yeni bir elbise dikmesini söylerim. Kız iyi bir terzi.”

Zihnimi dağıtmak için yeni bir elbise ve yemekli bir davetten fazlası gerektiğini düşünüyordum ki Jamie’den gelen işareti gördüm ve zorlukla çenemi tuttum.

Kalan kısa zamanı hesaba katan Jocasta, kendi elbiselerinden birini benim için elden geçirtmeye karar verdi.

“Nasıl oldu Phaedre?” Jocasta benden yana bakarak kaşlarını çatmıştı. “İş görür mü?”

Hizmetçi, ağzı iğnelerle dolu bir halde, “İyi,” diye cevapladı. Üç iğneyi başarıyla sapladı, gözlerini kısarak bana baktı, bel hizasından bir parça kumaşı katladı ve iki iğne daha tutturdu.

“Gayet iyi,” diye düzeltti, artık dudakları serbestti. “Sizden daha kısa Bayan Jo, beli de biraz daha ince. Göğüsleri de daha büyük,” diye sessizce ekledi Phaedre sırıtarak.

Fısıltıyı yakalayan Jocasta, “Evet, biliyorum,” diye keskin bir tonla konuştu. “Giysinin üst kısmını kes, etrafını Valencia danteliyle kaplayıp eski elbisemden kesip alacağımız yeşil ipeğin üstüne yerleştirebiliriz. Bu renk onu tamamlayacaktır.” Parlak yeşil çizgili kol ağzına dokundu. “Kestiğimiz kısmı da yine yeşil ipekle çevrele, bu göğüslerini vurgular.” Uzun soluk parmaklar göğüs hatlarımı gösterirken hafifçe göğüslerimin üstüne dokundu. Dokunuş serin ve belli belirsizdi ama kendimi geri çekilmekten zorla alıkoydum.

“Renkler konusundaki hafızanız çok kuvvetli,” dedim şaşırmış ve hafifçe cesaretim kırılmıştı.

“Ah, bu giysiyi çok iyi hatırlarım,” dedi ve giysinin kolunun tümünü hafifçe okşadı. “Centilmenin biri bir zamanlar bana bunu giyince Persephone’ye benzediğimi söylemişti,” dedi. Hafif bir tebessüm yüzünde ışıldadı ve kafasını bana doğru kaldırdığında hızla yok oldu.

“Saçın ne renk tatlım? Sormak aklıma gelmemiş. Sesin biraz sarışın gibi çıkıyor ama bilemiyorum. Tanrım, sakın siyah saçlı ve soluk tenli olduğunu söyleme!” Gülümsüyordu, ama şakası biraz da emir gibiydi.

“Kahverengi sayılır,” dedim saçıma dokunarak. “Fakat biraz soldu; uçlara doğru rengi açıldı.”

Kahverenginin uygun olup olmadığını düşünürmüş gibi kaşlarını çattı. Sorunu tek başına çözemeyince, hizmetçiye döndü.

“Nasıl görünüyor, Phaedre?”

Kadın bir adım geri gitti ve gözlerini kısarak bana baktı. Diğer hizmetçiler gibi onun da hanımına detaylı tanımlamalar yapmaya alışkın olduğunu düşündüm. Koyu renk gözleri yavaşça üstümde dolandı, yüzüme gelince uzunca bir değerlendirme süresi boyunca duraksadı. Karşılık vermeden önce ağzından iki iğne çıkardı.

“Gayet iyi Bayan Jo,” dedi Phaedre. Başını bir kez hafifçe salladı. “Gayet iyi,” dedi bir kez daha. “Teni beyaz, kaymak kadar; o açık yeşille bir arada gerçekten iyi duruyor.”

“Hmm. Ama korsesi fildişi rengi, eğer teni çok açıksa rengi solmuş gibi görünmesin?”

Hakkımda bir sanat objesiymişim gibi - hem de defolu bir tanesi - konuşulması hoşuma gitmemişti. Ama fikirlerimi kendime sakladım.

Phaedre başını olumsuz anlamda kararlılıkla salladı. “Ah, hayır hanımım, soluk değil. Elmacık kemikleri gölgeli. Ve kahverengi gözlü ama çamur rengi gibi düşünmeyin. İçinde acayip hayvanlar olan şu kitabı hatırlıyor musunuz?”

“Eğer *Hint Kıtası Keşfinden İzlenimler*’i kastediyorsan,” dedi Jocasta, “evet, hatırlıyorum. Ulysses onu bana okuyalı yalnızca bir ay oldu. Yani Bayan Fraser sana oradaki illüstrasyonlardan birini mi hatırlatıyor?” Keyifli bir şekilde güldü.

“Hı-hı,” dedi Phaedre gözlerini benden almadan. “O koca kedi gibi görünüyor,” dedi yumuşakça, gözleri bana sabitlenmişti. “Orada yapraklardan bakan kaplan gibi.”

Jocasta’nın yüzünden anlık bir irkilme ifadesi geçti.

“Elbette,” dedi ve güldü. Ama bir daha bana dokunmadı.

Alt salonda durup göğsümdeki yeşil çizgili ipeği okşadım. Phaedre’nin terzilikteki ünü boşuna değildi; elbise üstüme tam oturmuştu, kalın açık yeşil saten şeritler ise fildişi ve yaprak renginin soluk tonları üstünde harika

durmuştu.

Gür saçlarıyla gurur duyan Jocasta peruk takmıyordu; şansıma bu sayede bana da böyle bir teklifte bulunulmadı. Phaedre bunun yerine, saçımı pirinç nişastasıyla pudralamaya çalıştı ve buna inatla karşı çıktım. Modaya dair içgüdülerden yoksun olduğumu uygunsuz bir biçimde belirtip, bütün buklelerimi beyaz ipekten bir kurdeleyle kafamın arkasında tutturmaya karar verdi.

Üstüme takıştırmaya çalıştığı onca abuk sabuk şeye neden karşı çıktığıma emin değildim; belki sebebi cicili bicili şeyleri sevmememdi. Belki de Jocasta'nın istediği gibi şekillendirilen bir obje olmaya karşı koyuyordum. Ne sebeple olursa olsun, reddettim. Evlilik yüzüğüm ve bir çift inci küpe ile boynumdaki yeşil kadife kurdeleyi saymazsak hiçbir aksesuar takmadım.

Ulysses üstteki merdivenlerden inerek bana doğru geliyordu, üniforması içinde kusursuzdu. Yürüdüm, o da başını çevirerek eteğimin yanardöner renklerine baktı.

Beni görünce gözleri takdirle açıldı, ben de beğenilen birinin yaptığı üzere başımı eğdim. Sonra yutkunduğunu duydum ve başımı kaldırınca gözlerinin hâlâ kocaman - ama bu kez korkuyla dolu - olduğunu gördüm. Tırabzanı öyle sıkı kavramıştı ki parmakları beyazlamıştı.

"Affedersiniz madam," dedi boğuk bir sesle ve başı eğik şekilde merdivenlerden aşağı hızla inerek yanımdan geçti, mutfağa giden kapıyı ardından açılır kapanır halde bırakarak gözden kayboldu.

"Neydi bu şimdi?" dedim yüksek sesle ve sonra nerede - ve hangi zamanda - olduğumuzu hatırladım.

Ulysses başında kör bir hanımla, evin beyi olmadan bunca zaman yalnız başına ve ilgiden yoksun büyümüştü. Ve az önce bir anlığına en temel ve gerekli kalkanını kuşanmayı - bir kölenin sahip olduğu tek kalkan - unutmuştu: Tüm düşünceleri gizleyen ifadesiz, boş bir yüz.

Ne yaptığının farkına vardığında paniklemesi şaşırtıcı değildi. Eğer o açığa çıkan bakışa maruz kalan benden başkası olsaydı… ellerim terledi ve soğudu, boğazımda kan ve terebentin kokusunu hatırlayarak yutkundum.

Ama bu benim, diye hatırlattım kendime, ayrıca başka kimse görmedi. Kâhya korkmuş olabilirdi ama emniyetteydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Yukarı koridordaki ayak sesleri düşüncelerimi böldü. Yukarı baktım ve nefesim kesildi.

Tüm geleneksel giysileri üstünde olan bir İskoçyalı etkileyici görünür. Ne

kadar yaşlı, hastalıklı ve huysuz bir halde olursa olsun bu böyledir. Yaşamının zirvesindeki uzun, dik duruşlu bir İskoçyalı ise nefes kesicidir.

Culloden'den beri kilt giymemişti ama vücudu bunu hâlâ nasıl taşıması gerektiğini hatırlıyordu.

"Ah!" dedim.

Sonunda beni gördü; beyaz dişleri ışıldadı ve yere eğilerek selam verdi. Doğruldu ve topuklarının üstünde dönerek ekose kumaştan kiltini savurdu, sonra gözleri yüzüme sabitlenmiş bir halde yavaşça indi.

Bir an için onu, onunla evlendiğim sabahki haliyle gördüm. Tartan deseni o zamankiyle neredeyse aynıydı; kızıl zemin üstüne siyah ekose, ince baldırına doğru inen ekose şalı omzuna gümüş bir broşla tutturulmuştu,

Gömleği şimdi daha güzeldi, ceketi de öyle; belindeki hançerin kabzasında altın şeritler vardı. *Duine uasal* gibi görünüyordu. Kıymetli bir adam.

Fakat hep aynı cesur yüz vardı. Artık daha yaşlı, bununla beraber daha da bilgeydi. Işıldayan başının eğimli duruş, geniş, sıkı ağzı ve bana bakan kedi gibi gözler. Her zaman kendi değerinin farkında olan bir adam.

"Hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi. Sonra adeta yüzünü ikiye bölen geniş bir tebessümle son birkaç basamağı indi.

Yutkunmakta zorlanarak, "Harika görünüyorsun," dedim.

"Fena değil," diye onayladı sahte bir alçakgönüllülüğün izi olmadan. Özenle omzunun üstündeki kumaşta bir kat oluşturdu. "Elbette bu şalın etkisi; vücuda uymaması gibi bir sorun söz konusu değil."

"Bu Hector Cameron'unki mi?" Saçma bir şekilde kumaşa değmekten utandım. Onun yerine hançerinin kabzasına dokundum; tepesinde, kabaca uçan bir kuşa benzetilmiş, altından küçük bir tümsek vardı.

Jamie derin bir nefes aldı.

"Artık benim. Ulysses bana getirdi - teyzemin övgüleriyle birlikte." Sesinin derinlerinde garip bir ton yakaladım ve ona doğru baktım. Kilti yeniden giyiyor olmanın derin ve belirgin zevki dışında, onu rahatsız eden bir şey vardı. Eline dokundum.

"Sorun nedir?"

Bana yarım yamalak gülümsedi ama kaşları kaygıyla çatılmıştı.

"Tam olarak bir sorun var diyemem. Yalnızca- "

Merdivendeki ayak sesleri konuşmasını böldü ve beni kenara, kucağında bir kumaş yığınıyla koşturan bir kölenin yolundan çekti. Ev son dakika hazırlıklarıyla uğulduyordu; şu an bile, evin arka tarafındaki çakılların üzerindeki tekerlek seslerini ve servis tabakları mutfaktan dışarı aceleyle taşınırken havada gezinen iştah açıcı kokuları duyabiliyordum.

“Burada konuşamayız,” diye mırıldandı. “Sassenach, yemekte bulunacak mısın? Eğer sana işaret verirsem,” - ve kulak memesini çekiştirdi - “o zaman dikkatleri dağıtabilir misin? Ne olduğu önemli değil; şarabını dök, yanındakine çatal sapla- ” Bana gülümsedi ve o zaman anladım; onu kaygılandıran her neyse, bir ölüm kalım meselesi değildi.

“Bunu yapabilirim,” diye temin ettim. “Fakat ne- ”

Yukarı koridorda bir kapı açıldı ve Jocasta’nın Phaedre’ye son dakika talimatları veren sesi aşağıya ulaştı. Bunu duyan Jamie hızla eğilerek beni öptü ve sonra kızıl şalını savurdu, kristal kadehlerle dolu tepsileri salona taşıyan iki kölenin arasından geçerek uzaklaştı. Şaşkınlık dolu bir şekilde arkasından bakarken neredeyse uşaklar tarafından çiğneniyordum.

“Sen misin tatlı Claire?” Jocasta son basamakta durmuş, kafasını bana doğru çevirmiş, gözlerini omuzlarımın tam üzerine doğrultmuştu. Oldukça tekinsiz görünüyordu.

“Öyle,” dedim ve tam olarak nerede durduğumu daha iyi anlaması için koluna dokundum.

Eliyle dirseğimi tutarken, “Elbisenin kâfur kokusunu aldım,” dedi sorulmamış soruma cevap olarak. “Jamie’nin sesini duyduğumu sandım. O yakınlarda mı?”

“Hayır,” dedim dürüstçe, “sanırım dışarı, konukları karşılamaya gitti.”

“Ya.” Eli kolumu daha sıkı tuttu ve tatminle sabırsızlık arası bir tonda iç çekti. “Telafisi olmayan şeylerin yasını tutan türden biri değilim ama yemin ediyorum eğer gözlerimden biri bu akşam o delikanlıyı şalının içinde görebilecek olsaydı, diğer gözümü verirdim!”

Kafasını nafile dercesine sallarken kulaklarındaki elmas küpeler ışıklar yansıtarak sallandı. Beyaz saçlarını ortaya çıkaran koyu mavi ipekten bir elbise giymişti. Kumaşa kızböcekleri işlenmişti, duvardaki şamdanların ve mumla dolu avizelerin ışığı altında yürüdükçe kız böcekleri kumaşın kıvrımları arasından fırlıyor gibi görünüyordu.

“Ah, peki. Ulysses nerede?”

“Buradayım, madam.” O kadar sessizce gelmişti ki onun diğer tarafında belirişini duymamıştım.

“Gel o zaman,” dedi ve onun kolunu tuttu. Komut ona mı yoksa bana mıydı bilmiyorum, ama ana yemeği taşıyan iki mutfak görevlisinden kaçınarak itaatkârca onu izledim. Ana yemek, bütün kızartılmış iri ve yağlı bir yaban domuzuydu. Koca dişlerinin çıktığı ağzı ve öfkeli bakışlarıyla başı aynen yerinde duran domuz, yenmeye hazır durumdaydı ve enfes kokuyordu.

Saçımı düzelttim ve ben de kendimi, ağzımda bir elmayla gümüş bir tepsinin içinde sunuluyor gibi hissetsem de Jocasta’nın misafirleriyle bir araya gelmeye hazırlandım.

Davetli listesi Cape Fear Nehri soylularının *Kim Kimdir* rehberiydi adeta: Campbell, Maxwell, Buchanan, MacNeill, MacEachern… İskoçya’dan ve Isles’dan isimler. Barra Meadows’tan MacNeill, Islay’den MacLeod… Çiftlik isimlerinin çoğu sahiplerinin kökeninin izini taşıyordu; konuşmaları da öyle. Yüksek alçı tavan, konuşulan Gaelceyle çınlıyordu.

Bazı erkekler kilt giymiş yahut ceketlerinin üstüne şallar sarmışlardı ama Jamie kadar göze çarpanını görmedim. Onun yokluğu ise dikkat çekiciydi. Jocasta’nın Ulysses’e bir şey mırıldandığını duydum. Ulysses ellerini çırparak küçük bir garson kızı yanına çağırdı ve onu fenerlerin yandığı bahçenin yarı karanlığına, büyük ihtimalle Jamie’yi aramaya gönderdi.

İskoç olmayan birkaç konuk da neredeyse aynı derecede dikkat çekiciydi. Hermon Husband gibi bir isme sahip geniş omuzlu ve kibar gülümsemeli bir Quaker; Hunter isimli uzun, iri kemikli bir centilmen ve beni çok şaşırtan bir şekilde tertemiz giyinmiş, peruk takmış ve pudralanmış Phillip Wylie

“İşte yine bir araya geldik, Bayan Fraser,” dedi, elimi sosyal açıdan münasip olandan çok daha uzun bir süre tutarak. “Sizi yeniden gördüğüm için büyülendiğimi itiraf etmeliyim!”

“Burada ne arıyorsunuz?” dedim kaba bir biçimde.

Arsızca sırıttı. “Kendisinden iki muhteşem gri at satın aldığım, Barra Meadows’tan asil ve kudretli Bay MacNeill eşliğinde geldim. Bu davetin sizin onurunuza verildiğini duyunca, vahşi atlar bile beni katılmaktan alıkoyamadı.” Gözleri üzerimde, çok nadide bir sanat eserini inceleyen bir uzmanmış gibi yavaşça ilerledi.

“Yeşilin bu tonunun size ne kadar yakıştığını söylememe izin verir misiniz?”

“Sanırım sizi durdurmam mümkün değil.”

“Ah, mum ışığının teniniz üzerindeki etkisi. ‘Boynu fildişi bir kuledir,’ ” diye alıntıladı, başparmağını sinsice avucumda gezdirerek devam etti; “ ‘gözleri Heshbon’daki havuzlar.’ ”

“ ‘Burnu Lübnan kulesidir, o da Şam’a bakar,’ ” dedim, bakışlarımı aristokratça bir havayla duran koca burnuna doğru dikmiştim.

Gülmekten çatlayacaktı neredeyse ama vazgeçmedi. Yalnızca birkaç adım ötemde duran Jocasta’ya bir bakış attım; yeni gelen biriyle konuşmaya dalmış gibi görünüyordu ama deneyimlerimden, kulaklarının ne kadar hassas olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kısıp bakarak ve gözle görülür bir mücadeleye mahal vermeden elimi kurtarmaya çalışarak, “Kaç yaşındasınız?” diye sordum.

“Yirmi beş bayan,” diye cevapladı biraz şaşkınlıkla. Boştaki elinin bir parmağıyla ağzının yakınındaki yıldız biçimli lekeye vurdu. “Biraz süzgün mü görünüyorum yoksa?”

“Hayır. Sadece size anneniz olabilecek yaşta olduğum gerçeğini belirtmeden önce bundan emin olmak istedim!”

Bu haber onun hiç canını sıkmışa benzemiyordu. Onun yerine elimi kaldırdı ve ateşli bir biçimde dudaklarına doğru bastırdı.

“Büyülendim,” dedi nefes verirken. “Size anne diyebilir miyim?”

Ulysses, Jocasta’nın ardında duruyor, aydınlatılmış yoldan geçerek nehir tarafından gelen konukları koyu renk gözleriyle takip ediyordu. Şimdi ise öne yaslanmış Jocasta’nın kulağına fısıldıyordu. Gücümü kullanarak elimi Wylie’nin sıkı tutuşundan kurtardım ve uşağın omzuna hafifçe vurdum.

Wylie’ye çekici bir biçimde gülümseyerek, “Ulysses,” dedim, “acaba Bay Wylie’nin yemekte yanıma oturmasını sağlayabilir misin?”

“Elbette madam, buna çalışırım,” diye beni temin etti ve görevine döndü.

Bay Wylie bitmek bilmez bir minnetle kibarca eğildi ve uşaklardan biriyle evin içlerine doğru ilerledi. Vakti gelince, ona bir çatal saplamaktan nasıl büyük bir zevk alacağımı düşünerek ardından keyifle el salladım.

Şans eseri mi olmuştu yoksa ince bir planlama sonucu muydu bilmiyorum ama, masada kendimi Bay Wylie ve Quaker olan Bay Husband arasında ve Bay Hunter’ın - bir diğer Gaelce konuşmayan konuk - karşısında bulmuştum. Bir İskoç denizindeki girdabın ortasındaki küçük bir İngiliz adası gibiydik adeta.

Jamie son anda ortaya çıkmış ve Jocasta sağ tarafında kalacak şekilde

masanın başına geçmişti. Kim bilir kaçıncı kez neler döndüğünü sordum kendime. Tabağımda temiz bir çatalla harekete hazır biçimde bir gözüm onun üstünde bekliyordum ama belirgin bir değişiklik olmadan üçüncü yemeğe gelmiştik bile.

"Sizin mezhebinizden birinin böyle bir davete katılması beni şaşırttı Bay Husband. Böylesi uçarılıklar sizi rahatsız etmiyor mu?" Wylie ilk iki yemek boyunca dikkatimi kendine çekmeyi başaramamış ve bunun sonucunda ara sıra bacağını benimkine değdirmeye başlamıştı.

Hermon Husband gülümsedi. "Quakerlar'ın bile yemek yemesi gerek dostum Wylie. Üstelik ben, Bayan Cameron'ın konukseverliğinden pek çok kez istifade etme onuruna eriştim. Bu kez kapısını başkalarına da açtı diye onu reddetmeyi düşünmem doğru olmaz." Sonra yarım kalan sohbetimize dönmek üzere yine bana yöneldi.

"Düzenleyicileri mi sormuştunuz Bayan Fraser?" diyerek başıyla işaret etti. "Bu sorularınızı Bay Hunter'a yöneltmenizi tavsiye ederim, çünkü düzenleyiciler liderliğin avantajlarından faydalanıyorsa, bunu şu beyefendiye borçlular."

Bu övgü üzerine Bay Hunter öne eğildi. Uzun boylu, çökük avurtluydu ve bir Quaker olmamasına rağmen, davetteki pek çok kişiden daha sade giyinmişti. O ve Bay Husband Wilmington'dan ülkenin iç kısmındaki evlerine birlikte dönmekteydi. Vali Tryon'un teklifi üzerine, bu konuda ne bulabilirsem öğrenmeye karar vermiştim.

Şarap kadehini masaya bırakırken içten bir şekilde, "Gevşek bir topluluğuz," dedi. "Aslında bir unvan iddiasında bulunmak için gönülsüz olmalıyım, ne var ki evim çok uygun bir buluşma noktası konumunda."

"Deniyor ki, düzenleyiciler başıbozuk bir toplulukmuş." Wylie konudan uzaklaşmamaya dikkat ederken dudaklarını yaladı. "Kanunsuz ve Kral'ın resmi görevlilerine karşı şiddet uygulama eğiliminde."

"Elbette değiliz," dedi Bay Husband sükunetini koruyarak.

Düzenleyiciler ile olan bağını bu şekilde açık etmesine şaşırmıştım. Belki de bu hareket Wylie'nin dediği kadar kanunsuz ve şiddetli değildi. "Aradığımız şey adalet ve bu, şiddetle elde edilecek bir değer değildir; bir yerde şiddet baş gösterirse şüphesiz adalet oradan uzaklaşır."

Wylie, züppeliği göz önüne alınacak olursa şaşırtıcı derecede erkeksi ve yüksek bir sesle güldü.

"Adalet *belli ki* kaçmış gitmiş! Geçen hafta Bay Dodgson'la konuştuğumda

edindiğim izlenim de buydu zaten. Belki de evine girip onu yere deviren ve topuklarından tutup sokaklarda sürüyen haydutları teşhis ederken yanılmıştır, ne dersiniz bayım?" Güneşte yanmış cildi koyu mora dönen Hunter'a hoş bir biçimde gülümsedi. Adamın şarap kadehini tutan parmakları iyice kasılmıştı. Umutla Jamie'ye göz attım. İşaretten eser yoktu.

"Yargıç Dodgson," dedi Hunter kesin bir dille, "bir sahtekâr, bir hırsız, hukuk mesleği için bir yüzkarası ve- "

Bir süredir dışarıdan gelen sesler duyuyor fakat bunların evin ana binasından bir sayvanla ayrılan mutfak binasındaki bir tartışmadan kaynaklandığını düşünüyordum. Ancak bu sesler şimdi daha netti ve dikkatimi Bay Hunter'ın açıklamalarından uzaklaştıran tanıdık bir ses yakalamıştım.

"Duncan!" Yerimden doğrulmaya yeltendim ve yakındaki bakışlar merakla yöneldi.

Verandada ani ve karmaşık bir hareketlenme olmuştu; pencerelerin önünden gölgeler hızla geçiyor, tartışan ve uyarılarda bulunan sesler duyuluyordu.

Yemek salonundaki konuşmalar kesildi ve herkes neler olduğuna bakmaya başladı. Jamie'nin sandalyesini çektiğini gördüm, fakat o yerinden kalkamadan kapıda biri belirdi.

Bu John Quincy Myers'ti; çift kanatlı kapıyı enine boyuna kaplayan dağ adamı, onu ilk gördüğümde giydiği göz kamaştırıcı kostümüyleydi. Sertçe kapının kenarına yaslandı, kalabalığı kan çanağına dönmüş gözlerle süzüyordu. Yüzü kızarmıştı ve soluk soluğaydı, bir elinde uzun cam bir bardak tutuyordu.

Beni gören gözleri parladı ve yüzü dehşet veren bir biçimde memnuniyetle yamuldu.

"İşte buradasın," dedi sesinde derin bir tatminle. "Evet, Bayan Claire beni kesmeden sarhoş olmak en iyisi. Ben de sarhoş oldum, sarhooş- " Durdu ve tehlikeli şekilde sallandı, sonra şişesini havaya kaldırdı. "Leş gibi sarhoooş!" dedi muzaffer bir edayla. Odaya doğru bir adım attı, yüzüstü düştü ve kıpırdamadı.

Duncan kapıda belirdi, üstü başı perişandı. Gömleği yırtılmıştı, ceketinin kolu yoktu ve gözü morarmaya başlamıştı. Ayaklarının dibindeki yere serilmiş bedene baktı, sonra mahcup bir şekilde Jamie'ye döndü.

"Onu durdurmaya çalıştım, Mac Dubh."

Sandalyemden kalktım ve yerde yatan adamın yanına Jamie ile aynı anda ulaştım. Ardımızdan meraklı konuklardan oluşan bir dalga da geldi. Jamie kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Sen ona baygın olmasını söyledin,” dedi. Dağ adamının üzerine eğildi ve başparmağıyla onun gözkapaklarından birini kaldırarak gözünün beyaz kısmını gördü. “Bana kalırsa başarılı bir iş çıkardı.”

“Evet ama ben ölümüne sarhoş olsun demedim!” Baygın vücudun yanına diz çöküp iki parmağımı şah damarı üzerine bastırdım. Nabzı düzenli ve güçlü atıyordu. Yine de…

“Alkol hiç de iyi bir anestetik değil,” dedim başımı sallayarak. “Bir zehir. Merkezi sinir sistemini zayıflatıyor. Operasyonun şokunun üstüne bir de alkol zehirlenmesi gelirse onu öldürmesi bile mümkün.”

“Pek de büyük bir kayıp olmazdı,” dedi konuklardan biri ama bu iğneleyici yorum, ayıplayan bir suskunluğun içinde boğulup gitti.

“Bunca brendinin ziyan olması yazık,” dedi biri komiklik olsun diye. Bu Phillip Wylie’ydi; Jamie’nin omzunun üzerinden hınzırca gülümseyen pudralı yüzünü görüyordum.

“Yeteneklerinizi çok duyduk Bayan Fraser. Şimdi kendinizi şahitler önünde kanıtlama zamanı!” Eliyle etrafımızda toplanan kalabalığa işaret etti.

“Kes sesini,” dedim kesin bir tonla.

“Baksanıza ne diyor!” dedi arkamdan biri ayıplayıcı bir halde. Wylie göz kırptı, geriledi ve sonra eskisinden de çok sırıttı. “İstekleriniz benim için emirdir bayan,” diye mırıldandı ve eğilerek arkasındaki kalabalığa karıştı.

Ayağa kalkıp şüpheyle gerindim. İşe yarayabilirdi. Teknik açıdan basit bir operasyondu ve bir aksilikle karşılaşmazsam birkaç dakikadan fazla sürmezdi. Küçük bir kesik açacaktım ama peritona girmem gerekiyordu ve orası iltihaplıydı.

Yine de buradakinden uygun şartları başka yerde bulamazdım: Dezenfeksiyon için bolca alkol ve pek çok gönüllü asistan vardı. Başka tür bir anestezi yapma şansım yoktu ve bu işi uyuşturulmamış bir hastayla yapmam mümkün değildi. Her şeyden önce, Myers yapmamı istemişti.

Tavsiye istercesine Jamie’nin yüzüne baktım. Yanımda durmuş, gözlerimdeki soru dolu ifadeyi anlıyordu. Elbette dikkat dağıtacak bir olay istiyordu.

“En iyisi yap, Sassenach.” Jamie yerde yatan şekle baktı. “Bir daha bu kadar

sarhoş olmaya yetecek ne parayı ne de cesareti bulamayabilir.” Eğildim ve nabzını bir daha kontrol ettim. Arabaya koşulmuş bir atınki kadar güçlü ve düzenliydi.

MacNeill’in omzu üzerinden bakınan meraklı yüzlerin arasından Jocasta’nın sabit duruşlu kafası göründü.

“Onu salona götürün,” dedi kısaca. Karar benim adıma alınmıştı.

Daha önce de tuhaf koşullar altında ameliyat yapmıştım, diye düşündüm ellerimi mutfaktan gelen sirkeyle iyice yıkarken ama bu kadar acayibi olmamıştı.

Myers iç çamaşırları bile çıkarılmış halde maun masanın üstünde yatıyordu. Fırınlanmış bir sülün kadar lop etli ve neredeyse o denli süslüydü. Servis tabağı yerine bir battaniyenin üzerinde uzanıyordu; etrafında ise şişeler, bez parçaları ve bandajlardan oluşan bir garnitür yığını vardı.

Kendi giysilerimi değiştirmek için zaman yoktu; elbisemin üstüne giymem için tütsüleme odasından deri bir kasap önlüğü getirilmişti. Phaedre ise uzun kol yenlerimi dirseklerime dek çekerek iğnelemişti.

Işık sağlaması için fazladan mumlar getirilmişti. Büfenin üstü şamdanlarla doluydu ve yanan çok sayıda mumdan bir balmumu kokusu yayılıyordu. Yine de Myers’ten yayılan koku kadar değildi. Tereddütsüz bir biçimde büfenin üstünden içki sürahisini brendiyi koyu kıvırcık kıllarla dolu kasıklarına boca ettim.

Arkamdan biri tenkit edercesine, “Bitleri öldürmek için epey pahalı bir yol,” dedi, canlarını kurtarmak için aceleyle kaçışan pek çok küçük canlıyı görmüştü.

“Olsun, mutlu ölecekler,” dedi Ian’inki olduğunu ayırt ettiğim bir ses. “Küçük kutunu getirdim yenge.” Cerrahi çantamı kolumun yakınına koydu ve benim için açtı.

Hızla içinde saf alkol bulunan kıymetli mavi şişemi ve düz kenarlı bisturimi aldım. Bıçağı bir kabın üzerinde tutarak üstüne alkol döktüm ve bir yandan da uygun asistanlar bulmak amacıyla kalabalığı taradım. Gönüllüler bulmak açısından sıkıntı yoktu; meraklı izleyiciler bölünen yemeklerini unutmuş, gülmelerini bastırarak mırıltılı yorumlar yapıyordu.

Mutfaktan iki sağlam duruşlu araba sürücüsü, hastanın bacaklarını tutmak için gelmişti, Andrew MacNeill ve Farquard Campbell kollarını tutmaya gönüllü olmuştu, genç Ian ise yanımda duruyor, büyük bir mum tutarak fazladan ışık sağlıyordu. Jamie baş anestezist olarak hastanın başının yanında

pozisyonunu almıştı; elindeki viski dolu bardağı yarı açık ve horuldayan ağzın dibinde tutuyordu.

Malzemelerimi ve dikiş iğnelerimi kontrol ettim, derin bir nefes aldım ve askerlerime başımla komut verdim.

“Haydi.”

Myers’ın penisi, üzerine yönelen dikkatten utanmış gibi kasık kıllarının arasından başını uzatmıştı. Hastanın bacakları havaya kaldırılmış ve ayrılmış durumdaydı. Ulysses nazikçe erbezi torbasını kenara çekince fıtık ortaya çıktı, bir tavuk yumurtası büyüklüğündeki morumsu şişkinlik, deriye baskı yapıyordu.

“Tanrım!” dedi şoförlerden biri gördükleri karşısında gözleri kocaman açılarak, “doğruymuş, üç topu var!”

Topluluktan kıkırtılar yükseldi, ama ben yanlış yorumları düzeltmek için fazlasıyla meşguldüm. Apış arasını saf alkolle iyice sildim, bisturimi sıvıya batırdım, sterilizasyon için bıçağı mum alevinde ileri geri hareket ettirdim ve hızlıca bir kesik attım.

Ne büyük ne derindi. Sadece deriyi açıp, kastaki yırtıktan çıkan pembe gri parlak kütleyi görmeye yetecek kadardı. Kan, ince ve koyu renk bir çizgi halinde akıp damlayarak battaniyeyi lekeledi.

Kesiği uzattım, parmaklarımı dezenfeksiyon kabında iyice çalkaladıktan sonra iki parmağımla tümseği tutup yukarı çektim. Myers huzursuzlukla kıpırdandı - neredeyse pozisyonumu bozacaktı - ve yine aniden sakinleşti. Sonra yine kalçaları yukarı kalkacak şekilde kasıldı, asistanlarım neredeyse bacaklar üzerindeki hâkimiyetlerini kaybediyorlardı.

Başka telaşlı seslenişlerin arasından Jamie’ye, “Uyanıyor!” diye bağırdım. “Daha çok ver, çabuk!” Anestezik madde olarak alkol kullanma konusundaki kaygılarım yine canlanmıştı, ama artık çok geçti.

Jamie dağ adamının çenesini kavradı ve sıkarak ağzını açtı, viskiyi içeri boca etti. Myers’in nefesi kesildi, sıvıyı püskürttü ve boğulan bir manda gibi sesler çıkardı - ama yeterince alkol gırtlağından aşağıya inmişti - koca beden rahatladı. Dağ adamı mırıltılı bir kıpırtısızlığa döndü, sonra burnundan gelen uzun ve ıslak horultular çıkarmaya başladı.

Parmaklarımı yerinde tutmayı becermiştim. Beklediğimden daha çok kanama vardı, ama adamın çırpınışları fıtığı geri çekmemişti. Brendiye batırılmış temiz bir bez aldım ve bölgeyi sildim. Kas katmanının kenarını görebiliyordum. Sıska Myers’ın derisinin altındaki ince sarı yağ tabakası,

altındaki kırmızı liflerle deriyi ayırıyordu.

Nefes aldıkça iç organlarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. Eldivensiz parmaklarımı sarmalayan bedeninin karanlık ve ıslak sıcaklığı, cerrahların diyarına özgü tek yönlü bir mahremiyet sergiliyordu. Gözlerimi kapadım ve tüm dikkatimi izleyen kalabalıktan geriye çektim.

Yavaşça nefes aldım ve ritmimi adamın sesli horultularınınkine uydurdum. Brendi ve hafifçe mide bulandırıcı yemek kokularının üstünde, vücudundan gelen topraksı kokuları duyabiliyordum; kurumuş ter, kirli deri, hafifçe sidik ve bakıra benzer kan kokusu. Başkaları için bunlar rahatsız edici olabilirdi ama şu anda benim için öyle değildi.

Bu vücut oradaydı. İyi ya da kötü değildi, yalnızca vardı. Biliyordum ve şu an o benimdi.

Zaman durdu. İnguinal kanalı daraltmak için attığım dikişin her hareketini ve kasın çekilmesini hissediyordum, ama ellerim bana ait değildi. Etrafa hemen yerine getirilen emirler veren sesim yüksek ve pürüzsüz çıkıyordu. Ve uzaklarda, beynimdeki bir nokta operasyonun gidişatını ilgisizce izliyordu.

Sonra iş bitti ve zaman yeniden akmaya başladı. Geriye doğru bir adım atarak alışılmadık yalnızlık hissimden dolayı hafifçe başım dönmüş halde, içinde bulunduğum çemberden çıktım.

“Oldu,” dedim ve izleyicilerden gelen mırıldanmalar yüksek sesli bir alkışa dönüştü. Hâlâ sarhoş gibiydim, acaba sarhoşluk Myers’ten bana da mı geçmişti? Topuklarımın üzerinde dönerek konuklara doğru son derece geniş bir reverans yaptım.

Bir saat sonra, şerefime kaldırılan bir düzine içkinin kurbanı olarak kendimi sarhoş bulmuştum. Hastama bakma bahanesiyle oradan kaçtım ve sendeleyerek üst kata, hastamın yattığı misafir odasına gittim.

Koridorda duraksadım ve tırabzana tutunarak dengemi buldum. Aşağıdan gelen gürültülü bir konuşma ve gülüşme uğultusu vardı; parti hâlâ devam ediyordu fakat topluluk artık girişe ve salona küçük gruplar halinde dağılmıştı. Buradan bakınca aşağısı bir bal peteği gibi görünüyordu. Tüylü peruklu kafalar ve tül kanatlı elbiseler altıgen yer döşemelerinin üstünde aşağı yukarı gidiyor, içinde brendi nektarı olan kadehlerin üstünde vızıldıyorlardı.

Sersemlemiş halde, Jamie dikkat dağıtıcı bir şeyler istiyorduysa daha iyisini bulamazdı, diye düşündüm içimden. Olacak şey her ne idiyse başarıyla engellenmişti. Peki bu neydi ve ne süreyle engellenebilirdi? Zihnimi netleştirmek için kafamı salladım ama sonuç vermedi, sonra hastamı görmek

için odaya girdim.

Myers hâlâ halinden memnun bir şekilde derin derin uyuyordu. Uzun ve yavaşça verdiği nefesler pamuk yatak örtüsünü titretiyordu. Köle Betty bana bakarak kafasını salladı.

“O iyi, Bayan Claire,” diye fısıldadı. “Kafasına silah doğrultsanız yine de kalkmaz.”

Nabzını kontrol etmeme gerek yoktu; kafası yana dönüktü boynunun yanı boyunca inen koca damar çekiç darbeleri gibi yavaş ve sağlam bir ritimle atıyordu. Ona dokundum, cildi serin ve nemliydi. Ateş ya da şok belirtisi yoktu. Bu koca adam adeta huzur saçıyordu.

“O nasıl?” Eğer daha az sarhoş olsam ürkerdim. Ama bu halimle arkama hafifçe döndüm ve arkamdaki Jamie’yi gördüm.

“İyi,” dedim. “Topla ateş etsen öldüremezsin. Tıpkı senin gibi,” dedim ve kendimi ona yaslanmış, beline sarılmış ve kafamı gömleğinin kıvrımları arasına gömmüş buldum. “Yok edilemez.”

Operasyon sırasında kurtulan bir-iki bukleyi düzeltirken başımın tepesini öptü.

“İyi iş başardın, Sassenach,” diye fısıldadı.

Şarap, balmumu, baharat ve İskoç yünü kokuyordu. Ellerimi aşağı kaydırdım, kiltinin altından kalçalarının kıvrımlarını buldum. Hafifçe kımıldadı ve bir an kasıkları benimkilere baskı yaptı.

“Biraz hava alman gerek Sassenach, ayrıca konuşmalıyız. Onu biraz yalnız bırakabilir misin?”

Yatağa ve üzerinde horultularla yatana baktım.

“Tabii. Betty onunla kaldığı ve uykusunda kusup boğulmamasına dikkat ettiği sürece?” Köleye doğru baktım, ona soru sormama şaşırmıştı; hevesle kafasını salladı.

“Benimle baharat bahçesinde buluş - ve merdivenlerden düşüp boynunu kırmamaya dikkat et.” Çenemi kaldırıp beni hızla öptü ve beni başım döner, aniden kendimi eskisinden daha ayık ve aynı zamanda daha sarhoş hisseder halde bıraktı.

13
Bir Vicdan Sınavı

Kara bir şey, yumuşak bir ses çıkararak önümüzdeki patikaya indi ve ben aniden durarak koluna sarıldım.

“Kurbağa,” dedi Jamie sakince. “Şarkı söyleyişlerini duyuyor musun?”

Nehir yakınındaki sazlıklardan gelen kurbağa gürültüleri için ilk aklıma gelecek olan terim “şarkı söylemek” değildi doğrusu. Öte yandan, Jamie’nin kulakları pek seçici değildi ve kendisi bu durumu hiç de umursamıyordu.

Ayakkabısının burnunu uzattı ve çömelmiş koyu renkli biçimi nazikçe iteledi.

“Brekekekeks, ku-vak, ku-vak.” Şekil zıpladı ve yolun yanındaki nemli bitkilerin arasında kayboldu.

“Dillere karşı bir yeteneğin olduğunu her zaman biliyordum,” dedim neşeyle. “Ama kurbağaca konuştuğundan haberim yoktu.

“Akıcı konuşamadığım kesin,” dedi dürüstçe. “Yine de aksanım fena değil diye düşünüyorum.”

Güldüm, o da elimi sıkıp sonra bıraktı. Esprinin kıvılcımı, aramızda bir konuşma başlatmaksızın solup gitti ve bedensel anlamda bir arada ama düşüncelerimizde aramızda millerce mesafeyle yürüdük.

Bitap düşmüş olmalıydım aslında, fakat adrenalin halen damarlarımda akıyordu. Başarılı bir ameliyatı geride bırakmış olmanın ve bir alkol zehirlenmesi yaşanmamasının coşkusuyla doluydum. Bu durum bacaklarımı biraz gevşetmişti ama etrafımda olanlar konusunda son derece güçlü ve uzun süreli bir farkındalık kazanmıştım.

Rıhtımın yakınındaki ağaçların altında bir bank vardı ve Jamie beni oraya, gölgelerin arasına götürdü. O kendini mermer bankın üzerine derince iç çekerek bırakırken, akşamı olaylı geçen tek kişinin ben olmadığımı hatırladım.

Etrafıma abartılı bir dikkatle baktıktan sonra yanına oturdum.

“Yalnızız ve bizi gözleyen yok,” dedim. “Ne işler döndüğünü bana şimdi anlatmaya ne dersin?”

“Ah, tabii.” Sırtını esneterek doğruldu. “Sana daha önceden söylemeliydim,

ama onun böyle bir şey yapacağını beklemiyordum.” Uzandı ve karanlıkta elimi buldu.

“Dediğim gibi, aslında ters bir şey yok. Sadece, Ulysses bana şalı, hançeri ve broşu getirdiği zaman, Jocasta’nın bu akşamki yemekte bir duyuru yapacağını ve herkese bunları bana miras bırakacağını söyleyeceğini anlattı.”

Eliyle evi ve arkamdaki tarlaları gösterdi - ve tüm diğerlerini: Nehirdeki iskeleyi, çiçeklikleri, bahçeleri, ahırları, dönümlerce reçine dolu çam ormanını, bıçkı ve terebentin atölyesini - ve onlar için çalışan kırk köleyi.

Jocasta’nın planladığı şekliyle olay gözümün önüne geliyordu; Jamie masanın başına geçip oturmuş, Hector Cameron’un tartanını giymiş, onun hançerini ve broşunu takmış, etrafı Hector’un yerine onu buyur etmeye can atan, Hector’un eski iş arkadaşları ve yoldaşlarıyla dolu.

Tam bir MacKenzie planı gibi diye düşündüm: Cüretkâr, dramatik ve durumla ilgili insanın dileklerini hiç önemsemeyen.

“Ve eğer yapsaydı,” dedi, düşüncelerimi son derece kesin bir şekilde yansıtarak, “böylesi bir onuru reddetmem çok garip olurdu.”

“Evet, çok.”

Birden ayağa kalktı; sakince oturmak için fazlasıyla huzursuzdu. Konuşmadan bana elini uzattı; ben de ayağa kalkıp yanına gittim ve bahçenin etrafını dolaşarak çiçekliğe döndük. Parti için yakılan fenerler toplanmış, içlerindeki mumlar daha sonra kullanılmak üzere tutumlulukla söndürülmüştü.

“Ulysses sana ne dedi?” diye sordum.

“Kendin sor, Sassenach,” dedi. “River Run’da patron kim? Teyzem kör, hesapları tutup ev işlerini kim yürütüyor? Hangi işlerin yapılması gerektiğine o karar verebilir, ama bunların yapılmasını kim buyuruyor? Ortalıkta neler döndüğünü ona bildiren, en mühimi, yargılarına güvenebildiği kim var?”

“Anlıyorum.” Düşünceli bir biçimde yere baktım. “Hesaplarla oynadığını falan düşünmüyorsun, değil mi?” Yapmadığını umuyordum, çünkü Jocasta’nın kâhyasını çok seviyordum, ikisinin arasında saygı ve sevgi olduğunu düşünüyordum; adamın onu soğukkanlılıkla dolandırması fikri hoşuma gitmemişti.

Jamie başını salladı.

“Hayır. Bütün hesapları gözden geçirdim, her şey yolunda - hatta fazlasıyla yolunda. Onun dürüst ve sadık bir hizmetçi olduğuna eminim. Ama yerini bir

yabancıya teslim etmek fikri her insanı rahatsız edebilir.”

Bir an homurdandı.

“Teyzem kör olabilir, fakat o siyah adam gayet iyi görüyor. Beni engellemek ya da ikna etmek için tek bir laf bile etmedi. Sadece yengemin ne yapmak istediğini söyledi, sonra ne yapacağımı - ya da yapmayacağımı - bana bıraktı.”

“Sence senin yapmayacağını…” O noktada durdum, çünkü yapmayacağından emin değildim. Onur, tedbir ya da her ikisi birden, onun Jocasta’nın planını bozmasına neden olabilirdi ama teklifi reddedeceğine dair de bir şey dememişti.

Cevap vermedi; küçük ve soğuk bir ürperti geçti içimden. Sıcak yaz havasına rağmen titredim, yürürken parmaklarımın değdiği etinin verdiği güven hissine sığınarak koluna sarıldım.

Ayartılma sadece onun için değil benim için de geçerliydi. Onun ve olması için yaratıldığı yazgının reddettiği şey olma şansı vardı. Bunun için doğmuş ve bunun için büyütülmüştü: büyük bir arazinin yöneticiliği, içindeki insanların bakımı, akranı olan diğer soyluların ve kâhyalarının ona karşı saygısı. En önemlisi, klanın ve ailenin tekrar eski günlerine dönmesi. *Zaten* bunun bir *parçasıyım*, derdi.

Tek başına serveti umursamıyordu, bunu biliyordum. Kudret peşinde olduğunu da düşünmüyordum; öyle olsa geleceğin şekillenişinden haberdar olduğum için kuzeye, bir ulusun kurucuları arasında yer almaya giderdi.

Ama bir zamanlar bir toprak lordu olmuştu. Hapiste geçirdiği zamandan çok az bahsetmişti, fakat söylediği bir şey hafızamda canlandı. Birlikte hapis yattığı adamlardan bahsederken, *Onlar benimdi ve beni hayatta tutan şey onlara sahip olmaktı,* demişti. Ayrıca Ian’ın Simon Fraser’a söylediğini hatırladım: “*Artık insanlıkla tek bağı adamları için duyduğu kaygı.*”

Doğru, Jamie’nin adamlara ihtiyacı vardı. Liderlik edecek, ilgilenilecek, savunulacak ve birlikte savaşılacak adamlara. Ama sahip olunacak değil.

Mevye bahçesini geçince, sessizlik içinde yürümeye devam ettik. Leylak, lavanta, anemon ve gül kokuları o kadar yoğundu ki sıcak havanın içinden geçmek, insanın kendisini mis kokulu çiçek yapraklarıyla dolu bir yatağın üstüne atması gibiydi.

River Run dünyevi güzelliklerin bir araya geldiği bir bahçeydi, doğru… ve ben siyah bir adamı dost kabul etmiş ve kızımı ona emanet etmiştim.

Joe Abernathy ve Brianna hakkında düşünmek, kafamda iki mekânda aynı anda gelişen garip bir görüntü oluşmasına yol açtı. Zihnimde yüzlerini görüyor, seslerini kulağımın içinde duyuyordum. Gerçekliğim ise yanımda kiltini savurarak düşünceli bir biçimde yürüyen adamdı.

Benim ayartılışım da buydu işte: Jamie. Yumuşak yataklar, görkemli salonlar ve sosyal saygınlık değil, Jamie.

Jocasta'nın teklifini kabul etmezse başka bir şey yapması gerekecekti. Bu "başka şey" de büyük ihtimalle William Tyron'un akıl çelici ve tehlikeli önerisiydi. Bir anlamda Jocasta'nın cömert teklifinden daha iyiydi aslında; ne yaparsa onun olacaktı, böylelikle Brianna'ya bırakmak istediği mirası hazırlayabilecekti. Elbette eğer o kadar uzun yaşarsa.

Hâlâ iki boyutta birden yaşıyordum. Bu boyutta, kiltinin eteğime sürterken çıkardığı hışırtıyı duyuyor, havadan bile daha sıcak bedeninin nemli ısısını hissediyordum. Miski anımsatan kokusunu duyuyordum; bu koku bana onu düşüncelerinden sıyırmak, kemerini çözüp şalını omuzlarından düşürmek, elbisemin üstünü sıyırıp göğüslerimi ona bastırmak, onu yarı çıplak nemli yeşilliklere yatırıp düşüncelerini benimkilere katma isteği veriyordu.

Ama burnumda porsukağacı ve denizden gelen rüzgâr kokuları vardı, parmaklarımın altında ise bir adamın sıcak bedeni değil, üstünde onun adı yazan soğuk ve pürüzsüz bir granit mezar taşı yer alıyordu.

Konuşmadım, o da öyle.

Şimdi tam bir daireyi tamamlamış ve yine nehir kenarına, gri taş basamakların aşağıya indiği ve kıyıda parıldayan suyun içinde kaybolduğu noktaya gelmiştik; denizden bu kadar içeride bile gelgitin etkisi hissediliyordu.

İskeleye bağlı bir tekne vardı; tek başına balık tutmak ve gezinti yapmak için uygun bir sandal.

"Kürek çekelim mi?"

"Tabii, neden olmasın?" Benimle aynı şeyi istediğini düşündüm; Jocasta'dan ve evden uzaklaşmak, bölünme korkusu olmadan temiz bir zihinle düşünebilmek.

Aşağı inerken dengemi bulmak için koluna tutundum. Tam sandala binecekken bana doğru döndü. Beni kendisine çekerek hafifçe öptü, sonra bana yaslanarak çenesini kafamın üstüne koydu.

"Bilmiyorum," dedi sessizce, sorulmamış sorularıma cevaben. Sandala indi

ve elini bana uzattı.

Nehirde yukarı doğru ilerlerken sessizdi. Karanlık, aysız bir geceydi, ancak gözlerim suyun hareketli ışıltılarına ve ağaç gölgelerine alıştıktan sonra, yıldızların nehir sularındaki yansımalarıyla etrafı görmeye yetecek kadar ışık veriyordu.

Sonunda, "Hiçbir şey demeyecek misin?" diye sordu birden.

"Bu benim vereceğim bir karar değil," dedim göğsümde bir sıkışma hissiyle.

"Değil mi?"

"O senin teyzen. Hayat senin hayatın, bu seçimi sen yapmalısın."

"Sen de seyirci kalacaksın, öyle mi?" diye homurdandı, kürekleri suya daldırıp akıntıya karşı ilerlerken. "Bu *senin* de hayatın değil mi? Yoksa zaten benimle kalmayı düşünmüyor musun?"

"Ne demek kalmamak?" Şaşkınlıkla oturduğum yerde doğruldum.

"Belki senin için çok fazla olacaktır." Kafası küreklere doğru eğilmişti, yüzünü göremiyordum.

"Eğer bıçkı atölyesinde olanları kastediyorsan- "

"Hayır, o değil." Kürekleri kaldırdı ve bana çarpıkça gülümsedi. "Ölüm ve felaket seni mahvetmiyor Sassenach. Ama her gün olan küçük şeyler… Siyah hizmetçi saçlarını taradığında ya da çocuk ayakkabılarını temizlemeye götürdüğünde irkildiğini görüyorum. Terebentin atölyesinde çalışan köleler de canını sıkıyor, değil mi?"

"Evet. Sıkıyor. Ben, benim kölelerim olamaz. Sana söyledim- "

"Doğru, söyledin tabii." Yüzünden bir tutam saçı çekerken kürekleri bir anlığına bıraktı. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Peki ben bu işi yapmayı seçersem, Sassenach… yanımda kalıp sadece izleyebilir misin, yani hiçbir şey yapmadan? Çünkü teyzem ölene dek yapacak bir şey yok. Hatta belki ondan sonra bile."

"Nasıl yani?"

"Kölelerini azat etmeyecektir, nasıl yapsın? O yaşarken ben de yapamam."

"Fakat burası sana devrolduktan sonra…" duraksadım. Jocasta'nın ölümünü tartışmak iğrençti. Böyle bir şeyin daha epey bir süre gerçekleşmeyeceğine dair pek çok belirti vardı; Jocasta altmış yaşındaydı ve kör olması dışında

sağlığı mükemmeldi.

Birden onun ne demek istediğini anladım; günler, aylar, yıllar boyunca köle sahibi olarak yaşamaya dayanabilecek miydim? Başka türlüsünü yapamaz, orada bir ziyaretçi olduğum gerçeğini yok sayamazdım.

Durumu inkâr ederek ağlamamak için dudağımı ısırdım.

“Biliyor musun,” dedi beni cevaplar gibi, “o zaman bile, bir köle sahibinin kölelerini azat etmek için kurulun yazılı iznine ihtiyacı var.”

“Nasıl?” dedim boş gözlerle bakarak. “Nedenmiş o?”

“Çiftlik sahipleri zencilerin silahlı isyanından korkuyor,” dedi. “Sence haksızlar mı?” diye de ekledi alaycı bir tonla.

“Kölelerin silah ya da budama bıçağı gibi aletler taşıması yasak, bunları kullanmaları konusunda çok sıkı yasalar var.” Başını salladı. “Kurulun en son izin vereceği şey kırsalda kendi başlarına yaşayan bir siyah topluluğudur. Bir kişi kölelerinden birini azat etmek istese ve gerekli izni alsa bile, özgürleşen kölenin kısa süre içinde koloniyi terk etmesi gerekir. Yoksa onu almak isteyen biri tarafından yakalanır ve köle yapılır.”

“Bunları düşünmüşsün,” dedim yavaşça.

“Sen düşünmedin mi?”

Sorusunu cevaplamadım. Elimi suda gezdirdim ve bileğim küçük bir dalgalanma yarattı. Hayır, bu olasılıkları düşünmemiştim. Bunu bilinçsizce yapmıştım, çünkü önümdeki seçeneklerin çoktan belirlenmiş olduğuyla yüzleşmek istememiştim.

“Bence senin her şeyin başında olman büyük bir şans olurdu,” dedim kendime çok yabancı gelen bir tonla.

“Teyzem aptal değil,” diye araya girdi, sesinde hafif bir gerginlik vardı. “Beni mirasçısı yapacaktır, ama onun arazisinin sahibi olmayacağım. Onun yetişemediği işleri yaptırmakta kullanacaktır beni fakat onun bir uzantısı olmaktan öteye gitmeyeceğim. Doğru, bana fikirlerimi soracak ve tavsiyelerimi dinleyecektir; ama onun istemediği hiçbir şey yapılmayacaktır.”

Başını salladı.

“Kocası öldü. Vaktiyle kocasından hoşlanıyor olsa da olmasa da, artık buraların hanımı o ve hesap verecek kimsesi yok. O da elindeki gücün keyfini sürüyor ve bunu kaybetmeye niyeti yok.”

Jocasta Cameron’un karakterinin bu yönü hakkında tamamen haklıydı,

kadının planının kilit noktası da buydu zaten. Bir erkeğe ihtiyacı vardı; kendisinin gidemeyeceği yerlere gidecek, orduyla uğraşacak ve körlüğü nedeniyle kendisinin halledemeyeceği araziyle ilgili işleri halledecek birine.

Aynı zamanda, kesinlikle bir koca istemiyordu; gücünü elinden alacak ve kendisine hükmedecek birine ihtiyacı yoktu. Eğer köle olmasaydı, Ulysses işini tam görürdü. Bu adam onun gözü ve kulağı olabilirdi ancak elleri olması mümkün değildi.

Hayır, Jamie bu iş için biçilmiş kaftandı; güçlü, muktedir bir adam, akranları arasında saygı görmeye layık, astlarına söz geçirebilecek biri. Adamların ve toprağın idaresinde tecrübeli biri. Dahası, kendisine kan bağı ve yükümlülüklerle bağlı bir adam. İsteklerini sorgusuzca gerçekleştirecek biri. River Run'ın zengin dulu onu kendine bağlı kılabilirdi ve bu işin borcu ancak Jocasta öldükten sonra ödeneceğinden, onun açısından sorun yoktu.

Söyleyecek bir şeyler ararken boğazım düğümlendi. Yapamam, diye düşündüm. İdare edemezdim. Ama diğer seçenekle de yüzleşemezdim; onu Jocasta'nın teklifini reddetmeye zorlayıp bile bile İskoçya'ya, bilinmez bir ölüme yollayamazdım.

"Sana ne yapacağını ben söyleyemem," dedim sonunda, küreklerin düzenli sesinin yanında zorla duyulan bir sesle.

Büyük bir ağacın suya devrildiği ve dallarının akıntıyla gelen tüm döküntüyü topladığı noktada bir girdap oluşmuştu. Bu yüzden Jamie kayığı sakin sulardan geçirdi. Kürekleri bıraktı ve gömleğinin koluyla alnındaki teri sildi; çabalamaktan yüksek sesle soluyordu.

Etrafımızda gece sessizdi, suyun sesi ve arada tekneye sürten batık ağaç dalları dışında pek bir ses yoktu. Sonunda uzandı ve çeneme dokundu.

"Senin yüzün benim kalbimdir, Sassenach," dedi yumuşakça, "aşkın da ruhumdur. Fakat haklısın, sen benim vicdanım olamazsın."

Her şeye rağmen, sanki üstümden tarifsiz bir yük kalkmış gibi bir rahatlama hissettim.

"Ah, sevindim," dedim ve ekledim; "bu korkunç bir leke olurdu."

"Ah, öyle mi?" Hafifçe irkilmişti. "Sence ben çok adi biri miyim?"

"Sen şimdiye dek karşılaştığım en iyi adamsın," dedim. "Demek istediğim… İki kişinin bir arada yaşaması çok zor. Karşındakinin senin doğru olduğunu düşündüğün şekilde yaşaması… Çocuklar söz konusuysa bu elbette bir zorunluluk, ama o zaman bile çok zor bir iş. Bunu sana yapamam,

denemek bile doğru olmaz.”

Uzunca bir süre sustu, yüzünü hafifçe yana çevirmiş oturuyordu.

“Sence gerçekten iyi adam mıyım?” dedi sonunda. Sesinde tam çözemediğim garip bir ton vardı.

“Evet,” dedim duraksamadan. sonra şaka yollu sordum: “Değil misin?”

Uzun bir aradan sonra gayet ciddi bir şekilde, “Hayır, sanmıyorum,” dedi.

Konuşmadan ona baktım, şüphesiz ağzım açık kalmıştı.

“Vahşi bir adamım ve bu konuda iyiyim,” dedi sessizce. Ellerini açıp dizlerine koydu. Bu büyük eller kolayca hançer ve kılıç sallayabilir ya da bir adamı boğabilirdi.

“Zorunda olmadığın bir şeyi asla yapmadın!”

“Öyle mi?”

“Sanmıyorum,” dedim ama daha söylerken bile bir şüphe bulutu sözlerimi gölgeledi. En büyük zorunluluklar karşısında yapıldığında bile, bu tür şeyler insanın ruhunda bir iz bırakmaz mıydı?

“Beni, örneğin Stephen Bonnet gibi adamlarla bir mi tutuyorsun? O da pekâlâ yaptıklarını zorunluluktan yaptığını söyleyebilir.”

“Eğer onunla en küçük bir benzerliğin olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun,” dedim kendimden emin bir biçimde.

Sabırsızlıkla omuzlarını silkti ve alçak bankın üstünde kımıldandı.

“Bende olup da onda olmayan onuru saymazsak, Bonnet’le aramızda fazla bir fark yok. Beni bir soyguncuya dönüşmekten alıkoyan başka ne var ki?” diye belirtti. “Yağmalayabileceğim yerlere saldırmaktan alıkoyan? Ne de olsa atalarımdan biri Leoch’u, İşkoçya geçitlerinde soyduklarının altınlarıyla inşa etmiş ve diğeri ise servetlerini ve isimlerini kullandığı kadınlar sayesinde zengin olmuş.”

Gerindi, güçlü omuzları suyun üzerindeki pırıltıların üstünde karaltı halinde yükseldi. Sonra birden dizlerinde duran kürekleri eline aldı ve küreklerle kayığın dibine doğru hamle yaparak beni yerimden sıçratan bir sarsıntıya neden oldu.

“Kırk beşimi geçtim!” dedi. “Bu yaştaki bir adamın artık durulması gerekir, değil mi? Bir evi ve yiyecek yetiştirecek biraz toprağı, kenarda da yaşlılığını geçirmesini sağlayacak biraz parası olmalı en azından.”

Derin bir nefes aldı; göğsü şiştikçe gömleği de hareket ediyordu.

“Benimse evim yok, toprağım da öyle. Param da yok. Çiftliğim, tapum, ineğim, koyunum ya da keçim de yok! Bir dikili ağacım, bir döşeğim, hatta içine işeyecek bir kabım bile yok!”

Oturduğu sıraya geçirdiği yumruk, altımdaki tahtayı titretti.

“Üstümdeki giysiler bile benim değil!”

Sadece ağustosböceklerinin şarkısının bozduğu uzun bir sessizlik oldu.

“Ben seninim,” dedim sessizce. Bu pek fazla değildi.

Gırtlağından, bir hıçkırık ya da kıkırdama olabilecek bir ses çıktı.

“Evet, benimsin,” dedi. Sesi biraz titriyordu, ama tutkudan mı yoksa eğlenceden mi kestiremedim. “Hepsi bu mu?”

“Öyle mi?”

Derin bir sabırsızlıkla elini salladı.

“Yalnızca ben olsaydım fark etmezdi. Myers gibi yaşayabilirdim; ormana gider, yaşamak için avlanır ve balık tutar, çok yaşlandığımda da huzurlu bir ağaç altına yatar ve ölürdüm; bırakırdım kemiklerimi tilkiler kemirsin. Kimin umurunda?”

Sanki gömleği çok darmış gibi gerginlikle omuzlarını silkti.

“Ama sadece ben *değilim*,” dedi. “Sen varsın, Ian var, Duncan, Fergus ve Marsali var - Tanrı yardımcım olsun, Laoghaire’i bile düşünmem gerek!”

“Ah, öyle deme,” dedim.

Neredeyse çaresizlikle, “Anlamıyor musun?” dedi. “Elimde olsa dünyayı ayaklarının altına sererim Claire ama sana verecek hiçbir şeyim yok!”

Bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyordu.

Ona bakarak oturdum ve doğru kelimeleri aradım. Çaresizlikle omuzları çökmüş, gözleri yana dönmüştü.

Bir saat içinde onu İskoçya’da kaybetme düşüncesiyle acı çekmiş, çalılıkların orada onunla sevişmeyi istemiş, oradan ise küreği kafasına geçirmeyi düşünür hale gelmiştim. Şimdi içim yine yumuşamıştı.

Sonunda büyük, nasırlı ellerinden birini aldım ve dizlerinin arasındaki tahtaların üstünde diz çökecek şekilde öne kaydım. Kafamı göğsüne gömdüm ve nefesinin saçlarımı oynatışını hissettim. Doğru kelimeleri bulamamıştım

ama seçimimi yapmıştım.

“ ‘Sen nereye gidersen, ben de oraya gideceğim; sen nerede durursan ben de duracağım. Senin insanların benim insanlarım ve senin Tanrın benim Tanrım olacak. Sen nerede ölürsen ben de orada ölecek ve gömüleceğim.’ İster İskoç tepeleri olsun ister Güney ormanları. Ne yapman gerekiyorsa yap; ben orada olacağım.”

Derenin ortasında su sığ ve hızlı akıyordu; ışıltılı yüzeyin hemen altındaki kara kayaları görebiliyordum. Jamie de gördü onları ve hızla uzak kıyıya kürek çekerek kayığı bir salkım söğüdün kökleri sayesinde oluşmuş havuzcuğun içine götürdü. Uzandım ve ağacın dallarından birini yakalayarak halatı buraya doladım.

River Run’a döneriz, diye düşünüyordum ama bu, belli ki küçük bir gezintiden fazlasıydı. Jamie’nin yavaş akıntıya karşı kuvvetle çektiği küreklerle nehrin yukarılarına doğru ilerlemiştik.

Düşüncelerimle baş başa, yalnızca nefesinin kısık sesini duyabiliyor, ne yapacağını merak ediyordum. Eğer kalırsam… işler onun düşündüğü kadar zor olmayabilirdi. Jocasta Cameron’u yabana atıyor değildim, ama Jamie Fraser’ı da küçümsemiyordum. Hem Colum hem de Dougal MacKenzie onu isteklerine göre eğip bükmeye kalkmış, sonuçta ikisi de başarısız olmuştu.

Dougal MacKenzie’yi son görüşümü hatırlayınca bir anlık vicdan azabı duydum; gırtlağında Jamie’nin hançeri saplı halde kanında boğuluyor ve sesi çıkmasa da küfürler ediyordu.

Yine de yanılıyordu; Stephen Bonnet’le bu adam arasında fark var, diye düşündüm onun küreklere asılırken bükülen bedenine bakarak. Bahsettiği onurun ötesinde başka şeylere de sahipti: Kibarlık, cesaret… ve vicdan.

Tek kürekle kayığı çevirerek üstünde titrek kavaklar sarkan geniş bir derenin ağzına yönlendirdiği zaman nereye gittiğimizi kavradım. Suya hiç yaklaşmamıştım, ama Jocasta fazla uzakta olmadığını söylemişti.

Şaşırmamalıydım, eğer o bu akşam iblisleriyle yüzleşecekse burası en uygun yerdi.

Dere ağzının biraz yukarısında, karanlık ve sessiz bıçkı atölyesi belirdi. Binanın ardında hafif bir ışıltı vardı; orman yakınındaki köle kulübelerinin ışığıydı bu. Alışılageldik küçük gürültülerle çevriliydik ama ağaçlar, kurbağalar ve suyun çıkardığı seslere rağmen burası garip bir biçimde sessizdi. Gece olmasına rağmen koca yapıdan bir gölge çıktı - belli ki bu benim hayal gücümün bir oyunuydu.

“Gündüzleri çok insanın olduğu yerler geceleri hep biraz ürkütücü görünür,” dedim bıçkı atölyesinin sessizliğini kırmak istercesine.

“Öyle mi?” Jamie’nin sesi dalgındı. “Burayı gündüz de pek sevmiyorum.”

Olayı anımsayarak ürperdim.

“Ben de öyle. Sadece- ”

“Byrnes öldü.” Bana bakmıyordu, yüzü atölyeye dönüktü ve yarısı söğüdün gölgesinin ardına gizlenmişti.

Halatın ucunu elimden düşürdüm.

“Ustabaşı mı? Ne zaman?” diye sordum, açıklamanın kendinden çok aniden gelmesi karşısında şoke olarak, “ve nasıl?”

“Bu akşamüstü. Campbell’ın en küçük çocuğu, haberi güneş batmadan az önce verdi.”

“Nasıl?” diye sordum yeniden. Dizlerimi kavradım ve iki avuç dolusu fildişi ipek parmaklarımı doldurdu.

“Tetanos.” Sesi son derece hissizdi. “Ölmek için çok kötü bir yol.”

Bu konuda haklıydı. Daha önce tetanostan ölen birini görmemiştim, ama belirtilerini gayet iyi biliyordum: Panik, yutkunmakta zorluk, kol ve bacak kasları kasıldıkça ilerleyen bir katılaşma. Kasılmalar sıklaştıkça ve süreleri uzadıkça hastanın vücudu tahta gibi olur, acıyla bükülür, gevşer, yine bükülür ve en sonunda ölümden başka bir şeyle gevşemeyecek şekilde bitmek bilmez bir titreme gelirdi.

“Ronnie Campbell’ın dediğine göre ölürken sırıtıyormuş. Ama yine de bunun mutlu bir ölüm olduğunu sanmıyorum.” Karanlık bir şakaydı ama yine de sesinde bir miktar neşe vardı.

Dimdik oturdum, gecenin sıcağına rağmen buz gibi hissediyordum.

“Hızlı bir ölüm de değildir,” dedim. Zihnimde şüphenin soğuk kolları uzandı. “Tetanostan ölmek günler alır.”

“Davie Byrnes’in beş gününü almış.” Sesinde neşeden eser vardıysa da artık gitmişti.

“Onu gördün,” dedim, içimde çakan bir öfke kıvılcımı içimin üşümesini gidermeye başlamıştı. “Onu gördün ve bana söylemedin, öyle mi?”

Byrnes’in yarasını sarmıştım; kötü durumdaydı ama ölümcül değildi ve bana linç ayaklanması yatışana dek “emin” bir yerde tutulacağı söylenmişti.

Bu konudan usanmış olduğum için, ustabaşının nerde tutulduğuyla ya da iyi olup olmadığıyla ilgilenmemiştim. Biliyordum, onu bu şekilde yok saymamdan ötürü hissettiğim suçluluktu beni asıl kızdıran ama bunu bilmemin de bir faydası yoktu.

"Bir şey yapabilir miydin ki? Tetanosun senin zamanında bile çaresi olmayan birkaç şeyden biri olduğunu söyledin." Bana bakmıyordu, yüzü bıçkı atölyesine dönüktü, kafası karanlığın önünde duran soluk yaprakların gölgelerinin arasına gömülmüştü.

Eteğimden kurtulmaya çalıştım. Buruşuk katları dizlerimin üstüne çektim belli belirsiz, Phaedre'nin bunları ütülerken ne kadar zorlanacağını düşündüm.

"Hayır," dedim sakince, "hayır, onu kurtaramazdım. Ama onu görmeli ve biraz da olsa acısını dindirmeliydim."

Şimdi bana bakıyordu; başının döndüğünü gördüm ve kayıktaki ağırlığının yer değiştirdiğini hissettim.

"Yapabilirdin," dedi vurgusuz bir sesle.

"Ama sen yapmama izin vermedin- " Geçtiğimiz hafta boyunca ortadan yok oluşlarını ve nerede olduğunu sorduğumda verdiği kaçamak cevapları anımsadım. Sahne gözümde canlanıyordu; Byrnes'in yarasını sardığım, Farquard Campbell'ın evindeki küçük, boğucu tavan arası odası. Yatakta büzülmüş olan kişi an be an ölüyordu. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir ürperti yeniden üstüme geldi.

"Hayır, Campbell'ı sana yollayamazdım," dedi yumuşak bir sesle. "Kanunlar var, Sassenach ve adalet var. Aralarındaki farkı çok iyi biliyorum."

"Merhamet diye bir şey de var." Ve biri soracak olsa Jamie Fraser için merhametli biri derdim. Bir zamanlar öyleydi. Ama o zamanlarla şimdi arasındaki yıllar zor geçmişti ve şefkat, zor şartlar altında kolayca harcanabilecek çok narin bir duyguydu. Hâlâ nezaketini koruduğunu düşünüyordum yine de ve bu duygunun da yok olabileceğini düşünerek garip bir acı duydum.

Kayık yan dönmüş ve sarkan dal şimdi aramıza girmişti. Yaprakların ardındaki karanlıktan küçük bir iç çekiş geldi.

"Merhametliler kutsanmış kişilerdir," dedi, "çünkü merhamet görürler. Byrnes öyle değildi, karşılığını da görmedi. Bana soracak olursan, eğer Tanrı biri hakkında karar verirse artık o işe karışmak mümkün değildir."

“Sence ona tetanosu *Tanrı* mı verdi?”

“Adaleti başka nerede bulabilirsin ki?” dedi.

Diyecek bir şeyler aradım ama bulamadım. Pes ederek tartışılabilecek tek konuya geri döndüm. Kendimi biraz hasta hissediyordum.

“Bana haber vermeliydin. Yardım edemeyeceğimi düşünsen bile, buna karar vermek senin işin değildi- ”

“Gitmeni istemedim.” Sesi hâlâ sakindi, ama artık sanki daha keskin gibiydi.

“İstemediğini biliyorum! Ama senin Byrnes’in acı çekmeyi hak ettiğine inanıp inanmaman- ”

“Onun için değil!” O hareket edince kayık sallandı ve dengemi koruyabilmek için yanlara tutundum. Sesinde şiddet vardı.

“Byrnes’in kolay mı zor mu öldüğü umurumda değil ama ben zalim bir canavar değilim! Seni ona acı çeksin diye göndermemiş değilim, seni korumak için yaptım.”

Bunu duymak beni rahatlatmıştı, ama ne yaptığını anladıkça daha sinirleniyordum.

“Buna karar vermek sana düşmez. Eğer ben senin vicdanın değilsem, senin de benimki olmaya hakkın yok!” Onu görebilmek için öfkeyle önümdeki söğüt dallarını ittirdim.

Aniden yaprakların arasından bir el fırlayarak beni bileğimden yakaladı.

“Senin güvenliğini sağlamak benim görevimdir!”

Elimi çekmeye çalıştım, ama sıkıca tutmuştu ve bırakmıyordu.

“Ben ne korunmaya ihtiyacı olan genç bir kızım, ne de bir aptal! Eğer yapmamam gereken bir şey varsa bana açıklarsın, ben de dinlerim. Ama bana danışmadan ne yapacağıma ve nereye gideceğime karar veremezsin. Buna izin vermem, bunu sen de çok iyi bilirsin!”

Kayık yalpaladı ve büyük bir hışırtıyla kafasını söğüdün yaprakları arasından dışarı çıkardı, dik dik baktı.

“Nereye gideceğini söylemeye çalışmıyorum!”

“Nereye *gidemeyeceğime* karar vermişsin ve bu da o denli kötü!” Onun hareketiyle kayık sarsılıp dönünce söğüdün yaprakları omuzlarına doğru indi ve biz yavaşça söğüdün gölgesinin dışına çıktık.

Önümdeydi; değirmen kadar sağlam gövdesiyle, kafası ve omuzları gerisindeki manzaranın epey bir kısmını kapatıyordu. Uzun, düz burnu benimkinden iki santim ötedeydi ve gözleri kısılmıştı. Bu ışıkta siyah gibi görünecek denli koyu maviydiler ve onlara bu kadar yakından bakmak ürkütücüydü.

Gözlerimi kırptım, o kırpmadı.

Yaprakların arasından çıkınca bileğimi bıraktı. Şimdi kolumun üst kısmını tutmuştu. Kumaşın üstünden tutuşunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Elleri kocaman ve sertti, birden benim kendi kemiklerimin narinliğini anlamamı sağlayacak bir zıtlıktı bu.

Daha önce beni bir-iki kez sarsmıştı ve bu hoşuma gitmemişti. Şu an aklında böyle bir şey varsa diye, bir ayağımı bacaklarının arasına soktum ve ona en etkili olacağı noktadan bir diz atmaya hazırlandım.

“Hatalıydım,” dedi.

Duyduğum gerginlik nedeniyle şiddet uygulamaya hazırdım ve onun ne dediğini duyduğum sırada bacağımı kaldırıyordum. Ben duramadan o bacaklarını birbirine yapıştırdı ve dizimi uylukları arasında hapsetti.

“Hatalıydım dedim, Sassenach,” diye tekrarladı, sesinde bir sabırsızlıkla. “Anladın mı?”

“Of… hayır,” dedim, kendimi mızmız bir çocuk gibi hissederek. Dizimi oynatmaya çalıştım, ama baldırlarını sımsıkı bastırıyordu.

“Beni bırakmayı düşünmüyor musun?” dedim kibarca. Kalbim hâlâ küt küt atıyordu.

“Hayır, bırakmayacağım. Artık beni dinleyecek misin?”

“Sanırım,” dedim, yine de kibardım. “Bu ara fazla meşgul değilim.”

Ağzının seğirdiğini görecek kadar yakındım. Baldırları bir anlığına daha da sıkılaştı, sonra gevşediler.

“Bu çok saçma bir tartışma ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.” Kızgınlığım biraz azalmıştı, ama onun bu konuyu tamamen kapamasına izin vermeyecektim. “Belki senin için önemli değil ama benim için öyle. Sen de bunu biliyorsun, yoksa hatalı olduğunu kabul etmezdin.”

Seğirme bu kez daha belirgindi. Derin bir nefes aldı ve omuzlarımdaki ellerini indirdi.

“İyi o halde. Belki sana Byrnes’ten bahsetmeliydim kabul ediyorum. Ama bahsetsem ve tetanos olduğunu söylesem bile ona giderdin. Öyle olacağını biliyordum, bunu daha önce gördüm. Yapacak hiçbir şeyin olmasa bile yine de giderdin, değil mi?”

“Evet. Eğer… evet, giderdim.”

Aslında Byrnes için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Enjekte edebileceğim hiçbir ilaç o spazmların acısını dindiremezdi. Orada olmamın getireceği rahatlıktan başka hiçbir şey yoktu verebileceğim; onun bunu takdir edeceği, hatta farkına varacağı bile şüpheliydi. Yine de kendimi, bunu sunmaya zorunlu hissediyordum.

“Gidebilirdim,” dedim daha yumuşak bir sesle. “Ben doktorum, anlamıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum. Seni hiç tanımıyorum mu sanıyorsun, Sassenach?”

Cevap beklemeden devam etti. “Bıçkı atölyesinde olanlar hakkında söylenti çıktı, biliyorsun değil mi? Adamın ellerinde o şekilde ölmesinden sonra - elbette kimse doğrudan onu senin kasten öldürdüğünü söylemedi… ama insanların bunu düşünmesi zor değil. Senin onu öldürdüğünü düşündüklerinden değil de belki onu, ipten kurtarmak için ölmesine kasıtlı olarak göz yumduğun…”

Dizlerimin üstünde duran ellerime baktım, neredeyse altlarındaki fildişi rengi saten kadar soluktular.

“Bunu düşündüm.”

“Seni tanıyorum değil mi?” dedi kuru bir sesle. “Yüzünü gördüm, Sassenach.”

Havanın artık kan kokusuyla yüklü olmadığından emin olmak istercesine derin bir nefes aldım. Çam ormanından gelen ve burun deliklerime dolan temiz ve buruk terebentin kokusundan başka bir şey yoktu. Aniden aklıma hastane ve oradaki çam kokulu dezenfektan kokusu geldi, bu koku hastalığın kokusunu örter ama yok edemezdi.

Bir kez daha derin nefes alıp Jamie’ye bakmak üzere başımı kaldırdım.

“Peki *sen*, onu öldürüp öldürmediğimi merak ediyor musun?”

Oldukça şaşırmış bir şekilde baktı. “Doğru olduğuna inandıysan yapmış olabilirsin.” Bir adamı öldürüp öldürmediğim sorusunu görmezden gelmişti.

“Ama bana sorarsan, her iki ölüme birden nezaret etmek senin için pek akıllıca olmazdı.”

Yapmıştım ve bu, onun bazı gizli olaylara benim asla dahil olamayacağım şekilde dahil olduğunu ilk fark edişi değildi.

“Görüyorsun,” dedi bana bakarak. “Byrnes’in kesinlikle öleceğini ve senin ona yardım edemeyeceğini anladım. Ama onun hasta olduğunu bilsen, kesin ona giderdin. Sonra o ölecekti ve belki herkes her iki adamın da senin ellerinde ölmesinin ne kadar garip olduğunu söylemeyecekti ama- ”

“Ama yine de bunu düşüneceklerdi,” diye onun yerine tamamladım.

Seğirme, hınzır bir gülümsemeye dönüştü. “İnsanların dikkatini çekiyorsun, Sassenach.”

Dudağımı ısırdım. İyi ya da kötü, dikkat çekiyordum ve birden fazla ölüme karıştığım da fark edilmişti.

Bir dala tutunup dengesini sağlayarak doğruldu, çakıllara bastı ve şalını omzuna doğru çekti.

“Bayan Byrnes’a kocasının eşyalarını bıçkı atölyesinden getireceğimi söyledim,” dedi. “İstemiyorsan gelmene gerek yok.”

Atölye, yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru yükseliyordu. İstese de daha tekinsiz görünemezdi.

“Bekle,” dedim sandaldan güçlükle çıkarken. “Ben de geliyorum.”

Bıçkı atölyesinin önünde hâlâ dizili tomruklar vardı; oraya son kez geldiğimden beri kimse bunları kaldırmamıştı. Karanlık, insanın tüm perspektif duygusunu bozuyordu; taze kereste yığınları, görünmez bir zeminin üstünde süzülen soluk dikdörtgenler gibiydi. Önce uzaktayken, sonra birden eteklerime sürtünecek kadar yükseldiler. Hava çam özü ve talaş kokuyordu.

Hem dalgalanan fildişi rengi eteğim hem de karanlık yüzünden ayaklarımın altındaki zemini göremiyordum. Tökezlememi önlemek için Jamie koluma girdi. Elbette o asla tökezlemezdi. Belki de hayatı boyunca güneş battıktan sonra etrafta ışık olması fikrine bile aşina olmadan yaşadığından, yarasalar gibi bir çeşit radar geliştirmişti.

Kölelerin kulübelerinin arasında bir yerde ateş yanıyordu. Saat çok geçti, çoğu uyuyor olmalıydı. Geldikleri topraklarda, gece boyunca davullar çalıp ölüleri için feryat ediyor olmalıydılar; bu törenler bir hafta boyunca sürerdi. Burada ise hiçbir şey yoktu. Çam ağaçlarının hışırtısından başka ses, ormanın kenarındaki belli belirsiz ışıktan başka ışık mevcut değildi.

“Korkuyorlar,” dedi Jamie yumuşak bir sesle, benim yaptığım gibi sessizliği dinlerken.

“Pek şaşırmadım,” diye mırıldandım. “Ben de korkuyorum.”

Eğlendiğine işaret edebilecek küçük bir ses çıkardı. “Ben de,” diye homurdandı, “ama hayaletlerden değil.” Kolumu tuttu ve ben neden korktuğunu soramadan bıçkı atölyesinin girişindeki küçük kapıyı ittirdi.

Sessizlik vücut bulmuştu. Başta savaş alanlarının garip sessizliğine benzettim bunu ama sonra farkı anladım. Bu sessizlik canlıydı. Ve buradaki sessizlikte yaşayan her neyse, huzurla yatmıyordu. Havadaki yoğun kan kokusunu alabildiğimi düşündüm.

Sonra derin bir nefes aldım ve korkunun sırtımdan buz gibi yükseldiğini hissettim. Kan kokusunu gerçekten *duyuyordum*. Taze kan.

Jamie’nin kolunu tuttum fakat kokuyu o da duymuştu; kolu elimin altında sertleşmiş, kasları gerilmişti. Tek söz etmeden elimden kurtuldu ve ortadan yok oldu.

Bir an için gerçekten yok olduğunu düşündüm ve neredeyse paniklemiş bir halde az önce durduğu yerdeki havayı ellerimle yoklayarak taradım. Sonra koyu renk şalını kafasının üstüne attığını ve bununla beyaz gömleğini gizlediğini fark ettim. Toprak zemindeki seri ve hafif adımlarını duydum, sonra onlar da yok oldu.

Hava hâlâ sıcak ve sakindi, kan kokuyordu. Dilin gerisinde metalik bir tat bırakan tatlı bir koku. Tıpkı bir hafta önceki halüsinasyondaki gibi. Hâlâ korkunun kollarında etrafımda döndüm ve bir yanım mağaramsı odanın hafızamda kalan kısımlarının karanlıktan çıkıp şekillenmesini bekledi. Kereste vincinden uzanan ve elemle sallanan koca kanca…

Havada bir inilti duyulduğunda neredeyse dudağımı ısırıp koparacaktım. Boğazımda bir çığlık düğümlendi, beni bağırmaktan alıkoyan yalnızca dikkat çekmekti.

Jamie neredeydi? Ona bağırmayı düşündüm ama cesaret edemedim. Karanlığa alışan gözlerim üç metre kadar ötemdeki kocaman hızarı seçmeme izin veriyordu ama odada bundan ötesi tamamen karanlıktı. Görmek için gözlerimi kısarken, açık renk elbisemin içinde odanın içindeki herhangi biri için gayet görünür olduğumun farkına vardım.

İnilti yinelendi ve ben kıpırdanmaya başladım. Avuçlarım terliyordu. Hayır, dedim kendime şiddetle. Olamaz!

Korkudan felç olmuştum, kulaklarımın bana söylediğini anlamam zaman aldı. Ses, karanlık odada vinç ve kancanın bulunduğu yönden değil, arkamdan bir yerlerden geliyordu.

Geriye döndüm. İçinden geçtiğimiz kapı hâlâ açıktı. Hiçbir şey görünmüyordu, kapıyla benim aramda hareket eden bir şey yoktu. Öne doğru bir adım atıp durdum. Vücudumdaki tüm kaslar deli gibi kaçmak istiyordu ama Jamie'yi bırakamazdım.

Ses yinelendi; fiziki acı belirtisi bir inilti, ağlama noktasını geçmiş bir ızdırap. Bunu duyunca zihnimde yeni bir fikir canlandı; ya bu sesi çıkaran Jamie'yse?

Şoke olmuş bir halde sese doğru döndüm ve onun adını seslendim. Çatıda yankılar oluştu.

"Jamie!" diye bağırdım yeniden. "Neredesin?"

"Burada, Sassenach." Jamie'nin homurtulu sesi solumdan bir yerlerden geldi, sakin fakat seri bir sesti. "Buraya gel."

Ses ondan gelmiyordu. Onun sesini duymuş olmanın verdiği rahatlamayla neredeyse titreyerek, karanlıkta sendeleyerek ilerledim. Sesi çıkaran Jamie değildiyse, kim olduğu umurumda değildi.

Elim tahta bir duvara çarpınca yoklayarak ilerledim ve açık duran bir kapı buldum. Jamie, ustabaşının odasındaydı.

Kapıdan içeri adım atar atmaz farkı hissettim. Hava burada daha ağır ve sıcaktı. Zemin tahtaydı ama adımlarım yankılanmıyordu. Kan kokusu ise daha da yoğundu.

"Neredesin?" diye seslendim yeniden, bu kez alçak sesle.

"Burada," diye cevap geldi hemen dibimden. "Yatağın orada. Gel de bana yardım et, burada bir kız var."

Küçücük yatak odasındaydı. Minik odada ne pencere ne de ışık vardı. Onları yoklayarak buldum: Daracık yatağın yanında dizüstü çökmüş Jamie ve yatakta yatan bir beden.

Bu bir kadındı, değer değmez anlamıştım. Dokununca anladığım bir diğer şey de kan kaybettiğiydi. Elimi sürdüğüm yanağı soğuk ve yapış yapıştı. Değdiğim başka her yeri sıcak ve ıslaktı; giysileri, çarşaflar, altındaki şilte. Yere dizimi koyduğum noktada bile eteğim ıslanıyordu.

Boynundan nabzını yokladım ama bulamadım. Elimin altında göğsü hafifçe hareket ediyordu; yaşadığına dair tek belirti bu ve eşlik eden hafif iniltiydi.

"Her şey yolunda," deyişimi duydum. Sesim sakin çıkıyordu, şimdi paniklemek için daha çok nedenim olsa da sesimdeki tüm panik gitmişti. "Biz buradayız, yalnız değilsin. Sana neler oldu, anlatabilir misin?"

Ellerimle sürekli kafasını, boğazını, göğsünü ve karnını yokluyor, sırılsıklam giysilerini kenara çekip vücudunda bir yara olup olmadığına bakıyordum. Kesik damar ya da bir yara, hiçbir şey yoktu.

“Söyle…” Bir sözcükten çok iç çekişe benziyordu. Sonrasında derin bir nefes alış geldi.

“Bunu sana kim yaptı kızım?” Jamie’nin hiçlikten gelen sesi alçak ve telaşlıydı. “Söyle, kim?”

“Söyle…”

Cildin altından büyük damarların geçtiği her yeri elledim. Onu gevşek haldeki kolundan tutup çekerek sırtını yoklamak için elimi koydum. Vücudunun tüm ısısı orada toplanmıştı, yeleği terden nemlenmişti ama kanlı değildi.

“Her şey düzelecek,” dedim yine. “Yalnız değilsin. Jamie, onun elini tut.” Umutsuzlukla doldum; bunun ne olabileceğini biliyordum.

“Tutuyorum zaten,” dedi bana, ona doğru, “sorun yok kızım,” dedi. “Her şey iyi olacak, duyuyor musun beni?”

“Söyle…”

Elimi eteğinin altına sokup baldırlarına doğru ilerlettim. Burası hâlâ sıcaktı, çok sıcak. Elimin üstünden ve parmaklarımın arasından akan kan, etrafımızdaki hava kadar sıcak ve ıslak, bıçkı atölyesinin savağından akan su kadar durdurulamazdı.

“Ben… ölüyorum…”

“Sanırım sen öldürüldün kızım,” dedi Jamie ona çok yumuşakça. “Seni öldürenin kim olduğunu söylemeyecek misin?”

Kızın nefesinin sesi artmıştı, boynunda hafif bir seğirme vardı. “Ça… vuş… ona… söyle…”

Elimi baldırlarından çektim ve elimdeki kanı umursamadan onun diğer elini tuttum. Artık bunun bir önemi yoktu.

“Söyle …” dedi aniden ve ardından sessizlik geldi. Uzun bir sessizlik, sonra uzun bir iç çekiş. Daha da uzun bir sessizlik ve bir nefes.

“Söyleyeceğim,” dedi Jamie. Sesi karanlıkta ancak bir fısıltı halinde çıkıyordu. “Sana söz veriyorum.”

Karanlıktan artık ses gelmiyordu. Jamie’yi göremiyordum ama öne eğildiği sırada yatağın hareketini hissettim.

“Tanrı seni affedecek,” diye sessizce fısıldadı. “Huzurla git.”

***

Ertesi sabah ustabaşının odasına girdiğimiz an vızıltıyı duyabiliyordum. Bıçkı atölyesinde her şey boşluk ve talaş tarafından yutuluyordu. Ama bu küçük odada tahta duvarlar her sesi yakalayıp yansıtıyordu; ayak seslerimiz tahta zeminden tahta tavana dek yankılanıyordu. İki adamın arasındaki dar geçitte kaldığım sırada kendimi bir trampete hapsolmuş bir sinek gibi hissettim.

Dışarıdan asıl bıçkı atölyesine giren kısa bir koridorla bölünmüş yalnızca iki oda vardı. Sağımızda Byrnese hayattayken içinde oturmak ve yemek yapmak için kullandığı büyük oda, solda ise sesin gelmekte olduğu yatak odası. Jamie derin bir nefes aldı, şalını yüzüne bastırdı ve yatak odası kapısını açtı.

Tiksintiyle bağırmak üzereyken kendimi tuttum ve eğilip ellerimi sallayarak onları savuşturdum. Şişmiş, yavaşlamış gövdeleri yüzüme ve kollarıma çarparak sekti ve havada tembelce uçuştu. Farquard Campbell, kulağa “Heuch!” gibi gelen İskoçlara özgü bir iğrenme sesi çıkararak kafasını eğdi ve yumulu gözleri, kenetli dudakları ve beyazlayana dek sıktığı burun kanatlarıyla yanımdan geçti.

Küçük oda, dönüşmüş olduğu tabuttan yalnızca biraz daha büyüktü. Penceresi yoktu, yalnızca tahtalar arasında içeri silik bir ışık girmesine izin veren boşluklar vardı. Hava tropik bir seradaki kadar sıcak ve nemli, ölümün çürük ve tatlı kokusuyla dopdoluydu. Üzerimde sinek ayakları gibi huylandırıcı bir etki bırakarak kayıp giden terimi hissettim ve yalnızca ağzımla nefes almaya çabaladım.

Kız iri değildi, üstüne önceki gece örttüğümüz battaniyenin altında ancak seçilen bir tümsek oluşturuyordu. Çekmiş vücuduna göre kafası büyük görünüyordu; çocuklar tarafından kürdandan yapılmış ve kafa olarak tepesine bir top takılmış oyuncaklara benziyordu.

Jamie, hareket etmek için fazlasıyla tok olan birkaç sineği kovaladıktan sonra battaniyeyi çekti. Tüm diğer şeyler gibi battaniye de pıhtılaşmış ve katılaşmıştı; ayak kısmı hâlâ ıslaktı. Ortalama insan bedeninde dört litre kadar kan bulunur ama bunu etrafa saçarsanız çok daha fazla gibi görünür.

Önceki gece yüzünü kısa bir süreliğine görmüştüm; Jamie’nin başının üstünde tuttuğu yanan çam çırasının ışığında ölümün verdiği yapay bir ışıltıya sahip gibiydi. Şimdi ise ince telli kahverengi saçlarının arasında yüzü bir

mantar kadar soluk ve donuktu. Yaşlı olmadığı belliydi ama yaşını tahmin etmek mümkün değildi. Çekici olup olmadığını da anlayamıyordum; kemik yapısı özellikle güzel değildi ama yaşarken yuvarlak yanaklarındaki pembelik ve derin gözlerindeki pırıltı erkeklere çekici geliyor olabilirdi. Bir adam onu çekici bulmuş, diye düşündüm. En azından yeteri kadar.

Adamlar durgun biçimin üstüne eğilmiş mırıldanıyorlardı. Muntazam peruğunun altındaki kaşları çatılmış olan Bay Campbell bana döndü. "Bayan Fraser, ölüm nedeninden kesinlikle emin misiniz?"

"Evet." Kokuşmuş havayı solumamaya çalışarak battaniyeyi kaldırdım ve cesedin bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde sıyırdım. Ayaklar mavimsiydi ve hafifçe şişmeye başlamıştı.

"Eteğini aşağı çekmiştim, fakat diğer her şeyi olduğu gibi bıraktım," diye açıkladım eteği yeniden sıvarken.

Kıza dokunur dokunmaz karın kaslarım kasıldı. Daha önce ölü bedenler görmüştüm, bu da kesinlikle en ürkütücüsü değildi ama sıcak hava ve kapalı ortam vücudun soğumasını önlemişti; kasıkları benimkiler kadar sıcak fakat rahatsız edici derecede kokuşmuştu.

Onu bulduğumuz yerde, yatakta, bacaklarının arasında bırakmıştım. Otuz santimden daha uzun bir mutfak şişi. Şiş de kurumuş kanla kaplıydı ama rahatça seçilebiliyordu.

"Ben… ee… vücutta bir yara bulamadım," dedim, olabildiğince kibar bir şekilde ifade ederek.

"Anlıyorum." Bay Campbell'ın kaşlarının çatıklığı biraz geçmişti. "Neyse, en azından bu bir cinayet değil o halde."

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama Jamie'nin uyaran bakışlarıyla karşılaştım. Fark etmeyen Bay Campbell konuşmaya devam etti.

"Sorulması gereken, bunu zavallı kadının kendinin mi yaptığı, yoksa başkasının aracılığıyla mı ölümle buluştuğu? Siz ne diyorsunuz Bayan Fraser?"

Jamie, Campbell'ın omzu üzerinden gözlerini kısarak baktı ama bu uyarıya lüzum yoktu; bu konuyu önceki gece tartışmış ve çıkarımlara varmıştık. Bunlardan biri de görüşlerimizi Cross Creek'teki hukuk ve yargı makamlarıyla paylaşmamıza gerek olmadığıydı. İfademde yalan söylediğimi belli edecek ses tonumu gizlemek için kokuyu bahane ederek burnumu sıktım. Çok kötü bir yalancıydım.

“Kendi başına yaptığına eminim,” dedim kesin bir dille. “Bu şekilde kan kaybından ölmek çok kısa sürer. Jamie’nin de dediği gibi onu bulduğumuzda hâlâ canlıydı. İçeriye girmeden önce bıçkı atölyesinin önünde bir süre durup konuştuk ve biz onu görmeden kimsenin dışarı çıkması mümkün değildi.”

Öte yandan, biri kolaylıkla diğer odaya saklanabilir ve biz ölmekte olan kadını rahatlatmakla meşgulken sessizce dışarıya emekleyebilirdi. Bu olasılık Bay Campbell’ın aklına gelmiyorsa, bu konuya dikkatini çekmeye gerek yoktu.

Jamie, Bay Campbell geriye, ona doğru döndüğünde duruma uygun yaslı bir yüz ifadesi takınmayı başarmıştı. Yaşlı adam üzüntüyle başını salladı.

“Ah, zavallı bahtsız kız! Sanırım günahını kendisiyle paylaşan biri olmadığı için rahatlamaktan başka yapacak bir şey yok.”

“Ya kurtulmaya çalıştığı çocuğun babası?” dedim belli bir keskinlikle. Bay Campbell irkilmiş gibi göründü, sonra kendini toparladı.

“Hmm… doğru ya,” deyip öksürdü. “Evli olup olmadığını da bilmiyoruz ama- ”

“O halde siz bu kadını şahsen tanımıyorsunuz?” Ben düşüncesizce yorumlar yapmaya devam edemeden Jamie araya girdi.

Campbell başını salladı.

“Bay Buchanan’ın ya da MacNeilller’in hizmetçilerinden olmadığına eminim. Yargıç Alderdyce’in de değil. Buranın yakınında, yürüyerek gelmiş olabileceği çiftlikler bunlar. Yine de böyle çaresiz bir ölümü uygulamak için neden buralara kadar geldiği bir muamma…”

Jamie ve ben de bunu düşünmüştük. Bay Campbell’ın araştırmayı bu yöne çekmesini önlemek için Jamie araya girdi. “Çok az konuştu ama bir çavuştan bahsetti. Tek dediği, ‘Çavuşa söyleyin,’ oldu. Bununla kimi kastettiğini biliyor olabilir misiniz?”

“Sanırım orada kraliyet deposunu korumakla görevli bir ordu çavuşu var. Evet, bundan eminim.” Bay Cambpell’in yüzü aydınlandı. “Ah! Bu kadının orduyla bir şekilde ilgisi olduğuna şüphem yoktu. Bu konunun peşine düşmeli. Yine de merak ediyorum, acaba neden- ”

“Bay Campbell, affedersiniz. Sanırım biraz başım dönüyor,” diye elimi onun koluna koyarak araya girdim. Yalan değildi; ne uyku uyumuş ne de yemek yemiştim. Sıcaktan ve kokudan başım dönüyordu, benzim solmuş olmalıydı.

“Eşimle dışarıda görüşebilir misiniz?” dedi Jamie. Yatağı ve üstündeki bedeni gösteren bir jest yaptı. “Ben de yapabilirsem zavallı kızı getiririm.”

“Hiç dert etmeyin, Bay Fraser,” diye itiraz etti Campbell, bir yandan beni dışarıya yönlendirirken. “Cesedi uşağım taşıyabilir.”

“Burası teyzemin bıçkı atölyesi efendim, o yüzden düşünüyordum ki,” Jamie kibar fakat kararlı biçimde. “Bu işi ben yapmalıyım.”

***

Phaedre dışarıda, arabanın yanında bekliyordu. “Size buranın perili olduğunu söylemiştim,” dedi, beni karanlık bir tatminle süzerken. “Bir çarşaf kadar solgunsunuz hanımım.” Benden yana burnunu buruşturarak bana baharlı şarapla dolu bir matara uzattı.

“Dün akşamkinden beter kokuyor ve domuz boğazlamaktan yeni gelmiş gibi görünüyorsunuz. Şuraya oturun da şunu için, iyi gelir.” Omzumun üzerinden baktı. Ben de geriye baktım ve Campbell’ın dere kenarındaki günlük ağaçlarının gölgesinde durduğunu ve uşağıyla konuşmaya dalmış olduğunu gördüm.

“Kimin yaptığını buldum,” dedi Phaedre birdenbire, sesinin tonunu düşürerek. Gözleri yana, bıçkı atölyesinin bu yanından zorlukla görülen köle barakalarının oraya kaymıştı.

“Emin misin? Fazla zamanın yok.” Ağız dolusu şarap alıp, keskin tadının gırtlağımın gerisinde yükselmesinden ve boğazımdaki ölüm tadını silmesinden memnun şekilde ağzımda tuttum.

Phaedre, gözleri ağaçların altındaki adamlarda, başını evet anlamında salladı.

“Fazlasına gerek yok. Evine gittim ama kapısını açık buldum, her yer çer çöp doluydu, sanki biri aceleyle çıkmış gibi. Yakınlarda birini buldum ve ona burada kim yaşıyor, diye sordum. Pollyanne yaşıyordu ama gitti, dedi. Giderken nereye gidiyorsun diye sormuş, akşam yemeğine gelirim demiş kız ama geri dönmemiş ve kızı kimseler görmemiş.” Sorularla dolu kara gözleri benimkilerle buluştu. “Artık ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Cevabını bilmediğim çok iyi bir soruydu. Şarabı yuttum ve bununla beraber içimde panik yükselmeye başladı.

“Buradaki bütün köleler onun gittiğini biliyor olmalı; başka birinin fark etmesi ne kadar zaman alır? Byrnes de öldüğüne göre, bu tür şeyleri bilmek

artık kimin işi?”

Phaedre umursamaz bir havayla omzunu silkti. “Gelip soran herhangi biri kolayca bilebilir. Ama sormak kimin işi- ” Başıyla bıçkı atölyesini gösterdi. Oturulan kısma açılan küçük kapıyı açık bırakmıştık; Jamie kollarında battaniyeye sarılı yüküyle dışarı çıkıyordu.

Ben de olayın bir parçasıydım. Ama bir duyuru veya davet olmadan, yapbozdaki yerine oturan bir parça gibi işi o üstlenmişti. Jamie şimdiden River Run’ın efendisiydi - eğer istiyorsa.

Campbell’ın uşağı cesedi taşımaya yardım etmek için geldi; Jamie atölyenin yanında tek dizinin üstüne çöktü ve yükünü yumuşakça toprağa teslim etti. Başımla teşekkür ederek matarayı Phaedre’ye geri verdim.

“Eşyaları arabadan getirir misin?”

Ben Jamie’ye katılmak için giderken, Phaedre tek söz etmeden getirdiğim şeylere yöneldi. Bir battaniye, bir kova, temiz bezler ve bir kavanozda baharatlar.

Jamie derenin yanında çömelmiş, cesedin yattığı yerin biraz yukarısında ellerini yıkıyordu. Yapmak üzere olduğum şeyden önce temizlenmek aptalcaydı, ama alışkanlık ağır basıyordu. Jamie’nin yanında diz çöktüm ve ben de ellerimi suya daldırdım, soğuk suyun yapış yapış etin verdiği hissi alıp götürmesine izin verdim

“Haklıydım,” dedim ona kısık sesle. “Pollyanne adında bir kadınmış, geceleyin kaçmış.”

Ellerini birbirine sürterken yüzünü ekşitti ve omzunun üstünden baktı. Campbell şimdi cesedin üstünde dikilmiş, yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle bakıyordu.

Jamie asık suratla dönüp konsantre olmuş bir biçimde ellerine baktı. “Bu işin üstüne tuz biber oldu değil mi?” Eğildi ve yüzüne su çarptı, sonra başını ıslak bir köpek gibi şiddetle savurarak su damlalarını etrafa saçtı. Sonra başıyla bana bir işaret verip ayağa kalktı ve lekelenmiş şalının ucuyla yüzünü sildi.

“Kıza bakacaksın değil mi, Sassenach?” Şalını savurarak kararlılıkla Bay Campbell’a doğru ilerledi.

Giysilerinden herhangi birini saklamanın bir anlamı yoktu; kestim onları. Üstünde elbiseler yokken yirmilerinde görünüyordu. Az beslenmişti, kaburgaları sayılacak kadar zayıftı. Kolları ve bacakları soyulmuş dallar gibi

incecik ve soluktu. Tüm bunlara rağmen şaşırtıcı derecede ağırdı ve ölüm sonrası katılaşması nedeniyle çekip çevirmesi zorlaşmıştı. Phaedre ve ben iş bitene dek deli gibi terlemiştik; ensemdeki topuzdan çıkan saçlar terlemiş yanaklarıma yapışıyordu.

En azından işin zorluğu konuşmaları asgaride tutuyor ve düşüncelerimle baş başa kalmama izin veriyordu. Düşüncelerim de huzurla dolu değildi tabii.

Jamie'ye kalırsa, çocuğunu düşürecek bir kadın bunu tek başına yapıyorsa kendi yatağında yapardı. Bir yabancının böylesi uzak bir yere gelmesinin tek nedeni, burada kendisine eşlik edecek biri olmasıydı; ona gelemeyecek biri.

Bıçkı atölyesi çevresinden bir köleyi aramamız gerektiğini söylemiştim ona. Ebeliğiyle bilinen, başkalarının bahsettikleri ve onlara fısıltılarla tavsiyeler veren biri.

Dediklerimin doğru çıkmış olması beni tatmin etmemişti. Kürtajcı, kadının bize bu işi kimin yaptığını söylemesinden korkarak kaçmıştı. Eğer bekleyip hiç sesini çıkarmazsa, Farquard Campbell benim sözüme güvenerek kadının bu işi kendi başına yaptığına inanırdı - başka türlüsünü kanıtlayamazdı. Peki bütün olay birdenbire açığa çıkarsa o zaman ne olacaktı?

Sıcağa rağmen ürperiyordum. Adam öldürme yasası bu durumda da geçerli olur muydu? Elbette olur, diye düşündüm, cılız beyaz eklemlere kederle bir kova daha su boca ederken.

Üzüntümü yıkama işiyle gizleyerek, zavallı kadın, diye düşündüm. Onun için geride bıraktığı - kelimenin her anlamıyla - kargaşayı düzenlemekten başka hiçbir şey yapamazdım. Belki bir de bu trajedinin diğer oyuncusunu kurtarmaya çalışırdım; istemeden ölüme sebep olan ve şimdi bu hatasını hayatıyla ödemek üzere olan çaresiz kadını.

Jamie şarap matarasını almıştı; Farquard Campbell ile yürüdüğünü ve ikisinin arada bir bıçkı atölyesini, nehri ve gerideki kasabayı göstererek ateşli ateşli bir şeyler konuştuklarını gördüm.

"Onun saçını taramak için bir şeyiniz var mı hanımım?"

Phaedre'nin sorusu dikkatimi yine elimizdeki işe çekti. Cesedin yanında çömelmiş, karmakarışık olmuş saçların arasından parmaklarını kaygıyla geçiriyordu.

"Zavallı çocuk," dedi başını sallayarak.

Phaedre'nin ölü kadından çok da büyük olmadığını düşündüm. Ayrıca cesedin mezara giyim kuşamlı gitmesi pek de önemli değildi. Yine de elimi

cebime atarak fildişinden küçük bir tarak çıkardım. Tarağı alan Phaedre mırıldanarak işe koyuldu.

Bay Campbell ayrılmak üzereydi. Atlarının kişnemesini ve seyis arabaya binince hafifçe huysuzlanarak ayaklarını yere vurmasını duydum. Bay Campbell beni gördü ve yerlere dek eğilerek şapkasıyla selamladı. Karşılığında bir reverans yaptım ve gidişini rahatlayarak izledim.

Phaedre de işini bırakmış ve gitmekte olan arabanın arkasından bakıyordu.

Bir şeyler mırıldandı ve yerdeki tozlara tükürdü. Kötü niyetle yapılmış bir hareket değildi; kötü ruhlara karşı yapıldığını görmüştüm daha önce. Bana doğru baktı.

“En iyisi Bay Jamie, Pollyanne’yı gün batmadan bulsun. Çam ormanında vahşi hayvanlar var, Bay Ulysses anlatmıştı. Bayan Jocasta onu ilk aldığında kadın iki yüz pound değerindeymiş. O Pollyanne ormanı bilmez, doğru Afrika’dan geldi ve daha yıl bile olmadı.”

Başka yorum yapmadan başını işine doğru eğdi. Koyu renk parmakları cesedin ipeksi saçlarının arasında bir örümcek gibi hızlı hareket ediyordu.

Ben de işime eğilirken Jamie’yi ağına düşüren olay örgüsünün ucunun bana da değdiğini yarı şaşkın halde fark ettim. Tüm bunların dışında değildim ve istesem de olamazdım.

Phaedre’nin bana Pollyanne’yı bulmamda yardım etmesinin nedeni bana güvenmesi ya da beni sevmesi değildi; efendisinin karısı olmamdı. Pollyanne bulunmalı ve saklanmalıydı. Ve Jamie, diye düşünmüştü, elbette Pollyanne’yı bulur ve saklardı - kadın onun ya da Jocasta’nın malıydı; ki Phaedre’ye göre ikisi aynı şeydi.

Nihayet yabancı temizlenmiş halde, kefen olması niyetiyle getirdiğim eski çarşafın üstünde yatıyordu. Phaedre onun saçını tarayıp örmüştü. Büyük taştan kavanozdaki baharatları aldım. Onları daha çok alışkanlıkla getirmiştim ama şimdi, yanıma aldığıma memnundum. Çürümeye karşı pek bir işe yarayacakları yoktu fakat törensel bir değerleri vardı.

Bu kötü kokulu biçimsiz yığını, karanlıkta elimi kavrayıp, “Söyleyin…” diye fısıldayan sesle bağdaştırmak zordu. Onu canlı tutan son kan sıcak sıcak elime boşalırkenki hali, hafızamda canlıydı.

Halifax’tan daha yakında papaz yoktu; tören olmadan gömülecekti. Zaten törene ne ihtiyacı vardı ki? Cenaze törenleri geride kalanları rahatlatmaya yarardı. Geride yas tutacak birini bıraktığını sanmıyordum; çünkü eğer böyle biri olsaydı - aile, koca hatta sevgili - şimdi ölü olmazdı diye düşündüm.

Onu tanımıyordum, özlemeyecektim de ama onun ve çocuğu için yas tutuyordum. Böylece ondan ziyade kendim için bedeninin yanına diz çöküp baharatları serptim: Kokulu ve ıtırlı, sedefotu ve hüdaverdiotu yaprakları, biberiye, kekik ve lavanta. Yaşayanlardan ölülere bir buket, anımsanmaya dair küçük bir işaret.

Phaedre diz çökmüş sessizce izliyordu. Sonra uzandı ve nazik parmaklarıyla ölü kızın yüzüne kefeni kapadı. Jamie izlemeye gelmişti. Tek söz etmeden durdu, onu kaldırdı ve arabaya yerleştirdi.

Arabaya tırmanıp onun yanındaki koltuğa oturana dek tek söz etmedi. Kamçısını atların sırtına vurup dilini şaklattı. “Gidip çavuşu bulalım,” dedi.

Elbette daha önce yapılacak birkaç iş vardı. Phaedre’yi bırakmak için River Run’a döndük; Jamie ise Duncan’ı ve lekelenen giysilerini değiştirmek üzere ortadan kayboldu. Bu sırada ben de Jocasta’yı sabahki gelişmelerden haberdar etmeye ve hastamı kontrol etmeye gittim.

Her ikisiyle de ilgilenmeme gerek kalmadı; Farquard Campbell kahvaltı odasında Jocasta’yla oturmuş çay içiyordu. John Myers ise kareli bir kumaşa sarılmış ve yeşil kadife kaplı bir şezlonga uzanmış, keyifle çörek yiyordu. Çıplak bacaklarının ve ayaklarının alışılmadık temizliğine bakılırsa, önceki gece biri onun şuursuzluğundan faydalanarak bir banyo seansı düzenlemişti.

“Canım.” Jocasta’nın başı bana dönüktü ve gülümsüyordu ama kaşlarının ortasında kaygı belirtisi bir çift çizgi oluşmuştu. “Otur ve bir şeyler ye çocuğum, dün gece hiç dinlenemedin. Duyduğuma göre sabah da korkunç geçmiş.”

Normalde “çocuk” olarak adlandırılmayı gülünç ya da küçük düşürücü bulurdum ama şu şartlar altında garip biçimde rahatlatıcıydı. Minnetle dolu biçimde bir koltuğa çöktüm, Ulysses’in bana bir bardak çay doldurmasına izin verdim. Bu arada Farquard’ın Jocasta’ya olayların ne kadarını anlattığını, dahası kendinin ne kadarını bildiğini merak ediyordum.

“Bu sabah nasılsın?” diye sordum hastama. Önceki gece aldığı alkolün miktarına bakılırsa son derece iyi durumda görünüyordu. Rengi iyiydi, yanında duran tabaktaki çöreklerin miktarına göre iştahı da öyle.

Çörekleri çiğnerken içten bir şekilde başını salladı ve lokmasını yuttu.

“Son derece iyiyim hanımefendi, size çok teşekkür ederim. Mahrem bölgelerde bir uyuşukluk var gerçi,” - söz konusu bölgeyi yumuşakça pat patladı - “ama daha iyi bir dikiş işçiliği ömrümde görmedim. Bay Ulysses bana bir ayna verme kibarlığını gösterdi,” diye açıkladı. Başını hayretle

sallıyordu.

“Arkamı daha önce hiç görmemiştim; oradaki kılların çokluğuna bakacak olursanız, babamın bir ayı olduğunu düşünebilirsiniz!”

Buna içten şekilde güldü, Farquard Campbell ise gülümsemesini çay fincanıyla gizledi. Ulysses elinde tepsiyle köşeyi dönmüştü ama dudaklarının seğirdiğini görebildim.

Jocasta yüksek sesle güldü, kör gözleri neşeyle kırışmıştı.

“Babasını tanıyan çocuk zekidir derler, John Quincy. Ama ben anneni iyi tanırdım ve pek öyle düşünmüyorum.”

Myers başını salladı ama sıkı sakalının ardından gözleri parlıyordu.

“Anam erkekte kıl severdi. Bunun soğuk bir kış gecesi için eşsiz bir konfor olduğunu anlatırdı.” Gömleğinin yakasını aşağıya çekip fırça gibi kıllarını gururla sergiledi. “Haklı olabilir. Görünüşe göre Kızılderili kızları da seviyor - düşününce belki de farklılık çekici geliyordur. Nitekim onların erkeklerinin bırakın sırtlarını, hayalarında bile tek tük kıl vardır.”

Bay Campbell bir parça çöreği nefes borusuna kaçırdı ve şiddetle peçetesine öksürdü. Kendi kendime gülümsedim ve çayımdan büyük bir yudum aldım. Güçlü aromaya sahip bir Hint karışımıydı ve sabah havasının dehşetli sıcağına rağmen çok iyi geliyordu. Çayı içerken yüzümü hafifçe ter bastı ama ısısı huzursuz mideme rahatlık verdi, kokusu ise burnumdaki kan ve dışkı kokusunu giderdi. Neşeli sohbet kafamı dağıtmış ve zihnimdeki ölüme dair düşünceleri uzaklaştırmıştı.

Ocağın önündeki kilime özlemle baktım. Oraya uzanıp bir hafta boyunca huzurla uyuyabilirdim. Ne var ki henüz dinlenecek zamanım yoktu.

Jamie yeni tıraş olmuş ve saçlarını taramış halde içeri girdi; üstünde yeni bir ceket ve temiz bir gömlek vardı. Farquard Campbell’a geldiğine şaşırmayarak başıyla selam verdi; onun sesini koridordan duymuş olmalıydı.

“Teyze.” Eğildi ve Jocasta’nın yanağını öptü, ardından Myers’e gülümsedi. “Alt kısım nasıl? Yoksa takımlar mı demeliydim?”

“Gayet iyi,” diye onu temin etti Myers. Elini bacaklarının arasına götürdü. “Sanırım yine de tekrar at sırtına çıkmadan bir-iki gün beklemem gerekecek.”

Jamie, “Ben de olsam öyle yapardım,” diye temin etti onu. Jocasta’ya döndü. “Bu sabah Duncan’ı görmüş olabilir misin teyze?”

“Ah, evet. Bu sabah bir işime koştular, o ve ufaklık.” Gülümsedi ve uzanıp parmaklarıyla onun bileğini sıkıca kavradı. “Bay Innes ne kadar iyi bir adam.

Çok yardımsever. Ne kadar da hızlı biri, sohbeti de pek hoş. Sence de öyle değil mi, yeğenim?”

Jamie ona merakla baktı, sonra gözleri Farquard Campbell’a kaydı. Yaşlı adam gözlerini kaçırdı, çayını yudumlarken şöminenin üstündeki büyük resmi incelermiş gibi yaptı.

“Elbette,” dedi Jamie kuru bir sesle. “Duncan işe yarar bir adam. Demek genç Ian da onunla gitti?”

“Benim için bir paket almaya gittiler,” dedi teyzesi sakince. “Özellikle Duncan’a mı ihtiyacın vardı?”

Jamie ona bakarak yavaşça “Hayır,” dedi, “acelesi yok.”

Jocasta Jamie’nin bileğini tutmayı bıraktı ve çay fincanına uzandı. Fincanın zarif sapı, titizlikle onun tutabileceği biçime getirilmişti.

“Bu iyi,” dedi. “Bir lokma kahvaltı edersin o halde? Siz Farquard, bir çörek daha?”

“Ah, hayır. *Chaghabh mi ‘n corr, tapa leibh*. Kasabada işlerim var, en iyisi yola koyulayım.” Campbell fincanını bırakıp ayağa kalktı, dönerek benim ve Jocasta’nın karşısında eğildi. “Hizmetinizdeyim.” Tek kaşını kaldırarak eğilirken, “Bay Fraser,” diye ekledi. Sonra Ulysses’i izleyerek dışarı çıktı.

Kaşlarını kaldırmış haldeki Jamie oturdu ve bir dilim kızarmış ekmek aldı.

“Senin şu işin, teyze… Duncan köle kadını bulmaya mı gitti?”

“Evet.” Jocasta kör gözlerini ona doğru çevirip kaşlarını çattı. “Sorun olmaz, değil mi Jamie? Biliyorum, Duncan senin adamın ama acil bir durumdu ve senin ne zaman döneceğini bilmiyordum.”

“Campbell sana ne anlattı?” Jamie’nin kafasındakini anlayabiliyordum; son derece katı bir adam olan ve bir linç olayını önlemek için kılını bile kımıldatmayan Bay Campbell’ın bir kadın kölenin, kaçmış bir kürtajcının korunması konusunda bu denli titizlenmesi onun karakterine hiç uymuyordu. Bir ihtimalle bu, kendisinin daha önce engelleyemediğini bu kez engelleme çabasıydı.

“Farquard Campbell’ı yirmi yıldır tanırım, *a mhic mo pheathar*[12]. Onun söylemediklerini söylediklerinden daha iyi duyarım.”

12 Gal. Kız kardeşimin oğlu.

Myers bu konuşmayı ilgiyle izliyordu. “Benim kulaklarımın o kadar iyi

olduğunu söyleyemem,” dedi sakince. “Söylediğini duyduğum tek şey, zavallı kadının bıçkı atölyesinde kendini bir ayıptan kurtarmak isterken kazayla öldürmüş olduğu. Onu tanımadığını da söyledi.” Kibarca bana gülümsedi.

“Bu bile kızın bir yabancı olduğunu anlamak için yeterli,” dedi Jocasta. “Farquard nehir kıyısında ve kasabada yaşayanları çok iyi tanır. Kız kimsenin kızı ya da hizmetçisi değil.”

Fincanını bırakıp iç çekerek sandalyesine yaslandı. “Her şey yoluna girecek. Yemeğini ye oğlum, açlıktan ölüyor olmalısın.”

Jamie ona bir an baktı, elinde ısırılmamış bir dilim kızarmış ekmek vardı. Öne uzandı ve ekmeği tabağa geri bıraktı.

“Pek aç değilim teyze. Ölü kız iştahımı kaçırdı.” Ayağa kalkıp ceketinin eteklerini silkeledi. “Belki kimsenin kızı ya da hizmetçisi değil ama şimdi bahçede yatıyor ve üstünde sinekler uçuşuyor. Onu gömmeden önce adının ne olduğunu bulmalıyım.” Topuklarının üstünde dönüp odadan çıktı.

Çayımdan son bir yudum aldım, kaliteli Çin porseleni fincan, sehpaya koyarken ufak bir çınlama sesi çıkardı.

“Üzgünüm,” dedim, özür dilercesine. “Sanırım ben de aç değilim.”

Jocasta ne kımıldadı ne de yüzünün ifadesi değişti. Odadan çıkarken Myers’in şezlongundan uzanıp son kalan çöreği aldığını gördüm.

***

Hay Caddesi’nin sonundaki Kraliyet deposuna vardığımızda saat neredeyse öğlen olmuştu. Kasabanın hemen yukarısında, nehrin kuzey yanında yer alan ve yükleme yapmak için iskelesi olan bir yerdi burası. Kıyıda yetişen çiçekleri ve sıcağı umursamadan aralarında gezinen kelebekleri saymazsak, binanın etrafında hareket eden hiçbir şey yoktu ve bu nedenle bir bekçiye ihtiyaç duyulmamıştı.

Koca binaya merakla bakarak, “Burada ne tutuyorlar?” diye sordum Jamie’ye. Kocaman çift kanatlı kapılar kapanıp kilitlenmişti, buranın önünde ise kırmızı üniformalı bir asker tıpkı kurşun asker gibi dikiliyordu. Deponun yanındaki daha küçük bir binada asılı olan İngiliz bayrağı sıcakta sarkmış duruyordu; bizim çavuşun ini büyük ihtimalle burasıydı.

Jamie, kaşına konmaya kalkan bir sineği savuşturdu. Sıcaklık arttıkça, araba hareket ediyor olmasına rağmen giderek daha çok sineği çeker olmuştuk. Burnumla havayı yokladım ama tek alabildiğim hafif bir kekik kokusuydu.

“Krallık neyi kıymetli buluyorsa. Kırsaldan gelen kürkler, gemi yedek parçaları, katran ve terebentin. Ama nöbetçinin bulunma nedeni içkiler.”

Buralarda her hane kendi birasını mayalardı ve her evin elma ya da vişne şarabı için kendi reçeteleri bulunurdu. Fakat daha güçlü içkiler Kraliyet’in yetki alanındaydı: Brendi, viski ve rom koloniye küçük miktarlarda ve sıkı koruma altında ithal edilir ve Kraliyet’in mührü altında fahiş fiyatlara satılırdı.

“Stokları şu an pek dolu değil gibi görünüyor,” dedim, başımla tek başına duran nöbetçiyi göstererek.

“Hayır, içki gönderileri nehrin yukarısından, Wilmington’dan ayda bir kez yapılıyor. Campbell soygun riskini azaltmak adına, her seferinde değişik bir yol izlediklerini söylüyor.”

Dalgın bir havayla ve kaşları hafiften çatılmış halde konuşuyordu.

“Sence Campbell bize inandı mı? Kızın her şeyi kendi başına yaptığı hakkında dediklerimize?” Farkında olmadan arkamızdaki arabaya kaçamak bir bakış attım.

Jamie gırtlağının gerisinden İskoçlara özgü alaycı bir ses çıkardı.

“Elbette hayır, Sassenach, adam aptal değil. Ama teyzemin iyi bir arkadaşı, zorunda kalmadıkça sorun çıkarmayacaktır. Umalım ki kadının ardından yaygara koparacak birileri olmasın.”

“Ne kadar soğukkanlı bir umut bu,” dedim sessizce. “Teyzenin yanındayken, senin başka türlü düşündüğünü sanmıştım. Yine de sanırım haklısın. Eğer kimsesi olsaydı, şimdi ölü olmazdı.”

Sesimdeki tatsız tınıyı yakaladı ve bana baktı.

“Duygusuzca davranmak istemedim, Sassenach,” dedi kibarca. “Ama zavallı kız *öldü*. Onu usulünce toprağa vermekten başka onun için yapabileceğim bir şey yok ama onun yerine düşünmem gereken canlılar var.”

İç çektim ve kısa bir süre için kolunu tuttum. Hislerim açıklamaya çalışmak için fazlasıyla karmaşıktı. Kızı ölümünden ancak birkaç dakika önce görmüştüm ve ölmesini engellememe imkân yoktu. Elimde ölmüştü ve ben bir doktorun nafile öfkesine kapılmıştım: Başarısız olduğumu, Ölüm Meleği’ne mağlup geldiğini hissetmiştim. Öfke ve üzüntünün ardında, gizli bir suçluluk duygusu da vardı. Kız, Brianna’nın yaşına yakındı; benzeri şartlar altında Brianna’nın da kimsesi olmayacaktı.

“Biliyorum. Ben yalnızca… sanırım kendimi bir şekilde ondan sorumlu

hissediyorum.”

“Ben de öyle,” dedi. “Korkma, Sassenach; onu huzura kavuşturacağız.” Atları bir kestane ağacının altına yönlendirerek aşağı indi, bana elini uzattı.

Burada barakalar yoktu. Campbell, Jamie’ye depoyu bekleyen on adamın kasabadaki çeşitli evlerde barındığını söylemişti. Büroda çalışan tezgâhtarın yönlendirmesiyle, çavuşun öğle yemeği yiyor olabileceği, caddenin karşısındaki Altın Kaz tabelasına doğru ilerledik.

Lokantaya girer girmez söz konusu çavuşu hemen gördüm. Pencere kenarındaki bir masadaydı, üstünde düğmeleri açık ceketi, önünde bir bardak bira ve mısır ekmeği, rahat bir havayla oturuyordu. Jamie içeri benim peşimden girerken, gölgesi açık kapıdan gelen ışığı bir anlığına kesti ve çavuş başını kaldırdı.

İçerisi loş da olsa şoka giren adamın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. Jamie arkamda aniden durdu. Ağzından Gaelce bir küfür olduğunu anladığım bir söz çıktı, sonra hareketlerinde hiçbir duraksama olmadan beni geçerek ilerledi.

Sanki bir tanıdığa rastlamış gibi, hafifçe şaşırmış bir tonla, “Çavuş Murchison,” dedi. “Sizi bir daha göreceğimi düşünmezdim, en azından bu dünyada.”

Çavuş’un yüzündeki ifade, bu duyguların tümüyle karşılıklı olduğunu belli ediyordu. Ayrıca böyle bir karşılaşmadan hoşlanmadığı da çok açıktı. Etli yanakları kızardı ve o hızla ayağa kalkarken, oturduğu sıra zımparalanmış zeminde gıcırdadı.

“Sen!” dedi.

Jamie şapkasını çıkardı ve başını nazikçe eğdi.

“Emrinizdeyim sör,” dedi. Yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı fakat bakışlarında ihtiyatlılık seçiliyordu. Bunu pek belli etmese de şaşkınlık duyanın yalnızca çavuş olmadığı açıktı.

Murchison kontrolü yeniden ele geçiriyordu, şimdi şok yerini hafif bir alaycılığa bırakmıştı.

“Fraser. Ah, affedersin, şimdi artık *Bay* Fraser, değil mi?”

“Öyle.” İçindeki aşağılayıcı tona rağmen, Jamie’nin sesi vurgusuzdu. Önceden aralarında ne tatsızlık varsa bela istemediği kesindi. Dışarıdaki arabanın içindeki şey varken değil. Terleyen avuçlarımı sürekli eteklerime kuruluyordum.

Çavuş, gözlerini Jamie'nin üstünden ayırmadan, düğmelerini yavaşça iliklemeye başladı.

"River Run'a, Bayan Cameron'un yanına asalaklık etmeye Fraser diye birinin geldiğini duymuştum," dedi, kalın dudaklarını buruşturarak. "Bu sensin, değil mi?"

Jamie'nin gözlerindeki ihtiyatlı ifade, buz gibi bir maviye dönüştü. Buna rağmen dudaklarındaki gülümseme duruyordu.

"Bayan Cameron akrabamdır. Onun isteği üzerine geldim."

Çavuş kafasını geriye yatırdı ve hevesli biçimde gırtlağını kaşıdı. Orada derin, keskin hatlı ve buruşuk bir yara izi vardı; sanki biri onu boğmaya çalışmış da başaramamış gibiydi.

"Akraban demek. Bunu söylemek ne kolay değil mi? Duyduğuma göre kadın bir yarasa kadar körmüş. Kocası ve oğlu da yok; bir açıkgözün çıkıp kendine aileden sayması için biçilmiş kaftan." Tüm aksesuarlarını takmış olan çavuş bana bakıp yılışıkça sırıttı.

"Bu da metresin, öyle mi?" Tamamen kötü niyetli bir sataşmaydı; adam beni doğru düzgün görmemişti bile.

"Bayan Fraser benim eşim olur."

Jamie'nin sağ elindeki iki bükülmez parmağın ceketinin eteğine sürterek seğirdiğini gördüm; duygularını dışa vuran tek belirti buydu. Kafasını iki santim geriye atıp kaşlarını kaldırdı ve çavuşu sakince süzdü.

"Peki siz hangisiydiniz sör? Zayıf hafızamın kusuruna bakmayın ama sizi kardeşinizden ayırt edemediğimi itiraf etmek zorundayım."

Çavuş tam kemerini sıkarken kurşun yemiş gibi aniden durdu.

Kelimeleri yutarak "Lanet olası!" dedi. Yüzü erik gibi mosmor olmuştu, tansiyonuna gerçekten dikkat etmesi gerektiğini düşündüm ama ona söylemedim tabii.

O anda, çavuş salondaki herkesin büyük bir merakla kendisine baktığını fark etti. Etrafına yırtıcı bakışlar attı, şapkasını kaptı ve kapıya doğru giderken yanımdan öyle bir geçti ki geriye doğru hafifçe sendeledim.

Jamie düşmemem için kolumu tuttu, kendi de eşikten geçti. Çavuşun peşinden seslenirken ben de onun arkasından ilerledim.

"Murchison! Dur, konuşalım!"

Asker topuklarının üstünde döndü, yumrukları kızıl üniformasının

yanlarında sıkılıydı. Gövdesi ve omuzları geniş, yapılı bir adamdı; üniforma üstüne oturuyordu. Gözleri tehditkâr bir biçimde parıldıyordu fakat artık kendine hâkimdi.

“Demek konuşacağız? Bana söyleyecek neyin varmış, *Bay* Fraser?”

“Senin mesleki sorumluluğuna dair konuşacağız, çavuş,” dedi Jamie soğukkanlılıkla. Yakınlardaki bir ağacın altına bırakmış olduğumuz arabayı başıyla gösterdi. “Sana bir ceset getirdik.”

Çavuşun yüzü ikinci kez soldu. Arabaya baktı; karasinekler ve tatarcıklar açık şiltenin üzerinde küçük bulutlar oluşturmaya başlamış, tembelce daireler çiziyorlardı.

“Elbette.” O bir profesyoneldi; tavrındaki düşmanlık hâlâ mevcutsa da yüzünü basan kan geri çekildi ve sıkılı yumrukları gevşedi.

“Ceset mi? Kimin?”

“Hiçbir fikrim yok, sör. Sizin bana söyleyebileceğinizi umuyordum. Bakabilir misiniz?” Başıyla arabayı işaret ederek kısa bir tereddütten sonra arabaya doğru yöneldi, çavuş da başıyla karşılık vererek onu izledi.

Jamie’nin peşinden aceleyle gittim ve sözüm ona kefenin ucunu kaldırınca çavuşun yüzünün aldığı hali görmeyi başardım. Duygularını gizlemek konusunda becerikli değildi; belki onun mesleğinde bu gerekli değildi. Yaz günü çakan şimşek gibi bir şok ifadesi belirdi yüzünde.

Jamie de çavuşun yüzünü benim kadar iyi görebiliyordu.

“Onu tanıyorsunuz o halde?”

“Ben… evet, onu tanıyorum.” Bize daha fazla bir şey söylemekten kaçınırmış gibi, ağzı aniden kapandı. Yüzünde donmuş bir ifadeyle, kızın yüzüne bakmaya devam etti.

Birkaç kişi lokantadan çıkarak peşimizden gelmişti. Uzakta duruyorlardı ama içlerinden iki-üç tanesi boyunlarını merakla uzatmıştı. Bıçkı atölyesinde neler olduğunu tüm bölgenin öğrenmesine az kalmıştı. Ian ve Duncan’ın yolda olduklarını umut ettim.

Çavuş, aşağıdaki sabit beyaz yüze bakarken, “Ona ne oldu?” diye sordu.

Jamie onu dikkatle izliyor ve bunu gizleme gereği duymuyordu.

“O halde onu tanıyorsun?” dedi yeniden.

“O bir çamaşırcı, yani öyleydi. Adı Lissa… Lissa Garver.” Çavuş arabadan gözlerini ayırmaksızın konuşuyordu. Yüzü ifadesizdi fakat dudakları

bembeyazdı ve elleri yanında sımsıkı duruyordu. “Neler oldu?”

“Kasabada kimsesi var mı? Belki bir kocası?”

Mantıklı bir soruydu ama Murchison sanki Jamie onu bıçaklamış gibi hızla başını çevirdi. “Bu seni ilgilendirmez!” Gözlerini Jamie’ye dikti, gözbebeklerinin etrafında beyaz, ince bir çember vardı. Dişlerini göstererek sordu: “Ona ne olduğunu anlat.”

Jamie, gözlerini kırpmadan baktı. “Çocuk düşürmeye kalkmış ama işler ters gitmiş,” dedi sessizce. “Eğer bir kocası varsa, haberdar edilmeli. Yoksa - eğer kimsesi yoksa - usulünce gömülmesiyle ben ilgileneceğim.”

Murchison, arabaya bakmak üzere bir kez daha başını aşağıya çevirdi.

“Kimsesi var onun,” dedi kısa ve net. “Dert etmene gerek yok.” Geriye döndü ve sanki tüm hislerinden kurtulmak istermiş gibi şiddetle yüzünü ovuşturdu. “Ofisime gidin,” dedi homurdanarak. “Bildirim yapmanız gerek, gidip memuru görün. Gidin!”

***

Ofis boştu, belli ki memur da öğle yemeğine çıkmıştı. Beklemek için oturdum ama Jamie küçük odada huzursuzca geziniyor, gözleri duvardaki duyurularla tezgâhın arkasındaki raflı dolap arasında gidip geliyordu.

“Lanet olsun,” dedi kendi kendine. “Murchison olması lazımdı, değil mi…”

“Anladığım kadarıyla çavuşu iyi tanıyorsun?”

Bana bakarak hızlıca dudaklarını buruşturdu. “Yeterince iyi. Ardsmuir Hapishanesi’nin garnizonundaydı.”

“Anlıyorum.” Aralarının böyle olmasının nedeni buydu demek ki. Küçük ofiste kapı pencere kapalıydı; göğüslerimin arasından aşağıya ter boşandığını hissettim. “Sence burada ne yapıyor?”

“Anladığım kadarıyla; satılmak için buraya gönderilen mahkûmların başında gelmiş olmalı. Sonrasında Kraliyet, Fransızlar ile yapılan savaşta burada askere ihtiyaç duyduğundan onu geri çağırmadı muhtemelen.”

“Kardeşi hakkındaki o söz neydi?”

Kısaca homurdandı.

“İki taneydiler, ikizlerdi. Küçük Billy ve Küçük Bobby derdik onlara. Birbirlerine birer bezelye kadar benzerlerdi, üstelik sadece görünüm açısından

değil.”

Hatıralara dalarak duraksadı. Ardsmuir’de geçirdiği zamanlardan pek bahsetmezdi; yüzü gölgelenmişti.

“Belki bilirsin, bazı insanlar vardır ki tek başlarına düzgün olsalar bile diğerleriyle bir araya geldiklerinde kurda dönüşürler.”

“Kurtlara haksızlık etme,” dedim gülümseyerek. “Rollo’yu düşün. Ama evet, ne dediğini anlıyorum.”

“Domuzlar diyelim o zaman. Bir araya geldiklerinde canavarlara dönüşürler. Bir orduda böyle adamlar eksik olmaz; orduların işleyişinin sebebi budur - bir araya gelen adamlar, tek başlarınayken hayal bile edemeyecekleri korkunçlukta şeyler yaparlar.”

“Murchisonlar da hiç tek başlarına değil miydiler?” diye sordum yavaşça.

Başıyla beni onayladı.

“Hep iki kişiydiler. Birinin vicdanının sızladığı noktada öbürününki sızlamazdı. İşler sarpa sardığında da suçlunun hangisi olduğu anlaşılamazdı.”

Hâlâ kafesteki bir panter gibi dolanıp duruyordu. Pencerenin yanında durarak dışarı baktı.

“Ben ve mahkûmlar kötü muameleden şikâyet ederdik fakat subaylar, kardeşlerden birinin suçu için her ikisini cezalandıramazdı. Birinin, kaburgalarına basanın ya da prangalarından asılı bırakıp üstüne pislemesine ve garnizonun alay konusu olmasına neden olanın hangi Murchison olduğunu anlaması çok zordu…”

Gözleri dışarıdaki bir noktaya kilitlenmiş, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. Canavarlardan bahsederken anılarının canlandığını görebiliyordum. Pencereden gelen ışığı yansıtan buz rengi gözlerini kırpmıyordu.

Sorunun cevabını merak ettiğim kadar, bu sinir bozucu bakışı bırakmasını da istediğimden, “İkisi de burada mı?” diye sordum.

İşe yaramıştı; hızla pencereden bu yana döndü.

“Hayır,” dedi kısaca. “Bu Billy. Küçük Bobby, Ardsmuir’de öldü.” Bükülmeyen iki parmağını yine kiltinin yanına sürttü.

Sabah onu gördüğümde pantolon yerine kilt giyişine biraz şaşırmıştım. Kareli kızıl kumaş İngiliz askerinin karşısındayken bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibiydi. Nedenini şimdi anlıyordum.

Kiltini ondan bir kez almışlardı; beraberinde erkekliğini ve gururunu da

aldıklarını sanarak. Bu girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve anlamlı olsun olmasın, bu hatayı bir kenara yazmıştı. Yıllarca böylesi bir aşağılamaya karşı dayanan, inatçı bir gururun anlamla işi olamazdı. Kendisinde hem gurur hem de inatçılık bol miktarda bulunduğundan, şimdi gururunun daha da arttığını görebiliyordum.

“Çavuşun tepkilerine bakılırsa bu ölümün doğal nedenlerden olmadığını tahmin ediyorum,” dedim.

“Hayır,” dedi. İç geçirdi ve omuzlarını hafifçe kımıldattı.

“Her sabah bizi taş ocağına götürür, alacakaranlıkta geri getirirlerdi; her arabada iki ya da üç muhafız olurdu. Bir gün, görevli çavuş Küçük Bobby Murchison’du. Sabah bizle geldi ama gece bizle dönmedi.” Bir kez daha pencereden dışarı baktı. “Taşocağının dibinde çok derin bir havuz vardı.”

Sesinin sıradan bir şey anlatırmış gibi çıkan tonu, neredeyse anlattıkları kadar kan dondurucuydu. Boğucu sıcağa rağmen, sırtımdan yukarı buz gibi bir ürpermenin yükseldiğini hissettim.

“Yoksa sen mi- ” diye söze başladım ama o parmağını dudaklarına götürdü ve başını kapıya doğru uzattı. Bir an sonra, hassas kulaklarının yakaladığı ayak seslerini duydum.

Gelen çavuştu, memuru değil. Güçlükle nefes alıyordu; peruğunun altından ter dalgaları yüzüne akıyordu ve tüm çehresi dana ciğeri rengindeydi.

Boş vezneye baktı ve gırtlağından küçük, pis bir ses çıktı. Yerinde bulunmayan memur için kederlendim. Çavuş eliyle masanın üstündeki yığını kenara itti ve kâğıtlar yere doğru uçuştu.

Yığının arasından kurşun bir hokka ve bir dosya kâğıdı çıkardı, bunları hızla masaya koydu.

“Yaz,” diye emretti. “Onu nerede buldunuz, neler oldu.” Jamie’ye ters bir bakış attı. “İmzala, tarih at.”

Jamie kıstığı gözlerini ona dikti ama kâğıdı almak için bir harekette bulunmadı. Birden midemde bir burulma hissettim.

Jamie solaktı ama sağ elle yazı yazmaya zorlanmıştı ve sonra da sağ eli sakat kalmıştı. Yazı yazmak onun için, hem sayfaları hem de üstünü başını mürekkep ve ter lekeleri içinde bırakan, zor ve emek isteyen bir işti. Dünyadaki hiçbir güç onun kendini çavuşun önünde bu şekilde küçük düşürmesini sağlayamazdı.

“Sana yaz dedim,” diyerek sözlerin üstüne basa basa tekrarladı Çavuş.

Jamie’nin gözleri daha da kısıldı ama o konuşmaya başlamadan ben uzanıp kalemi çavuşun elinden kaptım.

“Ben de oradaydım, bırakın ben yapayım.”

Ben diviti hokkaya batıramadan Jamie’nin eli benimkinin üstüne kapandı. Kalemi elimden çekip masanın ortasına attı.

“Memurunuz beni daha sonra teyzemin evinde bulabilir,” dedi Murchison’a kısaca. “Benimle gel, Claire.”

Çavuştan gelecek cevabı beklemeden dirseğimi kavradı ve beni çekerek doğrulttu. Daha ben ne olduğunu anlayamadan dışarı çıkmıştık bile. Araba hâlâ ağacın altındaydı ama artık boştu.

***

“Mac Dubh, kadın bir süreliğine güvende. Ama ne halt edeceğiz o kadınla?” dedi Duncan, çenesindeki üç günlük sakalını kaşırken. O ve Ian, köle Polyanne’yi bulana dek ormanda üç gün geçirmişlerdi.

“Onu hareket ettirmek kolay olmayacak,” dedi Ian, masadaki domuz jambonundan bir parça alırken. Parçayı ikiye bölüp yarısını Rollo’ya verdi. “Rollo onu kokusundan bulunca zavallı kadın dehşete kapıldı, onu tekrar ayağa kaldırana kadar akla karayı seçtik. Ata bindiremedik bile zaten; düşmesine engel olmak için yürüdüğü sürece kolumu omzuna atmam gerekti.”

“Ondan bir şekilde kurtulmalıyız.” Jocasta’nın kaşları çatılmış, boş gözleri düşüncelerle perdelenmişti. “Murchison dün sabah yine bıçkı atölyesinde dert çıkarmakla meşguldü; dün gece de Farquard Campbell, adamın olayı bir cinayet olarak açıkladığını söylemeye geldi. Bunu yapan köleyi aramaları için adamlar görevlendirmiş.”

“Bunu, o kadının yapmış olabileceğini düşünüyor musunuz?” Ian lokmasını çiğnerken bakışlarını bana çevirdi. “Yani kazayla da olsa?”

Sıcak sabah havasına rağmen, elimdeki kanın hissine ait hatırayla ürperdim.

“Üç seçenek var: Kaza, cinayet veya intihar,” dedim. “İnan bana, intihar etmenin daha kolay pek çok yolu var. Cinayet için de bildiğimiz bir neden yok.”

“Öyle olsun,” dedi Jamie konuyu değiştirerek, “Eğer Murchison kadını ele geçirirse, bir gün içinde onu ya asar ya da ölene dek kamçılatır. Davaya gerek duymaz. Onu bu bölgeden uzaklaştırmalıyız. Dostumuz Myers ile bir plan

hazırladım.”

“Myers ile ne planı hazırladın?” diye sordu Jocasta keskin bir sesle, sesi ünlemler ve soru işaretleriyle dopdoluydu sanki.

Jamie konuşmadan önce elindeki kızarmış ekmek dilimine yağ sürmeyi bitirdi ve dilimi Duncan’a uzattı.

“Kadını dağlara götürmeliyiz,” dedi. “Myers Kızılderililerin onu aralarına seve seve kabul edeceklerini söylüyor. Bildiği ona uygun bir yer varmış. Ayrıca orada Wee Billy Murchison’dan da uzak olur.”

“*Biz* mi?” diye sordum kibarca. “Biz dediğin kim?”

Yanıt olarak bana sırıttı. “Myers ve ben, Sassenach. Soğuk hava gelmeden evvel gidip dağları görmem gerek ve bu iyi bir fırsat. Myers bulabileceğim en iyi rehber.”

Çavuş Murchison’un gözünün önünden uzaklaşmanın kendisi için de iyi olduğunu belirtmekten kaçınmıştı ama bu çıkarım benim gözümden kaçmamıştı.

“Ben de seninle geleceğim, değil mi dayı?” Ian hevesli bir halde matlaşmış saçlarını yüzünden çekti. “İnan bana, kadınlayken yardıma ihtiyacın olacak. Pekmez varili gibi bir şey.”

Jamie yeğenine gülümsedi. “Peki, Ian. Sanırım bir kişi daha işimize yarar.”

Ona pis bir bakış atarak, “Öhöm,” dedim.

“Teyzene göz kulak olmak için yani,” diye devam etti Jamie, bana bakışlarıyla karşılık verirken. “Üç gün içinde harekete geçiyoruz, Sassenach. Elbette o zamana dek Myers ata binecek hale gelirse.”

Üç gün fazla bir zaman değildi ancak Myers ve Phaedre’nin asistanlığıyla, hazırlıklarım birkaç saatte bitmişti. İçinde ilaçların ve tıbbi araç gerecimin olduğu bir seyahat kutum vardı, eğerler de yiyecek, battaniye ve kap kacakla doluydu. Geriye kalan tek şey kıyafetlerdi.

Uzun ipek kuşağın uçlarını göğsümde yeniden çaprazladım, göğüslerimin arasında hoş bir düğüm attım ve aynada nasıl göründüğüme baktım.

Fena değildi. Kollarımı uzattım ve gövdemi sağa sola sallayarak kontrol ettim. Evet, işe yarardı. Belki de bir kez daha çaprazlamalıydım…

“Ne yapıyorsun, Sassenach? Tanrı aşkına, ne giyiyorsun öyle?” Jamie kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kapıya yaslanmıştı, kaşları merakla havaya kalkmış halde beni izliyordu.

“Bir sutyen uyduruyorum,” dedim gururla. “Dağlarda atla giderken elbise giyip eğere yan oturacak halim yok. Korse takmazsam da bu kez memelerim yol boyunca zıplayıp durur. Bu olabilecek en rahatsız edici şeydir.”

“Öyledir sanırım.” Odaya girip etrafımda belli bir mesafeden bir tur atarak kaburgalarıma ilgiyle baktı. “Peki *bunlar* ne*?”*

“Hoşuna gitti mi?” Ellerimi kalçalarıma koydum ve Phaedre’nin benim için yaptığı yanları büzgülü deri pantolonu sergiledim. Derisini Myers’in Cross Creek’teki arkadaşlarının birinin avladığı yumuşak tavşan derilerinden temin etmişti.

“Hayır,” dedi açık açık. Eliyle üstümü göstererek, “Bunu, bu şeyi giyerek gidemezsin,” dedi, dili tutulmuştu sanki.

“Pantolon,” dedim. “Elbette gidebilirim. Eskiden Boston’dayken hep giyerdim. Çok kullanışlıdırlar.”

Bir an bana sessizce baktı. Sonra, çok yavaşça etrafımda yürüdü. Sonunda arkamdan sesi geldi. “Dışarıda mı giydin?” dedi inanamaz bir sesle. “İnsanların önünde?”

“Giydim,” dedim. “Diğer kadınların çoğu da giyerdi. Neden olmasın?”

“*Neden olmasın* mı?” dedi protesto edercesine. “Tanrı aşkına, kalçalarının şeklini görebiliyorum. Aralarındaki yarığı da öyle!”

“Ben de seninkini görebiliyorum,” diye gösterdim, yüzümü ona dönerek. “Ben de senin pantolonundan arkana aylarca her gün baktım ama ancak nadiren gördüklerim beni sana karşı uygunsuzca davranmaya itti.”

Gülse mi gülmese mi bilemediğinden ağzı yamuldu. Kararsızlığından yararlanarak öne doğru bir adım attım ve kollarımı göğsünün çevresine dolayarak kalçalarını sıkıca avuçladım.

“Aslına bakarsan, asıl kilt giydiğin zaman seni yere yatırıp ırzına geçmek istiyorum,” dedim ona. “Ama pantolonla da hiç fena görünmüyorsun.”

O zaman güldü ve eğilerek beni öpmeye başladı, elleri tavşan derisine hapsolmuş kalçalarımın dış hatlarını yokluyordu. Onları sıkıştırarak ona yaslanarak kıvranmamı sağladı.

Nefes almak için duraklayarak, “Onu çıkar,” dedi.

“Ama ben- ”

“Çıkar onu,” diye kesin bir biçimde tekrarladı. Bir adım geri giderek pantolonumun önündeki ipleri gevşetti. “Sonra yine giyebilirsin, Sassenach

ama yere yatıp ırza geçme mevzu bahisse bunu ben yaparım, tamam mı?”

Bölüm 5
Sonsuz Çİlek Tarlaları

14
Gelen Gazaptan Kaçmak

Ağustos 1767

Kadını, Farquard Campbell'ın en uzak tarlalarından birinin köşesindeki bir tütün deposuna saklamışlardı. Bunu, Campbell'ın köleleri dışında - ki zaten biliyorlardı - kimsenin fark etmesi pek mümkün değildi. Biz yine de oraya karanlığın çöktüğü, lavanta renkli gökyüzünün griye döndüğü ve kurutma deposunun dış hatlarının belli belirsiz sezilebildiği saatlerde varmaya dikkat ettik.

Kadın dışarıya bir hayalet gibi süzüldü. Başında kapüşon, sırtında pelerin, yanımızda fazladan getirdiğimiz atın sırtına çıktı ve sanki bir kaçak mal paketiymiş gibi ata yapıştı. Bacaklarını sıkmış ve eyeri iki eliyle birden kavramıştı, panik içindeydi. Belli ki daha önce hiç ata binmemişti.

Myers ona dizginleri tutturmaya çalıştı ama kadın buna dikkat bile etmedi; yalnızca ata yapıştı ve paniklemiş, dertli bir şekilde inildedi. Adamlar sanki Çavuş Murchison ve adamlarını bekler gibi ikide bir arkalarındaki boş tarlaları kolluyorlardı; sabırsızlık içindeydiler.

"Benimle beraber at sürsün," diye önerdim. "Belki o zaman daha emin hisseder."

Kadın atından zorlukla indirildi ve benim eyerimin arkasına, atın beli üstündeki tümseğe oturtuldu. Güçlü bir biçimde taze tütün kokusu ve biraz da daha başka bir koku salıyordu. Hemen kollarını belime sardı ve hayatı buna bağlıymış gibi sıkıca bana tutundu. Belime sarılı ellerinden birinin üstüne dokundum; bunun üzerine bana daha da sıkı sarıldı ama başka bir hareket etmedi ya da ses çıkarmadı.

Atımı Myers'i izlemek üzere yönlendirirken, panik içinde olmasına şaşmamalı, diye düşündüm. Murchison'un civarda çıkardığı yaygaradan haberdar olmalıydı ama yakalanırsa neler olacağına dair hiçbir tereddüdü yoktu herhalde; çünkü o da iki hafta önce bıçkı atölyesinde olanlara şahitlik eden kalabalığın arasındaydı.

Mutlak bir ölümdense Kızılderili vahşilerin arasına düşmeyi tercih ederdi

belki. Fakat hava bu kadar sıcakken bu denli titremesine bakılırsa, bu son da onun için pek iyi değildi.

Rollo bizi izleyerek çalılıkların içinden bir orman iblisi gibi çıkınca belimi öyle bir sıktı ki neredeyse karnım delinecekti. Bundan atım da hoşlanmadı ve kişneyerek geriledi, dizginlerini elimden kurtarmaya çalıştı.

Sevimli bir havada olsa da Rollo'nun korkutucu göründüğünü kabul etmeliydim; Rollo keşif gezilerini çok severdi. Yine de yarı kapalı gözleri, havayı koklayan burnu ve tüm dişlerini ortaya çıkaran sırıtışıyla tekinsiz göründüğüne şüphe yoktu. Gövdesindeki gri ve siyah bölümlerin karanlıkta görünmez olmasıyla birlikte, sanki gecenin içinde yoktan var olmuş gibi garip bir havası vardı.

Yarım metre kadar önümüzden koşturuyordu kadınsa sıcak nefesi ensemde, heyecanla soluyup duruyordu. Elini yine tuttum ve onunla konuştum ama cevap vermedi. Duncan onun Afrika doğumlu olduğunu ve çok az İngilizce konuştuğunu söylemişti ama birkaç sözcük olsun anlıyor olmalıydı.

"Her şey düzelecek," dedim yeniden. "Korkma."

Atla ve üstündeki yolcusuyla meşgulken, Rollo kadar sessizce hareket ederek yanımda bitiveren Jamie'yi fark etmemiştim.

Elini bacağıma koyarak, "İyi misin, Sassenach?" diye yumuşakça sordu.

"Sanırım," dedim. Belimdeki sımsıkı sarılı elleri başımla göstererek ekledim: "Nefessizlikten ölmezsem tabii."

Baktı ve gülümsedi. "En azından artık düşme tehlikesi yok."

"Ona bir şeyler söyleyebilseydim keşke. Zavallıcık çok korkmuş. Onu nereye götürdüğümüzü biliyor mu sence?"

"Sanmıyorum, nereye gittiğimizi ben de bilmiyorum." Ata binmek için paçaları büzgülü kısa pantolon giymiş ama üstüne şalını sarmıştı. Açık ucu ceketinin omzunun üstüne atılıydı. Kareli koyu renk kumaş, İskoçya çalılıklarına olduğu kadar ormanın gölgelerine de karışabiliyordu. Tek gördüğüm, gömleğinin önündeki beyaz lekeyle soluk, oval yüzüydü.

"Ona söyleyebilecek işe yarar taktiklerin var mı?" diye sordum. "Belki buralara Atlantik'i geçerek geldiğini bile bilmiyordur."

Başını çevirdi ve düşünceli bir biçimde yolcuma baktı. "Ah, nereye gelirlerse gelsinler, hepsinin bildiği tek bir şey vardır." Uzandı ve kızın ayağını sıkıca tuttu.

"Özgürlük," dedi ve duraksadı. "*Saorsa*. Ne dediğimi anladın mı?"

Kadın ellerini gevşetmedi ama nefesi titredi ve başını salladığını hissettiğimi düşündüm.

Atlar tek sıra olmuş birbirlerini izliyordu, başlarında Myers vardı. Zorlu patika, bir at arabası kadar genişliğe bile sahip değildi ama en azından, ağaçlar arasında rahat ilerlenebilecek bir yol sunuyordu.

Çavuş Murchison'un intikam hırsıyla bizi izlese bile bunca yolu geleceğinden şüpheliydim. Ama üstümüzdeki kaçaklara özgü ruh hali çok belirgindi. Konuşmaksızın durumun aciliyeti üstünde anlaşmışçasına, tartışmadan gidebildiğimizce uzağa gitmeye kararlıydık.

Yolcum ya korkusundan kurtuluyordu ya da durumu umursamak için fazlasıyla yorgundu. Gece yarısı verdiğimiz ihtiyaç molasının ardından, Ian ve Myers'in onu yeniden ata bindirmelerine hiç itiraz etmedi ve belimi hiç bırakmasa da sanki arada bir başını omzuma yaslayarak uyukluyordu.

Uzun süre ata binmenin yorgunluğu benim üstüme de çökmüştü. Atların adımlarının yumuşak, hipnotize edici ritmi ve tepemdeki çam ağaçlarının bitmek bilmez hışırtısı da buna katkıda bulunuyordu. Hâlâ çam ormanındaydık ve uzun düz ağaç gövdeleri uzun zaman önce batmış gemilerin direkleri gibi bizi çevreliyordu.

Eski bir İskoç şarkısının sözleri geçti aklımdan: Tuzlu denizde kaç çilek yetişir; ormanda kaç yelkenli dolanır? Acaba şarkının yazarı da bizimki gibi bir ormanda mı dolanmış diye merakla düşündüm. Yarımayın ve yıldızların ışığı altında burası dünya dışı bir yer gibi görünüyordu; maddelerin arasındaki geçişlerin yok olduğu, rüyalara özgü bir ortamdı. Toprakta ilerlediğimiz gibi denizde gidiyor da olabilirdik; altımızdaki orman değil küpeşte, çamlardan çıkan ses yelkenimizdeki rüzgâr olabilirdi.

Şafakta durduk, atların eyerlerini çıkardık, ön ayaklarını birbirine bağlayıp küçük çayırlıktaki uzun otlardan yemeleri için onları saldık. Jamie'nin yanındaki çimlere kıvrıldım ve duyduğum son şey huzurlu sesler oldu.

Gündüz sıcağında iyice uyuduk ve günbatımına yakın her yanımız tutulmuş, susuz ve üstümüz başımız kene içinde uyandık. Keneler etimi çekici bulmadıkları için gizli bir minnet duyuyordum ama yaptığımız yolculuk boyunca uyuduğumuz her seferden sonra, Jamie ve diğerlerinin üstünü kontrol ettiğimde her zaman bu asalaklara rastladım.

"Iyy," dedim, Jamie'nin koltukaltındaki tarçın rengi kılların arasında çöreklenmiş üzüm büyüklüğündeki sulu bir keneyi incelerken. "Lanet olsun, bunu çekmeye korkuyorum, öyle şişmiş ki patlayacak."

Jamie öbür eliyle kafatasında başka işgalciler olup olmadığını kontrol ediyordu.

“Onu bırak da diğerleriyle ilgilen,” diye önerdi. “Belki kendi kendine düşer.”

“En iyisi öyle yapayım,” diye onu onayladım. Kenenin patlamasına bir itirazım yoktu fakat bu, dişleri henüz Jamie’nin etine gömülüyken gerçekleşmemeliydi. Çıkarılmaya zorlanırken patlayan kenelerin yol açtığı pek çok enfeksiyon görmüştüm ve bu, şu anda ormanın ortasındayken uğraşmak isteyeceğim bir durum değildi. Yanımda sadece içinde temel ihtiyaçların olduğu bir ilkyardım çantası vardı; neyse ki burada Doktor Rawlings’in kutusundan gelen cımbız uçlu ince bir pens de bulunuyordu.

Myers ve Ian bellerine kadar soyunmuş, birbirlerinin kontrol ediyorlardı. Myers oğlanın üstüne koca siyah bir babun gibi eğilmiş, Ian’ın saçlarını yokluyordu.

“Burada küçük bir tane var,” dedi Jamie ve eğilerek kulağının arkasındaki koyu renkli kabarcığa ulaşabilmek için saçını kenara çekti. Tam yaratığı yumuşak bir hareketle çekiyordum ki yakınımda birinin varlığını hissettim.

Kamp kurduğumuzdan beri kaçağımızın ne yaptığına bakmak için fazlasıyla yorgundum. Onun vahşi doğaya tek başına çıkmayacağına da güveniyordum zaten. Yine de yakınlardaki bir kaynağa gitmiş ve bir kova suyla geri gelmişti.

Yere koyduğu kovadan bir avuç su alıp ağzına götürdü. Bir an yanaklarını şişirerek suyu gayretle ağzında tuttu. Sonra beni kenara çekti ve şaşkın haldeki Jamie’nin kolunu kaldırarak bolca suyu onun koltukaltına püskürttü.

Suların damladığı koltukaltına uzandı ve zarif parmaklarıyla paraziti okşadı. O kısmı çok hassas olan Jamie’yi gıdıkladığı kesindi. Jamie’nin yüzü kızardı, kadının kendine değmesinden rahatsız olarak üst vücudundaki tüm kasları sıktı.

Kadın buna rağmen onun bileğini sıkıca tuttu ve birkaç saniye sonra şişkin kene kadının avuçlarına düşüverdi. Kadın keneyi küçümser bir bakışla fırlattı ve sonra rahatlamış bir nefes vererek bana doğru döndü.

Pelerinine sarılıyken onu bir topa benzetmiştim. Şimdi, üstünde pelerin yokken de hâlâ top gibiydi. Kısacıktı, 130 santimden fazla olamazdı ve neredeyse aynı genişlikteydi. Kafası da top gibiydi ve gövdesine yakındı. Yanakları öyle yuvarlaktı ki bunların üstündeki gözleri çizgi haline gelmişti.

Antillerde gördüğüm bereket tanrıçası yontmalarına o kadar benziyordu ki: Geniş bir göğüs bölgesi, kocaman kalçalar ve bir Kongolu’nun yanık kahve

rengindeki teni. Pürüzsüz cildi ince ter tabakasının altında cilalı taşa benziyordu. Bana elini uzattı ve avuç içinde tuttuğu kuru fasulye büyüklüğündeki objeleri gösterdi.

Myers'in bile irkilip sıçrayarak ona dönmesine neden olacak kadar kalın bir sesle, "*Pav-pav*," dedi. Bir davulunki kadar kocaman, zengin ve yankılı bir sesti bu. Tepkimi görünce biraz utangaççça gülümsedi ve Gaelce olduğunu anlamama rağmen tam olarak ne dediğini çıkaramadığım bir şeyler söyledi.

"Bu tohumların zehirli olduğunu, onları yutmaman gerektiğini söylüyor," diye çevirdi Jamie, şalının ucuyla koltukaltını silerken bir yandan onu ihtiyatla süzmekteydi.

"*Hau*," diye onayladı Pollyanne, başını gayretle sallayarak. "Ze-hir." Kovadan bir avuç daha su alıp ağzına götürdü, ağzını çalkaladı ve silah sesi gibi bir ses çıkararak suyu bir kayanın üstüne püskürttü.

"Bunu silah gibi kullanabilirsin," dedim ona. Beni anladı mı bilmiyorum ama gülümsememden samimiyetimi sezmiş olmalıydı. Bana tekrar gülümsedi, pav-pav tohumlarından ikisini daha ağzına attı ve çiğnemeye devam ederek tohumları ağzında toza dönüştürürken eliyle Myers'i çağırdı.

Akşam yemeğini yiyip yola çıkmaya hazırlandığımız sırada, ürkekçe tek başına at binmeyi denemek istediğini belirtti. Jamie onu atın yanına götürdü ve atın kendisini koklamasına izin vermeyi gösterdi ona. Büyük burnuyla at onu yoklarken kadın titredi, fakat sonra at kişnedi; kadın ise sıçradı ve bir kavanozdan dökülen bal kadar ahenkli bir sesle kıkırdadı. En sonunda Jamie ile Ian'ın onu ata bindirmelerine izin verdi.

Pollyanne erkeklerden hâlâ çekiniyordu ama bir süre sonra, Gaelce, İngilizce ve kendi dilinin karışımından oluşan bir dille benimle konuşmak için yeterince güven kazandı. Bu dili çevirmeye kalksam çeviremezdim ama hem yüzü hem de vücudu öyle ifade doluydu ki on kelimeden yalnızca birini bile anlasam, yine de ne demeye çalıştığını genellikle çıkarıyordum. Ne yazık ki ben vücut dilinde o kadar akıcılığa sahip değildim, sorularımın ve ünlemlerimin çoğunu anlamıyordu. Bu nedenle Jamie ya da Ian'a onun söylediği Gaelce sözcüklerin anlamını sorabilmem için kamp yapmamızı beklemem gerekiyordu.

Üstümüzdeki dehşetten geçici de olsa kurtulup kendi çevremiz içinde bir derece emniyet kazanınca, kadının içinden sanki yepyeni bir kişilik fışkırdı. At üstünde yan yana giderken benim anlayıp anlamama bakmadan coşku dolu bir şekilde konuşuyor, sanki ağzı rüzgârlı bir mağaraymış gibi ıslıksı sesler çıkararak gülüyordu.

Yalnız bir kez durgunlaştı; sanki altlarında koca bir canavar gömülüymüş gibi inişli çıkışlı garip tepelerin üstünde biten otların olduğu bir açıklıktan geçerken. Pollyanne bu tepeleri görünce sessizleşti ve atını hızlandırmaya çalıştı fakat bunun yerine, dizginleri çekip atı tümden durdurdu. Tekrar hızlanmasına yardım ettim.

Tepeciklere yan gözle bakarak "*Droch dite*," diye mırıldandı. Kötü bir yer. "*Djudju*." Kaşlarını çatarak, eliyle kötülüğü kovmaya yaradığını düşündüğüm bir hareket yaptı.

Geri dönerek neden durduğumuza bakmaya gelen Myers'e, "Burası bir mezarlık mı?" diye sordum. Yükseltiler düzenli değildi, açıklıkta herhangi bir doğal düzene sahip olmayan şekilde dağınık halde yer alıyorlardı. İskoçlar'ın yaptığı toplu mezarlar gibi olmayabilir, diye düşündüm Culloden'in anısı zihnimdeyken. Her koşulda, bu tepecikler mezar olmak için fazla büyük görünüyordu.

"Mezarlık denilemez," diye cevapladı şapkasını başına geri takarken. "Burası eskiden bir köydü. Sanırım Tuscarora idi adı. Şuradaki yükseltiler," - elini salladı - "onlar yıkılmış evler. Kenardaki büyük olan, reisin evi. Gerçi çimenler hemen bitmiştir üstlerinde, ama görünüşlerine bakılırsa burası yıkılalı epey olmuş."

"Ne olmuş peki?" Ian and Jamie de durmuş ve küçük açıklığa bakmaya gelmişlerdi.

Myers düşünceli bir tavırla sakalını kaşıdı.

"Bilmiyorum, tam emin değilim. Belki hastalıktan kırıldılar, belki Cherokeeler ya da Creekler saldırdı. Gerçi Cherokee bölgesinin kuzeyindeyiz. Herhalde savaşta olmuştur." Şiddetle sakalını karıştırdı ve bir keneden geride kalan kalıntıları çekip aldı. "Buranın uzun süre durmak isteyeceğim bir yer olmadığını söyleyebilirim."

Pollyanne de tamamen aynı fikirdeydi, yola devam ettik. Akşam olduğunda çam ormanlarından ve Oakland'ın küçük tepelerinden tamamen uzaklaşmıştık. Artık yükseklerdeydik ve ağaçlar değişmeye başlamıştı; küçük kestane ağacı korulukları, yaban mersini çalılıklarıyla kaplanmış geniş meşe toplulukları etrafımızı dalga dalga sarıyordu.

Biz yükseldikçe havanın kokusu ve verdiği his de değişti. Çam ağaçlarının iç bunaltıcı reçine kokusu, yerini daha çeşitli ve hafif kokulara bıraktı. Hava hâlâ nemli ve rutubetliydi ama artık o kadar sıcak değildi. Artık hava üstümüzü battaniye gibi saran değil, soluyabileceğimiz - hatta zevkle soluyabileceğimiz, sanki güneşte ısınmış yaprak ve nemli yosun kokusuyla

dolu bir şeydi.

Altıncı günün günbatımında artık iyice dağlara çıkmıştık ve hava akan suyun sesiyle doluydu. Akarsular vadilerden geçerken sırtlar oluşturuyor, sarp kayalardan aşağı damlıyor ve ardında yosun ve nemden oluşan yeşil bir çizgi bırakıyordu. Dik bir tepenin yamacını döndüğümüz an hayranlıkla durup kaldım; uzaklardaki bir dağdan çıkan bir şelale havaya fışkırıyor ve bir yay çizerek en az otuz metre boyunca düşerek aşağıya dökülüyordu.

“Şuna bakın yahu!” Ian ağzı açık, hayret içinde bakıyordu.

“Çok güzel,” dedi Myers, kendini beğenmiş bir ev sahibinin kayıtsızlığıyla. “Gördüğüm en büyük şelale değil ama yeterince hoş.”

Ian gözlerini kocaman açmış halde başını çevirdi. “Daha büyükleri de mi var?”

Myers güldü. Bu bir dağ adamının sessiz gülüşüydü, bir nefesten daha yüksek sesli değildi.

“Oğlum, daha hiçbir şey görmedin.”

Gece büyükçe - alabalık çıkabilecek kadar büyük - bir derenin yakınındaki girintide kamp yaptık. Jamie ve Ian, ellerinde kara söğüt ağacından kestikleri olta çubuklarıyla hevesle atıldılar. İçimden biraz olsun şanslı olmalarını diledim. Elimizde bolca mısır unu olsa da taze besinlerimiz azalmıştı.

Pollyanne, dere kenarından sallanarak geldi, elinde mısır bisküvisi yapmak için bir kova dolusu su vardı. Bu bisküviler seyahat ederken yemek için idealdi; taze ve sıcakken lezzetliydiler ve ertesi gün de en azından yenebilir oluyorlardı. Gün geçtikçe iştah açıcı niteliklerini yitiriyor ve dördüncü gün artık çimentoya benziyorlardı. Yine de bunları taşıması kolaydı, bozulmuyorlardı ve yolculuk yapanlar için kurutulmuş et ve domuz pastırmasıyla beraber en çok tercih edilen yemeklerdendi.

Pollyanne’nin doğal taşkınlığı sanki biraz durulmuş, yuvarlak yüzüne gölge düşmüştü. Kaşları yok denecek kadar seyrekti, bu da yüzündeki bütün ifadeyi siliyordu. İsteği zaman bir bilye kadar ifadesiz olabiliyordu. Bu, bir köle için iyi bir özellikti.

Sanırım kaygılanmasının bir nedeni de bu gecenin, hepimizin bir arada geçireceği son gece olmasıydı. Dağın öte yanına, Kral’ın topraklarına erişmiştik; yarın Myers kuzeye dönecek, dağların sırtını izleyerek kadını Kızılderili topraklarına götürüp orada güvende olup olmayacağına bakacaktı.

Kadının koyu renkli yuvarlak kafası ağaçtan kâsenin üstüne eğilmiş, küt

parmaklarıyla mısır unu, su ve domuz yağını karıştırıyordu. Karşısında yere çömelip küçük ateşi ince dallarla besledim. Ateşin yanında yağlanmış siyah demirden kalbur hazır bekliyordu. Myers pipo içmeye gitmişti, Jamie'nin derenin aşağılarından bir yerden Ian'a bağırdığını ve ona cevap olarak gelen soluk bir kahkahayı duydum.

İyice alacakaranlık çökmüştü artık; içinde bulunduğumuz girinti dağlarla çevriliydi ve şimdi karanlık çukur kâse biçimindeki boşluğu dolduruyor, çevremizdeki ağaç gövdelerini belirsizleştiriyordu.

Ne düşünüyordu acaba? Afrika'dan buraya yolculuk etmeyi ve köleliği atlatmıştı, bundan sonra önünde her ne varsa çok daha kötü olacağını sanmıyordum. Yine de bilinmez bir gelecekti; Böylesi mutlak bir vahşiliğe doğru sürekli ilerlemek ve onun tarafından geride iz bırakmaksızın yutulmak. Ateşimiz gecenin muazzam boşluğu içindeki tek kıvılcımdı.

Rollo ateşin ışığına yaklaştı ve her yana su sıçratarak silkelendi, ateş tısladı ve çıtırdadı. Belli ki o da balık avına katılmıştı.

"Git korkunç hayvan," dedim. Gitmedi elbette, onun yerine geldi ve beni burnuyla küstahça dürtükleyerek olduğunu düşündüğü kişi olup olmadığımı kontrol etti, sonra Pollyanne'ye de aynı şeyi yapmak için ona döndü.

Kadın yüzünde belli bir ifade olmadan kafasını çevirdi ve onun gözüne tükürdü. Hayvan acı acı havladı, geri çekildi ve şaşkın bir şekilde ayağa kalkarak kafasını silkeledi. Kadın bana baktı ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Güldüm ve fazla kaygılanmamaya karar verdim; bir kurdun gözüne tükürebilen biri Kızılderililer, vahşi doğa ve karşısına çıkacak herhangi bir şeyle başa çıkabilirdi.

Kap neredeyse boştu, mısır bisküvilerinden düzgün bir sıra kalburun üstünde duruyordu. Pollyanne domuz yağının erimesini ve sarı bisküvilerin cızırdayarak kahverengiye dönmesini izlerken ellerini bir avuç çimenle sildi. Ateşten, yanan odun kokusuyla karışmış sıcak, iç açıcı bir koku yükseldi ve midem guruldadı. Ateş artık daha güçlüydü; pişen yemeğin kokusu etrafa yayılıyor, gecenin buraya sokulmasına izin vermiyordu.

"Böyle balık hayatta görmedim ben," diye dördüncü kez tekrarladı Jamie, mısır ununda kızartılmış bir alabalığa bakarken. "Suyun içi balık kaynıyordu, değil mi Ian?"

Ian da yüzünde benzer bir ifadeyle başını salladı. "Babam bunu görmek için öbür bacağını da verirdi," dedi. "Oltaya atlıyorlardı yenge!"

“Kızılderililer genelde kancayla oltayla uğraşmaz,” diye belirtti Myers, kendi payına düşen balığı düzgünce keserken. “Balıklar için tuzaklar kurar, hatta bazen sopa ve çerçöple deredeki balıkların önünü keser, sonra ellerine sivri bir sopa alıp onu balıklara mızrak gibi saplarlar.”

Bu kadarı Ian için yeterliydi; Kızılderililerin lafı geçtiğinde durmaksızın sorduğu sorularına başlardı. Balık avlama yöntemleri hakkındaki soruları tükenince, yolculuğumuzun başlarında gördüğümüz terk edilmiş köy hakkında sormaya başladı yeniden.

“Savaşta olmuş olabileceğini söyledin,” dedi Ian, bir alabalığın kılçıklarını ayıklarken yanan parmaklarını serinletmek için sallıyordu. Bir parça balığı Rollo’ya uzattı, o da ısısına bakmadan tek lokmada yuttu. “Bu savaş Fransızlarla yapılan mı? Bu kadar güneyde savaşıldığını bilmiyordum.”

Myers başını hayır anlamında salladı ve cevap vermeden önce lokmasını çiğneyip yuttu. “Yok, değil. Bahsettiğim Tuscarora Savaşı’ydı, en azından beyazların verdiği isim bu.”

Açıkladığına göre Tuscarora Savaşı kırk yıl kadar önce gerçekleşmiş, dağın öte yanına yerleşmek isteyenlere karşı yapılan bir saldırı sonucu alevlenmiş kısa süreli ama şiddet dolu bir çatışmaydı. Koloninin o zamanki valisi, misilleme yapan Tuscarora köylerinin üzerine birlikler yollamış, bunun sonucunda çok daha donanımlı olan koloniciler Tuscarora ulusunu bozguna uğratmışlardı.

Myers karanlığa bakarak başını salladı. “Tuscaroralar’dan geriye yedi köyden fazlası kalmadı; artık onların da en büyüğünde bile elli ya da yüz kişi vardır.” Böyle üzücü bir şekilde sayıları eksilen Tuscaroralar, civar kabilelere yem olmak üzereyken Mohawklar tarafından benimsenmiş ve böylelikle güçlü Iroki ittifakının bir parçası olmuşlardı.

Jamie eyerinden aldığı bir şişeyle ateşin başına geri geldi. Bu Jocasta’nın ayrılık hediyesi olan viskiydi. Küçük bir kupayı tümüyle doldurup, yarı dolu şişeyi Myers’e uzattı. “Mohawk diyarı kuzeyde çok uzaklarda değil mi?” diye sordu. “Nasıl olur da buradaki hısımlarını etraflarını saran onca saldırgan kabileye karşı korurlar?”

Myers cevap vermeden önce bir yudum viski alıp ağzında keyifle dolaştırdı. “Mmm. Bu çok iyi bir malmış dostum James. Ah, Mohawklar epey uzakta. Ama Iroki ittifakı yabana atılacak gibi değildir; altı ulusun içinde en vahşisi ise Mohawklar’dır. Kızıl olsun beyaz olsun, kimse durup dururken Mohawklar ile çatışmaya girmek istemez.”

Bu beni büyülemişti. Mohawk topraklarının bize epey uzak olduğunu

duyduğuma da memnundum.

“O halde Mohawklar neden Tuscaroralar’ı himayelerine aldı?” diye sordu Jamie, tek kaşını kaldırarak. “Müttefike ihtiyaçları var gibi görünmüyor, üstelik dediğin gibi çok vahşiler.”

Myers’in kestane rengi gözleri viskinin etkisiyle hülyalı birer çizgiye dönüşmüştü. “Ah, doğru, vahşiler ama ölümlüler. Kızılderililer kan döker, en çok da Mohawklar ve çok da onurludurlar,” - ihtar çekercesine kalın işaretparmağını kaldırdı - “ama mantıklı olsun olmasın, adam öldürecekleri pek çok durum vardır. Kendi aralarında baskınlar yaparlar ve intikam için can alırlar. Hiçbir şey bir Mohawk’ın intikam almasına engel olamaz - onu öldürmekten başka. O zaman bile kardeşi, oğlu ya da yeğeni peşinizden gelecektir.”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını yalayarak viskinin tadına vardı. “Bazen Kızılderililer hiç önemi olmayan konular için insan öldürür; özellikle içkiliyseler.”

“İskoçlara çok benziyorlarmış,” diye mırıldandım Jamie’ye, karşılığında bana soğuk soğuk baktı.

Myers viski şişesini aldı ve avuç içlerinin arasında yavaş yavaş yuvarladı. “Kim içkiyi biraz fazla kaçırsa saçmalayabilir ama konu Kızılderililerse, ilk yudum bile fazla sayılır. Kızılderililerin içkiyle sapıtmaları yüzünden gerçekleştirilmiş pek çok katliam biliyorum.”

Kafasını sallayarak asıl konuya geri döndü. “Demem o ki bu, zor ve kanlı bir hayat. Bazı kabileler tümüyle yok oldu, hiçbirinde ise fazla adam kalmadı. Böylece öldürülen ya da hastalıktan ölen adamların yerine, yenilerini koymak için başka kabileleri evlat edinmeye başladılar. Bazen mahkûmları alır ve ailelerine katar, onlara kendilerinden biri gibi davranırlar. Bayan Polly’ye de öyle yapacaklar.” Ateşin başında sessizce oturan ve onun konuşmasına dikkat etmeyen Pollyanne’yi gösterdi başıyla.

“Elli yıl önce de böyle oldu, Mohawklar tüm Tuscarora kabilesini evlat edindiler. Bütün kabileler farklı diller konuşur,” diye açıkladı Myers. “Ama bazı diller birbirine daha yakındır. Tuscaroralar’ın dili Mohawklarınkine, Creekler’in ya da Cherokeeler’in dilinden daha çok benzer.”

“Siz Mohawk dili konuşabiliyor musunuz Bay Myers?” Ian kulaklarını açmış onun anlattıklarını dinliyordu. Yolculuğumuzda karşımıza çıkan her bir taş, ağaç ve kuş karşısında hayrete düşen Ian’ın merakı Kızılderiler’in bahsi geçtiği an daha da artıyordu.

“Eh işte, biraz,” diyerek alçakgönüllülükle omuz silkti Myers. “Her tüccar oradan buradan birkaç kelime kapar. Pişşt, hoşt!” Burnunu Myers’in son alabalığına iyice yaklaştırmış olan Rollo, bu uyarı karşısında kulaklarını dikti ama burnunu geri çekmedi.

“Sence Bayan Polly’yi Tuscaroralar kabul edecek mi?” diye sordu Jamie, bir mısır unu bisküvisini yenilebilir büyüklükte parçalara ayırırken.

Myers lokmasını dikkatle çiğnerken başını salladı; ağzında o kadar az diş kalmıştı ki henüz taze olan mısır bisküvilerini yemek bile onun durumunda bir meseleydi.

“Hâlâ atla dört beş günlük yolumuz var,” diye açıkladı. Bana döndü ve güven verici bir şekilde gülümsedi. “Onun emin ellerde olduğundan oradan ayrılmam Bayan Claire, onun için kaygılanmanıza gerek yok.”

“Acaba Kızılderililer onun hakkında ne düşünecek?” dedi Ian ve ilgiyle Pollyanne’ye baktı. “Önceden hiç siyah bir kadın görmüşler midir?”

Myers bunun üzerine güldü.

“Çocuğum, pek çok Tuscarora daha önce *beyaz* birini bile görmemiştir. Bayan Polly’nin onlar üzerinde yaratacağı şok, yengenin yaratacağından daha fazla olmayacaktır.” Myers küçük bir yudum su alarak ağzında dolaştırırken düşünceli biçimde Pollyanne’yi süzdü. Kadın onun bakışını üstünde hissedince gözlerini kırpmadan ona geri baktı.

“Yine de onu çekici bulacaklarını söyleyebilirim, balıketi kadınlardan hoşlanırlar.” Bu hisleri Myers’in de paylaştığı çok açıktı; gözleri, Pollyanne’nin üzerinde masumane bir şehvet ve takdirle karışık biçimde gezindi.

Kadın bunu görünce sıra dışı bir değişime uğradı. Fazla kıpırdamıyordu ama tüm dikkati Myers’in üzerindeydi. Gözlerinin etrafı artık beyaz değildi, dipsiz gibi görünen simsiyah gözleri ateşin ışığında parlıyordu. Hâlâ kısa ve şişman görünüyordu ama duruşundaki ufacık bir değişiklikle göğüslerinin ve kalçalarının genişliği ortaya çıktı. Hatları birden bereketli bir şehvet vaat eder olmuştu.

Myers sesli bir şekilde yutkundu.

Dikkatimi, bu küçük cilveleşmeden olayları izleyen Jamie’ye verdim. Yüzünde kaygıyla eğlenme arası bir ifade vardı. Onu yavaşça dürtüp gözlerimi sanki ‘bir şeyler yap!’ dercesine kıstım.

O da tek gözünü kıstı.

Ben ise iki gözümü de kocaman açarak ona ‘bilmiyorum, yap işte bir şey!’ anlamına gelecek şekilde baktım.

“Öhöm.”

Jamie gırtlağını temizledi, öne eğildi ve bir elini Myers’in koluna koyarak dağ adamını içine girmiş olduğu anlık transtan çıkardı.

“Kadının istismar edilmeyeceğinden de emin olmamız gerek,” dedi kibarca ama sesinin tonu, ‘istismar’ sözcüğüne pek çok uygunsuzluğu içerebilecek İskoç usulü bir ima yüklüyordu. “Onun güvenliğinden sorumlu olacağınızı garanti ediyor musunuz Bay Myers?”

Myers başta anlamaz gözlerle baktı ancak sonra, kestane rengi kızarık gözlerinde kavrayış belirdi. Dağ adamı yavaşça kolunu çekti, sonra kupasını alıp içindeki son yudum viskiyi içti, öksürdü ve boğazını temizledi. Belki de kızarmıştı ama sakalı varken bunu anlamak mümkün değildi.

“Ah, tabii. Demek istediğim, hayır. Elbette hayır. Mohawklar ve Tuscaroralar’da, yatağa kiminle gideceklerini, hatta kiminle evleneceklerini hep kadınlar seçer. Onlarda tecavüz gibi şeyler yoktur. Hayır, efendim. İstismar edilmeyecek, bunun sözünü verebilirim.”

“İyi, bunu duyduğuma sevindim.” Jamie rahatlayarak geriye yaslandı ve bana yan gözle ‘işte seni tatmin edecek bir cevap’ dercesine baktı. Uslu uslu gülümsedim.

Ian henüz on altı yaşında bile olmayabilirdi, fakat tüm bu ayrıntıları kaçırmayacak kadar iyi bir izleyiciydi. İskoçlara özgü imalı bir şekilde öksürdü.

“Dayı, Bay Myers beni de Bayan Polly ve onunla birlikte Kızılderili köyüne gitmem için davet etme inceliğini gösterdi. Orada ona iyi davranıldığını ben de görüp bundan emin olabilirim.”

Jamie söze, “Sen- ” diye başladı ama sonra durdu. Yeğenine ateşin öte yanından uzun, sert bir bakış attı. Kafasından hızla geçen düşünceleri görebiliyordum.

Ian gitmek için izin almamıştı, gideceğini bildirmişti. Jamie eğer ona bunu yasaklarsa bunun için neden göstermeliydi; eğer oranın çok tehlikeli olduğunu söyleyecek olursa bu, hem köle kadını tehlikeye attığı hem de Myers’e ve onun Kızılderililerle olan hukukuna güvenmediği anlamına gelecekti. Jamie tuzağa düşmüştü, hem de çok fena.

Burnundan hızla soludu. Ian sırıttı.

Yeniden ateşin ötesine baktım. Pollyanne hâlâ önceki gibi kımıldamadan oturuyordu. Gözleri hâlâ Myers'a kilitlenmişti ama ağzının kenarında davetkâr bir tebessüm belirmişti. Bir eli yükselerek koca göğüslerinden birini tuttu.

Myers, sanki ışığa yakalanmış bir geyik gibi donakalmıştı.

Sanki ben başka türlü mü davranırdım, diye düşündüm sonradan, Myers'ın battaniyelerinin olduğu taraftan gelen temkinli hışırtıları dinlerken. Hayatımın bir adamın ellerinde olduğunu bilsem, onun beni tehlikelere karşı koruyup kollamasını garantileyecek bir şeyler yapmaz mıydım?

Fazla uzağımızda olmayan çalılıklardan bir çatırtı ve dal kırılma sesleri geldi. Sesler epey yüksekti, dondum kaldım. Jamie de öyle. Elini gömleğimin içinden çekerek hançerine uzandı, sonra bir kokarcanın bıraktığı koku burun deliklerimizi doldurunca rahatladık.

Elini yeniden gömleğimin içine soktu, mememi mıncıkladı ve sıcak nefesi ensemde, yeniden uykuya daldı.

Belki de arada fazla fark yoktu. Benim geleceğim köle kadınınkinden daha mı garantideydi? Ayrıca benim hayatım da bana - kısmen de olsa - vücuduma duyduğu tutku için yaklaşan bir adama bağlı değil miydi?

Ağaçların arasında hafif bir rüzgâr esti ve battaniyeyi omuzlarımda daha yukarı çektim. Ateş köze dönmüştü ve dağların bu kadar yukarılarında geceleri serin oluyordu. Ay batmıştı ama gökyüzü çok açıktı; dağların zirveleri arasında yıldızlardan örülü bir ağ geriliydi sanki.

Hayır, arada farklar vardı. Geleceğim ne denli bilinmez olursa olsun, biz onu paylaşıyorduk ve erkeğimle aramdaki bağ, salt tensellikten çok daha derinlere iniyordu. Tüm bunların ötesinde çok büyük bir fark daha vardı; burada olmayı ben seçmiştim.

15
Soylu Vahşiler

Sabah diğerlerinden ayrıldık. Jamie ve Myers on gün sonra ne şekilde bir araya geleceklerinin detaylarını kararlaştırdılar. Etrafımdaki vahşi ve sık ormana bakınca burada bir yeri nasıl tekrar bulacaklarını aklım almıyordu. Jamie'nin yön duygusuna güvenmek zorundaydım.

Onlar kuzeye döndü, biz ise güneybatıya yönelerek kenarında kamp yaptığımız akarsuyun akışını izlemeye başladık. Etrafta sadece ikimiz vardık ve her yer garip bir biçimde çok yalnız ve sessiz görünüyordu. Yine de kısa sürede bu yalnızlığa alıştım ve gevşeyerek çevreme ilgi göstermeye başladım. Ne de olsa artık burası bizim evimiz olabilirdi.

Bu göz korkutucu bir düşünceydi; burası hayret verici güzellik ve zenginliklerle doluydu ama o kadar vahşiydi ki içinde insanlar yaşayabilir gibi görünmüyordu pek. Yine de bu düşüncemi dillendirmedim, onun yerine atıyla bizi dağların derinliklerine götüren Jamie'yi izledim. Sonunda akşamüstü saatlerinde durarak küçük bir kamp kurduk ve Jamie akşam yemeği için balık avladı.

Günışığı ağaçların arasında yavaşça soldu. Yosunla kaplı kalın ağaç gövdeleri gölgelendi; kenarlarında hâlâ yaprakların arasından sızan soluk bir ışık görülebiliyordu. Yeşil gölgeler akşam esintisiyle birlikte çekildi.

Birden bir-iki metre ötemizdeki çimlerin üstünde soğuk ve parlak bir ışık yandı. Bir tane daha gördüm ve sonra bir tane daha. Az sonra ormanın kıyısı onlarla dolmuştu; tembelce aşağı iniyor, sonra çökmekte olan karanlığın içinde soğuk kıvılcımlar gibi çakıyorlardı.

"Biliyor musun, Boston'a yerleşene dek hiç ateşböceği görmemiştim," dedim yeşil yeşil parıldayan böcekleri keyifle seyrederken. "Ateşböceği İskoçya'da da yok, değil mi?"

Bir eli kafasının arkasında, çimlere tembelce uzanmış Jamie başını salladı.

"Küçük garip yaratıklar," dedi ve halinden memnun bir biçimde iç çekti. "Sanırım bu günün en sevdiğim vakti. Culloden'dan sonra, mağarada yaşarken her akşam dışarı çıkar ve bir taşın üstüne oturup karanlığı beklerdim."

Ateşböceklerini izlerken gözleri yarı kapalıydı. Gece yeryüzünden göğe

yükseldikçe gölgeler soldu. Bundan bir an önce, meşelerin arasından sızan ışık onun üstüne bir geyiğin üstündeki benekler gibi vurdu. Aydınlık yavaşça yok olurken, Jamie yeşil bir ışıltının içindeymiş gibi görünüyor, vücudunun hatları belirsizleşiyordu.

“Tüm küçük böcekler şimdi ortaya çıkar; güveler, sinekler, suyun üstünde bulutlar halinde yaşayan her şey. Kırlangıçlar ve ardından yarasalar onlar için pike yapar. Somonlar ise akşam yemeği için suyun üstüne daireler çizer.”

Gözleri şimdi açıktı, ötedeki bir tepenin üstündeki çimlik alana bakıyordu ama biliyordum aslında, zihninde Lallybroch yakınlarındaki küçük bir gölün yüzeyinde kaynaşan tatarcıkları görüyordu.

“Sadece bir andır fakat sanırsın ki sonsuza dek sürecek. Garip, değil mi?” dedi düşünceli bir biçimde. “Işığın kayıp gittiğini görürsün de bir noktasında durup, ‘İşte şimdi gece başlıyor,’ diyemezsin.” Meşelerin arasındaki açık alanı ve buranın aşağısındaki, boşlukları karanlıkla dolmakta olan vadiyi gösterdi eliyle.

“Hayır.” Onun yanına, çimlere sırtüstü uzandım, çimlerden gelen sıcak buhar, üstümdeki geyik derisini tenime yapıştırıyordu. Ağaçların altında hava yoğun ve serindi; bir kilisenin içindeki hava gibi akılda kalıcı kokularla doluydu.

“Manastırdaki Peder Anselm’i hatırlıyor musun?” Yukarı baktım; renkler meşelerin yukarısına doğru çekiliyor, ağaçların alt kısımlarını fare kürkü gibi hafif bir gümüş rengine çeviriyordu. “O her günün içinde zamanın durmuş gibi olduğu bir saat olduğunu söylerdi. Ama bu saat herkes için farklıymış. Bunun herkesin kendi doğduğu saat olduğunu düşünüyordu.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Sen ne zaman doğduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Yani günün hangi saati?”

Bana bakarak gülümsedi ve yuvarlanarak yanıma geldi. “Evet, biliyorum. O halde belki de Peder haklıdır, çünkü ben akşam yemeği vakti doğmuşum. Tam Mayıs’ın birinde, günbatımı vakti.” Havada gezinen bir ateşböceğini eliyle savuşturarak gülümsedi.

“Sana bu öyküyü hiç anlatmadım mı? Annem tam ocağa yemeği koyduğu sırada doğum sancıları öyle hızlı başlamış ki her şeyi unutmuş, etrafındakiler de yanık kokusu gelene dek olayı anlamamışlar. Sonuçta hem yemek hem de tencere mahvolmuş. Evde koca bir üzümlü kekten başka yiyecek hiçbir şey yokmuş. Herkes bunu yemiş ama mutfaktaki yeni kız yüzünden üzümlerin hepsi hammış ve annemle ben dışında herkes geceyi hazımsızlıktan kıvranarak geçirmiş.”

Kafasını sallarken hâlâ gülümsüyordu. “Babamın dediğine göre bana bakarken bağırsaklarına kramp girmeye başlamaması aylar almış.”

Güldüm ve saçımdaki yapraklardan birini ayıkladım.

“Peki sen hangi saat doğmuşsun Sassenach?”

“Bilmiyorum,” dedim, ortadan kaybolan aileme aklıma gelince her zamanki gibi hüzünlenerek. “Doğum belgemde yazmıyordu, eğer Lamb Amca bunu biliyorduysa bile bana hiç söylemedi. Brianna’nın ne zaman doğduğunu biliyorum ama,” dedim daha neşeli bir tavırla. “Sabah saat üçü üç geçe doğmuştu. Doğumhanenin duvarında koca bir saat asılıydı, oradan gördüm.”

Işığın azlığına rağmen şaşkınlık dolu yüz ifadesini görebiliyordum. “Kendinde miydin? Bana kadınların doğum yaparken acı çekmesinler diye uyuşturulduğunu söylediğini sanıyordum.”

“O zamanlar çoğunlukla öyleydi. Yine de ben bana bir şey vermelerine izin vermedim.” Yukarı doğru baktım. Etrafımızdaki gölgeler şimdi koyulaşmıştı fakat tepemizde hâlâ berrak ve açık renkli bir gökyüzü vardı; yumuşak, parlak bir mavi.

“Niye izin vermedin ki?” diye inanamayarak üsteledi. “Bir kadını doğum yaparken hiç görmedim ama inan bana, bu konuda pek çok şey duydum. Bir kadının nasıl olup da şansı varken uyuşturulmayı seçmediğini anlayamıyorum.”

“Şey…” duraksadım, dramatik görünmek istemiyordum. Yine de gerçek buydu. “Şey,” dedim daha kararlı şekilde, “öleceğimi sanıyordum ve uykumda ölmek istemedim.”

Şok olmamıştı. Sadece tek kaşını kaldırdı ve neşeyle homurdandı. “İstemedin yani?”

“Hayır, sen ister miydin?” Ona bakmak için başımı çevirdim.

“Bilmiyorum, şey, belki. Asılmanın eşiğine geldim ve bekleme kısmı hiç hoşuma gitmedi. Savaşlarda birkaç kez neredeyse öldürülüyordum; o zaman da ölüm konusunda fazlaca düşünerek kaygılandığımı söyleyemem. Yaralar ve yüksek ateş yüzünden ölmek üzereyken ise o kadar sefil bir haldeydim ki ölüm benim için bir kurtuluş olurdu. Ama eğer nasıl öleceğimi seçme şansım olsaydı, sanırım uykumda ölmek beni rahatsız etmezdi, hayır.”

Uzandı ve beni hafifçe öptü. “Tercihen yatakta olsun, senin yanında. Çok ileri bir yaşta elbette.” Dilini yavaşça dudaklarıma değdirdi, sonra ayağa kalkıp üstündeki kuru meşe yapraklarını silkeledi.

“En iyisi hava çakmak taşını çakacak kadar aydınlıkken bir ateş yakmak,” dedi. “Sen de balıkları getirir misin?”

Onu çakmaktaşları ve çalı çırpılarıyla baş başa bırakıp ufak tepeden aşağı, sopalara asıp buz gibi akıntıya sarkıttığımız alabalıkları yakaladığımız derenin kenarına indim. Yukarı çıktığımda, hava onu sadece küçük bir çalı kümesinin üstüne eğilmiş bir karaltı olarak göreceğim kadar kararmıştı. Ellerinin arasından tütsü dumanı gibi ince bir duman çıkıyordu.

Ayıklanmış balıkları uzun çimenlerin üstüne bırakıp yanına, topuklarımın üstüne oturdum ve onun taze dalları ateşin yanına koyarak inmekte olan geceye karşı sabırla bir siper inşa edişini izledim.

“Ölmek, sence nasıl olacak?” diye sordum aniden.

Düşünerek gözlerini ateşe dikti. Yanan bir sürgün, ısıyla çatırdayarak havaya kıvılcımlar saçtı ve bunlar yere doğru süzülürken toprağa değmeden önce sönüp yok oldu.

“ ‘İnsanlar solup ateşe atılan otlar gibidir; yukarı yükselen kıvılcımlar gibi…’ ” diye alıntıladım yumuşakça. “Peki sence sonrasında bir şey yok mu?”

Ateşe bakarken başını salladı. Gözlerinin ileriye, ateşböceklerinin soğuk ışıklarının koyu renk dalların arasında yanıp yanıp söndüğü yerlere baktığını görebiliyordum.

“Bilemem,” dedi sonunda yumuşakça. Omzu benimkine değdi ve başımı ona yasladım. “Bir yanda kilisenin dedikleri var fakat- ” Gözleri otların arasında durmak bilmeden yanıp sönen ateşböceklerine sabitlenmişti. “Yok, bir şey diyemem. Ama belki her şey yoluna giriyordur.”

Kafasını yan yatırarak bir anlığına yanaklarını saçıma bastırdı, sonra ayağa kalkıp hançerine uzandı.

“Ateş artık iyice harlandı.”

Akşamüstünün ağır havası alacakaranlıkla beraber kalkmış ve yumuşak bir akşam esintisi yüzüme düşen nemli perçemleri havalandırmıştı. Yüzüm gökyüzüne doğru dönük, gözlerim kapalı, gündüzün nemli sıcağından sonra gelen serinliğin tadını çıkarıyordum.

Jamie’nin ateşin yanında çıkardığı hışırtıları ve balıkları geçirmek üzere yonttuğu yeşil meşe sürgünlerinden çıkan sesi duyabiliyordum.

Ama belki her şey yoluna giriyordur. Ben de böyle düşünüyordum. Hayatın öte yanında ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ama zamanın durduğu o saat

boyunca pek çok kez oturmuş, kafamda hiçbir düşünce olmadan huzurla oturmuş ve nereye bakmıştım? Ne adı ne de yüzü olan ama gayet iyi gibi görünen ve bana çok huzur veren bir şeye. Eğer ölüm oradaysa…

Jamie'nin eli hafifçe omzuma değdi, gözlerimi açmadan gülümsedim.

"Ah!" diye söyledi ateşin öbür yanından. "Ne dikkatsizim, kendimi kestim."

Gözlerimi açtım. İki-üç metre ötemde, kafasını eğmiş, başparmağındaki bir kesiği emiyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Jamie," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile garip gelmişti. Ensemin ortasında sanki oraya nişan alınmış gibi küçük, yuvarlak bir nokta hissediyordum.

"Efendim?"

"Arkamda- " Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek yutkundum. "Jamie, arkamda… biri mi var?"

Gözleri gözlerimin üstündeki gölgelere yöneldi ve sonra ardına kadar açıldı. Ardıma bakmayı beklemeden doğruca yere atıldım ve bu hareket büyük ihtimalle hayatımı kurtardı.

Yüksek sesli bir vızlama duyuldu ve ağır bir amonyak-balık kokusu geldi. Bir şey sırtıma nefesimi kesen bir darbe vurdu ve kafama bastırarak yüzümü yere yapıştırdı.

Nefes almak için çırpındım ve çürümüş yapraklar üzerime düştü. Koca bir bozayı tıpkı bir kedi gibi yaygara koparıyor, açıklığın etrafında dolanarak ayaklarıyla yanan sopaları dağıtıyordu.

Gözlerim topraktan yarı kördü, bir anlığına Jamie'yi göremedim. Sonra gözlerim onu seçti. Ayının altındaydı; bir kolu boynunun etrafına dolanmış, başı omzuna yapışmış halde, salyalar akıtan koca bir çenenin altında yatıyordu.

Bir ayağını ayının altından kurtarıp deli gibi tekmeler atmaya ve yerden güç almaya çalıştı. Kamp yaptığımız zaman ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmıştı; nefesim kesilerek bir çıplak ayağın ateşin kalıntılarına tekme atışını ve kıvılcımlardan oluşan fıskiyeler oluşturmasını izledim.

Kafasını güçlükle yerden kaldırıp alnını hayvanın tüylerine gömmüştü. Boştaki koluyla çırpınıyordu ve en azından hançerine ulaşabilmişti. Aynı anda tüm gücüyle ayının ensesine asılıp onu aşağı çekti.

Ayı hamleler yapıp tek pençesini savuruyor ve boynunun çevresindeki yükten kurtulmaya çalışıyordu. Dengesini kaybetmişti ve birden vahşi bir

çığlık atarak ileriye doğru düştü. Ayıdan gelmediği belli bir vızıltı duydum ve silah olarak kullanılabilecek bir şey bulmak için deli gibi etrafıma bakındım.

Ayı yeniden doğruldu ve çılgınca silkelendi.

Bir anlığına Jamie'nin yüzüne baktım, gayret içinde çarpılmıştı. Kocaman açılmış tek gözüyle bana baktı ve ağzını ayının kürkünden yana doğru çekti.

"Kaç!" diye bağırdı. Sonra ayı yeniden onun üstüne devrildi, Jamie yine yüz elli kiloluk kas ve tüy yığınının altında kaldı.

Kafamda korkularla açıklıktaki nemli toprağa doğru atıldım fakat kömürleşmiş tahta parçalarından ve elimi yakan, tutmak için fazlasıyla küçük köz parçalarından başka bir şey bulamadım.

Hep ayıların kızgınken gürlediklerini sanırdım. Gerçi bu ayı çok ses çıkarıyordu ama sesi daha çok büyük bir domuzunkine benziyordu; tüm duyulan kulak delen ciklemeler ve tüyler ürpertici ulumalardı. Jamie'nin de çok sesi çıkıyordu ve şartlar düşünülürse bu iç rahatlatıcı bir durumdu.

Ellerim soğuk ve yağış yapış bir şeye değdi. Bu, ateşin yandığı yerin kenarına atılmış olan balıktı. Alabalıklardan birini kuyruğundan kavradım, ileri doğru koştum ve balıkla ayının burnuna elimden geldiğince sert bir şekilde vurdum.

Ayı ağzını açarak şaşkınlıkla baktı. Sonra başı bana doğru döndü ve ondan hiç beklemediğim kadar hızlı bir şekilde ileri doğru atıldı. Geriye, popomun üstüne düştüm ve Jamie'nin hâlâ boynuna asılı olduğu ayı, benimle ödeşmeden evvel ona balıkla son bir kez sıkıca vurdum.

Kıyma makinesine girmiş gibiydim; rastgele gelen darbeler ve bir battaniye tarafından boğulmaya benzeyen bir hisle noktalanan bir anlık mutlak kaos yaşadım. Ayı gittiğinde beni sırtımda çimenler, vücudumda bereler ve üstümde ağır bir ayı sidiği kokusuyla bırakmıştı.

Yuvarlanarak dizlerimin ve ellerimin üstünde doğruldum ve şekilsiz bir kütlenin ileri-geri giderek meşe fidanlarını ezerken hırıltılar ve Gaelce küfürlerden oluşan bir kakofoni yaydığı ağaçlara doğru, "Jamie!" diye bağırdım.

Aşağılar artık tümüyle karanlıktı ama gökyüzünden halen neler olduğunu seçebileceğim kadar ışık geliyordu. Ayı yine devrilmişti ama bu kez yeniden doğrulmak yerine sırtüstü yuvarlanarak çırpınıyordu. Bir pençesi tok bir ses çıkararak yer düştü ve ardından ayıdan geliyormuşa pek benzemeyen bir hırıltı duyuldu. Havada ağır bir kan kokusu vardı.

“Jamie!” diye çığlık attım.

Cevap yoktu fakat kıvrılmış yatan yığın, yavaşça yuvarlanarak ağaçların altındaki daha koyu gölgelerin oraya doğru devrildi. Karışık sesler homurtulara ve iniltilerle bölünen derin soluk seslerine dönüştü.

“JAMİE!”

Dal kırılma sesleri daha yumuşak hışırtılarla devam etti. Bir şey dalların altında, dört ayağı üstünde sürünüyordu.

Zorlukla nefes alan Jamie yavaşça sürünerek çalılardan açıklığa doğru geldi.

Kendi yaralarımı umursamadan ona doğru koştum ve yanında dizüstü çöktüm.

“Tanrım, Jamie! İyi misin?”

Kısaca, “Hayır,” dedi ve hırıltıyla soluyarak yere devrildi.

Yıldızların ışığı altında yüzünün soluk bir lekeden farkı yoktu; bedeninin geri kalanı o kadar koyu renkti ki neredeyse görünmeyecekti. Ellerimi üstünde hafifçe gezdirirken bunun nedenini buldum. Üstündekiler kanla o kadar ıslanmıştı ki vücuduna yapışmışlardı. Avcı gömleğini üstünden çekerken bir vantuz gibi ses çıkardı.

Kalp atışını kontrol etmek için çenesinin altını yoklarken, “Mezbaha gibi kokuyorsun,” dedim. Kalbi hızla - bu normaldi - ve neyse ki gayet kuvvetli atıyordu; üstümden bir rahatlama dalgası geçti. “Bu senin kanın mı yoksa ayınınki mi?”

Gözlerini açarak, “Eğer benimki olsaydı, Sassenach, ölürdüm,” dedi huysuzca. “Ölmemem senin sayende diyemeyeceğim.” Acı içinde yana doğru yuvarlandı ve homurdanarak elleriyle dizlerinin üstünde doğruldu. “Ben ayıyla savaşırken gelip balıkla ona vurmak da nereden aklına geldi be kadın?”

“Tanrı aşkına kıpırdama!” Gitmeye çalıştığına göre çok kötü yaralanmış olamazdı. Onu durdurmak için kalçalarına yapışıp yere çömeldim ve yavaşça iki yanını yokladım. “Kaburgalarında kırık var mı?” dedim.

“Yok, ama yine de beni gıdıklaman hiç hoşuma gitmez,” dedi kelimelerin arasında soluklanarak.

“Yapmam,” diye temin ettim onu. Ellerimle hafifçe bastırarak göğüs kafesini yokladım. Derisinden fırlamış kırık uçlar ya da ele yumuşak gelen bir kısım yoktu; belki çatlaklar olabilirdi ama haklıydı, kırık yoktu. Acıyla bağırarak kendini çekti. “Burası mı acıyor?”

“Öyle,” dedi dişlerinin arasından. Titremeye başlamıştı, örtüsünü kapıp omuzlarına örttüm.

“Ben iyiyim, Sassenach.” Onu bir yere oturtma çabalarımı elinin hareketiyle engellemeye çalışıyordu. “Git atlara bak, korkmuşlardır.” Gerçekten de öyle olmuştu. Açıklıktan az uzakta, atların iki ayaklarını birbirine bağlamıştık. Uzaktan duyduğum kişnemelere bakılırsa, çatışmadan duydukları korkunun etkisiyle epey uzağa gitmiş olmalıydılar.

Çalıların arasından hâlâ ıslığa benzer sesler geliyordu; o kadar insani seslerdi ki sırtımdaki tüyler ürperdi. Sesleri duymazdan gelerek gittim ve atları buldum. Birkaç yüz metre ötedeki bir kayın koruluğuna sinmişlerdi. Üstümdeki ayı sidiği kokusuna rağmen, beni kokladılar ve benimle karşılaştıkları için rahatladılar.

Atları sakinleştirip açıklığa doğru yürüttüğüm vakit artık gölgelerden gelen sesler kesilmişti. Açıklıkta küçük bir parıltı görülüyordu; Jamie ateşi yeniden canlandırmayı başarmıştı.

Minik parıltının başına çömelmiş, hâlâ örtünün alında titriyordu. Ateşi sönmeyeceğine emin olacağım kadar çok sopayla besledikten sonra dikkatimi yeniden ona verdim.

“Yaraların gerçekten hafif, değil mi?” diye sordum kaygıyla.

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Yaşayacağım. Sırtıma sağlam bir darbe indirdi, ama çok kötü olduğunu sanmıyorum. Bakmak ister misin?” Doğruldu ve ben arkasına geçerken örtüyü yavaşça kaldırdı.

Başını ayının cansız bedeninin yattığı yöne doğru çevirerek, “Niye böyle yaptı anlamıyorum,” dedi. “Myers, boz ayıların tahrik edilmedikçe insanlara pek saldırmadığını söylemişti.”

“Belki bir başkası tahrik etmiştir,” diye önerdim. “Sonra da ayının yolundan çekilmiştir.” Sırtındaki örtüyü kaldırdım ve hayretle inledim.

Gömleğinin sırtı paramparçaydı, kül ve toprağa bulanmıştı. Bu kez kendi kanıydı, ayınınki değil, neyse ki fazla kan yoktu. Nazikçe parçalanmış gömlek parçalarını kenara çekip sırtının uzun kavisini ortaya çıkardım. Dört uzun pençe izi, kürek kemiğinden koltukaltına doğru uzanıyordu; dört kırmızı derin yara.

“Of!” dedim.

“Sırtıma bakmak pek de zevkli değil sanırım?” diye güçsüz bir sesle espri yaptı. “Gerçekten, o kadar kötü mü?” Arkasına dönerek kendi bakmaya çalıştı

ama bu hareket incinmiş kaburgalarını acıtınca vazgeçti.

“Hayır, yine de epey kirlenmiş. Burayı yıkamam gerek.” Kan pıhtılaşmaya başlamıştı bile, yaranın bir an evvel temizlenmesi gerekti. Örtüyü geri örtüp bir tencere suyu kaynaması için ateşe koydum, başka neye ihtiyacım olacağını düşünüyordum.

“Derenin orada suoku bitkisi görmüştüm,” dedim. “Sanırım oranın yerini yine hatırlayabilirim.” Ona eyer çantalarından aldığım birayı uzatıp onun hançerini elime aldım.

“Sen böyle iyi misin peki?” Durdum ve ona baktım; yüzü bembeyazdı ve hâlâ titriyordu. Ateş yüzünde kızıl yansımalar bırakıyor ve onun yüz hatlarını keskinleştiriyordu.

“Evet, iyiyim.” Hafifçe gülümsedi. “Canını sıkma, Sassenach. Yatağımda ölme fikri şimdi kulağıma bir saat önce olduğundan daha iyi geliyor.”

Ağaçların üstünden hilal şeklinde parlak bir ay doğuyordu; hatırladığım noktayı bulmakta biraz zorlandım. Dere ay ışığı altında soğuk ve gümüşi ışıltılarla akıyordu. Baldırlarımın yarısına dek suya girip el yordamıyla suoku bitkisi köklerini ararken akan su, ellerimi ve ayaklarımı dondurdu.

Çevremde küçük kurbağalar şarkılar söylüyor, kamışlar rüzgârda salınıyordu. Etraf çok ama çok huzurluydu. Birden kendimi tir tir titrerken buldum ve sakinleşmek için derenin kenarına oturdum.

Her an. Her an ve işte bu kadar hızlı olabilirdi. Hangisinin daha gerçekdışı göründüğünü düşündüm: Ayının saldırısı mı yoksa bu umutlarla dolu yumuşak yaz gecesi mi?

Başımı dizlerime koyarak şoktan geriye kalan baş dönmesinin geçmesini bekledim. Önemi yok, dedim kendi kendime. Ne zamanının ne de mekânının. Hastalık, araba kazası, kaza kurşunu. Bu durumdan kimse için kaçış yoktu ve çoğu insan gibi ben de bu konuda düşünmemeyi başarıyordum.

Jamie’nin sırtındaki pençe izlerini düşünerek irkildim. Eğer biraz daha yavaş tepki verseydi, o kadar güçlü olmasaydı… Yaraları biraz daha derin olsaydı… Yine de enfeksiyon halen büyük bir tehlikeydi. Ne var ki bu tehlikeye karşı en azından savaşabilirdim.

Bu düşünce beni kendime getirdi. Islak kök ve yaprakları elimde sıkmıştım. Yüzüme soğuk su vurdum ve bir şekilde daha iyi hisler içinde yukarı, kamp ateşinin oraya doğru yürümeye başladım.

Fidanların arasından Jamie’nin ateşin başında oturan siluetini

görebiliyordum. Yaraları düşünülecek olursa bu derece dik oturması çok acı verici olmalıydı.

Durdum ve o konuşurken dikkat kesildim.

“Claire?” Geriye dönmedi, sesi de sakindi. Cevap vermemi beklemeden tekdüze ve soğukkanlı bir sesle devam etti. “Arkama gel, Sassenach ve bıçağı sol elime koy. Sonra arkamda kal.”

Kalbim güm güm atarak, omuzlarını görebileceğim seviyeye çıkana dek yukarı doğru üç adım attım. Açıklığın uzak kenarında, tam ateşin ışığının eriştiği noktada silahlı üç Kızılderili dikiliyordu. Ayı belli ki kışkırtılmıştı.

Kızılderililer bizi büyük bir ilgiyle süzüyorlardı. Üç kişiydiler; tepesindeki topuza tüyler takılı yaşlı olanın saçlarına aklar düşmüştü, diğer ikisi ise daha genç, belki yirmilerindeydiler. Baba ve oğulları, diye düşündüm; aralarında belirgin bir benzerlik vardı. Yüzlerinden çok vücutları benziyordu; üçü de oldukça kısa, geniş omuzlu, yamuk bacaklıydı ve uzun, güçlü kolları vardı.

Usulca silahlarına baktım. Yaşlı adamın bükülü kolunun içinde bir tüfek uzanıyordu. Çok eski bir Fransız tüfeğiydi; altıgen namlusu pasla kaplıydı. Sanki ateşlediği an yüzüne patlayacak gibiydi, umarım bunu denemezdi.

Genç adamlardan birinin elinde bir yay ve rastgele çentilmiş oklar vardı. Üçünün de elinde tekinsiz görünümlü baltalar, kemerlerine takılı deri yüzme bıçakları vardı. Jamie’nin elindeki uzun hançer, bunlarla karşılaştırılınca kifayetsiz kalıyordu.

O da aynı kanıya varmış olmalı ki öne uzandı ve hançeri dikkatle ayaklarının önüne yere bıraktı. Geriye yaslandı, boş ellerini salladı ve omuz silkti.

Kızılderililer kıkırdadı. Bu savaş havasından o kadar uzaktı ki ben de cevaben kendimi yarı gülümserken buldum. Yine de midemin burulması azalmasına rağmen henüz tam geçmemişti.

Jamie’nin omuzlarının rahatlayarak düz bir çizgi halinden çıktıklarını görünce kendimi biraz daha güvende hissettim.

“*Bonsoir, messieurs*. *Parlez-vous francais*?”

Kızılderililer birbirlerine utangaçça bakarak yine kıkırdadı. Yaşlıca olan adam öne doğru temkinli bir adım atıp saçlarındaki boncukları sallayarak bize doğru eğildi.

“Yok… Fransısça,” dedi.

“İngilizce?” dedim umutla. Bana ilgiyle baktı ama başını hayır anlamında

salladı. Omzunun üstünden oğullarından birine bir şey söyledi, o da aynı anlaşılmaz dille berikine cevap verdi. Yaşlıca adam Jamie'ye geri dönerek bir şey sordu ve kaşlarını soru dolu bir ifadeyle kaldırdı.

Jamie söylenenleri anlamamış bir halde başını salladı, sonra genç adamlardan biri ateşin ışığına girdi. Dizlerini kırıp omuzlarını düşürdü, kafasını sağa sola sallayarak ayıyı mükemmelen taklit etti ve Jamie buna yüksek sesle güldü. Diğer Kızılderililer sırıttı.

Genç adam yeniden doğruldu ve eliyle Jamie'nin kana bulanmış gömleğini göstererek soru dolu bir ses çıkardı.

"Ah, işte orada," dedi Jamie, ağaçların altındaki karanlığı göstererek.

Üç adama başka bir şey demeden karanlıkta kayboldu, az sonra hayret belirten sesler ve mırıltılar duyuldu.

"Sorun yok, Sassenach," dedi Jamie. "bize zarar vermeyecekler, bunlar sadece avcı." Kısa bir süreliğine gözlerini kapadı, yüzünde hafiften beliren bir ter tabakası gördüm. "Bu da iyi bir şey, çünkü sanırım birazdan bayılacağım."

"Bunu aklından bile geçirme. Sakın bayılıp da beni onlarla bırakayım deme!" Bu vahşilerin niyeti ne olursa olsun, Jamie'nin bilinçsiz bedeninin yanında onlarla baş başa kalma fikri yine bağırsaklarımı panikle düğümlemeye yetmişti. Elimi ensesine koydum ve başını dizlerinin arasına doğru bastırdım.

Elimdeki ıslak mendilden ensesine soğuk su sıkarak, "Nefes al," dedim. "Bayılma işini daha sonra yapabilirsin."

Kiltinin içinden boğuk gelen sesiyle, "Kusabilir miyim?" diye sordu. Sesindeki alaycı tonu yakaladım ve rahatlayarak soluk verdim.

"Hayır," dedim. "Doğrul, geri geliyorlar."

Ayının cansız bedenini sürüklüyorlardı. Jamie doğruldu ve yüzünü ıslak mendille sildi. Sıcak geceye rağmen şok nedeniyle hafifçe terliyordu ama yeterince düzgün oturmayı başardı.

Yaşlı adam bize doğru geldi ve yüzünde hayret ifadesiyle önce Jamie'nin ayakları dibindeki bıçağı, sonra da ölü ayıyı gösterdi. Jamie tevazuyla başını salladı.

"Evet, kolay değildi," dedi.

Kızılderili'nin kaşları daha da kalktı. Sonra başını eğdi ve elleriyle duyduğu saygıyı belirten bir işaret yaptı. Gençlerden birine işaret etti, o da kemerindeki bir keseyi çözerek geldi.

Beni pek de törensel olmayan bir şekilde kenara iten genç adam, Jamie'nin gömleğinin yakasını açtı ve gözlerini kısarak yarasına baktı. Topak topak, yarı tozsu bir maddeyi eline döktü, içine bolca tükürdü, elindekini kötü kokulu bir macun haline getirdi ve yaraların üstünü bununla cömertçe sıvadı.

Kabaca yapılan bu yardımdan ürken Jamie, "İşte şimdi kusabilirim," diye mırıldandı. "Nedir bu?"

"Sanırım kokmuş ayı yağıyla karıştırılmış kurutulmuş bir tür merhem," dedim, çıkan kokuyu burnuma çekmemeye çalışarak. "Seni öldüreceğini sanmıyorum, en azından öyle umuyorum."

"Şimdi kibarca teşekkür edebilirim." Eliyle daha fazla yardım istemediğini belirtti ve sözüm ona doktoruna kibarca gülümsedi.

Şaka yapıyor olsun olmasın, ateşin soluk ışığında bile dudakları bembeyazdı. Sağlam omzuna elimi koyduğumda tüm kaslarının sımsıkı olduğunu hissettim.

"Viski getir, Sassenach. Çok ihtiyacım var."

Adamlardan biri çantadan çıkardığım şişeye yapıştı, fakat kabaca bir hareketle onu ittim. Hayretle homurdandı ama peşimden gelmedi. Onun yerine çantalardan birini aldı ve trüf mantarı için eşelenen bir domuz gibi çantayı karıştırmaya başladı. Onu durdurmaya girişmeden aceleyle viskiyi Jamie'ye götürdüm.

Küçük bir yudum aldı, sonra daha büyük bir tane, bir kez ürperdi ve sonra gözlerini açtı. Bir-iki kez derin nefes aldı, yine içti, sonra eliyle ağzını sildi ve şişeyi yaşlı adama uzatarak onu davet etti.

"Sence bu akıllıca mı?" diye mırıldandım, Myers'ın katliamlar ve ateş suyunun Kızılderililer üzerindeki etkisi hakkında anlattığı korkunç hikâyeleri hatırlamıştım.

"Bunu onlara ya ben kendim veririm ya da onlar gelir benden alırlar Sassenach," dedi hafifçe ürpererek. "Üç kişiler."

Yaşlı adam şişenin ağzını burnunun ucuna doğru tuttu, burun delikleri sanki nadir bulunan çiçeklerden yapılmış bir buketi koklarmış gibi takdirle açıldı. İçkinin kokusunu ben durduğum yerden alabiliyordum ve bunun adamın burun zarını yırtmamış olmasına hayret etmiştim.

Adamın kemikli yüzünde huzur dolu bir ifade yayıldı. Oğullarına, "*Haruu*!" gibi bir şey dedi ve çantamızı karıştırmakta olan oğul da elinde bir mısır peksimetiyle kardeşine katıldı.

Yaşlı adam elinde şişeyle ayağa kalktı ama içmek yerine, şişeyi ayının karanlıkta yerdeki bir mürekkep lekesi kadar kara görünen gövdesinin yanına götürdü. Büyük bir coşkuyla eline az bir miktarda viski döktü, eğildi ve sıvıyı ayının yarı açık ağzına damlattı. Sonra elinden törensel bir biçimde viski damlaları saçarak yavaşça bir daire şeklinde döndü. Damlalar ışıktan geçip cızırtılarla ateşe düşerken altın ve amber rengine bürünüyordu.

Jamie başının dönmesini unutmuş, dimdik oturuyordu. “Şuna bakar mısın?” dedi.

“Neye?” dedim ama cevaplamadı, Kızılderili’nin hareketlerine dalmıştı.

Genç adamlardan biri içinde tütün olan, boncuklu bir kese çıkardı. Taştan küçük bir pipoyu dikkatle doldurdu, sonra ateşimize daldırdığı ince bir sopa yardımıyla yakarak derin bir nefes çekti. Tütün yaprakları ışıldayıp tüterken yoğun kokuları açıklığa yayıldı.

Jamie sırtı benim uyluklarıma gelecek şekilde bana yaslanmıştı. Elim yine yaralı olmayan omzundaydı ve viski midesinde yayıldıkça vücudundaki titremenin hafiflediğini hissedebiliyordum. Yarası kötü değildi ama ettiği dövüş ve sonrasında tetikte kalmak için harcadığı çaba onu zorlamıştı.

Yaşlı adam pipoyu aldı ve birkaç ağız dolusu derin nefes çekerek dumanı keyifle üfledi. Sonra diz çöktü, ciğerlerini bir kez daha iyice doldurarak dumanı dikkatle ölmüş ayının burun deliklerine üfledi. Nefes verirken bir şeyler mırıldanarak bu işi birkaç kez tekrarladı.

Sonra hiçbir hamlık belirtisi göstermeden ayağa kalktı ve pipoyu Jamie’ye uzattı.

Jamie Kızılderililer’in yaptığı şekilde içti pipoyu - bir ya da iki uzun, ağız dolusu törensel nefes - sonra pipoyu kaldırıp bana uzattı.

Pipoyu aldım ve dikkatle nefes çektim. Duman gözlerimi ve burnumu yaktı, boğazımda öksürmek için çok büyük bir istek oluştu. Bunu bastırdım ve duman tembelce göğsümde gezinip akciğerlerimdeki kanalları yakarak geçti. Duman kendine bir çıkış yolu ararken, yüzüm kırmızıya dönmüştü ve aceleyle pipoyu Jamie’ye verdim.

“Dumanı içine çekme, Sassenach,” diye mırıldandı. “Bırak genzinde kalsın.”

Boğulmamak için çaba harcarken, “Bu… şimdi mi… söylenir,” dedim.

Kızılderililer beni ilgiyle kocaman açtıkları gözleriyle izlediler. Yaşlı adam, kafasını bir yana eğip kaşlarını çatarak bir bulmacayı çözmeye çalışırmış gibi

baktı. Ayağa fırladı ve ateşin yanına gelip çömeldi; teninden gelen garip, dumansı kokuyu duyabileceğim denli yakınımdan bana merakla bakmaya başladı. Üstünde, belinin çevresine sarılı bir bez ve bir çeşit kısa deri önlükten başka hiçbir şey yoktu ama göğsünde deniz kabukları, taşlar, ve bazı büyük hayvanların dişlerinin takılı olduğu kocaman süslü bir kolye asılıydı.

Uyarmadan, birdenbire uzandı ve mememi sıktı. Hareketinde şehvete dair en ufak bir işaret bile yoktu fakat ayağa fırladım. Bıçağına uzanan Jamie de öyle yaptı.

Kızılderili elini savuşturarak sükunetle yerine oturdu. Ellerini göğsüne vurdu, sonra eliyle yarım küre biçimi yaparak beni gösterdi. Hiçbir şey peşinde değildi; yalnızca benim gerçekten bir düş olmadığımdan emin olmak istemişti. Benden sonra Jamie'yi göstererek tek kaşını kaldırdı.

"Evet, o benim." Jamie başıyla onayladı ve artık ucunu indirmiş olsa da hançerini elinde tutmaya devam etti ve Kızılderili'ye kaşlarını çattı. "Hareketlerine dikkat et, tamam mı?"

Gençlerden biri, tüm bu olanlarla ilgilenmeden sabırsızca yerdeki ayı leşini gösterdi. Jamie'nin rahatsız olmasına dikkat bile etmeyen yaşlı adam, kemerinden deri yüzme bıçağını çekerken diğerini cevapladı.

"Durun… bunu ben yaparım."

Jamie doğrulurken Kızılderililer şaşkınlıkla baktılar. Hançeriyle ayıyı gösterdi, sonra bıçağın ucunu sertçe kendi göğsüne çevirdi.

Bir yanıt beklemeden leşin yanında dizüstü çöktü, haç çıkardı ve bıçağı cansız bedenin üstünde kalkmış haldeyken Gaelce bir şeyler söyledi. Bütün sözleri bilmiyordum ama bunu daha önce bir kez daha, Georgia'dan dönerken bir geyiği öldürdüğü zaman yaptığını görmüştüm.

Ona çocukken, İskoçya tepelerinde avlanmayı öğrenirken öğrettikleri bir duaydı bu. Bana dediğine göre eski bir duaydı, öyle eskiydi ki artık bazı sözcükleri günlük dilde kullanılmıyordu ve böylece kulağa yabancı geliyordu. Ama tavşandan büyük herhangi bir hayvanın gırtlağı kesilir ya da karnı yarılırken okunmak zorundaydı.

Tereddüt etmeden hayvanın göğsünde sığ bir kesik açtı - kan akmadı çünkü kalbi çoktan durmuştu - ve bacaklarının arasındaki deriyi yardı. Böylece iç organlardan oluşan soluk renkli bir tümsek, kara posttaki dar kesikten dışarı, ışığa doğru fırladı.

Viseral keseyi ve onu tutan mesenterik zarı patlatmadan ağır deriyi yüzmek hem güç hem de epey beceri gerektiriyordu. Daha önce yumuşak insan

bedenlerini açmış olan ben, bunun nasıl bir cerrahi yetkinlik gerektirdiğinin farkındaydım. Yapılanları büyük bir ilgiyle izlemekte olan Kızılderililer de bunun farkındaydı.

Ne var ki onların dikkatini çeken Jamie'nin deri yüzmekteki becerisi değildi; doğal olarak bu, buralarda sıkça rastlanan bir özellikti. Hayır, şaşırdıkları Gaelce duaydı. Jamie leşin üzerine eğilirken yaşlı adamın gözlerinin büyüdüğünü ve oğullarına baktığını görmüştüm. Ne dediğini bilmiyor olabilirlerdi ama ifadelerinden açıkça anlaşılıyordu ki ne yaptığını gayet iyi biliyorlardı ve aynı anda hem şaşırmış hem de çok etkilenmişlerdi.

Küçük bir ter damlası, ateş ışığında duru bir kızıllıkla parlayarak Jamie'nin kulağının ardında yuvarlandı. Büyük bir hayvanın derisini yüzmek ağır bir işti, Jamie'nin gömleğinin üzerinde yer yer küçük kan lekeleri beliriyordu.

Ben bıçağı ondan almayı teklif edemeden o çömeldi ve hançerinin kabzasını genç Kızılderililer'den birine uzattı.

"Devam et," dedi ayının yarı yüzülmüş leşini davet edercesine göstererek. "Hepsini benim yiyeceğimi sanmıyorsunuz umarım."

Adam bıçağı duraksamadan aldı, diz çöktü ve deri yüzme işine devam etti. Diğer ikisi Jamie'ye baktı ve onun başıyla verdiği onayı gördükten sonra işe katıldılar.

O, Kızılderililer'in hızla hayvanı yüzüp parçalara ayırmalarını izlerken, bir kez daha onu kütüğe oturtup gizlice omzunu temizleyip sarmama izin verdi.

"Viskiyle yaptıkları neydi öyle?" diye sessizce sordum. "Biliyor musun?"

Gözleri ateş başındaki kanlı mesaiye sabitlenmiş halde, başıyla onayladı.

"Bu bir tılsımdır. Kötülüklerden korunmak için dört yöne kutsal su saçarsın. Şartlarımız düşünülecek olursa, sanırım viski kutsal su yerine kullanmak için çok mantıklı bir tercih."

Dirseklerine dek ayı kanına bulanmış, ara sıra birbirleriyle konuşmakta olan Kızılderililer'e baktım. İçlerinden biri ateşin yanında taşlar ve aralarına yerleştirilen sopalardan oluşan kare şeklinde küçük bir platform kuruyordu. Bir diğeri etten kestiği parçaları kabuğu soyulmuş yeşil bir çubuğa geçirmekle meşguldü.

"Kötülüklerden mi? Yani sence bizden korkuyorlar mı*?"*

Gülümsedi. "O kadar korkutucu olduğumuzu sanmıyorum, Sassenach. Hayır, ruhlardan korkuyorlar."

Kızılderililer'in varlığından bu kadar korkarken onların da bizim varlığımız

konusunda gerilebilecekleri hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi Jamie'ye bakarken, onların da gerilmek için kendi nedenleri olduğunu fark ettim.

Ben ona bu kadar alışmışken, onun başkalarına nasıl göründüğünü nadiren fark edebiliyordum. Ama yorgun ve yaralı bile olsa ürkütücüydü; dimdik sırtlı ve geniş omuzlu, ateş ışığında bir alevin kalbi gibi masmavi görünen gözlere sahip biri.

Şimdi sakince oturuyordu, koca elleri uyluklarının üstünde gevşek duruyordu. Ama bu bir kedinin sükûnetiydi, durgunluğunun ardında gözleri her zaman tetikteydi. Boyu ve süratinin ötesinde, onda tanımlanamayan bir vahşilik vardı; kendini bu ormanlarda o ayı kadar evinde hissediyordu.

İngilizler hep İskoçları barbar olarak tanıtmıştı ama başkalarının da bu şekilde hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Fakat bu adamların gördükleri bir vahşiydi ve onu elleri silahlarında karşılamışlardı. Jamie ise önceden vahşi Kızılderililer'in düşüncesiyle irkilse de onların - kendininkilere benzeyen - ritüellerini görmüş ve artık onları kendi gibi avcılar, medeni insanlar olarak kabul etmişti.

Şimdiden onlarla gayet doğal bir şekilde konuşuyor, büyük hareketlerle ayının nasıl üzerimize geldiğini ve kendisinin onu nasıl öldürdüğünü anlatıyordu. Onu dikkatli bir biçimde dinliyor, tam doğru yerlerde hayret belirten tepkiler veriyorlardı. Parçalanmış balıktan geriye kalanları alıp da benim olaylardaki rolümü onlara gösterdiğinde hepsi bana bakarak keyifle kıkırdadılar

Dördüne birden baktım. Yüksek sesle, "Yemek hazır," dedim.

Törensel bir biçimde başköşeye konmuş, ölü gözleri donuk bir hale gelmiş ayı kafasının bakışları altında yarı pişmiş et, mısır bisküvileri ve viskiden oluşan bir yemeği bölüştük.

Hafifçe keyifli bir hisle yıkılmış ağaca yaslanıp bir kulağımı konuşulanlara verdim. Gerçekte ne söylendiğini anladığımdan değil. Oğullardan biri başarılı bir pantomimciydi ve hevesle geçmişteki büyük avları anlatıyordu. Avlanan avcının rolünü oynadığı gibi, hayvanları taklit ederken de panterle geyiği ayırt edebileceğim kadar başarılıydı.

Tanışıklığımız birbirimize isimlerimizi söylemeye dek ilerledi. Benim adım onları dilinde "Klah," haline gelmişti ve bununla çok eğlendiler. Beni gösterip, "Klah-Klah-Klah-Klah-Klah!" dediler, kahkahadan kırılıyorlardı ve bu mizah ateşini körükleyen viskiydi. Onlara kibarca karşılık vermek için can atıyordum ama bırakın 'Nacognaweto'yu tekrarlamayı, ismi bir kez doğru telaffuz edebileceğimden bile emin değildim.

Jamie’nin dediğine göre Tuscarora idiler. Dillere olan yeteneği sayesinde, şimdiden nesneleri gösterip onların Kızılderili dilindeki isimlerini söylemeye başlamıştı. Hiç şüphesiz şafağa kalmadan onlarla müstehcen hikâyeler değiş tokuş etmeye başlar, diye düşündüm; şimdiden ona şakalar yapmaya başlamışlardı bile.

“Baksana,” dedim şalının kenarına vurarak. “İyi misin? Çünkü sana göz kulak olmak için uyanık kalacak halim yok. Bayılıp da baş aşağı ateşe düşme.”

Jamie hafifçe başıma dokundu. “Artık iyiyim, Sassenach,” dedi. Yiyecekler ve viskiyle kendine gelmişti, artık ayıyla mücadelesi yüzünden çektiği yan etkiler geçmişti. Sabaha kendini nasıl hissedeceği bambaşka bir mesele tabii, diye düşündüm.

Bu ya da başka bir konuda kaygılanacak durumda değildim zaten; başım adrenalin, viski ve tütünün etkisiyle dönüyordu. Uzanıp battaniyemi aldım. Jamie’nin ayaklarının dibine kıvrıldım, kutsal duman ve içki kokuları arasında ve ayının donuk bakışları altında bitkinlikle uykuya dalmaya hazırlandım.

“Nasıl hissettiğini biliyorum,” dedim ayıya, sonra sızıverdim.

16
Termodinamiğin İlk Yasası

Şafağın sökmesinin hemen ardından, başımın üstünde iğne batarmış gibi bir hisle birdenbire uyandım. Gözlerimi kırptım ve yoklamak için elimi yukarı götürdüm. Hareketim saçlarımı çekiştirmekte olan bir gri kargayı ürküttü, karga yakındaki çam ağaçlarından birine çarparak histerik bir çığlık attı.

Başımın tepesini ovuşturarak, "Canıma değsin," diye mırıldandım ama gülümsemeden de edemedim. Bana sıkça, saçımın sabah kalktığımda kuş yuvasına benzediği söylenirdi, belki de bu konuda gerçek payı vardı.

Kızılderililer gitmişti. Bereket ayının kafası da onlarla birlikte gitmişti. Kafamı parmaklarımla hafifçe yokladım. Karganın gagaladığı yerdeki sızının dışında bir hasar yoktu. Ya viski çok iyiydi ya da geceki sarhoşluğumu alkolden çok adrenalin ve tütüne borçluydum.

Tarağım, içinde kişisel eşyalarımı ve yolda bize faydalı olacağını düşündüğüm birkaç ilacı tuttuğum geyik derisinden küçük kesenin içindeydi. Jamie'yi uyandırmamak için dikkat ederek doğruldum. Az ötede sırtüstü yatıyordu; göğsünde çaprazlanmış elleriyle kral mezarlarının üstüne yontulmuş bir insan figürü kadar huzurlu görünüyordu.

Yine de çok daha renkliydi. Gölgede yatıyordu, günışığı saçlarının ucuna doğru bir leke gibi vuruyordu. Taze ve serin ışığın altında Tanrı tarafından henüz yaratılmış Adem'e benziyordu.

Yine de hırpalanmış bir Adem'di bu; yakından bakılınca yeryüzüne atıldıktan hemen sonrasındaki halindeymiş gibi görünüyordu. Kilden yapılmış bir çocuğun kırılgan mükemmeliyetinden ya da Tanrı'nın sevgisine haiz el değmemiş güzellikten uzaktı. Hayır, bu tümüyle şekillenmiş, güçlü bir erkekti; vücudunun her çizgisi güç ve mücadeleyle çizilmişti. Gönderildiği dünyayı ele geçirmek ve ona boyun eğdirmek için yaratılmıştı.

Çok sessizce hareket ederek keseme uzandım. Onu uyandırmak istemiyordum, onu uyurken izleme fırsatı elime nadiren geçerdi. Uykusu bir kedininki gibiydi, herhangi bir tehdit unsurunun üstüne atılmaya her an hazırdı. Ayrıca normalde günün ilk ışıklarıyla kalkardı, o sırada ben henüz rüyalar diyarında geziniyor olurdum. Ya dün gece sandığımdan daha çok sarhoş olmuştu ya da şifa verici derin bir uykudaydı ve hareketsizce yatarak vücudunun kendini iyileştirmesine izin veriyordu.

Kemikten tarak saçlarımın arasında ferahlatıcı bir biçimde kayıyordu. İlk kez bir acelem yoktu. Besleyecek bir bebek, kaldırıp giydirip okula yollayacak bir çocuk, gitmeyi bekleyen bir iş yoktu. Bakılacak hastalar, halledilecek evrak işleri yoktu.

Hiçbir yer bir hastanenin steril şartlarına buradan daha uzak olamaz, diye düşündüm. Erkenci kuşlar ormanda solucan ararken neşeli bir gürültü çıkarıyor ve açıklıkta serin, yumuşak bir rüzgâr esiyordu. Kurumuş kana ve geçen gecenin sönmüş küllerine ait hafif bir koku aldım.

Belki de bana hastaneyi hatırlatan kan kokusuydu. Bir hastaneye girdiğim ilk andan itibaren, oranın benim doğal ortamım olduğunu anlamıştım. Şimdi burada, bu vahşi ormanda da ortamımın dışında değildim. Bunun garip olduğunu düşündüm.

Saçlarımın uçları çıplak omuzlarıma değince hoş, gıdıklanmaya benzer bir his duydum. Havadaki esinti de tüylerimi ürpertmeye meme uçlarımı dimdik yapmaya yetecek kadar serindi. Kendi kendime gülümseyerek içimden, böyle olacağını düşünmemiştim, dedim. Kendimden geçmeden evvel elbiselerimi çıkarmamış olduğumdan emindim.

Kalın battaniyeyi çektim ve karnımla uyluklarımda kurumuş kan lekeleri gördüm. Bacaklarımın arasında nemli bir sızıntı hissettim ve parmağımla yokladım. Sütümsü, misk kokulu, bana ait olmayan bir şeydi bu.

Bu, rüyamın gölgesini geri getirmeye yetmişti - ya da benim öyle olduğunu düşündüğüm her neyse onu; ayının geceden karanlık ve kan peşindeki devasa bedeni üzerime yığılıyor, rüyayla ağırlaşmış uzuvlarımı kımıldatmamı engelliyordu. O bana sokularak yumuşak postunu göğüslerime sürter, sıcak nefesini üzerime üfler ve bir canavardan beklenmeyecek denli nazik şekilde beni dürtüklerken ben ölü taklidi yaparak yerde yatıyordum.

Sonra bir anlığına zihnim açıldı; tenime değen ve önce soğuk sonra sıcak bir his veren çıplak insan teni, usulcacık sarhoşluğun kollarına kaymam, yavaş ve kuvvetli birleşmemiz, tatminden uykuya kayışımız… ve kulaklarımda Gaelce mırıltılar.

Aşağıya baktım ve omzumda çilek rengi, hilale benzeyen bir ısırık izi gördüm.

“Hâlâ uyumana şaşmamalı,” dedim suçlayıcı bir tonda. Güneş yanağının kıvrımına vurmuş, çalı çırpıya değen bir kibrit gibi yüzünün o yanındaki kaşını aydınlatmıştı. Gözlerini açmadı ama cevap olarak yüzünde yavaş, tatlı bir gülümseme yayıldı.

Kızılderililer bize, yağlı deriye sıkıca sarılarak rakun ve kokarcaları uzak tutmak için yakınlardaki bir ağacın dallarına asılmış bir porsiyonluk ayı eti bırakmıştı. Kahvaltının ve deredeki hızlı bir banyonun ardından, Jamie güneşe ve dağlara bakarak yön tayin etti.

"Buradan," dedi, uzaklardaki mavi zirveyi işaret ederek. "Kısa olanıyla yaptığı çıkıntıyı görüyor musun? Sırtın öte yanı, anlaşmayla yeni belirlenen Kızılderili toprakları."

"Yani gerçekten biri buraların haritasını mı çıkarmış?" İnanamaz gözlerle sabah sisiyle dolu vadilerden yukarı testere ağzı gibi uzanan dağların manzarasına baktım. Dağlar önümüzde siyahî yeşilden maviye ve mora doğru renk değiştiren bitmek bilmez bir dizi serap gibi uzanıyordu; en uzak zirveler siyahtı ve billur gibi gökyüzüne doğru iğne sivriliğiyle yükseliyordu.

"Ah, öyle." Eyerine atladı, atının başını güneş ışığı omzuna düşecek şekilde çevirdi. "Hangi toprakların üzerine yerleşmek üzere alınabileceğinden emin olmak için buna mecburdular. Biz Wilmington'dan ayrılmadan önce sınırların geçtiği yerlerden iyice emin oldum. Myers de aynısını söyledi; en yüksek zirvenin bu tarafı. Dün bizle yemek yiyen arkadaşlara da sormayı düşündüm, ama sadece onların da böyle düşündüğünden emin olmak adına." Aşağıya doğru bakarak bana sırıttı. "Hazır mısın, Sassenach?"

"Hem de tümüyle," diye onu temin ettim ve atımı onu izlemek üzere yönlendirdim.

Gömleğini ya da ondan geriye kalan ne varsa onu derede yıkamıştı. Lekeli paçavra kuruması için eyerinin arkasına asılıydı ve üstünde pantolonu, şalını umarsızca beline sarmış, yarı çıplak bir şekilde at biniyordu. Ayının saldırısından kalan uzun çizikler, açık renkli teninde siyah görünüyordu fakat belirgin bir iltihaplanma yoktu ve at binmedeki rahat hareketlerine bakılırsa yaralar ona pek sıkıntı yaratmıyordu.

Gördüğüm kadarıyla başka herhangi bir sorunu da yoktu. Her zamanki uyanık tavrı yerindeydi; bu tavır genç bir oğlan çocuğu olduğu zamanlardan beri hep onunlaydı. Ama geceleyin üstünden bir ağırlık kalkmıştı. Bunun belki gece bir araya geldiğimiz üç avcıdan kaynaklandığını düşündüm. Vahşilerle ilk karşılaşmamız ikimiz için de güven verici olmuştu, ve Jamie'nin her ağacın ardında gizlenen eli baltalı yamyamlar hakkındaki öngörüsü ciddi biçimde geçerliliğini yitirmişti.

Belki de bunun sebebi ağaçların ya da dağların ta kendisiydi. Kıyıdaki düzlüklerden uzaklaştıkça ruhu hafiflemişti. Onun bu belirgin hazzını ben de paylaşıyordum; bununla birlikte bu hazzın bizi götürebileceği yere dair

giderek büyüyen bir korku duyuyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde bayırlar o kadar sık ormanlarla kaplandı ki atla ilerlemek imkânsızlaştı. Yükselen, karşısında yeşiller ve kahverengilerle bezeli baş döndürücü yoğunlukta dallar bulunan büyük bir kaya parçasına bakınca, atların aşağıda kalmasının daha iyi olacağına kanaat getirdim. Kenarında bolca otun yükseldiği bir akarsu kenarında atların bacaklarını birbirine bağladık ve lanet olası ilkel ormanın içine doğru ileri ve yukarı istikamette ilerlemeye başladık.

Devasa ağaç gövdeleri öyle bir yükseliyordu ki en alçak dalları bile başımın yedi-sekiz metre üstünde kalıyordu. Hava rutubetliydi, serin fakat bereketli; mokasenlerim yüzyıllardır birikmiş kara ve çürümüş yapraklara ses çıkarmadan gömülüyordu. Bir dere kenarındaki yumuşak çamurdaki kendi ayak izim gözüme, bir dinozorun izi kadar garip görünmüştü.

Önümüzde bir başkasını görmek üzere bir zirveye çıktık, onun gerisinde ise bir diğeri vardı. Ne aradığımız ya da onu bulduğumuz zaman nasıl anlayacağımızı bilmiyordum. Jamie yorulmak bilmez dev adımlarıyla ilerliyor ve her şeyi iyice gözlemliyordu. Ben ise onu izliyor, ara sıra durup göz kamaştırıcı bir bitki ya da kök topluyor, hazinelerimi kemerimdeki çantaya yerleştirirken manzaranın tadına varıyordum.

Bir zirvenin ardına geçtiğimizde yolumuz koca bir çalılık tarafından kapandı. Koyu renk kozalakların arasında, uzaktan çıplakmış gibi görünen fakat yaklaştıkça, bir sepetin dokuması kadar sık dallarıyla geçilemez bir fundalık oluşturan bir kalmi ağacı koruluğuydu bu.

Geldiğimiz yolu geri gittik, aşağı doğru döndük ve kokulu dev köknarların arasından çıkıp güneşte sararmış çimen ve çayırotu kümelerini geçtik. En sonunda, yeniden küçük ve isimsiz bir nehre bakan meşelerin arasına daldık.

Birdenbire beliren ağaçların gölgesi serindi, rahat bir nefes alabilmek için ensemdeki saçları kaldırıp iç geçirdim. Beni duyan Jamie geri döndü, gülümsedi ve onu izlerken ucundan tutmam için bir dal uzattı.

Fazla konuşmuyorduk, tırmanmak için gereken nefesin dışında, dağın kendi de insanı suskunluğa itiyordu; her yerde gizli yeşillikleriyle burası İskoçya'nın kadim dağlarının pırıl pırıl bir tohumu gibiydi. Ormanlarla kaplı bu tepeler, ebeveynleri sayılabilecek o çorak siyah kayalıkların iki misli yüksekliğindeydi. Yine de azametleri insanı sessizliğe itiyor ve aynı şekilde büyüleyicilik vaat ediyordu.

Burada toprak iki karış yaprakla kaplıydı; bu yumuşak ve süngersi bir zemin sağlıyordu ve ağaçların arasındaki boşluklar, o koca ağaçların arasından

geçenler birdenbire başka bir gerçeklik boyutuna ulaşacakmış gibi bir yanılsama yaratıyordu.

Jamie'nin saçları ara sıra düşen günışığı ile ormanın gölgeleri içinde izlenecek bir meşale gibi parıldıyordu. Gerçi saçları yıllar içinde koyu ve derin bir kestane rengine doğru kaymıştı ama güneşin altında uzun günler boyunca yürümek ve ata binmek, onların rengini bakırdan alevli bir taca benzeyecek şekilde soldurmuştu. Saçlarını bir arada tutan ipi kaybetmişti; durup da yüzüne düşen nemli kalın bukleleri geriye itince, bir şakağının üstünde belirmeye başlayan beyaz izi gördüm. Abandawe mağarasında aldığı bir kurşun yarasının anısı olan bu iz, normalde koyu kızıl saçlarının arasında pek göze çarpmazdı;

Havanın sıcaklığına rağmen, hatırladıklarım yüzümden hafifçe ürperdim. Haiti'yi ve onun vahşi gizemlerini toptan unutmayı çok isterdim ancak bu konuda pek umudum yoktu. Bazen uykumda mağaradaki rüzgârın sesini duyuyordum.

Her yerden akıp duran sular nedeniyle üstü yosun ve likenlerle kaplı, granitten düz bir kayaya tırmandık. Sonra bacaklarımıza sürten uzun otların arasından bir bayır inerek kalmi ağaçlarının ve kalın yapraklı ormangüllerinin yanından geçtik.

Devrilmiş ağaç gövdelerinin üstünde, kızıl ve siyah renkte parıldayan mükemmel mantarlar ve küçük orkideler gibi doğa harikaları ayaklarımızın dibindeydi. Suların üzerinde uçuşan yusufçuklar siste kaybolan seyyar mücevherlere benziyordu.

Bolluktan başım dönmüş, güzellikten büyülenmiştim. Jamie'nin yüzünde uyuduğunu bilip de uyanmayı istemeyen birinin ifadesi vardı. Ne çelişkidir ki kendimi daha iyi hissettikçe kötüleşiyordum; mutluluk ve korku yan yanaydı. Burası onun mekânıydı ve şüphesiz bunu o da benim kadar hissediyordu.

Öğleden sonranın ilk saatlerinde durup dinlenmek ve doğal bir boş arazinin kenarındaki küçük bir kaynaktan su içmek için durduk. Akçaağaçların altındaki zemin, aralarında ansızın kırmızı lekeler yakaladığım koyu yeşil yapraklardan bir halıyla kaplıydı.

"Yaban çilekleri!" dedim sevinçle.

Çilekler koyu kırmızı renkte ve küçüktü, aşağı yukarı başparmak boğumum boyunda. Modern bahçecilik standartlarına göre ekşi, hatta neredeyse acı sayılabilirlerdi ama yarı pişmiş soğuk ayı eti ve taş gibi sert mısır peksimetlerinden oluşan bir öğünde yenilince tatları harika geliyordu. Ağzımda lezzet patlamaları ve dilime keyif veren bir aroma vardı.

Leke yapacaklarını umursamadan pelerinime avuç avuç çilek doldurdum. Çam reçinesi, is, çürümüş yaprak ve toprak lekelerinin yanında biraz çilek suyu neydi ki? İşim bittiğinde parmaklarım çilek suyundan yapış yapıştı; karnım iyice doymuş, ağzımın içi ise çileklerin asitli tadıyla sanki zımparalanmış gibi olmuştu. Yine de hâlâ bir çilek daha almak için uzanmak konusunda kendime engel olamıyordum.

Sırtını bir çınara yaslamış olan Jamie'nin gözkapakları, öğleden sonra güneşi karşısında yarı yarıya inmişti. Işık, ufak açıklığın içine bir kaba dolar gibi durgun ve şeffaf biçimde doluyordu.

"Burayı nasıl buldun, Sassenach?" diye sordu.

"Bence güzel, sence de öyle değil mi?"

Aşağıya, ağaçların arasındaki hafif eğimli ve üzeri çayırotuyla yabani saman kaplı bir toprak parçasına bakarken başıyla onayladı.

"Düşünüyorum," dedi Jamie biraz tuhaf bir havayla. "Şu anda ormanda bahar hüküm sürüyor. Şu aşağıdaki çayır için başlangıçta birkaç damızlık yeter, sonra ise nehrin yakınındaki toprak temizlenip ekilebilir. Burada toprağın eğimi suyun süzülmesi açısından uygun. Bak şurada ise…" Hayallere kapılmış halde ayağa fırlayarak parmaklarıyla işaret etti.

Dikkatle baktım; bana kalırsa burası son birkaç günde geçtiğimiz ağaçlıklı sarp bayırlardan ve otlarla dolu geçitlerden pek de farklı değildi. Ama Jamie'nin çiftçi gözüyle bakılacak olursa ağaçların gölgesinden tarlalar, çitler ve evler tıpkı peri masallarındaki yaratıklar gibi beliriyordu.

Mutluluk Jamie'den bir kirpinin dikenleri misali fışkırıyordu. Kalbim göğsümde kurşun gibi ağırdı.

"O halde buraya yerleşelim mi diyorsun? Valinin teklifini kabul mü edelim?"

Kurgularına birdenbire son vererek bana baktı.

"Yapabiliriz," dedi. "Eğer- "

Konuşmayı kesip yana, bana doğru baktı. Güneşin altında o kadar kızarmıştı ki rengini değiştiren utangaçlık mı yoksa güneş miydi anlayamıyordum.

"İşaretlere hiç inanır mısın, Sassenach?"

"Ne tür işaretler?" diye temkinle sordum.

Cevap olarak eğilip yerden bir filiz kopardı ve onu elime bıraktı. Koyu yeşil yaprakları Çin yelpazeleri gibi yuvarlaktı, ince bir sapın ucunda bembeyaz bir

çiçek, bir diğer uçta ise ucu kırmızı, üst kısmı soluk renkli yarı olgun bir çilek vardı.

“Bu. Bu bizim, görüyor musun?” dedi.

“Bizim mi?”

“Yani Fraserlar’ın,” diye açıkladı. İri ve kaba saba parmağıyla çileği nazikçe dürttü. “Çilekler her zaman klanımızın simgesi olmuştur. Zaten ismimiz de bu anlama gelir; Mösyö Freseliere diye biri Fransa’dan Kral William’la birlikte gelmiş ve İskoç dağlarındaki toprakları ele geçirmiş.”

Kral William. Bu, Fatih William idi. Fraserlar belki İskoç klanlarının en eskisi değildi, ama yine de seçkin bir kökene sahiptiler.

“Baştan beri savaşçıydınız, değil mi?”

“Ve de çiftçi.” Gözlerindeki şüphe yerini bir gülümsemeye bırakmıştı.

Ne düşündüğümü söylemedim, ama bu düşüncenin onun zihninde de yer bulduğundan emindim. Artık Fraser klanından geriye, dağılmış parçalardan başka bir şey kalmamıştı. Klanları Culloden’da ezip geçmişlerdi, liderleri savaşlarda katledilmiş ya da yasalar sonucu öldürülmüştü.

O ise şalının içinde, İskoç çeliğinden hançeri yanında sarkar şekilde burada dikilmiş duruyordu. Hem savaşçı hem de çiftçi. Ayağının altındaki İskoç toprağı değildi belki ama soluduğu özgür bir havaydı ve saçının bakır buklelerini havalandıran da dağ rüzgârıydı.

Büyümekte olan kaygımla savaşarak ona gülümsedim.

“Freseliere mi? Bay Çilek mi? Onları yetiştiriyor muymuş yoksa sadece yiyor muymuş?”

“Belki biri, belki her ikisi,” dedi kuru bir sesle, “belki de sadece kızıl saçlıydı, olamaz mı?”

Güldüm, o ise şalının iğnesini açarak yanıma oturdu.

“Bu nadir bulunan bir bitkidir,” dedi, elimdeki filize dokunarak. “Çiçekler, meyve ve yaprakların hepsi bir arada. Beyaz çiçekler onuru, kırmızı meyve ise cesareti simgeler - yeşil yapraklar ise sadakati.”

Ona bakarken boğazım düğümlendi. “Haklılarmış,” dedim.

Elimi elinin içine alarak küçük sapı tutan parmaklarımı sarmaladı.

“Meyvesi de kalp biçiminde,” dedi yumuşak bir sesle ve beni öpmek için eğildi.

Gözyaşlarım dökülmek üzereydi; en azından artık ağlamak için bir bahanem vardı. Onları sildi, sonra ayağa kalkarak kemerini çözdü ve şalı katmanlar halinde ayaklarının dibine düştü. Sonra gömleğiyle pantolonunu çıkarıp bana gülümsedi.

“Burada kimse yok,” dedi. “Bizden başka kimse.”

Bunu söylemesi yersiz gibiydi ama ne kastettiğini anlıyordum. Günlerdir ıssızlık ve türlü tehditlerle kuşatılmıştık. Küçücük ateşimizin ışığından ötesi hep vahşi doğaydı. Burada ise yeniden tek başımızaydık, buranın bir parçasıydık ve gün ışığında vahşi doğayı uzağımızda tutmak zorunda değildik.

Elini kaldırıp bana uzatarak, “Eski zamanlarda insanlar tarlalara bereket vermek için bunu yaparmış,” dedi.

“Ben tarla falan görmüyorum.” Görmek istediğimden de emin değildim. Yine de geyik derisinden gömleğimi sıyırdım ve el yapımı sutyenimin düğümünü çözdüm. Beni takdirle izliyordu

“Ee, önce birkaç ağaç kesmemin şart olduğuna şüphe yok, ama bu bekleyebilir, değil mi?”

Pelerinlerden ve şaldan bir yatak yaptık, üstüne çıplak uzandık; sarı otların arasında yabani çilek kokuları içinde tenimiz tenimize değdi.

Dünyevi hazların bahçesinde çok uzun bir sure ya da belki yalnızca bir an boyunca birbirimize değdik. Dağda aklıma düşen kötü düşünceleri uzaklaştırdım ve yapabildiğim süre boyunca Jamie’nin hazzını paylaşmaya karar verdim. Onu sıkıca kavradım, o da derin bir nefes alarak kendini sertçe bana doğru bastırdı.

“Yılan olmasa cennet neye benzerdi ki?” diye mırıldandım parmaklarımla okşarken.

Gözleri mavi üçgenlere dönüştü, o kadar yakınımdaydılar ki gözbebeklerinin siyahını görebiliyordum.

“Sen de benimle yiyecek misin, *mo chridhe*? İyiyi ve kötüyü gösteren bilgelik ağacının meyvesinden?”

Cevap olarak dilimin ucunu onun alt dudağı boyunca gezdirdim. Havanın gayet sıcak ve hoş olmasına rağmen parmaklarımın altında titredi.

“*Je suis prest*[13],” dedim. “*Monsieur Freseliere*.”

13Fr. Hazırım.

Başını eğdi ve olgunlaşmış küçük çilekler gibi şişmiş olan meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

"*Madame Freseliere,*" diye fısıldadı cevaben. "*Je suis d votre service*[14]."

14Fr. Hizmetinizdeyim.

Sonra meyve ve çiçekleri paylaştık, yapraklar da hepsinin üstünü örttü.

Sarmaş dolaş bir halde mayışıp kalmıştık. İlk gölgeler ayaklarımıza değene dek sadece üstümüze konan sinekleri kovalamak için hareket ettik. Jamie sessizce kalktı ve uyuduğumu düşünerek üstüme bir pelerin örttü. Giyinirken çıkardığı usulca hışırtıları ve çimenlerdeki yürüyüşünü duydum.

Yatarken döndüm ve onu biraz ilerde, ormanın kenarında durmuş oradan aşağı, nehre doğru inen araziye baktığını gördüm.

Üstünde sadece buruş buruş olmuş ve kan lekeleriyle dolu şalı sarılıydı. Çözülüp omuzlarına dökülmüş saçlarıyla, gerçekte olduğu vahşi İskoç gibi görünüyordu. Onun için birer tuzak olduğunu düşündüğüm ailesi ve klanı, onun gücüydü. Benim kendi gücüm olduğunu düşündüğüm yalnızlığım ve hiçbir bağım olmaması ise benim zayıflığımdı.

Yakın olmanın hem iyi hem de kötü yanlarını biliyordu ve her şeyi geride bırakacak, güvenliğe dair tüm kavramları terk edecek ve tek başına yola koyulacak güce sahipti. Kendi kendine yetmekle bu kadar övünen ben ise, tekrar yalnız kalma düşüncesine dayanamıyordum.

Çözümü hiçbir şey söylememekte, anı yaşamakta ve önüme gelen her şeyi kabul etmekte bulmuştum. Ama an işte buradaydı ve ben onu kabullenemiyordum. Başının kararlılıkla kalktığını gördüm, aynı anda gözümün önüne soğuk taşa kazınmış adı geldi. Panik ve çaresizlikle doldum.

Sanki sessiz çığlığımı duymuş gibi başını bana çevirdi. Yüzümde ne gördüyse, hızla yanıma geldi.

"Ne oldu Sassenach?"

Gözünün önünde yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Korkuyorum," deyiverdim.

Hızla tehlike var mı diye etrafına baktı. Bir eli bıçağına uzandı ama kolunu tutarak durdurdum onu.

"Öyle değil. Jamie, tut beni. Lütfen."

Beni göğsüne bastırdı ve peleriniyle beni örttü. Hava hâlâ sıcak olsa da titriyordum.

“Her şey yolunda,*a nighean donn*[15]” diye mırıldandı. “Ben buradayım, neden korkuyorsun ki?”

15 Gal. Kahverengi saçlı kadınım.

“Senden,” dedim ve sıkıca sarıldım. Kalbi kulağımın tam altında güçlü ve düzenli bir şekilde atıyordu. “Buradan. Seni burada düşünmek, buraya geldiğimizi düşünmek- ”

“Korkuyor musun?” diye sordu. “Neden, Sassenach?” Beni tutan kolları sıkılaştı. “Evlendiğimizde, seni her zaman koruyacağımı söylemedim mi?” Beni daha da yakınına çekerek başımı omuz kıvrımına oturttu.

“O gün sana üç şey verdim,” dedi yumuşakça. “Adımı, ailemi ve seni korumak üzere bedenimi. Bunlar her zaman senin olacak, Sassenach ve ikimiz de yaşadığımız sürece böyle. Nerede olursak olalım. Seni aç ya da soğukta bırakmayacağım; hiçbir şeyin asla sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Bunların hiçbirinden korkmuyorum. Öleceğinden korkuyorum Jamie ve ölürsen dayanamam, gerçekten dayanamam!”

Şaşkınlıkla biraz geri çekildi ve yüzüme baktı. “Sana hizmet etmek için elimden geleni yaparım, Sassenach,” dedi, “ama bu konuda gereken her şeye sahip olmadığımı düşünebilirsin.” Yüzü ciddiydi ancak ağzının bir kenarı önlenemez şekilde kıvrılmıştı.

Bunu görünce dayanamadım. “Gülme!” dedim öfkeyle. “Sakın güleyim deme!”

Yüzünü düzeltmeye çalışarak, “Ah, gülmüyorum,” diye temin etti beni.

“Gülüyorsun!” diyerek göğsüne yumruk attım. İşte şimdi gülüyordu. Bir kez daha, bu sefer daha sert yumruk attım ve bir de baktım ki artık onu ciddi ciddi yumruklamaya başlamışım. Yumruklarım daha sert inmeye başladı, şalının üzerinden *pat pat* sesler geliyordu. Elimi yakalamak için uzandı ama eğilip başparmağını ısırdım. Bir çığlık atıp elini hızla geri çekti.

Bir anlığına diş izlerini kontrol edip sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı. Gözlerinde hâlâ neşe okunuyordu ama piç kurusu en azından artık gülmeyi bırakmıştı.

“Sassenach, neredeyse bir düzine defa ölümden döndüğümü gördün ve kılın

bile kıpırdamadı. Şimdi, ben hasta bile değilken neden böyle davranıyorsun?”

“Kılım mı kıpırdamadı?” Hayretle baktım ona. “Mahvolmadığımı mı sanıyorsunun?”

Eğlenirmiş gibi bakan gözlerle beni süzerken parmak eklemlerinden birini üstü dudağına sürttü. “Ah. Tamam, elbette umursadığını düşündüm. Ama itiraf edeyim, bu şekilde olduğu hiç aklıma gelmezdi.

“Gelmezdi tabii! Gelseydi de bir şey fark etmezdi zaten. Sen, seni… seni İskoç!” Ona söylemek için aklıma gelen en kötü şey buydu. Diyecek başka bir şey bulamayarak arkama döndüm ve sağlam adımlarla uzaklaştım.

Ne yazık ki çimenin içinde yalınayak giderken ayaklarını yere vurmanın pek bir etkisi olmuyordu. Keskin bir şeye bastım, küçük bir çığlık attım ve durmak zorunda kalmadan evvel ancak birkaç adım atabildim.

Bir çeşit pıtrağın üzerine basmıştım; yarım düzine lanet diken ayak tabanıma saplanmış, küçük deliklerden oluk oluk kan akıyordu. Dikkatle tek ayağımın üstünde dengede durdum ve sessizce küfrederek onları çıkarmaya çalıştım.

Tökezledim, neredeyse düşüyordum. Güçlü bir el beni dirseğimin altından yakaladı ve doğrulttu. Dirseğimi onun elinden çekip topuklarımın üstünde dönerek, bu kez çok daha dikkatli bir şekilde geriye, giysilerimi bıraktığım yere doğru yürüdüm.

Pelerini yere bırakıp, olabildiğince vakur bir halde giyinmeye çabaladım. Jamie doğruldu ve kolları çaprazlanmış şekilde, yorum yapmadan beni izledi.

Pantolonumu tutan ipi çekiştirirken parmaklarıma bakarak, “Tanrı Adem’i cennetten attığında, en azından Havva onunla gitti,” dedim.

Düşünceli bir suskunluğun ardından, “Evet, bu doğru,” diye onayladı. Ona tekrar vurup vurmayacağımı anlamak için bana yan yan baktı.

Yüz ifademi görünce, “Ah, bu sabah topladığın bitkilerin hiçbirini yemedin, Sassenach, değil mi? Yo, sanmıyorum,” diye hızlıca ekledi. “Öylesine sordum. Myers, buradaki bazı bitkilerin insana kötü olaylarla dolu kâbuslar gördürttüğünü söylemişti.”

“Ben kâbus görmüyorum!”

İç çekti. “Neden bahsettiğini bana söyleyecek misin, Sassenach? Yoksa öncesinde bana biraz daha mı acı çektireceksin?”

Ona bakarken içimden, gülmekle onun kafasına sert bir şeyler geçirmek arasında gidip geliyordum. Sonra bir çaresizlik dalgası hem gülme hem de

kızgınlık hislerimi bastırdı. Omuzlarım teslimiyetle düştü.

“Senden bahsediyorum,” dedim.

“Benden mi? Niye?”

“Çünkü lanet İskoçyalının tekisin ve tek umursadığın onur, cesaret ve sadakat. Ve biliyorum ki buna karşı elinden bir şey gelmez, gelmesini ben de istemem zaten. Ama bu, lanet olsun ki senin İskoçya’ya gidip ölmene neden olacak ve bu konuda da yapacak bir şey yok!”

Bana kuşku dolu bir bakış attı.

Tamamen çılgınca bir laf etmişim gibi, “İskoçya mı?” dedi.

“İskoçya! Lanet mezarın işte orada!”

Bir elini yumuşakça saçlarının arasından geçirirken burnunun üzerinden bana baktı.

“Ah,” dedi sonunda. “Şimdi anladım. Eğer İskoçya’ya gidersem orada kesinlikle öleceğimi düşünüyorsun, çünkü gömülü olduğum yer orası. Öyle mi?”

Konuşmak için fazlasıyla bitkin halde başımı salladım.

“Hmm. Peki neden İskoçya’ya gideceğimi düşündün?” diye sordu dikkatle.

Gözlerimi ona hiddetle dikip çevremizde uzanıp giden vahşiliğe doğru kolumu savurdum.

“Buraya gelecek yerleşimcileri başka nereden bulacaksın ki? Elbette İskoçya’ya gideceksin!”

O da aynı şekilde hiddetle bana baktı.

“Tanrı aşkına, bunu nasıl yapacağımı düşünürsün, Sassenach? Mücevherler bende olsa belki yapardım ama ya şimdi? İskoçya’ya uçarak mı gideceğim? Peki geri gelirken insanları peşimden nasıl getireceğim, suyun üstünde mi yürüyecekler?”

“Sen bir şeyler düşünürsün,” dedim çaresizce. “Hep yaparsın zaten.”

Bana garip garip baktı, sonra başını çevirdi ve cevap vermeden önce bir süre durdu.

“Benim yüce Tanrı olduğumu düşündüğünü bilmiyordum, Sassenach,” dedi en sonunda.

“Düşünmüyorum,” dedim. “Belki Musa olabilirsin ama.” Sözcüklerimiz

alaycıydı, ancak ikimiz de şaka yapmıyorduk.

Ellerini arkasında kavuşturup biraz uzaklaştı.

Benim kazamın gerçekleştiği yere yaklaştığını görünce, “Dikenlere dikkat,” diye seslendim arkasından. Cevap olarak yolunu değiştirdi ama bir şey demedi. Başı düşüncelerle eğilmiş, açıklıkta aşağı yukarı yürüdü. En sonunda geri gelip önümde dikildi.

“Tek başıma yapamam,” dedi sessizce. “Bu konuda haklısın. Ama yerleşimciler için İskoçya’ya gitmem gerektiğini sanmıyorum.”

“Başka ne yapacaksın?”

“Adamlarım, Ardsmuir’de benimle beraber olan adamlar. Onlar zaten burada.”

“Ama nerede olduklarını bilmiyorsun,” diye karşı çıktım. “Hem onlar buraya yıllar evvel getirildi! Artık bir yerlere yerleşmişlerdir; işlerini güçlerini bırakıp seninle dünyanın ucuna gelmek istemezler!”

Çarpıkça gülümsedi. “Ama sen yaptın, Sassenach.”

Derin bir nefes aldım. Son haftalarda yüreğimde dayanılmaz bir ağırlık yapan korku gitmişti. Bu korkudan kurtulmuş olsam da onun kendisi için belirlediği planın zorlukları yer alıyordu zihnimde. Üç koloniye dağılmış adamların izini sürmek, onları kendiyle birlikte gelmeye ikna etmek ve bir yandan da toprağın temizlenip ekinlerin ekilebilmesi için gereken parayı bulmak. Bu bakir vahşilikte ayak basacak kadar bir yer açmanın dahi ne kadar zor olduğuna hiç değinmiyordum bile…

Yüzümden geçen şüphe ve belirsizlik ifadelerini izlerken gülümseyerek, “Bir şeyler düşüneceğim,” dedi. “Her zaman öyle yapmam mı?”

Tüm nefesimi uzun bir iç çekişle boşalttım.

“Yaparsın,” dedim. “Jamie, emin misin? Teyzen Jocasta-”

Bu olasılığı elinin bir hareketiyle savuşturdu.

“Hayır,” dedi. “Asla.”

Suçluluk içinde duraksadım. “Yapmaman… benim yüzümden mi? Kölelere sahip olmak hakkında söylediklerim yüzünden mi?”

“Hayır,” dedi. Duraksadı, sonra sağ elinin bükülü iki parmağının seğirdiğini gördüm. Bunu o da gördü ve bu hareketi hemen durdurdu.

Başı eğik, sessizce, “Ben bir köle olarak yaşadım, Claire,” dedi. “Tek bir

insan bile, beni efendisi olarak düşünürse dünya üzerinde yaşayamam.”

Uzandım ve elimle onun sakat elini örttüm. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı yaz yağmuru gibi serin ve rahatlatıcı biçimde boşandı.

“Beni terk etmeyecek misin?” diye sordum sonunda. “Ölmeyecek misin?”

Başını hayır anlamında salladı ve elimi sıkıca tutu. “Sen benim cesaretimsin, ben de senin vicdanınım,” diye fısıldadı. “Sen benim yüreğimsin, ben de senin şefkatinim. İkimiz de tek başımıza bütün değiliz. Bunu bilmiyor musun, Sassenach?”

“Bunu biliyorum,” dedim ve sesim titredi. “Bu yüzden bu kadar korkuyorum. Yeniden yarım bir insan olmak istemiyorum, buna dayanamam.”

Islak yanağımdan bir tutam saçı çekerek beni kollarıyla sardı; o kadar yakınımdaydı ki nefes alırken göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordum. Sapasağlam, capcanlıydı; kızıl tüyleri çıplak teninin üstünde altın gibi parlıyordu. Ne var ki daha önce de ona böyle sarılmış ve sonra onu yitirmiştim.

Eli yanağıma değdi, cildimin nemliliğine rağmen sıcaktı.

“Ama ikimizin arasında ölümün ne kadar önemsiz bir kavram olduğunu görmüyor musun, Claire?” diye fısıldadı.

Göğsündeki ellerimi yumruk yaptım. Hayır, bunun hiç de küçük bir şey olduğunu düşünmüyordum.

“Beni bıraktıktan sonraki onca zaman, Culloden’dan sonra ölüydüm, değil mi?”

“Öyle olduğunu sanmıştım. Zaten o yüzden…” Derin, kararsız bir nefes aldım, o da başıyla onayladı.

“Bugünden iki yüz yıl sonra, *büyük ihtimalle* ölmüş olacağım, Sassenach,” dedi. Çarpıkça gülümsedi. “Kızılderililer, vahşi canavarlar, veba, yağlı urgan yahut yaşlılıktan olsun… öleceğim.”

“Evet.”

“Ve sen oradayken, kendi zamanında, ben zaten ölüydüm değil mi?”

Tek söz etmeden başımı salladım. Şimdi bile, geriye bakınca ayrılmamızla içine düştüğüm dipsiz boşluğu ve buradan yukarıya doğru santim santim tırmanışımı görebiliyordum.

Onunla birlikte yüzümü hayata dönmüştüm ve geçmişi düşünmenin gereği yoktu. Yere uzandı ve bir sap çimen koparak püsküllerini parmaklarının

arasında ezdi.

Püskülleri göğsünün üzerinde duran parmaklarımın eklemleri üstünde gezdirirken, “ ‘İnsanlar tarladaki otlara benzer,’ ” diye yumuşakça alıntıladı. “ ‘Bugün çiçek açar; ertesi gün solar ve fırına atılır.’ ”

Yeşil ipeksi püskülü dudaklarına götürüp öptü, sonra nazikçe dudağıma dokundurdu.

“Ölmüştüm Sassenach’ım, ama yine de her an seni sevdim.”

Dudaklarımda otun sanki güneş ya da havaymışçasına verdiği gıdıklanma hissi, gözlerimi kapadım.

“Ben de seni sevdim,” diye fısıldadım. “Her zaman seveceğim.”

Ot yere düştü. Gözlerim hâlâ kapalı, bana yaslandığını ve güneş kadar sıcak, hava kadar hafif ağzını benimkine dayadığını hissettim.

“Ben ve sen yaşadığın sürece, biz tek parçayız,” diye fısıldadı. Parmakları bana değdi; saçıma, çeneme, boynuma ve göğsüme. Nefesini soludum, elimin altında etini hissettim. Sonra başımı omzuna dayadım; gücü beni destekliyordu, sözcükleri göğsünde derin ve yumuşakça yankılanıyordu.

“Ve bedenim öldüğünde, ruhum hâlâ senin olacak. Claire, cennete gitme umudumun üzerine yemin ediyorum ki senden ayrılmayacağım.”

Rüzgâr yakındaki kestane ağaçlarının yapraklarını salladı, yaz kokuları çevremizi sarmıştı.

“Hiçbir şey yok olmaz, Sassenach, sadece değişir.”

“Bu termodinamiğin ilk yasasıdır,” dedim burnumu silerken.

“Hayır,” dedi. “Bu inançtır.”

13

14

15

Bölüm 6
Seni Seviyorum

17
Tatilde Eve Dönüş

Inverness, İskoçya

23 Aralık 1969

Adam tren tarifesini onuncu kez kontrol etti, sonra papazın oturma odasının çevresinde huzursuzca dolandı. Daha bir saat vardı. Oda yarı dağınık haldeydi, her yerde karton yığınları vardı. Yeni yıl geldiğinde mekânı boşaltmaya söz vermişti, Fiona'nın tutmak istediği eşyalar dışında.

Salondan geçip mutfağa girdi, oradaki çok eski buzdolabına bir an baktı, aç olmadığına karar verdi ve dolabın kapısını kapadı.

Bayan Graham ile Papaz Efendi'nin Brianna'yı görmelerini ve aynı şekilde kızın da onları görmesini çok istiyordu. Mutfak masasına bakarken, iki yaşlı insanla ergenlik çağındayken yaptığı konuşmayı hatırlayıp gülümsedi. Tütüncü'nün kızına karşı duyduğu çılgınca - ve karşılıksız - aşkın kucağına düştüğü sırada, birinin gerçekten âşık olup olmadığını nasıl anlayabileceğini sormuştu.

"Eğer kendine gerçekten âşık olup olmadığını soruyorsan evlat, o zaman âşık değilsindir." Bayan Graham onu temin ederken karıştırma kabının kenarına kaşıkla kuvvetlice vurmuştu. "Ayrıca pençelerini Mavis MacDowell'ın üzerinden çek, yoksa babası seni öldürür."

"Âşık olduğunda Rog, bunu hemen anlarsın." Papaz Efendi, kekin hamurunu parmaklarken lafa girdi. Bayan Graham tehditkâr bir biçimde kaşığını kaldırınca eğilip savunma pozisyonuna geçti ve güldü. "Genç Mavis'le yaptıklarına da dikkat et çocuk, büyükbaba olacak yaşta değilim."

Doğrusu haklılardı. Brianna Randall'la tanıştığı andan beri bunu biliyordu. Emin olmadığı nokta, Brianna'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğiydi.

Daha fazla bekleyemezdi. Cebindeki anahtarlarını yokladı, merdivenlerden aşağı, kahvaltının hemen ardından beri dışarıda yağmakta olan kış yağmurunun içine doğru koştu. Soğuk duş işe yarar derlerdi. Yine de Mavis'te işe yaramamıştı.

24 Aralık 1969

“Şimdi, erikli puding fırında ısınıyor, sos da tavada,” Fiona tüylü yün şapkasını takarken adama talimatlar veriyordu. Şapka kırmızı, Fiona ise kısaydı; şapkayı takınca bahçe cücesine benziyordu.

“Ateşi çok açma, tamam mı? Ama söndüreyim de deme, yoksa bir daha yakamazsın. İşte, bunlar da yarın pişecek hindiler için gerekli talimatlar, hepsi yazılı. Doldurulup tencereye konmuş haldeler, yanında yenecek sebzeler de buzdolabının içindeki sarı kâsede, doğranmış haldeler; ayrıca…” Elini kot pantolonunun içine daldırdı ve adamın eline, elle yazılmış bir kâğıt parçası tutuşturdu.

Adam kadının başını okşadı.

“Kaygılanma, Fiona,” diye sakinleştirdi onu. “Evi yakmayız, ayrıca açlıktan ölmeyiz de.”

Şüphe içinde kaşlarını çatarak kapıda duraksadı. Dışarıda, arabasının içinde oturan nişanlısı, motordan sabırsızca sesler çıkarıyordu.

“Peki. Siz ikiniz bizle gelmek istemediğinize emin misiniz? Ernie’nin annesi bunu hiç umursamaz, ayrıca ikinizin Noel’de burada tek başınıza kalmanızın doğru olmadığını düşüneceğinden eminim…”

“Kaygılanma, Fiona,” dedi adam, kadını yavaşça kapıya doğru geçirirken. “Biz iyiyiz. Sen Ernie’yle güzel bir tatil geçir ve bizi düşünerek kaygılanma.”

İç çekerek gönülsüzce pes etti. “Evet, sanırım haklısın.” Dışarıdan gelen kısa ve sinirli bir *bip* sesiyle arkasına döndü ve arabaya baktı.

“Geliyorum işte,” diye şikâyet etti. Geriye döndü, gözlerinin içi gülerek Roger’a baktı, kollarını ona doladı ve parmak uçlarında doğrularak onu dudaklarından sıkıca öptü.

Geri çekildi, yüzünde hınzırca bir ifadeyle göz kırparak yüzünü astı. “Bu Ernie’nin işini görür,” diye fısıldadı. “Mutlu Noeller, Rog!” dedi yüksek sesle ve neşeli bir biçimde el sallayıp verandaya zıpladı ve kalçalarını hafifçe sallayarak acelesiz bir edayla arabaya doğru yürüdü.

Motorundan isyankâr sesler çıkan araba, daha Fiona’nın kapısı kapanmadan önce lastiklerinden ciyaklama sesleri çıkararak hareket etti. Verandada durup el sallayan Roger, Ernie’nin özellikle iri bir adam olmadığına memnundu.

Arkasından kapı açıldı ve Brianna’nın kafası dışarı fırladı.

“Üstünde palto olmadan dışarı çıkılır mı hiç?” diye sordu. “Hava buz gibi!”

Anlatmak için sabırsızlanarak tereddüt etti. Ne de olsa bu Ernie’de işe yaramıştı. Ama Noel Arifesi’ndeyiz diye hatırlattı kendine. Düşen ısıya ve alçalan gökyüzüne rağmen her yerinde sıcaklık ve karıncalanmalar hissediyordu. Kıza gülümsedi.

“Fiona’yı uğurladım yalnızca,” dedi, kapıyı kapayarak. “Bakalım mutfağı mahvetmeden öğle yemeği yapabilecek miyiz?”

Sandviçleri halledip öğle yemeğinin ardından çalışma odasına döndüler. Oda şimdi neredeyse tümüyle boştu; sadece düzenlenip paketlenmek üzere birkaç raf dolusu kitap kalmıştı.

Roger işin aşağı yukarı bitmiş olmasından sonsuz bir rahatlık duyuyordu. Öte yandan sıcak, karmakarışık çalışma odasının eskisi gibi bomboş hale gelmesi üzücüydü.

Papaz Efendi’nin büyük masası boşaltılıp garajda depoya kaldırılmış, yerden tavana uzanan raflar kitapların üstlerine bindirdiği muazzam yükten kurtulmuş, mantar kaplı duvar, üzerinde titreşen katmanlarca kâğıttan azat olmuştu. Sonucu hastalıklı ve sert bir çıplaklık olan bu işlem, Roger’a tavuk yolmayı hatırlattı; bunun üzerine gözlerini kaçırdı.

Hâlâ mantara raptiyelenmiş bir kâğıt vardı. Onu en son alacaktı.

“Bunlar ne olacak?” Brianna, elindeki tüylü toz alma aletiyle önündeki masanın üstünde duran küçük kitap yığınına soran gözlerle baktı. Ayaklarının dibinde dizili duran, içleri kitapla yarı dolu kutular farklı yerlere gönderilmek üzere ayrılmıştı: Kütüphaneler, tarih kurumları, Papaz Efendi’nin arkadaşları, Roger’ın kişisel kullanımı.

Adama en üstteki kitabı uzatırken, “İmzalılar ama belli birinin adına yazılmış değiller,” dedi kadın. “Sende babana imzaladığı set var ama bunları da istiyor musun? İlk basımlar.”

Roger ellerindeki kitabı çevirip baktı. Frank Randall’ınkilerden biriydi; yazıları güzelce dizilmiş ve akademik içeriğine uygun şekilde ciltlenmiş hoş bir kitap.

“Onları sen almalısın, öyle değil mi?” dedi Roger. Bir cevap beklemeden kitabı özenle bir sandalyenin üzerinde durmakta olan küçük bir kutuya koydu. “Ne de olsa senin babanın eseri.”

“Bende var zaten,” diye karşı çıktı Brianna. “Tonlarca. Kutular ve kutular.”

“Ama imzalı değiller, değil mi?”

“Şey, hayır.” Brianna kitaplardan bir diğerini çekti ve üzerinde kararlı ve eğik bir el yazısıyla *Tempora mutantur nos et mutamur in Mis - F. W. Randall* yazan giriş sayfasını açtı. Bir parmağını yumuşakça imzanın üzerinde gezdirdi.

“*Zaman değişiyor, biz de onunla birlikte*. Onları istemediğine emin misin, Roger?”

“Kesinlikle,” dedi ve gülümsedi. Eliyle etraflarında saçılı duran kitapları gösterdi. “Kaygılanma, eksiğim yok.”

Brianna güldü ve kitapları kendi kutusuna koydu, ayrılıp sıralanmış kitapları paketlemeden önce onların tozunu alma işine geri döndü. Çoğu kırk yıldır hiç temizlenmemişti, üstelik bu işe gönüllü olmuştu ve uzun parmakları ile kol ağızları kirden neredeyse siyaha dönmüştü.

“Burayı özlemeyecek misin?” diye sordu kadın. Bir tutam saçı gözlerinin önünden çekti ve geniş odayı eliyle gösterdi. “Burada büyüdün, değil mi?”

“Evet,” diye cevapladı Roger, dolu bir kartonu üniversite kütüphanesine gidecek kutu yığınının üzerine koyarken.

“Sanırım burada yaşayamazdın zaten,” diye onayladı Brianna pişmanlıkla. “Çünkü çoğu zaman Oxford’da olman gerekiyor. Ama satman şart mı?”

“Satamam ki burası bana ait değil.” Ekstra büyük bir kartonu almak için durdu ve ayağa kalkarken gayretle homurdandı. Aksayarak odayı geçti ve kutuyu yığının üzerine bıraktı, kutudan çıkan tok sesle beraber alttaki kutulardan tozlar yükseldi.

“Vay be!” Roger gülümseyerek nefes verdi. “Bunu kaldıracak tarihçilere kolay gelsin.”

“Ne demek yani, senin değil?”

“Dediğim gibi,” diye cevapladı, açıklayıcı bir sesle. “Benim değil. Ev ve arazi kiliseye ait; babam burada neredeyse elli yıl yaşadı ama onun değildi. Kilise meclisine ait. Yeni papaz istememiş, kendi parası ve modern bir evde yaşamak isteyen bir karısı varmış, meclis de burayı satılığa çıkarmış. Tanrı yardımcıları olsun, Fiona ve Ernie de alıyorlar.”

“Tek başlarına mı?”

“Çünkü ucuz. Buna şaşmamalı,” diye de ekledi. “Fiona bir sürü çocuk istiyor. Doğrusu burada bir ordu dolusu çocuğa yetecek yer var.” Viktoryan döneminde çok çocuk sahibi olan başkanlar için tasarlanmış olan evde, hâlâ eski inşa tarzında bırakılmış olan kullanışsız banyo hariç on iki oda vardı.

“Düğün Şubat ayında, o yüzden temizliği Noel’de bitirmem gerekiyor. Temizlikçilere ve boyacılara zaman kalsın diye. Yine de seni tatilinde çalışmak zorunda bıraktığım için çok üzgünüm. Belki pazartesi Fort William’a gideriz, ne dersin?”

Brianna bir kitap daha aldı ama hemen kutuya koymadı. “Yani yuvan ebediyen gidiyor,” dedi yavaşça. “Fiona’nın alacağına sevinsem de yine de bu bana doğru gelmiyor.”

Roger omuzlarını silkti. “Zaten Inverness’a yarleşmeyi düşünmüyorum,” dedi. “Ve ayrıca burası bizim ata toprağımız falan değil.” Çatlamış yer muşambasını, dökülmüş boyaları ve yukarıdaki çok eski apliği gösterdi. “Burayı müze yapıp gezenlerden ikişer dolar alacak halim yok.”

Brianna buna gülümsedi ve düzenleme işine geri döndü. Yine de düşünceli görünüyordu; kalın kırmızı kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Sonunda elindeki son kitabı da bir kutuya koydu, esnedi ve iç çekti. “Papaz Efendi’nin de neredeyse benim ailem kadar kitabı varmış,” dedi. “Annemin tıp kitapları ve babamın tarihi şeyleri dışında bıraktıklarından da bir kütüphane çıkar. Eve geri döndüğüm zaman hepsini düzenlemek herhalde altı ayımı alır.” Hafifçe dudağını ısırdı, sonra bir paket bandı rulosu almak için döndü; bandı tırnağıyla açtı. “Emlakçıya evi yazın satılığa çıkarabileceğini söyledim.”

“Seni rahatsız eden bu mu?” diye sordu Roger yavaşça. “İçinde büyüdüğün evden kopmak, yuvanın sonsuza dek gitmesi?”

Bir omzu hafifçe kalktı, gözleri hâlâ bandın üzerindeydi.

“Eğer sen buna dayanabiliyorsan, sanırım ben de yapabilirim. Ayrıca,” diye devam etti, “bu o kadar kötü değil. Annem neredeyse her şeyi halletti. Bir kiracı bulup evi bir yıllığına kiraya verdi, böylece benim de ev orada boş boş dururken ne yapacağımı düşünerek kaygılanmak zorunda kalmadan düşünecek zamanım oldu. Ama evi tutmak aptalca, içinde tek başına yaşamam için fazlasıyla büyük.”

“Belki evlenirsin.” Laf ağzından düşünmeden çıkıvermişti.

“Sanırım yapmalıyım,” dedi Brianna, ona yan yan baktı, ağzının yanı keyiften olması muhtemel bir şekilde kıvrılmıştı. “Belki bir gün. Peki ya kocam Boston’da yaşamak istemezse?”

“Çocuk istiyor musun?” diye sordu Roger birdenbire. Daha önce sormayı düşünmemişti ama istiyor olmasını deli gibi arzuluyordu.

Bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra güldü. “Tek çocuklar genellikle büyük aileler ister, değil mi?”

“Bilemem,” dedi Roger. “Ama ben istiyorum.” Kutuların arasından eğildi ve onu aniden öptü.

“Ben de,” dedi Brianna. Gülünce gözleri çizgi çizgi oldu. Bakışlarını kaçırmadı fakat yüzüne gelen hafif bir kızarıklık, onun baharda olgunlaşmış bir şeftali gibi görünmesine neden oldu.

Çocuk istiyordu, doğru ama tam o anda en çok, çocukların olmasına neden olan şeyi yapmayı istiyordu.

“Belki de bu işi bitirmeliyiz?”

“Ne?” Onun sözcüklerinin anlamını ancak hayal meyal kavrıyordu. “Ah. Tabii. Elbette, sanırım öyle yapmalıyız.”

Yeniden başını eğdi ve onu bir daha öptü, bu kez yavaşça. Muhteşem bir ağzı vardı; geniş, dolgun dudaklı, neredeyse yüzü için fazla büyük ama tam da öyle değil.

Onu belinden kavramıştı Roger, bir eli de ipeksi saçlarında geziniyordu. Ellerinin altındaki boynu pürüzsüz ve yumuşaktı. Hafifçe titredi Brianna, küçük bir teslimiyet belirtisi olarak açılan ağzı aralandı, sonra ocağın önündeki halıya gittiler ve…

Bazı sesler duyunca Roger mahcubiyetle irkilerek hızla başını kaldırdı.

Brianna elini kalbine koyarak, “Kim o?” diye bağırdı.

Çalışma odasının bir duvarı tavandan yere pencerelerle kaplıydı ve kare biçimli, yanakları sakallı bir yüz bu pencerelerden birine yaslanmıştı. Meraktan neredeyse burnu dümdüz olacaktı.

Roger dişlerinin arasından, “Bu postacı, MacBeth,” dedi. “Bu yaşlı sahtekâr ne yapıyor burada?”

Sanki bu sözü duymuş gibi, Bay MacBeth birkaç adım geri gitti. Çantasından bir mektup çıkardı ve oturma odasındakilere doğru neşeyle salladı.

Roger dış kapıya çıktığında Bay MacBeth elinde mektupla verandada bekliyordu.

“Tanrı aşkına, neden posta kutusuna atmadın?” diye sordu Roger. “Ver hadi.”

Bay MacBeth mektubu açıkta tutarak onurunun kırıldığını belirtircesine nefes verdi. Bir yandan da Roger’ın omzunun üstünden Brianna’yı görmeye çalışıyordu.

“Önemli olabileceğini düşündüm tamam mı? Birleşik Devletler’den gelmiş anladın mı? Ayrıca genç hanıma gelmiş evlat, sana değil.” Yüzünü asarak Roger’ın yanından hızla geçti ve Brianna’ya kolunu uzattı.

Sakallı yüzü aptalca bir hal aldı. “Bayan, Kraliçe’nin posta servisinden saygılarla.”

“Teşekkürler.” Brianna’nın yanakları hâlâ pembeydi ama saçlarını düzeltmişti ve gayet kendine hâkim bir ifadeyle MacBeth’e teşekkür etti. Kız mektubu alıp baktı ancak açmak için bir girişimde bulunmadı. Roger, zarfın üstünde kırmızı kalemle, elle yazılmış ileti adresini görmüştü ama zarfla arasındaki mesafe yazılanı görmek için fazlaydı.

MacBeth, “Burada ziyaretçi misiniz Bayan?” diye sordu. “Sırf ikiniz, tek başınıza ha?” Brianna ile konuşurken gözlerini döndürüyor, içten bir merakla aşağı yukarı bakıp duruyordu.

“Ah, hayır,” dedi Brianna ifadesiz bir yüzle. Mektubu ikiye katladı ve kotunun arka cebine sokuşturdu. “Angus Amca bizimle kalıyor; şu anda yukarıda uyuyor.”

Roger yanağının içini ısırdı. Angus Amca, evdeki temizliğin ardından ortaya çıkmış, her yanını güve yemiş oyuncak bir İskoç av köpeğiydi. Ona bayılan Brianna, tozunu aldıktan sonra oyuncağı misafir odasındaki yatağının üstüne koymuştu.

Postacının iri kaşları kalktı. “Ah,” dedi şaşkınlıkla. “Anlıyorum. Sizin şu Angus Amca, o halde o da bir Amerikalı, değil mi?”

“Hayır, o Aberdeen’den.” Burnunun ucundaki hafifçe kızarma sayılmazsa, Brianna’nın yüzünden dürüstlükten başka bir şey okumak mümkün değildi.

Bay MacBeth kendinden geçmişti. “Ah, demek sizin ailede de biraz İskoçluk var! Tabii ya, bu saçlarınızla tahmin etmeliydim. Bir *bonnie, bonnie lass*, kesinlikle şüphe yok.” Artık şehvete çalan duygularından vazgeçmiş, başını takdirle sallıyordu.

“İyi madem.” Roger manalı manalı gırtlağını temizledi. “Sizi işinizden alıkoymak istemeyiz, MacBeth.”

Postacı, “Ah, sorun değil, hiç sorun değil,” diye temin etti onu, dönüp giderken Brianna’ya son bir kez daha bakmaya uğraşarak. “İşleyen demir ışıldar, değil mi tatlım?”

“Şeytan azapta gerek,” dedi Roger kapıyı açarken. “MacBeth, size iyi günler.”

MacBeth yüzünde pis bir sırıtışın gölgesiyle ona baktı. “*Size de* iyi günler, Bay Wakefield.” Yaklaştı, Roger’ın kaburgalarına bir dirsek attı ve fısıldadı: “Eğer amcasının uykusu ağırsa, üstüne bir de iyi geceler!”

***

“Mektubunu okumayacak mısın?” Kızın masaya bıraktığı mektubu alarak ona doğru uzattı.

Hafifçe yüzü kızaran Brianna, mektubu ondan aldı. “Mühim değil, daha sonra bakarım.”

“Özelse, mutfağa gideyim.”

Yüz kızarıklığı arttı. “Değil, önemli bir şey değil.”

Roger tek kaşını kaldırdı. Kız sabırsızlıkla omuz silkti, zarfı yırttı ve içinden tek yapraklık bir kâğıdı dışarı çekti.

“O halde kendin bak. Söyledim sana, önemli bir şey değil.”

Değil, öyle mi? diye düşündü Roger ama yüksek sesle söylemedi. Uzatılan kâğıdı aldı ve ona göz attı.

Gerçekten de pek bir şey değildi, talep etmiş olduğu kaynak kitabın ne yazık ki üniversite kütüphanesi tarafından dışarı verilmediğini ama Edinburgh Üniversitesi’ndeki ek kitaplıkta bulunan Stuart Papers’ın özel koleksiyonuna ait bir kopyayı inceleyebileceğini bildiren bir yazıydı bu.

Roger kafasını kaldırdığında Brianna kolları önünde kavuşmuş, gözleri nemli ve dudakları sıkılı bir halde ona bakıyor, bir şey söylemesini bekliyordu.

“Onu aradığını söylemeliydin bana,” dedi sessizce. “Yardım edebilirdim.”

Kız omuzlarını silkti, Roger onun yutkunurken hareket eden gırtlağını gördü

“Nasıl tarihsel araştırma yapılacağını biliyorum. Babama yardım eder- ” Sözü yarım kaldı, alt dudağını dişlerinin arasında kıstırdı.

“Evet, anlıyorum,” dedi, anlıyordu da. Onun koluna girdi ve salondan içeri, mutfağa yönlendirip eski masanın başında bir sandalyeye oturttu.

“Çaydanlığa su koyayım.”

“Ben çay sevmem,” diye karşı çıktı Brianna.

“Senin çay içmen *gerek*,” dedi Roger kararlılıkla ve ocağı yaktı. Dolaba

baktı ve oradan dışarı kupalarla tencereler çıkardı, ardından, üstüne biraz düşündükten sonra, en üst raftan bir şişe viski indirdi.

“Hele viskiyi hiç sevmem,” dedi bunu gören Brianna. Masadan kalkmaya yeltendi ama koluna elini koyan Roger onu durdurdu.

“Ben viski severim,” dedi. “Ancak tek başıma içmekten nefret ederim. Bana eşlik edersin, değil mi?” Gülümsemeyle karşılık vermesini dileyerek kıza gülümsedi. Sonunda isteksizce gülümsedi Brianna ve oturduğu yerde dinginleşti.

Roger onun karşısına oturdu ve kupasını yarıya kadar parlak amberimsi sıvıyla doldurdu. İçkinin kokusunu zevkle içine çekti ve yavaşça bir yudum alarak o nefis tadın gırtlağından aşağı yuvarlanmasına izin verdi. “Ah,” dedi nefes alırken. “Bana katılmak istemediğine emin misin? Belki çayının içine birazcık?”

Sessizce başını salladı Brianna. Çaydanlığın düdüğü ötmeye başlayınca kalkıp ateşten aldı ve sıcak suyu demliğe doldurdu. Roger kalktı ve arkasından gelerek kollarını beline doladı.

“Utanacak bir şey yok,” dedi yumuşakça. “İstiyorsan bilmeye hakkın var. Ne de olsa Jamie Fraser senin babandı.”

“Ama değildi, sayılmaz.” Başı eğilmişti; başının tepesinde bir tutam dik saç vardı.

“Bir babam zaten *vardı*,” dedi, sesi biraz boğuk çıkıyordu. “Frank Randall babamdı ve onu sevdim, seviyorum. Sanki o yetersizmiş gibi, gidip başka birini aramak doğru gelmiyor, sanki- ”

“Konu o değil ve bunu sen de biliyorsun.” Yüzünü çevirdi ve çenesini parmağıyla yukarı kaldırdı.

“Frank Randall’la ya da onun hakkında ne hissettiğinle ilgisi yok. O senin babandı ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama meraklı olman, bilmek istemen doğal.”

“Peki hiç sen bilmek istedin mi?” Eliyle onu savuşturmak ister gibi bir hareket yaptı ama eli Roger’ın parmaklarına takıldı.

Roger, viskinin rahatlatıcılığına sığınarak derin bir nefes aldı. “Evet. Evet, istedim. Bence buna ihtiyacın var.” Parmakları, kızın parmaklarının etrafındaki tutuşlarını sıkılaştırıp onu masaya yöneltti. “Gel otur, anlatacağım.”

Bir babayı, özellikle de bilinmeyen bir babayı özlemenin ne demek

olduğunu biliyordu. Okula başladıktan sonra, bir süre boyunca takıntılı bir biçimde babasının madalyalarına gözünü dikmiş, küçük kadife madalyon kılıfını cebinde taşımış ve arkadaşlarına babasının kahramanlıklarını anlatıp durmuştu.

“Onun hakkında hikâyeler anlattım, hepsi de uydurmaydı,” dedi, çay fincanını derinliklerine bakarken. “Bir baş belası olduğum için itilip kakıldım, yalan söylediğim için okulda dayak yedim.” Ona bakıp acı acı gülümsedi.

“Onu gerçek kılmam gerekiyordu, anlıyor musun?”

Brianna’nın gözleri anlayışla dolu, başını salladı.

Roger viskiden bir büyük yudum daha aldı. “Neyse ki babam - yani Papaz Efendi - sorunu anlamıştı. Bana babamla, gerçek babamla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı. Öyle özel, kahramanlıkla ilgili şeyler değil. Tamam, Jerry MacKenzie bir kahramandı, vurulmuştu falan filan ama babamın anlattığı tüm hikâyeler onun nasıl bir çocuk olduğu hakkındaydı. Kırlangıçlar için bahçede bir ağaç ev yapıp da evin deliğini fazla büyük tutması ve buraya gelip bir ağaçkakanın yerleşmesi, tatilde buraya geldiğinde bir şeyler yemeye gittiklerinde ısmarlamayı sevdiği şeyler ya da ceplerini taşlarla doldurup pantolonunu mahvetmesi hakkında…” Konuşmayı kesti ve kıza gülümsedi, boğazı hâlâ anılarla düğüm düğümdü.

“O babamı benim için somut bir hale getirdi. Sonra onu daha da fazla özler oldum, çünkü artık neleri kaçırdığım hakkında biraz da olsa fikrim vardı. Ama bunları bilmek zorundaydım.”

“Bazıları da hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemeyeceğini, hiç bilmemenin en iyisi olduğunu söyler.” Brianna fincanını kaldırdı, mavi gözleri fincanın kenarına sabitlenmişti.

“Bazı insanlar aptal ya da korkaktır.”

Roger kendi fincanına azıcık daha viski koydu, tek kaşını kaldırarak şişeyi ona doğru tuttu. Brianna tek söz etmeden fincanını uzattı, beriki de içine viski doldurdu. Kız içti, ve fincanı masaya koydu.

“Peki ya annen?” diye sordu kız.

“Ona dair ancak birkaç gerçek anım var. Öldüğünde neredeyse beş yaşındaydım. Bir de garajdaki kutular var. ” Başıyla pencere yönünü gösterdi. “Tüm eşyaları, mektupları. Babamın dediği gibi, ‘Herkese bir geçmiş gerek.’ Benimki oradaydı ve eğer daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünsem, bunu bulabilirdim.”

Uzunca bir sure boyunca Brianna'yı izledi. "Onu çok özlüyor musun? Claire'i?"

Brianna baktı, kısaca başını salladı, içkisini içti ve boş fincanını uzattı.

"Ben, ben bakmaya korktum," dedi, gözleri şişeden akan viskiye kilitlenmişti. "Mesele sadece babam değil, annem de. Demek istediğim, Jamie Fraser hakkında birçok şey biliyorum, onları bana annem anlattı. Tarihsel kayıtlarda bulabileceğimden çok daha fazlasını." Gülümsemeye çalıştı ve derin bir nefes aldı.

"Ama annemin… başlangıçta sadece bir geziye gider gibi gittiğini düşünmeye çalıştım. Artık bunu yapamaz olduğumdaysa, kendimi onun öldüğüne inandırmaya çalıştım." Çayın ısısından, viskiden ya da hisleri yüzünden burnu akıyordu. Roger ocağın yanında asılı mutfak havlusunu alıp uzattı.

"Ama ölmedi." Havluyu aldı ve öfkeyle burnunu sildi. "Sorun da bu ya! Onu sürekli özlüyorum, bir daha asla görmeyeceğimi biliyorum ve o *ölü* bile değil! Benim yüzümden her nereye gittiyse orada mutlu olduğunu düşünür, bunu umarken, nasıl olur da onun için yas tutarım?"

Fincanının geri kalanını başına dikti, bir an nefessiz kaldı ve sonra soluklandı. Sanki bu durumun sorumlusu oymuş gibi, Roger'a koca mavi gözlerini dikti.

"Evet, bulmak istiyorum tamam mı? Annemi, onları bulmak, iyi olup olmadığını görmek istiyorum. Bir yandan da belki bilmek istemediğimi düşünüyorum, çünkü eğer onun iyi olmadığını, başına korkunç bir şeyler geldiğini öğrenirsem ne olacak? Ya annemin ya da babamın öldüğünü öğrenirsem? Gerçi babamınki o kadar mühim değil çünkü o zaten ölü ya da ölmüştü yan… ama bilmem gerek, bilmek zorundayım!"

Roger'ın önünde fincanını masaya vurdu.

"Daha."

Roger tam ağzını açmış ona zaten fazlasıyla içmiş olduğunu söyleyecekti ki kızın gözlerindeki bakışı gördü ve fikrini değiştirdi. Susup fincanı doldurdu.

Viskinin üstüne çay eklemesini beklemeden fincanı ağzına götürüp büyük bir yudum aldı Brianna ve sonra bir tane daha. Öksürdü, tıksırdı ve sulanmış gözlerle fincanı masaya koydu.

"Evet arıyorum ya da arıyordum. Babamın kitaplarını ve el yazısını gördüğümde; o zaman gözüme her şey yanlış göründü. Sence yanlış mı

düşünüyorum?” Kirpiklerinde birikmiş yaşlarla ona üzgün üzgün baktı.

“Hayır, ilgisi yok,” dedi yumuşakça Roger. “Bu yanlış değil. Haklısın, bilmen gerek. Ben sana yardım edeceğim.” Ayağa kalktı ve kızın kollarına girerek onu doğrulttu. “Ama şu anda biraz uzanman gerektiğini düşünüyorum, ne dersin?”

Onun merdivenleri çıkmasına yardım etti ve tam koridoru yarılamışlardı ki Brianna birden elinden kurtuldu ve ok gibi banyoya daldı.

Roger, kız kireç gibi bembeyaz bir yüzle banyodan dışarı sendeleyerek çıkana dek orada sırtını duvara yaslamış halde bekledi. “Viskiye yazık oldu,” dedi, omzuna girip onu yatak odasına doğru götürürken. “Eğer karşımda bir ayyaş olduğunu bilsem, sana ucuz maldan verirdim.”

Yatağa devrildi, ayakkabı ve çoraplarını Roger’ın çıkarmasına izin verdi. Yatağa yüzüstü yuvarlanınca, Angus Amca kolunun girintisinde kaldı.

“Sana çay sevmem demiştim,” diye homurdandı ve saniyeler içinde uyuyakaldı.

Roger kitapları düzenleme ve kutuları paketleme işine bir-iki saat tek başına devam etti. Yumuşak yağmurun ve ara sıra dışarıdaki caddeden geçen arabaların sesinden başka gürültünün olmadığı karanlık bir öğleden sonrasıydı. Günışığı çekilmeye başlayınca lambaları açtı ve koridordan mutfağa, kitapların elinde bıraktığı kiri yıkamaya gitti.

Ocağın üstünde, koca bir tencerede sütlü bir bulamaç fokurduyordu. Fiona bu konuda ne yapmak gerektiğini söylemişti? Altını açacak mıydı kapayacak mı, yoksa içine bir şeyler mi atacaktı? Tencereye şüphe dolu gözlerle baktı ve onu kendi başına bırakmaya karar verdi.

Doğaçlama çaylarından geriye kalanları temizledi, fincanları çalkalayıp kuruladı ve dikkatle rafta ait oldukları kancalara astı. Bunlar Roger’ın kendini bildi bileli hatırladığı, Papaz Efendi’den hatıra, üzerlerinde mavi beyaz ağaçlarının olduğu ucuzluktan alınma porselen fincanlardı.

Fiona yenilerini alacaktı elbette. Onları Çin porselenleri, kristaller ve tabaklarla dolu dergilere bakmaya zorlamıştı. Brianna duruma uygun beğeni sesleri çıkarmış, Roger’ın ise can sıkıntısından gözünün feri kaçmıştı. Tüm bu eşyaların sonunun bir ucuzluk pazarı olacağını düşünüyordu. En azından bu şekilde birinin işine yararlardı

Birden, yıkadığı iki fincanı indirdi, temiz bir havluya sardı ve çalışma odasına götürüp kendi için ayırdığı bir kutunun içine koydu. Oldukça aptal ama bir yandan da iyi hissetti.

Etrafına, mantar panolu duvardaki tek yaprak kâğıt sayılmazsa bomboş haldeki çalışma odasına baktı.

İşte yuvan sonsuza dek gidiyor. Aslında yuvadan ayrılalı epey olmuştu, değil mi?

Evet, bu onu rahatsız ediyordu. Brianna'nın görmesine izin verdiğinden çok daha fazla hem de. Dürüst olmak gerekirse, evi temizlemesinin bu denli uzun sürmesi de bu yüzdendi. Doğru, bu çok büyük bir işti ve Oxford'da halletmesi gereken kendi işleri vardı ama yine de bu işleri daha hızlı halledebilirdi. Tabii eğer isteseydi.

Eğer ev boşta bekleyecek olsa, bu işi asla bitiremeyebilirdi. Ama Fiona'nın enerjisi ve Brianna'nın hızı olunca… ikisini düşünüp gülümsedi. Kahverengi kıvırcık saçlı minik çalıkuşuyla uzun alev saçlı Viking. Kadınlar istediler mi erkekleri nasıl da çalıştırıyordu…

Artık işi bitirme zamanı gelmişti.

Kasvetli bir seremoniyi yürütürcesine, sararmış kâğıdın köşelerindeki raptiyeleri çıkardı ve kâğıdı mantar panodan ayırdı. Bu onun, Papaz Efendi'nin elinden çıkma aile ağacıydı.

MacKenzieler ve MacKenzieler; nesiller boyunca MacKenzieler. Son zamanlarda, bu ismi sadece şarkı söylerken değil her zaman için geri almak geçiyordu aklından. Ne de olsa babası öldükten sonra, bir Wakefield olarak bilindiği Inverness'a fazla gelmiyordu artık. Şecerenin amacı da bu değil miydi zaten; Roger'ın kim olduğunu unutmaması.

Babası birkaç hikâye biliyordu gerçi ama asıl bildikleri listedeki isimlerden ibaretti. Onların bile en önemlilerini, yani Roger'ın her sabah aynada baktığı yeşil gözlerin sahibini bilmiyordu. Kadının listede olmamasının geçerli bir sebebi vardı.

Roger'ın parmağı listenin tepesine doğru gitti. İşte oradaydı, evlatlık William Buccleigh MacKenzie. MacKenzie klanının şefiyle yakılan bir cadının, evlatlık verilen gayrimeşru çocuğu. Dougal MacKenzie ile cadı Geillis Duncan'ın çocukları.

Elbette bir cadı değildi ama o derece tehlikeli biriydi. Onun gözlerini almıştı ya da Claire öyle diyordu. Ondan aldığı başka şeyler de var mıydı? Acaba taşların içinden geçmek gibi korkunç bir özellik de nesiller boyu devrolmuş olabilir miydi?

Bunu listeye her baktığı zaman düşünüyordu, o nedenle de bakmamaya çalışıyordu. Brianna'nın kararsızlığına saygı duyuyordu; merak ve korku

arasındaki jilet gibi keskin sınırı, bilmek istemekle öğrenmekten korkmak arasındaki gelgiti çok iyi anlıyordu.

Brianna'nın öğrenmesine yardım edebilirdi. Kendine gelecek olursa…

Roger listeyi bir dosyaya koyup kutuya kaldırdı. Kartonun ağzını kapadı ve işaretlemek için kutunun ağzına banttan bir X işareti yapıştırdı.

"İşte bu kadar," dedi yüksek sesle ve boş odadan çıktı.

Merdivenlerin başına gelince şaşkınlıkla durdu.

Brianna, tarih öncesinden kalma çatlak kazanlı şofbeni çalıştırmaya cesaret ederek banyo yapmış, üstünde sadece havluyla koridordaydı ve neyse ki ona arkası dönüktü.

Roger kalbinin atışını dinleyerek ve eli tırabzanı sıkar halde sesini çıkarmadan durdu.

Üstü oldukça kapalıydı; Roger onu yazın şort ve atletle gördüğünde bile vücudu daha çok ortadaydı. Onu tahrik eden kızın narinliğiydi, istese tek bir el hareketiyle onu çıplak bırakabileceğini bilmesiydi. Bu ve evde yalnızca ikisinin olduğunu bilmek.

Dinamit.

Peşinden bir adım attı ve durdu. Kız onu duymuştu; o da durdu ama arkasına dönene dek uzunca bir an bekledi. Ayakları çıplaktı, ıslak ayakları koridor zeminin kaplayan yıpranmış kilimde koyu renk izler bırakmıştı.

Kız hiçbir şey söylemedi, yalnızca ona dimdik baktı. Koridorun sonundaki yüksek pencerenin yanında durdu; havlu sarılı silueti, dışarıdaki yağmurlu havanın soluk gri ışığının önünde karanlık görünüyordu.

Roger, ona dokunursa kızın nasıl hissedeceğini biliyordu. Cildi hâlâ banyonun etkisiyle sıcak olmalıydı. Şampuan, sabun ve pudra kokuları arasından onun kokusunu alabiliyordu; çiçek esansları arasına gizlenmiş teninin kokusu.

Kızın ayak izleri önünde, kilim boyunca uzanıyor ve sanki narin bir zincirle birbirine bağlanıyordu. Sandaletlerini ayaklarından savurarak çıkardı, çıplak ayağını onun ayak izlerinden birinin üstüne koydu; teninde serin bir his oluştu.

Omuzlarında su damlacıkları vardı ve bunlar, sanki kız pencereden içeri girmiş gibi, gerisindeki pencerenin camındaki su damlalarıyla uyum içinde görünüyorlardı. Roger yaklaşırken Brianna başını kaldırdı ve şöyle bir silkeleyerek başına sarılı havluyu yere düşürdü.

Saçının bronz bukleleri ışınlar saçarak açıldı ve Roger'ın yanaklarına ıslak ıslak değdi. Bu delişmen güzellik ancak bir su perisine ait olabilirdi.

"Kelpie," diye fısıldadı kavisli yanağına. "İskoç çayırlarından gelmiş gibisin." Kız kollarını boynuna sardı ve havluyu bıraktı; havluyu üzerinde tutan tek şey iki vücudun birbirine temasıydı.

Brianna'nın sırtı çıplaktı. Pencereden gelen soğuk hava, kız onu ısıtıyor olsa da Roger'ın kolundaki tüyleri ürpertti. Birden havluyu onun sırtına çekmek, onu örtüp soğuktan korumak istedi; öte yandan hemen oracıkta, onun ısısını kendine katıp kendi ısısını ona vermeyi de istiyordu.

"Buhar," diye fısıldadı. "Tanrım, tütüyorsun."

Kızın dudakları onunkilere değdi.

"O halde ikimiz de tütüyoruz ve sen banyo bile yapmadın Roger." Kızın elleri Roger'ın ensesinde, parmakları serindi. Bir şey daha söylemek için ağzını açtı, fakat gömleğinin kumaşından içeri buharlar geçmekte olan Roger onu öptü.

Göğüsleri ona doğru yükseldi ve ağzı onunkiyle birleşti. Havlu göğüslerini Roger'ın gözlerinden gizliyordu belki ama hayal gücünden değil; onları zihniyle görebiliyordu. Yuvarlak, pürüzsüz ve insanı kendinden geçiren bir dolgunluğa sahiplerdi.

Elleri aşağıya, çıplak kalçalarına doğru indi. Kız silkindi ve dengesini kaybetti, ardından ikisi birbirlerine tutunmaya çalışarak garip bir biçimde yere devrildiler.

Roger'ın dizleri yere vurdu ve o Brianna'yı da peşinden sürükledi. Sırtüstü düşen kız sere serpe uzanarak gülmeye başladı.

"Hey!" Havlusunu almaya davrandı, sonra Roger üstüne eğilip onu yeniden öpünce bundan vazgeçti.

Göğüsleri konusunda haklıydı. Şu an elinin altında olan bir göğsü çıplak ve yumuşaktı; avucunun ortasına gelen meme ucu ise sertleşmişti.

Dinamitin fitili ateşlenmişti.

Diğer eli havlunun altındaki uyluklarının üstündeydi; nemli buklelerin parmağına sürttüğünü hissedebiliyordu. Tanrım, ne renkti bunlar? Hayal ettiği gibi koyu kestane mi? Yoksa saçları gibi bakır ve bronz rengi mi?

Eli daha ileriye, yumuşak ve kaygan o tümseği hissedebileceği noktaya doğru kaydı. Başını döndüren bir çabayla durdu.

Brianna “Lütfen,” diye fısıldadı. “Lütfen, devam et.”

Roger’ın kalp atışları kafasının ve göğsünün içinde yankılanıyordu ve bacaklarının arası acı verecek derecede sertleşmişti. Gözlerini kapadı, nefes alarak ellerini kızın cildinin bıraktığı izi yok etmek ister gibi kilimin sert tüylerine bastırdı, sonra tekrar onu kavradı.

“Hayır,” dedi, sesi kendi kulağına bile garip gelmişti. “Hayır, burada değil, bu şekilde değil.”

Brianna, kalçalarına sarılı koyu mavi havlusunun içinde yükselirmiş gibi dik oturuyor, dalgaların arasından çıkan bir denizkızına benziyordu. Artık serinlemişti, gri ışıkta eti mermer gibi soluk görünüyor, kollarının, göğüslerinin ve omuzlarının pürüzsüzlüğü diken diken olmuş tüylerle bozuluyordu.

Roger ona dokundu, parmaklarını dudaklarının ve geniş ağzının üstünde gezdirdi. Kızın tadı hâlâ dudaklarındaydı; temiz cilt ve diş macunu - ve tatlı, yumuşak bir dil.

“Daha iyi,” diye fısıldadı, “olmasını istiyorum… ilk seferin.”

Dizleri üstünde birbirlerine baktılar; aralarındaki hava söylenmeyen sözlerin ağırlığıyla çatırdıyordu. Arada hâlâ kuvvetli bir elektrik vardı ama daha sakindi.

Sonra yanık süt kokusu merdivenlerden yukarı geldi ve ikisi birden ayağa fırladılar.

“Bir şey yanıyor!” dedi Brianna ve merdivenlere doğru koştu, havlusu yerde kalmıştı.

Roger, kendisini geçerken onu kolundan yakaladı. Cereyanlı koridorda üşümüştü, teni eline soğuk geldi.

“Ben hallederim,” dedi Roger. “Sen git giyin.”

Kız ona minnetle baktı, sonra dönüp misafir odasında kayboldu. Peşinden kapıyı kapadı, Roger ise aşağıya koştu ve felaketin kokusunun yükseldiği yere doğru gitti; Brianna’ya değdiği yerler hâlâ yanıyor gibiydi.

Aşağıda Roger taşmış çorbayı temizlemekle uğraşırken kendi kendine kızıyordu. Delirmiş bir somon balığı gibi yerlerde çırpınmak da neyin nesiydi? Ya kızın üstünden havlusunu çekip onu yere atmaya ne demeli? Tanrım, şimdi yan odada bir tecavüzcünün kaldığını düşünecekti!

Ama aynı zamanda, göğsünü kaplayan sıcaklığın nedeni ne duyduğu utanç ne de ocaktan gelen ısıydı. Onu hâlâ ısıtan, Brianna’nın teninden gelen gizli

sıcaklıktı.

Bir vücuda değdiğinde karşıdakinin teslimiyet mi yoksa tutku mu hissettiğini anlayabilirdi. Ama onun vücuduna temas ettiği o kısacık anda, hissettikleri bunun çok ötesindeydi. Tüm evren küçük, anlık bir hareketle değişmişti sanki, bunun yankısını hâlâ kemiklerinde hissediyordu.

Onu istiyordu. Her şeyini istiyordu; sadece yatağını değil, sadece vücudunu da değil. Her şeyini. Birden İncil'deki "tek vücut" tanımlaması gayet gerçek göründü gözüne. Koridorun zemininde neredeyse oldukları şey buydu işte, birden kendini garip bir biçimde incinebilir hissetmesiyle buna son vermişti. Artık kendini bütün bir kişi gibi hissetmemeye başlamıştı, yalnızca daha büyük ve henüz tamamlanmamış bir şeyin yarısı gibiydi.

Çorbadan geriye kalanları döktü. Sorun değildi, akşam yemeğini gidip dışarıda yerlerdi. Evden ve bu şehvetin içinden çıkmak en iyisiydi.

Yemek, muhabbet ve belki nehir kenarında bir yürüyüş. Yılbaşı hazırlıklarına gitmek istemişti zaten. Sonrasında ise…

Sonrasında ona soracaktı, kuralına göre. Evet diyeceğini biliyordu. Ve sonra…

Sonra eve, karanlık ve mahrem bir eve geleceklerdi. Yalnız başlarına gizlerle dolu bir gecede, dünyaya yeni doğmuş bir aşk eşliğinde. Ve o kızı kollarına alacak ve üst kata taşıyacaktı…

Roger ışığı kapayıp mutfaktan çıktı. Ardında gaz ateşi unutulmuş mavi sarı alevlerle yanıyordu; tıpkı aşkın sönmek bilmeyen ateşi gibi.

18
Uygunsuz Haz

Papaz Efendi Wakefield, kibar ve birleşmeden yana bir adamdı. Dini görüşlerin her türlüsüne anlayışla yaklaşır, doğrudan kâfirlik derecesine varmadıkları sürece, cemaatinin uç olarak gördüğü fikirleri bile göz önünde bulundururdu.

Yine de İskoç Presbiteryenliğinin katı kurallarına ve "Roma" kaynaklı her şeye duyduğu sabit şüpheye bir ömür boyu maruz kalmak, Roger'ın bir Katolik kilisesine girerken önlenemez bir huzursuzluk duymasına neden oluyordu; sanki kapıda yakalanacak ve bir örnek giyinmiş muhafızları tarafından zorla vaftiz edilecekti…

Brianna'yı küçük taş binaya girerken izlediğinde bu duyguların hiçbirini hissetmedi. Kilisenin öbür ucunda uzun beyaz cübbesiyle bir genç çocuk duruyordu ama o da sakince, sunağı süsleyen iki uzun beyaz mumu yakmakla meşguldü. Havada tanıdık olmayan, hafif bir koku vardı. Roger şüphe içinde kokladı, tütsü müydü bu?

Brianna durdu ve çantasının içinde bir şey arandı. Daire şeklinde bir siyah parlak kumaş çıkardı ve bunu başının üstüne iğneledi.

"O ne?" diye sordu Roger.

"Sizde ne dendiğini bilmiyorum," dedi. "Kilisede, eğer kafanda bir şapka ya da örtü yoksa taktığın şey. Aslında artık takmak zorunda değiliz ama ben bunu takarak büyüdüm. Eskiden kadınlar Katolik kilisesine başları açık girmezlerdi, bilirsin."

"Hayır, bilmiyordum," dedi ilgiyle Roger. "Neden?"

"Büyük ihtimalle Aziz Paul yüzünden," dedi, çantasından çıkardığı bir tarakla saçlarının uçlarını düzeltirken. "Kadınların birer uygunsuz haz nesnesi olarak algılanmamaları için başlarını sürekli kapalı tutmaları gerektiğini düşünürmüş. Eski saçma işler işte," diye ekledi, tarağı çantasına geri sokuştururken. "Annem hep onun kadınlardan korktuğunu, onların tehlikeli olduğunu düşündüğünü söylerdi," dedi Brianna yüzünde koca bir gülümsemeyle.

"Öyleler." İçten gelen bir şekilde, etraftakilerin bakışlarına aldırmaksızın öne doğru eğilerek onu öptü.

Brianna bir anlık şaşkınlık yaşadı, fakat sonra ayakuçlarında ileri doğru uzanarak o da onu öptü; hızlı ve yumuşakça. Roger yakınlarda bir yerden birtakım homurtular duydu ama umursamadı.

“Kilisede, hem de yeni yıl ayininde!” dedi öfkeli bir fısıltı arkalarından.

“Aslına bakarsanız kilise sayılmaz, burası yalnızca hol, değil mi?”

“Hem de Papaz Efendi’nin oğlu!”

“Mum dibine ışık vermez, yani beni rahibin şeytana uyan oğlu olarak da düşünebilirsiniz. Şimdi gitmemiz gerek.”

Topuklu bir ayakkabının tıkırtıları ve ona eşlik eden bir erkek pabucunun nispeten tok sesleri kilisede yankılanırken arkalarından sesler yükseldi. Biraz ilerleyince Brianna geriye çekilip ağzının kenarında gülümsemeyle ona baktı.

“Sen şeytana mı uydun?”

Roger ona gülümsedi ve onun ışıl ışıl yüzüne dokundu. Noel şerefine büyükannesinin kolyesini takmıştı ve cildi, incilerin ışıltısını yansıtıyordu.

“Eğer şeytan kabul ederse.”

Kız cevap veremeden evvel kilisenin kapısı açılınca, içeri dolan sisli havayla konuşmaları kesildi.

“Bay Wakefield, siz misiniz?” Roger döndü ve kendisine bakan iki çift parlak, meraklı gözle karşılaştı. Küçük keçe şapkalarından dışarı taşan gri saçları ve üstlerinde kışlık paltolarıyla kapı süslerine benzeyen birer buçuk metre boyunda, iki yaşlı kadın kol kola duruyordu.

“Bayan McMurdo ve Bayan Hayes! Mutlu Noeller!” Gülümseyerek onlara başıyla selam verdi. Bayan McMurdo onların evinden iki ev uzakta oturuyordu ve her pazar arkadaşı Bayan Hayes’le kiliseye yürürdü. Roger onları tüm hayatı boyunca görmüştü.

Chrissie McMurdo, “Demek Roma taraflarına geldiniz, Bay Wakefield?” diye sordu. Jessie Hayes arkadaşının nüktesine kıkırdarken şapkasının üstündeki kirazlar sallandı.

“Henüz değil,” dedi Roger, gülümsemeye devam ederek. “Sadece bir arkadaşıma eşlik ediyorum. Bayan Randall’la tanıştınız mı?” Brianna’yı ileri çıkardı ve takdim etti, iki yaşlı hanım ona içten bir merakla bakarken içinden gülümsüyordu.

Bayan McMurdo ve Bayan Hayes için onun burada bulunması, niyetini sanki pazar gazetesinde tam sayfa ilan vermişçesine belli etmesi anlamına

geliyordu. Brianna'nın bunun farkında olmaması çok kötüydü.

Yoksa farkında mıydı? Kız ona yarı gizli bir gülümsemeyle bakmış ve sadece bir anlığına da olsa onun kolunu sıkmıştı.

"Ah, işte ayinci çocuk elinde buhurdanlıkla geliyor!" diye bağırdı Bayan Hayes, bir diğer beyaz cüppeli çocuğu göstererek. "En iyisi içeri girelim Chrissie, yoksa oturacak yer bulamayacağız!"

"Seninle karşılaştığımıza çok sevindim tatlım," dedi Bayan McMurdo Brianna'ya, kafası o kadar geriye gitmişti ki neredeyse yere devrilecekti. "Ah oğlum, bu ne güzel kız böyle!" dedi Roger'a bakıp göz kırparak. "Sana uygun birini bulduğun için şanslısın."

"Chrissie!"

"Geldim Jessie, geldim. Acele etme, vaktimiz var." Yabantavuğu tüyleriyle süslenmiş şapkasını düzelten Bayan McMurdo havalı bir şekilde dönerek arkadaşına katıldı.

Üstlerindeki çan yeniden çalmaya başlayınca Roger, Brianna'nın koluna girdi. Tam önlerindeki Jessie Hayes'ın geriye dönüp baktığını gördü; gözleri ışıldıyordu ve yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Brianna parmaklarını duvarın dibindeki küçük havuza daldırdı ve haç çıkardı. Roger, Roma kilisesi kaynaklı olmasına rağmen bu hareketi oldukça tanıdık buldu.

Yıllar önce, Papaz Efendi ile tepelerde yürürken, bir koruluğun içinde saklı bir aziz havuzuna rastlamışlardı. Minik kaynağın uç kısmında düz bir taş dikiliydi ve üstündeki oymalar neredeyse tümüyle silinmişti, ancak zorlukla bir insan figürü seçilebiliyordu.

Küçük, karanlık havuzun üstünde bir sır perdesi asılıydı sanki; ikisi orada bir süre konuşmadan durmuşlardı. Sonra Papaz Efendi eğilmiş, havuzdan bir avuç su almış ve onu taşın dibine törensel bir havayla sessizce dökmüş, bir avuç daha su almış ve onu da yüzüne çarpmıştı. Ancak ondan sonra soğuk ve tatlı suyu içmek amacıyla kaynağın yanında diz çökmüştü.

Papaz Efendi'nin bükülü sırtının ardından, Roger kaynağın yanındaki ağacın dallarına bağlanmış bez parçalarını görmüştü. Bu çok eski kutsal yeri hâlâ ziyaret eden kim varsa onlar tarafından bırakılmış dua kanıtları; adaklar.

Kaç bin yıldır insanlar, kalplerindeki tutkuları aramadan evvel kendilerini suyla kutsuyordu? Roger parmaklarını suya daldırdı, dua sayılabilecek bir şey eşliğinde garip bir biçimde başına ve kalbine değdi.

Doğu yakasındaki sıralarda kendilerine bir yer buldular; mırıldanan bir aileyle omuz omuza oturuyorlardı. Aile eşyalarını yerleştirmek ve uyuklayan çocuklarıyla ilgilenmekle meşguldü. Bir yerlerde küçük, cızırtılı bir org bir şarkı çalarken paltolar, el çantaları ve biberonlar elden ele geçip duruyordu.

Tören alayı kilisenin ortasına gelince Roger da cemaatle beraber ayağa kalktı. Beyaz cübbeli çocuklardan birkaç tane vardı; biri elindeki buhurdanlığı sallayarak içeriye kokulu bir duman yayıyordu. Haçın üstündeki kırmızı boyaya bulanmış ürkütücü figürün kanlı yansımaları rahibin altın rengi ve kırmızıyla işlenmiş cübbesine vuruyordu.

Roger, tüm bildiklerine rağmen bu tatsızlık karşısında hafiften şok olmuştu; barbarsı bir ihtişam ile Latince söylenen devinimli şarkıların bu karışımı, bir kilisedeki şeyler arasında onun bilinçaltında doğru olarak tanımladıklarına tamamen yabancıydı.

Yine de ayin devam ederken her şey daha normal görünüyordu. İncil'den kısımlar okundu, bunlar tanıdıktı; sonra bir seremoninin o bilindik sıkıcılığıyla devam edildi. Bu noktada içinde "iyi niyet", "barış" ve "sevgi" geçen Noel dilekleri, zihninin üst katmanlarına sanki kelimelerle dolu bir havuzda yüzeye çıkan beyaz leylaklar gibi çıktılar.

Cemaat yeniden ayağa kalktığında, Roger üstündeki tüm yabancılık hissinden sıyrılmıştı. Yer cilası, nemli yün, tütsü kokusu ve bazı tapınanların uzun ayine karşı içtikleri viskinin kokusuyla ağırlaşmış tanıdık kilise havasıyla sarılı bir haldeyken, sandal ağacının varla yok arası tatlı kokusunu duydu. İyice derin nefes alınca, Brianna'nın saçlarındaki taze çimen kokusunu da yakaladığını düşündü.

Kilisenin içindeki loş ışıkta, onun koyu mor süveterine kontrast yaparak yumuşakça parıldıyordu. Bakır rengi kıvılcımları loşlukta yutuluyordu. Rengi bir kızıl geyiğin rengiydi ve İskoçya patikalarında bir geyik gördüğü zamanki çaresizliği hissettiriyordu ona; ona değmek ve onu bir şekilde kendisiyle beraber tutmak için güçlü bir arzu duyuyor ama aynı zamanda, parmağının bir hareketiyle bile kaçıp gideceğini adı gibi biliyordu.

Aziz Paul hakkında kim ne düşünürse düşünsün, dedi kendi kendine, adam kadın saçına bunca saygı duyarken ne yaptığının farkındaydı. Uygunsuz haz, demişti değil mi? Birden koridoru ve Brianna'nın buharlar çıkan vücudunu, saçlarından omuzlarına yılan gibi inen soğuk buklelerini hatırladı. Mihrapta neler olup bittiğine yoğunlaşmaya çalışarak başını çevirdi; şimdi rahip büyük bir ekmek parçasını kaldırmış, küçük bir çocuk ise çılgınlar gibi birtakım çanları elinde sallıyordu.

Brianna'yı komünyon ekmeğini almaya giderken izledi ve o sırada aslında sözsüz şekilde dua etmeye başladığını fark etti.

Duasının içeriğini fark edince biraz rahatladı; bu beklediği gibi 'lütfen o benim olsun' türünden bayağı bir dua değildi. Daha alçakgönüllü ve kabul edilebilir türdendi: "Lütfen ona layık olayım, onu gerektiğince sevip koruyabileyim." Mihraba doğru başını salladı, sonra kendisine bakan meraklı bir adamın bakışlarını yakaladı; bunun üzerine sanki özel bir konuşma yaparken yakalanmış gibi utanarak dikleşti ve boğazını temizledi.

Brianna, gözleri sanki içindeki bir noktaya sabitlenmiş gibi, geniş ağzında rüya gibi bir gülümsemeyle geri geldi. Diz çöktü, Roger da yanında diz çöktü.

O an sevecen görünüyordu, ama yüzü o kadar nazik değildi. Dümdüz burnu ve çatık görünmekten ancak çizdikleri o güzel yay biçimiyle kurtulan kalın kırmızı kaşları ona sert bir ifade veriyordu. Çenesi ve yanakları sanki mermerden yontulmuşçasına tertemizdi; ağzı ise çok yumuşak bir görünüme sahipti ama bir anda bir Ortaçağ baş rahibesinin dudakları mühürlenmiş taş gibi sert ifadesine kavuşabilirdi.

Rahip etrafında yardımcılarıyla bir sisin içinde kilisenin ortasına doğru ilerlerken, Roger'ın yanındaki tok ses "Biz Üç Kral"ı söylemeye başlayınca o da katıldı.

River Walk'a doğru dönüş yoluna geçtiklerinde "*Biz Doğunun Üç Kralı*," diye sessizce söylüyordu Brianna, "*içeceğiz bir kauçuk sigar. Ve doluydu, patlayacaktı*… Sen gazı kapadın değil mi?"

"Evet," diye temin etti onu. "Kaygılanma; o ocakla banyodaki gayzerin arasında ev henüz alev almadıysa, bu ilahi korumanın bir işaretidir."

Güldü.

"Presbiteryenler koruyucu meleklere inanır mı?"

"Kesinlikle hayır. Papanın uydurmacaları."

"Umarım seni kendimle beraber ayine sürükleyerek lanetlenmene ve mahvına sebep olmamışımdır. Peki, Presbiteryenler cehenneme inanır mı?"

"Ah, ona inanırız," dedi. "En az cennete inandığımız kadar, belki daha fazla."

Nehir kenarı daha da sisliydi. Roger, arabaya binmediklerine memnundu; yoğun beyaz tabakanın içindeyken bir buçuk metreden ötesini göremiyordunuz.

Boğuk ayak sesleri eşliğinde Ness Nehri boyunca kol kola yürüdüler. Sisle

çevriliyken, etraflarındaki şehir sanki yok gibiydi. Diğer kilise ziyaretçilerini geride bırakmışlardı; tek başlarınaydılar.

Roger kendini garip bir biçimde açıkta kalmış, üşümüş ve kırılgan hissetti. Kilisede içinde bulunduğu sıcaklık ve güvenlik hissi artık yoktu. Brianna'nın koluna daha sıkı sarıldı. Şimdi zamanıydı, Derin bir nefes aldı, serin sis ciğerlerini doldurdu.

"Brianna." Kız koluna girmişti, yürümeyi bırakmadan evvel kendisine bakmak için başını çevirince, üstlerindeki sokak lambasının ışığında saçları savruldu.

Küçük su damlaları cildinde ince bir tabaka halini almış ışıldıyor, saçlarında inci ve elmaslar gibi duruyorlardı. Gözleri bir göl kadar geniş ve koyu renkliydi. Tekinsiz bir göldeki gibi, yüzeydeki çırpıntının altında yarı görülür yarı hissedilir sırlar vardı. Elbette bir *kelpie* idi. Bir e*ach urisge*, cildi pırıl pırıl bir su atı. Bu yaratığa dokunan bir erkek ise kaybolmuş demekti; sonsuza dek ona bağlı kalır ve yaratığa yuva olan gölün derinliklerinde boğulurdu.

Birden korktu, kendisi için değil ama onun için; sanki bir şey onu kapacak, kendisinden uzaklara götürecekti. Bunu engellemek ister gibi eline yapıştı. Kızın parmakları soğuk ve nemliydi, kendi elinin sıcak ayası için bir şoktu.

"Seni istiyorum, Brianna," dedi yumuşakça. "Bunu daha açıkça söylememin bir yolu yok. Sana aşığım. Benimle evlenir misin?"

Kız bir şey demedi ama yüzü, içine taş atılmış su gibi değişti. Roger bunu küçük bir dağ gölünde kendi yansımasına bakarmışçasına net bir şekilde gördü.

"Bunu söylememi istemiyordun." Sis göğsüne yerleşti; ciğerlerini yırtan kristal iğneler soluyordu şimdi. "Bunu duymak istemiyordun, değil mi?"

Bir şey demeden kafasını salladı Brianna.

"Peki." Çaba harcayarak elini bıraktı. "Sorun değil," dedi, kendi sesindeki sükûnete şaşırarak. "Bu konuda endişelenme, tamam mı?"

Tam yürümeye girişmişken kız kolunu tutarak onu durdurdu. "Roger."

Geri dönüp onunla yüzleşmek büyük bir çaba gerektiriyordu. Boş bir teselliyle avunmak; "arkadaş kalalım" önerisini duymak istemiyordu. Ona bakmaya bile dayanabileceğinden emin değildi, hisleri bu denli felç olmuştu. Ama yine de döndü ve yüz yüze geldiklerinde kızın soğuk parmakları onun kulaklarına değerek başını kavradı ve ağzını sıkıca onunkine bastırdı. Bu tutkuyla dolu bir öpücüktü.

Roger onun ellerini tutup aşağı indirdi ve onu itti.

“Tanrı aşkına ne biçim bir oyun bu oynadığın?” Öfke boşluktan iyiydi ve boş sokakta ona bağırdı.

“Oyun oynamıyorum! Beni istediğini sen söyledin.” Tıkanmıştı. “Ben de seni istiyorum, bunu bilmiyor musun? Bu akşamüstü koridorda söylemedim mi?”

“Söyledin sanırım.” Gözlerini ona dikti. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim… seninle yatmak istiyorum.”

“Ama benimle evlenmek istemiyorsun, öyle mi?”

Bembeyaz bir yüzle başını salladı. Roger’ın içinde hastalıklı bir öfke kabardı ve sonra patladı.

“Demek benimle evlenmeyeceksin ama benimle düzüşeceksin, öyle mi? Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?”

“Benimle böyle konuşma!”

“Pardon? Sen böyle bir şeyi önerebileceksin ama ben adını söyleyemeyeceğim öyle mi?”

Kız titriyordu, nemli saç tutamları yüzüne yapışmıştı. “Amacım seni incitmek değildi. Sandım ki istediğin şey- ”

Roger onun kollarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. “Eğer tüm istediğim seninle yatmak olsaydı, geçen yaz seni onlarca kez yatağa atabilirdim!”

“Hiç de atamazdın!” Bir kolunu kurtardı ve onun çenesine bir tokat yapıştırdı; bu Roger’ı çok şaşırtmıştı.

Kızın elini kavradı, onu kendine çekti ve o zamana dek hiç yapmadığı kadar uzun ve sert biçimde öptü. Brianna uzun boylu, kuvvetli ve öfkeliydi ama kendisi daha da uzun, daha kuvvetli ve daha öfkeliydi. Ona tekme atıp çırpındı, Roger ise durmaya karar verene dek öptü onu.

Roger, “Bal gibi de atardım,” dedi, onu bırakıp bir yandan da nefes almaya çalışırken. Ağzını sildi ve titreyerek geride durdu. Elinde kan vardı; onu ısırmıştı ama hiçbir şey hissetmemişti.

Brianna da titriyordu, yüzü bembeyaz ve dudakları ise sımsıkı kapalıydı.

“Ama atmadım,” dedi Roger, solukları yavaşlamıştı. “İstediğim bu değildi, şimdi de bunu istemiyorum.” Kanlı elini tişörtüne sildi. “Ama sen beni

evlenmeye değer bulmuyorsan, o halde ben de seni yatağıma almaya değer bulmuyorum!”

“Buluyorum!”

“Hadi oradan.”

“Seni gayet de evlenmeye değer buluyorum, piç kurusu!”

“Sen ne?”

“Çünkü eğer senle evlenirsem - yani herhangi biriyle evlenirsem - bu sonsuza dek sürecek, anladın mı? Böyle bir yemin edersem, ne pahasına olursa olsun ona sadık kalırım!”

Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Roger elini cebine daldırıp bir mendil çıkardı ve ona uzattı.

“Burnunu sil, yüzünü temizle ve sonra hangi lanet konudan bahsettiğini bana açıkla.”

Onun dediklerini yaptı Brianna, burnunu çekti ve nemli saçlarını eliyle geriye attı. Başının üstündeki komik görünümlü peçe şimdi açılmıştı, firkete sayesinde yere düşmüyordu. Roger onu çıkardı ve avucunun içinde buruşturdu.

“Sinirlendiğin zaman İskoç aksanın ortaya çıkıyor,” dedi Brianna, tomar yaptığı mendili geri verirken gülümsemeye çalıştı.

“Buna hiç şaşmadım,” dedi Roger hiddetle. “Şimdi bana ne demek istediğini anlat ve bunu doğruca yap, yoksa Gaelce konuşmaya başlarım.”

“Gaelce konuşabiliyor musun?” Brianna yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı.

“Konuşabilirim ve bir sürü kaba saba laf duymaya başlamak istemiyorsan… konuş. Bana böyle bir teklif yaparken ne demek istedin? Hem de senin gibi hoş bir Katolik kız, üstelik ayinden yeni çıkmış! Senin bakire olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim! Bunun konuyla ne alakası var?”

Roger bu soruya hakaret dolu bir cevap veremeden önce, Brianna ona bir başka soru yöneltti: “Sakın bana daha önce kızlarla birlikte olmadığını söyleme, olduğunu biliyorum!”

“Elbette oldum! Ben onlarla evlenmek istemedim, onlar da benimle. Ben onlara âşık olmadım, onlar da bana. Lanet olsun, aşığım sana!”

Brianna sokak lambası direğine yaslandı. Elleri arkasındaydı, gözlerini onunkilere dikti. “Sanırım ben de sana aşığım.”

Roger nefes verene dek nefesini tutmakta olduğunu fark etmemişti. “Hımm. Yine de burada asıl önemli olan sözcük ‘sanırım’ mı, yoksa ‘aşığım’ mı?”

Brianna biraz rahatladı ve yutkundu. “İkisi de.” Tam Roger konuşmaya başlayacakken elini kaldırdı. “Aşığım… sanırım. Ama annemin başına gelenleri düşünmeden edemiyorum. Bana da böyle olmasını istemiyorum.”

“Annen mi?” Ansızın ortaya çıkan taze bir öfke, şaşkınlığa galip gelmişti. “Ne? Lanet Jamie Fraser’ı mı düşünüyorsun? Sıkıcı bir tarihçiyle tatmin olamaz mısın? Annenin onun için hissettiği gibi büyük bir tutku duymaya ihtiyacın var ve sence ben bununla boy ölçüşemez miyim?”

“Hayır! Jamie Fraser’ı kastetmemiştim! Ben babamı düşünüyorum!” Ellerini ceketinin ceplerine iyice soktu ve güçlükle yutkundu. Artık ağlamıyordu fakat kirpiklerinde, onları birbirine yapıştırıp diken diken gösteren yaşlar vardı.

“Onunla evlenirken inanıyordu, bana verdiğin o resimlerde gördüm bunu. ‘İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta’ derken buna inanıyordu. Sonra… sonra Jamie Fraser’a rastladı ve artık inanmaz oldu.”

Bir an sustu ve hangi kelimeleri kullanacağını düşündü.

“Onu suçlamıyorum, tüm olanlar hakkında düşündükten sonra değil. Yapabileceği bir şey yoktu, ondan bahsettiği zamanlar ona ne kadar âşık olduğunu görebiliyordum. Ama anlamıyor musun Roger? Babama da böyle âşıktı ancak sonra bir şey oldu. Bunu beklemiyordu, onun suçu da değildi, ne var ki ona yeminini bozdurdu. Ben bunu yapmayacağım, ne olursa olsun.”

Eliyle burnunu sildi, Roger da sessizce mendili geri uzattı. Yaşlı gözlerini kırpıştırdı Brianna ve ona doğru dimdik baktı.

“Birlikte olmamıza bir yıldan fazla var. Sen Oxford’u bırakamazsın ve ben de mezun olana dek Boston’u terk edemem.”

Roger istifa edebileceğini, onun da okulu bırakabileceğini söylemek istedi ama sustu. Haklıydı, bu tür bir çözümle ikisi de mutlu olamazdı.

“Peki ya şimdi evet dersem ve sonra bir şey olursa? Ya ben ya da sen bir başkasıyla karşılaşırsak?” Gözyaşları yine aktı, bir tanesi yanağından aşağı doğru indi. “Seni incitme riskine girmem. Girmeyeceğim.”

“Ama şu anda bana âşık mısın?” Bir parmağıyla yavaşça yanağına dokundu. “Bree, beni seviyor musun?”

Brianna öne doğru bir adım attı ve konuşmaksızın pardösüsünün düğmelerini açmaya girişti.

“Ne yapıyorsun sen?” Şaşkınlık ve başka duygular birbirine karışmıştı, Brianna’nın uzun soluk parmakları onun ceketinin fermuarını tutup aşağı çekince yerlerini başka bir his aldı.

Dizinden boğazına dek ona temas eden vücudun sıcaklığı, dışarıdan gelen ani soğuğu silip atmıştı.

İçgüdüsel olarak elleri onun kalçalarına gitti. Brianna da ceketinin altında birleştirdiği elleriyle onu sıkıca tutuyordu. Saçı serin ve tatlı kokuyordu, ağırlaşmış buklelerinin arasından tütsü kokusundan geriye kalanlar yükseliyordu ve bu kokuyla, çimen ile yasemin çiçeklerinin kokusu karışıyordu. Saçının bakır bukleleri arasında, bronz tokasının ışıltısını gördü.

Brianna tek laf etmedi, o da öyle. Aralarındaki ince kumaş katmanlarının üstünden onun vücudunu hissedebiliyordu. Sanki bir elektrik akımının ortasında duruyormuş gibi, bacaklarının gerisinden bir arzu sarsıntısı yükseldi. Brianna’nın çenesini kaldırdı ve dudaklarını onunkilere dayadı.

“… Jackie Martin’i gördün mü, mantosuna yeni bir kürk yaka yaptırmış.”

“Ah, peki kocası altı aydır işe gitmezken parayı nereden bulmuş? Sana bir şey diyeyim mi Jessie, o kadın var ya… ooh!”

Kaldırımdaki topuklu ayakkabı sesleri birden kesildi ve bunu, ölüyü mezarından kaldıracak kadar yüksek sesli bir boğaz temizlemesi izledi.

Roger, ona daha sıkı sarıldı ve kımıldamadı. Karşılığında Brianna da ona daha sıkı sarıldı ve dudakları bir daha birleşti.

“Öhöm!”

Arkasından “Aman, Chrissie,” diye bir fısıltı geldi. “Onları rahat bırak. Görmüyor musun, nişanlanıyorlar!”

“Öhöm!” sesi çıktı yeniden ama bu kez daha düşük tondaydı. “Başka bir şey yapıyorlar ve bu epey sürecek. Yine de…” Nostalji dolu bir iç çekiş geldi. “Ah, genç olmak güzel şey, değil mi?”

İki çift ayaktan çıkan sesler çok daha yavaş devam etti, onları geçti ve sislere karışarak duyulmaz oldu.

Roger bir dakika kadar ayakta durarak kendini ondan kurtarmaya çalıştı. “Ben beklerim,” dedi. Brianna’nın ellerinden tutup yüzüne baktı, gözleri şimdi yağmur suyu birikintileri gibi yumuşak ve berraktı.

“Yine de beni dinle,” dedi yumuşakça. “Sana ya tümüyle sahip olurum ya da hiç olmam.”

Onu doğru şekilde sevmeme izin ver, demişti sözsüz duasında. Bayan Graham hep, “Ne istediğine dikkat et evladım, ya gerçekleşirse?” demez miydi?

Kazağının üstünden yumuşakça göğsünü avuçladı.

“İstediğim yalnızca bedenin değil, gerçi onu da ne kadar çok istediğimi bir Tanrı biliyor. Fakat ya seni karım olarak sahiplenirim… ya da hiç sahiplenmem. Seçim senin.”

Kız uzandı ve ona dokundu, kuru buz gibi soğuk parmaklarıyla, saçlarını kaşlarının üstünden çekti. “Anlıyorum,” diye fısıldadı.

Nehirden esen rüzgâr soğuktu, Roger onun ceketinin fermuarını kapamak için uzandı. Bunu yaparken eli kendi cebine sürttü ve orada duran küçük paketin varlığını hissetti. Bunu ona akşam yemeğinden sonra vermeyi planlıyordu.

“Al,” dedi paketi ona uzatarak. “Mutlu Noeller.”

“Bunu geçen yaz almıştım,” dedi, kızın üşümüş parmaklarıyla gülhatmi rengi kâğıdı tutmaya çalışmasını izlerken. “Sanki bilirmişim gibi, değil mi?”

Kızın elindeki, yassı bir bant şeklinde, çevresine kelimeler işlenmiş gümüş bir bileklikti. Roger bilekliği kızın elinden aldı ve onun koluna taktı. Brianna onu yavaşça çevirerek kelimeleri okudu.

“*Je’t’aime… un peu… beaucoup… passionne’ment… pas du tout*. Seni seviyorum… biraz… çok… tutkuyla… hiç.”

Roger bilekliği çeyrek tur daha çevirerek çemberi tamamladı.

“*Je’t’aime*,” dedi, sonra parmaklarının bir hareketiyle onu kızın bileğinde döndürdü. Brianna, elini onun üstüne koyarak dönen bilekliği durdurdu.

“*Moi aussi*,” dedi yumuşakça, bilekliği değil de ona bakıyordu. “*Joyeux Noel!*”

Bölüm 7
Dağlarda

19
Ocağın Kutsanması

Eylül 1767

Ayın ve yıldızların altında, çıplak bir sevgilinin kucağında uyumak, kürklerin ve yumuşak yaprakların ikinize beşik olması ve kestane ağaçlarının nazik mırıltısıyla uzaktaki şelalenin size ninni söylemesi inanılmaz romantik bir durum.

Islak ve iri bir kocayla onun kadar iri ve ıslak yeğeninin arasına sıkışmış halde, kaba saba bir barınakta uyumaya çalışırken tepenizdeki dallardan düşen yağmur damlalarını dinlemek ve iyice doymuş koca bir köpeğin, sokulup durmasını savuşturmaya çalışmaksa pek o kadar değildir.

“Hava,” dedim, oturma pozisyonuna geçmeye çalışıp ve Rollo’nun kuyruğunu yüzüncü kez yüzümden çekerken. “Nefes alamıyorum.” İçeri tıkılmış hayvanların kokusu dayanılmazdı; ıslak yün ve balık kokusuyla birleşmiş ağır, çürük bir koku.

Dizlerimle ellerimin üstünde, kimsenin üstüne basmamaya çalışarak dışarı çıktım. Jamie homurdandı, vücut ısımın eksikliğini dengelemek için kıvrılarak neredeyse ekose kumaştan bir top haline geldi. Ian ve Rollo birbirinden ayrılamaz bir bütündüler. Soluk verişlerinde birbirine karışarak çıkan buhar, şafak öncesi serinliğinde etraflarında hafif bir sis oluşturuyordu.

Dışarısı soğuktu ama hava tazeydi; o denli taze ki, ciğer dolusu bir nefes aldığımda neredeyse öksürecektim. Yağmur durmuştu ama ağaçlardan hâlâ damlalar süzülüyordu. Hava ise eşit oranda buhar ile saf oksijenden oluşuyordu ve dağda yetişen her tür bitkinin keskin kokularıyla çeşnilenmişti.

Jamie’nin yedek gömleğiyle yatmıştım, geyik derisi kıyafetlerim nem almasın diye eyer çantasındaydı. Onları üzerime geçirdiğimde soğuktan tüylerim diken diken olmuştu ve titriyordum ama sertleşmiş deri birkaç dakika içinde ısınarak vücudumun şeklini aldı.

Yalınayak ve ayak parmaklarım üşümüş halde, kolumun altında çaydanlıkla su kenarına yıkanmaya gittim. Henüz şafak doğmamıştı. Orman, sis ve gri mavi bir ışıkla doluydu; günün başında ve sonunda görünen, gizlenen küçük

canlıların yemek için dışarı çıktığı zamanki gizemli ışık etrafı aydınlatıyordu.

Cross Creek'e döneceğimize dağlarda kalmamızı önerirken Jamie haklıymış, diye düşündüm. Eylül'ün başıydı; Myers'in tahminlerine göre soğuklar bizi bir yerlere sığınmak zorunda bırakmadan önce, hava daha iki ay güzel olacaktı - nispeten güzel diye düzelttim tepedeki buutlara bakarak. Bu kadar zaman küçük bir kulübe inşa etmeye, et için avlanmaya, önümüzdeki kış için hazırlıklar yapmaya - belki - yeterdi.

"Çok zor bir iş olacak," demişti Jamie. O büyük kayaya yaslanmış aşağıdaki vadiye bakarken, ben de dizlerinin arasında ayakta duruyordum. "Tehlikesi de var, kar erken yağarsa başaramayız ya da yeterince avlanamayabilirim. Sen hayır dersen yapmam, Sassenach. Korkuyor musun?"

Korku sözü yetersiz kalırdı. Bu düşünce, midemi altüst ediyordu. O dağ sırtında yerleşmeyi kabul ettiğimizde, kışı geçirmek için Cross Creek'e döneceğimizi sanıyordum.

Hem gerekli malzemeyi hem de diğer yerleşimcileri rahatça toplayabilir, ilkbaharda da kervan halinde buraya dönüp araziyi temizler ve komün halinde evler inşa edebilirdik. Onun yerine tümüyle bir başımıza ve içinde Avrupalıların bulunduğu en küçük yerleşimden bile günlerce uzakta olacaktık. Vahşi doğanın içinde, kış boyunca bir başımıza.

Ağaç devirmek için bir balta, birkaç bıçak, bir kamp çaydanlığı, bir kuşak ve küçük bir tıbbi yardım kutusu dışında yanımızda alet edevat namına hiçbir şey yoktu. Ya bir şey olsa, Jamie ya da Ian hasta düşse veya bir kaza geçirseydi? Açlıktan ölsek ya da donsaydık? Ayrıca her ne kadar Jamie Kızılderili tanıdıklarımızın bizimle ilgili kötü niyetleri olmadığını belirtse de ben karşılaşabileceğimiz diğerleri konusunda bundan o kadar emin değildim.

Evet, elbette deli gibi korkuyordum. Öte yandan, korkunun genellikle ölümcül olmadığını öğrenecek kadar uzun yaşamıştım; en azından tek başına ölümcül değildi.

İlk kez River Run'a, oradaki sıcak suya, sıcak yataklara ve düzenli çıkan yemeğe, tertip ve düzene ve en önemlisi güvenliğe bir miktar özlemle bakıyordum.

Jamie'nin neden oraya dönmek istemediğini anlayabiliyordum. Jocasta'nın uyruğunda geçireceği birkaç ay onun yeni görevlere boğulmasına eden olacaktı ve onun yaltaklanmalarına karşı koyması bir o kadar daha zorlaşacaktı.

Ayrıca onun da benden daha iyi bildiği üzere, Jocasta Cameron bir

MacKenzie olarak doğmuştu. Kardeşleri Dougal ve Colum'un onun mirası üzerinde gözleri olduğunu ben bile anlamıştım. Leoch'lu MacKenzie'ler kafalarına bir şey koydular mı bundan kolay kolay vazgeçmezdi ve hedeflerine ulaşmak için her tür yolu denerlerdi. Sadece dokunma duyusuna güvenen kör bir örümcek de ağını ona göre sımsıkı örerdi.

Hem son derece kindar biri olduğu belli olan Çavuş Murchison'un bölgesinden uzak durmakta da fevkalade fayda vardı. Farquard Campbell ve onun denetçilerini, köleleri ve tüm o siyaseti de unutmamalı… Jamie'nin onca karışıklık ve entrikanın içine geri dönmek istememesinin nedenlerini gayet iyi anlayabiliyordum; yaklaşmakta olan savaş ise başlı başına bir nedendi zaten. Aynı zamanda, Jamie'nin bu kararı almasının ardında yatanın bu nedenlerden hiçbiri olmadığından da gayet emindim.

"Konu yalnızca River Run'a dönmek istememen değil, değil mi?" Sırtımı ona yasladım ve akşam serinliğinin aksine ondan gelen sıcaklığı duyumsadım. Henüz mevsim dönmemişti; hâlâ yaz sonuydu ve hava, güneşle canlanan yaprak ve çileklerin kokularıyla doluydu ama dağların üst kısımlarında geceleri soğuk oluyordu.

Göğsünün gülmeyle sarsıldığını hissettim ve sıcak nefesi kulağımı yalayıp geçti. "Demek o kadar belli oluyor?"

"Yeterince belli." Kollarının arasında ona doğru döndüm ve alnımı onunkine dayadım; gözlerimizin arasında birkaç santim vardı. Gözleri çok koyu bir maviydi, dağların doruklarındaki akşamüstü gökyüzünün renginin aynısı.

"Baykuş," dedim.

Güldü, sıçradı ve geri çekilirken göz kırptı. "Ne?"

"Kaybettin," diye açıkladım. "Bu oyuna 'baykuş' denir. İlk göz kırpan kaybeder."

"Ah." Beni kulaklarımdan kavradı ve nazikçe yine alınlarımız birbirine değecek şekilde geri çevirdi. "Tamam o halde, baykuş. Gözlerin baykuş gözüne benziyor, biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Biliyorum diyemem."

"Berrak ve altın rengi, ayrıca zeka dolu."

Gözümü kırpmadım. "Söyle o zaman, neden kalıyormuşuz."

O da kırpmadı gözünü, ama derin bir nefes alırken ellerimin altında göğsünün inip kalktığını hissettim.

“Bir yer sahibi olmaya duyduğum ihtiyacı sana nasıl anlatsam?” dedi yumuşakça. “Ayaklarımın altındaki toprağa duyduğum ihtiyacı. Dağların soluğunu, Tanrı Adem’e nefes verirmişçesine bunu burun deliklerimde hissetmeyi. Elimin altında kayaları hissederek tırmanmayı, kayaların üstünde güneşe ve rüzgâra dayanarak duran likenleri görmeyi.”

Nefesi kesilmişti, benim nefesimi kendi içine çekti. Elleri kafamın gerisinde kenetlenmişti, yüz yüze duruyorduk.

“Eğer bir erkek gibi yaşayacaksam, bir dağım olmak zorunda,” dedi basitçe. Gözlerini kocaman açmış, benimkilerin içinde anlayış arıyordu.

“Bana güvenecek misin, Sassenach?” dedi. Burnunu benimkine bastırdı ama gözlerini kırpmadı. Ben de öyle.

“Ömrüm boyunca,” dedim.

Benimkinden iki santim ötedeki dudakları gülümsedi. “Peki ya kalbinle güvenecek misin?”

“Daima,” diye fısıldadım, gözlerimi kapadım ve onu öptüm.

İşler işte böyle ayarlanmıştı. Myers Cross Creek’e geri dönecek, Jamie’nin talimatlarını Duncan’a iletecek, Jocasta’nın iyi olduğumuzu bilmesini sağlayacak ve paramızın geri kalanıyla dükkânlardan alabildiği kadar eşya alacaktı. Eğer ilk kar yağışına dek hâlâ zaman varsa yanında erzaklarla dönecekti, eğer yeterli zaman yoksa ilkbaharda gelecekti. Ian burada kalacaktı; kulübenin inşası ve avlanma konusunda onun yardımına ihtiyacımız vardı.

Bize bugünlük ekmeğimizi ver, diye düşündüm derenin kıyısındaki ıslak çalıları itelerken, ve baştan çıkmamıza izin verme.

Baştan çıkma konusunda güvende sayılırdık gerçi; iyi ya da kötü, River Run’ı daha en az bir yıl görmeyecektik. Günlük ekmeğe gelince, o iş de şimdilik fena gitmiyordu. Yılın bu mevsiminde olmuş cevizler, fındıklar ve yabani çilek çeşitleri açısından bir bolluk vardı ve ben bunları bir sincabın düzenliliğiyle toplayıp depoluyordum. Bununla beraber iki ay içinde ağaçlar çıplak kaldığı ve akarsular donduğu vakit, umarım Tanrı kış rüzgârının uğultusunun arasından yine bizi duyardı.

Akarsu yağmurlarla belirgin şekilde kabarmıştı. Su düne göre belki bir ayak daha yüksekti. Sırtım çatırdarken hafifçe inleyerek diz çöktüm. Yerde yatmak sabahları yaşanan kas tutulmalarını iyice artırıyordu. Yüzüme soğuk su çarptım, ağzımı çalkaladım, ellerimi birleştirip su içtim ve yine yüzüme çarptım. Yanaklarımda ve parmaklarımda kan dolaşımı artmıştı.

Yüzümden damlalar süzülürken yukarı baktığımda benim az yukarımda, suyun diğer yanındaki bir girintiden su içen iki geyik gördüm. Onları huzursuz etmemek için hiç ses çıkarmadım ama varlığımdan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Huş ağaçlarının gölgesinde onlar da kayalar ve ağaçlarla aynı yumuşak maviye bürünmüştü, birer gölgeye benziyorlardı fakat vücutlarının her bir kıvrımı son derece belirgin ve mürekkeple yapılmış bir Japon resmi kadar zarifti.

Sonra birden gidiverdiler. Gözlerimi kırpıştırdım. Ne döndüklerini ne de koştuklarını görmüştüm. Ve ne denli ruh gibi görünseler de onların varlığını hayal etmediğimden emindim; uzaktaki yakada, toynaklarının bıraktığı koyu renk izleri görebiliyordum. Ama gitmişlerdi işte.

Ne bir şey gördüm ne de duydum, fakat birden tüylerim diken diken oldu, sanki elektrik verilmişim gibi kol ve bacaklarım irkildi. Donup kaldım, gözlerim dışında hiçbir yerim kımıldamıyordu. Neredeydi, neydi bu?

Güneş çıkmıştı; ağaçların tepeleri belirgin şekilde yeşildi, kayalar da sanki içlerine hayat gelmiş gibi ışıldamaya başlamıştı. Fakat kuşlar sessizdi, su dışında hareket eden bir şey yoktu.

İki metreden daha yakınımdaydı, bir çalının arkasında kısmen gizlenmişti. Yalanmasının sesini su sesi örtüyordu. Sonra geniş kafası kalktı, püsküllü kulaklarından biri, ses çıkarmamama rağmen bana doğru döndü. Nefes alışımı duymuş olabilir miydi?

Güneş ışınları sarı-kahve kürkünün üstüne vurdu, olağanüstü bir sükûnetle bakan altın rengi gözlerinin üstünde parladı. Rüzgâr dönmüştü, şimdi onun kokusunu alabiliyordum; buruk bir kedi kokusu ve onu bastıran kan kokusu. Beni görmezden gelerek üstünde koyu renk bir leke olan patisini kaldırdı ve temizlik merakıyla gözlerini kısarak sakin sakin yalanmaya başladı.

Pençesini birkaç kez kulağının üstüne sürdü ve asil bir tavırla güneş alan başka bir noktaya doğru esnedi, sonra dolu karnını sallayarak ağır ağır uzaklaştı. Tanrım, iki metre boyunda olmalıydı!

Korkmamam bilinçli bir tercih değildi; koca kedinin güzelliği ve bana olan yakınlığı üzerine duyduğum katıksız hayret buna sebep olmuştu. Yine de o gider gitmez, tüm sinir sistemimin buzları çözüldü ve derhal paramparça oldu. Sesim çıkmadı ama zangır zangır titredim ve dizlerimin üstünde yeniden doğrulana dek aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

Ellerim öyle titriyordu ki çaydanlığı doldurmayı başarana dek üç kez devirdim. Ona güvenmemi söylemişti; güveniyor muydum ona? Evet, güveniyordum ama bir dahaki sefere tam önümde dursa çok iyi olurdu.

Fakat bu seferlik hayattaydım. Gözlerim kapalı sessizce ayakta duruyor, tertemiz sabah havasını soluyordum. Vücudumdaki her bir atomu hissedebiliyor, kanımın süratle o taze tatlı maddeyi her bir hücreme kas lifime götürdüğünü hissediyordum. Güneş yüzümü yaladı ve soğuk tenime tatlı bir ışıltı verdi.

Gözlerimi yeşil, sarı ve mavilerden oluşan göz kamaştırıcı bir sahneye açtım; gün ağarmıştı. Şimdi tüm kuşlar şakıyordu.

Arkama bakma isteğine karşı koyarak, yukarıdaki açıklığa giden patikaya girdim.

Jamie ve Ian önceki gün birkaç uzun ince çam ağacı devirmiş, onları üç buçuk metrelik parçalar halinde kesmiş, sonra kütükleri bin bir uğraşla yokuş aşağı yuvarlamışlardı. Bunlar şimdi açıklığın kenarında istiflenmiş, ıslak kabukları ışıldar halde duruyorlardı.

Elimde su dolu çaydanlıkla geri döndüğümde, Jamie ıslak çimenleri ezerek düzgün bir çizgi ilerletmeye çalışıyordu. Ian geniş ve düz bir taşın üzerinde ateş yakmıştı; heybesinin içinde her daim biraz kuru çalı çırpı, çakmak taşı ve çelik bulundurmayı Jamie'den öğrenmişti.

"Bu küçük bir baraka olacak," diyordu Jamie, gözlerini yere dikmiş ve konsantre olmuş halde. "Evvela, yeniden yağmur yağdığında içine girebilelim diye bunu yapacağız ama bir kulübe kadar düzgün inşa etmeliyiz. Hem bizim için de alıştırma olur. Ne dersin Ian?"

"Bunun amacı nedir, yani alıştırmadan başka?" diye sordum. Yukarı doğru baktı ve bana gülümsedi.

"Günaydın, Sassenach. İyi uyudun mu?"

"Elbette hayır," dedim. "Baraka ne için?"

"Et," dedi. "Arkaya sığ bir çukur kazıp içini korla dolduracağız ve bulabildiğimiz etleri tütsüleyeceğiz. Kurusunlar diye de raf kuracağız. Ian, Kızılderililer'in *cerki* dedikleri yiyeceği elde etmek için bunu yaptığını görmüş. Canavarların yemeğimize ulaşamayacağı güvenli bir yerimiz olması gerek."

Özellikle çevredeki canavarların varlığı göz önüne alındığında, mükemmel bir fikirdi. Tek kaygım tütsüleme konusundaydı. Bunun İskoçya'da yapıldığını görmüştüm ve tütsüleme işinin çok büyük dikkat gerektirdiğini biliyordum. Birinin, ateşi ne çok harlı yanmasını ne de sönmesini engellemek için sürekli ateş başında durması gerekiyordu. Ayrıca etleri sürekli çevirmek ve kurumalarını önlemek için üstlerine yağ sürmek de şarttı.

Bu iş için kimin aday gösterileceğini tahmin etmekte zorlanmıyordum. Tek sorun, eğer işi doğru düzgün yapmayı beceremezsem hepimizin zehirlenmeden öleceğiydi.

“Doğru,” dedim coşkusuz bir sesle. Jamie sesimdeki tınıyı yakaladı ve bana sırıttı.

“Bu ilk baraka Sassenach,” dedi. “İkincisi senin olacak.”

“Benim mi?” Buna biraz şaşırmıştım.

“Bitkilerin ve baharatların için. Hatırladığım kadarıyla epey yer tutuyorlardı.” Gözü dönmüş bir inşaatçının bakışlarıyla açıklığın öte yanını gösterdi. “İşte şurası da kulübemizin olacağı yer, kışı orada geçireceğiz.”

Beni hayrete düşüren bir biçimde, ilk barakanın duvarlarını ikinci günün sonunda dikmiş, çatıyı tam anlamıyla döşemek için gereken tahtaları kesene dek üstünü kesik dallarla kabaca kapatmışlardı. Duvarlar, kabuğu hâlâ üzerinde olan ince kütüklerden yapılmıştı; aralarında belirgin boşluklar mevcuttu. Yine de üçümüzün ve Rollo’nun rahatça uyuyabileceği kadar geniş olan bu kulübe, bir ucundaki taşlarla çevrili ocağıyla gayet sıcaktı.

Çatıda bir duman deliği bırakılmıştı; Jamie’ye sokulmuş onun kendi işçiliği hakkındaki eleştirilerini dinlerken, buradan geceleyin yıldızları izleyebiliyordum.

“Şuna bak,” dedi dertli dertli, çenesini uzaktaki köşeye doğrultarak. “Gidip çarpık bir direk kullanmışım, o da bütün kenarın yamuk olmasına neden olmuş.”

“Geyik etlerinin bunu pek umursayacağını sanmıyorum,” diye mırıldandım. “Gel de şu eline bakalım.”

“Çatıdaki ağaçlar da bir tarafta diğerinden en az on beş santim daha kısa,” diye devam etti beni duymazdan geldi ama bir yandan da sol elini bana uzattı. İki eli de keçe gibi olmuştu, fakat yeni kesik ve sıyrıkları elimle hissedebiliyordum ve avuç inde o kadar çok kıymık vardı ki dokununca pütür pütür ele geliyordu.

“Oklukirpi gibi olmuşun,” dedim elimi parmaklarının üzerinde gezdirirken. “Gel, ateşe yaklaş ki onları görüp çekebileyim.”

Söz dinledi ve kendi kıymıklarını temizledikten sonra Rollo’nun tüylü böğrüne kafayı vurup uyuyakalan Ian’ın etrafından emekleyerek geldi. Ne yazık ki yer değiştirmesi, Jamie’nin eleştirel gözüne yapıdaki yeni aksaklıkların takılmasına neden oldu.

“Daha önce hiç kütüklerden bir baraka yapmadın, değil mi?” diyerek onun kapı girişi hakkındaki tenkitlerine son verdim. Bir yandan da cımbızımla elinden koca bir kıymık çıkarıyordum.

“Of! Hayır, ama- ”

“Ve lanet şeyi iki günde, bir balta ve bir bıçaktan başka hiçbir şey olmadan yaptın, Tanrı aşkına! Üstünde bir çivi bile yok! Neden Buckingham Sarayı gibi olmasını bekliyorsun ki?”

“Buckingham Sarayı’nı hiç görmedim,” dedi sakince. Duraksadı. “Yine de demek istediğini anlıyorum, Sassenach.”

“İyi.” Avucuna doğru iyice eğildim, derisinin altında kıymıkların açtığı koyu renkli izleri görmek için gözlerimi kıstım.

“Sanırım en azından yıkılmaz,” dedi, daha uzun bir sessizliğin ardından.

“Sanmıyorum.” Bir bezi brendi şişesinin ağzına dayadım ve elini bununla sildim, sonra dikkatimi sağ eline verdim.

Bir süreliğine konuşmadı. Ateş kendi kendine çatırdıyor, arada sırada kütüklerin arasından yukarı çekilince canlanıyordu.

“Ev, bayırın yukarı tarafında olacak,” dedi aniden. “Çileklerin çıktığı yerde.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım. “Kulübeyi diyorsun değil mi? Açıklığın yanında olacağını sanıyordum.” Çıkarabileceğim tüm kıymıkları çıkarmıştım; geriye derisinin iyice altında olanlar kalmıştı, onların da yüzeye biraz daha yaklaşmalarını beklemekten başka yapacak şey yoktu.

“Hayır, kulübe değil. Gerçek bir ev,” dedi yumuşakça. Kaba kütüklere yaslandı, ateşe ve aradaki boşluklardan dışarıdaki karanlığa bakıyordu. “Merdivenli, cam pencereli.”

“Bu harika olur.” Cımbızı yerine oturtup kutuyu kapadım.

“Yüksek tavanlı ve girerken kafamı çarpmayacağım kadar yüksek girişli.”

“Ne kadar güzel.” Yanı başında arkama yaslandım ve başımı omzuna yasladım. Uzaklarda bir yerde bir kurt uludu. Rollo ani bir hırlama eşliğinde kafasını kaldırdı, bir an kulak kesildi, sonra iç çekerek yine yattı.

“Senin için bir kiler, benim içinse bir çalışma odası, içi kitaplarım için raflarla kaplı.”

“Hmm.” O sırada yalnızca bir kitabı vardı - *Kuzey Carolina’nın Doğal Tarihi*, 1733 basımı, rehber ve referans kitap olarak yanına almıştı.

Ateş yine közlenmişti ama ikimiz de odun eklemeye yeltenmedik. Korlar bizi gece boyunca sıcak tutardı ve sabah yeniden canlandırılabilirlerdi.

Jamie kolunu omzuma attı ve yana devrilerek, kanepemiz görevi gören ve düşmüş yapraklardan oluşmuş kalın örtünün üzerine onunla birlikte kıvrılmamı sağladı.

“Bir de yatak,” dedim. “Sanırım bir yatak yapabilirsin değil mi?”

“Hem de Buckingham Sarayı’ndaki kadar iyi,” dedi.

Nazik yüreği ve sadık doğası sağ olsun, Myers bir ay içinde döndü. Üstelik eşyalar, küçük mobilyalar ve tuz gibi ihtiyaçlarla yüklü üç katırın yanı sıra, yanında bir de Duncan Innes vardı.

“Burası mı?” Innes ilgiyle çilek kaplı bayırda biçimlenmeye başlayan küçük müştemilata baktı. Şimdi artık iki sağlam barakamız vardı, ayrıca bir de içine atları ve başka hayvanlarımız olursa onları koyabileceğimiz bir ağıl.

O sırada tüm hayvan mevcudumuz Jamie’nin otuz kilometre ilerideki bir Moravia yerleşiminden, benim topladığım bir torba dolusu yerelması ve söğüt sürgünlerinden yaptığım bir çalı süpürgesiyle değiş tokuş ederek aldığı küçük beyaz bir domuz yavrusuydu. Ağılda kalmak için henüz çok küçük olduğundan, şimdiye dek barakada bizimle yaşamıştı ve Rollo’yla çabucak arkadaş olmuştu. Ben bu durumdan o kadar memnun değildim.

“Düzgün bir toprak, ayrıca su bol. Ormanda bir sürü kaynak var ve içinden dere geçiyor.”

Jamie, Duncan’ı bayırın batı yakasında aşağıdaki eğimli arazinin görülebildiği bir noktaya götürdü. Orada doğal vadiler ya da ormanın içinde yer alan ‘koy’lar vardı; şu an için yabani otlarla kaplı olan bu kısımlar tarım yapmak için gayet elverişliydi.

“Gördün mü?” Sırttan aşağı doğru inen bayırı ve uzaktaki bir dizi yaban inciri ağacını gösterdi. “Orada en az otuz müştemilat için yer var. Ormandan epey ağaç kesmemiz gerekir ama başlamak için yeterince yer mevcut. Elinden iş gelen herhangi bir küçük çiftçi bahçesi sayesinde ailesini besleyebilir, toprak çok zengin.”

Duncan çiftçi değil balıkçıydı ama Jamie’nin gösterdiği ve gelecekte evlerle dolu olarak takdim ettiği araziye gözlerini dikmiş bakarken uysalca başını salladı.

“Ben şöyle bir ölçtüm,” diyordu Jamie, “yine de en yakın zamanda daha kesin ölçüm yapılması gerek. Ama kabataslak hali kafamda; mürekkep ve

kâğıt getirebildiniz mi?”

“Getirdik. Birkaç başka şey de getirdik.” Duncan bana gülümsedi, uzun ve melankolik görünümlü yüzündeki ifade değişmişti. “Bayan Jo, işinize yarayacağını düşündüğü bir kuştüyü yatak gönderdi.”

“Kuştüyü yatak mı? Gerçekten mi? Bu harika!” Jocasta Cameron hakkında aklımdan geçen ne kadar olumsuz düşünce varsa hepsini sildim attım. Jamie bize çınar ağacından sağlam bir karyola yapmış, altına da örgü iplerden bir gergi uydurmuştu. Benim elimdeyse onun üstüne koymak için sedir dallarından başka bir şey yoktu; onlar da güzel kokmakla beraber yamru yumruydu.

Lüks içinde yüzmeye dair hayallerim, Ian ve Myers’ın ormandan çıkıp belirmeleriyle bölündü. Myers’ın kemerinden sincaplar sarkıyordu. Ian bana gururla siyah bir şey gösterdi ki sonradan bunun sonbahar yemişlerini yutmaktan iyice yağlanmış bir hindi olduğu ortaya çıktı.

“Bu oğlanda göz var, Bayan Claire,” dedi Myers, onaylayarak başını sallarken. “Bu hindiler kurnaz kuşlardır, Kızılderililer bile onları kolayına yakalayamaz.”

Henüz Şükran Günü için erkendi ama kilerimize girecek ilk parça olan bu hindiye yine de sevinmiştim. Jamie de sevinçliydi ama onun memnuniyeti hindinin kuyruğundaki tüylerden yapacağı tüy kalemler yüzündendi.

“Valiye mektup yazmalıyım,” diye açıkladı öğle yemeğinde, “teklifini kabul ettiğimi, arazinin detaylarını bildireceğimi söylemeliyim.” Bir parça kek aldı ve sabırsızlıkla ısırdı.

“Ceviz kabuklarına dikkat et,” dedim gerginlikle. “Dişini kırma sonra.”

Öğle yemeğimiz ateşte pişmiş alabalık, balıkların içinde pişmiş yerelmaları, yabani erikler ve havanımda öğüttüğüm kestanelerden elde ettiğim unla yaptığım gayet kaba saba bir kekten oluşuyordu. Yediklerimiz çoğunlukla balık ve çevrede bulabildiğim bitkilere dayanıyordu; Ian ve Jamie sürekli inşaatla uğraştıklarından avlanmak için fazlasıyla meşgullerdi. Myers’in bir geyik ya da onun gibi bir başka iri protein kaynağı avlayabilecek kadar uzun kalabileceğini umuyordum. Kış boyu kurutulmuş balık yeme fikri biraz yıldırıcıydı.

“Eline sağlık, Sassenach,” diye mırıldandı Jamie bir ağız dolusu keki çiğnerken ve bana gülümsedi. “Güzel olmuş.” Sonra dikkatini Duncan’a verdi. “Yemekten sonra, Duncan, belki benimle nehre dek yürür ve yerini seçersin ha?”

Innes'in yüzü önce dondu, sonra zevk ve kaygı karışımı bir ifade yerleşti yüzüne. "Yerimi mi? Toprağı mı kastediyorsunuz, Mac Dubh?" İstemeden olmayan kolunun tarafındaki omzunu kamburlaştırdı.

"Evet, toprak." Jamie sıcak bir yerelmasını bıçağını ucuyla aldı, sonra Innes'e bakmadan onu parmaklarıyla dikkatle soymaya başladı. "Benim aracım olarak çalışmana ihtiyacım var, Duncan - tabii eğer istersen. Elbette ücretli çalışacaksın. Şimdi, düşünüyorum da eğer bunu adil bulursan, ben senin adına bir müştemilat inşa edeyim ama sen burada onun başında duramayacağına göre, Ian ve ben senin toprağına da biraz mısır eker, orada küçük bir çiftlik yaparız. Böylece senin bir yere yerleşme zamanın geldiğinde, kenarda biraz mısırın olur. Sence bu işine gelir mi?"

Jamie konuşurken Duncan'ın yüzünden bir dizi ifade geçti; önce kaygı, sonra temkinli bir coşku. Aklına gelecek en son şey toprak sahibi olabileceğiydi. Cebinde tek kuruşu olmadan ve elleriyle çalışma olanağından yoksunken, İskoçya'da olsa ancak dilenci olarak yaşayabilirdi - o da eğer yaşayabilirse.

"Neden- " diye girdi söze, sonra sustu ve yutkundu. "Evet, Mac Dubh. Bu çok iyi olur." Jamie konuşurken küçük, şüpheci bir gülümseme dudaklarına yerleşti ve Duncan farkında olmasa da orada kaldı.

"Aracı." Yine yutkundu ve yanında getirdiği bira şişelerinden birine uzandı. "Sizin için ne yapmamı isteyeceksiniz, Mac Dubh?"

"İki şey, Duncan. İlki benim için yerleşimciler bulman." Jamie eliyle yeni kulübemizin inşaatının ilk aşamasını gösterdi. Şimdilik sadece zeminin yeri belirlenmiş, zemin taşları yığılmış ve kayrak taşından geniş bir levha ocak olmak üzere ayrılmış ve zemin taşlarına yaslanmıştı.

"Benim şu anda burayı terk etmem mümkün değil. Yapmanı istediğim şey, Ardsmuir'den buraya getirilen adamlardan bulabildiğin kadarını bulman. Şu anda dört bir yana dağılmışlardır ama Wilmington'dan geçmiş olmalılar, çoğu Kuzey ya da Güney Carolina'dadır. Bulabildiğin kadarını bul, onlara burada ne yapmakta olduğumu anlat. İlkbahar geldiğinde de kim gelmek istiyorsa hepsini buraya getir."

Duncan sarkık bıyığının altındaki dudakları sıkılı halde başını sallıyordu. Pek az adam yüzüne böyle bir şekil verirdi ama ona yakışıyordu, hayırsever bir denizaygırına benziyordu böylece.

"Çoh iyi," dedi. "Peki ya ikincisi?"

Jamie önce bana, sonra Duncan'a baktı.

“Teyzem,” dedi. “Ona yardım edebilir misin, Duncan? Onun adına iş görüşmeleri yapacak ve deniz kuvvetlerindeki piçlerle baş etmesine yardım edecek dürüst bir adama çok ihtiyacı var.”

Duncan, yüzlerce kilometrelik bir alanı tarayarak buraya bizimle yerleşmek üzere insanlar bulmak konusunda bir an bile tereddüt etmemişti ama deniz kuvvetlerindeki piçlerle baş etme fikri onu gayet huzursuz etmişti.

“İş mi? Ben bu işlerden pek anla- ”

“Acele etme,” dedi Jamie arkadaşına gülümseyerek ve bu telkin Duncan üzerinde de bende olduğu kadar iyi işledi; Duncan’ın gözlerindeki huzursuzluğun hızla yok olduğunu görebiliyordum. Belki on bininci kez, onun bunu nasıl başardığına hayret ettim.

“Bu sana fazla sıkıntı yaratmayacaktır,” dedi Jamie teskin edici bir sesle. “Teyzem ne yapılması gerektiğini bilir zaten. Sana ne yapman ve ne yapmaman gerektiğini söyler; onun yalnızca bunları dile getirecek ve gerçekleştirecek bir erkeğe ihtiyacı var. Sana, onun için çalışmaktan memnuniyet duyacağını belirten bir mektup yazıp ona teslim etmen üzere yanına veririm.”

Onun konuşmasının ikinci kısmında, Ian katırların üstündeki çantaları indirip karıştırmaya başlamıştı. Şimdi elindeki düz bir metal parçasına merakla bakıyordu.

“Bu nedir?” diye sordu ortaya. Görmemiz için kaldırdı; bu koyu renk metalden yassı bir parçaydı; bir ucu sivriydi ve kaba bir haça benziyordu. Üstünden silindirle geçilmiş küçük bir hançere benziyordu.

“Ocağınız için demir.” Duncan parçaya uzandı ve onu sapından tutabileceği şekilde Jamie’ye uzattı. “Bayan Jo’nun fikriydi.”

“Öyle mi? Bu çok hoş.” Jamie’nin yüzü açık havada geçirdiği uzun günler sonucu bronz renk almıştı ama boynunun yanının mahcubiyetle pembeleştiğini gördüm. Başparmağıyla demirin pürüzsüz yüzeyini okşadı, sonra onu bana uzattı.

“Bunu iyi sakla, Sassenach,” dedi. “Duncan dönmeden önce ocağımızı kutsayacağız.”

Onun bu hediyeden derinden etkilendiğini görebiliyordum ama tam olarak nedenini anlayamamıştım; ta ki Ian bana eve bolluk ve bereket gelsin diye ocağın altına demir gömüldüğünü anlatana dek.

Bu Jocasta’nın girişimimizi kutsaması, onun Jamie’nin kararını

desteklemesi ve kendisini yüzüstü bırakmak gibi görünen bu hareketini affedişiydi. Bu cömertliğin ötesinde bir şeydi. Küçük demir parçasını dikkatle mendilime sardım ve güvende olması için cebime koydum.

Ocağımızı iki gün sonra, duvarları olmayan kulübemizin içinde kutsadık. Saygıdan Myers şapkasını çıkarmış, Ian ise yüzünü yıkamıştı. Rollo da oradaydı; tüm itirazlarına rağmen 'sürülerimizi' temsilen küçük domuz da öyle. Yavru domuz, meşe palamutlarından oluşan yemeğinin başından alınıp da hiçbir yemek barındırmayan böylesi bir törene dahil edilmesine bir anlam veremiyordu.

Domuzun sıkıntıyla attığı kulak delici çığlıkları duymazdan gelen Jamie, küçük demir bıçağı bir haç gibi görüneceği şekilde ucundan dik tuttu ve sessizce konuştu:

"Tanrım, tüm dünyayı ve içindekileri kutsa. Tanrım, benim eşimi ve çocuklarımı kutsa.

Tanrım, kafamın içindeki gözümü kutsa. Ve kutsa Tanrım, elimin sağlığını.

Sabah erkenden kalkmamı ve gece geç yatışımı kutsa."

Uzandı ve gülümseyerek demirle önce bana, sonra Ian'a, Rollo'ya ve domuza dokundu, ardından devam etti:

"Tanrım, evi ve içindekileri koru. Tanrım, çocuklarımı kutsa. Tanrım, gençlere ve sürülere yol göster. Sürüler ne zaman tepelere çıksa onları koru. Tanrım, kutsanmışlığın ateşi üzerimizde daima yansın."

Ardından ocağın yanında yere eğildi ve demiri onun için kazılmış olan küçük çukura koydu, üstünü örttü ve toprağı düzledi. Sonra o ve ben, kocaman ocak taşını uçlarından tutup dikkatle yerine koyduk.

Duvarları olmayan bir evde ayakta durmuş, vahşiliğin ortasında serçelerin alaylı ötüşleri arasında bir kurt ve bir domuzla beraber, yarısından çoğu pagan olan bir ritüele katıldığım için kendimi komik hissetmeliydim aslında ama hiç de öyle hissetmiyordum.

Jamie yeni ocağın önünde durdu, bir elini bana uzattı ve beni de kendisiyle beraber ocağın yanında durmam için oraya çekti. Önümüzdeki bayıra bakarken, birden kuzeye giderken denk geldiğimiz terk edilmiş o müştemilatı hatırladım. Çatısındaki kalaslar düşmüş, ocak taşı çatlamış ve buradan otlar fışkırmıştı. Acaba o evin meçhul kurucuları da ocaklarını kutsamayı akıl etmiş miydi? Yoksa buna rağmen mi başarısız olmuşlardı? Jamie'nin eli bilinçsizce beni temin etmek istercesine benimkini sıktı.

Kulübenin dışındaki düz bir taşın üzerinde Duncan küçük bir ateşi yakıyor, Myers ise çakması için ona çelik parçasını tutuyordu. Ateş bir kez yandıktan sonra içinden bir odun alındı. Duncan bunu bir eline aldı ve yüksek sesle Gaelce bir şarkı söyleyerek doğudan batıya doğru evin temeli etrafında yürüdü. Jamie söylediklerini benim için çevirdi:

"Fionn mac Cumhall'ın koruyucuları size. Cormac'ın koruyucuları size. Conn'un ve Cumhall'ın koruyucuları size. Kurt ve kuş sürüsünden, kurt ve kuş sürüsünden."

Dört yönün her birine geldiğinde şarkısını kesti ve dört kralın önünde eğildi, yanan odunu önünde yay çizecek şekilde salladı. Ateşle yapılan bu işleri hiç onaylamayan Rollo, gırtlağının derinlerinden gelen hırıltılar çıkardı ama Ian onu susturdu.

"Fiann Kralı'nın kalkanı sana. Güneşin kralının kalkanı sana. Yıldızların kralının kalkanı sana, Tehlike ve ızdırapta, tehlike ve ıstırapta."

Böyle pek çok dize vardı; Duncan evin etrafını üç kere döndü. Ancak ondan sonra nihai noktaya, yeni yerleştirilmiş ocak taşının yanına geldi. O zaman fark ettim ki Jamie kulübeyi ocağın kuzeye bakacağı şekilde planlamıştı; sabah güneşi sıcak sıcak sol omzuma vurdu ve birbirine karışan gölgelerimizi batı yönüne düşürdü.

"Kralların kralının mekânı sana. İsa Mesih'in mekânı sana. Şifalı ruh'un mekânı sana. Kötü işler ve kavgadan. Kötü köpekten ve kızıl köpekten."

Gözünün kenarından Rollo'ya bakan Duncan, ocağın başında durdu ve odunu Jamie'ye uzattı; o da uzandı ve orada durmakta olan çalı çırpı destesini tutuşturdu. Ateş alevlenirken Ian Gaelce bir çığlık attı ve herkes alkışladı.

Daha sonra Duncan ve Myers gittiler. Cross Creek'e değil, bölgedeki İskoçların verimli geçen hasada şükranlarını sunmak, birbirlerinden haber alıp ticaret yapmak, düğünler ve vaftiz törenleri düzenlemek, klanın ve ailenin uzaktaki bireyleriyle bir araya gelmek amacıyla sonbaharda yıllık buluşmalarını yaptıkları Helicon Dağı'na gidiyorlardı.

Jocasta ve ahalisi orada olacaktı; Farquard Campbell ve Andrew MacNeill de öyle. Burası Duncan'ın Ardsmuir'den dağılan adamları bulmak için gidebileceği en iyi yerdi. Helicon Dağı buluşmaların en büyüğüydü; İskoçlar oraya ta Güney Carolina ve Virginia'dan geleceklerdi.

"İlkbaharda dönerim, Mac Dubh," diye Jamie'ye söz verdi Duncan atına binerken. "bulabildiğim kadar çok adamla beraber. Mektuplarınızı da eksiksiz ileteceğim." Eyerindeki çantanın üstüne elini vurdu ve gözlerini parlak Eylül

güneşinden sakınmak için şapkasını düzeltti. “Teyzenize bir diyeceğiniz var mı?”

Jamie bir an için durup düşündü. Jocasta’ya zaten yazmıştı; buna eklenecek bir şey var mıydı?

“Teyzeme, onu bu yıl Buluşma’da göremeyeceğimi söyle; belki gelecek yıl da öyle. Ama bir sonrakinde nuhakkak orada olacağım, insanlarım da benimle olacak. Tanrı yolunu açık etsin, Duncan!”

Duncan’ın atını arkasına bir şamar vurdu ve iki atın bayır aşağı ilerleyerek gözden kaybolmalarını yanımda durarak izledi. Bu ayrılık bana garip bir yalnızlık hissi vermişti; Duncan bizim medeniyetle tek bağımızdı. İşte şimdi gerçekten yalnızdık.

Tam da yalnız sayılmayız, diye düzelttim kendimi. Ian vardı. Rollo, domuz, üç at ve Duncan’ın ilkbaharda toprağı sürebilelim diye bıraktığı iki katır da vardı. Aslına bakılırsa küçük bir ekiptik. Dalgınlıkla düşündüm: Bir aya kalmaz, kulübe biterdi, o zaman başımızın üstünde sağlam bir çatı olacaktı. Sonra ise…

Kulağımda Ian’ın, “Kötü bir haberim var,” diyen sesi yankılandı. “Domuz, hamurunun kalanını yemiş.”

20
Beyaz Kuzgun

Ekim 1767

Ian, arkasında yerde duran balta sapının üstünden adım attı ve sonra sola dönerek elindeki yükü dikkatle yarı tamamlanmış kütükten duvarın köşesine bıraktı. Doğru pozisyonu alırlarken verdiği uğraştan yüzü kıpkırmızı oldu, sonra birlikte kütüğü omuz yüksekliğine kaldırdılar. Jamie, kocaman ağaç gövdesini yukarıda açılmış yuvasına oturturlarken yeğeninin hareketlerini baş işaretleri ve nefessiz tek kelimelik komutlarla yönetti.

Ian terleyen yüzünden bir saç tutamını çekti. Jamie, kütüğü son bir manevrayla yerine oturtmak için kaldırırken hafifçe homurdandı. “Biraz daha sola, Ian.”

Kütük yuvasına oturdu, iki adam da işi tamamlamanın verdiği rahatlamayla beraberce bir adım geriye çekildi. “Ziyaretçimiz var, amca,” dedi Ian, başıyla ormanı göstererek. Jamie donup kaldı. O dönüp de silahına uzanmadan evvel, Ian ve Rollo’nun yaprakların arasında gördüğünü ben de gördüm.

“Kaygılanacak bir şey yok,” dedim neşeyle. “Eski içki arkadaşın, ziyaret için giyinip kuşanmış. Bağrına basman için kaderin bir oyunu, sanırım.”

Nacognaweto, bizim onu gördüğümüzden emin olana dek terbiyeli bir şekilde kestane ağacı korusunda bekledi. Sonra yavaşça ormandan çıktı, bu kez ardında oğulları değil üç kadın bulunuyordu; ikisinin sırtında kocaman bohçalar vardı.

Biri genç bir kızdı, on üç yaşından fazla olmasa gerekti; otuzlarında olan ikincisi de belli ki kızın annesiydi. Onlara eşlik eden üçüncü kadın çok daha yaşlıydı - büyükanne değil, diye düşündüm vücudunun eğilmiş haline ve bembeyaz saçlarına bakarak, belki büyük-büyükanne olabilirdi.

Ziyaret için onlar da giyinip kuşanmıştı; Nacognaweto’nun bacakları çıplaktı, ayaklarında mokasenler vardı fakat diz hizasında bollaşan kumaş bir tayt ve üstüne de pembe keten bir gömlek giymişti. Gömlek, üstüne kirpi dikenleri saplanmış ve mor ve beyaz deniz kabuklarıyla çılgınca süslenmiş bir kuşakla sarılmıştı. Hepsinin üstüne boncuklarla süslenmiş bir deri yelek giymişti, açık bıraktığı saçlarının üstüne de mavi basmadan bir cins türbanı

gevşekçe sarmıştı, bir kulağından iki karga tüyü sarkıyordu. Ayrıca gümüşten ve deniz kabuklarından mücevherleri vardı; bir küpe, birkaç kolye, bir kemer tokası saçına bağladığı çeşitli süsler görüntüyü tamamlıyordu.

Kadınlar biraz daha az gösterişli giyinmişti ama belli ki onlar da en iyi kıyafetleri içindeydi. Dizlerine dek uzanan uzun bol elbiseler, aşağısında yumuşak botlar ve deriden tozluklar. Bellerine üstü desenlerle süslenmiş geyik derisinden önlükler sarmışlardı, daha genç olan iki kadın süslü yelekler de giymişti. Açıklığın ortasına dek tek sıra halinde yürüdüler, sonra durdular.

"Tanrım," diye mırıldandı Jamie, "bir elçi heyeti." Yüzünü kol ağzıyla sildi, sonra Ian'ın kaburgalarına bir dirsek attı. "Benim yerime idare et, Ian, ben döneceğim."

Kızılderililer ile karşılaştığı için memnun ve biraz şaşkın duran Ian, elini kocaman sallayarak törensel bir havayla onları buyur etti. Jamie beni kolumdan kavrayıp köşeye, yarı bitmiş evin içine çekti.

"Ne- " diye lafa girdim, şaşkınlıkla.

"Giyin," diye sözümü kesti, benim taraftaki elbise kutusunu göstererek. "En cicili bicili şeylerini giy. Diğer türlüsü ayıp olur."

'Cicili bicili' gardırobumdaki herhangi bir parçayı tanımlamak için kullanılabilecek bir sözcük sayılmazdı. Ama elimden geleni yaparak alelacele sarı bir keten gömleği sırtıma geçirdim ve düz beyaz eşarbımı da Jocasta'nın bana yolladığı kirazlarla bezenmiş olanla değiştirdim. Bu kadarı yeterli olur, diye düşündüm; ne de olsa burada asıl gösteriş yapanlar erkek cinsiydi.

Pantolonunu çıkarıp onun yerine beline koyu kızıl şalını rekor sürede saran Jamie, onu küçük bronz bir broşla tutturmuştu. Ben saçımı düzeltene dek karyolanın altından bir şişe içki kapmış ve evin açık tarafına geçmişti bile. Ona yetişemeyeceğimi bile bile peşinden koştum.

Kadınlar bana, benim onlar için duyduğum hayranlığın aynısıyla baktılar ama Jamie ile Nacognaweto selamlama ve içkinin takdim edilmesi işini bu kez Ian'ı da içerecek şekilde yürütürken geri çekilmeyi tercih ettiler. Ancak bundan sonra ikinci kadın, Nacognaweto'nun bir hareketini takiben öne çıktı ve utangaç bir edayla başını eğdi.

"*Bonjour, messieurs, madame*," dedi yumuşak bir sesle, her birimize sırayla bakarak. Gözleri benim üzerimde içten bir merakla gezindi ve üstüme başıma dair her bir detayı inceledi; böylece ben de onun üstündekilere gözlerimi dikme konusunda bir sıkıntı duymadım. Melez kan, diye düşündüm, belki Fransız?

“*Je suis sa femme*[16],” dedi, başıyla zarifçe Nacognaweto’yu göstererek, sonraki sözleri, ırkına dair yaptığım tahmini doğruladı. “*Je m’appelle Gabrielle*.”

16 Fr. Ben onun eşiyim. (ç.n.)

“Hmm… *Je m’appelle Claire,*” dedim, biraz daha az nazik bir tavırla kendimi göstererek. “*S’il vous plait…*[17]” Elimle köşede bekleyen kütük yığınını gösterdim ve oturmaları için onlara işaret ettim. Bir yandan da haşlamak için hepimize yetecek kadar sincap var mı, diye düşünüyordum.

17 Fr. Lütfen. (ç.n.)

Bu sırada Jamie, Nacognaweto’ya eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle bakıyordu. “Ah, demek Fransızca?” dedi. “Tek kelime bilmiyorsundur herhalde!” Kızılderili ona yumuşak başlı bir ifadeyle baktı ve karısına takdime devam etmesi için başıyla işaret etti.

Yaşlı kadının adı Nayawenne idi, tahmin ettiğim gibi Gabrielle’nin değil, Nacognaweto’nun büyükannesiydi. Bu hanım ince kemikli, romatizmadan iki büklüm olmuş ama parlak gözleriyle tıpkı bir serçeye benziyordu. Boynunda, üstünde bir guguk kuşunun benekli kuyruk tüyleri ve içinden ip geçirilsin diye delinmiş yeşil bir taş bulunan küçük deri bir kese asılıydı. Beline bağlanmış, kumaştan daha büyük bir çantası da vardı. Kaba kumaştaki yeşil lekelere baktığımı görünce, ileri çıkık iki sarı ön dişini göstererek gülümsedi.

Kız, düşündüğüm gibi Gabrielle’in kızıydı - ama sanırım babası Nacognaweto değildi. Hem ona benzemiyordu, hem de ona karşı çekingence davranıyordu. Nispeten uyumsuz ismi Berthe’ydi ve melez kanının belirtileri onda annesinden daha belirgindi; saçları koyu renk ve ipek gibiydi ama rengi siyahtan ziyade koyu kahverengiydi, yuvarlak yüzünde ise Avrupalılar’ın cildine özgü bir pembelik vardı, bununla beraber gözleri bir Kızılderili’nin hatlarına sahipti.

Resmi takdimler bittikten sonra Nacognaweto Berthe’ye işaret etti ve o da uysal bir şekilde yanında taşıdığı büyük bohçayı bize getirdi ve ayaklarımın dibinde açtı. Büyük bir sepet portakal ve yeşil çizgili kabak, ipe dizilmiş kuru balıklar, daha küçük bir sepette yerelmaları ve soyulup koçanlarıyla kurutulmuş koca bir demet mısır gözler önüne serildi.

“Tanrım,” diye mırıldandım. “Squanto’nun[18] dönüşü!”

18 Squanto, 1600’lerde yaptığı yardımlarla Batılı yerleşimcilerin kışı geçirip hayatta kalmalarını sağlayan bir yerliydi. (ç. n.)

Herkes bana boş boş baktı, ben ise aceleyele gülümseyip yüzüme gerçekten kalpten gelen bir memnuniyet ifadesi yerleştirdim. Bunlar bize bütün kışı geçirtmezdi, ama en az iki ay boyunca yediklerimizi takviye ederdi.

Nacognaweto, Gabrielle aracılığıyla bunların Jamie'nin hediyesi olan ayıya karşılık çok ufak ve önemsiz bir iade olduğunu, ayının köylerinde büyük mutlulukla karşılandığını, Jamie'nin büyük yiğitliği hakkında da (bu noktada kadın gözlerini bana kaydırarak kıkırdadı, belli ki balık hakkındaki kısmı da duymuştu) bolca konuşulup bunun takdir edildiğini belirtti.

Bu tür diplomatik görüşmelere son derece alışık olan Jamie, alçakgönüllü bir şekilde kahramanlığa dair tüm imaları reddedip bu çarpışmanın tümüyle küçük bir kaza eseri olduğunu söyledi.

Gabrielle çeviri işiyle meşgulken, yaşlı kadın tüm bu karşılıklı övgüleri duymazdan gelerek yengeç gibi yan yan bana sokuldu. Zarar vermeye dair hiçbir amaç taşımadan teklifsizce her yerime elleriyle vurdu, parmaklarıyla giysilerimi yokladı, ayakkabılarımı görmek için eteğimin kenarını kaldırdı; bir yandan da kendi kendine mırıl mırıl yorumlarda bulunuyordu.

Sıra saçıma gelince mırıldanmanın sesi yükseldi ve bir şaşkınlık halini aldı. Yardımcı olmak adına saçımdaki iğneyi çıkardım ve saçlarımı savurarark omzuma düşmelerini sağladım. Bir bukleyi çekip aldı, sıkıca gerdi, bırakıp yeniden kıvrılmasını izledi ve sonra katıla katıla gülmeye başladı.

Erkekler bizden yana baktılar, ama şimdi de Jamie Nacognaweto'ya evi nasıl inşa ettiğini göstermeye girişmişti. Baca tamamlanmıştı ve o da evin temeli gibi etraftaki taşlardan yapılmıştı. Yer de döşenmişti, ama her biri yirmi beş santim çapındaki dörtköşe kütüklerden oluşan duvarlar ancak omuz yüksekliğine ulaşmıştı. Jamie, kütüklerin kabuklarını nasıl soyduklarını göstermesi için Ian'a ısrar ediyordu, o da kütüğün üstünde geri geri yürüyüp baltayı ayakparmaklarının yalnızca birkaç santim ötesine indirerekten söyleneni yapıyordu.

Erkeklerarası iletişimin çeviriye mahal bırakmayan bu türlüsü, Gabrielle'nin serbest kalıp benimle konuşmak için gelebilmesine olanak tanımıştı. Fransızcası garip bir aksana sahip ve bir ton acayip deyimlerle dolu olsa da, birbirimizi anlamakta zorluk çekmedik.

Gabrielle'nin Fransız bir kürk tüccarıyla bir Huron kadınının kızı ve Nacognaweto'nun ikinci karısı olduğunu, buna karşılık Nacognaweto'nun da onun ikinci kocası olduğunu, ilk kocası ve Berthe'nin babası olan adamın bir Fransız olduğunu ve on yıl önce Kızılderililer ile Fransızlar arasında geçen bir

savaşta öldürüldüğünü öğrenmem yalnızca kısa bir süre aldı.

Kuzeybatıya doğru birkaç günlük uzaklıkta Anna Ooka adlı bir köyde yaşıyorlardı; Gabrielle köyün bulunduğu yönü başıyla işaret etmişti.

Ben Gabrielle ve Berthe ile konuşur ve konuşmalarımı çeşitli el kol hareketleri ile süslerken, yaşlı kadınla da başka türlü bir iletişimin sürmekte olduğunun farkına vardım.

Bana bir şey söylemiyordu; yine de ara sıra Berthe'ye bir şeyler mırıldanıyor ve ne dediğimi anlamak istiyordu. Fakat parlak siyah gözleri hep üstümdeydi ve ben garip bir şekilde bunun farkındaydım. Aramızda tek bir kelime edilmese bile, onun benimle benim de onunla konuşmakta olduğuna dair içimde garip bir his vardı.

Diğer tarafta, Nacognaweto'ya şişedeki brendinin geri kalanını almasını teklif eden Jamie'yi gördüm; belli ki artık hediyelere karşılık verme zamanıydı. Gabrielle'e işlemeli eşarbı ve Berthe'ye sahte elmaslarla süslenmiş bir toka verdim; ikisi de hediyeleri büyük memnuniyetle kabul ettiler. Nayawenne içinse başka bir şeyim vardı.

Önceki hafta şansım vardı ve dört iri ginseng kökü bulmuştum. Dördünü de medikal sandığımdan çıkardım ve gülümseyerek onun eline tutuşturdum. Bana baktı, sonra sırıttı ve belindeki bez çantayı çözerek elime koydu. Çantayı açmama gerek yoktu; dört uzun, biçimsiz şekli kumaşın üstünden de hissedebiliyordum.

Karşılık olarak güldüm; evet, kesinlikle aynı dili konuşuyorduk!

Meraktan ve tanımlayamadığım bir hisle, Gabrielle'e yaşlı kadının muskasını sordum; bir yandan da bunun nezaket kurallarının ihlaline girmediğini umuyordum.

"*Grand mère est…*" Büyükannem diyerek duraksadı, doğru Fransızca sözcüğü arıyordu ama ben zaten biliyordum.

"*Pas docteur,*" dedim, "*et pas sorciere, magicienne. Elle est…*" Ben de duraksadım; ne de olsa bunun için Fransızcada şifacının doktor ve büyücü dışında tam olarak karşılığı yoktu.

Fransızca, "Biz onun için şarkıcı deriz," dedi Berthe utangaç bir tavırla. "Biz ona *shaman* deriz, diye ekledi."

Yaşlı kadın başıyla beni işaret ederek bir şey dedi, bunu üzerine iki genç kadın ürkmüş göründüler. Nayawenne başını eğdi, ipi boynundan çıkardı ve küçük keseyi elime koydu.

O kadar ağırdı ki bileğim büküldü, neredeyse yere düşürüyordum. Hayret içinde elimi kapadım. Yıpranmış deri onun vücuduyla ısınmıştı; kesenin yuvarlak hatları avucuma tam olarak oturdu. Bir anlığına, sanki kesede canlı bir şey varmış gibi hissettim.

Yüzüm hislerimi ele vermiş olmalı ki yaşlı kadın katıla katıla gülmeye başladı. Elini uzattı ve muskayı ona süratle geri verdim. Gabrielle kibarca, kocasının büyükannesinin bana yakınlarda yetişen işe yarar bitkileri göstermekten memnuniyet duyacağını aktardı. Acaba onunla birlikte yürümek ister miydim?

Bu öneriyi derhal kabul ettim, yaşlı kadın da arkasında yılların deneyimi saklı bir çeviklikle patikada kendinden emin adımlarla ilerlemeye başladı. Onun yumuşak deri çizmeleriyle attığı minik adımları izliyordum ve onun yaşına geldiğim zaman, ben de ormanda iki gün yürümenin ardından üstüne bir de keşfe çıkmaya istekli olmaya halim olur diye umuyordum.

Bir süre nehir boyunca ilerledik. Gabrielle ve Berthe arada saygılı bir mesafe bırakmış halde peşimizden geliyorlar ve ancak çağırıldıkları zaman bize katılıyorlardı.

Yaşlı kadın, “Bitkilerin her biri, bir hastalığa iyi gelir,” diye açıkladı Gabrielle aracılığıyla. Çalının birinden bir sürgün koparıp alaylı bir bakışla bana uzattı. “Bir de ne olduklarını bilebilsek!”

Çoğu zaman işaret ve jestlerle oldukça iyi idare ediyorduk ama Jamie ile Ian’ın alabalık avladıkları büyük su birikintisinin yanına geldiğimizde, Nayawenne durdu ve el ederek Gabrielle’in yine bize katılmasını sağladı. Ona bir şey dedi, o da dönüp şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

“Kocamın büyükannesi, iki ay önce dolunayda rüyasında seni gördüğünü söylüyor.”

“Beni mi?”

Gabrielle başıyla onayladı. Nayawenne elini koluma koydu ve sanki Gabrielle’in söylediklerinin üstümdeki etkisini görmek istermişçesine dikkatle yüzüme baktı.

“Bize rüyasını anlattı; bir kadın gördüğünü, şeyli bir kadın- ” Dudakları seğirdi, sonra telaşla toparlandılar ve o yavaşça uzun, düz saçlarının ucuna dokundu. “Üç gün sonra, kocam ve oğulları dönüp senden ve Ayı Öldüren’den bahsettiler.”

Berthe beni yakın ilgiyle izliyor ve o da kendi koyu kahverengi saçının ucuna işaret parmağıyla dokunuyordu.

“İnsanları iyileştiren seni görmesi gerektiğini söyledi, biz de senin burada olduğunu duyunca…”

Şimdi biraz anlamaya başlıyordum; izlendiğimize dair hiçbir his duymamıştım ama belli ki dağda biri bizi gözlemiş ve haberleri Nacognaweto’ya iletmişti.

Bu ilgisiz mevzulardan sıkılan Nayawenne, gelinini dürttü ve eliyle sertçe ayaklarımızın dibindeki suyu göstererek ona bir şey söyledi.

“Kocamın büyükannesi seni rüyasında burada gördüğünü söylüyor.” Gabrielle su birikintisini gösterdi ve büyük bir ciddiyetle bana baktı.

“Seninle burada karşılaşmış, geceleyin. Ay suyun içindeymiş. Sen beyaz bir kuzgun olmuşun, suyun üstünden uçup ayı yutmuşun.”

“Ha?” Bu yaptığımın kötü bir şey olmadığını umdum.

“Beyaz kuzgun geri uçmuş ve onun eline bir yumurta bırakmış. Yumurta çatlamış, içinde ışıldayan bir taş varmış. Kocamın büyükannesi bunun büyük bir sihir olduğunu, taşın hastalıkları iyileştirebileceğini biliyormuş.”

Nayawenne başıyla birkaç kez onayladı ve boynundaki muskayı çıkarıp içine uzandı.

“Rüyanın ertesi günü, kocamın büyükannesi *kinnect* kökü çıkarmak için toprağı kazmaya giderken yolda nehir kenarındaki çamurun içine yapışmış mavi bir şey görmüş.”

Nayawenne küçük, yamru yumru bir şey çıkardı ve elime bıraktı. Bu bir çakıl taşıydı; ham haldeydi ama değerli bir taş olduğu belliydi. Etrafında fosilsi taş kalıntıları vardı ama taşın göbeği koyu ve yumuşak tonlu bir maviydi.

“Tanrım! Bu safir, değil mi?”

“Safir?” Gabrielle sözcüğü ağzında çevirerek tadına baktı sanki. “Biz ona şey deriz…” Doğru Fransızca çeviriyi bulmak için duraksadı: “*Pierre sans peur*.”

“*Pierre sans peur*?” Korkusuz taş mı?

Nayawenne başını sallayıp yine konuşmaya başladı. Annesi konuşmaya başlamadan Berthe çeviriye girdi.

“Babamın büyükannesi, bunun gibi bir taşın insanları korkudan uzak tuttuğunu, ruhlarını güçlendirdiğini ve böylece onların daha kolay iyileştiğini söylüyor. Bu taş daha şimdiden iki kişiyi ateşten kurtardı, ayrıca ağabeyimin

gözlerindeki ağrıları geçirdi.”

“Kocamın büyükannesi sana bu hediye için teşekkür etmek istiyor.” Gabrielle zarifçe konuşmayı yeniden üstlendi.

“Ah… ona rica ettiğimi söyle.” Yaşlı kadına içtenlikle başımı salladım, sonra mavi taşı ona geri verdim. Kesesine geri attı ve ipini sıkıp onu boynuna taktı. Sonra bana yakından baktı, uzandı ve saçımdan bir bukle alıp konuşurken parmakları arasında tutarak onunla oynamaya başladı.

“Kocamın büyükannesi şimdi zaten şifa sahibi olduğunu ama daha fazlasının geleceğini söylüyor. Saçların onunki gibi beyaz olduğunda, gücün doruğa erişecek.”

Yaşlı kadın bukleyi bıraktı ve bir an için gözlerime baktı. Bakışının derinliklerinde büyük bir hüzün gördüğümü sandım ve istem dışı şekilde ona dokunmak için uzandım.

Geriye adım attı ve başka bir şey söyledi. Gabrielle bana tuhaf tuhaf baktı.

“Dert etmemeni söylüyor, hastalık Tanrılardan gelmiş. Bu senin kabahatin olmayacak.”

Nayawenne’ye baktım, ürkmüştüm ama o dönmüştü bile.

“Benim kabahatim olmayacak olan nedir?” diye sordum ama yaşlı kadın daha fazlasını söylemeyi reddetti.

16

17

18

21
Karlı Dağda Bir Gece

Aralık 1767

Kış bir süre önce gelmişti ama ilk kar, 28 Kasım gecesi düştü. Ertesi gün bambaşka bir dünyaya uyandık. Kulübenin arkasındaki büyük mavi ladinin her bir iğne yaprağı donmuştu, yabani böğürtlen dikenlerinin oluşturduğu sarmaşıklardan buzlar sarkıyordu.

Kar kalınlığı çok fazla değildi ama varlığı gündelik hayatı tamamen değiştirmişti. Artık gündüzleri yiyecek peşinde koşmuyordum. Sadece dere kenarına kısa yürüyüşlere çıkıyor ve kıyı boyunca buzların arasında yaşam bulan yeşil yaprakları topluyordum. Jamie ile Ian, kütük kesme ve tarla açma çalışmalarına ara verdiler. Onun yerine kendilerini çatı kaplama işine adadılar. Kış iyice üzerimize çökmüş, soğuktan kaçmak için biz de içeriye tıkılmıştık.

Mumumuz yoktu; tek ışık kaynağımız yağ lambaları ve kuru sazdan yaptığımız tütsümsü çubuklardı, bir de sürekli yanan şömineden gelen ve çatıda oynaşan ışık. Bu yüzden, tıpkı çevremizdeki ormanlarda yaşayan canlılar gibi günün ilk ışığıyla uyanıyor ve akşam yemeğinin hemen ardından yatıyorduk.

Koyunumuz yoktu, bu yüzden elimizde ne eğirecek yün ne de dokuyacak ya da boyayacak kumaş vardı. Henüz hiç arı kovanı koymamıştık; yani kaynatacak balmumu söz konusu değildi. Atların, katırların ve Jamie'nin inşa ettiği derme çatma ahırın bir köşesindeki özel bölmelerine kapattığımız - bu bölme üstü açık, telle çevrili kendi bahçesine açılıyordu - sürekli semiren domuzların dışında, kışın soğuğundan koruyacak sürü hayvanımız da yoktu.

Myers, kendi araç gereçleri arasından küçük ama faydalı bir seçkiyi, bir torbanın içine doldurup bize getirmişti. Torbanın içinde birbirine çarpıp duran bu demir parçalara, ormandan toplanan odunlardan sap ve tutma yerleri yapılması gerekiyordu.

Jamie ve Ian kar düşmeden kulübenin çatısını tamamlayabilmişlerdi. Ateşin yanında mütemadiyen bir odun yığını duruyor, üzerlerine saplanmış keski, birinin gelip oduna şekil vermesi için hazır bekliyordu. Şöminenin o yanı tamamen ahşap oyma işine ayrılmıştı. Ian kaba ama kullanışlı bir tabure yapmıştı; onu iyi ışık gerektiğinde oturmak için pencerelerden birinin

kenarına koyduk. Oyma işinden artan tüm rendeler, gün boyu yanan ateşe atılıyordu.

Myers bana da bir şey getirmişti: İçinde dikiş iğneleri, toplu iğneler, makaslar, iplik makaraları, keten ve muslin kumaş parçaları ve örgü için yün bulunan kocaman bir dikiş sepeti. Dikiş her ne kadar en sevdiğim iş olmasa da bunları bir arada görmek beni çok mutlu etmişti. Ayrıca Jamie ve Ian'ın sürekli ağaçlar arasında gezinirken ve çatıda, dizleri ve dirsekleri üzerinde çalışırken tahrip ettikleri kıyafetlerini yamama işi de benimdi.

"Bir tane daha!" Jamie yatakta yanımda yatarken birden bağırarak oturuverdi.

Tek gözümü açıp, "Bir tane daha mı?" diye uykulu uykulu sordum. Kulübenin içi çok karanlıktı; şöminenin içindeki odunlar iyice kömürleşmişti.

"Bir kahrolası delik daha! Tam kulağıma su damladı, kahretsin!" Yataktan çıktı, ateşin yanına gidip bir odun parçasının ucunu yaktı. Getirip yatağın üzerindeki tavana tuttu ve deliği aramaya başladı.

"Ne?" Küçük yatağında dönen Ian sorar gibi bir sesle inledi. Onunla yatağı paylaşan Rollo da kafasını kaldırdı ve sonra da gri bir tüy yığını gibi görünen başını geri yatağa bırakıp horlamaya devam etti.

"Bir delik varmış," dedim Ian'a. Bir yandan da yarı açık gözlerle Jamie'nin meşalesinin aydınlattığı tavana bakıyordum. Canım kuştüyü yatağımın meşalenin kıvılcımlarıyla yanmasına izin vermeye niyetim yoktu.

"Ya." Ian bir koluyla suratını örttü ve yattığı yerden "Yine kar mı yağdı?" diye sordu.

"Yağmış olmalı." Pencereler yağlı geyik derisinden kesilmiş dikdörtgen parçalarla iyice kapatılmıştı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu ama havada harika bir kar kokusu vardı.

Kar yavaş yavaş yağmış ve çatıyı kaplamıştı. Kulübenin içinin sıcaklığıyla çatıya düşen kar, eriyerek çatının saçakları boyunca ilerlemiş, pırıl pırıl parlayan buzdan saçaklar oluşturmuştu. Arada bir eriyen su ya çatıda kendine bir çatlak buluyor ya da damlalar padavra parçalarının birleştiği noktalardan çatıyı aşıyordu.

Jamie bu tür ihlalleri hakaret gibi görüyor ve sorunu halletmek için bir saniye bile kaybetmiyordu. "İşte!" diye bağırdı. "Orada. Gördün mü?"

Uykulu bakışlarımı, burnumun dibindeki tüylü ayak bileklerinden tavana çevirdim. Meşalenin ışığı gerçekten de padavraların birinden çıkan ve

ıslaklığın bıraktığı siyah bir çizgiyi aydınlatıyordu. Derken bu siyah çizginin en ucunda bir su damlası daha oluştu, meşalenin ışığında kırmızı kırmızı parladı ve hemen yanıma, yastığa düştü.

“Yatağı biraz çekebiliriz,” dedim önerimin pek beğenilmeyeceğini bilerek. Çünkü bu anın aynısını daha önce yaşamıştık. Tamir işlerinin gece gece değil de gün ışında yapılmasına dair tüm önerilerim, hayretler içinde reddedilmişti. Gerekçe olarak da Jamie, ‘gerçek bir erkeğin böyle bir işi sonraya bırakmayacağı’nı öne sürmüştü.

Jamie yataktan indi ve ayağıyla Ian’ı dürttü. “Ian, kalk ve sızıntının olduğu yeri çak. Ben de dışarıdan halledeceğim,” dedi ve kullanılmamış bir padavra, çekiç, küçük balta ve bir torba çiviyi kaptığı gibi kapıya yöneldi.

“O üzerindekiyle çatıya çıkma!” diye bağırdım. “O iyi yün gömleğin!”

Tam kapıda durdu, garip garip bana baktı. Sonra elindekileri yere bıraktı, üzerindekini çıkarıp yere attı ve asil bir ifadeyle dışarı, sızıntıyı halletmeye gitti.

Elimi uykulu yüzüme götürüp kendi kendime iç çektim.

“Merak etme yenge, ona bir şey olmaz,” dedi Ian. Ağzını iyice açа açа, kapamaya zahmet bile etmeden esnedi ve isteksiz isteksiz sıcak yatağından çıktı.

Gelen sesler, sekiz rengeyiğine ait olmamayacağına göre Jamie’nin çatıda olduğu kesindi. Ian elinde meşaleyle yatağa çıkınca ben de ayak altından çekilmek için yataktan kalktım. Ian elindeki meşaleyi su sızıntısına doğru tutarak Jamie’nin dışardan deliğin yerini belirlemesine yardım ediyordu.

Kısa bir süre devam eden kırma ve vurma seslerinin ardından sızdıran padavra çıkarılıp yerine yenisi takıldı. Nihayetinde delik yok oldu; çıkarılan padavradan geriye sadece evin ortasında duran küçük bir kar kütlesi kaldı.

Jamie yatağa döndükten sonra donmuş bedenini benimkine dolayıp evini ve ocağını dışarıdaki tehditlere karşı korumuş bir adam erdemiyle hemen uykuya daldı.

***

Dağdaki yerleşim yerimiz çok korunmasız ve tehlikelere açıktı ama sonuçta bir yuvaydı. Çok fazla etimiz yoktu, ava gitmek için pek vaktimiz olmuyordu. Tavşan ve sincaplar da çoktan kış uykusuna yatmışlardı zaten. Ama tatlı patatesten balkabağına, yabani soğandan sarımsağa bolca kurutulmuş

sebzemiz ve ayrıca elli kilo kadar cevizimiz ve bulup kuruttuğum şifalı otlarımız vardı. Yiyecek stokumuz kısıtlıydı ama dikkatli bir şekilde tüketirsek baharı çıkarırdık.

Dışarıda yapılacak birkaç angarya işin dışında vaktimizin çoğu sohbet etmeye, birbirimize hikâyeler anlatmaya ve hayaller kurmaya kalıyordu. Kaşık ve kap kacak gibi faydalı eşyaların yanı sıra Jamie odunlardan bir satranç takımı ve tahtası da oymaya vakit bulmuştu. Beni ya da Ian'ı karşısına oturtabilmek için bayağı uğraşıyordu doğrusu.

Her ikisi de kulübenin sıcağından bunalan Ian ve Rollo, sık sık Anna Ooka'ya gidiyor, bazen onun ve Rollo'nun eşlik etmesinden hayli fayda gören köylü gençlerle uzun avlara çıkıyordu.

Ian'ın bir Kızılderili genç ile yine böyle bir yolculuğa çıkışı sırasında, içten küfürlerle şakalaşan iki genci aksi aksi seyreden Jamie, "Çocuk Kızılderili dilini Yunanca ya da Latinceden daha iyi konuşuyor," dedi.

Ian'ı ne kadar sevsem de sık sık ortadan kaybolmasından memnundum. Öyle zamanlar oluyordu ki kulübede üç kişi, insana kalabalık geliyordu.

Hayatta kuştüyü yataktan ve yanan şömineden daha iyi bir şey varsa o da sıcak, kuştüyü yatakta yatan tutkulu bir âşıktı. Ian olmadığında sazdan mumları yakmakla uğraşmıyor, karanlıkta yatağa giriyor, birbirimize sarılıp gece geç saatlere kadar konuşuyor, gülüyor, hikâyeler anlatıyor, geçmişimizi ve geleceğe dair planlarımızı konuşuyorduk. Bazen susup o anın keyfini, konuşmadan vücut diliyle çıkarıyorduk.

"Bana Brianna'yı anlatsana." Brianna'nın çocukluğuna dair hikâyeler Jamie'nin en sevdikleriydi. Ne dediği, ne yaptığı, ne giydiği, nasıl göründüğü, neler başardığı ve ne yapmayı sevdiğini merak ediyordu.

"Sana okuluna davet edildiğimi ve çocuklara doktorluk mesleğinden bahsedişimi anlattım mı?"

"Hayır." Yattığı yerde yan döndü ve vücudunu arkamdan benimkine yaslayarak daha rahat bir pozisyon aldı. "Bunu neden yapmak zorundaydın ki?"

"Kariyer günü dedikleri bir gün var: Öğretmenler çocukların farklı mesleklerden anne babalarını okula davet eder ve mesleklerini çocuklara anlattırır. Bu sayede çocuklar bir avukat ya da bir otobüs şoförünün ne yaptığını öğrenir."

"Otobüs şoförünün ne yaptığı son derece açık değil mi?"

“Şişşt. Ya da bir veterinerin, yani hayvan doktorunun veya bir dişçinin, yani insanların dişlerini tedavi eden doktorların.”

“Sadece dişleri mi tedavi ediyor? Dişi çekmenin dışında nasıl tedavi edersin ki?”

“Bilsen çok şaşırırdın.” Yüzümü ve boynumu kaplayan saçlarımı geriye ittim. “Her neyse, beni hararetle çağırıyorlardı çünkü o zamanlar çok fazla kadın doktor yoktu.”

“Şimdi var sanki!” Gülmeye başladı, ben de ona yavaşça vurdum.

“Kısa bir süre sonra kadın doktorların sayısı arttı. Ama o zamanlar azdı. Neyse, konuşmamı yaptıktan sonra soru var mı diye ufaklıklara sordum. İğrenç küçük bir çocuk kalktı ve annesinin çalışan kadınların fahişeler kadar kötü olduğunu dediğini söyledi. Ona göre kadınlar çalışıp erkeklerin işlerini ellerine alacağına, evlerinde oturup ailelerinin ihtiyaçlarını yerine getirmeliymiş.”

“Bu kadının hayatında çok fazla fahişeyle tanıştığını sanmıyorum.”

“Hayır, ben de sanmıyorum. Hayatında çalışan başka kadın gördüğünü de sanmıyorum. Neyse, çocuk bunu der demez Brianna ayağa kalktı ve yüksek sesle, ‘Annemin doktor olduğuna sevinsen iyi olur, çünkü birazdan ihtiyacın olacak!’ deyip çocuğa aritmatik kitabıyla vurdu. Çocuk yere düşünce de üzerine atlayıp ağzına yumruk attı.”

Jamie’nin göğsünün ve karnının kıpırdanışını hissedebiliyordum.”Aferin ona! Okul müdürü onu bu yüzden dövmedi umarım?”

“Okullarda çocuklar dövülmüyor artık. Brianna olayın ardından diğer çocuğa bir özür mektubu yazmak zorunda kaldı ama çocuk da bana bir özür mektubu yazdı. Brianna bunun adil olduğunu düşündü. Daha utanç verici olan, meğer çocuğun babası da doktormuş; üstelik benim hastanedeki iş arkadaşlarımdan biriymiş.”

“Ve ona önerilen bir işi sen almıştın?”

“Nasıl anladın?”

“Hmm.” Boynumun arkasında hissettiğim nefesi sıcak ve gıdıklayıcıydı. Elimi geriye uzattım ve uzun, tüylü kalçasını avuçladım; kaslarının oyuk ve kabarıklığını ellerimle hissettim.

“Onun üniversiteye gittiğini ve Frank Randall gibi tarih okuduğunu söylemiştin. Hiç senin gibi doktor olmak istemedi mi?” Geniş eliyle kalçamı tuttu ve yumuşak yumuşak okşamaya başladı.

“Ah, aslında evet, küçükken istiyordu. Onu arada bir hastaneye götürüyordum. Orada gördüğü tıbbi cihazlardan çok etkileniyordu. Özellikle benim stetoskopum ve kulağın içine bakmak için kullandığım otoskopumla oynamayı seviyordu. Ama sonra fikrini değiştirdi. Gerçi sonra binlerce kez fikrini değiştirdi, tüm çocuklar gibi.”

“Çocuklar öyle midir hep?” Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Onun zamanının çocukları genellikle ebeveynlerinin mesleğini seçiyordu ya da onun için seçilen bir mesleği öğrenmek zorunda bırakılıyordu.

“Ah, evet. Dur bir düşüneyim… Brianna bir ara balerin olmak istedi, pek çok kız çocuğu gibi. Parmaklarının ucunda dans eden dansçılara balerin denir bu arada,” diye açıkladım. Şaşırarak güldü. “Bizim çöpçü onu kamyonuyla gezdirdikten sonra çöpçü olmak istediğine karar verdi. Sonra bir dalgıç, sonra postacı, sonra…”

“Tanrı aşkına, dalgıç da ne? Çöpçüyü bırak…”

Yirminci yüzyılın mesleklerini anlatmam bittiğinde yüz yüzeydik. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Meme uçlarının parmak uçlarımda bıraktığı sert hissin keyfini çıkarıyordum.

“Geçekten tarihçi olmak mı istedi, yoksa Frank’i memnun etmek için mi bu alanı seçti hiç bilemedim. Frank’i çok seviyordu. Frank de onunla gurur duyuyordu.” Bir an durdum ve eli sırtımda dolanırken düşündüm.

“Daha lisede okurken üniversiteden tarih dersleri almaya başlamıştı. Sana eğitim sistemini anlatmıştım. Ve Frank öldüğünde, sanıyorum onun böyle isteyeceğini düşündüğü için üniversitede tarih okumayı seçti.”

“Onurlu bir davranışmış.”

“Evet.” Elimi saçlarına götürdüm, başını okşadım. “Bu özelliğini nereden aldı bilmiyorum.”

Burnunu çekti ve beni kendine çekti. “Bilmiyor musun?” Benden bir cevap beklemeden devam etti: “Eğer tarih araştırmaya devam ederse, sence bizi bulabilir mi? Yani bir yerlerde bizim hakkımızda yazılmış şeyler…”

Bunu hiç düşünmemiştim ve bir an sessiz kalakaldım. Sonra biraz uzandım ve hafifçe gülerek başımı omzuna yasladım.

“Pek sanmıyorum. En azından kayda değer bir şeyler yapmadığımız sürece tarihin bizden bahsedeceğini sanmıyorum.” Kulübenin duvarlarına ve pencereden görünen vahşi doğaya baktım. “Burada tarihi değiştirecek bir şey yapma şansımız pek yok. Ayrıca her olayı detaylı incelemesi gerekirdi.”

“Öyle mi?”

Bir an sustum, teninin misk kokusunu içime çektim. En sonunda, “Umarım yapmaz,” dedim. “Kendi hayatını yaşamalı, hayatını geçmişe bakarak boşa harcamamalı.”

Buna hemen cevap vermedi ama elimi tuttu. Ben de onunkini kavradım.

“Çok zeki bir kadınsın Sassenach ama öngörülü değilsin. Belki de seninki alçakgönüllülüktür.”

“Neden öyle söyledin?” diye sordum biraz gücenerek.

“Kız çok sadık ve onurlu, sen söyledin. Babasını o kadar sevmiş ki o öldükten sonra bile onun isteyebileceği seçimler yapmış. Seni daha az mı seviyor sanıyorsun?”

Başımı çevirdim ve bir tutam saçın yüzüme düşmesine izin verdim. “Hayır,” dedim en sonunda sesim yastıkta boğulurken.

“E, tamam işte.” Kalçamdan tuttu ve beni çevirdi. Yavaşça üzerime çıktı. Daha fazla konuşmadık ve vücutlarımızın sınırları birbirine karıştı.

Yavaş, rüya gibi ve huzur dolu bir sevişmeydi. Ayağımı onun bacağına doladım, yumuşak tabanını ve tüylü bacağını; nasır tutmuş ellerini ve hassas dokunuşlarını hissettim. Her bir kalp vuruşunda, bıçağı kınına sokup çıkarırcasına uyumlu hareket ediyorduk.

Ateş çıtırdadı; gizli mabedimizin duvarlarına kırmızı ve sarı ışık oyunları yansıdı. Kimin kolu kimin bacağı umursamadan, birbirimize sarılarak sessizce ve huzur içinde yattık. Uykunun eşiğinde Jamie’nin nefesini boynumda hissettim. “Bizi arayacak,” dedi kararlı bir sesle.

***

İki gün sonra hava açtı da karlar biraz eridi. Kulübenin sıcağından bunalan Jamie, ava çıkabilmek için buzların çözülmesinden faydalanmaya karar verdi. Kar tamamen erimemişti ama iyice incelmiş ve yer yer toprak görünür olmuştu. Jamie bu koşullarda yokuş aşağı gitmek kolay olur diye düşünmüştü.

O gün ilerleyen saatlerde karı kürediğimde bundan pek de emin olamadım. Açıktaki karlar erimişken çalıların altında biriken karın kalınlığı pek değişmemişti. Yine de onun haklı çıkmasını umdum. Yiyecek stoğumuz oldukça azalmıştı ve bir haftadan fazla bir süredir eve et girmemişti. Jamie’nin karın altındaki tuzakları bile boştu.

Bir miktar karı bir sepete koyup içeri aldım ve her zaman olduğu üzere bir cadı gibi geniş bir kazana boşalttım.

Beyaz kar öbeklerinin su dolu kazana düşüp eriyişini izlerken “ ‘*Kayna kazanım kayna, yan ateşim yan,*’ “ diye mırıldandım.

İçinde su olan ve sürekli ateşin üzerinde tuttuğum geniş bir kazanım vardı. Bu su sadece bir şeyler yıkamak için değil; ızgarada, tavada ya da tencerede pişemeyecek her şey için de tek kaynağımdı. Kaynatılacak şeyler ve sebze suyu çıkarmak için sebzeleri, içi boş kabaklara ya da seramik kavanozlara koyuyordum. Bu kapları, ağızlarını iyice kapatıp bir iple kaynayan kazanın içine sarkıtıyordum. Arada bir çekip içindekinin ne durumda olduğuna bakıyordum. Bu şekilde birkaç çeşit yemeği aynı suda pişirebiliyor, sonrasında da bu sıcak suyla bulaşıkları yıkıyordum.

İkinci bir sepet dolusu karı ahşap bir kaba koydum ve kendi kendine erimeye bıraktım; bu içme suyumuz olacaktı. Sonra yapmam gereken acil başka bir şey olmadığı için oturup Daniel Rawlings’in vaka defterini okumaya başladım. Bir yandan da ateşin başında çorapları yamıyordum.

Jamie geri dönmeyince başta endişelenmedim. Ama zaman geçtikçe endişelenmeye başladım - uzun süre uzaklaştığında hep içimi bir sıkıntı kaplıyordu zaten - ama dışarıya yansıtmadım. Karların üzerindeki gölgelerin rengi, batan güneş nedeniyle menekşe rengine döndükçe, dışarıdan gelen sesleri pür dikkat dinlemeye başladım.

Ayak seslerine kilitlenmiş bir vaziyette işime döndüm. Her an Jamie’nin bana seslenmesini bekliyordum. Sesini duyar duymaz dışarı koşmaya, getirdiği hindinin tüylerini yolmaya ya da başka bir hayvansa temizlemeye hazırlıklıydım. Bir gözüm sürekli dağlardayken katır ve atları besledim, hayvanların sularını tazeledim. Gün ışığı çiftliği terk ederken umudumu da kaybetmeye başladım.

Kulübenin içi giderek soğumaya başlamıştı. Odun almak için dışarı çıktım. Saat dört civarı, diye düşündüm. Ama şimdiden yabanmersini çalılarının altı iyice kararıp soğumuştu. Bir saat içinde hava da kararmaya başlayacak, iki saat içinde ise tamamen karanlık çökecekti.

Odun yığınının üzeri karla kaplıydı, en dıştakiler ıslaktı. Kenardan kalın bir parça çekerek yığının alt kısmındaki kuru odunlara ulaşabilirdim. Tabii bunu yaparken her zamanki gibi yılanlara, kokarcalara ve burayı soğuktan korunmak için kullanan diğer canlılara karşı hazırlıklıydım.

Burnumu çektim, dizlerimin üzerine çöktüm ve dikkatli bir şekilde içeri baktım. Son bir önlem olarak uzun bir sopayı içeri sokup yığının içini

karıştırdım. İçeriden itiş kakış, sürünme ya da benzeri tehlikeli bir ses gelmeyince güvenle içeri uzandım. Elime kalın, dokulu bir ağaç kütüğü gelene kadar arandım. Bu gece harlı ve uzun yanacak bir ateş istiyordum; bütün günü dışarıda avlanarak geçiren Jamie geldiğinde soğuk içine işlemiş olacaktı.

Ateşin tam kalbine koymak üzere kalın bir çam kütüğü ve odun yığınının dışından üç küçük ve daha yavaş yanacak bir parçayı aldım. Ben yemek yaparken bu üçünü ateşin kalbine yerleştirerek kurutabilirdim. Ateşi nemli parçalarla beslersem daha yavaş yanardı ve ateş sabaha kadar dayanırdı.

Gölgeler koyulaşıp kışın griliğine kavuştu. Gökyüzündeki kar taşıyan bulutlar, lavanta rengine döndü. Havadaki kar kokusunu alabiliyordum; gece çökünce havanın ısısı da düştü ve kar tekrar yağmaya başladı.

“Lanet herif,” dedim yüksek sesle. “Ne işler karıştırıyorsun, geyik falan mı vurdun?” Ağır havada sesim kayboldu ama böyle düşünmek daha iyi hissetmeme neden olmuştu. Eğer gün sonuna doğru irice bir av yakaladıysa, hayvanın ölüsünün başında kamp yapmayı tercih etmiş olabilirdi. Büyük bir hayvanı kesmek yorucu bir işti, çok zaman alıyordu. Ve et, diğer yırtıcı hayvanlara bırakılamayacak kadar zor bulunuyordu.

Sebze suyu kaynamaya başlamıştı. Kulübe soğan ve yabani sarımsağın rayihasıyla dolmuştu ama hiç iştahım yoktu. Tencereyi sapından iterek ateşin üzerinden çektim. Jamie geldiğinde hemen geri yerine çekip kolayca yemeği ısıtabilirdim. Birden küçük, yeşil bir şey hareket etti. Bir odunun çatlağına yerleşmiş küçük bir semender, korkuyla kendini yuvasından dışarı attı.

Yeşil-siyah renklerdeydi; küçük bir mücevheri andırıyordu. İyice panik yapıp ateşe doğru kaçmasın diye hemen yakaladım. Avcumun içinde çılgıncasına kıpırdanan küçük ıslak yaratığı dışarı çıkardım ve tekrar odun yığınının kenarına bıraktım.

“Dikkatli ol,” diye seslendim ardından. “Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin!”

İçeri girmeden önce bir an durdum. Artık hava iyice kararmıştı ama yine de ağaçların siluetini, arkalarındaki dağların üzerine bıraktıkları koyu lekeleri seçebiliyordum. Ağaçların arasında hiçbir şey kımıldamıyordu ama sonra hafif pembe gökten birkaç iri kar tanesi süzülerek düştü ve hemen eridi.

Kapıyı iyice kapatıp hiç tat almadan yemeğimi yedim. Nemli cevizleri ateşe atıp yattım. Jamie, Anna Ooka’dan birkaç adamla karşılaşmış ve onlarla kamp kurmuş olabilirdi.

Cevizden gelen koku odaya yayıldı, ateşin üzerinde beyaz bir bulut oluştu. Evde sadece iki ay kadar kısa bir süredir ateş yakılıyor olmasına rağmen kirişler çoktan kurumla kaplanmıştı. Başımın yanındaki keresteden sızan altın rengi reçine damlaları, bal gibi parlıyor, etrafa keskin ve ferah bir terebentin kokusu yayıyordu. Baltanın açtığı yarıklar ışıkta göze çarpıyordu. Bir an aklıma Jamie'nin geniş sırtının kaslı görüntüsü geldi: Baltayı bir saatin çarkları gibi ritmik bir şekilde ardı ardına her vurduğunda sırtı teriyle parlıyordu.

Bir baltanın indiği yeri ayarlamak hayli zor bir işti. Ateş için odun keserken kolaylıkla odunu ıskalayıp kolunu ya da bacağını yaralayabilirdi insan. Hayalgücüm bu düşüncemi desteklemede gecikmedi. Gözümün önüne, bir atar damardan beyaz karlara sıçrayan kanın net görüntüsü geldi.

Diğer yana döndüm. Jamie dışarıda yaşamak nedir biliyordu. Tanrı aşkına, yedi yıl boyunca bir mağarada yaşamıştı!

Ama bu İskoçya'daykendi, dedi içsesim küçümseyerek. Yaşayan en büyük etoburun, bir ev kedisi büyüklüğündeki vahşi kediler olduğu bir ülke. En tehlikeli canlı ise İngiliz askerleriydi.

"Saçmalık!" dedim yüksek sesle ve sırtüstü döndüm. "O yetişkin bir erkek ve baştan aşağı silahlı. Ve kesinlikle kar yağdığında ne yapacağını biliyor!"

Ne yapacaktı gerçekten? Bir an düşündüm. Ya kendine başını sokacak bir barınak bulurdu ya da bir tane inşa ederdi. Dağda ilk kamp yaptığımız gece geldi aklıma; bizim için bir sundurma inşa edivermişti. Bunu düşünmek beni biraz rahatlattı. Eğer yaralanmadıysa donup ölmezdi herhalde.

Eğer yaralanmadıysa. Eğer bir şeyler onu yaralamadıysa. Ayılar büyük ihtimalle kış uykusundalardı ama kurtlar ve pumalar kışın avlanmaya devam ediyordu. Bir tane pumayla su kenarında karşılaşmamızı hatırladım ve yattığım yerde ürperdim.

Yüzüstü döndüm, yorgan omuzlarımı örttü. Barakanın içi sıcaktı, yatak daha da sıcaktı. Ama hem ayaklarım hem de ellerim buz gibi soğuktu. Jamie'yi özlemiştim, ama bu özlemin duygu ve düşüncelerle alakası yoktu; daha çok vücudumun parçaları özlemişti. Jamie ile birlikte, tek başımıza olmak hem büyük mutluluktu hem de gerçek bir maceraydı. Üstelik tümüyle beni ele geçiriyordu. Ama onsuz olmak, mutlak bir yalnızlıktı.

Karın sesini, başımın yanındaki pencereyi örten yağlı keten perdeye rağmen duyabiliyordum. Eğer böyle yağmaya devam ederse, Jamie'nin izleri sabaha kadar tamamen silinirdi. Ve eğer ona bir şey olmuşsa…

Yorganı attım ve kalktım. Ne yaptığımı pek düşünmeden hızla giyindim. Şu ana kadar fazlasıyla düşünmüştüm. Güderi kıyafetimin altına içlik olarak yünlü kısa gömleğimi giydim. İki çorabı üst üste giydim. Neyse ki botlarımı susamuru yağı ile daha yeni yağlamıştım. Balık gibi kokuyorlardı ama bu sayede uzun bir süre su geçirmeyeceklerdi.

Jamie küçük baltayı yanında götürmüştü. Büyük bir çam kütüğünü tokmak ve kama ile parçalara ayırmak zorunda kaldım; bunu yaparken yavaşlığım için kendime küfrettim. Harekete geçme kararı aldıktan sonra, en küçük bir gecikme bile beni öfkelendiriyordu. Uzun parçalı ahşap yine de kolay bölündü. Beş adet düzgün çıram vardı şimdi, dördünü deri bir kayışla birbirine bağladım. Beşincisini ateşin dumanlı közünün derinliklerine batırdım ve ateş alana kadar bekledim.

Sonra küçük ilaç çantamı, çakmaktaşı torbası ve çıraların içinde olduğundan emin olduktan sonra belime bağladım. Pelerinime sarındım, bohçamı ve meşalemi aldım ve kendimi dışarı, yağan karın altına attım.

Hava korktuğum kadar soğuk değildi; yürümeye başladıktan sonra hayli ısındım. Dışarısı çok sessizdi. Hiç rüzgâr esmiyordu ve karın fısıltısı gecenin tüm olağan seslerini bastırmıştı.

Jamie'nin, kendi tuzak hattı boyunca yürümeyi planladığını biliyordum. Gerçi kendi koyduğu işaretlere denk gelseydi, onları takip edip evin yolunu bulurdu. Daha önce yağan kar iyice incelmişti ama toprak ıslaktı ve Jamie iri bir adamdı. İzine rastlarsam kolaylıkla takip edebileceğimden emindim. Eğer izine değil de kendine, avının yanında kamp kurmuşken rastlarsam daha da güzel olurdu. Soğukta iki kişi uyumak, tek başına uyumaktan daha iyiydi.

Bizim açıklığın batısını çevreleyen çıplak kestane ağaçlarını geçtikten sonra yokuş yukarı yürüdüm. Yön duygum çok iyi değildi ama yokuş yukarı ya da yokuş aşağı yürüdüğümü anlardım. Ayrıca Jamie bana çevredeki büyük ve sabit objeler yardımıyla yön bulmayı öğretmişti. Şelalelere doğru baktım, beyaz köpükleri bu mesafeden bulanık görünüyordu. Sesleri gelmiyordu; rüzgâr belli ki bana doğru esmiyordu.

"Avlanırken rüzgârın sana doğru esmesi gerekir," demişti bir keresinde Jamie. "Bu sayede avın senin kokunu alamaz."

İleride neyin benim kokumu aldığını düşünmek beni huzursuz etti. Yanımda meşalenin dışında silah yoktu. Meşalenin ışığı karın buz tutmuş o kırılgan yüzeyinde titredi ve ağaçların buzlu dallarında kırılarak yansıdı. Eğer bulunduğu yerin 500 metre kadar yakınından geçiyorsa ışığımı görebilirdi.

İlk kapan, kulübeden 200 metre kadar yukarıdaki küçük bir vadiye, alaçam

ve baldıranların arasına kurulmuştu. Jamie o kapanı kurarken yanındaydım ama o zaman gündüzdü, şimdi meşalenin ışığında her yer yabancı görünüyordu.

Meşaleyi bir yukarı bir aşağı tutuyor, ışık yeri aydınlatsın diye eğiliyordum. O küçük vadinin içinde aradığım şeyi bulmak için bir süre dolanmam gerekti: İki alaçam arasındaki bir kar öbeğinde gölgeler bırakan bir ayak izi. Biraz daha arandım ve kapanı hâlâ kurulu bir halde buldum. Ya hiçbir şey kapana kısılmamıştı ya da Jamie kapanı boşaltıp tekrar kurmuştu.

Ayak izleri bu alandan yukarı doğru devam ediyor, sonra da dökülmüş yaprakların oluşturduğu bir yığının olduğu bir noktada kayboluyordu. Bu yığına doğru giderken bir panik dalgasına kapıldım ve tekrar ayak izini yakalamaya çalıştım. Bir şey göremedim. Yapraklar burada bayağı kalın, süngerimsi ve yaylanan bir katman oluşturuyordu. Ama orada… Evet, tam orada devrilmiş bir kütük vardı. Yerde koyu, ıslak bir iz görüyordum; sürünme izi gibiydi. Ian bana sincapların kütüklerin altındaki deliklerde kış uykusuna yattıklarını söylemişti.

Çok yavaşça, izi kaybedip tekrar tekrar bularak bu ayak sürüme izini bir kapandan diğerine takip ettim. Artık kar daha büyük taneler halinde yağıyordu. İçimdeki endişe giderek büyüyordu. Eğer kar bu izleri ben Jamie'yi bulmadan örterse eve dönüş yolunu nasıl bulacaktım?

Arkama baktım. Tek görebildiğim üzerinde bir tek iz bile olmayan dümdüz karla kaplı, upuzun bir yamaçtı. Bacamızdan gelen duman da artık görünmüyordu. Yavaşça bir daire çizdim; artık şelaleleri de göremiyordum.

"Çok güzel," dedim kendi kendime. "Kayboldun. Şimdi ne olacak?" İkinci bir panik dalgasını hemen bastırdım ve düşünmeye çalıştım. Tam olarak kaybolmamıştım. Gerçi nerede olduğumu bilmiyordum ama bu kaybolduğum anlamaına gelmiyordu. Jamie'nin ayak izleri hâlâ önümdeydi, en azından kar bu izleri de kapatana kadar bir rotam vardı. Ve eğer onu bulursam eminim o da kulübeyi bulabilirdi.

Elimdeki meşalenin sapı iyice yanmıştı; ateşin ısısı elime geliyordu. Pelerinimin altından ikinci bir çıra çıkardım ve elim yanmadan ilkiyle bu çırayı yakmayı başardım.

Acaba kulübeye paralel mi ilerliyordum yoksa dikine mi? Bildiğim kadarıyla kapanlar bir daire şeklinde dizilmişti, ama tam olarak kaç tane kapan kurduklarını bilmiyordum. Şimdiye kadar üç kapan bulmuştum, hepsi de boştu.

Dördüncü kapan boş değildi. Meşalenin ışığı bir hayvanın kürkündeki buz

kristallerini aydınlattı. Dokundum, yerden kaldırdım. Hayvan sertleşmişti; ya donmuştu ya da öleli çok olmuştu. Ama bu bilgi bana Jamie'nin nerede olduğuyla ilgili nasıl bir ipucu veriyordu?

Yüz ve ellerimin hissizleşmesini ve botlarımdan içeri giren soğuğu hiçe sayarak mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştım. Tavşan yerde yatıyordu; patilerinin ve kapana kısılınca yaşadığı mücadelenin karda bıraktığı izleri görebiliyordum. Ama ortada Jamie'nin ayak izlerinden eser yoktu. Tamam, belli ki bu kapana kadar gelememişti.

Nefesim etrafımda beyaz bir buhar oluşturuyordu. Burnumun içinde buzullar oluştuğunu hissedebiliyordum. Bununla bir önceki kapan arasında bir yerde yolundan ayrılmıştı. Ama nerede? Ve ne tarafa gitmişti?

Hızlı bir şekilde geldiğim yoldan geri yürümeye başladım. Emin olduğum en son ayak izini arıyordum. Uzun sürdü ama buldum. Kar neredeyse bu izi de örtmek üzereydi. İkinci meşalem de uyarıya kadar yanmıştı. Son ayak izinden tavşanın kısıldığı kapana doğru gitmediyse nereye gitmişti.

"Jamie!" diye bağırdım. Birkaç kez seslendim ama sanki kar sesimi yutuyordu. Durup dinledim ama bulunduğum yerde akan minik derenin çıkardığı şırıltının dışında hiç ses yoktu.

Arkamda değildi, önümde değildi. Ya sağa ya da sola yürümüş olmalıydı.

"Ya şundadır ya bunda…" diye mırıldandım ve yokuş aşağı olan tarafı seçtim, çünkü yürümesi daha kolaydı. İnerken de Jamie'ye seslenmeye devam ettim.

Durup karanlığı dinledim. Çağrıma cevap var mıydı? Tekrar seslendim ama cevap varsa da duyamadım. Rüzgâr ağaçların dallarını salladı.

Bir adım daha attım ve buz tutmuş bir taşa bastım. Birden yer altımdan kaydı. Çamurlu kısa bir eğimden bir kaydıraktaymış gibi aşağı doğru kaymaya başladım. Buzlu dalları olan bir çalıyı yakaladım ve sıkıca tuttum. Zorlukla kalktım. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

Ayağımı bastığım yer, bir ucu boşluğa bakan bir kayaydı. Bitkinin dallarına iyice tutunarak ve kaymamaya çalışarak aşağı baktım.

Aşağısı sandığım gibi uçurum değildi; yerden aşağı yukarı bir buçuk metre yüksekteydim. Kalbimi hoplatan yükseklik değildi, yapraklarla örtülmüş deliğin dibinde gördüğüm karaltıydı.

Dağılmış ve ezilmiş yaprakların oluşturduğu bu karaltı, bana az önce kapandan alıp belime astığım ölü tavşanın etrafındaki karaltıyı anımsattı.

Daha iri bir şey, yerde aynı bu tavşan gibi debelenmiş, sonra da sürüklenmişti. Karanlıkta kaybolan geniş bir sürünme iziydi bu.

Bastığım yere dikkat etmeden kayadan aşağı indim ve ize doğru koştum. İzi baldıran otu ve kına çiçeklerinin altından geçiyordu. Elimdeki meşalenin titreşen ışığında izi bir kaya öbeği ve keklik üzümlerine kadar takip ettim. Ve o an gözüme ilişti…

Jamie ikiye bölünmüş iri bir kayanın yanında yatıyordu. Yarısına kadar yapraklara gömülüydü. Sanki bir şey onu oraya gömmeye çalışmıştı. Isınmaya çalışır gibi bir hali yoktu; öylece yüzüstü ve ölü gibi kıpırdamadan yatıyordu. Pelerinin ve çamur içindeki botlarının üzerini kar kaplamıştı.

Bir çığlık attım ve elimdeki meşaleyi atıp yanına koştum.

İnsanın kanını donduran bir çığlık attı ve altımda çırpındı. Rahatlamayla panik arası bir hisle geri çekildim. Ölmemişti, ama yaralıydı. Nerede yaralanmıştı, yarası ne kadar kötüydü?

“Nerede?” diye sordum, vücudunun etrafına sarılı pelerinine yapışarak. “Nerede yaralandın? Kanaman var mı, bir yerini kırdın mı?”

Büyük bir kan lekesi göremiyordum, ama meşalemi düşürmüştüm ve ateşi onu saran ıslak yapraklara değer değmez sönmüştü. Pembe gökyüzü ve yağan kar her şeyin üstüne bir parıltı düşürüyordu, ama detaylı görmek için etraf fazlasıyla karanlıktı.

Vücudu korkutucu derecede soğuktu; eti, kardan uyuşmuş olan ellerime bile soğuk geliyordu. Üstelik küçük hırıltılar çıkararak titreyip duruyordu. Sanki, “Sırt,” diye mırıldanıyormuş gibi geldi, o zaman onu pelerininden sıyırır sıyırmaz gömleğine asıldım ve onu yırtarak pantolonunun içinden çektim.

Bu hareketim yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu; ben de panik içinde ellerimi gömleğinin altına sokup kurşun deliğini aradım. Sırtından vurulmuş olmalıydı; kurşunun girdiği yer fazla kanamazdı, peki ya nereden çıkmıştı? Kurşun öylece geçip gitmiş miydi? Zihnimin bir köşesi de onu kimin vurmuş olabileceğiyle ve bu kişi ya da kişilerin hâlâ yakınlarda mı olduğuyla meşguldü.

Hiçbir şey. Hiçbir şey bulamadım; yoklayan ellerim yalnızca mermer kadar soğuk ve eski yaralar yüzünden pütürlü ama kesinlikle zedelenmemiş bir etle karşılaştı. Kendimi yavaşlamaya zorlayarak ve parmaklarım kadar zihnimi de işin içine katarak bir kez daha denedim, ellerimin ayalarını yavaşça ensesinden aşağı doğru bütün sırtı boyunca hareket ettirdim. Hiçbir şey yoktu.

Daha aşağıda mıydı? Pantolonunda koyu renk lekeler vardı; onların çamur

olduğunu düşünmüştüm. Altına elimi sokup pantolonunu açan iplere uzandım, bunları çözdüm ve içdonunu indirdim.

Çamurdu bu; beyaz, sıkı ve mükemmel derecede biçimli baldırları, gümüşi bir tüy örtüsünün altında ve beresiz şekilde önümde ışıldıyordu. İnanamaz bir halde etini avuçladım.

“Sen misin, Sassenach?” diye sordu bitkin bir halde.

“Evet, benim! Ne oldu sana?” dedim taşkınca ve öfkeli. “Sırtından vurulduğunu söyledin!”

“Hayır, söylemedim. Söylemiş olamam, çünkü vurulmadım,” diye belirtti mantıklı bir şekilde. Sakin ve uykulu gibiydi, sesi bulanık çıkıyordu. “Sırtıma çok soğuk bir rüzgâr vuruyor, Sassenach. Acaba üstümü örtebilir misin?”

İçdonunu yukarı çektim, bu yine homurdanmasına sebep oldu

“Tanrı aşkına neyin var senin?” dedim.

Uyanır gibiydi, gayretle hareket ederek bana bakmak için başını çevirdi. “İyiyim. Yok bir şeyim. Sadece fazla hareket edemiyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Neden? Ayağını mı burktun? Bacağını mı kırdın?”

“Ah… hayır.” Sesi azıcık mahcup çıkıyordu. “Benim… sırtım tutuldu.”

“Ne yaptın?”

“Daha önce de bir kere olmuştu,” diye temin etti beni. “Bir-iki günden fazla sürmez.”

“Sanırım burada, böyle yerde karlarla örtülü olarak bir iki günden fazla dayanamayacağın aklından geçmedi?”

“Geçti,” dedi hâlâ bitkin, “ama bu konuda yapacak pek bir şeyim yoktu.”

Birden, o konuda benim de yapacak fazla bir şeyimin olmadığı konusu zihnimde netleşti. Nereden baksam benden en az otuz kilo daha ağırdı, onu taşıyamazdım. Onca bayır, kaya ve çalılık boyunca onu pek uzağa sürükleyemezdim de. Burası bir at için fazlasıyla dikti. Katırlardan birini getirsem bile, öncelikle karanlıkta kulübeye dönüş yolunu bulmam, sonra dağda yine karanlıkta ve başlamak üzere olan bir fırtınaya benzeyen bu şeyin ortasında yine buraya gelmem gerekiyordu. Ya da belki ağaç dallarından bir kızak yaparım, diye düşündüm deli gibi ve onun vücudunun üstüne binip karlı yamaçlardan aşağı kayarım.

“Ah, kendine gel,” dedim yüksek sesle. Pelerine burnumu sildim ve ne yapmak gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Fark ettiğim üzere burası korunaklı bir noktaydı; yukarı baktığımda, kar tanelerinin dibine sığınmış olduğumuz büyük kayanın tepesinden dönerek indiklerini görüyordum, ancak oturduğumuz yerde rüzgâr yoktu ve yukarıya dönük yüzüme ancak birkaç ağır tane isabet etmişti.

Jamie'nin saçı ve omuzları kardan hafifçe tozlanmış gibiydi, kar taneleri de bacaklarının açıkta kalan arka kısımlarına iniyordu. Pelerinin eteğini aşağı çektim, sonra yüzündeki karı sildim. Yüzü neredeyse büyük kar tanelerinin rengiyle aynıydı, eti de dokununca ele sert geliyordu.

Onun donmaya benim düşündüğümden daha yakın olabileceğini fark edince kafamda alarm çanları çalmaya başladı. Gözleri yarı kapalıydı ve onca soğuğa rağmen pek titremiyordu. Bu son derece tehlikeliydi; hareket etmezse kasları ısı üretmez, vücut ısısı yavaşça uçup giderdi. Pelerini nemden ağırlaşmıştı zaten; eğer elbiselerinin su çekmesine izin verirsem, gözlerimin önünde hipodermiden ölebilirdi.

"Uyan!" dedim onu omuzlarından şiddetle sarsarak. Gözlerini açtı ve bana baygın baygın gülümsedi.

"Kımılda!" dedim. "Jamie, hareket etmen gerek!"

"Edemem," dedi sakince. "Söyledim sana." Yine gözlerini kapadı.

Kulağını tuttum ve hassas kulak memesine tırnaklarımı geçirdim. Haykırarak kafasını çekti.

"Uyan! Duyuyor musun beni? Hemen şu dakika uyan! Kımılda lanet olası! Elini ver bana."

Karşılık vermesini beklemeden elimi pelerininin altına sokup elini buldum ve kendi ellerimin arasında ovarak ısıtmaya çalıştım. Yine gözlerini açıp bana baktı.

"İyiyim," dedi. "Ama çok yorgunum."

"Kollarını kımıldat," diye emir verdim, elini ona doğru fırlatarak. "Çarp ellerini, aşağı yukarı hareket ettir. Bacaklarını kımıldatabiliyor musun peki?"

Sanki kendini bir bataklıktan çekip çıkarıyormuş gibi bitkinlikle iç çekti, Gaelce bir şeyler söylendi ve kollarını ileri geri kıpırdatmaya başladı. Biraz daha uğraşınca bileklerini esnetmeyi başardı. Ancak hareketle sırtında spazmlar olmaya başlamıştı. Sonra büyük bir gönülsüzlükle ayaklarını sallamaya başladı.

Bu şekilde uçmaya çalışan bir kurbağaya benzese de gülecek halde değildim. Gerçekten donma tehlikesi geçirdiğinden emin değildim ama bu işi

şansa bırakamazdım. Israrlı telkinlerim ve arada onu dürtüklemelerim aracılığıyla kendine gelip de titremeye başlayana dek devam ettim. Oldukça kötü bir ruh hali içindeydi ama bunu umursamadım.

“Hareket etmeye devam et,” diye tembihledim. Zorlukla ayağa kalktım, başucunda bunca süre çömelmekten her yerim tutulmuştu. Gevşeme belirtileri gösterince, “Kımılda dedim!” diye kızgınlıkla ekledim. “Hele bir dur da gör bak nasıl sırtına çıkıyorum, yemin ederim yaparım!”

Sulanmış gözlerle etrafıma baktım. Kar hâlâ yağıyordu ve birkaç ayaktan ötesini görmek zordu. Bir barınağa ihtiyacımız vardı - tek başına bu kayanın sağlayabileceğinden fazlasına.

“Çam,” dedi dişlerinin arasından. Aşağı ona baktım o da başıyla ilerdeki bir dizi ağacı gösterdi. “Baltayı al. Büyük… dallar kes. Üç metre. Dört tane kes.” Zorlukla nefes alıyordu, hava kararmakta da olsa yüzüne hafifçe renk geldiği seçiliyordu. Benim tehditlerime karşın yine de durabilirdi ama dişlerini sıkıyordu, çünkü birbirine vuruyorlardı; bu belirtiyi görmek hoşuma gitmişti.

Durdum ve elimi yeniden pelerininin altına daldırdım, bu kez kemerle beline taktığı baltayı almak için. Bu sırada elimi onun yün avcı fanilasının içine sokmaya karşı koyamadım. Sıcaktı! Tanrıya şükür, hâlâ sıcaktı; göğsü ıslak yerle temas etmekten dolayı oldukça soğuktu ama yine de parmaklarımdan daha sıcaktı.

“Doğru,” dedim, elimi çıkarıp baltayla doğrularak. “Çam. Üç metrelik dallar dedin, değil mi?”

Şiddetle titreyerek başıyla onayladı, ben de onun gösterdiği ağaçlara doğru yola koyuldum.

Sessiz korunun içinde, sedir ve çam ağaçlarının kokusu beni reçine ve terebentinden bir sis gibi sardı. Keskin ve serin, canlandırıcı bir kokuydu bu. Ağaçların çoğu devasaydı, en alt dalları bile başımdan oldukça yüksekteydi ama tek tük daha küçük ağaçlar da vardı. Birden bu tür ağaçların yararının farkına vardım, bunların altına kar düşmüyordu; sık yapraklara sahip dalları, düşen karları şemsiye gibi tutuyordu.

Acele etmekle parmaklarımdan birkaçını uçurma korkusu arasında gidip gelerek - zira ellerim soğuktan donmuş ve hissizleşmişti - alt dallardan kesmeye başladım.

Ağaç yeşil ve elastikti, sert ve yaylanan lifleri kesmek çok uzun sürüyordu. Fakat sonunda dört adet uygun boyda ve iğneli dal kesmeyi başardım. Yeni yağan karın yanında koca birer tüy gibi yumuşak ve siyah görünüyorlardı;

onlara değip de ele batan sert ve soğuk iğnelerle karşılaşmak tam bir sürprizdi.

Dalları kayaya sürükledim ve orada Jamie'nin daha fazla yaprağı yığın yapmayı başardığını gördüm; kayanın dibinde, siyahlardan ve grilerden oluşan bir yığının içine batmış, neredeyse görünmez olmuştu.

Verdiği kısa talimatlara uyarak çam dallarını yaprakları yukarı gelecek şekilde kayanın cephesine dayadım. Dalların ucu kesilmiş diplerini toprağa belli bir açıyla sapladım ve böylece üçgen biçimli küçük bir sığınak yapmış oldum. Sonra yine baltayı elime alıp küçük ladin dalları kestim, bu dallar ve büyük kuru ot kümeleriyle birlikte çam dallarının üstünü örttüm. Nihayet tüm bu uğraşlardan nefes nefese kalmış bir halde sığınağın içine, onun yanına doğru süründüm.

Kayayla onun vücudu arasına, yaprakların üstüne kıvrıldım, pelerinimi her ikimizin de üstüne örttüm, kollarımı ona sardım ve onu sıkı sıkı tuttum. Ancak bundan sonra titremeye başladım. Titremem - henüz-soğuktan değildi, korku ve rahatlamanın bir karışımı sonucuydu.

Titrediğimi hissetti ve elini hantal bir şekilde sırtıma vurup beni teskin etti. "Her şey yoluna girecek, Sassenach. İkimiz bir arada olunca, her şey yoluna girer."

"Biliyorum," dedim ve alnımı onun kürek kemiğine dayadım. Titremem geçeli epey olmuştu bile.

"Orada ne kadar kaldın?" diye sordum sonunda. "Yani yerde?"

Omuzları sarsıldı, sonra birdenbire durdu ve inledi.

"Epey oldu. Küçük bir kayanın üstünden düştüğümde öğleni az geçiyordu. Birkaç ayaktan daha yüksek değildi, ama tek ayağımın üstüne düştüm ve sırtım *kıt* etti. Bir de bakmışım yüzüstü toprağa yapışmışım, sanki biri sırtıma bıçak saplamış."

Küçük sığınağımızın içi hiç sıcak değildi; yapraklardan gelen nem içimize işliyordu ve sırtımdaki taş bir kalorifer peteğinin tam tersiymişçesine buz gibi soğuk yayıyordu. Yine de dışarıya göre belirgin derecede daha az soğuktu. Bu kez tümüyle fiziki nedenlerle yeniden titremeye başladım.

Jamie bunu hissetti ve konuşmaya gayret etti. "Pelerinimi çözebilir misin, Sassenach? Onu üstüne ört."

Bunu yaparken Jamie'nin ağırlığını kaydırması gerekiyordu ve bu homurdanarak birkaç kez sövmesine neden oldu fakat sonunda pelerini

çekmeyi başarabildim ve ikimizin birden üstüne yaydım. Dikkatle sırtına uzandım, özenle gömleğini aralayıp elimi soğuk, çıplak tenine koydum.

“Söyle neresi acıyor,” dedim. Bir diskini kaydırmamış olmasını umuyordum; kalıcı şekilde sakat kalmasına dair korkunç fikirler geçti aklımdan ve bunlara, öyle olmasa bile onu dağdan nasıl indireceğime dair kaygılar eklendi. Onu burada bırakıp iyileşene dek ona her gün yiyecek mi getirecektim?

“İşte orası,” dedi, nefesini içine çekerek bir yandan inlerken. “İşte, orası. Sanki bıçak var gibi. Kımıldayınca da doğruca bacağımın arkasına ilerliyor, sanki kızgın bir tel.”

Şimdi iki elimi birden kullanarak çok dikkatli bir şekilde yokluyor, bastırıyor, önce bir bacağını, ardından diğer dizini kaldırmasını istiyordum. Son komutumu yerine getiremedi. Olmuyor muydu?

“Hayır,” diye temin etti beni. “Yine de kaygılanma Sassenach. Öncekiyle aynı. İyileşecek.”

“Evet, bunu daha önce de söyledin. Ne zaman olmuştu?”

Şöyle bir titredi ve sırtını ellerime doğru bastırarak homurdandı. “Ah! Lanet şey acıyor. Hapiste olmuştu.”

“Acı aynı yerde miydi?”

“Evet.”

Sağ yanındaki bir kasın içinde sert bir düğüm geliyordu elime, tam böbreğinin altında. Ayrıca omurganın oradaki uzun kaslar da bir kitle vardı. Tarifinden bunun şiddetli bir kaz spazmı olduğuna emindim. Bunun çaresi de ısı, istirahat ve ağrı kesici ilaçlardı.

Elimizde bunların hiçbiri var sayılmaz, diye düşündüm karamsarlıkla.

“Sanırım akupunkturu deneyebilirim,” diye sesli düşündüm. “Bay Willoughby’nin iğneleri çantamda, ve- ”

“Sassenach,” dedi ölçülü bir tonla. “Sakatlanmış, üşümüş ve aç olmaya dayanabilirim ama karımın sırtıma bir şeyler saplamasına tahammül edemem. Daha halden anlar ve rahatlatıcı bir önerin yok mu?”

Güldüm ve kolumu ona sarıp kendimi sırtına iyice bastırdım. Elimi aşağıya kaydırıp göbeğinin altında durdum.

“Hmmm… nasıl bir rahatlıkmış bu bakayım?”

İşin daha ileriye gitmesini engellemek için telaşla elimi tuttu. “Böylesi

değil,” dedi.

“Zihnini acıdan uzaklaştırabilir.” Parmaklarımı davetkâr bir şekilde oynattım, o ise elini daha da sıktı.

“Olabilir,” dedi kuru bir sesle. “Aslına bakarsan Sassenach; şöyle bir eve gitsek, sıcak yatağıma bir yatsam ve karnıma sıcak yemek girse, bu dediklerin gerçekten cazip olurdu. Ama şu an, İsa aşkına, ellerinin ne kadar soğuk olduğundan haberin yok mu kadın?”

Yanağımı onun sırtına yaslayıp güldüm. Sırtını acıtmadan fazla gülmesi mümkün değildi, ama yine de neşeyle kıpırdandığını hissettim.

Sonunda düşen karların fısıltısını dinlerken sessizleştik. Çam dallarının altı karanlıktı, ama benim gözlerim karlı havadaki garip ışıltıyı, tepemizdeki iğne yaprakların arasından lekeler halinde görecek kadar karanlığa alışmıştı. Ufak boşluklardan minicik kar taneleri giriyordu; bunları bazı yerlerde bir sis bulutu gibi görüyordum, bazılarıysa yüzüme indiklerinde soğuk bir his bırakıyordu.

Jamie önümde kamburlaşmış koyu bir biçimdi şimdi. Gözlerim karanlığa alıştıkça, gömleğiyle atkuyruğu yaptığı saçları arasında daha açık renkli bir leke olarak boynunu seçebildim. Atkuyruğu ise yüzümün az önünde duruyordu; kafamı azıcık çevirsen ona dudaklarımı değdirebilirdim.

“Sence saat kaçtır?” diye sordum. Benim bir fikrim yoktu; evden hava kararmışken çıkmıştım, dağda onu ararken ise bana sonsuzluk gibi gelen bir süre geçirmiştim.

“Geçtir,” dedi. “Yine de şafağa daha epey vakit var,” diye ekledi asıl sorumu cevaplamak adına. “Kış gündönümünü daha yeni geçtik, değil mi? Bu, yılın en uzun gecelerinden biri.”

“Ah, ne hoş,” dedim yılgınlıkla. Üşüyordum, ayak parmaklarımı hâlâ hissedemiyordum, ama titremem durmuştu. Üstüme berbat bir uyuşukluk çökmekteydi, kaslarım yorgunluk ve soğuğa teslim olmak üzereydi. İkimizin yapraklara kirpiler gibi kıvrılıp baş başa huzurlu bir biçimde donduğuna dair hayaller görüyordum. Bunun rahat bir ölüm olduğu söyleniyordu ama bu, durumu daha çekici kılmıyordu.

Jamie’nin nefes alışı derinleşip yavaşlıyordu.

“Uyuma sakın!” dedim panik içinde, koltukaltını dürterek.

“Ah!” İrkilerek kolunu kendine doğru çekti. “Nedenmiş?”

“Uyumamamız gerek, donar ölürüz.”

“Hayır, ölmeyiz,” dedi kesin bir dille. “Dışarıda kar yağıyor, yakında üstümüzü örter.”

“Bunu biliyorum,” dedim ben de aynı kesinlikle. “Bunu onunla ne ilgisi var?”

Başını çevirip bana bakmaya çalıştı, ama pek beceremedi.

“Dokunduğun zaman kar soğuktur,” diye açıkladı, sabırlı olmaya çalışarak, “ama soğuğu dışarıda tutar. Bir battaniye gibi. Karla kaplı bir ev, rüzgârda açıkta duran bir diğerine göre çok daha sıcaktır. Ayılar ne yapıyor sanıyorsun? Kışın uyuyorlar ve donmuyorlar.”

“Onların yağ katmanları var,” diye karşı çıktım. “Onları sıcak tutan bu sanıyordum.”

“Ha-ha,” dedi ve bir gayretle geriye uzanıp popomu tuttu. “O zaman senin kaygılanmana hiç gerek yok, değil mi?”

Temkinli bir şekilde yakasını aşağı çektim, kafamı uzattım ve boynunun arkasını, ense kökünden saç çizgisine kadar yavaş yavaş ve şiddetli bir şekilde emdim.

“Ah!” diye bağırdı, üstümüzdeki dallardan bir tutam karın düşmesine neden olarak. Popomu bıraktı ve ensesini ovmaya başladı.

“Bu yaptığın çok korkunç!” dedi ayıplar bir edayla. “Hem de ben burada böyle kütük gibi çaresiz yatarken!”

“Peh, boş laf,” dedim. Kendimi nispeten güvende hissederek ona biraz daha sokuldum. “O halde donmayacağımızdan eminsin, öyle mi?”

“Hayır,” dedi. “Ben öyle bir şey demedim.”

“Hmm,” dedim, güvenlik duygum biraz sarsılmış olarak. “Peki, o halde sırf emin olmak için biraz daha uyanık kalalım, ne dersin?”

“Artık kollarımı sallamam,” dedi kararlı bir şekilde. “Burası çok dar. Ve o soğuk pençelerini bir daha pantolonuma sokarsan, sırtım sakat olsun olmasın, yemin ediyorum seni boğazlarım.”

“Tamam, tamam,” dedim. “Onu yerine sana bir hikâye anlatsam?”

İskoçlar hikâyeleri severdi, Jamie de bir istisna değildi.

“Peki,” dedi çok daha mutlu bir sesle. “Nasıl bir hikâyeymiş bu?”

“Bir Noel hikâyesi,” dedim, vücudunun kıvrımına kendimi iyice yerleştirerek. “Ebenezer Scrooge adındaki cimri bir adam hakkında.”

“Sanırım bu bir İngiliz?”

“Evet,” dedim. “Sessiz ol ve dinle.”

Konuşurken soğuk ve karanlık havada kendi nefesimi beyaz beyaz görebiliyordum. Sığınağımızın dışında kar şiddetle yağıyordu; hikâyeye ara verdiğimde, çam dallarına düşen kar tanelerinin fısıltılarını ve rüzgârın uzaktaki ağaçlarda çıkardığı iniltileri duyabiliyordum.

Bu hikâyeyi çok iyi bilirdim; Frank, Brianna ve benim Noel ritüelimizin bir parçasıydı. Bree’nin beş ya da altı yaşında olduğu zamandan itibaren, her yıl Noel’den bir-iki hafta önce bir Noel hikâyesi okumaya başlardık ve her akşam o yatmadan önce Frank ve ben dönüşümlü olarak ona hikâyeden bir kısım okurduk.

“Hayalet de demiş ki, ‘Ben, Noel hayaletiyim…’”

Donarak ölüyor değildim belki, ama yine de soğuğun garip, hipnotize edici etkileri vardı. Soğuğun verdiği sürekli rahatsızlık aşamasını atlatmıştım, şimdi kendimi bedenimden çıkmış gibi hissediyordum. Biliyordum ki ayaklarım buz kesmiş ve vücudum yarı yarıya donmuştu ama artık bunların önemi yok gibiydi. Huzurlu beyaz bir sisin içinde süzülüyor, söylediğim sözcüklerin kafamın çevresinde kar taneleri gibi uçuştuğunu görüyordum.

“…ayrıca yaşlı Fezziwig de oradaydı, ışıkların ve müziğin arasında…”

Isınıyor muydum yoksa daha da soğuyor muydum artık bilemiyordum. Tüm vücudumda bir rahatlama hissi uyandığının ve garip bir dejavu yaşadığımın bilincindeydim; sanki daha önce de kara gömülmüş ve dışarının berbatlığına rağmen rahat ve sıcacık bir şekilde uzanmıştım.

Bob Cratchit cılız bir kuş satın aldığı sırada, diye anımsadım. Otomatiğe bağlamış anlatıyordum, hikâyeyi bilinçaltımda bir yerler sayesinde devam ettiriyordum, fakat zihnim o an aslında, yolda kalmış ve camları karla kaplı 1956 model bir Oldsmobile’in ön koltuğundaydı.

Frank’in New York’un kuzeyinde bir yerlerde oturan, yaşlı bir akrabasını ziyaret etmek için yola çıkmıştık. Yarı yolda şiddetli kar yağmaya, ani rüzgârlar buzlu yollarda uğuldayarak esmeye başladı. Ne olduğunu anlamadan yoldan savrularak hendeğe yuvarlandık. Sileceklerimiz şiddetle yağan kara karşı çaresizce çalışıp duruyordu.

Sabahı ve kurtarılmayı beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Bir piknik sepetimiz ve birkaç eski battaniyemiz vardı; Brianna’yı ön koltuğa, ikimizin arasına aldık, bütün battaniyeleri üzerimize serdik ve termostan ılık kakao içerek Brianna’nın korkmasını önlemek üzere şakalar yaparak vakit geçirdik.

Vakit ilerledikçe ve hava soğudukça, birbirimize daha da sokulduk ve Frank, Brianna'nın dikkatini dağıtmak için ona Dickens'ın hikâyesini ezberden anlatmaya başladı. Onun hatırlayamadığı yerlerde devreye ben giriyordum. İkimiz de bu işi tek başına beceremezdik ama ikimiz paslaşarak altından kalkmayı başarmıştık. Noel Hayaleti meydana çıktığı sırada, Brianna örtülere iyice sokulup uyuklamaya başlamıştı. Yanıma yaslanmış hafif ve yumuşacık bir kütleydi sanki.

Hikâyeyi bitirmeye gerek kalmamıştı, ama biz sözcüklerin arasında birbirimizle konuşarak ve battaniye katlarının altından el tutuşarak yine de sonunu getirdik. Frank'in ellerini hatırladım; benimkileri sıkıca ve sımsıcak tutmuş, başparmağıyla benim parmaklarımın dış yüzeyini okşuyordu. Frank ellerimi her zaman sevmişti.

Arabanın içi nefeslerimizle dolmuş, su damlaları beyazla kaplı camlardan içeri süzülüyordu. Frank'in başı beyaz zeminin önünde kara bir siluete dönüşmüştü. Son olarak üşümüş burnu ve yanaklarıyla bana doğru uzanmış, sıcak dudaklarını benimkilerin üstüne koymuş ve hikâyenin son sözcüklerini fısıldamıştı.

"Tanrı bizi kutsasın, hepimizi," diye bitirip sustum, keder buzdan küçük bir iğne gibi yüreğime saplandı. Sığınağın içi sessizdi ve şimdi daha karanlık görünüyordu; kar bütün açıklıkları kapamıştı.

Jamie geriye uzandı ve bacağıma dokundu.

"Ellerini gömleğimin içine sok, Sassenach," dedi usulca. Bir elimi gömleğinin içinden göğsünde duracak şekilde önüne, diğerini de sırtına koydum. Eski kırbaç izleri, insanın eline derisinin altına sokulmuş teller gibi geliyordu.

Elini benimkinin üstüne koydu ve göğsüne bastırdı. Çok sıcaktı ve kalbi parmaklarımın altında yavaş ve kuvvetli atıyordu.

"Uyu, *a nighean donn*," dedi. "Donmana izin vermem."

Jamie'nin baldırımı sıkmasıyla uykumdan aniden uyandım.

"Şişşt," dedi usulca. Küçük sığınağımız hâlâ karanlıktı, ama ışık değişmişti. Sabah olmuştu; gün ışığını kesen derin bir kar örtüsüyle kaplıydık, fakat gecenin o başka dünyalara aitmiş gibi duran o karanlığı gitmişti.

Sessizlik de gitmişti. Dışarıdan gelen sesler boğuktu, ama duyulabiliyordu. Jamie'nin duyduğu şeyi ben de duydum: bu, hafifçe yankılanan insan sesleriydi. Heyecanla doğruldum.

“Şişşt!” dedi yine kızgın bir fısıltıyla ve bacağımı daha çok sıktı.

Sesler yaklaşıyordu ve artık nerdeyse sözcükleri seçmek mümkündü. Neredeyse. Ne kadar kendimi zorlasam da söylenenleri bir türlü anlayamıyordum. Sonra bunun bildiğim bir dili konuşmamalarından kaynaklandığın fark ettim.

Kızılderililer. Bu bir Kızılderili diliydi. Ama bu dilin Tuscarora olmadığını düşündüm. Sözcükleri seçemiyordum, ama dildeki iniş çıkışlar aynı olsa da ritim biraz farklıydı. Saçlarımı gözümden çektim, büyük bir kararsızlık içindeydim.

Çok ihtiyacımız olan yardım gelmişti. Seslere bakılırsa, grup birkaç erkekten, yani Jamie’yi güvenli bir şekilde taşımak için yeterli sayıda kişiden oluşuyordu. Öte yandan, tanımadığımız halde dikkatlerini çekeceğimiz bu Kızılderili grubu haydutlardan oluşuyor olabilir miydi?

Jamie’nin davranışlarına bakılırsa belli ki bu mümkündü. Tek dirseğinin üzerinde doğrulmayı başarmış, bıçağını çekip sağ eline almıştı. Sesleri daha dikkatle dinlemeye çalışmak için kafasını kaldırmış haldeyken hafifçe uzamış sakallı çenesini kaşıdı.

Dallardan oluşan iskeletimizden bir kar kütlesi düşerek kafama imdi ve küçük bir *pat* sesi çıkardı ve beni yerimde zıplattı. Hareket daha fazla karı yerinden oynattı ve karlar ışıldayan bir çağlayan halinde içeri, Jamie’nin kafasının üstüne ve omuzlarına toz gibi yağdı.

Parmakları bacağımı morartacak denli sıkıyordu, ama ne kımıldadım ne de bir ses çıkardım. Bir miktar kar çam dallarından oluşan kafesten aşağı düşmüştü; Jamie’nin üstünden uzanmış, ortaya çıkan açıklıktan, iğne yaprakların arasından dışarıyı görebiliyordum.

Biraz ötemizde zemin eğimleniyor ve önceki gece dalları kestiğim koruluğun oraya doğru alçalıyordu. Her yer karla kaplıydı, gece boyunca en az on santim kalınlığında kar yağmıştı. Şafak vaktini az geçmişti, doğmakta olan güneş siyah ağaçları kızıl ve altın rengi ışıltılarla boyuyordu; zemindeki buzlu beyazlıktan da göz kamaştırıcı bir ışık yansıyordu. Rüzgâr canlanmıştı, dallardaki gevşek karlar tıpkı duman gibi bulutlar halinde sürükleniyordu.

Kızılderililer korunun öte yanındaydı; artık onları açıkça duyabiliyordum ve seslerine bakılırsa bir şey tartışıyorlardı. Birdenbire aklıma gelen bir düşünce tüylerimi diken diken etti; eğer korudan geçerlerse kestiğim dalların ağaçlarını görebilirlerdi. O kadar dikkat etmemiştim, çam iğneleri ve parçalanmış ağaç kabukları her yere saçılmış olmalıydı. Acaba dalların arasından aşağıya benim sakarlıklarımı örtecek kadar kar düşmüş müydü?

Birden ağaçların orada bir hareketlenme oldu, sonra bir tane daha, sonra bir de baktım ki Kızılderililer çam korusundan bir ejderhanın kardan fırlayan dişleri gibi çıkıveriyor.

Kışın yol almak üzere giyinmişlerdi; üzerlerinde kürk ve deri kıyafetler, tozluk ve yumuşak çizmeler ve hepsinin üstünde pelerinler ve örtüler vardı. Hepsi battaniye ve erzak taşıyordu, kafalarında kürk başlıklar, çoğunun da omuzlarında asılı kar ayakkabıları vardı; demek ki kar burada bu ayakkabıları giymelerini gerektirecek kadar derin değildi.

Silahlıydılar, birkaç tüfek görebiliyordum. Ayrıca herkesin kemerinden baltalar ve tokmaklar sarkıyordu. Altı, yedi, sekiz… Tek bir sıra halinde ağaçların arasından çıktıklarında onları sessizce saydım. Her biri, bir önündekinin ayak izlerine basarak ilerliyordu. Sıranın arkasına yakın olanlardan biri yarı güler havada seslenerek bir şey dedi, öndekilerden biri de omzunun üstünden karşılık verdi; sözleri kar ve rüzgar örtüsünün ardında yitti.

Derin bir nefes aldım. Jamie'nin kokusunu duyabiliyordum, her zamanki uyku kokusunun üstüne bir de taze ter kokusu vardı şimdi. Ben de soğuğa rağmen terliyordum. Köpekleri var mıydı? Ladin ve çam kokularının ardına saklanmışken bizi bulabilirler miydi?

Sonra rüzgârın karşımızdan estiğini ve bu sayede bize seslerini taşıdığını fark ettim. Yok, köpekler bile kokumuzu alamazdı. Peki sığınağımızı oluşturan dalları görürler miydi? Ben tam bunu düşünürken dış tarafta geniş bir kar kütlesi *pof* sesiyle aşağı indi.

Jamie nefesini tuttu, ben ise onun omzunun üstünden uzanıp baktım. Son adam ağaçların arasından çıkmış, esen karlı rüzgâra karşı kolunu siper etmiş gidiyordu.

Bu bir Cizvit rahibiydi. Cübbesinin üstüne ayı postundan kısa bir pelerin giymiş, altına deri tozluklar ve mokasenler geçirmişti. Ama karda yürümek üzere sıvadığı siyah bir eteği ve kafasında rüzgâra karşı eliyle tutmakta olduğu geniş kenarlıklı siyah düz bir şapka vardı. Sarı bir sakalı vardı ve yüzünün derisi öyle inceydi ki yanaklarıyla burnunun kırmızılığı buradan bile belli oluyordu.

Jamie'nin kulağına eğilerek "Seslen onlara!" diye fısıldadım. "Hıristiyanlar, öyle olmalılar ki yanlarında bir rahip var. Bize zarar vermezler."

Karla kaplı bir çıkıntının ardında gözden yitmekte olan adamlardan gözünü almadan yavaşça başını salladı.

“Hayır,” dedi fısıldar gibi. “Hayır. Hıristiyan olabilirler ama…” Başını bir kez daha, bu sefer daha kararlı biçimde salladı. “Hayır.”

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Öfke ve teslimiyet duyguları içinde gözlerimi devirdim.

“Sırtın nasıl?”

Hafifçe esnedi ve tam hareketin ortasında donup kaldı ve sanki şişlenmiş gibi boğuk bir çığlık attı.

“O kadar iyi değil ha?” dedim, şefkat ve alaycılık dolu bir sesle. Bana pis pis baktı; çok yavaş bir biçimde kendini yatağa geri bıraktı ve iç çekerek gözlerini yumdu.

“Elbette dağdan inmek için dâhice bir yol düşünmüş olmalısın, değil mi?” dedim gayet kibarca.

Tek gözünü açtı.

“Hayır,” dedi ve yine kapadı. Yavaşça soluk alıp veriyor, saçak saçak olmuş avcı gömleğinin içindeki göğsü sakince inip kalkıyordu. Bu haliyle kafasında saçtan başka bir şey bulunmayan basit bir adama benziyordu.

Soğuk ama parlak bir gündü, güneş parlak ışınlarını küçük inziva mekânımıza cömertçe gönderiyor, etrafımızdaki karların sanki olmuş erikler gibi yere düşmesine neden oluyordu. Bunlardan birini özenle avuçlayıp gömleğinden içeri atıverdim.

İnleyerek nefesini dişlerinin arasından içine çekti, gözlerini açtı ve bana soğuk soğuk baktı.

“Düşünüyordum,” diye bilgilendirdi beni.

“Ah, o halde böldüğüm için özür dilerim.” Yanına uzandım, birbirine dolaşmış pelerinleri üstümüze örttüm. Sığınağımızdaki boşlukların arasından rüzgâr esmeye başlamıştı, o vakit onu karın ısıyı tutması konusunda söylediklerinde haklı olduğunun farkına vardım. Ne var ki bu akşam kar yağışı olacak gibi durmuyordu pek.

Ayrıca bir de yemek konusu vardı. Midem bir süredir açlık sinyalleri veriyordu. Gözlerini kısıp tenkit edercesine uzun düz burnunu bana çevirdi.

“Şişşt,” dedi azarlarcasına ve gözlerini ileri dikti. Sonunda iç ekti ve bana baktı. “Peki o zaman,” dedi. “Bari vahşilerin iyice uzaklaştığına emin olana dek bekle. Sonra aşağı, kulübeye gidersin- ”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Kızgınlıkla küçük bir ses çıkardı.

“Peki beni nasıl buldun?”

“İzini sürdüm,” dedim sesimde gurulu bir tonla. İğne yaprakların arasından dışarıda esen vahşi rüzgâra göz attım. “Ama bunu tersi yönde yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Ya.” Biraz etkilenmiş görünüyordu. “Çok becerikliymişsin, Sassenach. Ancak kaygılanma, sana nasıl döneceğini anlatırım.”

“Peki. Ya daha sonra?”

Tek omzunu silkti. İçine attığım kar parçası erimiş, göğsünden aşağı akıyordu; gömleğini nemlendiren su, boğaz çukurunda küçük bir birikinti halinde toplanmıştı.

“Bana biraz yiyecek bir de battaniye getir. Birkaç güne hareket edebilir hale gelirim.”

“Seni burada mı bırakacağım?” Ona dik dik baktım, sinirlenme sırası bana gelmişti.

“Bir şey olmaz,” dedi sakince.

“Seni kurtlar yer!”

“Ah, sanmam,” dedi umursamazca. “Onlar herhalde geyikle meşgul olur.”

“Ne geyiği?”

Çam korusunun orayı gösterdi başıyla. “Dün vurduğum geyik. Boynuna isabet ettirdim ama öldüremedim. Buraya kaçtı. Kaza geçirdiğimde onu izliyordum.” Bir eliyle çenesindeki bakır ve gümüş rengi sakalları sıvazladı.

“Fazla uzağa kaçtığını sanmıyorum. Sanırım leşi karla kaplanmıştır. Aksi takdirde o yandan gelen dostlarımız onu bulurlardı.”

“Demek bir geyik vurdun, o kurtları sinekler gibi çekecek ve sen burada oturup onları beklemeyi öneriyorsun, öyle mi? Sanırım sıra sana gelip de ayaklarını kemirmeye başladıklarında bunu hissetmeyecek kadar donmuş olacağını düşünüyor olmalısın.”

“Bağırma,” dedi. “Vahşiler henüz o kadar uzaklaşmamış olabilir.”

Tam bu konu hakkında daha fazla yorum yapmak üzereydim ki yanağımı okşamak üzere elini kaldırarak beni durdurdu.

“Claire. Beni kımıldatamazsın. Yapacak başka bir şey yok.”

“Var,” dedim sesimdeki titremeyi bastırarak. “Seninle kalacağım. Sana battaniye ve yiyecek getireceğim ama seni burada yalnız bırakmayacağım. Odun getireceğim ve ateş yakacağız. “

“Gerek yok, ben çaresine bakarım,” diye ısrar etti.

“Yapamam,” dedim dişlerimin arasından. Kulübede saatler boyunca tek başına beklemenin nasıl bir his olduğunu henüz unutmamıştım.

Karlar içinde günler boyu kıçımı dondurmak o kadar çekici değildi, ama yine de alternatifinden daha iyiydi.

Söylediğimde ciddi olduğumu gördü ve gülümsedi.

“Peki o zaman, kaldıysa biraz da viski getirebilir misin?”

“Yarım şişe var,” dedim, şimdi daha mutluydum. “Getiririm.”

Kolunu bana sardı ve beni omzuna bastırdı. Dışarıda uğuldayan rüzgâra rağmen, pelerinlerin altında ona sokulmak insana bir sıcaklık veriyordu. Derisinden sıcak ve hafif tuzlu bir koku geliyor, başımı kaldırıp dudaklarımı onun boynuna gömmeye engel olamadım.

“Ah,” dedi titreyerek. “Yapma bunu!”

“Hoşuna gitmiyor mu?”

“Hayır, sevmiyorum! Nasıl seveyim? Huylanıyorum!”

“Ama ben seviyorum,” diye karşı çıktım.

Şaşkınlıkla bana baktı. “Seviyor musun?”

“Elbette,” diye temin ettim onu. “Ben senin benim boynumu dişlemene bayılıyorum.”

Tek gözünü kıstı ve şüpheyle baktı. Sonra uzandı, beni yumuşakça kulağımdan tuttu ve başıma bastırarak yüzümü yan çevirdi. Diliyle yavaşça boynumu fiskeledi ve dişlerini nazikçe boynumun yan tarafına geçirdi.

“Hmm,” dedim ve istem dışı titredim.

Beni bıraktı ve bana hayret içinde baktı. “Vay canına,” dedi. “Gerçekten de hoşuna gidiyor. Tüylerin diken diken oldu; meme uçların da ilkbahardaki kirazlar gibi sertleşti.” Bir elini hafifçe göğsümün üzerinde gezdirdi. Aniden çıkmam gereken bu keşif gezisi öncesinde sözüm ona sutyenimi takmakla uğraşmamıştım.

“Söylemiştim sana,” dedim hafifçe kızararak. “Sanırım atalarımdan biri bir vampir tarafından ısırılmış falan olmalı.”

“Bir ne?” Boş boş baktı bana.

Boş zamanımız vardı, ben de ona Kont Drakula’nın yaşamını kısaca özetledim. Aklı karışmış ve dehşete düşmüştü, yine de elleri işe devam ediyordu; şimdi geyik derisi gömleğimin ve hatta onun da altındaki yün içliğimin içine girmişlerdi. Parmakları soğuktu ama bu umurumda değildi.

“Bazı kişiler bu durumun son derece erotik olduğunu düşünür,” diye sözlerimi noktaladım.

“Bu şimdiye dek duyduğum en iğrenç şey!”

“Umurumda değil,” dedim, yanına boylu boyunca uzanıp kafamı geriye yatırır ve boynumu davetkar bir şekilde ortaya çıkarırken. “Biraz daha devam et.”

Gaelce bir şeyler mırıldandı, ama bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana doğru yuvarlanmayı başardı.

Ağzı sıcak ve yumuşaktı, yaptığı şeyi ister onaylasın ister onaylamasın, bunu çok çok iyi beceriyordu.

“Oh,” dedim ve dişleri yavaşça kulak mememe gömülürken sarsıldım.

Pes etmiş bir havayla elimi tutarak sıkıca kasıklarına bastırdı.

“Bakın hele,” dedim. “Ben de sanıyordum ki, soğukta…”

“Yakında yeterince ısınmış olacağım,” diye temin etti beni. “Çıkar şunları.”

Daracık alan, soğuktan uzuvlarımızı kaybetmemek için sürekli örtülü kalma zorunluluğu ve Jamie’nin ancak en temel işlevleri yerine getirebiliyor oluşu durumu zorlaştırsa da, gayet tatminkâr bir gidişat yakalamıştık.

Öyle ya da böyle, oldukça meşguldüm; tam ufak bir ara verdiğim sırada birden izleniyormuşum gibi bir huzursuzluk hissettim. Ellerimin üzerinde yükselerek çam dallarının arasından dışarı göz attım, ama koruluktan ve karlarla kaplı yükseltiden başka bir şey görmedim.

Jamie sessizce inledi. “Durma,” diye mırıldandı, gözleri yarı kapalı. “Ne oldu?”

“Bir şey duyduğumu sandım,” dedim yeniden göğsüne doğru eğilerek.

O an gerçekten bir şey duydum; tam kafamın üstünde, alçak sesli ama belirgin bir gülüş.

Jamie küfrederek silahına uzanırken ben de darmadağın olmuş pelerinlerin ve deri kıyafetlerin üstüne yuvarlandım.

Silahını yukarı doğrultarak dalların kenarına doğru fırladı.

Yukarıdaki kayanın tepesinde sırıtan birkaç kafa belirdi. Ian ve Anna Ooka'dan dört arkadaşıydı bunlar. Kızılderililer kendi aralarında mırıldanıp kıkırdıyorlardı.

Jamie silahını indirerek yeğenine doğru süründü.

"Burada hangi şeytanlığın peşindesin, Ian?"

"Noel için eve, yanınıza geliyordum," dedi Ian, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Jamie yeğenine belirgin bir hoşnutsuzlukla baktı.

"Noelmiş," dedi. "Hah, pabucuma anlat."

***

Geyiğin leşi geceleyin donmuştu. Bomboş gözlerini donduran buz kristallerinin görüntüsü içimi ürpertti. Beni rahatsız eden ölüyü görmek değildi; üstüne karların serpiştiği koyu renkli vücut bilakis gayet güzel görünüyordu. Bana rahatsızlık veren, eğer içimdeki huzursuz hissi dinleyip de o gece Jamie'yi aramaya çıkmasaydım, şimdi önümde uzanan eserin isminin "Donmuş Geyik ve Tartışan Kızılderililer" değil, "Kardaki Ölü İskoç Adam" olacağıydı.

Sonunda tartışmaları sonlandı ve Ian bana onların bizim sağ salim eve döndüğümüzü gördükten sonra Anna Ooka'ya geri dönmeye karar verdiklerini, bunun karşılığındaysa geyik etinden pay almak istediklerini söyledi.

Leşin içi tam donmamıştı; içini boşalttılar ve soğumakta olan iç organlarını siyah kan lekeleri içindeki mavi-gri bir yığın halinde çıkardılar.

Ağırlığını azaltmak için kafasını da kestikten sonra, adamlardan ikisi leşin bacaklarını birbirine bağlayarak uzun bir sopaya baş aşağı geçirdi. Jamie onları suratını asmış izliyordu; belli ki ona da aynı muameleyi yapacaklarından endişeleniyordu. Fakat Ian onların bir *travois*[19] yapacakları konusunda temin etti onu. Adamlar yayaydı, ama yanlarındaki kürkleri taşıması için dayanıklı bir yük katırı getirmişlerdi.

19 Kızağa benzer bir çeşit taşıma sistemi. (ç.n.)

Hava düzelmişti; güneş vuran zemindeki karlar erimişti, hava hâlâ serin ve taze, gök kör edici bir mavilikteydi.

Koruluktan geçerken çam kokusu alınca, yolculuğumuzun başlangıcını ve gördüğümüz gizemli Kızılderili çetesini hatırladım.

“Ian,” dedim ona yetişerek. “Sen ve arkadaşların bizi dağda bulmadan az önce yanlarında bir Cizvit papazıyla bir grup Kızılderili gördük. Anna Ooka’dan olduklarını sanmıyorum, kim olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?”

“Ah, evet yenge. Onları biliyorum.” Parmaksız eldivenli eliyle ucu kızarmış burnunu sildi. “Sizi bulduğumuzda onları izliyorduk.”

Dediğine göre o garip Kızılderililer kuzeyden gelen Mohawklar idi. Tuscaroralar elli yıl önce Iroki ittifakı tarafından evlat edinilmişti; onların Mohawklarla da yakın ilişkileri vardı. Bu iki halk arasında düzenli olarak resmi ve gayri resmi ziyaretler olurdu.

Şimdiki ziyaret, her ikisini de içeriyordu. Bunlar kendilerine evlenmek üzere kadın arayan bir grup genç Mohawk erkeğiydi. Kendi köylerinde evlenme çağında yeterince genç kız yoktu, onlar da güneye inip Tuscaroralar’ın arasında uygun eş adayları var mı diye bakmaya gelmişlerdi.

“Ama bir kadının doğru klana ait olması gerekir,” diye açıkladı Ian. “Eğer yanlış klandansa, evlenemezler.”

Jamie, “MacDonaldlar ve Campbelllar gibi, öyle mi?” diye ilgiyle söze karıştı.

“Evet, biraz öyle,” dedi Ian sırıtarak. “İşte bu nedenle yanlarında rahip getirmişler; eğer kadın bulurlarsa hemen evlenecekler, böylece dönüş yolunda soğuk yataklarda uyumak zorunda kalmayacaklar.”

“O halde Hıristiyanlar?”

Ian omuz silkti. “Bazıları. Cizvitler epey zamandır onların arasındaymış, Huronlar’ın büyük bir kısmı da din değiştirmiş. Yine de bunu Mohawklar’da o kadar fazla yapan yok.”

“O halde Anna Ooka’ya gitmediler?” diye sordum merakla. “Sen ve arkadaşların neden onları izliyordunuz?”

Ian burnunu çekti ve boynundaki sincap kürklerinden yapılma atkıyı daha sıkı sardı.

“Müttefik olabilirler yenge, ama bu Nacognaweto ve savaşçılarının onlara güvendiği anlamına gelmez. Iroki ulusundaki diğer kabileler bile Mohawklardan korkar - Hıristiyan olsun olmasın.”

Kulübe görüş alanımıza girdiğinde güneş batmak üzereydi. Üşümüş ve

yorulmuştum, ama minik barınağımızı görünce içim pırpır etti. Ahırdaki katırlardan biri olan Clarence adlı açık gri yaratık, bizi görünce coşkuyla anırarak karşıladı ve karnı acıkmış atların çitlere hücum etmesine neden oldu.

"Atlar iyi görünüyor." Jamie, bir hayvancının gözleriyle ilk olarak onları kontrol etmişti. Ben daha çok kendimizle ilgiliydim; içeri girmek, ısınmak ve olabildiğince çabuk karnımızı doyurmaktı kaygım.

Ian'ın arkadaşlarını kalmaları için davet ettik ama reddettiler. Jamie'yi kapının önünde indirip, hareket halindeki Mohawklar'ı izlemek üzere hızla gözden kayboldular.

"Beyaz birinin evinde kalmaktan hoşlanmıyorlar yenge," diye açıkladı Ian. "Kötü koktuğumuzu düşünüyorlar."

"Ya, gerçekten mi?" dedim incinmiş bir edayla. Aklıma Anna Ooka'da rastladığım ve kendini ayı yağına buladıktan sonra, kışı geçirmek üzere elbiselerini vücudunun üstüne diktiren yaşlı bir adam geldi. Bana kalırsa burada bir "tencere dibin kara, seninki benden kara" durumu söz konusuydu.

Noel şerefine birkaç duble viski içtikten sonra nihayet yatağımıza yatmış, yeni yanmış ateşimizin alevlerini izliyor ve Ian'ın huzur dolu horlamalarını dinliyorduk.

"Yeniden evde olmak güzel," dedim usulca.

"Öyle." Jamie iç geçirdi ve beni kendine doğru çekti, başımı omzunun üstüne dayadım. "Soğukta uyurken çok garip rüyalar gördüm."

"Öyle mi?" Yumuşacık kuştüyü yatağın rahatlığından memnun, esnedim. "Ne gördün rüyanda?"

"Her tür şey." Sesi biraz utangaç çıkıyordu. "Arada bir de Brianna'yı gördüm."

"Gerçekten mi?" Bu şaşırtıcıydı; buzlar içindeki sığınağımızda ben de Brianna'yı rüyamda görmüştüm. Bu nadiren olurdu.

"Acaba…" Jamie bir an tereddüt etti. "Onun bir doğum izi var mı, Sassenach? Ve eğer varsa, sen bana hiç bundan bahsettin mi?"

"Var," dedim yavaşça, bir yandan düşünerek. "Yine de sana bundan daha önce söz ettiğimi sanmıyorum; bu iz çoğu zaman göz önünde değildir. Benim bile yıllardır hiç aklıma gelmemişti. İzin yeri ise- "

Omzumdaki elini sıkarak beni durdurdu. "Küçük kahverengi bir iz, elmas biçiminde. Tam sol kulağının ardında, değil mi?"

“Evet, öyle.” Yatağın içi sıcacıktı, yine de sırtımdan aşağı buz gibi bir şey indi. “Bunu rüyanda mı gördün?”

“Onu orasından öptüm,” dedi usulca.

19

22
Eski Bir Aşkın Alevi

Oxford

Eylül 1970

“Yüce İsa.” Roger önündeki kâğıttaki harflere, anlamlarını yitirene ve kıvrımlı çizgilerden başka bir şeye benzemez olana kadar baktı. Artık aklına iyice kazınmış bu kelimelerin anlamını yitirmesini sağlayacak başka bir numara bilmiyordu.

“Ah, Tanrım, hayır!” dedi yüksek sesle. Yan bölmedeki kız sesten rahatsız olduğunu belli eden ani bir hareketle sandalyesini yere sürterek çekti.

Roger kitaba iyice gömüldü, kollarıyla onu saklıyordu, gözleri kapalıydı. Hasta hissediyordu, avuçları soğuk ve terliydi.

Bu halde birkaç dakika oturdu, gerçekle mücadele etti. Gerçeğin yok olması mümkün değildi tabii. Bu gerçekten olmuştu, öğle değil mi? Çok uzun zaman önce. Ve geçmişi değiştirmek mümkün değildi.

En sonunda yutak borusuna kadar gelen öd suyunu yutkundu ve tekrar kitaba baktı. Hâlâ oradaydı. Bir gazeteden kesilmiş bir kupür; 13 Şubat 1776 tarihli, Kuzey Caroline Amerikan Kolonisi’ndeki Wilmington kasabasında.

Gazetedeki haberde James MacKenzie Fraser ve karısı Claire Fraser’ın, 21 Ocak gecesi Fraser Tepesi’ndeki evlerinde çıkan yangında tamamen yanan evin içinde mahsur kalarak feci şekilde öldüğü yazıyordu. River Run çiftliğinden merhum Hector Cameron’un yeğeni olan Bay Fraser, İskoçya’da Broch Tuarach’ta doğmuştu. Gazetedeki habere göre kolonide tanınan ve saygı duyulan bir insandı; hiç çocuğu yoktu.

İşte bu doğru değildi.

Roger bir an başka bir James Fraser olabileceğine dair sönük bir umuda kapıldı, sonuçta bu çok yaygın bir isimdi. Ama bu umudu fazla uzun sürmedi. Gazetede James *MacKenzie* Fraser yazıyordu; üstelik Claire isminde bir karısı vardı ve Broch Tuarach, İskoçya’da doğmuştu.

Hayır, bunlar onlardı. Bu korkunç netlik kalbinin sıkışmasına, acıyla boğazının düğümlenmesine neden oldu. Gözleri acıdı ve baktığı on sekizinci

yüzyıl yazı karakterleri tekrar bulanıklaşmaya başladı.

Demek Claire onu bulmuştu. İskoçyalısını bulmuş ve en azından son birkaç yılını onunla geçirme şansına erişmişti. Roger bu yılların çok mutlu geçmiş olmasını diledi. Claire Randall'ı çok sevmişti. Hayır, bu cesaretsiz sözlerle onu lanetliyordu. Doğrusu şuydu: Claire Randall'ı büyük bir aşkla sevmişti, onun ve kızının iyiliği için sevmişti.

Bundan daha fazlası da vardı. Claire'in çok sevgili Jamie Fraser'ını bulmasını ve onunla sonsuza kadar mutlu olmasını Roger da çok istemişti. Bunu başarmış olduğu bilgisi, daha doğrusu umudu ona bir şans tılsımı gibi gelmişti. Bu, ebedi aşkın mümkün olduğunu ispatlayan bir tılsımdı; ayrılığa ve her türlü güçlüğe karşı durabilecek, zamana meydan okuyacak kadar güçlü bir aşk mümkündü. Ama sonuçta insan ölümlüydü ve hiçbir aşk ölüme meydan okuyamazdı.

Roger masanın kenarını kavradı, duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Ahmak, dedi kendi kendine. Şimdi kendini Papaz Efendi öldüğü zamanki gibi terk edilmiş hissediyordu. Sanki daha şimdi öksüz kalmıştı.

Bu gerçek ona buzdan bir rüzgâr gibi çarptı. Bunu Bree'ye gösteremezdi, yapamazdı işte. Bree bu riski biliyordu ama yine de hayır, yapamazdı. Bree böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdi.

Bunu bulması tamamen şanstı. Bir yerel şarkılar kitabının sayfaları arasında, repertuarına eklemek için eski şarkı sözlerine bakıyordu. Şarkılardan birinin sözlerinin ilk yayımlandığı gazete sayfasını gösteren görsele dikkatsizce bakarken, gazete sayfasının bir köşesinde duyurular gözüne ilişmişti; daha doğrusu bu duyurulardaki 'Fraser' ismi.

Şokun etkisini yavaş yavaş üzerinden atıyordu ama yine de acısı, karnına yumruk yemiş gibi devam ediyordu. O bir bilim insanıydı ve bir bilim insanının oğluydu. Kitaplar arasında büyütülmüştü; çocukluğundan beri hayatı basılı dünyanın kutsallığı ile dolu olmuştu. O nedenle cebindeki küçük çakıyı çıkarıp kimsenin kendine bakıp bakmadığını kontrol ederken, bir katil gibi hissetmesine mani olamadı.

Bunu içgüdüsel olarak yapmıştı. Bir kazanın kalıntılarını ortadan kaldırmaya çalışan, cesetlerin üzerine bir örtü örten, felaketin görünen izlerini silmeye çalışan bir adam gibi yapmıştı; yine de trajedinin kendini yok etmek pek mümkün değildi.

Katladığı kitap sayfası cebinde kopmuş bir parmak gibi gizli bir şekilde kütüphaneden çıktı ve Oxford'un yağmurla ıslanmış sokaklarında yürümeye başladı.

Yürümek onu sakinleştirdi, yeniden mantıklı düşünebilmeye başlamıştı. Kendini, duygularını geri plana atıp bundan sonra ne yapacağını planlamaya, Brianna'yı kendisininkinden daha derin olabilecek bu acıdan nasıl koruyacağını düşünmeye zorladı.

Kütüphaneden ayrılmadan önce kitabın künyesine bakmıştı: 1906 yılında küçük bir İngiliz yayıncı tarafından basılmıştı. Her yerde bulunabilecek bir kitap değildi ama yine de Biranna kendi araştırmaları sırasında buna rastlayabilirdi.

Onun aradığı türde bilgiler için böyle bir kitaba bakmak pek akıllıca değildi ama kitabın adı: *Onsekizinci Yüzyılın Şarkı ve Balatları* idi. Roger, bir tarihçinin merakının onu garip içgüdülerle beklenmedik yerlere bakmaya sevk ettiğini çok iyi biliyordu; Brianne de bunu gayet iyi biliyordu. Ayrıca onun bilgiye duyduğu açlık, onu o dönemle ilgili her türlü kaynağa götürüyordu. Ebeveynlerinin yaşadığı ortamı, onun hiçbir zaman göremeyeceği ya da paylaşamayacağı dünyalarını hayal edebilmek için her şeyi yapardı.

Gerçekleşmesi mümkün değil, ama tamamen imkânsız da değil. Birileri yanından geçerken ona çarpınca birkaç dakikadır köprünün üzerinde durmuş olduğunu, nehrin üzerine düşen yağmur tanelerini, onları görmeden izlediğini fark etti. Yavaşça caddeye geri döndü ve dükkânları ve şemsiyeleriyle bir mantar tarlası oluşturmuş insanları umursamadan yürümeye devam etti.

Bu kitabın bir kopyasını görmemesini sağlamanın hiçbir yolu yoktu. Bu kitabın tek kopyası da olabilirdi, kitaptan yüzlercesi ABD'nin dört bir yanındaki kütüphanelerde birer zaman ayarlı bomba misali saklı da olabilirdi.

Karnındaki ağrı şiddetleniyordu. Sırılsıklam olmuştu ve donuyordu. Aklına gelen yeni bir düşünce, daha da üşümesine neden oldu: Eğer öğrenirse Brianna ne yapardı?

Yıkılırdı, çok büyük bir yıkıma uğrardı. Ama sonra? Geçmişin değiştirilemeyeceğine kendini inandırmıştı; Claire'in ona anlattıkları, onu ikna etmişti. O ve Jamie Fraser Culloden'daki katliamı engellemeye çalışmışlardı ama başaramamışlardı. Gelecekteki kocası Frank'i, dedesi Jack Randall'ı kurtararak kurtarmaya çalışmıştı ama bunda da başarılı olamamıştı. Tek öğrenebildiği Jack'in Frank'in dedesi olmadığıydı; o sadece küçük kardeşi ölünce, kardeşinin hamile sevgilisiyle evlenerek çocuğu meşru kılmıştı.

Hayır, geçmiş kıvrılarak ilerleyen bir yılan gibi yolunu buluyor, hiçbir şekilde değiştirilemiyordu. Ama Brianna'nın bu fikrine tamamen katıldığından emin değildi.

“Bir zaman yolcusunun yasını nasıl tutarsın?” diye sormuştu bir keresinde Brianna ona. Ona bu gazete kupürünü gösterirse gerçekten yasını tutması için bir nedeni olacaktı. Bu bilgi onu çok derinden yaralayacaktı ama eninde sonunda acısını kalbine gömmeyi öğrenecek, geçmişi geride bırakıp yoluna devam edebilecekti. Tabii eğer…

Tabii eğer Craigh na Dun taşları var olmasaydı. Taşların oluşturduğu çember ve sundukları dehşet vaatler.

Claire, Craigh na Dun’un taşlarının arasına, Samhain’ın antik ateş şöleninde girmişti; bundan yaklaşık iki yıl önce, Kasım ayının ilk gününde.

Roger titredi ama bu sefer soğuktan değil. O günü ne zaman aklına getirse ürperiyordu. Açık, yumuşak bir sonbahar sabahıydı. Taşlar bir bekçi gibi sessizce yeşil, huzurlu tepede bekliyordu. Etrafta bu sahneyi bozacak en ufak bir kıpırtı dahi yoktu, ta ki Claire büyük çatlak taşa dokunup geçmişte yok olana kadar.

O an ayaklarının altındaki toprak sanki kayıvermişti. Havadaki sükûneti, kafasının içinde yankılanan top sesine benzer korkunç bir ses bölmüştü. Işık ve karanlık nedeniyle bir anlığına kör olmuştu; bir önceki seferi hatırlamak onu paniklemekten alıkoymuştu.

Brianna’nın elini tutmuştu. Tüm duyuları yok olmuş da olsa refleksleri kızın elini sıkıca tutabilmesini sağlamıştı. Bu sanki binlerce metre yükseklikten buz gibi suya atılmaya benziyordu. Yükseklik korkusu ve yere çarpma hissi; tek hissedebildiği bu çarpma hissiydi. Kör ve sağır, duyularından yoksun bir halde, kasırgada yanık kalmaya çalışan bir mum ışığı gibi zayıf bilinç parçacıkları arasında aklında kalan son iki düşünceye tutunmuştu: Ölüyorum, diye düşünmüştü soğukkanlılıkla ve sonra da: Sakın bırakma.

Batan güneşin ışığı, taşın çatlağından geçerek parlak bir ışık yolu oluşturmuştu. Claire bu ışık yolundan yürüyüp yok oldu. Roger tekrar görebilmeye başladığında kafasını kaldırmıştı. Taşın ardından batan güneş, göğü altın ve lavanta renklerine bürümüştü; taş ise simsiyahtı.

Roger, Brianna’nın üzerine kapanmış, vücuduyla ona siper olmuştu; beraber yerde yatıyorlardı. Brianna baygındı ama nefes alıp veriyordu. Yüzü, koyu kızıl saçlarının arasında aşırı beyaz görünüyordu. Her ne kadar bitkin düşse de ne olursa olsun onu tepenin aşağısındaki arabaya taşımalıydı. Babasının kızı! Boyu neredeyse bir seksendi, Roger’dan sadece birkaç santim kısaydı.

Kızı kucaklamış, başını kucağına koymuştu. Orada, o halde güneş batana kadar titreyerek beklemiş, kızın yüzünü okşamıştı. Brianna gözünü açtığında gök rengi kadar mavi gözlerini Roger’a dikip fısıldayarak sormuştu: “Gitti

mi?”

“Her şey yolunda,” demişti ona Roger fısıldayarak. Eğilip soğuk alnını öpmüştü. “Her şey yolunda, seninle ilgileneceğim.”

Bunu laf olsun diye söylememişti ama nasıl yapacaktı?

Odasına döndüğünde artık hava iyice kararmıştı. Yemek odasının önünden geçerken sesler duydu; burnuna haşlanmış jambon ve fasulye kokusu geldi. Ama şu anda aklındaki son şey akşam yemeği yemekti.

Odasına yürüdü ve üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkarıp yere attı. Kurulandı ve elinde havluyla yatağa oturdu. Öylece çalışma masasındaki Brianna’nın mektuplarının durduğu kutuya bakakaldı.

O acı çekmesin diye her şeyi yapardı. Taşların tehdidinden korumak içinse daha da fazlasını…

Claire - tahmin ettiği kadarıyla - 1968’den 1766’ya gitmişti. Sonra da 1776’da ölmüştü. Şimdi 1970 yılındalardı. Şimdi zaman yolculuğu yapacak biri büyük ihtimalle 1768’e gidecekti. Zaman vardı. Bu işin berbat kısmıydı ama zaman vardı.

Eğer Brianna onun gibi düşünür ve Roger onu ikna edemez de bu yolculuğa kalkışırsa da geçmiş değiştirilemezdi. Sonraki yedi yıl boyunca bu fırsatı değerlendirme şansının giderek kaybolduğunu bilerek yaşayabilecek miydi? Babasıyla tek tanışma şansını, annesini bir kez daha görme şansını her geçen gün kaybettiğini bilerek yaşayabilir miydi? Nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını bilmeden yaşamak başka bir şeydi, açıkça bilmek ve hiçbir şey yapmamak başka şey.

Brianna’yı iki yıldır tanıyordu ama onunla sadece birkaç ay bir arada kalmıştı. Ama yine de birbirlerini bir noktaya kadar çok iyi tanıyorlardı. Böyle bir deneyimi paylaştıktan sonra nasıl birbirlerine bu kadar bağlı olmayacaklardı ki? Sonra mektuplar vardı; onlarca mektup, haftada iki, üç, bazen dört mektup. Ve nadiren çıktıkları keyif ve huzursuzluk arasında gidip gelen kısa tatilleri. Hepsinin ötesinde Roger ona ihtiyaç duyuyordu.

Evet, Brianna’yı tanıyordu. Sessizdi ama korkusuz bir kararlılığa sahipti ve acıyı onunla mücadele etmeden kabullenecek biri değildi. Her ne kadar ihtiyatlı biri de olsa bir kez aklını taktı mı o işi şaşırtıcı bir hızla yapıveriyordu. Eğer bu seyahati göze alırsa Roger onu durduramayacağını biliyordu.

Elindeki ıslak havluyu sımsıkı tutuyordu. Dairenin ortasındaki onları neredeyse yutacak olan boşluğu ve taştaki çatlağı düşününce midesi bulandı.

Bu düşüncede daha korkunç olan tek şey, Brianna'yı tam olarak elde edemeden kaybetme ihtimaliydi.

Ona hiç yalan söylememişti. Ama şokun ve acının etkisi yavaş yavaş azaldıkça aklında yeni bir planın ilkeleri şekillenmeye başladı. Ayağı kalktı ve havluyu beline sardı.

Bir mektupla bunu halledemezdi. Hevesini nazikçe kırmak için öneriler sunma süreci, yavaş gelişmeliydi. Çok zor olmayacağını düşündü. İskoçya'yı bir yıl boyunca altüst etmiş ve Fraserlar'ın Edinburgh'daki matbaasının yandığına dair raporun dışında neredeyse hiçbir ize rastlamamıştı. Yangın alevlerini düşünmek irkilmesine neden oldu. Artık neden en ufak bir ize rastlamadığını biliyordu. Hemen sonrasında Amerika'ya göç etmiş olmalıydılar. Gerçi gemilerin belgelerinde de onlara rastlamamıştı.

Artık vazgeçme zamanı, diye önerecekti. Geçmişi rahat bırakma, üzerine bir sünger çekme zamanı. Elde hiçbir delil yokken aramaya devam etmek, olayı takıntıya dönüştürmek olacaktı. Ona anlayışlı bir şekilde geçmişe bakarak yaşamanın hiç de sağlıklı olmadığını anlatacaktı. Şimdi geleceğe bakma zamanıydı; beyhude arayışla hayatını harcamasın diye… Ne annesi ne de babası böyle yaşamasını istemezdi.

Oda biraz soğuktu ama Roger bunun pek farkında değildi.

Seninle ilgileneceğim, dediğinde bunu laf olsun diye söylememişti. Tehlikeli bir gerçeği saklamak, yalan söylemekle aynı şey miydi? Tamam, eğer aynı şeyse o da yalan söyleyecekti. Birinin hata yapmasına rıza göstermek de günahtı; bunu çocukluğunda duyduğunu hatırladı. Sorun değildi, onun ruhu yerine kendi ruhunu tehlikeye atacaktı; hem de isteyerek.

Bir kalem bulmak için çekmecenin altını üstüne getirdi. Sonra durdu, eğildi ve iki parmağını sırılsıklam kot pantolonunun cebine soktu. Kâğıt aşınmış ve sırılsıklamdı. Bir kısmı parçalanmıştı bile. Yüzüne gelen soğuk ter damlalarını yok sayarak dikkatli bir şekilde kâğıdı küçük parçalara böldü.

23
Derinin Altındaki Kafatası

Jamie'ye medeniyetten uzakta yaşamaya itirazım olmadığını söylemiştim; insan olan herhangi bir yerde şifacıya ihtiyaç olurdu.

Duncan 1768 yılının baharında, yanında - artık Fraser Tepesi olarak bilinen bölgede - arazi işgal ederek yerleşmeye hazır sekiz eski Ardsmuir erkeği ve ailesiyle geri gelerek sözünün eri olduğunu göstermişti. El uzatılacak yaklaşık 30 kişilik bu topluluk, hemen körelmeye başlayan hizmetlerimden faydalanmak istemişti; dikilmesi gereken yaralar, müdahale edilmesi gereken yüksek ateşler, apse yapmış çıbanlar, temizlenmesi gereken enfeksiyon kapmış dişler… Kadınlardan ikisi geldiklerinde hamileydiler; o bahar biri kız, diğeri erkek olmak üzere iki sağlıklı bebek dünyaya getirme şerefine nail olmuştum.

Ünüm - buna ün denebilirse tabii - kısa sürede küçük yerleşim yerimizin dışına da ulaştı. Kendimi giderek daha uzaklardan, yaklaşık 50 kilometre uzunluğundaki vahşi dağlık alana yayılmış pek çok izole çiftlikten hastalara bakmak için çağrılır buldum. Arada bir Ian ile Anna Ooka'daki Nayawenne'yi görmeye de gidiyordum; oradan şifalı bitkilerle dolu sepet ve kavanozlarla dönüyordum.

İlk zamanlar Jamie, uzaktaki yerlere Ian ya da onunla gitmemde ısrar ediyordu ama bir süre sonra anladık ki ikisinin de çiftliği bırakması mümkün değildi. Ekim zamanı gelmişti. Toprağı çapalamak, mısır ve arpaları ekmek gerekiyordu. Küçük bir çiftliği işler kılmak için yapılması gereken günlük işleri saymıyorum bile. At ve katırların dışında küçük bir kümes dolusu tavuk, dişi domuzların sosyal ihtiyaçlarını giderebilmek için ahlaksız görünümlü bir erkek domuz ve bizim için gerçek bir lüks olan bir süt keçisi satın almıştık. Bu hayvanların hepsine yem ve su verilmesi; ayrıca birbirlerini öldürmemeleri ya da ayı ve panterlerce telef edilmemeleri için korunmaları da başlı başına bir işti.

Bu nedenle kapımızda şifacı ya da ebeye ihtiyacı olan bir yabancı belirdiğinde daha sık yalnız gider oldum. Daniel Rawlings'in vaka defteri, yeni vakalarla zenginleşmeye başladı. Kiler ise müdahale ettiğim hastaların yakınlarının hediye ettiği jambonlar, geyik butları, tahıl çuvalları ve kilolarca elma ile dolup taşıyordu. Onlardan hizmetim için ödeme asla istemedim ama her zaman bana bir şeyler vermek istiyorlardı; biz de beş parasız

olduğumuzdan herhangi bir şeyi coşkuyla kabul ediyordum.

Taşradaki hastalarım pek çok farklı yerden geliyordu ve çoğu ne İngilizce ne de Fransızca konuşabiliyordu. Aralarında Alman Lüteriyenler, Quakerlar, İskoçlar, İskoç-İrlanda melezleri ve hatta Salem'de, Çekçe ya da Slovakçanın özel bir lehçesini konuştuklarını düşündüğüm geniş bir grup Moravia'lı tarikat bile vardı. Yine de iletişim kurmayı başarıyordum. Çoğu zaman biri bana çevirmenlik yapıyor, en kötü durumda da vücut diline başvuruyordum. "Neren ağrıyor?" sorusu hangi dilde söylersen söyle hemen anlaşılıyor.

Ağustos 1768

İliklerime kadar üşümüştüm. Pelerinime sıkıca sarınmaya çalışıyordum ama rüzgâr bir yolunu bulup onu aralıyor, sonra da onu bir yelken gibi dalgalandırıyordu. Şiddetli rüzgâr, pelerinimi havalandırıp hemen yanımda yürüyen çocuğun kafasına vurdu ve beni oturduğum eyerde sarstı. Yağmur damlaları, çırpınan katmanların arasına kadar giriyor ve iğne gibi derime batıyordu. Daha Mueller Deresi'ne varmadan elbisem de iç eteğim de sırılsıklam olmuştu.

Dere sanki kaynıyor, sökülmüş körpe ağaçlar, kaya parçaları ve dallar, batıp batıp çıkıyordu.

Tommy Mueller sağanak yağışa baktı. Omuzlarını kulaklarının üzerine kadar indirdiği şapkasının altına sığdırmak istercesine kamburlaştırmıştı. Her bir hareketinde gönülsüzlük okunuyordu. Kulağına eğildim.

Rüzgârın feryatlarını bastırabilmek için bağırdım: "Burada bekle!"

Başıyla onayladı, bir şeyler söyledi ama duyamadım. Ben de başımı hararetle salladım ve derenin kıyısını işaret ettim. Durduğumuz noktada toprak tamamen ufalanmış, çamur haline gelmişti; yağmurla eriyip gidişini gözle görebiliyordum.

"Geri dön!" diye bağırdım.

Kendini gösterdi, çiftlik evinin o tarafa doğru baktı ve uzanıp benim atımın dizginlerini tuttu. Belli ki durumun çok tehlikeli olduğunu düşünüyor ve benim de onunla birlikte çiftlik evine gidip fırtına dinene kadar orada beklememi istiyordu.

Haklıydı aslında. Ama diğer taraftan derenin akıntısının giderek genişlediğini görebiliyordum. Gözü dönmüş su iki kıyısından kocaman toprak

parçaları koparıyor, bu büyük lokmaları yutuveriyordu. Bir süre daha beklersem, daha da kimse geçemezdi diğer tarafa. Fırtınadan bir hafta sonra bile dağlara düşen yağmur suları dereyi beslemeye devam edecek ve su seviyesi azalmayacaktı; yani karşıya geçmek sonraki günlerde de mümkün olmayacaktı.

Dört göz evde on kişilik Mueller ailesiyle bir hafta kapalı kalma düşüncesi beni mutsuz etmeye yetiyordu. Tommy'nin elinden eyerimi geri çektim ve atımı sürdüm. At, başıyla yağmuru yararak dikkatli adımlarla çamurda ilerledi.

Derenin kıvrımına doğru inen yokuşu tırmandım. Burada üzerinde rahat ilerleyebileceğimiz kalın bir yaprak katmanı vardı. Atı çevirdim, Tommy'ye yoldan çekilmesini işaret ettim ve engelli at yarışlarının jokeyleri gibi öne eğilerek pozisyon aldım. Dirseklerimi, hemen önüme bağladığım arpa torbasına oturtmuştum; verdiğim hizmetin bedeli olan torbaya.

Ağırlığımı doğru yerleştirmiştim, at üzerinde birinin varlığına dair endişe içinde değildi, en azından benden daha rahattı. Arka ayaklarını her hareket ettirdiğinde ani darbelere maruz kalıyordum. Ve şimdi, elden kaçmış bir kızak gibi kontrolsüzce yokuş aşağı uçuyorduk. Sarsıntı, ardından bir anlık boşluk hissi ve suya çarpma sesi… Bir anda baldırlarıma kadar buz gibi suyun içindeydim.

Ellerim o kadar donmuştu ki büyük ihtimalle dizginlere yapışmıştı ama atı yönlendirme adına yapabilecekleri bir şey yoktu. Kollarımı gevşettim ve idareyi atın kendine bıraktım. Atın suda yüzerken ritmik bir şekilde hareket eden kaslarını, hatta atla aramızdan geçen suyun gücünü bacaklarımla hissedebiliyordum. Su eteğimi sürüklüyor, beni içine çekmekle tehdit ediyordu.

Bir süre sonra atın toynaklarının derenin dibine değerken çıkarttığı taş sesleri ve sarsıntıyı hissettim; bir kevgir gibi her tarafımızdan su akıtarak dereden çıktık. Eyerden arkamı dönüp karşı kıyıdaki Tommy Mueller'e baktım; ağzı beş karış açık bana bakıyordu. Dizginleri bırakıp el sallayamadım, ama ona başımla selam verdim. Sonra da topuklarımla atı yönlendirip eve doğru yola koyuldum.

Pelerinimin kapüşonu geriye düştü ama pek de önemli değildi, çünkü yağmur beni bundan daha fazla ıslatamazdı. Islak bir tutam saçı gözlerimin önünden geriye ittim ve yağmur yağsa da yağmasa da eve dönüyor olmanın sevinciyle atın başını dağlık araziye doğru çevirdim.

Tam üç gündür Muellerler'in kulübesindeydim. On sekiz yaşındaki

Petronella’nın ilk doğumuna tanık olmuştum. Petronella’ya göre bu aynı zamanda sonuncusuydu. İkinci günün ortasında, on yedi yaşındaki kocasını çekingen çekingen doğumun olduğu odayı dikizlerken gören Petronella, ağır Almanca hakaretlerle onu, utançtan parlak kırmızı renge bürünen kulaklarıyla erkeklerin kaldığı ambara geri göndermişti.

Yine de aradan birkaç saat geçtikten sonra Freddy’yi - on yediden çok daha küçük gösteriyordu - karısının geceliğinden daha da beyaz bir yüzle yatağın yanına diz çökmüş olarak bulmuştum. Ürkekçe iyice temizlediği parmağıyla kızını sarmalayan battaniyeyi aralamıştı.

Yumuşacık siyah saçlı yuvarlak kafaya aptal aptal bakakaldı; sonra dönüp karısına teşvik edilmeye ihtiyacı varmış gibi baktı.

“*Ist sie nicht wunderschon*?[20]” dedi Petronella yumuşak bir sesle.

20 Alm. Ne kadar güzel, değil mi? (ç.n.)

Freddy başıyla onayladı ve sonra başını karısının kucağına koyup ağlamaya başladı. Tüm kadınlar şefkatle gülümsedi ve yemek yapmaya devam ettiler.

Çok güzel bir akşam yemeği yedik beraber; Muellerler’in evine çağrılmanın en iyi yanlarından biri de yemekti. Şu anda bile karnım dev mantılar ve kızarmış sosislerle doluydu; doğrusu ağzımda kalan tereyağlı yumurta tadı aklımı, içinde bulunduğum rahatsız durumdan biraz olsun uzaklaştırıyordu.

Jamie ve Ian’ın yokluğumda doğru dürüst bir şeyler yemiş olmasını umuyordum. Yazın başında olmamız ve henüz hasat zamanı olmaması nedeniyle kiler raflarının yükünün, sonbahardaki bollukla uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de raflarda peynirler, yerde dev bir çömlek dolusu balık salamura ve un, mısır, pirinç, fasulye, arpa ve yulaf unu çuvalları duruyordu

Jamie aslında yemek pişirebiliyordu - en azından av etini soslayıp fırında kızartmayı biliyordu. Bense Ian’a yulaf lapası yapmanın gizemlerini öğretmek için elimden geleni yapmıştım. Ama erkekliğin doğası gereği, yemek işine bulaşma zahmetine katlanmayıp kurutulmuş et ve çiğ soğanla açlıklarını bastırmış olmalarından korkuyordum.

Dik bir yamacın dibinden gittiğim için rüzgâr biraz hafiflemişti ama yağmur şakır şakır yağmaya devam ediyordu ve patika boyunca çamur iyice seyreldiğinden zemin çok tehlikeliydi. Çamurun üzerinde ağaç yaprakları yüzüyor, bataklık gibi insanı aldatıyordu. Her adımda toynakları kayan atın rahatsızlığını hissediyordum.

Onu sakinleştirmek için, “Aferin sana,” dedim. “Devam et, güzel dostum.” Atın kulakları hafifçe hareket etti ama başı öne eğik dikkatli adımlar atmaya devam etti.

“Çarpıkayak?” dedim. “Bu nasıl?”

Atın henüz bir adı yoktu. Daha doğrusu bir adı vardı ama ben bilmiyordum. Jamie’nin atı aldığı adam, ona Almanca bir isim takmıştı; Jamie bu ismin bir hanımefendinin atına yakışmayacağını söylemişti. İsminin İngilizcede ne anlama geldiğini sorduğumda dudaklarını tam bir İskoçyalı gibi sıkışından çok kötü bir anlamı olduğuna kanaat getirmiştim. Ne demek olduğunu Bayan Mueller’e sormayı planlamıştım ama dönme telaşından unutuvermiştim.

Her durumda, Jamie’ye göre at, gerçek - ya da en azından ağza alınabilir - ismine zaman içinde kavuşacaktı. Bu yüzden hepimiz, karakterine dair bir şeyler sezmek ümidiyle sürekli atı gözlemliyorduk. Deneme sürüşü sırasında Ian, Coney ismini önermişti ama Jamie sadece kafasını iki yana sallayıp hayır demişti, bu isim değildi.

“Kırıtık?” diye seslendim ata sorarak. “Peki ya Atik? Kahretsin!”

At bariz bir nedenle zınk diye durdu. Küçük bir yağmur seli, umarsız bir coşkuyla kayadan kayaya sıçrayarak tepeden aşağı çağıldadı. Billur gibi su, koyu renk kayalara ve yeşil yapraklara doğru dökülürken harika bir manzara oluşturuyordu. Ne var ki su, havanın şiddetine dayanamayan patikadan geride kalanlara da sıçrıyor, yamacın yüzeyini yıkayıp toprağı vadinin dibine sürüklüyordu.

Üzerimden damlayan sularla öylece kalakaldım. Başka bir yol yoktu. Sağ tarafımda, çatlak kaya yüzeyinin arasından çalı ve körpe fidanların fırladığı tepe, bir duvar gibi yükseliyor sol tarafımda ise inmeye çalışmak intihara teşebbüs sayılabilecek kadar dik bir eğimle alçalıyordu. Alçak sesle küfrettim ve adsız atımı çekip geri döndüm.

Eğer dere taşmamış olsaydı Muellerler’in çiftliğine geri dönerdim. Ama taşmış olduğu için başka çarem yoktu: Ya eve giden başka bir yol bulacaktım ya da burada kalıp boğulacaktım.

Geldiğimiz yolu gerisin geri, bıkkın bıkkın yürüdük. Erozyonun olduğu noktaya 400 metreden az bir mesafe kala, iki tepenin ortasında küçük bir boyun buldum; iki granit “boynuz” arasında bir çukur… Bu tür yer şekillerine burada çok sık rastlanıyordu; yakındaki bir dağda büyüklüğü nedeniyle Şeytan Zirvesi adını almış bir boyun vardı. Eğer bulduğum boynu geçip diğer tepeye ulaşırsam ve yola bu tepeden devam edersem, güneydeki dağ sırasıyla buluşan patikaya da ulaşabilirdim.

Boyundan bir an dağın eteğini ve ilerisindeki vadinin maviye çalan büyük boşluğunu net bir şekilde görebildim. Diğer tarafta ise siyah yağmur bulutları dağların zirvesini tamamen gizlemişti, bulutları bir şimşeğin titrek ışığı arada aydınlatıyordu.

Rüzgâr durmuştu, fırtınanın ilk andaki şiddeti de geçmişti. Yağmur damlaları nasıl olabiliyorsa daha hızlı düşüyordu ve ben de dizginleri tutan ellerime bakmak, pelerinimin kapüşonunu başıma geçirmek için hayli uzun durmuştum.

Tepenin bu tarafında yüzey kayalık ama çok da eğimli olmadığından, ilerlemek daha rahattı. Kırmızı meyveli üvez ağacı ve meşe öbeklerinin arasına daldık. Dev bir böğürtlen çalısı dikkatimi çekti ama daha sonrası için yerini aklıma kazıdım. Hava kararmadan eve varabilseydim şanslıydım.

Boynumdan aşağı akan soğuk su damlalarını düşünmemek için aklımdan kilerdeki malzemelerin dökümünü yapmaya başladım. Eve varınca ne yemek yapabilirdim?

Titrerken çabucak yapabileceğim bir şey olmalı, diye düşündüm, ve sıcak bir şeyler… Güvecin pişmesi uzun sürerdi; çorbanın da. Sincap ya da tavşan eti varsa, yumurta ve mısır ununa bulayıp kızartabilirdik. Ya da az bir miktar domuz pastırmasıyla tatlandırılmış *brose*[21] ve yeşil soğanlı yağda yumurta da olabilirdi.

21 Sıcak suyla ıslayarak pişirilmeden hazırlanan yulaf lapası, bir çeşit İskoç yemeği. (ç.n.)

Bir anda irkilerek başımı eğdim. Kapüşonuma ve gür saçlarıma rağmen yağmur damlaları kafatasımı dolu taneleri gibi dövüyordu.

O an anladım ki kafama düşenler gerçekten dolu taneleriydi. Küçük beyaz toplar atın sırtından sıçrıyor, ses çıkararak meşe yapraklarının üzerine düşüyordu. Saniyeler içinde taneler iyice irileşti, neredeyse misket büyüklüğüne ulaştılar ve dolu o kadar hızlandı ki taneler açıklıklardaki ıslak yaprak yığınlarına düşerken makineli tüfek gibi sesler çıkarmaya başladılar.

At başını yukarı fırlattı, takılan tanelerden kurtulmak için yelesini hızla salladı. Alelacele dizginleri çekip atı dev bir ceviz ağacının altına çektim. Ağacın altı çok gürültülüydü ama yoğun yapraklarının oluşturduğu siperliğine çarpan dolu taneleri kayıyor, bu sayede korunuyorduk.

“Haklısın” dedim. Zorlansam da bir elimle dizgini tutup diğeriyle rahatlatması için atı okşadım. “Sakin ol. Burada iyiyiz, tabii üzerimize yıldırım düşmediği sürece.”

Belli ki bu sözler birinin aklına bir şeyler getirdi; göz kamaştıran sessiz bir ışık yolu, Roan Dağı'nın ardındaki siyah gökyüzünü ikiye ayırdı. Bir süre sonra kasvetli bir gök gürültüsü sesi ağacın altındaki korunaklı alana yayıldı ve dolu tanelerinin yapraklara çarpınca çıkardığı sinir bozucu sesi bastırdı.

Dağların ardından geniş alana yayılan bir şimşek çaktı. Sonra gökyüzünü başka yıldırımlar kapladı; ışığı her defasında daha kuvvetli bir gök gürütüsü takip etti. Dolu fırtınası geçti, yerini tekrar az önceki kadar kuvvetli yağan yağmura bıraktı. Aşağıdaki vadi, sis ve bulutların ardında kayboldu ama çakan şimşekler, dağların çıplak zirvelerini röntgen cihazında görünen kemikler gibi ortaya çıkarıyordu.

"Bir gergedan, iki gergedan, üç gergedan, dört ger- " GÜM! At başını aniden havaya kaldırdı ve sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu.

"Ne hissettiğini çok iyi biliyorum," dedim ona vadiden aşağı bakarken. "Sakin ol, yine de sakin ol." Bir kez daha oldu. Karanlık zirveleri aydınlatan bir flaş ışığı patladı ve atın sivri kulaklarını kulaklarının siluetini retinama kazıdı.

"Bir gergedan, iki ger- " Yerin titrediğine yemin edebilirim. At yüksek sesle kişnedi ve dizginlerini çekmeme rağmen geri geri yürüdü, toynaklarıyla yeri dövdü. Havaya ozon kokusu yayıldı.

Işık çaktı.

"Bir," dedim dişlerimin arasından. "Kahretsin! Bir ger- "

Flaş çaktı.

"Bir- "

Tekrar flaş…

"Lanet olsun!"

Düştüğüm ya da yere çarptığım anı hatırlamıyorum. Bir an dizginleri tutuyordum, panik içindeki 500 kiloluk at her yöne çekiştiriyordu. Sonra bir baktım yerde sırt üstü yatmış gözlerimi kırpıştırarak dönüp duran siyah gökyüzüne bakıyorum, bir yandan da diyafram kasımın tekrar çalışmasını umuyordum.

Darbenin şokunun dalgaları, bedenim içinde dolandı; telaş içinde tekrar vücudumu hissetmeye çalıştım. Sonra nefes aldım, acı içinde nefesim kesildi ve titremeye başladım. Şok dalgası, hasarın ilk belirtisine dönüştü.

Gözlerim kapalı, tüm dikkatimi nefes alışıma vererek yerde kıpırdamadan yattım; bir yandan da hasar tespiti yaptım. Yağmur damlaları hâlâ yüzüme

düşüyordu; göz çukurlarımda gölcükler oluşturuyor, sonra kulaklarıma doğru akıyordu. Yüzüm ve ellerim hissizdi. Kolum hareket etti. Şimdi biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

Bacaklarım. Sol bacağım ağrıyordu ama korkulacak bir ağrı değildi bu; sadece dizim berelenmişti. Yavaşça, ıslak ve kabarık elbiselerim yüzünden zorla bir yana döndüm. Yine de beni daha büyük bir yaralanmadan bu ağır kıyafetler kurtarmıştı.

Hemen tepemde belli belirsiz ama gürüldeyen fırtınaya rağmen, bir kişneme sesi duydum. Yukarı baktım ve atın başını gördüm. Kafamdan on metre kadar yukarıda, sık bir çalılığın ardından bana bakıyordu. Çalı öbeğinin bittiği yerde derin, kayalık bir eğim başlıyor; eğim boyunca devam eden uzun düşme izi ise benim şu andaki yattığım noktaya kadar devam ediyordu.

Meğer ben bu devasa çalılar gizlediği için görememişim ama bu küçük uçurumun hemen kenarında duruyormuşuz. At panik olup da geri geri uçurumun kenarına yürümüş ama son anda fark edince kendini kurtarmış ama benim sırtından kayıp boşluğa uçmama engel olamamıştı.

“Seni adi piç!” dedim. Ve bir an Almanca isminin buna benzer bir anlamı olup olmadığını düşündüm. “Boynumu kırabilirdim!” Hâlâ titreyen elimle yüzümdeki çamuru sildim ve yukarı tırmanmak için bir yol arandım.

Yoktu. Arkamdaki sarp kayalık yükseliyor, granit boynuzlardan biriyle birleşiyordu. Kayalık, hemen önümde küçük bir kovuğa doğru inen bir havuzla ansızın sona eriyordu. Üzerinde durduğum eğim de bu kovukta sona eriyordu; yaklaşık 20 metre aşağıda sarı odun ve çalı kümelerinin arasından giderek küçük bir çayın kıyısına iniyordu.

Olduğum yerde hiç kıpırdamadan durdum ve düşünmeye çalıştım. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Aslına bakılırsa ben de tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum. Daha da kötüsü kimse bir süre beni aramaya çıkmayacaktı. Jamie, yağmur yüzünden Muellerler’de beklediğimi düşünecekti. Muellerler’in ise doğal olarak benim sapasağlam eve varıp varmadığımı düşünmeleri için bir neden yoktu; eğer beni merak etseler de peşimden gelemezlerdi çünkü dere taşmıştı. Ve biri patikanın sular altında kaldığını fark ettiğinde bile geçtiğim yolda bıraktığım izler çoktan yağmur tarafından silinmiş olacaktı.

Yaralı değildim, bu iyi bir şeydi. Ama yayandım, yanımda yiyecek yoktu, bir miktar kaybolmuştum ve sırılsıklamdım. Tek kesin olan, susuzluktan ölmeyecek oluşumdu.

Şimşekler bir aşağı bir yukarı gökyüzünü aydınlatıyordu. Fırtına geçmişti,

sadece uzaktan hafif gümbürdemeler geliyordu. Artık üzerime yıldırım düşeceğinden korkmuyordum, özellikle de etrafımda pek çok devasa ağaç gibi yıldırım çekme olasılığı daha yüksek adaylar varken. Yine de korunaklı bir yer bulma fikri, çok akıllıcaydı.

Yağmur devam ediyordu, damlalar burnumdan aşağı akıyordu. Yaralanan dizim yüzünden hafifçe topallayarak ve küfrederek kaygan eğimden aşağı, çayın yanına indim.

Çay da yağmur yüzünden kabarmıştı; üzerinde yüzen dal parçalarını ve akıntıyla sürüklenen yaprakları görebiliyordum. Çayın doğru dürüst bir kıyısı yoktu; çobanpüskülü ve kırmızı ardıçların doyumsuz pençeleriyle boğuşarak aralarından geçtim ve kayalığın güneye bakan yüzüne doğru ilerledim. Orada bana bir çeşit barınak olabilecek bir mağara ya da kovuk bulabilmeyi umuyordum.

Islaklık yüzünden iyice kararmış ve üzerinde yürümesi zor taşların dışında hiçbir şey bulamadım. Yine de biraz ileride bana barınak olabilme olasılığı olan başka bir şey gözüme ilişti.

Dev bir kızıl ardıç ağacı akıntının tam üzerine devrilmiş, durduğu yerde su, toprağı yedikçe ağacın kökleri ortaya çıkmıştı. Benden biraz ileriye düşmüş, sarp kayalığa çarpmış ve çarpmanın etkisiyle yoğun dal ve yaprakları suyun ve kayaların üzerine yayılmıştı. Gövdesi ise küçük bir eğimle suyun diğer tarafına köprü oluşturmuştu. Köprünün bu tarafında, çatlamış toprak ve küçük otların bir siper gibi koruduğu köklerden oluşan dev yatağı görebiliyordum. Köklerin altındaki boşluk gerçek bir sığınak olmayabilirdi ama açıkta durmaktan ya da otların arasına çömelmekten daha iyiydi.

Bu sığınağın ayıları, yaban kedilerini ya da diğer istenmeyen canlıları kendine çekeceğini fark etmem saniyelerimi aldı ama şans benim yanımdaydı, henüz kimse bu sığınağı keşfetmemişti.

Alan 1,5 metre uzunluğunda ve 1,5 metre genişliğinde, rutubetli, karanlık ve soğuktu. Ağacın büyük yamuk yumuk kökleri ve köklerin arasına girmiş kumlar tavanı oluşturuyordu, bir porsuk yuvasının çatısına benziyordu. Ama buna rağmen çok sağlam bir tavandı, üstelik toprak da nemli olmasına rağmen çamurlu değildi; saatlerdir ilk defa yağmur kafamı şişirmiyordu.

Yorgun bir şekilde sığınağın en dip köşesine süründüm, ıslak ayakkabılarımı yanıma aldım ve uykuya daldım. Soğuk elbiseler yüzünden gerçeğe yakın rüyalar gördüm; kan ve doğum, ağaçlar, kayalar ve yağmurun birbirine karıştığı rüyalar… Ve sık sık uyandım; yorgunluğun verdiği yarı bilinçsiz bir şekilde saniyeler içinde geri uykuya daldım.

Rüyamda kendimi doğum yaparken gördüm. Hiç acı hissetmiyordum. Kendimi kendi bacaklarımın arasında dururken gördüm, bebeğin başı geliyordu. Hem anne hem de ebeydim. Çıplak bebeği kollarım arasına aldım; ikimizin kanları bebeğin üzerine sıvanmıştı. Bebeği babasına uzattım. Bebeği Frank'e verdim ama sonra bebeğin yüzündeki örtüyü kaldırıp, "Çok güzel," diyen Jamie idi.

O an uyandım ve hemen geri uyudum. Bu sefer rüyamda büyük kaya parçalarının ve şelalelerin arasında yolumu bulmaya çalışıyordum; acelem vardı, sanki kaybettiğim bir şeyi arıyordum. Yine uyandım ve geri uyudum. Ormanda korku veren ve bilinmeyen bir şey tarafından takip ediliyordum. Uyandım ve uyudum: Elimde bir bıçak vardı, bıçak kanlıydı. Ama bu kimin kanıydı, bilmiyordum.

Burnumda yanık kokusuyla fırlayarak uyandım. Yağmur durmuştu; beni uyandıranın sessizlik olduğunu düşündüm. Burnumda hâlâ kuvvetli bir yanık kokusu vardı ve bu koku rüya değildi.

İnimden kafamı, bir salyangozun kabuğundan çıkması gibi dikkatli bir şekilde çıkardım. Gökyüzü grimsi açık mor renkteydi, dağların üzerinde turuncu çizgiler vardı. Etrafımdaki ağaçlar hareketsiz ve ıslaktı. Güneş batmak üzereydi, karanlık kuytuları kaplıyordu.

Dışarı süründüm ve etrafıma bakındım. Ardımdaki dere, kuvvetli bir şekilde akmaya devam ediyordu, etrafta ses çıkaran bir oydu. Önümde yükselen toprak, küçük bir tepe oluşturuyordu. Bu tepenin en yüksek noktasında devasa bir kavak vardı; koku ondan geliyordu. Ağaca yıldırım düşmüştü; yarısı hâlâ yeşil yapraklarla kaplıydı, açık gökyüzünü örtüyordu. Diğer yarısı ise kararmış ve iri gövdesinin bir yanı tamamen alazlanmıştı. Beyaz dumanlar ağacın üzerinden gökyüzüne doğru, sanki bir büyücünün esaretinden kaçan hayaletler gibi yükseliyordu; kızıl kıvılcımlar, anlık çizgiler oluşturuyor, kararmış kabuğunun altında parıldıyordu.

Ayakkabılarımı aradım ama karanlıkta bulamadım. Umursamadım; soluk soluğa tepeye, yanan ağacın yanına tırmanmaya başladım. Kaslarım soğuk ve uyku yüzünden tutulmuştu. Kendimi yeni canlanmış bir ağaç gibi hissettim; yamuk yumuk, beceriksiz kökleri üzerinde şaşkın bir şekilde tırmanmaya çalışan bir ağaçtım sanki.

Ağacın yanı sıcaktı. Bir nimet gibi, mükemmel derecede sıcak. Havayı kül ve is kokusu kaplamıştı fakat sıcaktı. Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım; pelerinimi açıp öylece durdum ve kurudum.

Bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Orada öylece durdum ve

etlerimin arasına yerleşen buzların eriyişini hissettim; gevşeyerek tekrar insan gibi hissetmeye başladım. Ama kanın damarlarımda rahatça akması yaralarımın acımasına neden oldu. Bir de açlığımı daha da çok hissediyordum; kahvaltının üzerinden çok zaman geçmişti.

Akşam yemeği yiyebilmeme daha çok var, diye düşündüm. Karanlık çukurun içine yavaş yavaş çöküyordu ve ben hâlâ kayıptım. Diğer tepeye baktım, kahrolası at ortalıkta görünmüyordu.

“Hain,” diye homurdandım. “Muhtemelen bir geyik sürüsüne falan katılıp gitti.”

Ellerimi ovuşturdum. Kıyafetlerim neredeyse kurumuştu ama sıcaklık giderek düşüyordu; soğuk bir gece olacaktı. Geceyi burada, açıkta, içten içe yanan ağacın yanında geçirmek daha mı iyi bir fikirdi? Yoksa hâlâ etrafımı görebilirken inime geri mi dönmeliydim?

Ardımdaki çalılardan gelen ani bir ses, karar vermemi kolaylaştırdı. Ağacın yaydığı ısı azalmıştı. Gerçi közlenmiş gövdesi hâlâ dokunulamayacak kadar sıcaktı ama yanmıyordu. Ava çıkan gece avcılarını engelleyecek bir unsur değildi artık. Elimde ateş ya da silah olmadan bu uğursuzlardan korunabilmemin tek yolu, tavşan ya da fareler gibi karanlık saatler boyunca bir yerde saklanmaktı. Ayrıca ayakkabılarımı bulmak için yeniden aşağı inmeliydim.

Gönülsüz, son ısı kaynağını bıraktım ve devrilmiş ağacın yanına indim. İçeri süründüm ve köşede, karanlık toprağa yaslı bir karaltı gördüm. Elimi ona doğru uzattım; geyik derisi mokasen ayakkabılarımın yumuşaklığını beklerken elime sert ve düz bir şey geldi.

Beynim kelimeyi bulana kadar içgüdüsel olarak tuttuğum objenin ne olduğunu kavradım ve elimi çektim. Kalbim ağzımda, bir süre öylece durdum. Sonra merak, korkularımın önüne geçti ve objenin etrafındaki kumlu balçığı kazmaya başladım.

Gerçekten de bir kafatasıydı; kurumuş bağdokuların tuttuğu altçenesiyle birlikte tam bir kafatası. Kırık bir kaburga kemiği parçası, boyun deliğinin içinde tıkırdadı.

Kafatasını elimde çevirirken, “ ‘Ne kadar zaman kalır bir insan çürümeden toprakta?’ ” diye mırıldandım. Kemik soğuk ve ıslaktı, nem yüzünden yüzeyi hafifçe bozulmuştu. İyice inceleyecek kadar ışık yoktu ama kaş bölgesindeki sert çıkıntıları ve köpek dişlerinin minesinin kayganlığını ellerimle hissedebiliyordum. Büyük ihtimalle pek de yaşlı olmayan bir erkekti; dişlerinin hemen hepsi yerindeydi ve fazla aşınmamıştı. El yordamıyla en

azından bu kadarını anlayabiliyordum.

Ne kadar olmuştu? Sekiz ya da dokuz yıl, demişti mezarcı Hamlet'e. Shakespeare'in adli tıp hakkında bir bilgisi olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bana makul bir tahmin gibi gelmişti. Dokuz yıldan daha uzun, belki de.

Buraya nasıl gelmişti? Zorla, diye anında cevapladı sezgilerim; bu sefer aklım da onunla aynı zamanda cevabı bulmuştu. Bir gezgin hastalık, açlık ya da açıkta kaldığı için ölmüş olabilirdi - guruldayan midemi ve yarı ıslak kıyafetlerimi unutmaya çalışarak bu düşünceyi anında bastırdım - ama o zaman bir ağacın altına gömülmezdi.

Cherokee ve Tuscarora yerlileri ölülerini gömüyorlardı, bu doğruydu ama bu şekilde, bir çukurun dibinde yalnız başına değil. Parçalar halinde de değil… Bana adamın hikâyesini bir anda anlatan, o kırık kaburga kemiğiydi. Uçları sıkıştırılmıştı; kırık yüzey son derece düzgündü ve parçalara ayrılmamıştı.

"Birileri senden bayağı sıkılmış anlaşılan, öyle mi?" dedim. "Kafa derin yetmemiş, tüm kafanı kesip almışlar."

Bu düşünce aklıma başka bir soru getirdi: Acaba vücudun geri kalanı da burada mıydı? Merakla yüzümü ovuşturdum ama sonuçta yapacak daha iyi bir şey yoktu; gün ağarmadan hiçbir yere gidemezdim ve uyuyabilme ihtimalimse bu arkadaşı bulduktan sonra iyice uzaklaşmıştı. Kafatasını dikkatli bir şekilde bir kenara koydum ve kazmaya başladım.

Hava artık tamamen kararmıştı ama en karanlık geceler bile nadiren tamamen karanlık olur. Gökyüzünde hâlâ benim yerin dibindeki inime bile hatırı sayılır derecede ışık yansıtan bulutlar vardı.

Toprak yumuşaktı, kazması kolaydı ama birkaç dakika kazdıktan sonra parmaklarım işe yaramaz hale geldiler. Kazacak bir şeyler aramaya başladım. Bir-iki deneme beni daha sert bir şeyler aramaya itti. Kemik değil, metal de değil. Taşta karar kıldım. Hemen elimi oval bir karaltıya attım. Bir nehir taşı mı? Olmadığına karar verdim; yüzeyi çok pürüzsüzdü ama bazı yarıklar vardı. Ellerim tam olarak ne olduğunu anlayacak kadar duyarlı değildi ama bir çeşit oluğu olduğunu düşündüm.

Biraz daha kazmak hiçbir sonuç vermedi. Ya geri kalanı burada gömülü değildi ya da talihsiz adam çok derine gömülmüştü. Taşı cebime koydum, çömelip kumlu ellerimi eteğime sildim. En azından kazı çalışmaları ısınmama neden olmuştu.

Tekrar yere oturup kafatasını elime aldım. Ne kadar ürkütücü de olsa bana arkadaş gibi gelmişti; içinde bulunduğum zor durumu unutmama neden oluyordu. Ayrıca son bir saattir yaptığım her şeyi dikkatimi dağıtmak için uydurduğumun farkındaydım; panik hissini görmezden gelmekti amacım. Çok uzun bir gece olacaktı.

***

Neden böyle düşündüğümü bir süre sonra anladım: Onun Avrupalı değil de Kızılderili olduğunu düşünmem için geçerli bir nedenim yoktu ama öyle olduğunu sanmıştım. Belki de buna yol açan bulduğum taştı. Omzumu silktim ve düşünmeye devam ettim.

Tepede bir ışık vardı. Küçük bir kıvılcım, aleve dönüşüyordu. Başta bunun üzerine yıldırım düşen ağaç olduğunu düşündüm, için için yanan bir köşesi tekrar canlanmıştı. Ama sonra alev hareket etti. Tepeden aşağı bana doğru, çalıların üzerinden kayarak ilerliyordu.

Ayağa fırladım ve o an ayağımda ayakkabılarımın olmadığını fark ettim. Çılgın gibi küçük sığınağın dört bir yanını el yordamıyla yokluyordum. Ama boşa çabalıyordum. Ayakkabılarım gitmişti.

Kafatasını kaptım ve çıplak ayakla dışarı çıkıp ışığın geldiği yöne döndüm.

Işığın ipekotu poleni gibi havada uçuşarak giderek bana yaklaşmasını izledim. Elimdeki kafatasını daha sıkı kavradım. Pek silaha benzemiyordu ama nedense karşıdan gelen her neyse bıçak ya da silahla da durdurulamayacağını düşünemedim.

Birinin ormanın içinde elinde meşaleyle gezinmesinin fena halde gerçekdışı görünmesinin tek nedeni, etrafındaki ıslak bitki örtüsü değildi. Işık, bir çam meşalesinin ya da yağ fenerinin alevinden geliyor gibi görünmüyordu. Titremiyordu, yumuşak, durağan bir ışık yayıyordu.

Yerden bir metre kadar yüksekten ilerliyordu; tıpkı biri önünde el feneri tuttuğunda olabilecek yükseklikte. Yavaş yavaş yaklaşıyordu; bir insanın yürüme hızında. Normal hızda yürüyen birinin sabit ritminde, yukarı aşağı doğru hareket edişini görebiliyordum.

Sığınağıma sindim, ağacın kökleri ve toprağın ardında yarı gizlenmiş durumdaydım. Çok üşüyordum ama alnımdan ter aktı ve kendi korkumun kokusunu aldım. Hissizleşmiş ama koşmak isteyen ayak parmaklarım çamurun içine saplanmıştı.

Daha önce denizde Aziz Elmo ateşi de görmüştüm. Ne kadar esrarengiz de olsa, su mavisi renkler saçan elektrik boşalmaları, yaklaşan açık mavi renge de benzemiyordu. Bunda ne kıvılcım ne renk vardı; sadece hayaletimsi bir parıltı. Cross Creek'te dağ ışıklarından bahsedilirken bataklık gazının da adı geçmişti.

Ne, dedim kendi kendime ama içimden. Bataklık gazı mı, daha neler!

Işık sık akçaağaçların arasından geçti ve hemen önümdeki açıklığa çıktı. Bataklık gazı değildi.

Uzun boylu ve çıplak bir adamdı. Üzerinde bir peştamal dışında hiçbir şey yoktu ama vücudu boyalıydı: Kolunda, bacaklarında ve üst bedeninde uzun kırmızı çizgiler vardı, yüzü ise çenesinden alnına kadar siyaha boyanmıştı. Saçları yağ içindeydi ve dimdik horoz ibiği gibi kesilmiş, içine iki hindi tüyü yerleştirilmişti.

Görünmüyordum, sığınağımın karanlığı içinde tamamen gizlenmiştim. O ise taşıdığı fenerin ışığı ile aydınlanmıştı; fener tüysüz göğsü ve omuzlarını parıldatıyor, göz çukurlarını gölgede bırakıyordu. Ama adam nerede olduğumu biliyordu.

Kıpırdamaya cesaret edemedim. Kendi nefes sesimi duyuyordum. Yaklaşık dört metre uzağımda öylece durdu ve sanki gün ışığında gibi bulunduğum noktaya baktı. Fenerin ışığı sabit bir şekilde yanıyordu, bitmek üzere olan bir mum gibi cansızdı.

Orada karşılıklı öylece ne kadar durduk bilmiyorum ama bir süre sonra fark ettim ki artık korkmuyordum. Hâlâ üşüyordum ama kalp atışlarım normale dönmüştü ve çıplak ayak parmaklarımı artık sıkmıyordum.

"Ne istiyorsun?" dedim ve o anda bir süredir zaten iletişim halinde olduğumuzu fark ettim. Bu iletişim yolu her neyse kelimelere ihtiyaç yoktu. Aramızda görünür bir paylaşım olmamıştı ama kesin olan aramızda bir şeyler geçmişti.

Bulutlar hafif bir rüzgârla dağılmıştı, yıldızlı gökyüzü bulutlar arasından kara çizgiler halinde görünmeye başladı. Orman sessizdi ama gece yağmur sonrası bir ormanın olması gerektiği kadar sessizdi.

Derin bir nefes aldım ve bir anda kendimi çok canlı hissettim. Hava sisli ve yeşil bitkilerin soluklarıyla çok tazeydi; şifalı otların keskin kokusu ve ölü yaprakların misk kokusu, fırtına sayesinde birbirine karışıp etrafı kaplamıştı. O ıslak kaya, nemli toprak ve sis kokusuna beklenmedik yıldırım çarpmış ağacın kokusu karışmıştı.

Toprak ile hava ve ateş ile su, diye düşündüm. Burada tüm elementlerle bir aradaydım; tam ortalarında ve onların insafına sığınmış olarak.

“Ne istiyorsun?” dedim tekrar çaresizce. “Senin için bir şey yapamam. Orada olduğunu biliyorum, seni görebiliyorum. Ama hepsi bu.”

Hiçbir şey hareket etmedi, hiçbir şey söylenmedi. Ama çok net bir şekilde zihnimde bir düşünce belirdi, bana ait olmayan bir sesle.

Bu yeterli, dedi ses.

Hiç acele etmeden arkasını döndü ve uzaklaştı. On metre kadar uzaklaşmıştı ki fenerin ışığı yok oldu, alacakaranlığın son ışığı gibi bir anda silinip gitti.

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. “Tanrım.” Bacaklarım titriyordu yere oturdum ve - tamamen aklımdan çıkan - kafatası kucağıma düştü.

Uzun bir süre öylece oturdum, izledim ve dinledim ama başka hiçbir şey olmadı. Etrafımı saran dağlar karanlık ve içinden geçilemez görünüyordu. Belki sabah tekrar patikayı bulabilirdim ama şimdilik karanlıkta yolumu aramak sadece felakete yol açardı.

Artık korkmuyordum. Korku onunla - her neyse artık - karşılaştığım sırada yüreğimden çıkıp gitmişti. Hâlâ üşüyordum ve çok ama çok açtım. Kafatasını yere koydum ve pelerinime iyice sarınıp dostumun yanına kıvrıldım. Uykuya dalmam uzun sürdü; ben de soğuk sığınağımın tepesinden geçen yıldızları izleyerek uzandım.

Son yarım saatte olanları anlamaya çalıştım ama doğrusu anlaşılacak hiçbir şey yoktu; gerçekte hiçbir şey olmamıştı. Ama aslında bir şeyler olmuştu, o buradaydı. Ona dair bir his benimle kalmıştı, bir şekilde beni rahatlatan bir his… En sonunda ölü yapraklar yanağımın altında uykuya daldım.

Açlık ve soğuk yüzünden sıkıntılı rüyalar gördüm: Birbiriyle alakasız görüntüler dizisi… Yıldırım düşmüş ağaçlar, fener gibi ışıldıyor. Ağaçlar köklerini topraktan çıkarmış heybetli bir şekilde sallanarak yürüyorlar.

Kalbim çarparak uyandım. Sessizce yattım. Şimdi gecenin ortasıydı. Gökyüzü üzerime pırıl pırıl ve sonsuzmuşçasına uzanıyordu; sanki karanlıktan bir kâsenin içinde yatıyordum. Bir süre sonra tekrar uykuya daldım, rüya devam etti.

Uzaktan kurtların uluması duyuluyor. Karlı bir akkavak ormanına doğru panik içinde koşuyorum; ağaçların beyaz gövdesine akan kızıl özsuları, kanlı mücevherler gibi parıldıyor. Kanayan ağaçların arasında bir adam duruyor; tüm saçları kazınmış, sadece ortada yağlı, ibik gibi bir tutam bırakılmış. Koyu

renk gözleri ve bitkin bir gülümsemesi var. Göğsünden akan kan, ağaç özlerinden daha parlak.

Kurtlar artık daha yakın. Uluyor, havlıyorlar. Kanın kokusu burnumda, sürüyle koşuyorum, sürüden kaçıyorum. Koşuyorum. Çıplak ayaklı, beyaz dişli ve kanın tadı ağzımda, burnumda bir sızı. Açlık. Kovala, yakala, öldür ve kan. Kalp güm güm atıyor, kan hızla akıyor; avın paniği…

Kol kemiğimin kuru bir dal gibi kırıldığını duyuyorum. Tatlı, sıcak ve tuzlu, dilimde kaygan bir his.

Bir şeyler yüzüme süründü ve gözlerimi açtım. Bir çift harika yeşil göz benimkine bakıyordu; beyaz dişli koyu yeleli bir kurdun bakışları. Bağırıp ona vurdum ve canavar irildi ve korku dolu bir ses çıkardı: “Hav!”

Dizlerimin üzerinde debelendim ve olduğum yere büzüldüm. Tan vaktiydi. Gün ışığı zayıf ve yumuşaktı, karşımda duran dev siyah silueti aydınlatıyordu… Rollo.

“Ah, Tanrım, lanet olası burada ne yapıyorsun… Pis şey!” Eninde sonunda kendime hâkim olmaya başlayacaktım ama Jamie erken davrandı.

Büyük elleriyle beni çekip saklandığım yerden çıkardı. Beni sıkıca tutup endişeyle yaralı mıyım diye kontrol ederek sıvazladı. Vücuduna bağladığı yünlü kumaş yüzüme değdi. Jamie’nin kendi erkeksi kokusunu taşıyordu; oksijen gibi içime çektim.

“İyi misin? Tanrı aşkına Sassenach, iyi misin?”

“Hayır,” dedim. “Evet,” dedim sonra ve ağlamaya başladım.

Çok uzun sürmedi, sadece rahatlamanın verdiği şoktandı. Bunu anlatmaya çalıştım ama Jamie dinlemedi. Beni tüm pisliğime rağmen kollarına aldı ve küçük derenin yanına taşıdı.

“Sus hadi,” dedi kendine doğru çekerek. “Ağlama *mo chridhe*. Her şey yolunda, güvendesin.”

Soğuk ve rüyalar yüzünden hâlâ sarhoş gibiydim. Bir süredir sadece kendi sesimle baş başa kalmıştım, sesi bana çok acayip geldi; gerçek değil gibiydi, anlaması zordu. Hâlbuki sıcak ve güçlü kolları gerçekti.

“Bekle,” dedim gömleğinden çekerek. “Bekle, unuttum. Benim onu…”

“Yüce İsa, Jamie Dayı, şuna bak!”

Jamie kucağında beni tutarken döndü. Genç Ian sığınağımın önünde duruyor, kafatasını tutuyordu.

Kafatasını gördüğü anda Jamie'nin kaslarının gerildiğini hissettim.

"Tanrım, Sassenach, o da ne?"

"O da kim demek istedin herhalde," dedim. "Bilmiyorum. İyi bir dost olduğu kesin ama. Rollo'yu üzerine salma, dostumun hoşuna gitmeyecektir." Rollo büyük bir dikkatle kafatasını kokluyordu, ıslak burun delikleri ilgiyle genişledi.

Jamie endişeli bir ifadeyle yüzüme baktı. "İyi olduğuna emin misin Sassenach?"

"Hayır," dedim ama aslında afyonum patlamıştı artık. "Üşüyorum ve açlıktan ölüyorum. Yanınızda kahvaltılık bir şeyler getirmiş olabilir misiniz?" diye ağzımın suyu akarak sordum. "Bir tabak yumurtayı anında silip süpürebilirim."

"Hayır," dedi beni yere bırakıp elini heybesine daldırırken. "Yiyecek hazırlayacak vaktim yoktu ama yanımda brendi var. Al Sassenach, iyi gelir. Ve sonra da," - bir kaşını kaldırarak sözlerini sürdürdü - "sonra da bana buraya, hiçliğin ortasına nasıl geldin anlatabilirsin."

Kendimi bir kayanın üzerine bıraktım ve brendi şarabından minnetle içtim. Matara elimde titredi ama koyu kehribar içki boş midemin duvarlarına ve oradan da damarlarıma doğru hızla yol alırken titremem geçmeye başladı.

Jamie ardımda duruyordu, elleri omzumdaydı.

"Ne kadar zamandır buradasın Sassenach?" diye sordu nazik bir şekilde.

"Bütün gece buradaydım," dedim, yeniden titredim. "Dün öğle saatinden hemen sonra, kahrolası at - bu arada bence adı Şeytan - beni sırtından buraya attığından beri."

Başımla düştüğüm resifi işaret ettim. Bu tepelerde bunun gibi binlerce çökük olmalıydı. Birden aklıma düştü - eğer bu kadar üşümüş ve zayıf düşmüş olmasaydım çok daha önce sormam gereken bir soru gelmişti aklıma.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordum. "Muellerler'den biri mi beni takip etmiş ya da… Sakın kahrolası atın sizi bana getirdiğini söylemeyin. Lassie[22] gibi yani…"

22 Popüler bir dizi karakteri, collie cinsi bir köpek olmasının yanı sıra genç kız anlamına da gelmektedir.

"Bu kısır bir at yenge," dedi Ian hafif kınayarak. "Lassie değil. Ama hayır, senin atını görmedik. Rollo bizi buraya getirdi." Gözleri parıldayarak tüm

tatlılığıyla efendi efendi oturan köpeğe baktı; Rollo sanki her zaman böyle şeyler yapıyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

“Ama eğer atı görmediyseniz,” diye söze başladım, çok şaşkındım, “Mueller’lerden ayrıldığımı nasıl bildiniz? Hem Rollo nasıl…” İki adamın birbirine baktığını görünce sözümü yarıda kestim.

Ian omzunu silkti ve başıyla Jamie’yi işaret ederek açıklama işini ona bıraktı. Jamie yere, yanıma çömeldi, eteğimin ucunu kaldırdı ve çıplak ayaklarımı büyük, sıcak ellerinin arasına aldı.

“Ayakların donmuş Sassenach,” dedi sessizce. “Ayakkabılarını nerede kaybettin?”

“Orada,” dedim başımla devrilmiş ağacı göstererek. “Hâlâ orada olmalılar. Suyu geçmek için çıkarmıştım, sonra yere koydum ve karanlıkta bir daha bulamadım.”

“Burada değiller yenge,” dedi Ian. Sesi o kadar garip çıkmıştı ki başımı kaldırıp ona baktım. Kafatası hâlâ elindeydi, elinde evirip çeviriyordu.

“Hayır, yoklar.” Jamie’nin başı öne eğikti, ayaklarımı ovuyordu. Bu açıdan günün ilk ışıklarıyla bakır rengi parıltılar saçan ve omuzlarına dökülen dağınık saçlarını görebiliyordum.

“Yatağımda uyuyordum,” dedi. “Bir anda şu canavar deliye döndü.” Çenesiyle bakmadan Rollo’yu işaret etti. “Kapının önünde havlıyor, uluyor, kendi etrafında dönüyordu. Sanki kapıda şeytan vardı.”

“Bağırdım, ensesinden yakaladım, sessiz olsun diye hırpaladım,” diye Ian söze girdi, “ama ne yaparsam yapayım hayvan susmuyordu.”

“Devam etti, artık ağzından köpükler çıkıyordu. Hayvan kesin delirdi dedim. Bize saldıracak diye düşündüm. Ian’a kapıyı açıp köpeği dışarı salmasını söyledim.” Jamie çömelmiş, kaşlarını çatmış ayaklarıma bakıyordu. Sonra ayağımın üstünden bir yaprak aldı.

“Eee, şeytan kapıda mıydı?” diye sordum dalga geçerek.

Jamie başını iki yana salladı. “Dışarıyı iyice aradık, ağıldan suyun oraya kadar. Bir şey bulamadık, daha doğrusu bundan başka bir şey bulamadık.” Heybesine elini soktu ve ayakkabılarımı çıkardı. Yüzüme ifadesizce baktı.

“Kapının önünde duruyorlardı, yan yana.”

Tüylerim diken diken oldu. Matarayı kaldırdım ve brendi şarabının sonunu diktim.

“Rollo etrafta dört dönüyor, av köpeği gibi aranıp duruyordu,” dedi Ian hikâyeyi devralarak. “Ama sonra yanımıza geldi, senin ayakkabılarını kokladı ve ardından ağlayıp sızlamaya başladı.”

“Bunu ben anlatmak istiyorum, tamam mı?” Jamie hafifçe gülümsüyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Yutkundum ama ağzım brendiye rağmen çok kuruydu.

Jamie ayakkabının tekini ayağıma geçirdi, sonra da diğerini. Nemlilerdi ama Jamie’nin vücut ısısıyla biraz ısınmışlardı.

“Senin ölmüş olabileceğini düşündüm Sindirella,” dedi yumuşak bir sesle, yüzünü gizlemek için başını hafifçe eğmişti.

Ian fark etmedi, hikâyenin heyecanına kaptırmıştı. “Benim akıllı köpeğim tıpkı bir tavşan kokusu almış gibi ileri fırladı. Biz de hemen pelerinlerimizi kapıp peşine düştük. Sadece arada bir soluklanmak ve ateşi kuvvetlendirmek için durduk. Onu takip etmemizi sağladı, bizi deli gibi koşturdu, öyle yaptın değil mi oğlum?” Rollo’nun başını gurur ve sevgiyle okşadı. “Ve seni bulduk!”

Brendi kulaklarımın uğuldamasına neden oluyor, zihnimi sanki sıcak bir kundağın içine sarıyordu. Yine de Rollo’nun benim izimi takip edebilmesi için birilerinin benim ayakkabılarımla tüm yolu yürümüş olması gerektiğini düşünebildim.

Sesim biraz pürüzlü de olsa konuşabildim. “Yolda… herhangi bir şey… gördünüz mü?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Ian birdenbire son derece ağırbaşlı bir ifadeyle. “Peki ya sen?”

Jamie başını kaldırınca, endişe ve yorgunluktan elmacıkkemiklerinin nasıl dışarı fırladığını görebildim. Uzun ve zor bir gece geçiren tek kişi ben değildim.

“Evet,” dedim, “ama size bunu daha sonra anlatacağım. Şimdi, eminim kıpkırmızı olmuşumdur. Hadi eve gidelim.”

Jamie yanında at getirmişti, ama onları bu çukura indirmenin bir yolu yoktu. Mecburen taşmış dere boyunca yürümeli ve sonra da kayalık bir eğimden zor da olsa yukarı, hayvanların bağlı olduğu yere tırmanmalıydık. Yaşadığım olay yüzünden pelte gibiydim, bacaklarım pek tutmuyordu. Bu gayreti gösterebilecek halde değildim ama Jamie ve Ian son derece profesyonelce, sanki bir çuvalmışım gibi beni engellerin üzerinden geçirdiler.

Mola sırasında Jamie elindeki matarayı ağzıma dayadığı sırada “Hipodermi

geçiren birine alkol vermemelisin," dedim zayıf bir sesle.

"Neden muzdarip olduğun umrumda değil, midende alkol olursa daha az acı çekersin," dedi. Yağmur yüzünden hava hâlâ soğuktu ama tırmanış yüzünden yüzü kızarmıştı. "Ayrıca," diye ekledi alnını pelerininin ucuyla silerken, "eğer bayılırsan taşımak daha kolay olabilir. Tanrı aşkına, seni taşımak yeni doğmuş bir buzağıyı bataklıktan çekmeye benziyor."

"Özür dilerim," dedim. Yere uzandım ve gözlerimi kapadım, kusmak istemiyordum. Gökyüzü bir yöne, midem diğer yöne doğru dönüp duruyordu.

"Uzak dur köpek!" dedi Ian.

Gözlerimi açıp ne oluyor diye baktım. Ian, Rollo'yu benim yanımızda götürmekte ısrar ettiğim kafatasından uzak tutmaya çalışıyordu.

Günışığında pek de çekici bir obje gibi görünmüyordu. İçinde gömülü olduğu toprak yüzünden rengi değişmiş, lekelenmişti. Uzaktan düz, rüzgâr ve hava nedeniyle oyulmuş bir taşa benziyordu.

"Bu yakışıklı prensle ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Jamie, şüpheyle hazineme bakarken. Yüzü tekrar eski rengine kavuşmuş, nefesi de düzelmişti. Bana şöyle bir baktı, uzandı ve gülerek yüzüme düşen saçı çekti.

"İyi misin Sassenach?"

Oturdum ve, "Daha iyiyim," dedim. Etrafımdaki her şey dönmeye devam ediyordu ama damarlarımda akan brendi şimdi daha rahat hissetmemi sağlıyordu. "Düşünüyorum da onu eve götürüp bir Hıristiyan cenazesiyle gömebiliriz, ne dersiniz?"

Ian kafatasına kuşkuyla bakıyordu. "Hoşuna gideceğini sanmıyorum; Hıristiyan olduğunu düşünmüyorum." Gece gördüğüm adamın görüntüsünü hatırlamaya çalıştım. Bazı Kızılderililer'in misyonerlerce Hıristiyanlığa geçirildiğini biliyordum ama bu siyah boyalı, tüylü adamın olabildiğince pagan olduğuna dair kuvvetli bir inancım vardı.

Hâlâ hissiz ve kasılmış parmaklarımla beceriksizce eteğimin cebini arandım.

"Bu da onunla birlikte gömülmüştü."

Bulduğum düz taşı cebimden çıkardım. Kirli kahverengiydi, avucumun yarısı büyüklüğünde, yamuk oval şeklindeydi. Bir tarafı düzleştirilmiş, diğer tarafı ise yuvarlatılmıştı. Yuvarlatılmış taraf pürüzsüzdü. Diğer tarafı çevirdim ve soluğum kesildi.

Düzeltilmiş yüzeyinde bir oyma vardı, tıpkı düşündüğüm gibi. Spiral

şeklinde bir oymaydı bu, içeri doğru kıvrılan bir spiral…

“Tanrım! Bu da ne?” diye sordu Ian ürkütücü bir sesle.

“Bu bir opal… hem de çok büyük bir opal,” dedi Jamie. Büyük, körelmiş başparmağıyla taşı itti; sanki gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Taş gerçekti.

Ellerini saçına götürdü, düşündü ve bana baktı. “Opallerin kötü şans getirdiğine inanılır Sassenach.” Şaka yapıyor sandım ama son derece rahtsız görünüyordu. Çok gezmiş, iyi eğitim almış bir adamdı ama yine de İskoçyalıydı ve pek göstermese de batıl inançları olduğunu biliyordum.

Ne diyorum ben, dedim kendi kendime. Tüm geceyi bir hayaletle geçirdin ama onun batıl inançları olduğunu mu düşünüyorum?

“Saçma,” dedim yine de. “Bu sadece bir taş.”

“Aslında her zaman şanssız taşlar değiller Jamie Dayı,” dedi Ian. “Annemin opal taşlı bir yüzüğü vardı, ona da annesinden kalmış. Ama taşın bununla alakası yoktu tabii.” Ian saygılı bir şekilde taşa dokundu. “Annem opalin sahibinden bir şeyler aldığını anlatırdı hep. Eğer elindeki opalin bir önceki sahibi iyi biriyse opal sana iyilik getirirmiş. Ama değilse…” Omzunu silkti.

“Ah, işte tamam,” dedi Jamie. Çenesiyle kafatasını işaret etti. “Eğer taş dostumuza ait idiyse, belli ki ona pek şans getirmemiş.”

“En azından öldürülmesinin nedeni taş değilmiş, onu biliyoruz,” diyerek dikkatlerini çektim.

“Belki istemediler, çünkü kendilerine kötü şans getireceğinden korktular,” dedi Ian. Taşa bakıyordu, gözlerinde endişe vardı. “Belki tekrar yerine koymalıyız yenge.”

Burnumu sildim ve Jamie’ye baktım. “Büyük ihtimalle epey değerlidir,” dedim.

“Eh.” İkisi de bir anlığına batıl inançlar ve akılcılık arasında gidip geliyorcasına kalakaldılar.

“Tamam,” dedi en sonunda Jamie. “Bir süreliğine elimizde tutmanın bize zararı olacağını sanmıyorum.” Hınzırca güldü. “Ver taşıyayım Sassenach, eğer üzerime yıldırım falan düşerse taşı geri yerine koyarsınız.”

Sendeleyerek ayağa kalktım, dengemi sağlamak için Jamie’nin koluna yapıştım. Gözlerimi kırpıştırdım ve sendeledim ama ayakta durmayı başarabildim. Jamie taşı elimden aldı heybesinin içine attı.

“Nayawenne’ye göstereceğim,” dedim. “Bu oymaların ne anlama geldiğini biliyor olabilir.”

“İyi düşündün Sassenach,” diye onayladı Jamie. “Eğer yakışlı prens onun akrabası falansa Nayawenne onu alabilir, itiraz etmem.” Başıyla yüz metre ötedeki akçaağaçları gösterdi. Yeşil yapraklar sararmaya başlamıştı.

“Atlar orada bağlı. Yürüyebilecek misin Sassenach?”

Düşünceli bir şekilde ayaklarıma baktım. Her zamankinden daha uzakta görünüyorlardı. “Emin değilim,” dedim, “sanırım epey sarhoş oldum.”

“Daha neler yenge,” dedi Ian. “Babam der ki yere doğru düzgün basabildiğin sürece sarhoş değilsindir.”

Jamie buna güldü ve pelerininin ucunu omzuna attı. “Benim babamsa iki elinle kıçını tutabildiğin sürece sarhoş değilsindir derdi.” Bir kaşını kaldırarak arkama baktı ama neyse ki söyleyeceklerini kendine sakladı.

Ian kıkırdamaya başladı, gülmesini zor bastırdı.

“Çok da uzak değil yenge. Yürüyemeyeceğinden emin misin?”

“Pekâlâ, onu tekrar kucaklamayacağım, şimdiden söyleyeyim,” dedi Jamie ve cevabımı beklemeden ekledi: “Sırtımı incitmek istemiyorum.” Kafatasını Ian’dan aldı, parmak uçlarıyla tutup dikkatli bir şekilde bana verdi. “Burada küçük dostunla bekle Sassenach,” dedi. “Ian ve ben gidip atları getirelim.”

Fraser Tepesi’ne ulaştığımızda öğleden sonra olmuştu. İki gündür ıslak ve açtım, biraz da çakırkeyif. Hem brendinin etkisiyle hem de dün gece olanları Ian ve Jamie’ye anlatma çabam yüzünden iyice yorulmuştum. Günışığında dün gece olanların hepsi gerçekdışı görünüyordu.

Gerçi yorgunluk, açlık ve alkol yüzünden etrafımdaki her şey gerçekdışı gibi geliyordu. Açıklığa geldiğimizde bacadan çıkan dumanı gördüm ama halüsinasyon görüyorum sandım. Ama sonra burnuma yanan odunların kokusu gelince gerçek olduğunu anladım.

“Ateşi söndürdünüz sanıyordum,” dedim Jamie’ye. “Neyse ki evi yakmamışsınız.” Bu tür kazalar çok sık oluyordu. Söndürülemeyen ateş yüzünden yanan pek çok ahşap baraka olduğunu duyuyorduk.

“Söndürmüştüm,” dedi eyerinden inerken. “İçeride biri var. Atını görüyor musun Ian?”

Ian üzengilerin üzerine yükselip ağıla baktı. “Ah, bu yengemin ucube hayvanı!” dedi şaşkınlıkla. “Bir de benekli büyük bir at daha var!”

Ağılda duran, artık bir isme kavuşmuş olan Şeytan'dı. Üzerinde eyer yoktu, rahat bir tavırla yanında duran ve üzerinde iki varil taşıyan gri atın sineklerini savıyordu.

"Kimin olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Daha attan inmemiştim; birkaç dakikada bir kendimi kötü hissetmeme neden olan bulantı hissi, beni eyere mıhlamıştı. Atın bastığı yerler sanki okyanus üzerinde seyrediyormuşuz gibi sallanıyordu.

"Hayır ama dost olmalı," dedi Jamie. "Bizim hayvanları beslemiş, keçiyi de sağmış." Atların yemliğini ve sinekler girmesin diye üzeri bir örtü parçasıyla kapatılmış süt kovasını işaret etti.

"Buraya gel Sassenach." Uzanıp beni belimden kavradı. "Seni hemen yatağına yatıralım ve sana bir fincan çay içirelim."

Misafirimiz geldiğimizi duymuştu; kapı açıldı ve Duncan Innes dışarı çıktı.

"Ah, geldin demek Mac Dubh," dedi. "Ters giden ne? Keçin ortalığı ayağa kaldırıyordu. Sabah geldiğimde onu öyle bir sütle dolu buldum ki patlayacaktı zavallı." Sonra beni gördü ve uzun yüzü şaşkınlıkla dona kaldı.

"Bayan Claire!" dedi çamur içinde kıyafetlerime bakarak. "Yoksa kaza mı geçirdiniz? Sizin atı eyerine küçük çantanız asılı, serbest bir şekilde dağın eteğinde dolanırken bulduğumda biraz endişelenmiştim doğrusu. Etrafa bakındım, hatta seslendim ama sizden ses çıkmayınca ben de onu buraya getirdim."

"Evet, bir kaza geçirdim," dedim kendi başıma ayakta durmaya çalışarak ama pek başarılı olduğum söylenemezdi. "İyiyim şimdi." Bundan da pek emin değildim doğrusu. Başım normalin üç katı büyüklükteymiş gibi ağırlaşmıştı.

"Yatak," dedi Jamie ciddi bir sesle ve düşmeden beni kollarımdan yakaladı. "Hemen."

"Banyo," dedim. "Önce."

Derenin tarafına baktı. "Donarsın ya da boğulursun. Ya da ikisi birden olur. Tanrı aşkına Sassenach, bir şeyler ye ve yatağa gir. Yarın yıkanırsın."

"Şimdi. Sıcak suyla. Kazanda." Uzun uzadıya konuşacak gücüm kalmamıştı ama kararlıydım. Yatağa kir içinde girmeyecektim, sonra o çarşafları yıkamak istemiyordum.

Jamie bana bıkkınlıkla baktı, gözlerini devirip ikna oldu. "Ian biraz odun getir, sonra Duncan'ı domuzları görmeye götür. Yengeni yıkayacağım."

“Ben kendim yıkanırım!”

“Ya, tabii.”

Haklıydı. Parmaklarım kaskatıydı, korsemi çıkarmayı bile başaramazdım. Jamie beni küçük bir çocukmuşum gibi soydu, parçalanmış elbisemi ve çamura bulanmış iç eteğimi köşeye fırlattı. Sonra iç gömleğimin düğmelerini açtı ve korsemi çözmeye başladı. O kadar uzun süredir giyiyordum ki korse derimde kırmızı izler bırakmıştı. Acı ve zevk karışımı bir hisle inledim; bir yandan da kırmızı izleri ovmaya başladım.

“Otur,” dedi ve ben yığılırcasına çökerken altıma bir tabure çekti. Omuzlarıma bir örtü attı, önüme bir tabak içinde bir parça kuru ekmek koydu. Sabun, banyo bezi ve havlu almak için yüklüğe gitti.

“Yeşil şişeyi de bulabilir misin lütfen,” dedim kuru ekmeği ağır ağır yerken. “Saçlarımı da yıkamalıyım.”

“Hmm.” Biraz daha arandıktan sonra aralarında havlu ve benim çöven kökü, acıbakla yağı, ceviz yaprakları ve safa çiçeğiyle hazırladığım şampuanla dolu bir şişenin de olduğu - saçlarımı küllü sabunla yıkamaya niyetim yoktu - kucak dolusu malzemeyle yanıma geldi. Hepsini, en geniş karıştırma kabımla birlikte masanın üzerine koydu. Sonra kabın içini kazandan aldığı sıcak suyla doldurdu.

Suyun biraz soğumasını beklerken Jamie, bir kumaş parçasını suya batırıp eğildi ve ayaklarımı yıkamaya başladı.

Ağrıyan, yarı donmuş ayaklarımdaki sıcaklık hissi, cennette olmasını beklediğime en yakın histi. Jamie yorgun ve yarı sarhoş bedenimi baştan aşağı yıkarken, sanki ayaklarımdan başlayarak giderek çözülüyordum.

“Bu ne zaman oldu Sassenach?” Neredeyse uyku halinden bu soruyla geri dünyaya çağrıldım ve sersemce sol dizime baktım. İyice şişmişti ve içi koyu morumsu bir renk almıştı.

“Ah, o mu? Attan düştüğümde oldu.”

“Ne kadar dikkatsizsin,” dedi sert bir sesle. “Sana kaç kere dikkatli olmanı söyledim, özellikle de yeni bir ata biniyorsan. Uzun süredir tanımıyorsan atlara güvenemezsin. Ayrıca dik başlı ve gergin olanlarla baş edecek kadar güçlü değilsin.”

“Güven meselesi değildi,” dedim. Yaralı dizimi ıslak bir süngerle yıkarken keten gömleğinin içindeki geniş omuzlarına hayran kalmaktan kendimi alamadım. “Yıldırım onu korkuttu ve ben de on metre derinliğindeki çukura

düştüm.”

“Boynunu kırabilirdin!”

“Benim de aklıma geldi.” Gözlerimi kapadım ve yavaşça sallandım.

“Daha iyi düşünmeliydin Sassenach, dağın o tarafında yürümeye kalkmamalıydın bir kere, bırak yalnız…”

“Başka çarem yoktu,” dedim gözlerimi açarak. “Patikayı sel almıştı; dolanmak zorunda kaldım.”

Bana sert sert baktı, hafif çekik gözleri, koyu mavi çizgiler oluşturuyordu.

“Zaten daha baştan o kadar yağmur yağarken Muellerler’in evinden çıkmamalıydın! Toprağın ne hale geleceğine dair en ufak bir fikrin yok muydu?”

Biraz çabayla doğruldum, örtüyle göğsümü kapatıyordum. Şaşırarak fark ettim ki bana hayli kızgındı. “Şey… hayır,” dedim, kafamdakileri sıraya koymaya çalışıyordum. “Böyle bir şeyi nasıl bilebilirdim ki? Ayrıca…”

Elindeki banyo bezini su dolu kabın içine hızla atıp etrafa su saçarak sözümü kesti. “Sus artık!” dedi. “Seninle kavga etmek istemiyorum!”

Gözlerimi ona diktim. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Ve bana böyle bağırmaya ne hakkın var? Ben yanlış bir şey yapmadım!”

Burnundan derin bir nefes aldı. Sonra ayağa kalktı, bezi kabın içinden çıkardı ve dikkatlice sıktı. Nefes verirken tekrar önümde diz çöktü ve ustaca yüzümü temizlemeye başladı.

“Hayır. Yapmadın,” diye onayladı. Dudağının bir tarafı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. “Ama ödümü koparttın Sassenach. Ve bu yüzden seni iyice azarlamak istiyorum, hak etsen de etmesen de.”

“Ah,” dedim. Önce içimden gülmek geldi ama yüzünün ne kadar asık olduğunu görünce vicdan azabına kapıldım. Gömleğinin kolları çamur olmuş, çorabına ise pıtraklar ve tilkikuyruğu otları takılmıştı. Karanlık dağlarda beni aramakla geçirdiği gecenin izleriydi. İstemeden de olsa onu çok ama çok korkutmuştum.

Özür dilemek için kelimeler aradım ama dilim de en az beynim kadar ağırlaşmıştı. En sonunda uzanıp saçına takılmış sarı tüylü bir otu çekip çıkardım.

“Beni Galece azarlasana,” dedim. “Hem seni rahatlatır hem de ben dediklerinin yarısını bile anlamam.”

Gaelce bir alay sesi çıkardı ve boynumdan iterek başımı su kabının içine soktu. Kafamı dışarı çıkardığımda her yerimden su akıyordu. Hemen kafamı bir havluya sardı ve büyük, kuvvetli elleriyle saçımı kurulamaya başladı. Bir yandan da bir papazın kürsüsünden günahları saydığı tehditkâr ses tonuyla konuşuyordu.

Daha sonra 'ahmakça' ve 'beceriksiz' kelimelerini duydum ama hemen dinlemeyi kestim. Onun yerine gözlerimi kapayıp saçlarımın kurulanmasının ve taranmasının keyfini çıkardım.

Dokunuşu kendinden emin ve nazikti, büyük ihtimalle atların kuyruğu ile uğraştığı için nasıl yapacağını biliyordu. Atları tımar ederken onlarla nasıl konuştuğunu duymuştum, şimdi benimle de öyle konuşuyordu. Fırça ya da tarağın hızıyla uyumlu bir tonda, sakinleştirici Gaelce kelimeler çıkıyordu ağzından. Yine de atlara daha çok iltifat ettiğini düşünmekten kendimi alamadım.

Elleriyle boynuma, sırtıma ve omuzlarıma değiyordu, bu küçük dokunuşlar tenime can veriyordu. Ürperdim ama yine de örtünün kucağıma düşmesine izin verdim. Ateş hâlâ çok canlıydı, alevler ibriğin altında dans ediyordu, oda hayli ısınmıştı.

Artık sohbet havasında tatlı bir sesle konuşuyordu, bana yapmak istediği birkaç şeyden bahsediyordu. Beni bir sopayla iyice dövecek ve sonra da devam edecekti. Gaelce hayli zengin bir dildi ve Jamie de şiddet veya seks söz konusu olduğunda olabildiğince yaratıcı olabiliyordu. Gerçekten yapmayı düşünmediğini bilsem de söylediklerini anlamadığım için memnumdum.

Ateşin sıcağını göğsümde hissedebiliyordum; Jamie'nin sıcaklığı ise tam arkamdaydı. Gömleğinin kumaşı raftaki bir şişeye uzandığında vücuduma süründü, yeniden titredim. Fark etti ve tiradına bir anlığına ara verdi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır."

"İyi." Kâfurun keskin kokusu burnumu yaktı, ben hareket edemeden geniş eliyle omzumu tuttu ve diğer eliyle kaygan yağı göğsüme sürmeye başladı.

"Dur! Gıdıklanıyorum! Dur dedim!"

Durmadı. Deli gibi kıvranıyordum, kaçmaya çalışıyordum ama benden çok daha büyük ve kuvvetliydi.

"Kıpırdama," dedi ve merhametsiz parmaklarıyla gıdıklanan kaburga kemiklerimi, köprücükkemiklerimin altını, hassas memelerimin etrafını, sanki

birazdan pişireceği bir domuzu baştan aşağı yağlarmışçasına yağladı.

“Seni alçak herif!” dedim en sonunda beni bıraktığında, boğuşmaktan ve gıdıklanmaktan nefes nefese kalmıştım. Nane şekeri ve kâfur kokuyordum; çeneden belime kadar tüm cildim ateşin ışığında parıldıyordu.

Gülümsedi, acısını çıkartmış ve halinden son derece memnundu.

“Sıtmaya yakalanırsam bana aynısı yaparsın,” dedi elini havluya silerken.

“Bende sıtma yoktu! Burnumu bile çekmiyordum!”

“Olabilirsin diye düşündüm, bütün gece dışarıdaydın, üstelik ıslak kıyafetlerle.” Onaylamaz bir ifadeyle baktı.

“Ve sen hayatında hiç böyle bir şey yapmadın, öyle mi?” diye üsteledim. “Tanrı aşkına, yedi yıl boyunca bir mağarada yaşadın!”

“Ve üç yılını aksırarak geçirdim. Ayrıca ben bir erkeğim,” diye ekledi mantık dışı konuştuğunu bilerek. “Geceliğini üzerine geçirsen daha iyi değil mi Sassenach? Üzerinde bir şey yok.”

“Fark ettim. Islak kıyafetler ve soğukta kalmak insanı hasta etmez,” diyerek bilgilendirdim onu. Konuşurken bir yandan da masanın altına düşen örtüyü almaya çalışıyordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Ah, hasta etmezler mi?”

“Hayır, etmezler.” Masanın altından elimde örtüyle çıktım. “Sana daha önce anlattım, hastalığa neden olan mikroplardır. Eğer vücudum mikroplara maruz kalmadıysa hasta da olmam.”

“Ah, mikroplar,” dedi sanki ağzında çakıl taşı varmış gibi sesini değiştirerek. “Tanrım, harika, kocaman bir kıçın var! O halde neden insanlar kışın daha çok hasta oluyor? Mikroplar soğukta ürüyor diyeceksin şimdi.”

“Tam olarak değil.” Garip bir şekilde kendimdeydim, örtüyü açıp tekrar omuzlarıma sarmaya çalıştım. Ama daha ben kendimi sarmalamadan Jamie kolumdan yakalayıp beni kendine çekti.

“Buraya gel,” dedi gerek olmasa da. Ben bir şey diyemeden çıplak popomu usta elleriyle tokatladı, beni etrafımda döndürdü ve öptü, istekle öptü.

Bıraktığında neredeyse düşecektim. Kollarımı ona doladım. Beni belimden yakaladı ve dengemi sağlamama yardımcı oldu.

“Gecenin soğuğu mu, mikroplar mı umurumda değil,” dedi. “Senin hastalanmanı istemiyorum, hepsi bu. Şimdi hemen gidip geceliğini giy ve yatağa gir!”

Kollarımda olması çok iyi hissettiriyordu. Gömleğinin yumuşak dokusu, ateşle iyice ısınmış, yağlı göğüslerime değiyordu; eteğinin yünü ise çıplak bacaklarıma ve belime değiyor, hoş duygular uyandırıyordu. Bir kedi gibi yavaşça ona sürünmeye başladım.

“Yatağa,” dedi tekrar ama bu sefer sesi o kadar sert değildi.

“Hmm.” Çıkardığım sesle yatağa tek başıma gitmek istemediğimi açıkça anlattım.

“Hayır,” dedi biraz kıvranarak. Sanırım uzaklaşmak istiyordu ama ben onu bırakmıyordum. Bu hareket, içinde bulunduğumuz durumu daha da şiddetlendiriyordu.

“Hmm,” dedim onu daha sıkı kavrayarak. Her ne kadar sarhoş da olsam Duncan’ın tartışmasız geceyi şöminenin önündeki halıda, Ian’ın ise küçük karyolada geçireceğini kestiriyordum. Ve şu anda bir şekilde rahat davranabildiğim halde daha ilerisini düşünemiyordum.

“Babam sarhoş bir kadından asla faydalanmamam gerektiğini söylemişti,” dedi. Az önce durmuştu ama şimdi tekrar kıvranmaya başladı, sanki kendine engel olamıyor gibiydi.

“Ben kötü halde değilim ki aksine, daha iyiyim,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. “Ayrıca…” Vücudumu onunkine yaslayarak yavaş ve baştan çıkarıcı hareketler yaptım. “İki elimle popomu tutabiliyorsam sarhoş değildim.”

Bana aşkla baktı. “Sana bunu söylemek istemezdim Sassenach ama tuttuğun senin değil, benim popom.”

“Olabilir,” dedim. “Biz evliyiz. Her şeyimiz ortak. Tek bir bedeniz, rahip öyle dememiş miydi?”

“Belki de o yağı üzerine sürmek bir hataydı,” diye kendi kendine mırıldandı. “Bende hiç böyle bir etkisi olmuyor.”

“Evet ama sen bir erkeksin.”

Bir centilmen gibi şansını bir kere daha denedi. “Biraz daha yemek yemen gerekmiyor mu? Açlıktan ölüyor olmalısın.”

“Hmm,” dedim. Yüzümü gömleğine gömdün ve hafifçe etini ısırdım. “Kurt gibi açım.”

***

Montrose Kontu’nun hikâyesi ilginçtir: Genç bir kadın, savaşa giden kontu

soğuk ve açlıktan neredeyse ölmek üzereyken bulur. Kadın ayakkabısının tekini çıkarır, içine arpa ve soğuk su koyup karıştırır. Hazırladığı pis şeyi iyice güçten düşmüş olan konta içirir ve kontun hayatını kurtarır.

Burnumun dibindeki fincanın içinde aynı hayat suyu vardı, ama benimki ılıktı.

“Bu ne?” diye sordum elimdeki sıvının yüzeyinde dolanan şeylere bakarak. Parçalar boğulmuş kurtçuklara benziyorlardı.

“Arpa suyu,” dedi Ian ve sanki ilk çocuğuymuş gibi büyük bir gururla elimdeki fincana baktı. “Kendim yaptım, Muellerler’den getirdiğin torbadaki arpayla.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve ihtiyatlı bir yudum aldım. Küflü aromasına rağmen bunu ayakkabısının içinde karıştırdığını sanmıyordum. “Çok güzel,” dedim. “Ian, ne kadar naziksin.”

Mutlu oldu ve hafifçe kızardı.

“Ah, bir şey değil,” dedi. “Daha çok var, sana biraz peynir de keseyim mi? Yeşermiş yerlerini senin için kesip atabilirim.”

“Hayır, hayır. Bu yeter,” dedim aceleyle. “Neden silahını alıp ava çıkmıyorsun Ian? Belki bir sincap ya da tavşan vurursun. Akşam yemeğini yapacak kadar iyi olacağıma eminim.”

Gözleri parladı, gülümseme uzun, kemikli yüzüne yayıldı. “Bunu duyduğuma sevindim yenge,” dedi. “Sen yokken Jamie Dayı ile neler yediğimizi görmeliydin!”

Beni yatağıma uzanmış halde bırakıp çıktı, elimdeki fincanla ne yapacağımı bilemedim. İçindekini içmek istemiyordum ama kendimi erimiş tereyağı gibi hissediyordum, neredeyse sıvılaşmıştım. Ayağa kalkma fikri bile beni yormaya yetmişti.

Jamie daha fazla itiraz etmemiş, beni yatağa götürmüş ve buzlarımı çözme görevini yatakta tamamlamıştı. Ian ile ava gitmiyor olmasının doğru bir fikir olduğunu düşündüm, çünkü artık Jamie de benim gibi kâfur kokuyordu; hayvanlar kokusunu kilometrelerce öteden duyabilirdi.

Beni dikkatlice örtülere sarmış, uyuyabilmem için yalnız bırakmış ve Duncan’ı ağırlamaya yanına gitmişti. Ona evde kalabileceğini söylemişti. Dışarıdan gelen konuşmalarını duyabiliyordum. Kapının yanındaki bankta oturuyorlardı ve akşamüstü güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Uzun, soluk ışık demetleri pencereden içeri giriyordu.

Işıklar kafatasına da geliyordu. Odanın diğer tarafındaki çalışma masamın üzerindeydi, hemen yanındaki içinde çiçekler olan toprak vazo ve vaka defterimle birlikte bir natürmort tablo oluşturuyorlardı.

Beni uyuşukluktan kurtaran, vaka defterim oldu. Muellerler'in çiftliğinde yaptırdığım doğumu bölük pörçük hatırlayabiliyordum. Henüz tamamen izleri aklımdan silinmeden kaydını deftere geçirmeliydim.

Profesyonel görevimin coşkusuyla gerindim, esnedim ve oturdum. Brendi şarabı yüzünden hâlâ biraz midem bulanıyor ve kulaklarım uğulduyordu. Ayrıca her yerim sızlıyordu - bazı noktalar, diğerlerine göre daha çok ağrıyordu - ama genel olarak elim ayağım tutuyordu. Biraz acıkmaya bile başlamıştım.

Ian'ın akşam yemeğine av eti getirmesini umdum; açlığımı pekâlâ peynir ve balık tuzlama ile bastırabilirdim ama yeşil soğan ve kurutulmuş mantarlarla tatlandırılmış sincap güvecinin ilaç gibi geleceği de kesindi.

Yataktan çıkıp şöminenin yanına gittim ve soğuk arpa çorbasını tekrar tencereye boşalttım. Ian bir orduyu doyuracak kadar çok yapmıştı, üstelik de tamamı İskoçlardan oluşan bir ordu için. Pek de bereketli olmayan topraklarda yaşamak onları tahıl yemeklerini, herhangi bir baharat ya da tatlandırıcı eklemeden tüketebilir kılmıştı. Daha zayıf bir ırktan biri olarak onlar gibi beslenebilecek biri değildim.

Ağzı açık arpa çuvalı şöminenin yanında duruyordu; çuval bezi hâlâ nemliydi. İçindeki arpayı kuruması içinde yaymalıydım yoksa küflenirdi. Gidip geniş, düz, örgü sepeti aldım ve yaralı dizimin sızlamasına rağmen dizlerimin üzerine çökerek nemli arpayı tabaka halinde sepete yaydım.

"İyi huylu mu olacak o zaman Duncan?" Jamie'nin sesi pencereden içeri geliyordu; perde, içeri hava girsin diye yukarı toplanmıştı. Duncan'ın piposundan çıkan dumanı görebiliyordum. "Büyük, güçlü bir hayvan ama çok iyi huylu."

"Ah, kaslı bir küçük erkek," dedi Duncan, ne kadar gururlandığı sesinden anlaşılıyordu. "Ve tatlı, iyi huylu. Bayan Jo seyisini bu atı alması için Wilmington'daki pazara gönderirken ona tek elle bile idare edilebilecek bir hayvan bulmasını tembihlemiş."

"Hmm. Evet. Çok güzel bir hayvan." Tahta bank gıcırdadı, ikisinden biri oturduğu yerde kıpırdanmış olmalıydı. Jamie'nin övgüsünün ardındaki imayı ben sezmiştim; Duncan'ın anlayıp anlamadığını merak ettim.

Jamie at sırtında büyümüştü. Doğuştan binici olduğu için at binerken ellerin

gerekli olması fikrini küçümsüyordu. Jamie'nin sadece bacaklarını ve dizlerini kullanarak ata manevra yaptırdığına daha önce defalarca tanık olmuştum ya da kalabalık bir arazide dörtnala giderken dizginleri atın boynuna bağlayıp iki eliyle kılıç ve silahını kullandığını görmüştüm.

Ama Duncan ne biniciydi ne de asker; hayatı boyunca Ardrossan yakınlarında balıkçı olarak yaşamış, isyan onu yurdundan, balıkçı teknesi ve ağlarından koparınca pek çokları gibi kendini Culloden'de, felaketin ortasında bulmuştu.

Jamie, Duncan'ın farkında olduğunu bilse bilgisizliğini yüzüne vuracak nezaketsizliği yapmazdı; yaptıysa da başka bir şeyin altını çizmekti amacı. Acaba Duncan anlamış mıydı?

"Asıl sana yardım etmek istiyor Mac Dubh, sen de biliyorsun." Duncan'ın sesi çok tatsız çıkmıştı, Jamie'nin ne demek istediğini kesinlikle anlamıştı.

"Ben de aksini söylemedim Duncan." Jamie'nin sesi ruhsuzdu.

"Hmm."

Havadaki gerilime rağmen gülümsedim. Duncan, en az Jamie kadar İskoçyalılar'a özgü, konuşmadan derdini anlatabilme sanatına hâkimdi. Çıkardığı bu sesle hem Jamie'nin, Jocasta'nın atını hediye olarak kabul etmesinin uygun olmadığına dair imasına kibarca küfrediyor hem de aynı şekilde, onun hakareti için özrünü kabul etmeye istekli olduğunun altını çiziyordu.

"Karar verdin mi bakalım?" Bank, Duncan birdenbire hem oturuşunu hem de konuyu değiştirince gıcırdadı. "Sinclair mi yoksa Geordie Chisholm mu?"

Jamie'ye cevap için zaman vermedi ve konuşmaya devam etti ama kelimeler sanki bunların hepsini daha önce de söylemiş gibi ezbere ağzından çıkıyordu. Jamie'yi mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyordu anlamadım. Ya da bir karar almaları için olayın detaylarını masaya yatırarak her ikisine de yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Sinclair'in fıçıcı olduğu doğru ama Geordie de iyi bir adam, çok çalışkan ve iki çocuk babası. Sinclair evli değil, işinin kuruluş aşamasında çok fazla şeye ihtiyacı olmayacaktır. Ama…"

"Tornalara ve aletlere, demir ve kurutulmuş keresteye ihtiyacı olacak," diye lafa girdi Jamie. "Kendi dükkânında uyuyabilir ama uyuyabilmek için de bir dükkâna ihtiyacı var, değil mi? Ve bu pahalıya mal olur diye düşünüyorum, fıçıcılık işi için gerekli tüm malzemeyi toplamak yani. Geordie'nin ailesi için de yiyeceğe ihtiyacı olacaktır ama ona buradan yiyecek temin ederiz. Ayrıca

çalışmak için birkaç küçük aletin dışında ona bir şey gerekmiyor. Bir baltası vardır herhalde, değil mi?”

“Hay hay, sözleşmesinde yazıyor o. Ama şimdi ekim zamanı Mac Dubh. Ağaçları kesmek…”

“Onu gayet iyi biliyorum,” dedi Jamie ters ters. “Bir ay önce yirmi dönüm araziye mısır ektim. Önce araziyi temizledim tabii.” Duncan River Run’da keyif sürerken, meyhanelerde takılıp atına alışırken temizlemişti… Ben duymuştum, Duncan da duymuştu. Kelimeler kadar güçlü bir sessizlik oldu.

Banktan yine ses geldi ve Duncan yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “Teyzen Jo sana küçük bir hediye yolladı.”

“Ah, demek öyle?” Sesindeki gerilim daha da artmıştı. Duncan’ın bunu dikkate almasını umdum.

“Bir şişe viski.” Duncan’ın sesindeki gülümsemeyi sezdim, Jamie’den isteksiz bir gülüş geldi.

“Ah, demek öyle?” dedi tekrar ama bu sefer başka bir tonla. “Ne ince bir davranış.”

“Öyle olmaya çalışıyor.” Yeni bir gıcırtının ardından Duncan ayağa kalktı. “Gel benle de al o zaman Mac Dubh. Küçük bir şişe seni yumuşatmaz, merak etme.”

“Hayır, yumuşatabileceğini sanmıyorum.” Jamie’nin sesi biraz üzgün çıkmıştı. “Gece uyumadım, ne desen alınıyorum şu anda. Bugünkü davranışlarımı affet Duncan.”

“Ah, söylemene gerek bile yok.” Yumuşak bir ses geldi, bir el omza dostça vurmuştu. Beraber yürüdüklerini duydum. Pencereye yaklaştım ve onları izledim.

Eğer Jamie onu bulmasaydı ve ona bir yer ayarlamasaydı Duncan’a neler olurdu diye düşündüm. Tek kollu bir balıkçıya İskoçya’da iş yoktu. Tek yapabileceği dilenmek olurdu. Açlıktan ölürdü belki de. Ya da yaşayabilmek için hırsızlık yapmak zorunda kalırdı ve en sonunda Gavin Hayes gibi darağacını boylardı.

Ama bu Yeni Dünya idi. Burada en azından bir şansı hak ediyordunuz. Jamie’nin kime iyi bir şans sunacağı konusunda bu kadar titiz olmasında haklılık payı vardı. Fıçı üreticisi Sinclair’e mi, yoksa çiftçi Chisholm’e mi?

El altında bir fıçıcı olması çok faydalıydı. Fıçıcı, buradaki erkekleri zift ve terebentin, tuzlanmış et ve elma şaraplarını koyacakları varilleri almak için ta

Cross Creek ya da Averasboro'ya kadar gitmekten kurtarırdı. Ama bir varil dükkânı kurmak en ucuz malzemelerle bile hayli pahalıya mal olurdu. Diğer tarafta ise tanımadığımız Chisholm'ün karısı ve çocukları vardı. Şu anda nasıl yaşıyorlardı ve yardım edilmezse onlara ne olacaktı?

Duncan bugüne kadar Ardsmuir'den 30 kadar adam getirmişti. Gavin Hayes ilk gelendi ve biz onun için yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık; şimdi cennetteydi. İkisi daha ölmüştü, biri yüksek ateşten, diğeri ise boğularak. Üç tanesi sözleşmenin şartlarını yerine getirmişti; ellerinde baltaları ve üzerlerindeki kefillerinin verdiği son parayla aldıkları kıyafetle gelmişler ve diledikleri bir noktaya el koyup burayı kendi yaşam alanları ilan ederek küçük evlerini kurmuşlardı.

Kalanlardan yirmisini nehir kenarındaki verimli topraklara Jamie'nin kefilliğinde yerleştirmiştik. Bir tanesi zekâ özürlüydü ama diğerleri için çalıştı ve kendi hayatını kazanmaya başladı. Bütün bunların sağlanması için hemen hemen tüm kaynaklarımızı kullanmıştık; henüz üretmediğimiz ürünün karşılığında aldığımız bir miktar nakdimizin de hepsini harcamıştık. Ve bir de Cross Creek'e tüyler ürperten bir seyahat yapmamız gerekmişti.

Jamie tanıdığı herkesi çağırmış, her birinden küçük borçlar almış ve bu parayla nehir kenarındaki barlarda üç uykusuz gece geçirerek parayı kumarda dört katına çıkartmıştı. Daha sonra öğrendiğime göre bu sırada bıçaklanmaktan son anda kurtulmuştu.

Paltosundaki uzun deliği gördüğümde önce dilim tutulmuştu. "Bu da ne?" diye bağırabilmiştim.

Çok yorgun görünüyordu; omzunu silkti. "Önemli değil," dedi. "Geçti gitti."

Sonra tıraş olmuş, yıkanmış, tekrar çiftçilerin yanına gidip onlara teşekkür ederek verdikleri parayı küçük bir faizle geri ödemişti. Kalan para mısır ekimi için gerekli sermayemiz olmuş, ayrıca toprağı kazmak için bir katır, keçi ve birkaç domuz almaya da yetmişti.

Ona başka bir şey sormadım, sadece paltosunu onardım ve çiftçilerin parasını topladıktan sonra gelip yatağa yatışını izledim. Bir süre yanında oturdum ve o uyurken yüzündeki izleri seyrettim.

Biraz daha dikkatsiz olsaydı… Uyku nedeniyle ağırlaşmış elini elime aldım ve avucundaki izlere baktım. Kalp ve akıl çizgisini, yaşam çizgisini elimle takip ettim. Bu izlerde kaç kişinin hayatı vardı şimdi?

Benim. Göçmenlerin. Jamaika'dan gelen Fergus, Marsali ve onların küçük

tatlı Germaine’sinin.

Bu düşüncelerle pencereden bakmaya devam ettim. Ian ve Jamie, onlara bizim çiftlikten 1,5 kilometre uzakta küçük bir barınak inşa etmelerine yardımcı olmuştu. Bazen Marsali yürüyerek bize gelir, yanında bebeğini de getirirdi. Bebeğe özlemle bakar kalırdım. Bree aklıma gelir, küçük Germaine’in hiçbir zaman göremeyeceğim torunum yerine koyardım.

İçimi çektim ve bu düşünceleri aklımdan silmeye çalıştım.

Jamie ve Duncan viski ellerinde geri döndüler; daha rahatlamışlardı, aralarındaki gerilim yok olmuştu.

Islak arpaları yayma işini bitirdim ve sepeti şöminenin yanına kurumaya bıraktım. Çalışma masasına gittim, hokkanın kapağını açtım ve vaka defterimi önüme aldım. Muellerler’in son üyesinin hayata merhaba deyişinin detaylarını yazmam çok sürmedi; uzun bir doğumdu ama her şey normal ilerlemişti. Bebek kendini hiçbir komplikasyon oluşmadan dışarı atmıştı. Doğumdaki tek gariplik bebeğin başındaki zardı.

Yazmayı bırakıp kafamı salladım. Hâlâ aklım Jamie’deydi, dikkatimin dağılmasına neden oluyordu. Yanlış hatırlıyordum, Petronella’nın bebeği zarsız doğmuştu. Kafatasının tepesinin çıkış anını net bir şekilde hatırlıyordum çünkü. Vulva, küçük bir siyah saç öbeğini sarmıştı. Dokunmuştum ve hemen derinin altında atan damarını hissetmiştim. Parmaklarıma gelen ıslaklığı hatırladım, yumurtasından yeni çıkmış bir civciv gibiydi.

Sığınağımda uyuklarken iki doğumun birbirine karıştığı rüyalar görmüştüm: Bu bebeğin ve Brianna’nın. Başında zarla doğan Brianna idi.

‘Komik kafa’ ya da ‘şanslı baş’ der İskoçlar. Böyle doğan çocuğun şanslı olacağına inanırlar; bu zar onu, tıpkı ana karnında olduğu gibi hayatının ileriki safhalarında da boğulmaktan korur. Bir de zarla doğan çocukların bazılarının üçüncü gözünün açık olduğuna inanılır. Gerçi üçüncü gözü açık bir-iki kişiyle tanışmış biri olarak, bunun şanslı olmakla uzaktan yakından alakası olmadığını tereddüt etmeden söyleyebilirim.

Şanslı ya da değil, Brianna o garip Keltlere özgü ‘yetiye’ sahip olduğuna dair bir belirti hiç göstermedi. Ben başka türlü bir algıya dair yeterince garip şey biliyordum; bunun diğer insanlarda komplikasyon yaratmamış olmasını diliyordum.

Bir önceki sayfaya baktım. Bir kız yüzü resmetmiştim. Saçı kıvrılarak dökülen, uzun, düz burunlu bir kız… Ama kızın yüzünün diğer hatlarını

çizmemiştim.

Ressam falan değilim. Doğru düzgün çizmeyi klinik derslerinde kol ve bacakları, vücut parçalarını resmetmeye çalışırken öğrendim. Ama bende Brianna'nın çizgilere hayat verme yeteneğinden eser yok. Bu çizim de sadece bana bir şeyleri hatırlatmak amacıyla çizilmişti. Yüzü olmayan kız resmine bakıp, görüntüsünü beynimin derinlerinden çekip çıkarabilir, yüzünün kalanını aklımda tamamlayabilirdim. Daha fazla çizmeye çalışırsam aklımdaki görüntüyü bozma riski vardı.

Peki, eğer şansım olursa onu kanlı canlı uzaklardan çekip buraya getirebilir miydim? Hayır. Yapamam. Onun kendi zamanında güvende olduğunu düşünmeyi, burada bu yılların şiddeti ve tehlikeleri içinde yaşadığını hayal etmeye tercih ederim. Ama bu, onu özlemediğim anlamına gelmez.

Hayatımda ilk defa Jocasta Cameron'u ve onun bir varis özlemini anladım; geride bırakacak biri, kendi yerini bırakacağı biri. Hayatını boşuna geçirmediğini ispatlayacak bir kanıt.

Pencereden tarlaların, ormanın ve nehrin üzerine çöken alacakaranlığı görebiliyordum. İnsanlar gecenin çöktüğünü söyler ama aslında öyle olmaz. Gece de tıpkı güneş gibi yavaş yavaş yükselir. Önce kovuklara, sonra gölgedeki yamaçlara, ürkütücü bir şekilde ağaçların dallarına ve çitlere yerleşir. Sonra toprağı da yutar ve yukarıda yıldızların parladığı daha büyük bir karanlığa dönüşür.

Pencereden dışarıyı izleyerek oturdum. Etrafımdaki karanlık iyice büyüyüp de kalbimdeki gerçekler de karanlıkta daha açık görünürken, resmin çizgilerinin üzerinden parmağımla defalarca geçtim. Hayır, Brianna'yı burada istemezdim. Ama bu onu özlemediğim anlamına gelmiyordu.

Sonunda notlarımın hepsini deftere geçirdim ve bir süre sessizce oturdum. Kalkıp akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıydım ama yaşadığım çetin gecenin halsizliği hâlâ üzerimdeydi ve kıpırdamak istemiyordum. Bütün kaslarım ağrıyordu ve dizimdeki yara zonkluyordu. Tek istediğim tekrar yatağa kıvrılmaktı.

Ama onun yerine çalışma masasına, vaka defterimin yanına bıraktığım kafatasını aldım. Parmağımı kemiklerine dokundum. Dehşet verici bir masa süsüydü, bunu kabul etmeliydim ama yine de ona bir şekilde bağlı hissediyordum. Kemiklerin, hayvan ya da insana ait olsun, güzel olduğunu düşünmüşümdür hep; yaşamın kaynağından geride kalan sert, saf ve zarif izler.

Birdenbire yıllardır düşünmediğim bir anı aklıma geldi: Paris'te bir

eczanenin arkasındaki bir odanın küçük karanlık dolabı. Duvarlar raflarla dolu, her hücrede cilalanmış bir kafatası. Her çeşit hayvan; fareler, kurtlar, ayılar…

Elim kim olduğunu bilmediğim dostumun üzerinde öylece dururken Raymond Usta'nın sesi o günkü kadar net kulaklarımda yankılandı.

"Sevdin mi?" demişti ben bir geyiğin sivri kafatasına dokunduğum sırada. "Bir kemik için hissetmesi pek normal olmayan bir duygu, *madonna*."

Ne demek istediğimi anlamıştı. Anladığını biliyordum, ona bu kafataslarını neden sakladığını sorduğumda gülmüş ve şöyle demişti: "Bana bir tür arkadaşlık ediyorlar."

Onun ne demek istediğini anlamıştım. Elimde kafatasını tuttuğum bu beyefendi de karanlığın ve yalnızlığın ortasında bana arkadaşlık etmişti. Bir kez daha dağda gördüğüm hayaletin onunla bir ilgisi olup olmadığını düşündüm.

Hayalet ne gülmüş ne de yüksek sesle konuşmuştu. Dişlerini dahi görmemiştim ki görseydim, bu kafatasıyla karşılaştırma şansım olurdu. Parmağım bunu düşünürken elimde tuttuğum kafatasının ön kesici dişine gitti. Kafatasını yukarı, aydınlığa doğru kaldırdım, loş ışıkta dikkatlice inceledim.

Bir taraftaki dişleri paramparçaydı; sanki ağzına sert bir cisimle vurulmuş gibi çatlaklar ve ufak kırıklarla doluydu. Belki bir taş, sopa ya da dipçikle vurulmuştu. Diğer tarafı eksiksizdi, hatta çok iyi durumdaydı. Uzman değildim ama kafatasının yetişkin bir erkeğe ait olduğunu tahmin ediyordum; otuzlarının sonu, kırklarının başındaydı… Kızılderililerin dövülmüş mısır odaklı beslenme şekillerini düşündüğümde - Kızılderililer mısırı taşlar arasında döver ve çoğu zaman mısırla birlikte taş parçaları da yemek zorunda kalırlardı - bu yaşlarda bir adamın dişlerinin biraz aşınmış olması gerekiyordu.

Tahrip olmamış taraftaki ön kesici diş ile köpekdişi biraz aşınmıştı gerçi. Azıdişlerindeki aşınmayı görmek için kafatasını çevirdim ve dondum kaldım.

Ateşin sırtıma vuran sıcağına rağmen donmuş kalmıştım. Karanlıkta ölü adamın kafatasını ilk bulduğumda olduğu gibi kalakalmıştım. Son aydınlık kalıntıları pencereden elime, elimdeki gümüş alyansıma, oradan da kafatasının ağzına yansıyordu.

Bir süre baktım sonra kafatasını çevirdim ve sanki camdan yapılmış gibi dikkatlice masaya bıraktım.

"Tanrım," dedim, tüm yorgunluğum geçmişti. "Tanrım," dedim boş

gözlerine ve asimetrik gülüşüne bakarak. “Kimdin sen?”

***

“Sence kimdi bu?” Jamie kafatasını ihtiyatla eline aldı. Sadece birkaç dakikamız vardı: Duncan tuvalete gitmişti, Ian domuzları besliyordu. Daha fazla bekleyemezdim, birilerine anlatmam gerekiyordu.

“En ufak bir fikrim yok. Sadece, şey gibi biri olduğunu biliyorum… benim gibi.” Birden titredim. Jamie bana baktı, kaşlarını çattı.

“Hasta olmuyorsun değil mi Sassenach?”

“Hayır.” Gülümsedim. “Ürperdim sadece.”

Şalımı kapının arkasındaki askıdan aldı ve omuzlarıma sardı. Sıcak ve güven verici elleri bir omzumda kaldı.

“Bu o anlama geliyor, değil mi?” diye sessizce sordu. “Bu demek ki başka bir yer daha var. Belki de yakınlarda.”

Bir başka taş grubu ya da onun gibi bir şey… Bunu ben de düşünmüştüm ve bu fikir bir kez daha ürpermeme neden oldu. Jamie dikkatli bir şekilde kafatasına baktı ve sonra mendilini çıkartıp kafatasının boş gözlerini örttü.

“Yemekten sonra onu gömeceğim,” dedi.

“Ah, yemek.” Saçımı kulağımın ardına attım ve dağılmış düşüncelerimi yemeğe odaklamaya çalıştım. “Evet. Bakalım, yumurta bulabilecek miyim? Çabucak olur.”

“Kendini yorma Sassenach.” Jamie ateşteki tencereye baktı. “Bunu yiyebiliriz.”

Bu sefer titrememin nedeni iğrenmeydi. “Iyy,” dedim.

Jamie gülümsedi. “Arpa çorbasının nesi varmış?”

“Sanki öyle bir şey varmış gibi.” Suratımı ekşiterek tencerenin içine baktım. “Daha çok damıtılmış arpanın tortusu gibi kokuyor.” Islak tahıldan yapılan ve yeterince pişirilmeyip öylece bırakılan soğuk, köpüklü çorba, çoktan ekşiyip mayalı içki gibi kokmaya başlamıştı.

Ayak parmağımla, kurutmaya bıraktığım arpaların durduğu sepete vurarak “Ah bu arada,” dedim, “bunun küflenmemesi için iyice yayılıp kurutulması gerekiyor; tabii henüz küflenmediyse.”

Jamie iğrenç çorbaya bakıyordu, kaşlarını düşünceli düşünceli çatmıştı.

“Ne?” dedi, aklı başka yerdeymişçesine, sonra ne dediğimi hatırlayıp “Ah, peki. Yaparım,” dedi. Arpa torbasını ağzını kapatıp omzuna attı. Tam kapıdan çıkarken durdu ve örtünün altındaki kafatasına baktı. “Onun Hıristiyan olmadığını düşündüğünü söylemiştin,” dedi merakla bana bakarak. “Neden öyle dedin Sassenach?”

Tereddüt ettim ama gördüğüm rüyayı - tabii bir rüya idiyse - anlatmak için zaman yoktu. Duncan ve Ian’ın konuşa konuşa eve doğru geldiklerini duyabiliyordum.

“Özel bir nedeni yok,” dedim omzumu silkerek.

“Eh, tamam,” dedi. “Doğru olduğunu varsayalım o zaman.”

20

21

22

24
Aşk Sanatı: Mektup Yazma

Oxford

Mart 1971

Roger, Inverness'ta da en az Oxford'daki kadar yağmur yağacağını sanmıştı. Ama nedense kuzey yağmurlarını unutmuştu. Moray Körfezi'ni yalayıp gelen soğuk İskoç rüzgârı insanı canlandırıyor, yağmursa ruhu hem uyarıyor hem de ferahlatıyordu.

Ama bunlar Brianna ile birlikteyken böyleydi. Şimdi Brianna Amerika'da, o ise İngiltere'deydi; soğuk ve kasvetli Oxford'un caddeleri ve binaları, ölüm kadar renksizdi. Bahçenin içinden geçerken, yağmurun ıslattığı okul pelerini, poplin dosyalar içindeki kucak dolusu kâğıda siper oldu. Güvenlik kabinine sığınınca durup bir köpek gibi silkindi ve taş girişi ıslattı.

"Mektup var mı?" diye sordu.

"Sanırım var Bay Wakefield. Bir saniye lütfen." Martin içerideki odasına gitti ve Roger'ı, üniversitenin savaş gazilerinin taş tablet üzerine kazınmış isimleriyle baş başa bıraktı.

George Vanlandingham. Saygıdeğer Phillip Menzies. Joseph William Roscoe. Bir kez daha Roger kendini bu ölmüş kahramanların nasıl insanlar olduğunu düşünürken buldu. Brianna ve annesiyle tanıştığından beri, geçmişte yaşayanların da bir yüzü olduğunu fark etmişti.

"İşte burada Bay Wakefield." Martin bankonun ardından uzandı ve birkaç zarf uzattı. "Bir tanesi bugün Amerika'dan geldi," diye ekledi göz kırparak.

Roger cevaben gülümsedi; aynı anda göğsünden kollarına doğru yağmurun soğuğunu kıran bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

"Genç hanım arkadaşınızı tekrar görebilecek miyiz Bay Wakefield?" Martin boynunu uzatarak açık açık ABD pullu zarfın üzerini okumaya çalıştı. Kapıcı, Brianna'yı Noel'den önce Roger'ı ziyarete geldiğinde görmüş ve hemen onun büyüsüne kendini kaptırmıştı.

"Umarım. Belki yazın gelir. Teşekkürler!"

Mektupları ceketinin içine koyup merdivenlere yöneldi, bir eliyle de anahtarını arandı. Yazı düşününce içini sevinç ve dehşet karışımı bir duygu kaplamıştı. Brianna Temmuz'da gelebileceğini söylemişti. Ama daha dört ay vardı. Bazen bu dört ay hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

Roger mektubu katlayıp iç cebine, kalbinin hemen yanına koydu. Birkaç günde bir yazmıştı. Bazen kısa birkaç cümle, bazen uzun mektuplar. Her mektubu, bir diğeri gelene kadar Roger'ın yüzünde sıcak bir parlaklık yayıyordu.

Ama bir yandan da son günlerde yazdığı mektuplar pek tatmin edici değildi. Sıcak ve içtenlerdi, her zaman "Sevgiyle" diye bitiriyor, onu ne kadar özlediğini ve yanında olmasını ne kadar istediğini mutlaka mektuplarında belirtiyordu. Ama mektubu yakacak cümleler artık pek yer almıyordu.

Belki bu doğal bir süreçti; artık birbirlerini daha iyi tanıyorlardı. Ayrıca kimse her gün içten gelerek uzun, tutkulu mektuplar yazamazdı ya.

Kesin Brianna'nın biraz uzaklaştığı düşüncesini kendi uyduruyordu. Bir arkadaşının sevgilisinin yaptığı gibi aşırılıkları olmadan da mutlu yaşayabilirdi: Kız, kasık kıllarını kesip mektupla sevgilisine göndermişti. Ne kadar abartılı da olsa, Roger kızın hassasiyetini takdir etmişti.

Sandviçinden bir lokma ısırdı ve dalgın dalgın çiğnedi; Fiona'nın yolladığı son makaleyi düşünüyordu. Şu anda evli olan Fiona, kendini evlilikle ilgili konularda uzman olarak görüyor ve Roger'ın inişli çıkışlı aşk hayatıyla bir kız kardeş gibi yakından ilgileniyordu.

Sürekli kadın dergilerinden faydalı olabileceğine inandığı yazıları kesip Roger'a gönderiyordu. En son *My Weekly* dergisinden *Bir Erkeği Ayartmanın Yolları* başlıklı bir makale kesmiş, üzerine *Senin mutluluğun onun mutluluğudur!* yazıp Roger'a yollamıştı.

Makaledeki tavsiyelerden biri "*Onun ilgi duyduğu alanlara yönelin,*" idi ve şöyle devam ediyordu: "*Eğer futbolun boşa geçirilen zaman olduğunu düşünüyorsanız ama o gerçek bir futbol hastasıysa o maç izlerken yanına oturun ve ona ligdeki son gelişmelerle ilgili sorular sorun. Futbol sıkıcı olabilir ama sevgiliniz değil, merak etmeyin.*"

Roger gülümsedi. Brianna'nın ilgi duyduğu alanlara ilgi göstermişti. Eğer kahrolası anne ve babasının tüyler ürperten geçmişinin izini sürmek bir hobiyse, buna dahil olmuştu. Ne saçmalıyordu, bunu onunla ne derece paylaşabiliyordu ki?

"*Nazlı olun,*" diyordu dergideki makalenin bir başka maddesinde. "*Bir*

erkeğin ilgisini kaybetmesinde, çabalamadan hak etmesinin payı büyüktür. Hemen ona tüm kapıları açmayın.”

Roger bir an Brianna’nın Amerikan dergilerindeki benzer makaleleri okuyup okumadığını merak etti ama sonra bu soruyu hemen aklından çıkardı. Moda dergileri okuduğunu birkaç kez görmüştü ama Brianna Randall onun aksine bu tür aptal âşık oyunlarına prim verecek biri değildi.

Hayır. Brianna, Roger’ın kendisine olan ilgisini kaybetmemesi için kendini geri çekmezdi, bu çok gereksiz bir davranış olurdu. Roger’ın onu ne kadar önemsediğini kesinlikle çok iyi biliyordu.

Biliyor muydu gerçekten? Roger bir an endişeye kapıldı; aklına *My Weekly*’de okuduğu aşk acısı çekenler için öneriler sunan bir makale gelmişti.

“Zihninizi okuyacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz,” diyordu makalede. “Ne hissettiğinize dair ona ipuçları yollayın.”

Roger ne yediğinin farkında olmayarak sandviçinden bir lokma daha aldı. Aslında Roger ona pek çok işaret yollamıştı. Öne çıkıp kahrolası kalbini ona açmıştı. Bunun üzerine Brianna hemen bir uçağa atlayıp Boston’a uçmuştu.

“*Çok atılgan davranmayın.*” Roger 14’üncü maddeyi yüksek sesle okuyup burnunu çekti. Yanında oturan kadın öğretim görevlisi ondan biraz uzaklaştı.

Roger içini çekti ve ısırılmış sandviçi plastik tepsiye bıraktı. Yemekhanenin kahve demeye cüret ettiği sıvıyla dolu fincanı aldı ama içmedi. Elinde fincanla öylece oturdu, fincanın sıcaklığını elleriyle almaya çalıştı.

Sorun şuydu ki Roger, Brianna’nın aklını geçmişle olan meselesinden uzaklaştırmaya çalışırken daha kendisi bu hikâyeyi hayatından çıkarmayı başaramamıştı. Claire ve onun o kahrolası İskoçyalısı Roger’da takıntıya dönüşmüştü.

3’üncü madde: “*Her zaman dürüst olun*.” Eğer ona dürüst olsaydı, ona her şeyi bulmasında yardımcı olsaydı, belki bugün Brianna Jamie Fraser’ın hayaletinden de kurtulmuş olurdu. Fraser’dan da Roger’dan da kurtulurdu.

“Of, bokun soyu!” kendi kendine söylendi.

Yanında oturan kadın kahve fincanını tepsisine sert bir şekilde koydu ve ayağa kalktı.

“Bok sensin!” dedi sert bir sesle ve yürüyüp gitti.

Roger bir süre ardından bakakaldı.

25
Sürüngenin Ziyareti

Ekim 1768

Aslında yılanlarla bir alıp veremediğim yoktu. Bir kere fareleri yiyorlardı; bu başlı başına övgüyü hak ediyordu. Bazılarının derisi çok güzeldi ve çoğu yoluma çıkmayacak kadar akıllıydı. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın! Düsturum buydu.

Diğer taraftan, bu sadece teoride edindiğim bir düsturdu. Gerçekte dışarıdaki tuvaletin içine kıvrılmış dev bir yılan, tabii ki kabul edebileceğim bir şey değildi. Beni huzursuz etmesinin ötesinde, ne fareleri yakalamak gibi faydalı bir iş yapıyor ne de donuk gri rengi ve koyu benekleriyle göz zevkime hitap ediyordu.

Ama onu kabul edemeyişimin asıl nedeni, bir çıngıraklıyılan oluşuydu. Aslında başka bir açıdan bakarsak onun çıngıraklıyılan oluşu benim için büyük şanstı; sabahın ilk ışıklarının günü aydınlatmayı başaramadığı o saatte beni yılanın üzerine oturmaktan alıkoyan, kuyruğundan gelen insanın kanını donduran çınlamalardı.

Küçük tuvalete girip de yılanın sesini duyduğum anda olduğum yerde dondum kaldım. Geriye doğru bir adım attım, ihtiyatlı bir şekilde ayağımı kapının eşiğine koydum. Yılan bu hareketimi pek sevmedi; kuyruğundan çıkan uyarıcı ses biraz yükselince yeniden put kesildim. Çöreklenmiş vücudunun tam ortasına yerleştirdiği, sarı kalın bir parmak gibi kaba bir şekilde bana doğrulttuğu çıngırağını nasıl titrettiğini görebiliyordum.

Ağzım kupkuru olmuştu, yanağımın içini ısırıp ağzımın içine biraz tükürük doldurmaya çalıştım.

Uzunluğu ne kadardı? Brianna'nın bana - izci rehberinden öğrendiği kadarıyla - çıngıraklıyılanların vücutlarının üçte biri kadar ileriye atılabildiğini söylediğini anımsadım. Geceliğimin örttüğü bacaklarımla tüyler ürpertici düz kafası arasındaki mesafe 60 santimetreden fazla değildi.

İki metre var mıydı boyu? Tahmin etmek mümkün değildi ama yılanın vücudunun kıvrımları insanı tedirgin edecek kadar kalındı; vücudunun her bir noktası pullarla kaplı kastan oluşuyordu. Bu, çok büyük bir yılandı ve

kıpırdarsam kasıklarımdan ısırılma korkusu, olduğum yere çakılıp kalmama neden olmuştu. Gerçi sonsuza kadar öyle duramayacağımı biliyordum. Diğer değerlendirmeleri bir yana bırakırsak, yılanı karşımda bulmanın şoku, vücudumun diğer doğal ihtiyaçlarını hiç de azaltmamıştı.

Bir yerlerden yılanların sağır olduğunu duymuş gibiydim; belki de bağırarak yardım çağırabilirdim. Ama ya yanılıyorsam? Sherlock Holmes'ün bir hikâyesinde ıslığa cevap veren bir yılan vardı mesela. Belki de yılan ıslık sesini daha az tehditkâr bulabilirdi. Dikkatli bir şekilde dudaklarımı büzdüm ve dışarı üfledim. Çıkan şey ses değil sadece nefesim oldu.

Arkamdan biri, "Claire?" dedi. "Ne haltlar karıştırıyorsun?"

Sesi duyunca zıpladım; tabii yılan da zıpladı. Daha doğrusu hızlı bir şekilde hareket etti. Kıvrımlarını açmaya başladı, muhtemelen bana saldırmaya hazırlanıyordu.

Kapı eşiğinde olduğum yerde kaldım; yılan da sabahları bir türlü susturamadığınız sinir bozucu bir çalar saat gibi öten çıngırağı dışında hareketsiz kaldı.

Dudaklarımı hiç hareket ettirmemeye çalışarak dişlerimin arasından, "Burada kahrolası bir yılan var," diyebildim.

"İyi de sen niye orada duruyorsun o zaman? Kenara çekil de yakalayayım." Jamie'nin ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum.

Yılan da onu duydu - kesinlikle sağır değildi - ve kuyruğunu daha hızlı çıngırdatmaya başladı.

"Ah," dedi Jamie, sesi bu sefer farklı çıkmıştı. Hışırtısını duydum, tam arkamda durdu. "Sakın kıpırdama Sassenach."

Bu gereksiz tavsiyeye cevap vermeye fırsat bulamadan kalçamın yanından kocaman bir taşın geçtiğini hissettim. Taş yılanın kıvrımlarının tam ortasına düştü. Sürüngen birden yerinde sıçradı, eğildi, büküldü, acıdan kıvranarak bir kördüğüme dönüştü. En sonunda tuvaletin deliğine düştü ve pek de hoş olmayan bir ses, deliğin dibini boyladığını müjdeledi.

Muzaffer savaşçıyı tebrik etmek için beklemedim, onun yerine arkamı dönüp en yakındaki ağaç öbeğine doğru koşmaya başladım. Geceliğimin çiğ damlalarıyla ıslanan etekleri ayak bileklerime değiyordu.

Birkaç dakika sonra daha sakin bir ruh haline kavuşunca, olay mahalline geri döndüm ve Jamie ile Ian'ı, iri gövdelerini daracık tuvaletin içine tıkıştırmış olarak buldum. Ian çam budağından bir fener tutuyordu; Jamie ise

eğilmiş dikkatle deliğin derinliklerine bakıyordu.

“Yılanlar yüzebilir mi?” diye sordu Ian. Amcasının saçlarını yakmadan deliğe bakmaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum ki,” diye kuşkulu bir sesle cevap verdi Jamie. “Yüzebiliyor olmaları lazım. Ama ben asıl başka bir şeyi merak ediyorum. Sence zıplayabilirler mi?”

Ian bir an irkildi ve gergin bir şekilde gülmeye başladı; Jamie’nin şaka yapıp yapmadığından emin olamamıştı.

“Hiçbir şey göremiyorum. Işığı bana ver.” Jamie uzanıp çam budağını Ian’dan aldı. İhtiyatlı bir şekilde feneri deliğe doğru uzattı.

Jamie eğilmiş fenerin ışığında yılanı ararken, “Eğer bu koku feneri söndürmezse, deliğin içini ateşe veririz,” diye mırıldandı. “Pekâlâ, şimdi bakalım canavar nerede…”

“İşte orada! Görüyorum!” diye bağırdı Ian.

Her ikisi de kafalarını hızla geri çekti ve birbirlerine vurdular. İki kavun birbirine çarpmış gibi bir ses çıktı. Jamie feneri deliğe düştü ve anında söndü. Delikten tütsü yanıyormuş gibi ince bir duman çıktı.

Jamie sendeleyerek tuvaletten kendini dışarı attı, eli alnındaydı, gözleri ise acıdan sımsıkı kapalıydı. Genç Ian içerdeki duvara yaslanmış, eliyle başının üstüne bastırıyordu; acısını ardı ardına sıraladığı Gaelce kaba ve tehditkâr kelimelerle ifade ediyordu.

Gözlerimi tuvaletten ayırmadan gergin bir şekilde sordum. “Hâlâ yaşıyor mu?”

Jamie bir gözünü açtı ve alnındaki elinin altından bana bir bakış attı. “Ah, başım çok iyi, sorduğun içi teşekkürler,” dedi. “Kulaklarımın uğuldaması da haftaya geçer herhalde, endişelenmene gerek yok.”

“Merak etme,” dedim hayli sakinleştirici bir sesle: “Senin o kafatasını kırmak için balyoz gerekir. Yine de bir bakayım.” Parmaklarını kenara ittim ve başını aşağı çektim. Gür saçlarının altındaki kafatasını ellerimle hissetmeye çalıştım. Elime küçük bir şişlik geldi ama kan yoktu.

Şişliğin olduğu noktayı formalite gereği öptüm ve başını okşadım. “Ölmezsin merak etme,” dedim. “Yani, bu yüzden ölmezsin.”

“Ah, iyi bari,” dedi soğuk soğuk. “Bir daha kendimi bu duruma sokarsam yılan sokmasından ölmeye çalışırım.”

“Yılan zehirliydi, değil mi?” diye sordu Ian. Artık başını tutmuyordu. Tuvaletten çıkıp yanımıza geldi. Derin bir iç çekti, zayıf ciğerlerini temiz havayla doldurdu.

“Yılan bizi zehirleyebilirdi,” diye düzeltti onu Jamie. “Bir şey seni sokar da hasta ederse, seni zehirler.”

“Ah, tabii,” dedi Ian bu bilgiçlik gösterisini görmezden gelerek. “Bu kötü bir yılandı sonuçta, değil mi?”

“Şeytani,” dedim titreyerek. “Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” diye Jamie’ye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. “Ben mi? Neden bu konuda bir şey yapmak zorundayım ki?” diye sordu.

“Yılanı orada öylece bırakamazsın!”

“Neden olmasın?” dedi diğer kaşını da kaldırarak.

Ian dalgın daldın başını kaşıdı. Eli Jamie ile çarpışmaları sonucu oluşan şişliğe denk gelince yüzünü buruşturdu ve durdu.

Ian, “Bilemiyorum Jamie Dayı,” dedi kararsızca. “Eğer hayalarını içinde öldürücü bir sürüngenin bulunduğu bir deliğe sarkıtmak istiyorsan, o senin bileceğin iş. Ama bunu düşünmek bile kanımı donduruyor. O şey ne kadar büyüktü?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse orta büyüklükteydi.” Jamie kollarını uzatıp yılanın büyüklüğünü göstermeye çalıştı.

“Iyy!” dedi Ian.

“Zıplayamadıklarından emin misin?” diye araya girdim.

“Evet, eminim.” Jamie bana küçümseyerek baktı. “Yine de seni temin ederim, düşüncesi bile insanı kabız eder. Onu oradan nasıl çıkarmayı düşünüyorsunuz?”

“Senin silahınla vurabilirim,” diye atıldı Ian. Jamie’nin pek değerli silahlarını kullanma fikri, gözlerinin parlamasına neden olmuştu. “Eğer onu öldürebilirsek dışarı çıkarmamıza gerek kalmaz.”

“O… şey… görünüyor mu ki?” diye usulca söze girdim.

Jamie çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. Henüz tıraş olmamıştı ve koyu kızıl kılları, parmaklarının altında hışırdadı.

“Pek değil. Delikteki pislik sadece birkaç santim derinlikte ama yılanı hedef

alacak bir görüş olduğunu yine de sanmıyorum. Ve boşa nişan almayı hiç sevmem.”

“Hansenler’i akşam yemeğine davet eder, onlara bira ikram eder ve yılanın sidikte boğulmasını sağlayabiliriz, ne dersiniz?” Komik olmaya çalışarak hayli kalabalık bir Quaker ailesini davet etmeyi önermiştim.

Ian kıkırdamaya başladı. Jamie bana sert ve ciddi bir bakış attı ve ormana doğru yürümeye başladı. “Bir şeyler düşüneceğim,” dedi. “Kahvaltımı ettikten sonra.”

Neyse ki kahvaltı olaysız geçti. Tavuklar bana dokuz yumurta sunmuş, ekmekse iyice kabarmıştı. Tereyağı hâlâ mutfağın arkasında, yeni doğum yapan domuzun hâkimiyet kurduğu kilerde, domuzun koruması altındaydı. Yine de ben süpürgeyi Ian’ın bacaklarına ani ataklarla saldırmaya çalışan dişi domuzun ağzına saplarken, Ian eğilip raftan bir reçel kavanozu kapmayı başarmıştı.

“Yeni bir süpürge yapmam lazım,” dedim lime lime olmuş süpürgeye bakıp yumurtaları pişirirken. “Belki bu sabah derenin yanındaki söğütlüğe giderim.”

“Hmm.” Jamie bir elini uzatmış el yordamıyla ekmek tabağını arıyordu. Tüm dikkatini okuduğu kitaba vermişti: Bricknell’in *Kuzey Carolina Doğa Tarihi.*

“İşte burada,” dedi. “Çıngıraklıyılanlar hakkında bir şeyler gördüğüme emindim.” El yordamıyla bulduğu ekmekten bir parça koparmış, yumurtaya batırarak hayli iri bir lokmayı ağzına götürmüştü. Lokmasını yuttuktan sonra yüksek sesle okumaya başladı. Bir eliyle kitabı tutuyor, diğeriyle masanın üzerini yokluyordu.

“ ‘Yerliler, çoğu zaman yılanlar daha sonra kendilerine zarar vermesin diye yılanların dişlerini sökerler. Bunu yapmak için uzun, içi boş bir kamışın ucuna bir parça kırmızı yünlü kumaş bağlarlar. Bu çubuğu yılana doğru uzatıp onu ısırması için kışkırtırlar. Çıngıraklı yılan kamışın ucunu kaptığı anda kamışı hızla geri çekerler. Kumaşa giren dişin yerinden çıktığı açıkça görülür.’ ”

“Yenge, hiç kırmızı kumaşımız var mı?” diye sordu Ian, bir yandan da kendi payına düşen yumurtaları hindiba çayıyla birlikte mideye indiriyordu.

Başımı iki yana salladım ve Jamie’nin masada dolanan eli ulaşmadan önce son sosis parçasını çatalıma batırdım.

“Mavi, yeşil, sarı, gri, beyaz ve kahverengi var. Kırmızı yok.”

“Bu harika bir kitapmış Jamie Dayı,” dedi Ian onaylayarak. “Yılanlar

hakkında başka ne yazıyor?” Masaya aç aç göz gezdirdi, başka yiyecek ne kaldı ona bakıyordu. Hiçbir yorum yapmadan dolaba uzandım ve bir tabak ıslak mısır keki çıkarıp önüne doğru koydum. Mutluluk içinde iç çekti ve Jamie sayfayı çevirirken Ian da tabağa saldırdı.

“Bakalım… Burada çıngıraklıyılanların sincap ve tavşanları kendine çekebildiği yazıyor.” Jamie yine bakmadan elini tabağına götürdü ama tüm araştırmalarına rağmen eline hiçbir şey gelmedi. Çörekleri eline doğru ittim.

“ ‘Bu yılanların sincap, kirpi, keklik gibi pek çok küçük kemirgen ve kuşu nasıl etkileyip kendine çektiğine ve nasıl bir lokmada yuttuklarına şahit olmak çok şaşırtıcıdır. Aralarındaki çekim o kadar güçlüdür ki bir sincap ya da keklik (uzaktan yılanı görür görmez) sıçrayarak ya da uçarak yılana yanaşmaktan, daldan dala atlayarak onu takip etmekten ve en sonunda da yılanın midesini boylamaktan kendisini alamaz. Avını yakalayana kadar pozunu hiç bozmadan bekleyen bu sinsi düşmandan kendilerini sakınma iradesini gösteremezler.’ ”

El yordamıyla yiyecek arayan eli, sonunda çöreklerin yerini tespit etti. Birini aldı ve bana baktı. “Böyle bir şey daha önce gördüysem ne olayım. Sence mümkün mü?”

“Hayır,” dedim alnımdaki lüleyi geriye iterken. “O kitapta saldırgan domuzlarla nasıl baş edileceğine dair de öneriler var mı?”

Çörekten kalan son parçanın olduğu elini bana doğru salladı.

“Onu düşünme sen,” diye mırıldandı. “Domuzu ben halledeceğim.” Gözlerini sonunda kitaptan ayırıp masada, boş tabakların üzerinde gezdirdi. “Başka yumurta kalmadı mı?”

“Var ama onları ambardaki misafirimize götüreceğim.” O sırada hazırlamakta olduğum küçük sepete iki dilim ekmek koydum. Gece boyunca demlenmesi için bıraktığım şişeyi aldım. Altınbaşak, limonotu ve bergamottan oluşan karışım siyahımsı yeşil bir renk almıştı ve yakılmış tarlalar gibi kokuyordu. Ama işe yarayabilirdi. En azından zarar vermezdi. Gayri ihtiyari yaşlı Nayawenne’nin bana daha önce vermiş olduğu tüylü muskayı yanıma aldım; belki hasta adama güç verirdi. Tıpkı hazırladığım ilaç gibi. Sonuçta bir zararı da dokunmazdı.

Tanrı misafirimiz bir yabancıydı; kuzey köylerden bir Tuscarora yerlisi. Çiftliğe birkaç gün önce, Anna Ooka’dan beri bir ayının izini takip eden bir avcı grubuyla birlikte gelmişti.

Avcılardan bazıları Ian’ın arkadaşlarıydı. Onlara yiyecek ve içecek ikram

ettik. Yemek sırasında bu adamın donuk bir şekilde tabağına baktığını fark ettim. Biraz daha yakından inceleyince, adamın son günlerde korku salan bir hastalık olan kızamığa yakalanmış olabileceğine kanaat getirdim.

Arkadaşlarıyla birlikte gitmekte diretti ama birkaç saat sonra, iki arkadaşı onu bize geri getirdi. Adamcağız ayakta duramıyor, sayıklıyordu.

Kesin - ve son derece korkutucu - olan şuydu ki hastalığı bulaşıcıydı. Yeni yaptırdığımız ve henüz hiç kullanmadığımız ambarda ona rahat bir yatak hazırladım. Onu geri getiren arkadaşlarını zorla dere kenarına yolladım ve iyice yıkanmalarını söyledim. Bu ısrarımı ve davranışlarımı anlamsız buldular ama arkadaşlarını bana teslim edip ayrıldıktan sonra sözümü tuttular.

Kızılderili yan yatmış, iyice battaniyesine sarınmıştı. Ayak seslerimi duymuş olmalıydı ama dönüp bana bakmadı. Nefes alıp verişini duyabiliyordum, bu iyiydi; gidip derme çatma stetoskobumu almama gerek yoktu. Ciğerlerinden gelen hırıltı, son derece rahat duyuluyordu.

Yanına diz çöküp, "*Comment ça va?*" dedim. Nasılsın? Cevap vermedi; gerek de yoktu zaten. Hastalığı teşhis etmem için bu yüksek sesli hırıltılılardan başka bir belirtiye ihtiyacım yoktu. Gözleri çökmüş ve bakışları donuklaşmıştı, yüzünde renk kalmamıştı, tüm vücudu ateşler içindeydi.

Onu bir şeyler yemeye ikna etmeye çalıştım. Kesinlikle beslenmesi gerekiyordu ama yüzünü bana çevirmeye bile çaba harcamadı. Yanındaki su şişesi boşalmıştı, biraz daha su getirmiştim ama hemen vermedim. Susuzluk hissiyle getirdiğim ilacı karşı koymadan içebileceğini düşünüyordum.

Gerçekten de birkaç büyük yudum aldı ama sonra yutmamaya başladı. Yeşilimsi siyah sıvı, ağzının kenarlarından dışarı akıyordu. Fransızca onu ikna etmeye çalıştım. İşe yaramadı, bir yudum daha almadı ilaçtan; hatta benim varlığımı bile reddediyor gibi görünüyordu. Gözlerini omzumun arkasına, sabah güneşine dikmişti.

Zayıf vücudu umutsuzluk içinde çökmüştü; belli ki kendini sahipsiz, yabancıların arasında ölüme terk edilmiş hissediyordu. Haklı olabileceğine dair bir düşünce içimi kemirdi. Gerçekten de verdiğim hiçbir şeyi almazsa ölecekti.

En azından su içirebilirdim ona. Kana kana içti, şişedeki suyun hepsini bitirdi. Şişeyi tekrar doldurmak için yanından ayrıldım. Geri döndüğümde muskayı sepetten çıkardım ve yüzüne tuttum. Yarı kapalı gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı gördüm gibi geldi. Umut verecek kadar güçlü bir pırıltı değildi ama en azından ilk defa benim farkıma vardığının belirtisiydi.

O anın verdiği ilhamla yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. Uygun bir ayinin nasıl olması gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama telkin gücünün antibiyotik yerine geçmese de hiç yoktan iyi olduğunu bilecek kadar uzun süredir doktordum.

Kuzgun tüylü tılsımı havaya kaldırdım, yüzümü göğe çevirdim ve ilahi bir tonlama ve makamla hatırlayabildiğim en etkileyici sözleri söylemeye başladım: Dr. Rawlings'in frengi için bulduğu tedavinin Latincesi.

Elime bir miktar lavanta yağı döktüm ve tüyü buna batırıp şakaklarına ve boğazına sürdüm. Bir yandan da eski bir denizci şarkısı olan *Kirişleri Yükseltin*'i kısık ve tekinsiz bir sesle söylüyordum. Lavanta yağı baş ağrısına iyi gelecekti. Gözleri tüyün hareketlerini takip ediyordu; kendimi sincabı büyüleyip kendine çekmeye çalışan bir çıngıraklıyılan gibi hissettim.

Elini elime aldım, yağa bulanmış muskayı avucuna koydum ve parmaklarını kapadım. Sonra mentollü ayı yağı kavanozunu aldım ve bu yağ ile göğsüne mistik şekiller çizmeye başladım. Daha sonra bu yağı parmak uçlarımla masaj yaparak dikkatli bir şekilde vücuduna emdirmeye çalıştım. Koku sinüslerimi açtı; bunun hastanın tıkanıklığına da iyi gelmesini umdum.

Ritüelimi ilaç şişesini kutsayarak tamamladım. Daha sonra da şişeyi hastamın dudaklarına götürdüm. Hipnotize olmuşçasına dudaklarını araladı ve itaatkâr bir şekilde şişede kalan ilacı içti.

Battaniyeyi omuzlarına sardım, getirdiğim yemeği yatağın yanına koydum ve umut ve sahtekârlık karışımı bir his içinde onu yalnız bıraktım.

Ağır ağır dere boyunca yürüdüm, her zamanki gibi faydalı bir şeyler bulabilmek umuduyla dikkatle etrafı tarıyordum. İyileştirici özelliği olan pek çok şey için yılın erken bir zamanıydı. Bitki ne kadar olgunlaşırsa, ilaç yapmak için o kadar uygun olur. Böceklerin refakati eşliğinde geçirilen birkaç mevsim, bitkilerin kökleri ve gövdelerinin, aktif maddeler açısından daha yüksek konsantrasyona sahip olması anlamına gelir.

Ayrıca pek çok bitkinin faydalı kısmı ya çiçeği, ya meyvesi ya da tohumudur. Ve nehir kenarında bulduğum çamurun içinde filizlenen tosbağa otu ve lobelya öbekleri tohuma kaçalı epey olmuştu. Bulundukları noktayı ileride hatırlamak üzere aklımın bir köşesine not ettim ve avlanmaya devam ettim.

Suteresi her yerdeydi; suyun hemen kenarındaki kayaların arası doluydu ve hemen ilerilerinde devasa bir halı gibi uzanan koyu yeşil yapraklar insanı kendine çağırıyordu. Bir öbek de atkuyruğu otu vardı! Eninde sonunda suda ya da çamurda yürüyeceğimi bildiğimden buraya yalın ayak gelmiştim.

Eteğimi topladım ve cesaretimi toplayıp dikkatlice dereye girdim. Bir elimde bıçak, kolumda sepetle, dondurucu soğuktan nefesim kesilerek işe giriştim.

Birkaç saniye içinde ayaklarımı hissetmez olmuştum ama umursamadım. Tuvaletteki yılanı, kilerdeki domuzu, ambardaki hastamı tamamen unutmuştum. Bacaklarım arasından geçen akıntı, ıslaklık, bitkilerin gövdesinin soğukluğu ve yapraklardan gelen aromalar, tüm benliğimi ele geçirmişti.

Sığlıklarda, güneş ışığının düştüğü alanlara yusufçuklar üşüşmüş, güneşte asılı duruyorlardı, küçük balıklar son sürat geçip duruyorlardı, birbirine doğru uçuşan sivrisineklerse gözümün göremeyeceği kadar küçüklerdi. Derenin yukarılarından bir balıkçılın sesini duydum, daha büyük avların peşinde olmalıydı. Adımlarımı her atışımda bu beklenmedik misafirden korkan balıklar dört bir yana dağılıyor, sonra geri toplaşıyorlardı. Gri ve gümüşi, yeşil ve altın rengi, beyaz benekli siyah lekeler, suyun yüzeyinde süzülen geçen senenin yaprakları altında belli belirsiz oynaşıyorlardı. Ayaklarımı hareket ettirdikçe havalanan ve akıntıyla bileklerimin arasında dolanan ince kum tabakası, suyu bulandırıp balıkları görmemi engelliyordu.

Etrafımdaki her şeyin, en küçük moleküle kadar durmadan, ama kendi doğal devinimiyle hareket etmesi, dinginliğe karşıtlık oluşturuyordu.

Ben de hareket ettim; derenin ışıltılı dansında bana biçilen rolü üstlendim. Omuzlarıma yansıyan ışık ve gölgeleri hissederek, ayak parmaklarımla kaygan kayaların üzerinde tutunacak düzlükler arayarak hareket ettim. Ellerim ve ayaklarım soğuk su yüzünden hissizleşmişti. Kendimi yarı odunsu ama son derece canlı bir yaratık gibi hissettim; tıpkı tam üzerimde parıldayan huş ağacı dalı ya da arkamdaki gölete ıslak yapraklarıyla izler bırakan söğütler gibi.

Kalbimin yavaş yavaş attığını ve her nabızda parmak uçlarımda oluşan az da olsa acı veren zonklamaları hissedebiliyordum. Özsuyu artıyordu. Suyun ve rüzgârın ritmine ayak uydurarak, hiç acele etmeden ve aklımdan bilinçli bir düşünce geçirmeden, evrenin yavaş ve kusursuz düzeninin bir parçası olarak hareket ettim.

Söğütlerin bulunduğu kıyıya geldiğim anda, ağaçların ötesinden bir çığlık geldi. Çığlığa benzer sesler çıkaran pek çok hayvan biliyordum; vaşaklar ya da avlanan kartallar da böyle çığlıklar atardı ama bir insan sesini duyduğumda tanırdım.

Sendeleye sendeleye dereden çıktım, arapsaçına dönmüş bitki öbekleri arasında yolumu bulup biraz ilerideki açık alana attım kendimi. Kıyının

hemen ilerisinde, küçük bir çocuk bacaklarına vurarak ve bir aşağı bir yukarı zıplayarak dans ediyordu.

“Ne, ne oldu?” Konuşur konuşmaz çocuk bana baktı; aniden ortaya çıkışım onu korkutmuş, mavi gözlerini kocaman açmıştı.

O da en az benim kadar ürkmüştü. On bir-on iki yaşlarındaydı; bir çam fidanı gibi ince ve uzun, pas kızılı saçları karman çormandı. Sivri, köprülü burnunun her iki yanından bana bakan mavi gözler, çocuğu daha önce hiç görmediğimi çok iyi bilmeme rağmen bana çok tanıdık geldi.

Kalbim ağzımdaydı, üşüme hissi ise ayaklarımdan mide boşluğuma yayılmıştı. Şok anında bile harekete geçmeye eğitilmiş biri olarak, çocuğun görünümünü iyice inceleyebildim: Gömlek ve pantolonu ıslanmıştı ama kaliteliydi, uzun ince bacaklarında çamura benzer siyah lekeler vardı.

“Sülükler,” dedim, profesyonellikten gelen sakin tavrım kişisel heyecanımı yenmemi sağlamıştı. İçimdense, Olamaz! diye haykırıyordum ama çok iyi biliyordum ki düşündüğüm şey doğruydu. “Sadece sülük onlar. Sana zarar vermezler.”

“Ne olduklarını biliyorum!” dedi. “Al onları üzerimden!” Baldırlarına vurdu, tiksintiyle titredi. “Çok iğrençler!”

“Ah, hiç de o kadar kötü değiller,” dedim. Duygularımı biraz daha kontrol altına almaya başlamıştım. “Aslında çok faydalıdırlar.”

“Faydalı olmaları umurumda değil!” diye bağırdı, sinirden tepinirken. “Onlardan nefret ediyorum, kurtar beni bu iğrenç yaratıklardan!”

“O halde onlara vurmayı bırak,” dedim sert bir sesle. “Otur şuraya, ben hallederim.”

Bir an tereddüt etti, bana şüpheyle ve düşmanca baktı ama en sonunda istemeden de olsa bir kayaya oturdu, sülüklü bacaklarını öne doğru uzattı.

“Al onları hemen!” diye buyurdu.

“Birazdan,” dedim. “Nereden geldin?”

Boş gözlerle bana baktı.

“Buralarda yaşamıyorsun,” dedim kendimden tamamen emin bir şekilde. “Nerelisin?”

Kendini toparlamaya çabaladı. “Şey… Üç gece önce Salem denen bir yerde uyuduk. Gördüğüm son kent orasıydı.” Bacaklarını sert sert salladı. “Al şunları dedim!”

Sülükleri çıkarmanın farklı yöntemleri vardı, çoğu da eninde sonunda sülüklere zarar veren yöntemlerdi. Yakından baktım, çocuğun bir bacağına dört, diğerine ise üç sülük yapışmıştı. Küçük canavarların biri çoktan şişmişti; gerildiği için daha dolgun ve parlak olmuştu. Başparmağımın tırnağını sülüğün kafasının altına doğru uzattım ve hayvan elime düştü. Bir çakıl taşı gibi yuvarlak ve kanla doluydu.

Çocuk beti benzi atmış sülüğe bakıyordu, titredi.

“Bunu harcamak istemeyiz,” dedim sıradan bir sesle ve elimden attığım sepeti yerden almaya gittim.

Yakınlarda çocuğun ceketini, ayakkabılarını ve ayakkabılarının içine tıkıştırdığı çorapları gördüm. Ayakkabısının tokaları sadeydi ama kalay ya da kurşundan değil gümüştendi. Ceketinin kumaşı kaliteliydi, gösterişli değildi ama Charleston’ın kuzeyinde herhangi bir yerde görebileceğiniz bütün ceketlerden daha iyi bir kesime sahipti. Daha fazla ispata ihtiyacım yoktu, gerçek açıktı.

Avucumun içini bol çamurla doldurdum, sülüğü dikkatli bir şekilde içine bastırdım ve yapışkan kütleyi ıslak yapraklara sardım. O an ellerimin titrediğini fark ettim. Budala! Hilekâr, kötü, işbirlikçi… Buraya ne akla hizmet gelmişti? Tanrım, Jamie öğrenirse ne yapardı?

İki büklüm olmuş iğrenerek bacaklarındaki diğer sülükleri inceleyen çocuğun yanına döndüm. Bir tanesi daha düşmek üzereydi, çocuğun önüne eğildiğim anda da düştü ve ıslak zemin üzerinde zıpladı.

“Iyy!” dedi çocuk.

Ansızın, “Üvey baban nerede?” diye sordum. O an söyleyeceğim pek az şey dikkatini bacaklarından uzaklaştırabilirdi ve ben bunu başarmıştım. Başını kaldırdı ve bana şaşkın şaşkın baktı.

Soğuk bir gündü ama bir ter damlası yüzünde parladı. Yanağından şakağına giden bölümü daha dar, diye düşündüm. Ağzı da pek benzemiyordu. Belki de benzerlik ilk başta düşündüğüm kadar belirgin değildi.

Başka koşullarda hayli komik olabilecek bir kibirle dikleşti ve, “Beni nereden tanıyorsunuz?” diye sordu.

“Senin hakkında tek bildiğim isminin William olduğu. Haklı mıyım?” Ellerimi sıkmış iki yanıma sarkıtmıştım, tek yapabildiğim yanılmış olmayı dilemekti. Eğer bu çocuk William ise onun hakkında bildiğim tek şeyin ismi olduğu doğru olmayacaktı.

Birden yanakları kızardı ve beni süzdü. Birden fark ettim bir kocakarı tarafından tanınmış olmanın etkisiyle geçici bir süre için sülükleri unutmuştu. Ya çok iyi terbiye almış bir çocuktu ya da sesim ve görüntüm arasındaki uyumsuzluk onu ihtiyatlı kılmıştı. Bir şekilde dilinin ucuna kadar gelen ilk cevabı yuttu.

Onun yerine, "Evet, haklısınız," dedi kısaca. "William, Ashness Vikontu, Dokuzuncu Ellesmere Kontu."

"Hepsi bu mu?" dedim kibar bir şekilde. "Çok hoş." Baş ve işaret parmaklarımla bir diğer sülüğü tuttum ve dikkatlice çektim. Yaratık, kalın bir plastik gibi uzadı ama deriyi bırakmayı reddetti. Çocuğun soluk derisi de sülükle birlikte gelmeye başlayınca çocuk küçük bir çığlık attı.

"Bırak!" dedi. "Derimi koparacaksın!"

"Doğru söylüyorsun," diye kabul ettim. Ayağa kalktım, eteğimi silktim ve kendime çekidüzen verdim.

"Gel benimle," dedim ve elimi ona uzattım. "Seni eve götüreyim. Eğer üzerlerine bir miktar tuz dökersem derini kendiliğinden bırakırlar."

Elimi tutmadı ama biraz sendeleyerek de olsa ayağa kalktı. Birine bakıyormuş gibi etrafa göz gezdirmeye başladı.

Benim ona baktığımı görünce, "Babamla yolumuzu kaybettik. Yolu bulmak için etrafa bakınırken burada, dere kenarında beklememi söyledi. Gelip de beni bulamayınca endişelenmesini istemem."

"Merak etme," dedim. "Eminim şimdiye kadar evi o da bulmuştur. Buradan fazla uzak değil." Yerinde bir tahmindi, bizimkisi buralardaki tek evdi ve dere ile arasında belirgin bir patika vardı. Belli ki Lord John çocuğu burada bırakıp Jamie'yi bulmaya ve uyarmaya gitmişti. Ne kadar düşünceli. Yüzüm istemesem de gerildi.

"O ev Fraserlar'ın mı?" diye sordu çocuk. Birbirine değmesinler diye iki bacağını iyice ayırarak bir adım attı. "James Fraser'ı görmeye geldik."

"Ben Bayan Fraser'ım," dedim ve ona gülümsedim. Senin üvey annen, diye devam edebilirdim sözlerime ama yapmadım. "Gel benimle."

Beni eve kadar, neredeyse topuklarıma basacak kadar yakından takip etti. Ağaç köklerine ve yarısına kadar gömülü kayalara basarak ama tam olarak da nereye gittiğime dikkat etmeden, bir yandan da dönüp dönüp ona bakma isteğimle mücadele ederek yavaş adımlarla ilerledim. Ashness Vikontu, Dokuzuncu Ellesmere Kontu William, Kuzey Carolina'nın gözden ırak

ormanlarında görmeyi beklediğim son kişi değilse de pekâlâ sondan bir önceki kişi olabilirdi. Son sırayı sanırım, kapıma kadar gelme ihtimali son derece düşük olan İngiltere Kralı George'a verebilirdim.

Hangi akla hizmet… Ne düşünerek… Ne diyeceğimi bilemedim. Lord John Grey için aklıma gelen pek çok onur kırıcı, küçük düşürücü söz arasından en uygununu seçemedim. Ne yapacağım ben şimdi, diye düşünmeye başlayınca uygun bir sözcük aramaktan vazgeçtim. En sonunda ne yapacağımı düşünmekten de vazgeçtim, çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ashness Vikontu, Dokuzuncu Ellesmere Kontu William. Ya da kendini öyle sanan bu çocuk… Evet, ne yapmayı planlıyorsun, diye içimden Lord John Grey'e sordum sessizce. Gerçekte aftan yararlanmış bir İskoç suçlunun gayrimeşru çocuğu olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı? Daha da önemlisi, o İskoç suçlu ne yapacaktı, kendini nasıl hissedecekti?

Aniden durdum ve çocuğun bana çarpmamak için sendelemesine neden oldum.

"Pardon," diye mırıldandım. "Bir yılan gördüm sandım." Tekrar ilerlemeye başladım. Yol üzerinde durmama neden olan bu düşünceler, midemde kasılmalara neden oluyordu. Lord John, çocuğun soyunu devam ettirdiğini göstermek için buralara kadar getirmiş olabilir miydi? Çocuğu burada, yani bizimle bırakmayı planlıyor olabilir miydi?

Son derece endişe verici bulduğum bu düşünceyi Jamaika'da tanıştığım adamla bağdaştıramadım. John Grey'i sevmemek için son derece geçerli nedenlerim olsa da - sonuçta başkasının kocasına arzu duyduğunu itiraf eden bir adama karşı sıcak, iyi duygular beslemek pek de kolay değildi - itiraf etmeliydim ki o güne kadar düşüncesizlik ya da zalimlik ettiğini hiç görmemiştim. Hatta tam tersine, hassas, içten ve onurlu bir erkek olduğunu düşünmek için nedenlerim vardı; en azından onun Jamie'yi tercih ettiğini öğrenene kadar böyle düşünüyordum.

Acaba bir şeyler olmuş olabilir miydi? Belki de çocuk tehlikedeydi ve Lord John onun güvenliği için bu yolculuğa çıkmıştı. Lord John ve Jamie dışında kimsenin William ile ilgili gerçeği bilmesi mümkün değildi. Bir de benim, tabii ki. Aralarındaki benzerliği görmezsek - dönüp çocuğa bakmamak için yine kendimi zor tuttum - kimsenin şüphelenmesi için bir neden yoktu.

Ama ikisi yan yana geldiğinde… Eh, biraz sonra ben ikisini yan yana görebilecektim. Bunu düşünmek göğüs kafesimin dehşet ve beklentiyle sıkışmasına neden oldu. Benzerlik düşündüğüm kadar bariz miydi acaba?

Dikkatli biçimde, kestirme bir yol olan bodur kızılcık ağaçları öbeğinin

içine daldım; arkama dönüp onu bir an bekledim. Hemen ardımdan ağaç öbeğine o da daldı. Sonra da hantal bir şekilde düşürdüğü gümüş tokalı ayakkabıyı almak için eğildi.

Tekrar doğrulurken onu gizlice izledim, yere eğilince yüzü kızarmıştı. Hayır, benzerlik ilk anda düşündüğüm kadar fazla değildi. Jamie'nin kemik yapısına sahip olduğu görülüyordu ama o kadar bariz değildi. Ana hatlar tamamdı ama yüzü asıl formuna kavuşmamıştı. Çok uzun boylu olacaktı, bu aşikârdı ama şu anda aşağı yukarı benim boylarımdaydı. Hantal ve kuvvetsizdi, kol ve bacakları fazla uzun ve neredeyse kırılacak kadar inceydi.

Ayrıca Jamie'den çok daha koyu tenliydi. Saçları ağaçların dalları arasından süzülen güneş ışınlarıyla kızıl kızıl parıldasa da aslında koyu kestane rengiydi; Jamie'nin parlak kırmızı, altın rengine çalan kızıl saçlarıyla alakası yoktu. Teni ise güneş altında yumuşak pembe tonlarındaydı; Jamie'nin yanık bronz tenine hiç benzemiyordu.

Fraserlar'ın çekik kedi gözlerini almıştı gerçi. Ayrıca kafa şekli, güçsüz omuzlarının ucu da hayli…

Hayır. Bir an elektrik çarpmış gibi oldum. Evet, Jamie'ye çok benziyordu ama onu görür görmez tanımama neden olan, Brianna'ya benzemesiydi. Onun sadece on yaş küçük haliydi. William'ın yüzündeki çocuksu ifade, Jamie'den daha çok Brianna'ya benzemesine neden oluyordu.

Bir kızılcık dalının yakaladığı uzun saç telini kurtarmak için durmuştu, sonra sorgular bir ifadeyle bir kaşını kaldırıp yanıma geldi.

"Daha çok var mı?" diye sordu. Yürürken harcadığı efor sayesinde yüzüne tekrar renk gelmişti. Yine de hâlâ biraz hasta görünüyordu; bacaklarına bakmamaya çalışıyordu.

"Hayır," dedim. Kestane ağaçlarına doğru yöneldim. "Hemen orada. Bak, bacadan çıkan dumanı görebilirsin."

Sülüklerden bir an önce kurtulmak istediğinden yolu göstermemi beklemeden kararlı bir şekilde gösterdiğim yöne doğru yürümeye başladı.

Hemen onu takip ettim, kulübeye benden önce varmasını istemiyordum. Beni rahatsız eden birden fazla hisle doluydu içim. Başta Jamie için kaygılanıyordum, ondan sonra John Grey'e karşı duyduğum öfke vardı. Kaygı ve öfkenin dışında merak içindeydim. En altta ise - bu his o kadar derindeydi ki neredeyse yokmuş gibi davranabilirdim - yüzünü bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm kızıma duyduğum hasretin verdiği derin acı vardı.

Jamie ve Lord John kapının yanındaki bankta oturuyorlardı, ayak seslerimizi duyan Jamie ayağa kalktı ve ağaçlara doğru baktı. Kendini hazırlamak için vakti vardı; gözlerini bana çevirmeden önce oğlana kaçamak bir bakış attı.

“Ah, Claire. Diğer ziyaretçimizi de bulduk o zaman. Ian’ı sizi bulması için yollamıştım. Lord John’u hatırlarsın?”

“Nasıl unutabilirim?” dedim lord hazretlerine bilhassa gülümsemeye çalışarak. Dudakları hafifçe seğirdi ama bana doğru reverans yaparken yüzü hayli ifadesizdi. O kadar gün at sırtında giden, ormanlarda uyuyan bir adam nasıl bu kadar kusursuz ve bakımlı görünebilirdi? Aklım almıyordu.

“Hizmetinizdeyim Bayan Fraser.” Çocuğa bir bakış attı, kıyafetlerinin üzerinde olmaması nedeniyle hafifçe kaşlarını çattı. “Size üvey oğlum Lord Ellesmere’i takdim edebilir miyim? William, gördüğüm kadarıyla zarif ev sahibemizle çoktan tanışmışsın. Ev sahibimiz Komutan Fraser’ı da selamlar mısın lütfen?”

Çocuk ağırlığını bir o bacağına, bir diğerine veriyor, sanki parmak uçlarında dans ediyordu. Yine de bu yönlendirmenin ardından Jamie’ye doğru hızla eğildi.

“Hizmetinizdeyim,” dedi ve ardından bana acı dolu bir bakış attı. Bakışlarıyla bir başka sülüğün daha kanını hızla emmekte olduğunu bana anlatıyordu.

Kibar bir şekilde, “Bize biraz müsaade edebilir misiniz?” dedim ve çocuğu kolundan tutup kulübeye soktum ve ardımdan kapıyı afallayıp kalmış beylerin yüzüne sertçe kapadım. William hemen elimle gösterdiğim tabureye oturdu ve titreyerek ayaklarını uzattı.

“Acele et!” dedi. “Ah, lütfen, çabuk ol!”

Çekilmiş tuz yoktu. Bıçağımı çıkardım ve tuz bloğundan hızla gelişigüzel bir parça kırdım. Parçayı dibeğin içine koyup havanla ezdim. Parçaları parmaklarımla iyice ufaladım ve her bir sülüğün üzerine kalın bir tabaka tuz gezdirdim.

İlk sülüğün yavaşça kendini toparlayıp top şeklini almasını izlerken, “Bizim sülüklere bu taneler biraz ağır gelecek. Yine de iş görür,” dedim. Sülük deriyi bıraktı ve William’ın bacağından yere düştü. Ardından diğerleri de teker teker düşüp yerde ızdırap içinde kıvranmaya başladılar.

Sülükleri yerden alıp ateşe attım. Tekrar William’ın yanına dönüp önüne diz çöktüm, halden anlar bir tavırla yüzüne daha sakin bir ifade takınana kadar

başımı kaldırmamaya, gözlerimi ona dikmemeye çalıştım.

“İzin ver yapıştıkları yerlere bakayım.” Bacaklarından ince kan damlaları sızıyordu. Kanı temiz bir bezle temizledim ve kanamayı durdurmak için küçük yaraları sirke ve Aziz John otuyla yıkadım.

Bacaklarını kuruladığımda derin ve titrek bir iç çekti. “Kandan korktuğumdan değil,” dedi. Sesinde gereksiz bir cesaret gösterisi sezdim; bu, pekâlâ asıl korktuğunun kan olduğunu ortaya koyuyordu. “Sadece çok iğrenç yaratıklardı.”

“Küçük pis şeyler,” diye onayladım. Ayağa kalktım, temiz bir bez parçası alıp ıslattım ve duygusuz bir tavırla yüzünü sildim. Sonra ona hiç sormadan saç fırçamı aldım ve karışmış saçlarını taradım.

Bu teklifsiz samimiyet karşısında önce irkildi ama gerilmesine rağmen itiraz etmedi. Ben saçlarını düzeltirken yine küçük bir iç çekti ve omuzlarını biraz düşürdü.

Derisinde hayvani bir sıcaklık vardı ve hâlâ derenin suyu nedeniyle buz gibi olan parmaklarım, ipeksi kestane rengi saçlarını düzeltirken hoş bir hisle ısındı. Saçları gür ve biraz dalgalıydı. Başının tepesinde diğerlerinden farklı bir yöne yatmış bir tutam saç vardı. Sarmal bir biçimle kıvrılan bu tutama bakmak başımın hafifçe dönmesine neden oluyordu. Jamie’nin başında da tam aynı yerde, aynı sarmaldan vardı.

“Kurdelemi kaybetmişim,” dedi etrafına bakınarak. Gözleri sanki ekmek sepetinden ya da mürekkep hokkasından bir tane yaratabilecekmiş gibi etrafta gezindi.

“Merak etme, ben sana bir tane ödünç veririm.” Saçını ördüm ve sarı bir kurdele ile bağladım; bunu sanki korumacı bir tavırla yaptım.

Varlığını sadece birkaç yıl önce öğrenmiştim ve o zamandan bu yana ne zaman onu düşünsem, tek hissettiğim içerleme hissiyle karışık meraktı. Ama şu anda bir şeyler - kendi çocuğuma olan benzerliği, Jamie’ye olan benzerliği ya da sadece bir şekilde onunla ilgilenmiş olmam gibi - garip bir şekilde onu sahiplenip onun için endişelenmeme neden oluyordu.

Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum; bir an kulağıma bir gülüş çalındı ve aniden John Grey’e duyduğum öfke geri geldi. Ne cüretle Jamie ile William’ı riske atıyordu ve bunu neden yapıyordu? Bu kahrolası adamın onun gibi bir adama hiç uygun olmayan bu yaban hayatı içinde ne işi vardı?

Kapı açıldı ve Jamie başını içeri uzattı. “İyi misiniz?” diye sordu. Gözlerini çocuğa dikmişti. Yüzünde ona ilgi gösterdiğini anlatan, nazik bir ifade vardı.

Ama kapının pervazına dayadığı yumruk şeklindeki eli ve bacaklarından omuzlarına kadar gerilmiş vücudu başka bir mesaj veriyordu. Bir yay kadar gergindi; eğer ona dokunacak olsam bir arpın telleri gibi sesler çıkaracakmış gibi görünüyordu.

“Çok iyiyiz,” dedim neşeli bir sesle. “ Lord John içecek bir şeyler alır mı dersin?”

Çaydanlığın altını yaktım ve - iç çekerek - bir sonraki penisilin deneyi için sakladığım son ekmek parçasını aldım. Durumun aciliyetinin farkında olarak elim son brendi şişesine gitti. Tereyağının talihsiz bir şekilde domuzun kontrolü altında olduğunu açıklarken, reçel kavanozunu masaya koydum.

“Domuz mu?” dedi William, kafası karışmış görünüyordu.

“Kilerde,” dedim başımla kapalı kapıyı göstererek.

“Onu neden orada…” diye söze başlamıştı ki aniden sustu; belli ki elindeki çay fincanını içerken bir yandan da yapmacık yapmacık gülümseyen üvey babası onu masanın altından küçük bir tekmeyle uyarmıştı.

Lord John gözleriyle üvey oğlunu terbiye ederken, “Bizi içeri davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz Bayan Fraser,” dedi. “Bu beklenmedik ziyaretimiz için sizden özür dilerim, umarım size çok fazla rahatsızlık vermemişizdir.”

“O nasıl söz öyle,” dedim bir yandan da onları nerede yatıracağımı düşünüyordum. William, Ian ile birlikte ahırda uyuyabilirdi sanırım; bir süredir yaptıkları gibi açıkta uyumaktan daha kötü olamazdı. Ama Lord John bir kol boyu mesafede yer yatağında yatarken Jamie ile aynı yatağı paylaşmak fikri çok garip gelmişti.

Ian hiç şaşmayan yemek saatlerini tahmin etme içgüdüsüyle, o hassas dakikada kapıda belirdi ve misafirlere tanıştırıldı. Açıklamaların oluşturduğu karmaşa ve daracık yerde karşılıklı yapılan reveranslar yüzünden çaydanlık kendini yerde buldu.

Bu küçük kazayı fırsat bilip Ian’a William’a orman ve dere kenarını göstermesini söyleyip gençleri dışarı yolladım; yanlarına reçelli sandviçler ve paylaşmaları için bir şişe elma şarabı verdim. Varlıklarından kurtulur kurtulmaz fincanlarımıza brendi koyup yerime oturdum. Gözlerimi kısarak John Grey’e diktim. “Burada ne işin var?” dedim lafı dolaştırmadan.

Açık mavi gözlerini iyice açtı, sonra uzun kirpikli gözkapaklarını kırpıştırarak bana baktı. “Kocanızı baştan çıkarmak için gelmedim buraya, güvenin bana,” dedi.

“John!” Jamie’nin yumruğu masaya o kadar sert inmişti ki fincanlar sallandı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu, kaşlarını çatmış, utanmış ve kızgın bir ifadeyle bakıyordu.

“Özür dilerim.” Grey’in yüzü ise tam tersine bembeyazdı, gerçi herhangi bir ifadeden yoksundu. O an aklıma onun da bu buluşma nedeniyle Jamie kadar gergin olabileceği geldi.

“Özürlerimi kabul edin hanımefendi,” dedi ve başını sert bir şekilde öne eğdi. “Bu bağışlanamazdı. Ama siz de karşılaştığımız andan beri bana, sanki benimle adi bir randevuevinin dışında karşılaşmışsınız gibi bakıyordunuz.” Şimdi onun da yüzü hafifçe kızarmaya başlamıştı.

“Özür dilerim,” dedim içimi çekerek. “Bir dahaki sefere beni daha önceden uyarırsanız, kendimi hazırlarım.”

Birden ayağa kalktı ve pencerenin kenarına gitti, sırtı odaya dönük bir şekilde ellerini pencerenin pervazına koydu. Sessizlik rahatsız edici bir şekilde uzadı. Jamie’ye bakmak istemiyordum, onun yerine tüm dikkatimi masadaki içinde rezene tohumları bulunan şişeye verdim.

“Karım öldü,” dedi ansızın. “İngiltere’den Jamaika’ya giden bir gemide. Benim yanıma geliyordu.”

“Çok üzüldüm,” dedi Jamie usulca. “Çocuk onunla mıydı?”

“Evet.” Lord John döndü, pencereye yaslandı. Dışarıdan gelen gün ışığı, başının arkasına vuruyor ve parıltılı bir hale oluşturuyordu. “Willie, Isobel’e çok yakındı. Doğduğu günden bu yana anne olarak bildiği tek kişi oydu.”

Willie’nin gerçek annesi, Geneva Dunsany, onu doğururken ölmüştü, babası olduğu sanılan Ellesmere Kontu da aynı gün bir kazada ölmüştü. Jamie’nin bana anlattığı buydu. Geneva’nın kız kardeşi Isobel öksüz çocuğu himayesine almıştı. John Grey Isobel ile Willie altı yaşındayken evlenmiş, aynı sene Jamie, Dunsanyler’deki işini bırakmıştı.

“Çok üzüldüm,” dedim içtenlikle. Sadece eşinin ölümünü kastetmemiştim.

Grey bana baktı ve başını belli belirsiz sallayarak teşekkür etti. “Vali olarak görevim sona ermek üzereydi. Eğer iklim ailem için uygunsa adaya yerleşmeyi düşünüyordum. Ve uygundu da…” Omzunu silkti.

“Annesini kaybettiği için çok kederlendi, aklını biraz olsun dağıtmak için elimden ne gelirse yapmak istiyordum. Şans kapıma geldi; karımın William’a bıraktığı gayrimenkulleri arasında Virginia’da geniş bir arazi de vardı. Ölümünden sonra arazinin kâhyasından talimat beklediğine dair mektuplar

aldım.”

Pencereden uzaklaştı, yavaş yavaş masaya yaklaştı. “Ne yapacağıma araziyi görmeden ve oranın koşullarını değerlendirmeden karar veremezdim. Bu nedenle gemiyle Charleston’a gitmeye; oradan da karayoluyla Virgina’ya geçmeye karar verdim. Bu ilginç deneyimin William’a da acısını unutturmasını umuyordum; gördüğüm kadarıyla tahminlerim doğru çıktı. Son birkaç haftadır keyfi daha yerinde.”

Tam Fraser Tepesi’nin pek de yolunun üzerinde olmadığını söyleyecektim ki kendimi tuttum. Sanki aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi bana baktı ve alaycı bir gülüş attı. Mimiklerimle ilgili bir şeyler yapmam gerek, diye düşündüm. Jamie’nin aklımı okuyabilmesi başka şeydi, ama tamamen yabancı birinin yüzüme bakarak aklımın dibini görebilmesi pek de hoş değildi.

“Arazi nerede?” diye sordu Jamie, biraz daha duyarlı bir ses ama aynı donuk ifadeyle.

“James Nehri’nin kıyısında, araziye en yakın yerleşim yeri Lynchburg.” Lord John küçümser bir tavırla gülümsedi ve bana baktı. “Sizin kartal yuvası ne kadar sapa da olsa buraya gelmek yolumuzu sadece birkaç gün uzattı.”

Kaşlarını hafifçe çatarak bakışlarını Jamie’ye çevirdi.

“Willie’ye sizin eski bir askerlik arkadaşım olduğunuzu söyledim. Bu yalanıma bir itirazınız olmaz sanırım?”

Jamie başını iki yana salladı, ağzının kenarı hafifçe seğirdi. “Yalan mı? Bu şartlar altında beni ne sıfatla çağırdığınızı pek umursamamalıyım. Ama aslında çok da yalan sayılmaz.”

“Seni hatırlamayacağını mı düşünüyorsun?” diye sordum Jamie’ye.

Bir an tereddüt etti ama sonra başını iki yana salladı.

“Sanmam. Helwater’dan ayrıldığımda altı yaşında bile değildi, onun yaşında bir velet için hayatının yarısı kadar bir süre öncesi demek. Bırak o ismi benle ilişkilendirmesini, MacKenzie isimli bir seyis olduğunu hatırlaması için bile nedeni yok.”

Willie, Jamie’yi ilk gördüğünde kesinlikle tanımamıştı ama o sırada aklı tamamen vücudundaki sülüklerdeydi, kimseye dikkatle bakacak durumda değildi. Aklıma bir şey takıldı ve tüm dikkatini iç cebinden çıkardığı enfiye kutusuna veren Lord John’a döndüm.

Birden, “Anlatın bana,” dedim ve Lord John’un irkilmesine neden oldum.

“Sizi üzmek istemem ama şey… Eşiniz nasıl öldü biliyor musunuz?”

“Nasıl mı?” Soru onu hayli şaşırtmıştı ama hemen kendini toparladı. “Hizmetçisi kanlı ishalden öldüğünü söyledi.” Dudağını büzdü. “Kötü bir ölümdü… Sanırım.” Bu amipli dizanteriden koleraya, herhangi bir hastalığın standart tanımıydı.

“Bir doktor yok muydu? Ona bakan yetkili biri?”

“Vardı,” dedi biraz sert bir sesle. “Ne demeye çalışıyorsunuz hanımefendi?”

“Hiçbir şey,” dedim. “Sadece Willie sülüklerin nasıl kullanıldığını daha önce gördüğünü söylemişti. Belki de eşinizin tedavisi sırasında görmüştür diye düşündüm.”

“Ah, anladım. Bunu hiç düşünmemiştim…”

O anda kapıda bekleyen Ian’ı fark ettim. Belli ki konuşmayı bölüp bölmemekte kararsızdı ama yüzünde de telaşlı bir ifade vardı.

“Bir şey mi istedin Ian?” diye sordum Lord John’un sözünü keserek.

Kahverengi saçlarını sallayarak başıyla onayladı. “Yok, tani teşekkürler yenge. Sadece şey… “ Jamie’ye çaresiz bir bakış attı. “Şey, dayı, çok özür dilerim. Bunu yapmasına izin vermemeliydim ama… “

“Ne?” Ian’ın sesindeki endişeyi yakalayan Jamie ayağa fırlamıştı bile. “Ne yaptın?”

Oğlan koca ellerinin parmaklarını utanç içinde çıtırdattı. “Şey, anlarsınız işte, lord hazretleri tuvalete gitmek istediğini söyledi. Ben de ona yılanı anlattım ve isterse ormanda dilediği yere yapabileceğini söyledim. O da öyle yaptı. Ama sonra yılanı görmek istediğini söyledi ve…”

“Yılan onu sokmadı değil mi?” Jamie telaş içinde atıldı. Aynı şeyi sormak üzere olan Lord John ona baktı.

“Yo, hayır!” Ian şaşırmış görünüyordu. “Başta zaten yılanı göremedik, aşağısı çok karanlıktı. Daha fazla ışık girsin diye döşemeyi kaldırdık. Yılanı görebiliyorduk ve onu uzun bir sopa ile dürttük. Yılan tıpkı kitapta yazdığı gibi kendini bir o yana bir bu yana vuruyordu ama sopayı ısıracak gibi de görünmüyordu. Ve sonra… “ Lord John’a baktı ve yutkundu.

“Benim hatamdı,” dedi, asil bir tavırla omuzlarını dikleştirdi, suçu kabullenmek daha iyiydi. “Ona yılanı vurmak istediğimi ama barut harcamamak için vurmadığımızı söyledim. Lord hazretleri de eyer çantasından babasının tabancasını alabileceğini ve yılanı bir seferde vurabileceğini söyledi. Ve sonra da… “

“Ian,” dedi Jamie dişlerini göstererek. “Lafı gevelemeyi bırak da anlat artık, çocuğa ne yaptın. Yanlışlıkla onu vurmadın, değil mi?”

Ian bu sözlere atıcılığıyla alay edildiği için biraz gücenmişti. “Tabii ki vurmadım!” dedi.

Lord John laf dalaşı uzamasın diye kibarca öksürdü. “Belki de bana oğlumun şu anda nerede olduğunu söyleyebilirsin. Ne dersin?”

Ian derin bir nefes aldı ve görünür bir şekilde tanrıya yalvardı.

“Tuvalet çukurunun dibinde,” dedi. “Jamie Dayı ipin var mı?”

Hem sözcüklerden hem de hareketlerden takdir edilir bir şekilde tasarruf etmeyi tercih eden Jamie, iki büyük adımla kapıya ulaştı ve hızla yok oldu. Lord John hemen arkasından fırladı.

“Orada yılanla birlikte mi?” diye sordum ve alelacele çamaşır sepetinden, turnike yapmak zorunda kalırsam kullanabileceğim bir kumaş parçası aranmaya başladım.

“Yo, hayır yenge,” diye beni yatıştırmaya çalıştı. “Onu orada o sürüngenle tek başına bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde? En iyisi gidip yardım edeyim,” dedi ve o da kapıdan fırlayıp gitti.

Hemen ardından ben de çıktım ve Jamie ile Lord John’u tuvaletin kapısında omuz omuza durumu değerlendirirken buldum. Lord John’un omzunun üzerinden içeriyi görebilmek için parmak ucunda yükseldim. Tuvalet deliğinden çıkan uzun, ince bir ceviz dalının parçalanmış ucunu gördüm. Nefesimi tuttum; Ellesmere Lordu’nun mücadelesi nedeniyle tuvaletin deliğindeki kütle havalanmış, dayanılmaz bir koku ortalığa yayılmıştı.

Jamie bana dönerek, “Yaralanmadığını söylüyor,” dedi ve omzundaki ipi açmaya başladı.

“İyi,” dedim. “Peki, yılan nerede?” Tuvaletin içini görmeye çalıştım ama tek görebildiğim sedir keresteler ve karanlıktı.

“O yöne gitti,” dedi Ian ve benim geldiğim patikadan tarafı işaret etti. “Çocuk yılanı tam olarak göremiyordu, ben de yılanı sopa ile havaya kaldırmaya çalıştım. Alçak yaratık ağaç dalına sarınıp yukarı doğru tırmanmaya başladı! Öyle korktum ki sopayı delikten çıkarıp dışarı fırlattım. İşte tam o sırada çocuğa çarpmışım. Öyle düştü yani.”

Jamie’yi engellememeye çalışarak deliğe yanaştı ve aşağı bağırdı: “Hey! Boynunu kırmadığına sevindim!”

Jamie ona, eğer birinin boynu kırılacaksa bu Ian olacakmışçasına kızgınlıkla

baktı. Ama William'ı bir an önce bu yeraltı zindanından çıkarabilmek adına onunla laf dalaşına girmedi. Kurtarma operasyonu sorunsuz bir şekilde yürütüldü ve ipe bir tırtıl gibi tutunan sözde keskin nişancı, yukarı çekildi.

Neyse ki deliğin dibinde çocuğu yaralanmaktan kurtaracak kadar 'bol' pislik vardı. Dokuzuncu Ellesmere Kontu delikten yüzüstü çıktı. Lord John bir an durdu, ellerini poposuna sildi ve önünde yatan ve bir kabuğa bürünmüş yaratığa baktı. Sonra da omuzlarını sallaya sallaya gülmeye başladı.

"Yeraltından ne haber getirdin bize Persephone?" dedi kahkahasını artık saklayamayarak.

Bir çift göz, lord hazretlerinin yüzünü örten boktan maskenin ardından telaş içinde bize bakıyordu. Gerçek bir Fraser ifadesiydi bu; içimi bir sıkıntı kapladı. Hemen yanımda beliren Ian beni ürküttü. Hızla bir konta bir Jamie'ye bakıp duruyordu, sonra bana baktı. O ise tamamen ve hiç de doğal olmayacak bir şekilde ifadesizdi.

Jamie Yunanca bir şeyler söyledi, Lord John aynı dilde cevapladı; sonra iki adam da deli gibi gülmeye başladılar. Ian'ı görmezden gelmeye çalışarak Jamie'ye baktım. Çocuğun kurtulmuş olmasından duyduğu neşeyi bastırıyor gibi görünüyordu. Beni aydınlatmayı uygun gördü.

"Epikarmus," diye açıkladı. "Delfi Kehaneti'nde, aydınlanma peşinde olanlar bir deliğe ölü bir piton atmalı, deliğin başında bekleyip yılan tamamen çürüyene kadar çıkan gazı solumalılar der…"

Lord John hararetli bir şekilde söze girdi. " 'Ruh cennete, vücut toprağa.' "

William derin bir nefes aldı, tam o sırada kokuya dayanmaya çalışan Jamie de nefes aldı. Ian birden yanımdan çekildi. Tanrım, diye düşündüm, sinirlerim bozulmuştu. Çocuk annesinden hiçbir şey almamış mıydı?

"Son mistik deneyiminin ardından herhangi bir spritüel kavrayışa vakıf oldun mu William?" diye sordu Lord John, kendini tutmayı pek de başaramamıştı. O ve Jamie yeni bir gülme krizine girdiler; bence sinirlerinin boşalmasında brendi ya da olayın absürtlüğünün payı büyüktü.

Lord hazretleri öfkeli bakışlarını beylerden ayırmayarak boyunbağını çekip yere attı; kumaş parçası yere düştüğünde çamur sesi çıktı. Artık Ian da sinirlerine hâkim olamıyor, kıkırdıyordu. Benimse karın kaslarım, içimden gelen kahkaha isteğiyle titriyordu. Ama William'ın boyunbağını attığında ortaya çıkan derinin olgun domates rengi, beni kendime getirdi. Derisi bu kadar kızaran bir Fraser'a sonrasında genellikle neler olabileceğini çok iyi bilen biri olarak, eğlenceye ara verme zamanı geldiğine karar verdim.

Boğazımı temizledim. “İzin verir misiniz beyler? Yunan felsefesi konusunda bilgisiz olsam da çok iyi bildiğim küçük bir vecize var.”

William’a turnike yapmak zorunda kalırsam diye getirdiğim malzemelerden sabun kalıbını çocuğa uzattım.

“Pindaros’tan,” dedim. “ ‘Su her şeyden iyidir.’ ”

William pisliğin ardından tüm minnettarlığını gösterdi. Lord hazretleri elinden geldiğince kuralına uygun bir reverans yaptı. Sonra arkasını döndü, Ian’a karanlık bir bakış atıp üzerinden pislikler damlarken dereye doğru ağır ağır yürüdü. Ayakkabısının tekini kaybetmiş görünüyordu.

“Zavallı çocuk,” dedi Ian üzgün bir şekilde başını iki yana sallıyordu. “Koku üzerinden günlerce çıkmayacak.”

“Şüphesiz.” Lord John’un dudakları hâlâ seğiriyordu ama Yunan şiiri hakkında konuşma isteği geçmiş görünüyordu, şimdi daha soylu meselelerle meşguldü kafası. “Benim silahıma ne olduğunu biliyor musun bu arada? William’ın bu talihsiz kazadan önce kullanmak için aldığı silahıma?”

“Ah.” Ian biraz gerilmiş görünüyordu. Çenesiyle tuvaleti işaret etti. “Ben… Şey… Korkarım dibi boyladı… “

“Anlıyorum.” Lord John sinekkaydı tıraşlı çenesini kaşıdı.

Jamie dik dik Ian’a bakıyordu.

“Ne var?” dedi Ian ve bir iki adım geriledi.

“Al onu,” dedi Jamie hiçbir itiraza mahal vermeyen bir sesle.

“Ama…” dedi Ian.

“Hemen,” dedi amcası ve ayaklarının önüne ipi attı.

Ian yutkundu. Bana baktı, gözlerini bir tavşan gibi iyice açmıştı.

“Elbiselerini çıkar bari önce,” dedim yardımcı olmaya çalışarak. “Kıyafetlerini yakmak zorunda kalmak istemeyiz, değil mi?”

26
Salgın Hastalık

Günbatımından hemen önce ambardaki hastamı ziyaret etmek için evden çıktım. Durumu daha iyi değildi ama ağırlaşmamıştı da. Ciğerlerinden hâlâ hırıltılı bir ses geliyordu ve ateşi de henüz düşmemişti ama en azından içeri girdiğimde çökmüş gözlerini benden kaçırmadı ve ben onu muayene ederken de bana bakmaktan çekinmedi.

Kuzgun tüylü muska hâlâ ondaydı, elinde sımsıkı tutuyordu. Muskaya dokundum, ona gülümsedim ve içecek bir şeyler verdim. Getirdiğim yiyeceklere yine el sürmemişti ama biraz sütten ve hazırladığım ateş düşürücü ilaçtan itiraz etmeden içti. Muayene sırasında ve ben onu beslerken hiç kıpırdamadan durdu. Ama tam ısıttığım bir kumaş parçasını acısını biraz dindirmek için göğsüne koyarken birden uzanıp kolumu tuttu.

Diğer eliyle kendi göğsüne vurdu ve garip bir mırıldama sesi çıkardı. Bir anlığına şaşırıp kaldım ama sonra ne yaptığını anladım.

“Gerçekten mi?” dedim. Şifalı bitkilerime uzandım ve onları kumaşın arasına koydum. “Pekâlâ. Dur düşüneyim.”

“İleri Kardeşim” adlı ilahiyi söylemeye karar verdim. İlahiyi beğenmiş olmalıydı, çünkü tekrar sırt üstü uzanana kadar ilahiyi üç kez üst üste söylemek zorunda kaldım. Kâfur ağacı dumanı yüzünden, uzanırken küçük bir öksürük krizine girdi.

Eve girmeden önce yanımdaki alkolle dikkatli bir şekilde ellerimi temizledim. Üzerimde mikrop taşımadığıma emin olmak istiyordum. Gerçi çocukken kızamık geçirmiştim, ben hasta olmazdım ama diğerlerine hastalık bulaştırmak da istemiyordum.

Jamie’ye konuğumuzun durumunu anlattıktan sonra Lord John, “Cross Creek’te kızamık salgını olduğunu duydum,” diye söze girdi. “Vahşilerin Avrupalılar’a göre hastalıklara karşı daha dirençsiz, Afrikalı kölelerinse sahiplerine göre daha dayanıklı olduğu doğru mu Bayan Fraser?”

“Hastalığına göre değişir,” dedim. Bir yandan da kazanın içindeki güveci dikkatli bir şekilde karıştırdım. “Yerliler buradaki organizmalardan geçen parazit hastalıklarına, mesela sıtmaya karşı daha dirençliler. Afrikalılar ise dang humması gibi hastalıkların hakkından daha rahat geliyor. Sonuçta bu hastalık onlarla Afrika’dan gelmişti. Ama Kızılderililer çiçek ve frengi gibi

Avrupa’nın yaygın görülen salgın hastalıklarına karşı hiç dayanıklı değiller.”

Lord John bir miktar şaşırmış görünüyordu; bu beni garip bir şekilde hoşnut etti. Belli ki soruyu nezaketen sormuştu, benim konu hakkında bilgi sahibi olmamı beklemiyordu.

“Ne kadar ilginç,” dedi, sesi hayli ilgili çıkmıştı gerçi. “Organizmalardan mı bahsettiniz? O halde Bay Evan Hunter’ın pis yaratıklar teorisine katılıyor musunuz?”

Şimdi şaşırma sırası bendeydi.

“Hmm… Tam olarak değil, hayır,” dedim ve konuyu değiştirdim.

Olabildiğince hoş bir akşam geçirdik. Jamie ve Lord John, ben çorapları tamir ederken avcılık ve balıkçılık üzerine bilgilerini yarıştırdılar, kırsal bölgelerin bereketinden dem vurdular.

Willie ve Ian satranç oynadılar; Ian kazandı ve galibiyetinin keyfini layıkıyla çıkardı. Lord hazretleri ise geniş geniş esnedi; tam o sırada bakışları babasının tehditkâr bakışlarına takıldı ve geç de olsa eliyle ağzını kapamayı başardı. Tıka basa yemiş olmanın verdiği rehavet içinde uykulu, ama son derece memnun bir şekilde gülümsedi. O ve Ian, akşam yemeğinden sonra bir kuşüzümlü keki yarı yarıya midelerine indirmişlerdi.

Jamie bu uykulu bakışları yakaladı ve Ian’a kaş göz etti. Ian da mesajı alıp nazik bir şekilde lord hazretlerini ahıra götürdü; ikisi Ian’ın ot şiltesini paylaşacaklardı. İkisi tamam, geriye kaldı üç, diye aklımdan geçirdim. Bir yandan da gözlerimi yataktan tarafa dikmemeye çalışıyordum.

Hassas yatma problemi, benim odama çekilme bahanesiyle kalkmamla çözülmüş oldu. Bu sırada Jamie ve Lord John satranç tahtasını almış ve ateş başında brendinin sonunu içerek sessiz bir maça dalmışlardı.

Lord John benden çok daha iyi bir satranç oyuncusuydu. Küçük bir hesap yaptım ve maçın bir saat kadar sürebileceğine kanaat getirdim. Jamie genelde beni 20 dakika gibi bir süre içinde yenerdi. Oyun hayli sessiz geçiyor, sessizlik küçük sohbet açma çabalarıyla bölünüyordu.

En sonunda Lord John bir hamle yaptı, geriye yaslanıp gerindi. Sanki bir şeyleri sonlandırıyormuş gibi bir havası vardı.

“Anladığım kadarıyla dağdaki bu sığınağında politik karmaşadan uzak durabiliyorsun,” dedi rahat bir tavırla. Düşünceli bir şekilde satranç tahtasına bakmaya devam etti. “Sana gıpta ediyorum Jamie. Bunca manasız mücadeleden uzakta olmak ve kırsaldaki tüccar ve eşrafla cebelleşmek…

Hayatının zorlukları varsa da eminim mücadelenin anlamlı ve kahramanca olduğunu bilmek seni avutuyordur.”

Jamie burnunu çekti.

“Ah, evet. Emin ol çok kahramanca. Mesela şu anda en büyük mücadelemi, kilerimi istila etmiş bir domuza karşı veriyorum.” Bir kaşını kaldırmış, kafasıyla kilerin kapısını işaret ediyordu. “Bu hamleyi yapmak istediğine emin misin?”

Grey gözlerini kısarak Jamie’ye baktı, sonra gözlerini indirdi ve dudaklarını büzerek satranç tahtasını incelemeye başladı.

“Evet, eminim,” dedi kesin bir tavırla.

“Tanrım,” dedi Jamie ve yüzünde bir gülümsemeyle uzanıp şahını devirdi.

Grey güldü, brendi şişesine uzandı. Bardağına boşaltmaya çalışıp da brendinin bittiğini fark edince, “Hayda!” diyiverdi. Jamie güldü, kalktı ve dolaba doğru gitti.

“Bundan dene,” dedi ve bardağa boşalan içkinin sesini duydum.

Grey hemen bardağı tepesine dikti, derin bir nefes aldı ve aksırarak patladı. Ağzındaki içkiyi masaya püskürttü.

“Bu şarap değil John,” dedi Jamie onu izlerken. “Onu içmen gerekiyor, anladın mı? Burnunla çekmeyeceksin yani.”

“Fark ettim. Yüce İsa, bu da ne?” Grey tekrar burnunu çekti. Dikkatli bir şekilde bir deneme yudumu daha aldı. Yine nefesi kesilir gibi oldu ama bu sefer yudumu yutmayı başardı.

“Yüce İsa,” dedi yeniden. Sesi çok çatallı çıktı. Öksürdü, boğazını temizledi ve sanki içinde patlayıcı bir madde varmış gibi bardağı dikkatli bir şekilde masaya koydu.

“Dur söyleme hemen,” dedi. “Tahmin edeyim. İskoç viskisi olmak üzere şişelenmiş, değil mi?”

“On yıl gibi bir süre içinde olabilir,” dedi Jamie kendine küçük bir bardağa doldururken. Küçük bir yudum aldı, ağzının içinde dolaştırdı ve yuttu. Başını hızla iki yana sallayıp “Şu anda sadece alkol, ona başka bir şey diyemem.”

“Evet öyle,” diye onayladı Grey ve bir küçük yudum daha aldı. “Bunu nereden buldun?”

Jamie, usta bir viski üreticisinin alçakgönüllü edasıyla, “Ben yaptım,” dedi. “Elimde bundan on iki varil var.”

Grey’in bakışları birden değişti. “Bununla botlarını temizlemeyeceğini düşündüğümden izninle soruyorum: Bu on iki varille ne yapmayı düşünüyorsun kuzum?”

Jamie gülmeye başladı. “Satacağım,” dedi. “Satabildiğim ilk fırsatta satacağım. Bu ücra köşede olmamız sayesinde gümrük vergisi ve içki üretim lisansı gibi küçük politik dertlerden muafım,” diye alaycı bir şekilde ekledi.

Lord John’dan hırıltılar geldi. İçkisinden bir yudum daha aldı ve bardağı tekrar masasına bıraktı. “Gümrükten kaçabileceğin doğru. En yakın gümrük ofisi Cross Creek’te. Ama yine de çok da güvenli bir şekilde satabileceğini düşünmüyorum. Sorabilir miyim, bu fevkalade karışımı kime satmayı düşünüyorsun? Kanunsuzlara değil umarım?”

Jamie omzunu silkti. “Çok küçük miktarlarda. Bir seferde bir ya da iki matara; hediye olarak ya da takas etmek için. Bir adamı sarhoş edecek kadarını değil anlayacağın.”

“Çok akıllıca. Anlatılanları duymuşsundur herhalde. Fransızlar ile savaşırken Michilimackinac kıyımından kurtulan bir adamla konuşmuştum. Bu kıyımın nedeni, en azından nedenlerinden biri, kaledeki yerlilerin eline geçen büyük miktarda alkolmüş.”

“O hikâyeyi ben de duydum,” dedi Jamie ruhsuz bir şekilde. “Ama bizim yakınlardaki Kızılderililer ile aramız iyi. Ayrıca sayıca çok da fazla değiller. Ve söylediğim gibi, son derece dikkatliyim.”

“Hmm.” İçkisinden bir yudum daha aldı ve yüzünü ekşitti. “Bence bir tanesini zehirlemek, bir grubu sarhoş etmekten daha tehlikeli.” Bardağı masaya koydu ve konuyu değiştirdi.

“Wilmington’da kendilerine Düzenleyiciler diyen bir grup asi hakkında konuşuluyordu. Bu adamlar taşrayı terörize ediyor, ayaklanma çıkararak bölünmeye neden oluyorlarmış. Buralarda böyle bir vakaya rastladın mı hiç?”

Jamie burnunu çekti. “Neyi terörize ediyorlarmış? Sincapları mı? Bir taşra var John, bir de vahşi doğa. Buradaki seyahatinde insan yerleşiminin ne kadar az olduğunu kesin olarak fark edeceksin.”

“Bunu fark ettim zaten,” diye onayladı Lord John. “Ayrıca senin burada olmanla ilgili söylentiler de kulağıma çalındı. Bu kanunsuzluğun gelişiminde bastırıcı bir etkin olduğu yönünde…”

Jamie gülmeye başladı. “Benim buradaki kanunsuzluğun önüne geçmem için biraz daha zaman geçmesi gerekiyor sanırım. Gerçi nehir kenarındaki değirmende, genç bir kadını taciz eden yaşlı bir Alman çiftçiyi yere serecek

kadar ileri gittim. Kadının malı az tarttığına inanıyordu, ama bu doğru değildi. Onu bir türlü inandıramadım. Ancak inan bana bu, bugüne kadar kamu düzenini sağlamak için dâhil olduğum tek olaydı.”

Grey güldü ve satranç tahtasına serilmiş şahı kaldırdı. “Bunu duyduğuma sevindim. Bir oyunla onurunu kurtarmak istemez misin? En azından aynı numaranın bir daha tutmayacağına eminim.”

Yattığım yerde duvara doğru döndüm ve uykusuz gözlerle ahşap duvara gözlerimi diktim. Şöminenin, baltanın üzerindeki kanat şeklindeki nişana yansıyan ışığı, her bir tomruk boyunca ilerliyor, kumsaldaki kum dalgacıklarını anımsatıyordu.

Arkanda süren sohbeti duymazdan gelmeye, onun yerine Jamie’nin ağaçların kabuğunu soyuşunu, kütükleri bir araya getirişini, yarı açık barakanın içinde onun kolları arasında uyuyuşumu, evin etrafımda yükselerek beni güven ve sıcaklığıyla sarmasının verdiği hissi, onun kollarının verdiği kalıcı bütünleşme hissini hatırlamaya çalıştım. Bu görüntüler beni her zaman yatıştırıyor, dağın tepesinde Jamie’nin benim için inşa ettiği bu evde tek başıma olsam bile kendimi güvende hissetmeme neden oluyordu. Ama bugün beni sakinleştirmeyi başaramıyordu.

Öylece yattım ve beni rahatsız edenin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ya da ne olduğunu değil de neden böyle olduğumu… Şimdi biliyorum, itiraf ediyorum ki hissettiğim kıskançlıktı.

Çok kıskanmıştım, bir süredir hissetmediğim bir histi bu ve şimdi beni dehşete düşürüyordu. Sırtüstü döndüm ve gözlerimi kapadım; uzaktan gelen sohbet seslerini duymamaya çalıştım.

Lord John benim için nezaket timsaliydi. Hatta bundan daha fazlasıydı; zeki, düşünceli ve doğrusu baştan aşağı çekiciydi. Ve onu Jamie ile zeki, düşünceli ve çekici bir şekilde sohbet ederken dinlemek, midemin düğümlenmesine ve örtünün altındaki yumruklarımı sıkmama neden oluyordu.

Sen bir aptalsın, dedim kendime. Sana neler oluyor? Gözlerimi kapatıp burnumdan derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Bunun bir nedeni de Willie idi doğal olarak. Jamie çok dikkatliydi ama birkaç kez çocuğa yönelttiği tedbirsiz bakışlarını yakalamıştım. Vücuduna utangaçca bir neşe yayılmış, gurur ve mahcubiyet birbirine karışmıştı. Ve bunu görmek beni kalpten yaralamıştı.

İlk çocuğu Brianna’ya hiçbir zaman böyle bakamayacaktı. Hatta onu hiçbir

zaman göremeyecekti. Üstelik bu onun hatası bile değildi. Bu çok büyük bir haksızlıktı. Aynı zamanda oğluna bakarken hissettiği bu mutluluğa da pek kızamazdım. Kızmadım da zaten, kendime hatırlattım. Oğlanın, kızkardeşinin yansıması olan cesur ve yakışıklı yüzüne bakıp da özlem dolu bir sızı hisseden sadece bendim, bu benim problemimdi. Ne Jamie'nin, ne Willie'nin ne de çocuğu buraya getiren John Grey'in bu problemle uzaktan yakından alakası yoktu.

Ne için? Ortaya çıktıkları anda yaşadığım şoktan kurtulduğumdan beri bunu düşünüyordum; hâlâ da aklımda bu soru vardı. Bu adam neyin peşindeydi?

Virginia'daki gayrimenkulle ilgili hikâye doğru olabilirdi ya da sadece bahanesiydi. Doğru bile olsa, oradan Fraser Tepesi'ne gelmek için yolu bir hayli uzatmıştı. Çocuğu buraya getirmek için bu kadar zahmete neden kalkışmıştı ki? Bu kadar riski neden göze almıştı: Görünen o ki Willie, Ian'ın bile fark ettiği benzerlikten bihaberdi ama ya olmasaydı? Grey için Jamie'nin sorumluluğunun kendisinde olduğunu herkese hatırlatmak bu kadar önemli olabilir miydi?

Diğer tarafıma döndüm, gözümü hafifçe araladım ve biri kızıl diğeri açık kumral iki kafayı masaya eğilmiş satranç oynarken izledim. Grey atını oynadı ve geriye yaslandı; yaptığı hamlenin sonuçlarını hafifçe gülümseyerek düşünürken bir yandan da ensesini ovdu. Çok hoş bir adamdı. Zayıf ama yapılıydı; güçlü, biçimli yüzü ve pek çok kadının kıskanabileceği kadar güzel, duyarlı dudakları vardı.

Grey, hissettiklerini saklamakta Jamie'den bile daha başarılıydı. Yüzünde şu ana kadar suçlayıcı bir ifade bile yakalamamıştım. Gerçi bir kez Jamaika'da görmüştüm ve o zaman Jamie'ye karşı hissettiklerine dair hiç şüphem kalmamıştı.

Diğer taraftan Jamie'nin o açıdan hissettiklerine dair de en ufak bir şüphem yoktu. Karnımdaki düğüm biraz çözülür gibi oldu ve daha derin bir nefes aldım. O tahtanın başında ne kadar geç saate kadar otururlarsa otursunlar, ne kadar içip konuşurlarsa konuşsunlar, Jamie'nin gelip yatacağı yatak benimki olacaktı.

Yumruklarımı açtım ve avuçlarımı gizlice bacaklarıma sürterken, tam o anda Lord John'dan neden bu kadar rahatsız olduğumu anladım.

Tırnaklarım avuçlarımda küçük hilaller bırakmıştı; bir dizi zonklayan ay figürü… Yıllarca her yemekli partiden, Frank'in "ofiste mesaiye kaldığı" her geceden sonra avcumun içinde oluşan bu hilallerden yüzlercesini ovmuştum. Yıllar boyunca iki kişilik yatağın bir tarafında, karanlıkta uyur uyanık bir

vaziyette tek başıma uzanmış, tırnaklarımı avuçlarıma geçirmiş bir şekilde onun eve dönmesini beklemiştim.

Dönmüştü de. Hakkını yememek lazım, her zaman gündoğmadan eve dönerdi. Bazen onu serzenişte bulunurcasına soğuk bir sırt karşılardı. Bazen de konuşmadan inkar etmesi için baskı yapan, vücuduyla masumiyetini kanıtlamasını bekleyen, talep ederek ona meydan okuyan bir kadın vücudu. Savaşarak sınayan… Çoğu zaman Frank bu meydan okuyuşa kafa tutardı. İşe yaramazdı.

Günışığında bu konuları ikimiz de açmazdık. Ben yapamazdım; buna hakkım yoktu. Frank de konuşmazdı; intikam almalıydı.

Bazen iki bölüm arasında aylar, hatta yıllar geçerdi ve biz beraber huzur içinde yaşamımızı sürdürürdük. Ama sonra yine olurdu; karşıdan ses gelmeyen telefonlar, bahanesi bol, çok özür dilenmiş yok olmalar, gece geç gelmeler… Hiçbir zaman başka bir kadının parfümünün kokusuna ya da yakada ruj izi gibi aleni ipuçlarına rastlamazdım. Her zaman çok dikkatliydi. Ama her zaman başka bir kadının hayaletini aramızda hissettim, artık her kimse. Yüzü olmayan, ayırt edilmesi olanaksız bir kadın…

Kim olduğunun bir önemi olmadığını hep biliyordum; birden fazlaydılar. Önemli olan o kadının ben olmayışımdı. Ben de uykusuz gecelerde yumruklarımı sıkar, günahlarımdan arınmak için tırnaklarımla kendime izler bırakırdım; tıpkı İsa'nın avucundaki çivi izleri gibi…

Ateş başındaki sohbetin sesleri giderek azaldı; tek duyduğum küçük satranç taşlarının tahtada bıraktığı sesti.

Lord John aniden, "Hayatından memnun musun?" diye sordu.

Jamie bir an sustu. "Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahibim," dedi kısık bir sesle. "Bir yuva, onurlu bir iş. Yanı başımda karım. Oğlumun güvende ve iyi bakıldığını bilmek." Bakışlarını kaldırdı ve Grey'e baktı. "Ve iyi bir dost." Uzandı, Lord John'un elini sıktı ve geri bıraktı. "Başka bir şey istemem."

Kararlılıkla gözlerimi kapadım ve koyunları saymaya başladım.

Yatağımın yanına çömelen Ian tarafından gün doğmadan uyandırıldım.

"Yengecim," dedi yumuşak bir sesle, bir eliyle de omzumu dürtüyordu. "Hemen gelsen iyi olur. Ambardaki adamın durumu fena."

Yataktan fırladım, pelerinime sarınıp henüz afyonum patlamadan yalınayak Ian'ın peşine düştüm. Durumu değerlendirmem için çok yetenekli bir doktor olmama gerek yoktu, üç metre mesafeden ciğerlerinden gelen hırıltılı sesi

duyabiliyordum.

Kont kapının eşiğinde duruyordu, beti benzi atmış ince yüzü soluk ışıkta korkuyla dolu görünüyordu.

“Git buradan,” dedim ona sertçe. “Onun yakınında olmaman lazım, senin de Ian. İkiniz de hemen eve gidin, bana kazandan sıcak su, çantamı ve temiz bez getirin.”

Willie hemen harekete geçti, bu ürkütücü seslerden uzaklaşmaya dünden razıydı. Ian gitmekte tereddüt etti, yüzü endişeli görünüyordu. “Ona yardım edebileceğini sanmıyorum yenge,” dedi yavaşça. Gözlerini benimkilere dikmişti, bir yetişkinin anlayışlı ifadesini takınmıştı.

Ona aynı olgunlukla cevap verdim. “Büyük bir ihtimalle. Ama hiçbir şey yapmadan duramam.”

Derin bir nefes aldı ve başıyla onayladı. “Tamam. Ama bence…” Bir an tereddüt etti ama ben onu teşvik edercesine başımı sallayınca devam etti: “Bence ona ilaçlarla işkence etmemelisin. Ölmeye hazır yenge, gece bir baykuş sesi duyduk. O da duymuş olmalı. Onlara göre bu ölümün işaretidir.”

Kapının dışından içerdeki karanlığa baktım, dudaklarımı ısırdım. Nefes alışı iyice derindendi; hırıltıyla soluyor iki nefes arasında uzun duraksamalar oluyordu. Tekrar Ian’a baktım.

“Biri ölürken Kızılderililer ne yapar? Biliyor musun?”

“Şarkı söylerler,” dedi çabucak. “Şaman yüzünü boyar ve ölüm yatağındakinin ruhu güvende olsun diye şarkı söyler. Ruhunu iblislerin ele geçirmesini önler.”

Tereddüt ettim, savaşma içgüdümle bu yapacağımın beyhude olacağına dair kanaatim arasında kalmıştım. Bu adamı huzur içinde ölmekten mahrum burakmaya hakkım var mıydı? Daha da kötüsü, benim müdahalem yüzünden ruhunun kayıplara karışacağını düşünüp korku içinde ölmesine neden olmaya hakkım var mıydı?

Ian’ın bir karar almamı beklemeye niyeti yoktu. Eğildi ve yerden bir parça toprak aldı. Üzerine tükürüp çamur haline getirdi. Bir yorum yapmama fırsat bırakmadan işaret parmağını çamura batırıp alnımdan burnuma doğru bir çizgi çizdi.

“Ian!”

Kaşlarını çatmış tam konsantre “Şişşt,” dedi. “Sanırım böyle olmalı.” İki elmacık kemiği arasına iki çizgi daha çizdi. Alt çene kemiğime de kabaca bir

zikzak çizdi. “Bu olması gerekene bayağı benzedi. Hatırladığım kadarıyla tabii. Sadece bir kere gördüm, o da uzaktan.”

“Ian, bu pek…”

“Şişşt,” diyerek beni terar susturdu ve itirazımı bastırmak için koluyla kolumu tuttu. “Git ona yenge. Senden korkmayacaktır. Zaten sana alışmamış mıydı?”

Burnumun ucundaki çamuru sildim, kendimi budala gibi hissediyordum. Ama tartışmak için vakit yoktu. Ian beni hafifçe itti, kapıya döndüm. Ambarın karanlığına adım attım, eğildim ve adamın kolunu tuttum. Teni sıcak ve kuruydu, elleri eskimiş deri gibi pörsümüştü.

“Ian, onunla konuşabilir misin? İsmini söyle, ona her şeyin yolunda olduğunu söyle.”

“Adını söylememelisin yenge, bu iblisleri çağırır.”

Ian boğazını temizledi ve genizden çıkardığı seslerle birkaç kelime söyledi. Adamın elimin içindeki eli bir anda hafifçe kıpırdadı. Gözlerim artık karanlığa alışmıştı. Adamın yüzünü ve yüzümdeki çamur izlerini görünce nasıl şaşırdığını görebiliyordum.

“Şarkı söyle yenge,” diye yavaşça üsteledi Ian.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu. Çaresiz bir şekilde bir ilahi söylemeye başladım.

Birkaç saniye içinde sesimin titremesi durdu. Çıplak topuklarımı yere koymuş, bir elimde hasta adamın eli, yavaşça ilahiyi söylemeye devam ettim. Kalkık kaşları indi, bana öyle geldi ki çukura kaçmış gözlerine sakin bir ifade geldi.

Pek çok ölüm görmüştüm. Kaza geçirip ölenlerden savaş yarasıyla ebediyete göçenlere, hastalığa yenik düşenlerden doğal nedenlerle bu hayata veda edenlere, pek çok kişinin ölümle tanıştığı ana tanık olmuştum. Kimi felsefi açıdan olayı kabul etmiş kimi de henüz hazır hissetmediği için ayak diremişti. Ama birinin hiç bu kadar sessizce öldüğünü görmemiştim.

Sadece bekliyordu; gözlerini benimkine dikmiş, şarkının sonuna gelmemi bekliyordu. Sonra yüzünü kapıya çevirdi ve doğan güneşin ışığı yavaş yavaş üzerine gelirken ruhu vücudunu terk etti. Ne bir kası oynadı ne de belirgin bir son nefes verdi.

Sessizce oturdum ve pörsümüş elini tuttum. Kendi nefesimi de tuttuğumu fark edene kadar da hiç hareket etmedim.

Hava garip bir şekilde durağandı, sanki zaman bir anlığına durmuş gibiydi. Tabii ki durdu, diye düşündüm ve derin bir nefes aldım. Zaman onun için sonsuza kadar durmuştu.

“Onun için ne yapabiliriz?”

Konuğumuz için yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı. Asıl soru fani dünyada bıraktığı vücuduyla ne yapacağımızdı.

Lord John’u bir kenara çekmiş ve uyarmıştım; o da Willie’yi yukarıdaki tepeye çilek toplamaya götürmüştü. Kızılderili adamın ölümünde en ufak bir dehşet hissi bile olmamasına rağmen Willie’nin bunu görmemiş olmasını isterdim. Henüz birkaç ay önce annesinin ölümüne tanık olmuş bir çocuğun görmemesi gereken bir manzaraydı. Lord John da üzgün görünüyordu, biraz günışığı ve temiz hava ikisine de iyi gelebilirdi.

Jamie kaşlarını çattı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. Henüz tıraş olmamıştı ve sakallarından hışırtılı bir ses çıktı.

“Onu toprağa münasip bir şekilde vermeliyiz, değil mi?”

“Eh, onu böyle ambarda bırakamayacağımıza göre… Ama kendi kabilesi burada gömülmesini ister mi? Ölülerine ne yaptıklarını biliyor musun Ian?”

Ian hâlâ biraz solgundu ama şaşırtıcı bir şekilde hayli sakin görünüyordu. Başını iki yana salladı ve sütünden bir yudum daha içti.

“Pek bilmiyorum yenge. Ama bir adamın öldüğünü görmüştüm, anlattım ya sana. Onu geyik postuna sardılar ve şarkılar söyleyerek köyde dolaştırdılar. Sonra cesedi alıp ormana götürdüler. Orada onu bir platformun üzerine yatırıp kurumaya bıraktılar.”

Jamie çiftliğin etrafındaki ağaçların arasına yerleştirilmiş bir mumya fikrinden pek etkilenmiş görünmüyordu. “Belki de en iyisi vücudu düzgün bir şekilde sarıp köyüne götürmek. Orada kendi insanları ne yapmaları gerekiyorsa yapabilirler.”

“Hayır, bunu yapamazsın.” Kuzineden üzerinde pişmiş çöreklerin olduğu tepsiyi çıkardım. Elime ince bir çalı parçası alıp dolgun kahverengi çöreklerden birine batırdım. Çubuk tertemiz çıktı, ben de tepsiyi masaya koydum. Sonra kendim de sandalyeye çöktüm. Kaşlarımı çatık bir şekilde gözlerimi balın bulunduğu çömleğe diktim. Bal artık iyice tepeye çıkmış sabah güneşiyle altın gibi parıldıyordu.

“Sorun şu: Adamın vücudu hastalığı hâlâ yayabilir. Ona dokunmadın değil mi Ian?” Ian son derece aklı başında bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Hayır yenge. Burada hastalandığından beri hiç ona dokunmadım, ama daha öncesini hatırlamıyorum. Av sırasında beraberdik.”

“Hey, sen! Sen kızamık geçirdin, değil mi?” Soruyu Jamie’ye sormuştum. Ellerimle saçımı karıştırdım. Neyse ki başını evet anlamında salladı.

“Evet. Beş yaşlarında falanken. Ve sen diyorsun ki bir kişi aynı hastalığa ikinci kez yakalanmaz. O halde ona dokunmak bana zarar vermez, değil mi?”

“Hayır, ne sana ne de bana zarar verir; ben de kızamık geçirmiştim. Ama yine de onu köye götüremeyiz. Kızamık virüsünün ya da onun gibi bir mikrobun ölü bir vücutta ya da kıyafetlerde ne kadar uzun yaşayabileceğini bilmiyorum. O insanlara ölüye dokunmamaları ya da yakınına gitmemeleri gerektiğini nasıl anlatırız ki? Ve o kadar insanın hastalanması riskini göze alamayız.”

“Beni asıl rahatsız eden şey başka,” diye aniden söze girdi Ian. “Bu adam Anna Ooka’dan değildi. Onun köyü daha kuzeydeydi. Eğer onu buraya gömersek ve bu duyulursa onu bir şekilde öldürüp gizlemek için buraya gömdüğümüzü düşünebilirler.”

Bu daha önce aklıma gelmemiş ama hayli kötü bir olasılıktı. Biri sanki soğuk elini enseme koymuş gibi ürperdim.

“Öyle düşüneceklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

Ian omzunu silkti, sıcak çöreklerden birini kesti ve içine bir parça kalbine bal akıttı.

“Nacognaweto’lu yerliler bize güveniyor ama Myers’in dediğine göre daha bize hâlâ güvenmeyen pek çok kabile varmış. Şüphelenmek için haklı nedenleri var, değil mi?”

Tuscarora’nın büyük bir kısmının yaklaşık 50 yıl önce Kuzey Carolina’lılarla girilen korkunç savaş sırasında mahvolduğu düşünülürse, güvenmemekte haklı oldukları kesindi. Ama bu durum, şu anki sorunumuzu halletmeye yetmiyordu.

Jamie çöreğin son lokmasını da midesine indirdi ve arkasına yaslandı.

“Peki o halde. Bence en iyisi adamı kefen gibi bir şeylere saralım ve onu evin yukarısındaki mağaraya koyalım. Mağaranın girişine kazıklar yerleştiririm ki vahşi hayvanlar cesede ulaşamasın. Sonra Ian ya da ben Anna Ooka’ya gider ve Nacognaweto’ya durumu açıklarız. Belki bizimle birlikte bir adamını yollar ve o kişi de adama kötülük yapmadığımızı gelip kontrol eder. Onu inandırdıktan sonra adamı gömeriz.”

Daha cevap vermemiştim ki dışarıdan ayak sesleri duydum. Hava ve ışık girsin diye kapıyı aralık bırakmıştım. Kapıya döndüğümde Willie'nin kapıdan bakan yüzünü gördüm, solgun ve perişandı.

"Bayan Fraser! Lütfen benimle gelir misiniz? Babam hastalandı."

***

"Kızılderili adamdan mı kapmış?" Jamie kaşlarını çatmış Lord John'a bakıyordu. Lord John'un üzerindekileri çıkartmış, onu yatağa yatırmıştık. Yüzü bir kızarıyor bir sararıyordu.

"Hayır, olamaz. Hastalığın kuluçka dönemi bir ya da iki hafta. Neredeydiniz- " Ben Willie'ye döndüm, sonra omuzumu silkip vazgeçtim. Bir süredir seyahat ediyorlardı. Grey'in vürüsü nerede, ne zaman aldığını bilebilmemin yolu yoktu. Seyahattekiler genellikle yatak örtülerinin nadiren değiştirildiği hanlarda yatmak zorunda kalırdı. Gece bir yatağa yatıp sabah kızamık ya da hepatit virüsüyle uyanmak çok da zor değildi.

"Cross Creek'te salgın hastalık olduğunu siz söylemiştiniz." Bir elimi Grey'in alnına koydum. Dokunarak vücut ateşinin kaç derece olduğunu anlamakta ustalaşmış biri olarak ateşinin 39,5 civarında olduğunu tahmin ettim.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Kızamık mı oldum? Willie'yi benden uzakta tutmalısınız."

"Ian, Willie'yi dışarıya götürür müsün lütfen?" Bir kumaş parçasını mürver çiçeği suyuna batırıp sıktım, sonra da Grey'in yüzü ve ensesini sildim. Yüzünde henüz kızamık lekeleri belirmemişti ama ağzını açmasını söylediğimde dilindeki küçük beyaz lekeleri gördüm.

"Evet, kızamık olmuşsun," dedim. "Ne kadar zamandır kendini kötü hissediyosun?"

"Dün gece yatmaya gittiğimde biraz sersemlemiş gibi hissediyordum," dedi ve öksürmeye başladı. "Gece bir ara kötü bir baş ağrısıyla uyandım ama buna Jamie'nin sözde viskisinin neden olduğunu sandım." Jamie'ye hafifçe gülümsedi. "Sonra bu sabah…" Hapşırdı. Hemen ona temiz bir mendil uzattım.

"Tamam, sakin ol. Biraz dinlenmeye çalış. Biraz gökçeağaç kabuğu çayı hazırladım; baş ağrısına iyi gelir." Ayağa kalktım ve bir kaşımı kaldırarak Jamie'ye baktım. Mesajı aldı ve beni dışarı kadar takip etti.

“Willie’nin onun yakınına gelmesine izin veremeyiz,” dedim duyulmamak için son derece kısık bir sesle. Willie ve Ian ağılın ordaydılar, atların yemliklerine saman koyuyorlardı. “Ian’ın da öyle. Hastalığı çok bulaşıcı.”

Jamie kaşlarını çattı.

“Peki. Ama kuluçka evresiyle ilgili söylediklerin- ”

“Evet. Ian yaşlı adamdan hastalığı kapmış olabilir, Willie de Lord John ile aynı kaynaktan virüse maruz kalmış olabilir. İkisinde de virüs olabilir ama henüz hastalık belirtisi göstermediler.” Dönüp gençlere baktım. Her ikisi de besledikleri atlar kadar sağlıklı görünüyordu.

“Düşünüyorum da,” diye söze başladım ve biraz çapraşık planımı oluştururken tereddüt ettim, “belki de sen oğlanları alıp bu gece doğada kamp yapsan daha iyi olur. Otları koyduğumuz küçük barakada ya da koruda uyuyabilirsiniz. Bir-iki gün beklersiniz. Eğer Willie de Lord John ile aynı kişiden virüsü kapmışsa bir-iki güne hastalığın belirtileri ortaya çıkacaktır. Eğer hastalanmazsa henüz virüsü kapmamış demektir. O zaman sen ve Willie, Anna Ooka’ya gidip Nacognaweto’ya ölen yerliden bahsedersiniz. Bu sayede Willie’yi tehlikeden uzak tutmuş oluruz.”

“Ve Ian da burada kalıp sana yardım eder, öyle mi?” Kaşlarını çattı, durumu değerlendirdi ve başıyla onayladı. “Tamam, sanırım bu plan işe yarar.”

Dönüp Willie’ye baktı. İstediğinde ne kadar duygusuz davranabileceğini biliyordum ama onu o kadar iyi tanıyordum ki bir an yüzüne yansıyan duyguyu fark edebildim.

Yüzünde endişe vardı. John Grey için, belki de ben ve Ian için endişeleniyordu. Ama bunların ötesinde farklı bir duygu daha vardı gözlerinde: Korkuyla karışık merak. Bunun, çocukla baş başa geçirecekleri birkaç günün korkusu olduğunu düşündüm.

“Eğer henüz fark etmediyse fark etmeyecektir,” dedim yavaşça ve elimi koluna koydum.

“Doğru,” diye mırıldandı ve çocuğa sırtını döndü. “Sanırım bu açıdan güvenli.”

“Hem derler ki her işte bir hayır vardır. Onunla konuşmak için bol bol vaktin olacak ve onunla bu kadar konuşmanı hiç garipsemeyecek.” Durdum. “Ama gitmeden önce yapman gereken bir şey var.”

Elini elimin üzerine koydu ve gülümsedi. “Nedir?”

“Lütfen o domuzu kilerden çıkar.”

27
Amerika’da Alabalık Avı

Uğursuz bir seyahatti. Bir kere yağmur yağıyordu ve Jamie, Claire’i bırakıp gitmekten, özellikle de böylesine zor durumda yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Üçüncü bir neden daha vardı: John için çok endişeleniyordu. Yola çıkarken adam hiç iyi görünmemişti ona. Bilinci gidip geliyordu ve balina gibi hırıltılar çıkarıyordu.

Ve bir de dördüncü neden: Ellesmere Kontu az önce çenesine bir yumruk indirmişti. Jamie genç delikanlıyı ensesinden yakalayıp sarsmak zorunda kalmıştı.

“Şimdi, dinle,” dedi bırakırken. Çocuk dengesini kaybedip yere oturdu. Ağılın yanındaki çamurun içindeki çocuğa sert sert baktı. Son yirmi dört saattir aynı konuda tartışıp duruyorlardı ve bu kadarı fazlaydı artık.

“Ne dediğini anlıyorum. Ben de diyorum ki benimle geleceksin. Neden olduğunu söyledim, uzatma artık.”

Çocuk öfke dolu gözlerini yere indirdi. Kolayca yola gelen bir çocuk değildi ama Jamie bunun kont olmasından ileri geldiğini düşündü.

“Hiçbir yere gitmiyorum!” diye tekrarladı çocuk. “Beni zorlayamazsın!” Ayağa kalktı. Dişlerini sıkarak gerisin geri kulübeye doğru yürümeye başladı.

Jamie kolunu uzattı, çocuğu yakasından yakaladı ve geri çekti. Çocuğun tekme atmaya yeltendiğini görünce de yumruğunu sıkıp karın boşluğuna güzel bir yumruk indirdi. William’ın gözleri yuvalarından fırladı ve karnını tutarak iki büklüm oldu.

“Tekme atma,” dedi Jamie sakin bir tavırla. “Bu çok kaba bir davranış. Ayrıca kimse beni zorlayamaz da deme, çünkü ben seni zorlayabilirim.”

Kontun yüzü kıpkırmızıydı. Ağzını bir balık gibi birkaç kez kapatıp açtı. Şapkası düşmüştü. Yağmurda ıslanan saçları alnına yapışmıştı.

“Üvey babanla kalmak istemen çok vefalı bir davranış,” diye konuşmaya devam etti Jamie. Bir yandan da yüzüne gelen yağmur damlalarını sildi. “Ama ona yardım edemezsin ve burada kalırsan da kendini tehlikeye atarsın. Bu nedenle de kalamazsın.” Jamie gözünün ucuyla kulübenin penceresinde bir hareket gördü. Kesin Claire neden hâlâ yola çıkmadıklarını merak ediyordu.

Jamie, kontu kolundan tutup kaldırdı ve eyerli atlardan birine götürdü.

“Atla,” dedi ve çocuğun kararsızca ayağını üzengiye koyuşunu, kendini eyere çekişini memnuniyetle izledi. Jamie çocuğun şapkasını taktı, kendisininkini de kafasına geçirdi ve atına atladı. Yine de yola çıkarken önlem olarak her iki atın dizginini tutmayı da ihmal etmedi.

“Siz efendim,” dedi soluk soluğa bir ses arkadan, “çok kabasınız!”

Jamie kızsa mı gülse mi bilemedi ve iki ruh halini de bastırdı. Omzundan geriye bir bakış attı ve William’ı yana kaymış eyerinden atlamak üzereyken yakaladı.

“Aklından bile geçirme,” dedi hemen toparlanıp düzgün bir şekilde oturan çocuğa. “Ayaklarını üzengilere bağlamak istemiyorum ama gerekirse yaparım.”

Çocuk gözlerini kısarak Jamie’ye baktı ve anında blöf yapmadığını anladı. Çenesini sinirden sıkmıştı ama omuzları yenilgiyi kabul etmişçesine biraz düştü.

Sabah boyunca neredeyse hiç konuşmadan yol aldılar. Yolculuklarında yağmur damlaları enselerinden içeri süzüldü ve omuzlarındaki pelerinler her damlayla biraz daha ağırlaştı. Willie yenilgiyi kabul etmiş olabilirdi ama yüzünü asmayı sürdürdü. Bir şeyler yemek için durduklarında bile somurtuyordu. Yine de itiraz etmeden suyu uzattı ve Jamie atlara su verirken yemekten artanları topladı.

Jamie’nin gözü Willie’nin üzerindeydi ama henüz çocukta kızamık olduğuna dair bir belirti görmemişti. Kontun kaşları çatıktı ama yüzünde kızarıklık falan yoktu. Burnu akıyordu ama göründüğü kadarıyla onun nedeni yağan yağmurdu.

“Daha ne kadar yolumuz var?” William’ın merakı inadından ağır bastığında, artık öğleden sonra olmuştu. Jamie, çocuğun kendi başına eve dönmeye cesaret edemeyeceğini düşündüğünden, bir süre önce dizginlerini ona bırakmıştı.

“Muhtemelen iki gün.” Tepe ve Anna Ooka arasındaki dağlık arazide at sırtında biraz daha hızlı yol alabilirlerdi. Atla seyahat etmek onlara bayağı konfor sağlıyordu; bir güğümleri, fazladan yiyecekleri ve bir çift oltaları vardı. Yanlarında ayrıca Kızılderililer’in canlarını sıkacak kötü haberlerin etkisini azaltmak amacıyla getirdiği, ev yapımı viski gibi bazı hediyeler de taşıyorlardı.

Acele etmelerini gerektiren bir durum yoktu, aksine ağırdan almaları

yerinde olurdu. Claire Jamie'ye, Willie'yi en az altı gün evden uzakta tutmasını sıkı sıkı tembihlemişti. Altı günde John'un hastalığı bulaşıcılığını yitirecekti. Bu süre sonunda John ya yola çıkacak kadar iyileşmiş ya da ölmüş olacaktı.

Claire Willie'ye, döndüğünde üvey babasını iyileşmiş bulacağını temin ederken kendinden son derece emin görünüyordu ama Jamie gözlerindeki endişeyi yakalamıştı. Bu ifade, karnında bir boşluk hissi oluşmasına neden olmuştu. Bu boşluk hissinin nedeni belki de oradan ayrılıyor olmasıydı; kimseye bir yardımı dokunmayacaktı. Hastalıklar her zaman kendini çaresiz hissedip korkmasına ve aynı zamanda sinirlenmesine neden olurdu.

"Bu Kızılderililer… Dostlar değil mi?" Willie'nin sesinde endişe vardı.

"Evet." Jamie, Willie'nin cevabının ardından ona, "Lordum," diye hitap etmesini beklediğini hissetti ve bunu yapmamış olduğu için memnun oldu. Atının başını kenara çekti ve onu yavaşlattı; Willie'nin yanına gelmesi için bir davetti bu. Willie bu mesajı alıp yanaşınca çocuğa gülümsedi.

"Onları bir yıldan uzun süredir tanıyoruz ve bu süre boyunca evlerinde konuk olduk. Anna Ooka'lılar İngiltere'de tanıştığım pek çok kişiden daha nazik ve misafirperverler."

"İngiltere'de yaşadın mı sen?" Çocuk ona şaşırarak baktı; Jamie yaptığı dikkatsizlik için kendine içinden küfretti. Ama neyse ki çocuk Kızılderililer'i James Fraser'ın kişisel tarihinden daha çok merak ediyordu. Bu soruya verdiği cevabın üzerine başka bir soru sormadı.

Jamie, oğlanın biraz önceki aksiliğini bir kenara bırakıp çevresiyle ilgilenmeye başlamasına sevinmişti. Bu ilgisini teşvik etmek için elinden geleni yaptı; ona Kızılderililerle ilgili hikâyeler anlattı, yol boyunca karşılarına çıkan hayvan izlerini gösterdi. Çocuğun kibarlık gösteriyor da olsa ilgiyle dinleyip buzları eritmesine sevindi.

Sohbetin kafasını meşgul etmesinden de şikâyetçi değildi; zihni sessiz bir yolculukla baş edemeyecek kadar meşguldü. Eğer en kötüsü olur da John ölürse Willie'ye ne olacaktı? Büyük ihtimalle İngiltere'ye, büyükannesinin yanına dönecekti ve Jamie de bir daha ondan haber falan alamayacaktı.

Claire'in dışında Willie'nin anne ve babasıyla ilgili gerçeği bilen tek kişi John'du. Willie'nin büyükannesinin de durumdan şüpheleniyor olma ihtimali vardı ama yaşlı kadın torununun ölen kontun meşru mirasçısı değil de II. James yanlısı bir vatan haininin piçi olduğunu hayatta kabul etmezdi.

Jamie, John Grey'in sağlığına kavuşması için Aziz Bride'a dua etti ve bu

sevimsiz düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Tüm kaygılarına rağmen yolculuktan keyif almaya başlamıştı. Yağmur iyice yavaşlamıştı, sadece çiseliyordu ve orman ıslaklığın da etkisiyle taze yaprak ve küf kokusuyla dolmuştu.

"Şu ağacın gövdesindeki izleri görüyor musun?" Çenesiyle iri bir ceviz ağacını işaret etti. Ağacın parça parça soyulmuş gövdesinde, yerden iki metre kadar yükseklikte uzun, birbirine paralel beyaz yarıklar vardı.

"Evet." Willie şapkasını çıkarıp üzerindeki suları silkti. Sonra öne eğilip ağaca daha yakından baktı. "Bunu bir hayvan mı yapmış?"

"Ayı," dedi Jamie. "Çok yeni bir iz. Bak, kesiklerden hâlâ özsuyu damlıyor."

"Yakınlarda mı?" Willie etrafına bakındı. Korkmuş görünmüyordu, daha çok merak içindeydi.

"Çok değil," dedi Jamie, "yoksa atlar bu yöne yürümeye devam etmezdi. Hey, ama o kadar da uzakta değil. Gözünü açık tut, belki dışkısını ya da ayak izini görebiliriz."

Eğer John ölürse William ile zaten zayıf olan bağları kopacaktı. Şu anki durumu ve bu durumun gerekli olduğunu uzun bir süre önce sorun çıkarmadan kabullenmişti. Ama eğer kızamık hem en yakın arkadaşını hem de oğluyla tek bağını elinden alırsa kendini kesinlikle çok yalnız ve terk edilmiş hissedecekti.

Yağmur durmuştu. Bir tepenin yanından dolanıp da vadiyle karşılaştıklarında William şaşkınlık ve hayretle küçük bir ses çıkardı. Oturduğu yerde yükseldi. Koyu yağmur bulutlarını ardına almış muhteşem bir gökkuşağı, uzaktaki bir dağın yamacından yükseliyor, aşağıdaki vadinin tabanına doğru iniyordu.

"Ah, bu muhteşem!" dedi Willie. Jamie'ye bakıp kocaman gülümsedi. Artık aralarındaki farklılıklar unutulmuştu: "Hayatınızda hiç böyle bir şey görmüş müydünüz efendim?"

"Hiç görmedim," dedi Jamie gülümseyerek. Birden doğada geçirecekleri bu birkaç günün Willie'yle geçireceği son günler olabileceğini idrak etti. Bir daha çocuğa vurmak zorunda kalmamayı diledi.

***

Jamie ormanda uyduğunda uykusu daha hafif olurdu. O yüzden sesi

duyduğu anda uyandı. Bir süre ne olduğunu anlayamadığı sesi yattığı yerden dinledi. Küçük bir tıkanma sesi gelince bunun ağlayan birinden çıktığını anladı.

Hemen dönüp çocuğa dokunmak istedi ama bu isteğini bastırdı. Belli ki çocuk duyulmamak için elinden geleni yapıyordu; utandırılmamayı hak ediyordu. Kıpırdamadan yattı, açık gökyüzüne baktı ve dinledi.

Korkudan olamazdı; William karanlık ormanlarda uyuyor olmaktan korktuğuna dair hiçbir belirti göstermemişti. Yakınlarda büyük bir hayvan olsaydı, o zaman da çocuk sessiz kalmazdı herhalde. Acaba çocuk hasta mıydı? Sesler hasta birinin çıkardığı seslere benzemiyordu, daha derinden geliyordu. Ama belki de çocuk acı çekiyordu ve bunu belli etmeyecek kadar gururluydu. Hasta olabileceği korkusuyla konuşmaya karar verdi. Eğer William kızamığa yakalanmışsa hiç zaman kaybetmemeleri gerekiyordu. Çocuğu alıp hemen Claire'in yanına götürmeliydi.

"Lordum?" dedi yumuşak bir sesle.

Hıçkırıklar bir anda kesildi. Jamie önce bir yutkunma sesi duydu, ardından da çocuğun elbisesinin koluyla yüzünü sildiği sırada çıkan kumaşın sesi geldi kulağına.

"Evet?" dedi kont. Övgüye değer bir çabayla sakin ve soğukkanlı bir sesle konuşmuştu.

"Hasta mısınız?" Jamie durumun hastalıkla ilgisi olmadığını anlamıştı ama bu, konuşmaya başlamak için iyi bir giriş sorusuydu. "Midenize kramp falan girmiş olabilir mi? Bazen kurutulmuş elma insanı mahveder."

Ateşin diğer tarafından derin bir iç çekiş sesi geldi, sonra çocuk burnunu çekerek akan burnunun konuşmasını engellemesini önlemeye çalıştı. Ateş iyice geçmiş sadece köz kalmıştı, yine de Jamie ateşin başında oturan bir insan figürü gördü.

"Ben… evet. Sanırım o dokundu… Yani öyle bir şeyler oldu."

Jamie de oturdu, pelerini sırtından yere kaydı.

"O kadar mühim bir şey değildir," dedi sakinleştirmeye çalışarak. "Bu tür mide rahatsızlıklarına birebir bir ilacım var. Bir saniye bekleyin lordum, su getireyim."

Ayağa kalktı ve çocuğa bakmamaya özen göstererek uzaklaştı. O küçük dereden güğümle su getirene kadar Willie burnunu temizlemiş, yüzünü iyice silmişti. Başını dizlerine dayamış yerde oturuyordu.

Geçerken çocuğun saçlarına dokunmaktan kendini alamadı. Çocuğun koyu renk saçları yumuşak, sıcak ve ter nedeniyle hafifçe nemliydi.

“Midede sıkıntı, öyle mi?” dedi memnun bir sesle. Çömelip güğümü ateşe koydu.

“Hı-hı.” Willie’nin sesi, bacaklarına sardığı battaniye nedeniyle boğuk çıktı.

“Hemen geçer,” dedi. Torbasına uzandı ve elini birçok küçük obje arasında gezdirdi; en sonunda Claire’in ona verdiği içinde kurutulmuş yapraklar ve çiçeklerden bir karışım olan küçük torbayı çıkardı. Claire’in buna ihtiyaçları olacağını nasıl bildiğini anlamadı. Ama Claire’in fiziksel ya da duygusal dertlere çare bulma konusundaki maharetini sorgulamayı uzun süre önce bırakmıştı.

Jamie bir an Claire’e karşı minnet duydu. Çocuğa nasıl baktığını görmüştü ve nasıl hissetmiş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Claire çocuğun hikâyesini yeni öğrenmemişti ama kocasının başka bir kadınla yatağı paylaştığının kanıtını kanlı canlı görmek bir kadın için zor olmalıydı. Bir an Claire’in John’a iğneler batırmaya bu kadar istekli olmasının nedeninin, adamın çocuğu burnunun dibine getirmesi olabileceğini düşündü.

Claire’in yaptığı gibi, “Su kaynasın, hemen olur,” diyerek çocuğa içinde kokulu otların olduğu ahşap kupayı uzattı.

Claire ona hiç kızmamıştı. En azından bu konuda hiç kızmamıştı; bir an aklına Claire’in Laoghaire’i öğrendiğinde nasıl tepesinin attığı geldi. Bir canavara dönüşmüştü. Ha, bir de Geneva Dunsany’yi öğrendiği zaman vardı… Bu sefer kızmamasının nedeni belki de çocuğun annesinin ölmüş olmasıydı.

Bunu idrak etmesinin ardından kalbine bıçak saplanmış gibi oldu. Çocuğun annesi ölmüştü. Üstelik sadece doğum sırasında hayatını kaybeden gerçek annesi değil, bugüne kadar anne diye bildiği kadın da ölmüştü. Şimdi de babası, ya da daha doğrusu babası bildiği adam hasta yatıyordu. Üstelikte birkaç gün önce çocuğun gözleri önünde ölen bir adamla aynı hastalıktan yatıyordu.

Hayır, çocuğun gecenin karanlığında ağlamasına neden olan korku değildi. Acıydı. Kendisi de çocukken annesini kaybetmiş biri olarak bunu en baştan bilmesi gerekiyordu.

Tepe’de kalmak istemesinin nedeni de inat ya da sadakat değildi. John Grey’e duyduğu sevgi ve onu kaybetme korkusuydu. Bu sevgi yüzünden şu anda ağlıyor, babası için fena halde endişeleniyordu.

Jamie’nin kalbini tanımadığı bir kıskançlık dalgası sardı. Bu duyguyu hemen bastırdı, çocuğunun üvey babasını sevmesi büyük şanstı. İşte olmuştu; kıskançlık tohumlarını kalbinden söküp atmıştı. Ama bu tohumlar kalbinde küçük yaralar açmıştı. Her nefes aldığında bu yaraları hissediyordu.

Güğümün içindeki su kaynamaya başladı. Jamie dikkatli bir şekilde kaynar suyu çocuğun elindeki kupaya koydu, tatlı bir koku etrafı sardı. Kediotu ve yaban sümbülü, demişti Claire. Ayrıca balın içine daldırılıp iyice öğütülmüş çarkıfelek kökü ve misk kokunun kaynağı olan lavanta.

Claire, “Sen içme bundan,” diye tembihlemişti Jamie’ye. “İçinde lavanta var.”

Doğrusu eğer Claire onu uyarmasa sorun etmez, içerdi. Ama lavanta kokusu arada bir ona dokunuyor, birden bire hasta hissetmesine neden oluyordu. Claire lavantanın ona yaptıklarını görmüş ve gafil avlanmaması için uyarmıştı.

“Al bakalım.” Eğildi ve kupayı çocuğa verdi. Çocuğun lavanta kokusundan rahatsız olup olmayacağını ya da bundan keyif alıp almayacağını merak etti. Çocuğun bundan sonraki hayatında lavantayla ilişkisini, John Grey’in hastalığı atlatıp atlatamamasının belirleyeceğini düşündü.

Anlaşılan bu mola Willie’nin biraz rahatlamasına neden olmuştu ama yüzünde hâlâ acının izleri okunuyordu. Jamie kendi endişelerini saklamak için çocuğa gülümsedi. John ve Claire’i tanıdığı için çocuktan daha korkusuzdu. Ama dehşet hissi hâlâ içinde bir yerlere diken gibi batıyordu.

“Bu seni rahatlatır,” dedi başıyla kupayı göstererek. “Karım yaptı, o çok iyi bir şifacıdır.”

“Öyle midir?” Çocuk derin bir nefes aldı, buharı üfledi ve sıcak içecekten dikkatli bir yudum aldı. “Onu bir şeyler yaparken görmüştüm. Ölen vahşiye…” Buradaki iğneleme açık ve netti: Claire bir şeyler yapmıştı ve adam ölmüştü.

Ne Claire ne de Ian konu hakkında Jamie’ye bir şeyler anlatmıştı, daha sonra Jamie ikisine de neler olduğunu sorma fırsatı olmamıştı. Claire bir kaşını kaldırarak ona bakmış ve mısır ambarından Claire ile yüzü bembeyaz bir şekilde dönen Willie’nin önünde adam hakkında konuşmaması için onu gözleriyle uyarmıştı.

“Öyle mi?” dedi merakla. “Nasıl şeyler, yani ne yaptı?”

Ne işler karıştırmıştı? Tabii ki adamın ölmesine neden olacak şeyler yapmamıştı; Claire’in böyle bir şey yaptığına hayatında bir kere şahit

olmuştu. Onun dışında binlerce kez kurtaramadıkları için ağladığında, onu kollarına alıp teselli etmek zorunda kalmıştı. Hâlbuki bu sefer Claire çok sessizdi, kafası karışmış gibi görünüyordu. Ian da öyle.

"Yüzünde çamur vardı. O halde şarkılar söyledi. Sanırım bir tür Katolik duası okuyordu."

"Gerçekten mi?" Jamie bu tarif karşısında duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. "Ah, o zaman tamam. Sanırım Claire adamı kurtaramayacağını anlayınca onu biraz rahatlatmak istedi. Kızılderililer kızamık mikrobuna karşı daha zayıflar, bunu biliyor muydun? Onları öldüren bir enfeksiyon beyazların kılına bile dokunmayabiliyor. Ben de kızamık geçirdim, çocukken. Ve bana hiçbir şey olmadı." Gülümsedi ve ne kadar sağlıklı olduğunu anlatmak istercesine gerindi.

Çocuğun gergin yüz hatları biraz rahatladı ve çayından bir yudum daha aldı.

"Bayan Fraser da aynı şeyi söyledi. Babamın iyi olacağını söyledi. Onun iyi olacağına söz verdi."

"O halde sen de iyi olacağına inan," dedi Jamie kararlı bir sesle. "Bayan Fraser çok onurlu bir kadındır." Öksürdü ve çok soğuk bir gece değildi ama tepenin aşağısından soğuk bir rüzgâr esiyordu. "İçecek işe yarıyor mu?"

Willie boş boş baktı; sonra elindeki kupaya baktı.

"Ah! Evet. Evet, teşekkürler, çok güzel. Çok daha iyi hissediyorum. Belki de kuru elmalar neden olmamıştı."

"Belki de," dedi Jamie ve başını eğip gülümsemesini sakladı. "Yine de yarın daha iyi bir şeyler yiyelim. Eğer şansımız yaver giderse alabalık yeriz."

Konuyu değiştirmesi işe yaradı. Willie başını kupasından kaldırdı ve ilgiyle Jamie'ye baktı.

"Alabalık mı? Balık avlayabilir miyiz?"

"İngiltere'de balığa çıkar mıydın? Tabii oradaki alabalık yaşayan dereler buradakilerle karşılaştırılacak kadar iyi değil ama yine de Göller Bölgesi'nde iyi balık avcılığı yapıldığını biliyorum… Daha doğrusu babanın bana anlattığı kadarıyla biliyorum."

Nefesini tuttu. Neden şimdi ona bunu sormuştu? William beş yaşındayken onu Ellesmere yakınlarındaki göle balık tutmaya götüren ta kendisiydi. Çocuğun hatırlamasını mı istemişti?

"Ah… Evet. Gölde balık tutmak da keyifli ama buna benzemez tabii." Willie derenin tarafını gösterdi. Çocuğun yüzündeki izler yumuşamıştı,

gözleri bir anda tekrar parlamaya başlamış, yaşama sevinci geri gelmişti. “Hiç böyle bir yer görmedim. İngiltere’ye hiç benzemiyor!”

“Gerçekten benzemiyor,” diye onayladı onu Jamie heyecanla. “İngiltere’yi yine de özlemeyecek misin?”

Willie bir an düşündü ve çayının kalanını içti.

“Sanmıyorum,” dedi en sonunda başını kendinden emin bir şekilde sallayarak. “Bazen büyükannemi ve atlarımı özlüyorum ama o kadar. Orada hep derslere girip duruyordum; dans dersleri, Latince, Yunanca… Peh!” Burnunu kırıştırdı, Jamie güldü.

“Dans etmeyi pek sevmiyorsun demek?”

“Hayır. Çünkü kızlarla dans etmek zorundasın.” Jamie’ye koyu renk kaşlarını çatarak baktı. “Müziği sever misiniz Bay Fraser?”

“Hayır,” dedi Jamie gülerek. “Ama kızları epey severim doğrusu.” Genişçe omuzları, uzun bacakları ve güzel mavi gözlerini saklayan uzun kirpikleri nedeniyle, kızlar bu çocuğu pek bir sevecek büyüyünce, diye düşündü kendi kendine.

“Evet. Yani Bayan Fraser çok güzel bir kadın,” dedi kont kibarca. Yarım ağızla gülümseyerek, “Gerçi yüzünde çamurla çok komik görünüyordu,” diye ekledi.

“Tahmin edebiliyorum. Bir bardak daha çay ister misiniz lordum?”

Claire bu karışımın onu sakinleştireceğini söylemişti ve belli ki işe yaramıştı. Kızılderililer ve onların garip inançları ile ilgili sohbet ederken, William’ın gözleri kapanmaya başladı ve bir kez daha esnedi. Jamie uzanıp elindeki düşmek üzere olan kupayı aldı.

“Gece soğuk olacak lordum,” dedi. “Benim yanıma yatmak ister misiniz? Battaniyelerimizi paylaşabiliriz.”

Gece serinceydi ama soğuk olduğu söylenemezdi. Yine de Jamie doğru tahmin etmişti, Willie bu bahaneyi hevesle kabullendi. Jamie bir kontu kolları arasına alıp teselli edemezdi ve genç bir kont da böyle bir teselliye ihtiyacı olduğunu söyleyemezdi. Ama iki erkek soğuğu bahane ederek utanmadan yan yana yatabilirlerdi.

Willie, Jamie’nin dibine uzanıp hemen uykuya daldı. Jamie uzunca bir süre uyanık kaldı ve bir kolunu uyuyan oğlunun gövdesine hafifçe siper ederek öylece yattı.

***

“Şimdi bu minik tüyden bir tane. Üste koy ve parmağınla tut, oldu mu?” Jamie ipi Willie’nin parmağının hemen önünden küçük beyaz parçanın etrafına sardı. Ağaçkakanın ince tüyünü ucundan tutturmuş oldu. Bu sayede iğne hafifçe yukarı kalktı ve parıldadı.

“Gördün mü? Uçan küçük bir böcek gibi görünmüyor mu?”

Willie sinek oltaya bakarak başıyla onayladı. İki küçük sarı tüy de, ince beyaz tüyün altındaydı. Tüyler bir böceğin gövdesi ve kanatları gibi görünüyordu.

“Anladım. Önemli olan tüylerin rengi mi şekli mi?”

“Her ikisi de. Ama sanırım şekli daha önemli.” Jamie çocuğa gülümsedi. “Ama en önemlisi balığın ne kadar aç olduğu. Balığa çıkmak için zamanı doğru seçmelisin. Doğru saatte çıkarsan her şeye atlarlar, çıplak oltaya bile. Yanlış zamanda sallarsan oltanı hiçbir şey gelmez. Ama bunu bir balıkçıya söyleme; onlar balığı yakalayanın kendileri olduğuna inanmak isterler, balığa hakkını teslim etmezler.”

Willie gülmedi - çocuk pek sık gülmüyordu - ama gülümsedi, ucuna iğne ve tüyler bağlı söğütten sırığı eline aldı.

“Peki, şu anda balık için doğru zaman mı Bay Fraser?” Gözlerini kısıp suya baktı. Kara söğütlerin gölgesinde duruyorlardı. Güneş ufuktaydı ve suyun yüzeyini parıldatıyordu.

“Evet, alabalıklar günbatımında beslenir. Suyun yüzeyindeki hareketliliği görüyor musun? Bu gölettekiler yeni uyanıyor.”

Göletin yüzeyi kıpır kıpırdı; su sakindi ama binlerce küçük dalgacık yayılıyor, birbirine karışıyordu. Işık ve gölge halkaları giderek genişliyor ve birbirlerini bozuyordu.

“Halkalar? Ah, evet. Onları balıklar mı yapıyor?”

“Henüz değil. Yumurtadan çıkanlar onlar. Sinekler ve tatarcıklar keselerinden çıkıp uçuyorlar. Alabalıklar bunları görüp yemek için yüzeye geliyor.”

Bir anda gümüşi bir şey gölden fırladı ve etrafa sular saçarak geri düştü. Willie nefesini tuttu.

“Balıktı,” dedi Jamie gereksiz de olsa. Hemen elindeki sırığa bir iğne ile tüy taktı ve ileri çıktı. “İzle.”

Jamie oltayı geri çekti ve hızla bilekten aldığı güçle bir ileri bir geri sallamaya başladı. Koluyla her daire yapışında ipi biraz daha salıyordu. En sonunda bilekten sert bir hareketle ipi yolladı ve miskin miskin suda yüzer halde bıraktı. Oltanın ucundaki sinek, tıpkı gerçek bir böcek gibi daireler çize çize yüzüyordu. Jamie çocuğun dikkatle kendini izlediğini hissediyordu ve gösterinin olması gerektiği gibi ilerlemesine sevindi.

Bir süre sineğin suyun üzerinde yüzmesine izin verdi - parıldayan suyun üzerindeki tüyleri görmek zordu - sonra yavaş yavaş ipi çekmeye başladı. Tam da tahmin ettiği gibi yüzeyde giden sinek birden suyun içine çekildi. Kaybolur kaybolmaz ipin etrafında oluşan halka daha yayılmadan Jamie hızla ipe asıldı; ipin diğer ucunda hissettiği direnç balığın oltaya geldiğinin ispatıydı.

“Yakaladın! Yakaladın!” Willie hemen yanında bağırıyor, heyecanla zıplıyordu. Jamie bunları görüyor ama balığın dışında hiçbir şeye dikkatini veremeyeceğini biliyordu.

Makarası yoktu, sadece fazla olta ipini sardığı bir çubuk vardı. Sırığı geriye çekti, geriye bir yerlere attı ve boşalan olta ipini kavrayıp çekmeye başladı. Biraz çekiyor, hemen çektiği kadarını sarıyordu, sonra bir kez daha ve bir daha…

Gün ışığında parıldayan suyun dışında hiçbir şey göremiyordu. Ama kollarında hissettiği gerilimden gelenin ne olduğunu anlayabiliyordu. Gördüğü parıltı alabalık kadar canlıydı. Sanki balığı elinde tutuyor, onunla boğuşuyordu…

Boşaldı. Birden tuttuğu ip hafifledi. Jamie kalakaldı. Mücadelenin kaslarında bıraktığı titreşimler giderek azaldı. Az önceki savaş sırasında nefes almayı unutmuşçasına derin bir nefes aldı.

“Kaçtı! Ah, şansınız yokmuş!” Willie elinde oltayla nehrin kenarına koştu.

“Balığın varmış ama.” Hâlâ az önceki mücadele nedeniyle nefes nefese olan Jamie gülümsedi ve ıslak eliyle yüzünü sildi. “Deneyecek misin çocuk?” Ah, çok geçti. Çocuğa, ‘Lordum,’ diye hitap etmesi gerektiğini çok geç anımsamıştı; Willie bu hatayı kaçırmadı.

Kararlılıkla kaşlarını çattı. Kolunu geri çekti, gözlerini kısarak suya baktı ve ani bir hareketle bileğini çıtlatarak oltayı salladı. Sırık parmakları arasından kayıp, zarif bir şekilde gölete doğru uçtu.

Çocuk hayretle oltanın ardından bakakaldı. Sonra yüzünde dehşet ifadesiyle gülmemek için kendini zor tutan Jamie’ye döndü. Genç lordun kafası hayli

karışmıştı. Başta halinden pek memnun görünmüyordu ama kısa bir süre sonra ağzının kenarı alaycı bir ifadeyle hafifçe kıvrıldı. Kıyıdan üç metre kadar ileride yüzen oltayı işaret etti.

“Eğer peşinden suya girersem tüm balıkları korkutmuş mu olurum?”

“Evet. Benimkini al, onu daha sonra sudan çıkarırım ben.”

Willie dudaklarını ıslattı, pür dikkat yeni oltayı eline aldı ve ufak ufak sallayarak test etti. Sonra gölete dönüp kolunu ileri geri sallamaya başladı, en sonunda bilek gücüyle uzağa fırlattı. Willie olduğu yerde kaldı, oltanın ucundan çıkan ip, koluyla aynı açıyla ileri doğru fırladı. Serbest kalan ip oltanın etrafına dolandı ve sonra da Willie’nin başını sardı.

“Çok iyi bir atıştı lordum,” dedi Jamie kahkahasını zorlukla bastırarak. “Ama sanırım önce yeni bir sinek takmalıyız.”

“Ah.” Willie kasıntı tavrını bir kenara bırakıp süklüm püklüm bir ifadeyle Jamie’ye baktı. “Bunu düşünmemiştim.”

Bu aksiliklerin ardından biraz burnu sürtülen kont, Jamie’nin oltaya yeni bir sinek takmasına ve bileğinden tutarak nasıl olta atılacağını göstermesine izin verdi.

Jamie, Willie’nin arkasında durup sağ bileğini tuttu. Çocuğun bileğinin ve kollarının nasıl hem bu kadar narin hem de gelecekte kazanacağı gücün göstergesi olarak bu kadar sağlam olabildiğini aklı almadı. Çocuğun cildi terlediği için soğuktu. Koluna dokunduğunda tıpkı oltaya bir alabalık geldiğinde olduğu gibi ürperdi; canlı ve kaslı, hayat doluydu. Bir anda Willie elinden kaçtı. Jamie bir an ne yapacağını şaşırdı. Bir yandan da bu anlık temaslarının sona ermesi nedeniyle garip bir noksanlık hissine kapılmıştı.

“Bu doğru değil,” diyordu Willie dönüp ona bakarak. “Siz sol elinizle atıyorsunuz oltayı, gördüm sizi.”

“Evet ama ben solağım lordum. Pek çok erkek sağ eliyle atar oltasını.”

“Solak mı?” Willie’nin ağzı yine yukarı doğru bir yay çiziyordu.

“Sol elim bana pek çok işi yapmak için sağ elimden daha uygun gelir lordum.”

“Bu anlama geldiğini anlamıştım zaten. Ben de öyleyim.” Willie bunu söylediği için hem memnun hem de biraz utanmış görünüyordu. “Annem… bunun pek yakışık alan bir şey olmadığını ve bir centilmen olarak sağ elimi kullanmayı öğrenmem gerektiğini söylemişti. Ama babam buna izin vermedi ve bana sol elle yazmayı öğretmelerini istedi. Ona göre sol elimde bir tüyle

yazı yazarken garip görünmemde bir sakınca yok, aksine dövüş esnasında solak olmamın benim için avantaj olacağını düşünüyor.”

“Baban çok akıllı bir adam.” Jamie’nin kalbi kıskançlık ve minnet karışımı bir duyguyla sıkıştı. Ama minnet daha ağır basıyordu.

“Babam bir askerdi.” Willie biraz dikleşti, farkında olmadan duyduğu gurur nedeniyle omuzlarını geriye aldı. “İskoçya’da savaştı, şeyde… Ah!” Bir anda Jamie’nin kiltini fark edip konuştuğu adamın, muhtemelen o savaşta yenilen savaşçılardan biri olduğunu idrak edince öksürmeye başladı ve yüzü kızardı. Nereye bakacağını bilemeyip elindeki oltayı evirip çevirmeye başladı.

“Evet, biliyorum. Zaten onunla orada tanıştık.” Jamie sesinde herhangi bir keyif belirtisi olmamasına dikkat ederek konuşuyordu. Çocuğa o tanışmanın tüm detaylarını anlatmak isterdi ama ona oğluyla birkaç gün geçirme şansı veren John’un bu paha biçilmez hediyesine karşı kötü bir karşılık olurdu bu.

“Çok cesur bir askerdi gerçekten,” diyerek ciddi bir ifadeyle onayladı. “Ve eller konusunda da haklı. Kılıç eğitiminize başladınız mı?”

“Çok az ders aldım.” Willie yeni öğrendiği konudaki bozgununu unutmaya başlamıştı. “Sekiz yaşımdan beri küçük bir kılıcım var. Hamle yapmayı ve hamleden kaçmayı biliyorum. Babam Virginia’ya vardığımızda gerçek bir kılıcım olacağını söylüyor, artık boyum ileri hamle yapacak kadar uzun.”

“Tamam o zaman. Eğer sol elinizle bir kılıcı idare edebiliyorsanız oltayı da pekâlâ sol elinizle atabilirsiniz. Gelin deneyelim, yoksa aç kalacağız.”

Üçüncü denemede olta güzelce uçtu ve suyun üzerine kondu. Daha bir saniye geçmeden de küçük ama aç bir alabalık yüzeye gelip ucunu kaptı. Willie heyecanla küçük bir çığlık attı ve sırığa öyle bir asıldı ki oltanın ucundaki balık havaya yükseldi ve tam kafasının yanından geçip yere düştü.

“Başardım! Başardım! Balık yakaladım!” Willie oltasını sallaya sallaya balığın etrafında daireler çizmeye başlamış, hem yaşını hem de unvanını unutuvermişti.

“Başardınız gerçekten.” Jamie yaklaşık 15 santimetre uzunluğundaki alabalığı yerden aldı ve kutlamak için kontun sırtını sıvazladı. “İyi iş çıkardın çocuk! Anlaşılan alabalıklar bu akşam epey açlar. Haydi bir-iki kez daha atalım oltayı, ne dersin?”

Alabalıklar hakikaten oltaya atlayıp duruyorlardı. Güneş ilerideki dağların ardında kaybolup gümüşi göl kurşun rengine büründüğünde, ikisine de yetecek kadar balık tutmuşlardı. İkisi de baştan aşağı ıslanmış, yorulmuş, gölün ışıltısından yarı körleşmiş ve çok mutlulardı.

“Bunun kadar lezzetli bir şey hayatımda yemedim,” dedi Willie yorgun bir sesle. “Hiç yemedim.” Çıplaktı, battaniyesine sarınmış, ıslak kıyafetlerini kuruması için bir ağacın dalına asmıştı. Sırt üstü uzandı ve sessizce geğirdi.

Jamie, bir çalının üzerine yaydığı ceketini çevirdi ve ateşe bir odun daha attı. Tanrı onlara yardımcı olmuştu, hava güzeldi. Ama güneş battıktan sonra üzerinde ıslak bir kıyafetle akşam esintisine karşı oturunca insan üşüyordu. Jamie ateşe iyice sokuldu ve ısınan havanın gömleğinden içeri gelmesine izin verdi. Sıcaklık bacaklarına, göğsüne ve beline iyice yayıldı; ona iki bacağının arasındaki soğuk organda gezinen Claire’in ellerinin verdiği keyfi anımsattı.

Bir süre sessiz oturdu; çaktırmadan çocuğu izledi. Gösterişini bir yana bırakıp tarafsız gözle baktığında William’ın yakışıklı bir çocuk olduğunu düşündü. Olması gerektiğinden daha zayıftı; tüm kaburgaları sayılıyordu. Ama bacakları hayli kaslı, tüm vücudu biçimliydi.

Çocuk kafasını çevirdi ve ateşe bakmaya başladı; Jamie ona artık daha rahat bakıyordu. Kütürdeyerek yanan çam odunlarının arasından çıkan özsuyu, William’ın yüzüne altın rengi bir parıltı yansıttı.

Jamie sadece kalp atışlarının sesi eşliğinde sessizce oturup izlemeye devam etti. Bu, nadiren başına gelen ve etkisinden hiç kurtulamadığı anlardan biriydi. Bu an hem kalbine hem de beynine kazınmıştı, her bir ayrıntısı o yaşadığı sürece hatırlanacaktı.

Bu anı diğerlerinden ayıranın ne olduğunu anlamanın yolu yoktu, ama Jamie bu özel anları her zaman diğerlerinden ayırt etmişti. Hayatında daha güzel görüntüler görmüştü pek tabii. Ama o anlar bu kadar aklına kazınmamıştı, hayal meyal gözünün önüne getirebiliyordu şimdi. Hâlbuki bu özel anları - Jamie bu anlara donup kalan anlar diyordu - hiçbir belirti olmadan aniden gelir, beynindeki pek çok tanıdık imgenin arasında bir yerlere kazınır, bir daha da silinmezdi. Claire’in ona getirdiği fotoğraflara benziyorlardı ama kâğıt üzerine değil aklına kazınmış görüntülerdi.

Babasına dair böyle bir anısı vardı mesela: Üzeri kirli ve çamurlu bir şekilde, bir inek ahırının duvarına oturmuştu, soğuk bir İskoç rüzgârı saçlarını dalgalandırıyordu. Jamie bu anıyı istediği zaman çağırabiliyor, saman ve gübre kokusunu alıyor, parmakları sanki o rüzgârdaymış gibi üşüyordu. Ve kalbi de babasının gözlerindeki ışıkla ısınıyordu.

Claire’e dair de anıları vardı. Kız kardeşi ve Ian’a dair de… Geçmişten küçük anlar ve hafızanın garip kimyası içinde eksiksiz korunmuş anlar… İşte yeni bir anı daha kaydediyordu aklına.

Yaşadığı süre boyunca bu anıyı zihninin dehlizlerinden çağırabilecekti.

Yüzündeki soğuk rüzgârı yeniden duyacak, ateşin ısısıyla ısınan bacak tüylerini hissedecekti. Mısır unuyla kızarttıkları alabalığın ağır kokusunu alacak, yuttuğu kıl kadar ince kılçığın boğazında bıraktığı gıdıklanma hissini anımsayacaktı.

Arkasındaki ormanın koyu sessizliğini ve hemen yanlarında akan nehrin yumuşak şırıltısını duyacaktı. Ve oğlunun tatlı, cesur yüzüne yansıyan ateş ışığını sonsuza kadar hatırlayacaktı.

"*Deo gratias,*" diye mırıldandı ve çocuk ona dönünce bunu yüksek sesle söylediğini anladı.

"Efendim?"

"Yok bir şey." Andan sıyrılmak için dönüp ardındaki yarı kurumuş kıyafetini çalıdan aldı. İskoçya'nın yünü ıslakken bile bir adamı soğuktan korur, ısıtırdı.

"Uyumalısınız Lordum," dedi kumaşı beline sarıp otururken. "Yarın uzun bir gün olacak."

"Uykum yok." Willie bunu kanıtlamak istercesine dikleşti ve elini saçlarına götürüp yoğun kızıl saçlarını bir yele gibi havaya kaldırdı.

Jamie küçük bir panik anı yaşadı. Bu aynı kendisinin yaptığı hareketti, hatta biraz sonra tam olarak aynı şeyi yapacaktı saçlarına. Bunu fark etmesiyle ellerini durdurması bir oldu.

Deli gibi çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Hayır. Tabii ki çocuk bunu fark edemezdi. Onun yaşlarındaki çocuklar yetişkinlerin söylediği ya da yaptığı şeylere pek ilgi göstermezdi. Yine de bu hepsi için büyük bir riskti. Claire'in yüzündeki ifade, benzerliğin ne kadar çok olduğunun göstergesiydi.

Derin bir nefes aldı ve olta yapmak için getirdiği malzemelerin bulunduğu küçük torbaları çıkarmaya başladı.

"Yardım edebilir miyim?" Willie izin verilmesini beklemedi ama ateşin etrafından dolanıp Jamie'nin yanına oturdu. Jamie bir şey söylemedi ama kuş tüylerinin durduğu küçük ahşap kutuyu oğlana doğru itti. Sonra da mantara iliştirdiği iğnelerden birini aldı.

Bir süre sessizce çalıştılar. Arada bir gümüş sinekkuşunun tüyünün güzelliğini övmek ya da Jamie'nin tüyleri bağlarken işe yarayacak tavsiyeleri nedeniyle sessizliklerini bozdular. Willie en sonunda iş yapmaktan yoruldu, elindeki tam bitmemiş sineği hazırlamayı bıraktı ve balıkçılık, avcılık, orman ve Kızılderililer hakkında sorular sormaya başladı.

“Hayır,” dedi Jamie bu sorulardan birine cevaben. “Köyde hiç kafa derisi görmedim. Çoğu zaman çok içtenlerdi. Ama birine bir zarar ver, bunun intikamını almak için hiç beklemezler.” Gülümsedi. “Bu özellikleri bana İskoçyalılar’ı anımsatıyor.”

“Büyükannem İskoçlar’ın şey gibi çocuk doğurduğunu…” Normal bir cümle gibi başladığı sözlerini yarıda kesti. Jamie başını kaldırdı ve Willie’nin bitmemiş sineği elinde evirip çevirdiğini gördü; çocuğun yüzü ateşten daha kırmızı görünüyordu.

“Tavşanlar gibi mi?” Jamie hem alaycı hem de eğlenceli bir sesle güldü. Willie ona ihtiyatlı bir bakış attı.

“İskoç aileler bazen çok geniş oluyor, doğru.” Jamie küçük kutudan bir çalıkuşu tüyü çıkardı ve dikkatli bir şekilde onu elindeki kancaya bağladı. “Biz çocukların nimet olduğunu düşünürüz.”

Willie’nin yanaklarındaki kırmızılık azalmaya başladı. Oturduğu yerde biraz daha dikeldi.

“Anlıyorum. Sizin de çok çocuğunuz var mı Bay Fraser?”

Jamie elindeki tüyü düşürdü.

“Hayır, o kadar çok yok,” dedi gözlerini yerdeki yapraklara dikerek.

“Üzgünüm. Ben, ben düşünemedim…” Jamie kafasını kaldırdığında Willie’nin tekrar kızardığını gördü.

“Neyi düşünemedin?” dedi şaşkınlıkla.

Willie derin bir nefes aldı.

“Şey… Hastalığı işte, kızamığı… çiftlikte hiç çocuk yoktu. Sorduğumda düşünemedim ama belki de çocuklarınız vardı ve siz onları kaybettiniz…”

“Ah, hayır.” Jamie gülümsedi. “Kızım büyüdü, uzun bir süredir buradan uzakta, Boston’da yaşıyor.”

“Ah.” Willie derin bir nefes aldı, belli ki rahatlamıştı. “O kadar mı?”

Yere düşen kuş tüyü gölgelerdeki varlığına ihanet edercesine Jamie’nin verdiği nefesle kıpırdadı. Jamie onu baş ve işaret parmaklarıyla yakaladı ve usulca havaya kaldırdı.

Jamie nasıl olduysa başparmağına batan iğneye bakarak “Hayır, bir de oğlum var,” dedi. Bir damla kan önündeki metal kabın üzerine damladı. “Çok güzel bir çocuk. Onu çok seviyorum ama şu anda evden uzakta.”

28
Sıcak Sohbet

Gece olduğunda Ian'ın gözleri donuklaşmış, ateşi çıkmıştı. Beni minderinde oturarak karşıladı ama endişeliydi, gözlerini kaçırıyordu. En ufak bir şüphem yoktu ama yine de emin olmak için ağzına baktım. Gördüğüm koyu pembe mukozadaki beyaz lekeler, hastalığın belirtisiydi. Gerçi henüz boynunda ve saçlarının dibinde kızamık lekeleri çıkmamıştı, sadece bir-iki zararsız pembe nokta vardı.

"Doğru," dedim. "Sen de yakalanmışsın. En iyisi eve gel de sana daha rahat bakabileyim."

"Ben de mi kızamık oldum? Ölecek miyim?" diye sordu. Pek ilgileniyormuş gibi değildi konuyla, daha çok aklında başka şeyler varmış gibi sormuştu.

Hemen, "Hayır," dedim haklı olduğuma inanarak. "Ama kendini iyi hissetmiyor olmalısın, öyle mi?"

"Biraz başım ağrıyor," dedi. Bunu anlamıştım zaten; kaşlarını çatmıştı ve elimdeki mumun cansız ışığına bakarken gözlerini kısmıştı.

Yine de yürüyebiliyordu, bu iyiye işaretti. Odadan çıkarken önümden sallanarak yürüdü. Cılız ve leylek gibi uzundu; benden neredeyse 20 santimetre daha uzun, en azından 15 kilo daha ağırdı.

Kulübeye 20 metre bile yoktu ama Ian içeri girmeyi başardığında harcadığı enerji nedeniyle tir tir titriyordu. Biz içeri girince Lord John önce yatağında oturdu, sonra da yataktan çıkmaya kalktı ama onu durdurdum.

"Orada kal," dedim Ian'ı bir tabureye oturturken. "Ben hallederim."

Bir süredir küçük yatakta yatıyordum; çarşaf, yastık ve örtüsü hazırdı. Ian'ın kıyafetlerini ve çoraplarını çıkardım. Onu bu yatağa yatırdım. Yüzü kızarmış ve alnı terlemişti, kendi kulübesinde gördüğümden daha hasta görünüyordu.

Söğüt kabuğundan yapıp demlenmesi için bıraktığım içecek koyulaşmıştı, artık hazırdı. Bunu bir kaba boşalttım ve Lord John'a baktım.

"Bunu sana hazırlamıştım," dedim. "Ama biraz dayanabilirsen…"

"Tabii ki onu çocuğa ver," dedi elini sallayarak. "Ben bekleyebilirim. Bu arada sana nasıl yardım edebilirim?"

Eğer gerçekten bana bir yardımı dokunsun istiyorsa odadaki - benim

dolunca boşalttığım - kovayı değil de dışarıdaki tuvaleti kullanmasını önermeyi aklımdan geçirdim ama henüz gece dışarıya tek başına çıkacak kadar iyileşmemişti. Genç William'a kalan tek ebeveynini - ya da çocuğun sandığı kadarıyla kalan tek ebeveynini - dışarıya yolladığımı ve adamı ayıların yediğini nasıl açıklardım.

Ben de kibar bir şekilde başımı iki yana salladım ve yatağın yanına diz çöküp Ian'ı hazırladığım karışımı içirmeye başladım. Ian'ın karışımın tadı konusunda şikâyet edecek ve suratını ekşitecek kadar gücü varmış, gördüm ve buna sevindim. Ama belli ki başı hâlâ çok ağrıyordu. İki kaşının arasındaki çizgi sanki bıçakla çizilmiş gibi iyice derinleşmişti.

Yatağa oturup başını kucağıma koydum ve şakaklarını ovmaya başladım. Sonra iki başparmağımla göz yuvalarına bastırdım ve yukarı kaşlarına doğru masaj yaptım. Küçük bir ses çıkardı ama sonra rahatladı; başı giderek ağırlaşmıştı.

"Sadece nefes alıp ver," dedim. "Merak etme, eğer canın çok yanıyorsa doğru noktayı buldum demektir."

"Yok, iyiyim," diye mırıldandı, kelimeler ağzında kayboluyordu. Büyük ve sıcak ellerini kaldırdı ve bileklerimden tuttu. "Bu Çinli adamın yöntemi, değil mi?"

"Doğru," dedim ve, "Yi Tien Cho'yu, yani Bay Willoughby'ı kastediyor," diye açıkladım bize şaşkınlıkla izleyen Lord John'a. "Bu yöntemle vücudun bazı noktalarına baskı uygulayarak acıyı geçirebiliyorsunuz. Bu yaptığım baş ağrısı için birebir. Nasıl yapılacağını bana Çinli adam öğretti."

Lord John'a bu küçük Çinli'den bahsetmekte biraz tereddüt ettim. Çünkü onu en son Jamaika'da gördüğümde Lord John, dört yüz askerlik ordusu ve denizcisiyle, korkunç bir cinayet işlediğinden şüphelendiği Bay Willoughby'yi arıyordu.

"O yapmadı, biliyorsun değil mi?" Ekleme ihtiyacı hissetmiştim. Lord John kaşını kaldırarak bana baktı.

"Olabilir," dedi soğuk soğuk, "zaten onu hiç yakalayamadık."

"Ah, sevindim." Ian'a baktım ve başparmaklarımı biraz dışarı alıp tekrar bastırdım. Yüzü hâlâ acı içindeydi ama ağzının kenarındaki beyazlık biraz hafiflemiş gibi geldi bana.

"Ben… Hmm… Sanırım sen Bayan Alcott'u kim öldürdü bilmiyorsundur?" Lord John'un sesi sakindi. Ona baktım, yüzü kızamık lekeleri ve merak içindeydi.

“Aslında biliyorum,” dedim duraksayarak, “ama- ”

“Katili biliyor musun? Cinayet miydi? Kim yapmıştı? Ne oldu yenge? Ah!” Ian göz kapaklarını parmaklarımın altında açıverdi, konu çok ilgisini çekmişti. Ama şöminenin ışığıyla acı içinde tekrar kapadı.

“Hareket etme bakayım,” dedim ve parmaklarımı kulaklarına doğru kaydırdım. “Sen hastasın.”

“Ah!” dedi ama itaatkâr bir şekilde gevşedi, üzerinde yattığı mısır kabuğundan yatak hışırdadı. “Anladım yenge, ama kimdi? Öyle azıcık bahsedip hikâyenin devamını dinlemeden uyumamı bekleyemezsin. Yapamaz değil mi?” Bir gözünü açıp Lord John’a bakış attı, o da Ian’a gülümsedi.

“Bu konuda hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum,” dedi Lord John. “Yine de,” - Ian’a biraz daha resmi konuşuyordu - “eğer hikâyeyi anlatırsa belki de yengenin korumaya çalıştığı birini ifşa edebileceğini de göz önüne almalısın. Eğer detayları anlatması için ısrar edersen bu biraz saygısızlık olabilir.”

“Ah, hayır, böyle bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Ian gözleri kapalı bir şekilde. “Jamie Dayı hiç kimseyi öldüremez, tabii çok geçerli bir nedeni yoksa.”

Göz ucuyla Lord John’un hafifçe irkildiğini gördüm. Belli ki koruduğumun Jamie olabileceğine hiç ihtimal vermemişti.

“Hayır,” dedim kaşlarını çattığını görünce. “O değildi.”

“Ee, ben de değildim,” dedi Ian ukalaca. “Yengem başka kimi koruyor olabilir ki?”

“Kendini o kadar özel görme Ian,” dedim ciddi bir sesle. “Ama ısrar ediyorsan anlatayım…”

Aslında tereddüt etmemin nedeni genç Ian’ı korumaktı. Katil ölmüştü ve bildiğim kadarıyla - her ne kadar öyle olmamasını dilesem de - Bay Willoughby de Jamika’da kaybolmuştu. İşin gerçeği, bu hikâyeden Ian’ın dışında kimse zarar göremezdi.

Hikâyenin bir diğer kahramanı da başta Geillis Duncan olarak tanıdığım, sonradan karşıma Geillis Abernathy olarak çıkan kadındı. Ian bu kadının emriyle İskoçya’dan kaçırılmış, Jamaika’da tutuklu kalmış ve bize sonradan anlatmaya başladığı zorlukları yaşamıştı.

Yine de hikâyeyi anlatmadan beni bırakmayacaklardı. Ian, uyku öncesi masal bekleyen dik kafalı bir çocuktu; Lord John ise ceviz bekleyen sincaplar gibi yatağında oturmuş ilgiyle bana bakıyordu.

En sonunda içimdeki, “Evvel zaman içinde…” diye söze başlama isteğini bastırıp kucağımda Ian’la duvara yaslandım. Rose Hall ve onun metresi cadaloz Geillis Duncan, Peder Archibald Campbell ve onun garip kız kardeşi Margaret, Edinburgh iblisi ve Fraser kehaneti, altı sömürge bölgesindeki kölelerin Haitili din adamı Ishmael’in önderliğinde ayaklanıp efendilerini katlettikleri yangınlı bir gece ve timsah kanı ile ilgili hikâyeme başladım.

Haiti’deki Abandawe mağarasıyla ilgili olayları hikâyemin dışında tuttum. Sonuçta Ian oradaydı. Ve orada olanların Mina Alcott’un öldürülmesiyle bir ilgisi yoktu.

“Bir timsah,” diye mırıldandı Ian. Gözleri kapalıydı ve parmaklarımla masaj yaptığım yüzü, son derece kasvetli hikâyeme rağmen çok daha rahatlamış görünüyordu. “Onu gördün mü gerçekten yenge?”

“Sadece görmedim, bir de üzerine bastım,” dedim. “Daha doğrusu önce üzerine bastım, sonra gördüm. Eğer görmüş olsaydım kesinlikle diğer yöne kaçardım.”

Yataktan hafif bir kahkaha geldi. Lord John kolunu sıyırmış gülümsüyordu.

“Buradaki hayat size çok sıkıcı geliyordur herhalde Bayan Fraser, Antiller’de yaşadıklarınızdan sonra.”

“Bir miktar can sıkıntısına hiçbir zaman itirazım olmaz,” dedim hemen.

Gönülsüzce sürgülü kapıya baktım. Ian’ı buraya getirirken tüfeğini de almış ve kapıya asmıştım. Jamie kendi tüfeğini yanına almıştı ama tabancaları büfenin yanında, dolu ve kullanıma hazır bir şekilde duruyordu. Mermi torbası ve barutluk da hemen yanlarındaydı.

Kulübenin içi sıcaktı; ateşin ışığı duvarları oluşturan kütüklere yansıyordu. Odaya ılık bir sincap güveci ve balkabağı ekmeği kokusu sinmişti. Parmaklarımı Ian’ın çenesine sürttüm. Henüz kızamık benekleri çıkmamıştı ama teni sıcak ve gergindi. İçtiği söğüt kabuğu çayına rağmen ateşler içindeydi.

Jamaika’dan bahsetmek, en azından bir süreliğine Ian’a dair endişelerimi unutmama neden olmuştu. Kızamık olan birinin başının ağrıması pek garip değildi; şiddetli ve sürekli baş ağrısı, hastalığın semptomlarındandı. Menenjit ve ansefalit de bu hastalığın iki tehlikeli ve sık görülen komplikasyonuydu.

“Başın nasıl?” diye sordum.

“Biraz daha iyi,” dedi. Öksürdü, gözlerini başındaki spazmlar nedeniyle öksürürken iyice sıktı. Durdu ve gözlerini açtı, koyu gözleri parıldıyordu.

“Çok yanıyorum yenge.”

Yataktan indim ve bir kumaş parçasını soğuk suyla ıslamaya gittim. Yüzünü silerken Ian hafifçe hareket etti ve gözlerini tekrar kapadı.

Uykulu bir sesle, “Bayan Abernathy bana başım ağrıdığında içeyim diye ametistler verdi,” diye mırıldandı.

“Ametistler mi?” Şaşırmıştım ama sesimi yükseltmeden konuşmaya çalıştım. “Ametist mi içtin?”

“Sirkenin içinde öğütülmüş,” dedi. “Tatlı şarap içinde bekletilmiş inciler de verdi. Ama onlar yatak örtüsü için,” dedi. Yüzü kırmızı ve şişkin görünüyordu, rahatlamak istercesine yüzünü soğuk yastığa gömdü. “O kadın taşları çok iyi biliyor. Siyah mum ateşinde zümrüt tozu yaktı ve aletimi elmasla ovdu. Böylece sert kalırmış, öyle dedi.”

Yataktan garip bir ses geldi. Döndüm ve Lord John’un bir koluna yaslanarak dikleştiğini gördüm. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

“Peki ametistler işe yaradı mı?” Ian’ın yüzünü kumaşla hafifçe sildim.

“Elmas yaradı.” Müstehcen bir konuda konuşunca gülen bir ergen gibi kıkırdamaya kalktı ama cansız gülüşünü sert bir öksürük krizi böldü.

“Burada ametistimiz yok ne yazık ki,” dedim. “Ama eğer istersen sana şarap verebilirim.” İstedi, getirip içmesine yardım ettim. Tabii önce suyla seyrelterek. Sonra onu yavaşça yatırdım. Yüzü kırmızıydı, mahmur mahmur bakıyordu.

Lord John tekrar uzandı ve yattığı yerden bizi izlemeye devam etti. Gür saçları açıktı, yastığına dökülmüştü.

“Onun çocuklardan asıl istediği buydu, biliyor musun?” dedi Ian. Işık yüzünden gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. Ama kesin bir şeyler görüyordu, bilinçaltı ortaya çıkıyordu. Kurumaya ve çatlamaya başlayan dudaklarını yaladı, burnu da akıyordu.

“Dedi ki bu taş genç erkeğin içinde büyürmüş. İstediği taş yani. Daha önce hiçbir kızla olmamış bir erkek olmalıymış, bu çok önemliymiş. Eğer olduysa taş işe yaramazmış. Eğer bir kere bile olduysa…” Öksürmek için durdu ve nefes nefese kaldı, burnu akmıştı. Burnunu silmesi için ona bir mendil uzattım.

“Taşı ne için istiyormuş?” Lord John’un yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. O anda Ian’ın kendini nasıl hissettiğini en iyi o anlayabiliyordu ama merakına yenilip soruyu sormuştu. İtiraz etmedim, cevabı ben de bilmek istiyordum.

Ian başını iki yana sallamaya başladı ve sonra inleyerek durdu.

“Ah! Ah, Tanrım. Başım çatlayacak gibi! Bilmiyorum efendim. Söylemedi. Sadece bu taşın gerekli olduğunu söyledi, bu taşı elde etmeliymiş.” Sözü biter bitmez şimdiye kadarkilerden daha kötü bir öksürük krizine girdi; köpek havlaması gibi sesler çıkarıyordu.

“Artık konuşmasan daha iyi- ” diye söze başlamıştım ki biri yavaşça kapıya vurdu.

Elimde ıslak kumaş parçasıyla dondum kaldım. Lord John yataktan aşağı uzandı ve yerdeki süvari botunun içine koyduğu silahını aldı. Bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti. Yavaşça büfenin yanına gidip bir silah da ben aldım.

“Kim o?” diye seslendi Lord John. Sesi şaşılacak kadar güçlü çıkmıştı.

Hiç ses gelmedi. Sonra biri kapıyı kazdı, ardından da kısık bir inilti duyuldu. Tuttuğum nefesi de elimdeki silahı da bıraktım. Hem sinirlenmiş, hem rahatlamış hem de sevinmiştim.

“Ian, bu senin kahrolası köpeğin.”

“Emin misin?” diye alçak sesle sordu Lord John. Elindeki silahı hâlâ kapıya doğru tutuyordu. “Bu bir Kızılderili numarası olabilir.”

Ian zorla kapıya doğru döndü. “Rollo!” diye bağırdı, sesi boğuk ve çatallı çıkmıştı.

Yine de Rollo sahibinin sesini tanıdı ve içten, neşeli bir “HAV!” sesiyle yanıtladı. Bir yandan da belli ki iki ayağının üzerine yükselmiş, kapının kolunun olduğu yeri kazıyordu.

“Kötü köpek,” dedim ve hemen kapıyı açtım. “Şunu yapmayı bırak, yoksa senden halı ya da kürk yaparım!”

Bu gözdağına gerekli tepkiyi gösteren Rollo beni geçip içeri girdi. Büyük bir neşe içinde, 60 kiloluk vücuduyla yerden havalanıp yatağa atladı. Yatak ağırlığa itiraz edercesine gacırdadı. Ian’ın boğuk çığlığını duymazdan gelen köpek sahibinin yüzünü, kollarını çılgıncasına yalamaya başladı.

Ian, Rollo’yu göğsünden itmeye çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordu. “Kötü köpek,” diye bağırdı. Bir yandan da kıkırdıyordu. “Kötü köpek, dedim. Yat!”

Lord John, “Yat!” diye sert bir sesle bağırdı. Rollo sevgi gösterisine ara verdi, kulaklarını geriye alıp Lord John’a doğru döndü. Dudaklarını kaldırmış, dişlerini lord hazretlerine gösteriyordu. Lord John silahını kasılarak

kaldırdı.

“Yat!” dedi Ian Rollo’nun kıçına indirerek. “Şu kıllı kıçını da suratımdan çek, seni salak yaratık!”

Rollo anında Lord John’u bırakıp Ian’ın ayakucuna doğru yürüdü ve üç kere kendi etrafından döndükten ve patileriyle yatağı ezdikten sonra, sahibinin dibine uzandı. İç çekerek yattığı yerden ulaşabildiği Ian’ın kulağını yaladı; çamurlu ayaklarını yastığa, burnunu da ayaklarına koydu.

“Onu yere indirmemi ister misin Ian?” diye çamurlu patilere bakarak sordum. Aslında Rollo gibi iri ve sert bir köpeği Jamie’nin silahıyla vurmanın ve ölü bedenini sürüklemenin dışında yerinden nasıl hareket ettirebilirdim bir fikrim yoktu. Bu yüzden Ian başını iki yana sallayınca rahatladım.

“Yok, bırak kalsın yenge,” dedi kısık bir sesle. “O iyi bir dost. Öylesin değil mi?” Bir elini köpeğin boynuna götürdü ve başını yana çevirdi; Rollo’nun tüyleri yanaklarına değiyordu.

“Pekâlâ.” Hiç kırpmadan beni izleyen sarı gözlere temkinli bir bakış atarak yavaşça yatağa yanaştım ve Ian’ın saçlarını okşadım. Alnı hâlâ sıcaktı ama bana ateşi biraz düşmüş gibi geldi. Eğer bu gece ateşini düşürebilirsem büyük ihtimalle çok şiddetli bir titreme krizine girecekti. O zaman Ian, Rollo’nun sıcak ve tüylü bedenine sarılarak kendini daha iyi hissedebilirdi.

“İyi uykular.”

“*Oidhche mhath*.” Uyur uyanık konuşmuştu. Yüksek ateş nedeniyle göreceği rüyalara dalmak üzereydi. O nedenle ancak mırıldanarak bana cevap verebilmişti.

Odanın içinde sessizce dolanarak günün dağınıklığını toplamaya başladım; bir sepet dolusu yeni toplanmış fıstık yıkanmalı, kurutulup saklanmalıydı; bir tepsi dolusu kurutulmuş sazı düz bir yere yaydım ve üzerlerine domuz pastırması yağı sürdüm - bunlar saz mumu olacaktı. Kilere gittim ve bira yapmak üzere fermente olması için bıraktığım arpa ezmesini karıştırdım, henüz olmamış yumuşak peynirin kesiğini süzdüm ve tuzlu ekmek hamurunun üzerine bastırdım. Hamurdan parçalar koparıp somunlar hazırladım ki sabah olunca ölgün şömine ateşine yerleştirdiğim fırına hemen atarak pişirebileyim.

Tekrar odaya döndüğümde Ian derin uykudaydı ve Rollo’nun da gözleri kapalıydı. Gerçi ben odaya girdiğimde birinin hafifçe aralandığını ve sarı bir çizginin beni dikizlediğini görmüştüm. Lord John’a baktım, o uyanıktı ama etrafına bakmadı.

Ateşin yanındaki tahta sıraya çöktüm. Yanıma içinde Gabrielle'in "güneşyiyen" dediği motifi ördüğüm yünlerin olduğu sepeti de almıştım.

Jamie ve Willie gideli iki gün olmuştu. Tuscarora köyüne iki günde varsalar. İki günde de dönseler. Eğer durmalarını gerektirecek hiçbir şey olmazsa…

"Saçma," diye mırıldandım. Niye durmaları gereksindi ki? Yakında evde olacaklardı.

Sepet boyanmış yün çileleri ve iplikle doluydu. Bazılarını bana Jocasta vermişti, bazılarını da ben kendim eğirmiştim. Fark çok açıktı ama benim yaptığım en yamru yumru, garip görünümlü iplik bile bir işe yarıyordu. Çorap ya da kazak yapamazdım belki onlardan ama bir çaydanlık kılıfı örebilirdim. Bu kusurlarımı gizlemek için yeterince şekilsiz bir form gibi görünmüştü bana.

Jamie benim örgü örmeyi bilmediğimi öğrendiğinde, hem şok geçirmiş hem de bu durum onu çok eğlendirmişti. Jenny'nin ve diğer kadın hizmetçilerin örgü kıyafetler giydirdiği Lallybroch'ta kimse bu soruyu sormamıştı. Beni çay odaları ve bahçelerde iş yapmaya götürmüşlerdi ve hiçbir zaman en basit onarma işlerinin dışında bana dikiş nakış işi yaptırmamışlardı.

"Hiç mi gelmiyor elinden?" demişti şaşkınlıkla. "Peki Boston'da kışın çorap giymen gerektiğinde ne yapıyordun?"

"Satın alıyordum," dedim.

Oturduğu yerden çevresine göz gezdirmiş, henüz bitmemiş kulübeye gururla bakmıştı.

"Buralarda hiç dükkân olmadığına göre sanırım öğrensen iyi olacak."

"Sanırım." Jacosta'nın bana verdiği dikiş sepetine kararsız bir bakış attım. Çok iyi hazırlanmış bir sepetti. İçinde farklı boylarda üç uzun misinalı şiş, şeytani görünümlü iki uçlu fildişi şişlerden dörtlü bir set ve tığlar da vardı.

"Bir dahaki River Run ziyaretimde Jocasta'dan bana göstermesini isterim. Belki gelecek yıl," dedim.

Jamie burnunu çekti ve sepetten bir tığ ile iplik kaptı.

"O kadar zor değil Sassenach. Bak. İlmekleri böyle diziyorsun." İpliği kapalı yumruğuna dolayıp başparmağının etrafına bir ilmek attı. İlmeği tığa geçirdi ve küçük hareketlerle birkaç saniyede birkaç ilmeği ardı ardına dizdi. Sonra benim elime de bir tığ ve iplik yumağı tutuşturdu. "Al, sen de dene."

Hayretler içinde kalakalmıştım. "Sen örgü biliyor musun?"

“Evet, tabii ki biliyorum,” dedi ve o da bana şaşkınlıkla baktı. “Yedi yaşımdan beri örgü örmeyi biliyorum. Sizin zamanınızda çocuklara faydalı bir şeyler öğretmiyorlar mı?”

“Yani,” dedim biraz kendimi gülünç hissederek, “bazen kızlara dikiş, nakış falan öğretirler ama erkeklere pek değil.”

“Ama sana öğretmediler, değil mi? Ayrıca bu dikiş değil Sassenach, bildiğin örgü. Al, başparmağına tak ve…”

Ve böylece o ve Ian - bu arada Ian da örgü örmeyi biliyordu ve benim bu konudaki bilgisizliğimle epey eğlendi - bana örgü örmenin ve nakışın inceliklerini öğretmişlerdi. Bu dersler sırasında İskoçya’da tüm oğlan çocuklarına nasıl örgü öreceklerinin öğretildiğini ve çocukların da koyun otlatmaya gittiklerinde bu uzun saatlerinde faydalı bir şeyler yapabildiğini öğrendim.

“Bir erkek büyüyüp evlendiğinde ve çocuğu sürüyü otlatacak yaşa geldiğinde kendi çoraplarını örmekten kurtulabilir,” demişti Ian, bir yandan da bir çorabın topuk kısmını yapmayı bana gösteriyordu. “Ama küçük kızlar bile bunu yapmayı bilir yengecim.”

Şu anki projeme baktım. 25 santimetre uzunluğuna ulaşan yün şalım sepetin dibinde duruyordu. Örgünün temel kurallarını öğrenmiştim ama bu iş hâlâ benim için düğümlenen iplikler ve elimden kayan iğneler nedeniyle bir savaş, zorlu bir mücadeleydi. Hâlbuki Jamie ve Ian’ı, kocaman ellerinde şişlerle şöminenin önünde insanı mayıştıran, çekirge sesine benzer sesler çıkarırken örgü örmek çok kolay ve dinlendirici bir aktivite gibi görünüyordu.

Bu gece değil, diye düşündüm. Canım istemiyordu. Aklımı vermeden yapacağım bir iş olmalıydı, mesela yumak sarmak olabilirdi. Bunu yapabilirdim. Jamie’nin kendine yaparken yarım bıraktığı çizgili - hava atıyordu - çorapları bir kenara koydum ve ağır, hâlâ boya kokusu geçmemiş mavi bir yün çilesini elime aldım.

Normalde yeni iplik kokusunu severim; koyunun yağlı kokusu, boyayı sabitlemek için kullanılan sirkenin keskin kokusuyla birleşir. Bu gece bu koku beni boğuyordu, çünkü koku bu gece mumun, yanan odunun, erkek bedenlerinin ve hastalığın kokusuyla birleşiyordu. Terli çarşaflar ve ilaç tencereleri de odanın bayat kokusuna katkıda bulunuyordu.

Çileyi kucağıma koydum ve bir anlığına gözlerimi kapadım. Şu anda tek istediğim üzerimdekileri çıkarıp soğuk suda yıkanmak, sonra da temiz çarşaflar serili yatağıma çıplak girip pencereden giren soğuk hava yüzümü serinletirken öylece yatıp her şeyi unutmaktı.

Ama yatağımda terleyen bir İngiliz adam yatıyordu. Diğer yatakta ise pis bir köpekle belli ki çok zor bir gece geçiren bir ergen… Çarşaflar günlerdir yıkanmamıştı, yıkama işi artık bu saatten sonra kesinlikle çok zor olacaktı. Bu gecelik yatağım, katlanmış bir yorgandı. Yastığım ise bir çuval yün… Tüm gece koyun kokusu içinde uyuyacaktım.

Hasta bakmak çok zor bir işti ve birden bu işten fazlasıyla bıktığımı fark ettim. Bir an hepsinin yok olmasını istedim. Gözlerimi açtım ve kırgınlıkla Lord John'a baktım. Ona baktığım anda da kendime acımayı bıraktım. Lord John sırt üstü yatıyordu, bir kolunu başının altına koymuştu ve karamsar karamsar tavana bakıyordu. Belki de odadaki ışık oyunlarından, yüzünde gergin ve acı dolu bir ifade varmış gibi geldi bana. Gözleri ise gölgeliydi.

Bir anda kötü düşüncelerim yüzünden utandım. Doğruydu, onu burada istememiştim. Hayatıma davetsiz müdahil olması ve hastalığı yüzünden ona bakmak zorunda kalmak beni sinirlendiriyordu. Varlığı beni huzursuz ediyordu, William'dan bahsetmiyorum bile. Ama yakında buradan gideceklerdi. Jamie eve dönecekti, Ian iyileşecekti, ben de eski huzuruma, mutlu yuvama ve temiz çarşaflarıma kavuşacaktım. Onun içinde bulunduğu durum ise kalıcıydı.

John Grey karısını kaybetmişti. William'ı buraya getirmek ve Jamie ile yalnız başına yola çıkmasına izin vermek gerçek bir cesaret örneğiydi. Ve kahrolası adamın kızamık olmamak için yapabileceği bir şey olduğunu da sanmıyorum.

Yünü bir kenara ittim, kalkıp çaydanlığa su koydum. Güzel bir fincan çay, pek çok şeye iyi gelecekti. Başımı ateşten kaldırdığım anda Lord John'un bana baktığını gördüm; hareket edince onu iç dünyasından çıkarmıştım.

Az önceki düşüncelerimden utanarak, "Çay?" diye sordum. Sorarken de çaydanlığa doğru garip bir hareket yaptım.

Belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. "Teşekkür ederim Bayan Fraser."

Çay kutusunu dolaptan aldım ve iki fincanla iki kaşık çıkardım. En son şekerliği de yanlarına koydum; bu gece pekmez yoktu.

Çay hazır olunca içmek için yatağın yanına oturdum. Bir süre hiç konuşmadan çayımızı yudumladık; ikimizden de garip bir utangaçlık dalgası yayılıyordu.

En sonunda fincanımı masaya koydum ve boğazımı temizledim.

"Üzgünüm; eşinizi kaybetmenize ne kadar üzüldüğümü söyleyemedim," dedim biraz resmi bir şekilde.

Biraz şaşırmıştı; sonra benim resmiyetimle uyumlu bir edayla başıyla onayladı. “Şu anda bunu söylemeniz büyük tesadüf,” dedi. “Tam da onu düşünüyordum.”

Başka insanların yüzüme bakarak hemen ne düşündüğümü anlamalarına alışmış biri olarak, bir kez olsun aynı şeyi başkasına yapabilmiş olmaktan mutlu oldum.

“Onu çok mu özlüyorsunuz, eşinizi yani?” Bunu sormaya biraz çekinmiştim, ama o sorumu pek laubali bulmuş gibi görünmüyordu. Neredeyse az önce bu soruyu kendine sorduğuna inanacaktım; çünkü nazik bir şekilde hemen cevap verdi.

“Pek bilemiyorum,” dedi. Bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Bu çok mu duygusuzca sizce?”

“Öyle olduğunu söyleyemem,” dedim kendimden emin olmadan. “Tabii ki siz ona karşı bir şeyler hissediyor muydunuz, benden daha iyi bilirsiniz.”

“Hissediyordum, evet.” Başını tekrar yastığa bıraktı, gür saçları omuzlarına dökülmüştü. “Ya da belki de hâlâ hissediyorum. Bu nedenle sizi görmeye geldim, anlıyor musunuz?”

“Hayır, pek anlayabildiğimi söyleyemeyeceğim.”

Ian öksürdü. Hemen doğrulup baktım ama sadece uykusunda pozisyon değiştirmişti. Karnının üzerine uzandı, bir kolu yatağından aşağı sarkmıştı. Elini tuttum. Hâlâ sıcaktı ama o kadar kötü görünmüyordu. Elini yastığa, başının yanına koydum. Saçı yüzüne gelmişti, yavaşça geriye doğru ittim.

“Ona karşı ne kadar iyisiniz. Sizin de çocuğunuz var mı?”

Şaşırarak Lord John’a baktım. Başı hafif öne eğik, beni izliyordu.

“Benim… Bizim bir kızımız var,” dedim.

Gözleri kocaman açıldı. “Sizin mi?” dedi sertçe. “Jamie’nin bir kızı mı var?”

“Onun bir ismi var,” dedim gereksiz yere rahatsız olarak. “Onun adı Brianna ve evet, Jamie’nin öz kızı.”

“Özür dilerim,” dedi biraz sert çıkarak. Hemen daha yumuşak bir tonla ekledi: “Sizi sinirlendirmek istememiştim. Biraz şaşırdım sadece.”

Direkt yüzüne baktım. Düşünceli olmaya çalışmaktan çok yorulmuştum.

“Biraz da kıskanmış olabilirim.”

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu; o yakışıklı ve sempatik ifadesinin ardında ne düşünceler, geçtiğine dair en ufak bir belirti göremedim. Ama ona bakmaya devam ettim. Bir anda maskesini indirdi. Mavi gözlerinden bir şeyleri anımsadığına dair bir pırıltı geçti.

“Ah. Sizinle ortak bir şeyimiz daha varmış işte.” Bu duyarlılık beni çok şaşırtmıştı, ama aslında şaşırmamalıydım. Gizlediğinizi sandığınız duygularınızın aslında herkesin görebileceği bir yerde, açıkta olduğunu fark etmek çok huzursuz edici bir his.

“Buraya gelmeye karar verdiğinizde bunu düşünmediğinizi bana söylemeyin lütfen.” Çay bitmişti, fincanı bir kenara bırakıp yün çilesini tekrar kucağıma aldım.

Bir süre gözlerini kısıp beni gözlemledi.

“Evet, bunu düşünmüştüm,” dedi en sonunda. Başını tekrar yastığa bıraktı ve gözlerini alçak tavana dikti. “Yine de inanın bana. William’ı buraya getirmemin sizi kıracağını biliyordum ama buraya gelmekteki amacım kesinlikle bu değildi.”

Elimdeki çileyi yumak haline getirmiştim. Onu sepete bırakıp bir diğerini aldım ve sandalyenin arkasına geçirdim.

“Size inanıyorum,” dedim gözlerimi çileden ayırmadan. “Çünkü bunun için bu kadar zahmete girmeyeceğinizi biliyorum. Peki o zaman gerçek amacınız neydi?”

Titrediğini hissettim. “Çok açık: Çocuğu Jamie görsün diye getirdim.”

“Ve bir diğer neden de sizin Jamie’yi görmek istemenizdi.”

Yataktan bir süre hiç ses gelmedi. Ben de gözlerimi çileden ayırmadım. Çileyi çözdükçe elimdeki yumak büyüyordu. Bir yukarıdan, bir aşağıdan, önden, arkadan sarıyordum; sonunda mükemmel bir küre oluşturacak karmakarışık bir kesişimler silsilesi.

“Çok akıllı bir kadınsınız,” dedi en sonunda. Sesi son derece dengeli çıkmıştı.

“Öyle mi?” dedim bakmadan. “Hangi açıdan?”

Arkasını yaslandı, yatak örtüsünün sesini duydum.

“Ne fazla basiretlisiniz ne de sözü dolandırıyorsunuz. Aslında, ne kadın ne erkek, hayatımda sizin kadar yıkıcı derecede açık sözlü biriyle hiç karşılaşmadım.”

“Ne yazık ki isteyerek yaptığım bir şey değil,” dedim. Çilenin sonuna gelmiştim. Ucunu düzgün bir şekilde kusursuz küremin içine sıkıştırdım. “Ne yapayım, doğuştan böyleyim.”

“Ben de öyleydim,” dedi sessizce.

Cevap vermedim, duyulmak istediğini sanmıyordum.

Ayağa kalkıp tezgâha gittim. Üç kavanoz aldım: İçlerinde yaban sümbülü, kediotu ve zencefil vardı. Mermer havanın içine kuru yaprakları ve kök parçalarını tıktım. Çaydanlıktan bir damla su akıp buharlaştı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Lord John.

“Ian için bir karışım hazırlıyorum,” dedim. “Size dört gün önce verdiğimle aynı karışım.”

“Wilmington’dan gelirken sizden bahsettiklerini duyduk,” dedi Grey. Sesi şimdi normal çıkıyordu, sohbet açmaya çalışıyordu. “Göründüğü kadarıyla bölgede epey iyi tanınıyorsunuz.”

“Hmm.” Elimdekileri ezmeye devam ettim. Odaya yabani zencefillerin rayihası yayıldı.

“Sizin büyücü olduğunuzu söylüyorlar. Bu ne anlama geliyor, biliyor musunuz?”

“Ebe, hekim, büyü ustası ya da bir çeşit falcı arasında bir şey,” dedim. “Kimden duyduğunuza göre değişir.”

Güler gibi bir ses çıkardı ve sonra bir süre sessiz kaldı.

“İyi olduklarını düşünüyorsunuz.” Bir soru değildi ama aslında fikrimi merak ediyordu.

“Evet. Jamie bir tehlike olduğunu düşünseydi çocuğu yanına almazdı. Onu biraz tanısaydınız bundan şüphe duymazdınız,” diye ona bakarak ekledim.

“Onu tanıyorum,” dedi.

“Demek tanıyorsunuz,” dedim.

Bir süre daha sessizce oturdu.

“William’ı onunla yalnız gönderme riskini göze alacak kadar iyi tanıyorum ya da tanıdığımı düşünüyorum. Eminim ki William’a gerçekleri anlatmayacaktır.”

Yeşilli sarılı tozu kare bir pamuklu bir sargı bezinin içine döktüm ve ağzını bağlayarak küçücük bir bohça yaptım.

“Hayır söylemeyecektir, o konuda haklısınız.”

“Siz söyleyecek misiniz?”

Şaşırmıştım, ona baktım. “Söyleyebileceğimi mi düşünüyorsunuz?” Bir anlığına yüzüme dikkatle inceledi ve sonra da gülümsedi. “Hayır,” dedi sessizce. “Teşekkür ederim.”

İç çektim ve ilaç bohçasını çaydanlığın içine attım. Otların olduğu kavanozları geri yerine kaldırdım ve yünleri tekrar elime alıp oturdum.

“Willie’yi Jamie ile birlikte göndermeniz büyük incelikti. Aslında cesurcaydı,” dedim biraz gönülsüzce. Başımı kaldırdım; pencereye bakıyordu, sanki perdenin ardını, ormanda yan yana yatan iki insan figürünü görmek ister gibiydi.

“Uzun bir süredir hayatım Jamie’nin ellerinde,” diye cevapladı. “William’ınkini de öyle koruyacağına güveniyorum.”

“Ya Willie, MacKenzie ismindeki seyisi hatırlarsa? Ya da bir kendi bir de Jamie’nin yüzüne dikkatle bakarsa?”

“On iki yaşındaki çocukların algılama yetenekleri o kadar güçlü değildir,” dedi Grey soğuk soğuk. “Ve inanıyorum ki eğer bir çocuk hayatı boyunca dokuzuncu Ellesmere Kontu olduğu bilgisiyle güven içinde yaşamamışsa, İskoçyalı bir seyisin oğlu olabileceği fikri kolay kolay aklına gelmez. Ya da gelirse de gülüp geçer.”

Ateşten gelen çıtırtıları dinleyerek yünü sessizce sarmaya devam ettim. Ian tekrar öksürmeye başlamıştı ama uyanmadı. Köpek hareket etti, şimdi Ian’ın bacaklarının arasına kıvrılıp yatmıştı.

İkinci çileyi de bitirdim ve üçüncüye geçtim. Bu bitince karışım da demlenmiş olacaktı. Eğer Ian’ın bana ihtiyacı yoksa ondan sonra biraz yatabilirdim.

Grey o kadar uzun bir süredir sessizdi ki tekrar konuşmaya başlayınca şaşırdım. Başımı ona çevirdiğimde bana değil tavana bakarak konuştuğunu gördüm; sanki isli kütüklerin içinde görüntüler görmeye çalışıyordu.

“Size eşime karşı duygularım olduğunu söyledim,” dedi sessizce. “Gerçekten vardı. Şefkat. Samimiyet. Bağlılık. O doğduğundan beri birbirimizi tanıyorduk. Babalarımız arkadaştı, abisini de tanırdım. Benim kardeşim gibiydi.”

“Ona sizin için bir kız kardeş gibi olmak yetiyor muydu?”

Bana hem öfke hem de ilgiyle baktı. “Bu sizin için yeterli olamazdı.” Sustu

ama duramadı. Omzunu silkti. “Evet, yaşadığı hayatın onu mutlu ettiğine inanıyorum. Bana hiçbir zaman memnun olmadığını söylemedi.”

Buna bir cevap vermedim ama derin bir iç çektim. Rahatsız olmuşçasına yatakta döndü, köprücük kemiğini kaşıdı.

“Ona kocalık görevimi yeteri kadar yaptım,” dedi kendini savunarak. “Hiç çocuğumuzun olmaması benim hatam değildi…”

“Bunları konuşmak istemiyorum, gerçekten!”

“Ah, demek istemiyorsunuz.” Sesi hâlâ çok yüksek değildi. Ian’ı uyandırmak istemiyordu. Ama artık saygılı bir sesle konuşmuyordu, içindeki öfke sesine yansıyordu.

“Bana neden geldiğimi sordunuz, benim nedenlerimi sorguladınız, beni kıskançlıkla suçladınız. Gerçekten bilmek istediğinize emin misiniz? Çünkü eğer bilirseniz beni görmek istediğiniz gibi görmeye devam edemeyeceksiniz.”

“Benim ne görmek istediğimi siz nereden bilecekmişsiniz?”

Yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi ve çok daha az yakışıklı göründü.

“Bilemez miyim?”

Yüzüne bir süre dimdik baktım, hiçbir hissimi saklamak istemiyordum artık.

Aradan bir süre geçtikten sonra, “Kıskançlıktan bahsettiniz,” dedi daha sakin bir sesle.

“Ben bahsettim, siz bahsettiniz.”

Başını çevirdi ama konuşmaya devam etti. “Isobel’in öldüğünü duyunca… Hiçbir şey hissetmedim. Uzun yıllardır birlikte yaşamıştık ama son iki yıldır birbirimizi hiç görmemiştik. Yatağımızı ve hayatımızı paylaştık, diye düşündüm. Ölümü bana bir şeyler ifade etmeliydi. Ama etmedi.”

Derin bir nefes aldı, nefesini verirken yatağında hafifçe kıpırdandığını gördüm.

“Fedakârlıktan bahsettiniz. Onunla alakası yoktu. Ben buraya görmeye geldim… Hâlâ bir şeyler hissedebileceğimi görmeye,” dedi. Başı hâlâ diğer tarafa dönüktü, gece gibi karanlık pencereye bakıyordu. “Ölen sadece Isobel miydi yoksa benim duygularımda mı yitip gitti bilmiyorum.”

“Sadece Isobel mi?” diye tekrarladım.

Bir süre daha bana bakmadan sessizce yattı. “En azından utanç duygusunu

hâlâ hissedebiliyorum,” dedi belli belirsiz.

Gecenin iyice ilerlediğini hissedebiliyordum. Ateş biraz cansızlaşmıştı ve ağrıyan kaslarım uyku vaktimin geçmekte olduğunu bana hatırlatıyordu.

Ian huzursuzlaşmaya başlamıştı; uykusunda kıpırdandı, inledi. Rollo kalkıp onu burnuyla dürttü ve ince ince ağladı. Yanına gidip tekrar yüzünü sildim, yastığını ve çarşafını düzelttim. Uyur uyanıktı; başını kaldırdım ve hazırladığım karışımı ona yavaş yavaş içirdim.

“Sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin.” Gömleğinin açıklığından göğsünde çıkmış bir iki kızamık lekesini - çok az vardı - seçebiliyordum ama ateşi de biraz düşmüş, kaşları arasındaki iz azalmıştı.

Yüzünü bir kez daha silip başını yastığa koydum. Ian yanağını soğuk yastığa koyup anında uykuya daldı.

Karışımdan daha bol bol vardı. Başka bir fincana biraz koydum ve Lord John’a uzattım. Şaşırdı, yatağında dikleşti ve fincanı aldı.

“Artık gelip onu gördüğünüze göre biliyorsunuzdur. Hâlâ bir şeyler hissediyor musunuz?” diye sordum.

Bir süre, gözlerini kırpmadan bana baktı.

“Hissediyorum, evet.” Fincandan bir yudum daha aldı. “Tanrı bana yardım etsin,” diye ekledi neredeyse sessizce.

***

Ian kötü bir gece geçirmişti ama arada bir uykuya dalmıştı. Ben de bu uykularda dinlenme şansı bulmuş, yer yatağında birkaç saatlik nefis bir uykudan, katırımız Clarence’ın anırtılarıyla uyanmıştım.

Clarence çok sosyal bir hayvandı, o nedenle arkadaş olarak gördüğü herhangi birinin yaklaştığını fark edince sevinirdi. Bu neşesini dağlarda yankılanacak kadar yüksek sesle anırarak layıkıyla gösterirdi. Rollo, bekçi köpeği rolünü kendinden çaldığı için biraz hakarete uğramış gibi hissetmiş olmalı ki Clarence’ı duyunca hemen Ian’ın yatağından fırladı ve üzerimden geçip bir kurt adam gibi uluyarak pencereden dışarı fırladı.

Uyku sersemiydim, zorlukla ayağa kalktım. Lord John, üzerinde sadece gömleği ile masada oturuyordu. Bu kargaşadan mı yoksa benim görüntümden mi bilmem, o da şaşırmıştı. Kapının kilitlerini beceriksizce açıp dışarı çıktım; kalbim Jamie’yi görebilme umuduyla çılgıncasına atıyordu.

Gelenin Jamie ve William olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım ama kim olduğunu anladığım anda bu his yerini hayrete bıraktı. Gelen Salem'deki Lüteryen kilisesinin lideri Papaz Gottfried'dı. Papazla birkaç kez cemaatinden insanların evine doktor olarak çağrıldığımda tanışmıştım. Onu evinden bu kadar uzakta görünce çok şaşırmıştım.

Salem ile Tepe arası at üstünde iki günlük mesafeydi ve en yakın Alman Lüteryen çiftliği buradan en az 25 kilometre uzaktaydı, yolu da çok kötüydü. Papazın binicilikle pek arası yoktu; paltosunda, birkaç kez düşmüş olabileceğini düşünmeme neden olan çamur ve toprak izleri vardı. Onu buraya kadar getirenin acil bir durum olabileceği geçti aklımdan.

Papazın atından pek de hazzetmeyen ve hırlayıp dişlerini gösteren Rollo'ya, "Yat, kötü köpek!" diye sert bir sesle bağırdım. "Sessiz ol dedim!"

Rollo sarı gözleriyle bana baktı ve itibarı peş paralık olmuşçasına geri çekildi. Bir yandan da bana gelen caniyi evime buyur etmekte bir sakınca görmüyorsam sonrasında olacaklarda da ondan yardım istememi öneriyor gibi bir hali vardı.

Papaz küçük, tıknaz bir adamdı. Kalın, kıvırcık, gri sakalları yüzünü bir fırtına bulutu gibi kaplıyordu; sanki teni de fırtınanın sakladığı güneş gibiydi. Bu sabah yüzünde pek bir aydınlık yoktu gerçi; yanakları solgun, dudakları renksiz, gözleri ise yorgunluktan kızarmıştı.

"*Meine Dame*," diye beni karşıladı ve şapkasını çıkarıp başını iyice eğdi. "*Ist Euer Mann hier*?"

Almanca birkaç kelimenin dışında bilmiyordum ama kolayca Jamie'yi aradığını anladım. Başımı iki yana salladım ve ormanı göstererek Jamie'nin yokluğunu anlatmaya çalıştım.

Papaz öncekinden daha panik içinde görünüyordu; ellerini endişeyle ovup duruyordu. Almanca birkaç kelime bir şeyler daha söyledi. Anlamadığımı görünce daha yavaş ve yüksek sesle söylediklerini tekrarlamaya başladı. Tıknaz vücudunu bana anlatmaya çalıştığı şeyi anlayabilmem için şekilden şekle sokuyordu.

Umutsuzca başımı iki yana salladım. Tam o anda ardımdan biri konuşmaya başladı.

Lord John kapıya çıkmış "*Was ist los*?" diye soruyordu. "*Was habt Ihr gesagt*?" Neyse ki pantolonunu giymişti ama ayakları çıplaktı. Güzel saçları açıktı, omuzlarına dökülüyordu.

Papaz bana utanç verici bir şey görmüş gibi baktı; ne yazık ki en kötüsünü

düşünüyordu. Ama Lord John'un makineli tüfek gibi ardı ardına söylediği Almanca kelimelerin ardından, Papaz bana özür dilercesine baktı ve sonra tekrar kendi dilinde konuşan bu İngiliz adama dönüp kollarını sallayarak hikâyesini anlatmaya girişti.

Bu kelime bombardımanından bir ya da iki kelime dışında hiçbir şey anlayamayınca, "Ne diyor?" diye sordum. "Tanrı aşkına, ne olmuş?"

Grey asık suratla bana döndü. "Mueller ailesini tanıyor musunuz?"

"Evet," dedim ailenin ismini duyar duymaz vücudumu korku dalgası sararak. "Petronella Mueller'in çocuğunu doğurttum üç hafta kadar önce."

"Ah." Grey kuruyan dudaklarını yaladı ve yere baktı, bana söyleyemediği bir şeyler vardı. "Çocuk… Korkarım ki hem çocuk hem de annesi ölmüş."

"Ah, hayır." Kapının yanındaki banka çöküverdim, duyduklarımı kabul etmek istemiyordum. "Olamaz. Mümkün değil."

Grey elini ağzına götürdü ve küçük şişman elini endişe içinde sallayarak konuşmaya devam eden Papaz'ı başını sallayarak dinledi.

"*Masern*'den ölmüşler. Sanırım bu kızamığa verdikleri ad."

"*Flecken, so ahnlich wie diese*?" diye sordu Papaza yüzündeki kırmızı lekeleri göstererek.

Papaz kesin bir ifadeyle onayladı: "*Flecken, Maseru, ja*!"

"Ama Jamie'den ne istiyor?" diye sordum, aklım karışmıştı.

"Anlaşılan Jamie'nin adamı, Herr Mueller'i ikna edebileceğine inanıyor. Arkadaşlar mıydı?"

"Pek sayılmaz, değillerdi. Jamie geçen baharda değirmenin önünde Gerhard Mueller'in suratına yumruk atıp onu bayıltmıştı."

Lord John'un yanaklarında bir kas oynadı. "Anlıyorum. İkna etmek derken sanırım o şekilde ikna etmekten bahsediyordu."

"Mueller balta sapından daha sofistike bir şeyle ikna edilemez," dedim. "Ama neden ikna edilmesi gerekiyormuş ki?"

Grey kaşlarını çattı. "Sofistike" kelimesini kullanış biçimimi kavrayamamıştı. Ama ne demek istediğimi anladığını biliyordum. Tereddüt etti, sonra küçük din adamına dönüp başka bir şey daha sordu. Sonra da Almanca kelime bombardımanıyla cevabı aldı.

Arada bir sözü keserek ve bol bol vücut dili kullanılarak dinlediğimiz

hikâyenin ayrıntılarına yavaş yavaş vakıf olmuştuk.

Daha önce Lord John'un da bize söylediği gibi Cross Creek'te kızamık salgını vardı. Belli ki hastalık taşradaki çiftliklere de yayılmıştı. Hastalık Salem'deki pek çok eve girmiş ama Mueller ailesi izole yaşadıklarından hastalık onları çok sonra vurmuştu.

Ancak çiftlikte ilk kızamık belirtisi görülmeden bir gün önce, Muellerler'e küçük bir grup Kızılderili uğramış, yiyecek ve içecek bir şeyler istemişlerdi. Kızılderililer için ne düşündüğünü iyi bildiğim Mueller, onları hakaretler eşliğinde çiftliğinden kovmuştu. Buna bozulan Kızılderililer, evine doğru garip işaretler yapıp ayrılmışlardı.

Ertesi gün ailesinde kızamık baş gösteren Mueller, hastalığı evine gönderenin geri çevirdiği Kızılderililer olduğuna inanmıştı. Evin duvarlarına büyü bozucu semboller çizmiş, Salem'deki papazdan eve gelip şeytan çıkarma ayini düzenlemesini istemişti.

"Sanırım anlattıkları bunlardı," dedi Lord John tereddüt içinde. "Gerçekten şeytan çıkarmayı mı kastetti ondan o kadar emin değilim."

"Boş verin," dedim sabırsızca. "Devam edin!"

Petronella ve yeni doğan bebek de hastalanınca bu önlemlerin hiçbirinin işe yaramadığını gören Mueller, aklını kaybetmişti. Evine bu acıyı getiren zalimlerden intikam almak için oğlu ve damatlarını da zorlayarak hep beraber ormana gitmişlerdi.

Üç günlük seferlerinden döndüklerinde oğullarının yüzü bembeyazmış ve sessizlermiş. Yaşlı adam ise intikamın tadını almış ve sakin görünüyormuş.

"*Ich war dort. Ich habe ihngeschen,*" dedi Bay Gottfried şakaklarından ter damlayarak. Oradaydım. Gördüm.

Kadınlardan korku dolu mesajlar alan papaz da hemen çiftliğe koşmuş ve ahır kapısına asılmış iki siyah uzun saç örgüsüyle karşılaşmış. Saçların yanına da Rache yazılmış.

"Bu 'intikam' anlamına geliyor," diye açıkladı Lord John.

"Biliyorum," dedim ama ağzım o kadar kurumuştu ki zar zor konuşabildim. "Sherlock Holmes okumuştum. Sizce o…"

"Anlaşılan öyle."

Papaz hâlâ anlatıyordu, kolumdan tutup sarstı. Benimle iletişim kurarak durumun ehemmiyetini anlatmaya çalışıyordu. Artık ne anlatıyorsa Grey'in bakışları birden sertleşti ve ani bir soruyla adamın sözünü kesti. Papaz başıyla

onayladı.

“Mueller. Buraya geliyor.” Grey bana dönmüştü, panik içindeydi.

Kafa derileri yüzünden altüst olan Papaz, Bay Mueller’e bakmış ve onun korkunç savaş ganimetlerini kapıya çiviledikten sonra çiftlikten ayrılıp Fraser Tepesi’ne, beni bulmaya geldiğini öğrenmişti.

Eğer oturmuyor olsaydım bunu duyduğum anda kesin bayılırdım. Kanın yanaklarımdan çekildiğini hissedebiliyordum, sanırım artık ben de Papaz Gottfried kadar beyaz görünüyordum.

“Neden?” diye sordum. “O benim… Olamaz! Benim Petronella ya da bebeğe bir şey yaptığımı düşünüyor olamaz. Olabilir mi?” Gri çizgili saçlarını tek eliyle düzelten papaza sorarak baktım.

“Papaz efendi, Mueller’in ne düşündüğünü ya da neden buraya geldiğini bilmiyor,” dedi Lord John. Bir yandan da tıknaz adamın itici görüntüsünü inceliyordu. “Dediğine göre yola tek başına çıkmış, olabildiğince hızlı Mueller’in peşine düşmüş ve iki saat sonra onu yolun kenarında bilinçsiz bir halde bulmuş.”

Muhtemelen bu iri çiftçi, günlerce bir şey yemeden intikamının peşinden gitmişti. Lüteryenler arasında aşırılık pek de görülen bir davranış değildi, ama yorgunluk ve duygusal yıkım nedeniyle Mueller çok fazla bira içmiş ve bünyesi bu kadar alkolü kaldıramamıştı. Zorla eşeğine binip yola çıktıktan bir süre sonra paltosuna sarınıp yolun kenarındaki kocayemişlerin altında uykuya dalmıştı.

Papaz Mueller’in ruh halini bildiği ve alkolün de bu duruma faydası olmayacağını düşündüğü için adamı uyandırmaya hiç kalkışmamıştı. Onun yerine Gottfried atına atlayıp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya, bizi uyarmaya gelmişti.

Papazın şartlar ne olursa olsun Jamie’nin Mueller ile baş edebileceğinden şüphesi yoktu ama şimdi Jamie yoktu…

Papaz Gottfried çaresizce bir bana bir de Lord John’a baktı.

“*Vielleicht sollten Sie gehen*?[23]” derken bir yandan da başıyla otlağı gösterdi.

23(Alm.) Belki de gitmelisiniz?

“Ben buradan ayrılamam,” dedim ve evi işaret ettim. “*Mein*… Yeğen nasıl denir Almanca?… *Mein junger Mann ist nicht gut*.[24]”

24 (Alm.) Genç adam iyi değil.

“*Ihr Neffe ist krank*,” diye Lord John düzeltti. “*Haben Sie jemals Maseru gehabt*.”

Papaz başını iki yana salladı, iyice panik olmuştu.

“Kızamık geçirmemiş,” diye bana açıkladı Lord John. “Burada kalamaz, yoksa kendi de hastalanır, değil mi?”

“Evet.” Şok duygusunu yavaş yavaş geri plana atabilmeye başlamıştım, kendimi biraz toparladım. “Evet, hemen şimdi gitmeli. Sizdeki hastalık artık bulaşıcı değil, ama Ian hâlâ bulaştırabilir.” Saçımı düzeltmek için beyhude bir hareket yaptım, ancak bir işe yaradı mı bilemedim. Sonra aklıma Muellerler’in ahırının kapısına asılı kafa derileri geldi.

Lord John otoriter bir sesle papaz ile konuşuyordu. Onu hemen buradan uzaklaşması için atına doğru götürüyordu. Gottfried itiraz ediyordu ama giderek ikna da oluyordu. Bana yüzü dehşet içinde bir bakış attı.

İçimdeki sıkıntıya rağmen ona gülümsemeye çalıştım.

“*Danke*,” dedim. “Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyin, olur mu?” diye Lord John’a tembihledim. “Yoksa buradan gitmez.” Lord John başıyla onayladı.

“Söyledim. Ona bir asker olduğumu, size bir zarar gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim.”

Papaz atının yanında, eyeri elinde bir süre daha durup Lord John ile konuştu. Sonra eyeri bıraktı, yanıma geldi. Uzanıp darmadağınık başımın üzerine elini koydu.

“*Seid gesegnet benedicite*[25],” dedi.

25 (Alm.) Tanrı sizi korusun.

“Dedi ki…” diye söze başladı Lord John.

“Anladım,” diyerek kestim.

Cevizlerin arasından geçip gözden kaybolana kadar durup Gottfried’in ardından baktık. Burası şu anda inanılmaz derecede huzurlu görünüyordu. Sonbahar güneşi omuzlarımı ısıtıyor, kuşlar başımızın üzerinde uçuşuyordu. Uzaklardan bir ağaçkakanın sesi ve büyük mavi ladinde yaşayan bülbüllerin düeti geldi. Baykuş sesi yoktu doğal olarak, çünkü saat epey geç olmuştu.

Kim? Birden trajediyi bir başka açıdan da görebilmeye başlamıştım. Mueller'in kör intikamının hedefi kim olmuştu? Muellerler'in çitliği Kızılderililerin bölgesini yerleşimcilerden ayıran dağ sırasına birkaç günlük mesafedeydi. Yine de pek çok Tuscarora ya da Cherokee köyüne kolaylıkla ulaşabilirdi.

Bir köye mi girmişti? Eğer öyleyse, o ve oğulları nasıl bir kıyım yapmışlardı? Daha da kötüsü bu kıyımın sonuçları ne olacaktı?

Güneşe rağmen titredim. İntikama inanan tek erkek Mueller değildi. Aile, kabile, öldürdüğü kişilerin köyü… Onlar da maktullerinin intikamını almak isteyeceklerdi ve katillerin kim olduğunu bilseler de sadece Muellerler'i öldürmekle yetinmeyebilirlerdi.

Eğer katillerin kim olduğunu öğrenemezler de sadece beyaz olduklarını anlarlarsa… Yeniden titredim. Kurbanların, olayların bu noktaya varmasında hiçbir etkisi olmadığı ne çok katliam hikâyesi dinlemiştim; tek kusurları yanlış zamanda yanlış yerde olmalarıydı. Fraser Tepesi, Muellerler'in çiftliği ve Kızılderili köylerinin tam ortasındaydı; kelimenin tam anlamıyla yanlış yerdi.

"Ah, Tanrım, keşke Jamie burada olsaydı. Lord John cevap verene kadar bunu sesli söylediğimin farkında değildim.

O da, "Keşke olsaydı," dedi. "Gerçi artık William'ın onunla olmasının burada olmasından daha güvenli olduğunu düşünmeye başladım."

Ona baktım ve bir anda hâlâ vücudunun ne kadar zayıf olduğunu anımsadım. Bir haftadır ilk defa yataktan çıkıyordu. Kızamık lekelerinin dışında yüzü bembeyazdı ve düşmemek için kapının pervazını tutuyordu.

"Sen ayakta olmamalısın!" diye bağırdım ve kolundan çekip içeri aldım. "Hemen yatağa gir ve yat."

"Çok daha iyiyim," dedi. Rahatsız olmuştu ama kolunu çekmedi ya da ben onu yatağa götürürken protesto etmedi.

Eğilip ateşler içinde yatan Ian'ı kontrol ettim. Gözleri kapalıydı, yüzü yeni çıkan kızamık lekeleri nedeniyle şişmişti. Boyun bölgesindeki salgı bezleri yumurta gibi sertleşmişti.

Rollo dirseğimden beni dürttü, burnuyla sahibine ağladı.

"İyi olacak," dedim kati bir sesle. "Neden dışarı çıkıp gelen giden var mı kontrol etmiyorsun?"

Rollo önerimi dikkate almadı, onun yerine yanımda oturup ben bir kumaş

parçasını soğuk suya batırıp Ian'ı silerken beni izledi. Uyur uyanıktı. Saçlarını fırçaladım, ona bir lazımlık verdim, limonotu şurubu içirdim. Tüm bunları yaparken at sesleri ya da Clarence'ın birilerinin geldiğini haber veren neşeli anırtısını duyabilmek için kulak kesildim.

Uzun bir gündü. Birkaç saat boyunca her seste irkilip sürekli omzumun üzerinden arkamı kolladıktan sonra, sonunda günlük işlere verdim kendimi. Ateşli ve acınacak haldeki Ian'a baktım, tavukları besledim, bahçedeki yabani otları temizledim, turşu yapmak üzere yeni salatalıkları topladım ve bir şeyler yapmak isteyen Lord John'a ayıklaması için fasulye verdim.

Tuvaletten keçi ağılına giderken özlemle ormana baktım. Ormanın derinliklerinde yürüyebilmek için şu anda çok şey verirdim. İçimde böyle bir dürtüyü ilk defa duymuyordum. Ama sonbahar güneşi Tepe'yi yıkıyor ve saatler huzur ile sükûnet içinde ilerliyordu. Henüz Gerhard Mueller'den iz yoktu.

"Bana şu Mueller'i anlatır mısınız?" diye sordu Lord John. İştahı yerine gelmişti. Mısır unu kızartma işini tamamlamış, şimdi de salata için hindiba ve şekerciboyası meyvesi ayıklıyordu.

Kabın içinden bir meyve alıp ağzıma attım, meyvenin keskin tadının keyfini çıkardım.

"Büyük bir ailenin reisi. Alman Lüteryenler, eminim bunu anlamışsınızdır. Buradan 25 kilometre uzakta, nehir kenarında yaşıyorlar."

"Evet?"

"Gerhard iri ve inatçı biri. Bunu da anlamışsınızdır. Çok az İngilizce biliyor. Yaşlı ama çok güçlü!" Yaşlı adamın, 25 kiloluk un çuvallarını içinde tüy varmış gibi kolayca kaldırıp vagonuna atışı hâlâ gözümün önündeydi.

"Jamie ile yaptıkları kavgada kin tutmasını gerektirecek bir şey oldu mu?"

"Kesinlikle kin gütmeye müsait bir insan ama o kavga yüzünden tutmamıştır. Çok büyük bir kavga değildi. Daha çok…" Başımı iki yana salladım, kolay yoldan anlatabilmenin bir yolunu arıyordum. "Katırları bilir misiniz?"

Kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Biraz, evet."

"İşte, Gerhard Mueller bir katırdır. Çok kötü huylu değildir ve çok aptal da değildir. Ama kendi kafasının dışında olup bitenlere pek de ilgi göstermez. Ve ilgisini başka bir yere çekmek çok zordur."

Değirmendeki olay olduğunda orada değildim, bana olayı Ian anlatmıştı.

Yaşlı adam değirmencinin kızlarından Felicia Woolam'ın kendini aldatmaya çalıştığına inanmış ve kadının kendine bir çuval un borcu olduğunu söyleyip duruyormuş.

Felicia adamın kendine beş çuval buğday getirdiğini, onları değirmende öğüttüğünü ve toplamda dört çuval un çıktığını söylemesinin bir faydası olmamış. Kızcağız aradaki farkın nedeninin saman ve kabuklar olduğunu, beş çuval buğdayın dört çuval una denk geldiğini adama bir türlü anlatamamış.

"*Fünf*!" demiş Mueller elini açıp beş parmağını göstererek. "*Esgibt funf*!" Başka türlü ikna olamayınca başlamış Almanca küfretmeye. Sonrada kızın üzerine yürümüş.

Ian, adamı durdurmaya uğraşmış ama bir türlü beceremediği ve hemen koşup dışarıda Bay Woolam ile sohbet eden Jamie'ye haber vermiş. İki adam koşarak içeri gelmişler ama onlar da Ian gibi adamı konuşarak ikna etmeyi başaramamışlar.

Adamların uyarılarına kulak asmayan Mueller kızın üzerine atılmış, belli ki amacı kızın ardındaki un çuvalını almakmış.

"O noktada Jamie adamı konuşarak ikna etmekten vazgeçmiş ve adama vurmuş," diye hikâyeyi bitirdim.

Başta adamın 70 yaşında olduğunu düşündüğü için yumuşak vurmuş ama yumruğu Mueller'in çenesine sanki bir meşe kerestesine çarpmış gibi dönünce hemen fikrini değiştirmiş.

Yaşlı adam köşeye sıkıştırılmış bir vahşi domuz gibi Jamie'ye dönmüş ve o anda Jamie de önce adamın karnına, ardından da dudağına vurabildiği kadar sert vurmuş. Mueller yere düşmüş, Jamie'nin parmakları ise neredeyse kırılıyormuş.

Quaker olduğu için şiddete de karşı olan Woolam, Jamie'nin sözüyle Mueller'i bacaklarında çekerek dışarı, arabada sabırlı bir şekilde bekleyen oğlunun yanına götürmüş. Jamie adamı yakasından tutup arabanın arkasına yaslamış ve o Mueller ile Almanca konuşurken Bay Woolam da yaşlı adamın gözü önünde arabanın arkasına beş çuval un koymuş.

Mueller çuvalları iki kere saymış ve Jamie'ye dönüp ciddi ciddi, "*Danke, mein Herr*," demiş. Sonra da arabanın arkasına aklı iyice karışan oğlunun yanına oturmuş ve uzaklaşmış.

Grey kalan kızamık lekelerini kaşıdı ve gülümsedi. "Anlıyorum. Sonra Jamie'ye karşı bir saygısızlığı olmadı o zaman?"

Başımı iki yana salladım ve yutkundum. “Hiç olmadı. Petronella’ya bebeğini doğururken yardıma gittiğimde bana da çok nazik davranmıştı.” Anne ve bebeğinin artık yaşamadığını düşününce birden boğazım düğümlendi.

“Al.” Grey masanın diğer tarafından bana bir kadeh bira yolladı.

Büyük bir yudum aldım. İçkinin soğukluğu yoğun acı tadını bastırmıştı. Kadehi masaya bırakıp bir süre gözlerim kapalı oturdum. Pencereden temiz bir hava giriyordu, güneşin vurduğu masa örtüsü iyice ısınmıştı. Başka insanlar tarafından elimden alınabileceğini bildiğim fiziksel varlığımın tüm küçük keyifli anları hâlâ benimleydi ve ben bunların farkına daha bir vardım.

Gözlerimi açıp, “Teşekkür ederim,” dedim.

Grey anlayışlı bir ifadeyle beni seyrediyordu.

“Bu kadar etkilenmeyeceğini düşünüyorsun,” dedim açıklama ihtiyacı hissederek. “Burada çok kolay ölüyorlar. Özellikle de genç olanlar. Daha önce ölüme tanık olmadığım için değil. Çok azı için elimden bir şeyler geliyor.”

Yanağımda bir sıcaklık hissettim ve gözyaşlarımın aktığını anlayınca kendime şaştım. Grey cebine uzandı, bir mendil çıkartıp bana uzattı. Çok temiz değildi ama önemsemedim.

“Bazen sende ne bulduğunu düşünürdüm,” dedi mümkün olduğunca yumuşak bir sesle. “Jamie’nin yani.”

“Ah, gerçekten mi? Çok onur duydum.” Burnumu çektim.

“Senin hakkında konuştuğumuz zamanlarda ikimiz de senin öldüğünü sanıyorduk,” diye açıkladı. “Her ne kadar tartışmasız güzel bir kadın olsan da Jamie hiçbir zaman senin güzelliğinden bahsetmiyordu.”

Bir anda elimi alıp yumuşakça tuttu. Çok şaşırdım.

“Sende de ondaki gibi cesaret var,” dedi.

Bu beni isteksizce güldürdü. “Bir bilsen,” dedim.

Buna cevap vermedi ama belli belirsiz gülümsedi. Başparmağını parmak eklemlerim üzerinde gezdirdi. Elleri yumuşak ve sıcaktı.

“Kimseden korkmaz o,” dedi. “Bence sen de korkmazsın.”

“Korkamam.” Derin bir nefes alıp burnumu sildim. Artık ağlamıyordum. “Ben bir doktorum.”

“Evet öylesin,” dedi sessizce ve sustu. “Daha hayatımı kurtardığın için sana

teşekkür edemedim.”

“Ben bir şey yapmadım. Bu tür bir hastalık için pek yapabileceğim bir şey yok. Tek yapabildiğim, yanında olmaktı.”

“Ondan biraz daha fazlasını yaptın,” dedi ve elimi bıraktı. “Biraz daha bira ister misin?”

Jamie’nin John Grey’de ne bulduğunu açık bir şekilde görebilmeye başlamıştım.

Öğleden sonra sakin geçti. Ian sağa sola dönüp inledi. O saatlerde artık tüm kızamık lekeleri görünür olmuştu; ateşi ise sanki biraz düşmüştü. Yemek yemek istemeyecekti ama onu belki biraz ılık süt içmeye ikna edebilirdim. Bunu düşündüğüm anda süt sağma zamanı geldiğini fark ettim. Elimdeki tamir işini bırakıp ayağa kalktım ve Lord John’a bir şeyler mırıldandım.

Kapıyı açıp dışarı adım attığım anda Gerhard Mueller ile yüz yüze geldim. Kapının hemen önünde duruyordu.

Gözleri kıpkırmızıydı, sanki içten içe yanıyordu. Güçsüz düştüğü için kızarıklık iyice artmıştı. Gözlerini bana dikmişti, başıyla selam verdi.

Mueller son gördüğümden beri sanki biraz küçülmüştü. Sanki erimişti. Hâlâ iri bir adamdı ama artık kaslardan çok kemikler görülüyordu. Vücudundaki yaşadığına dair tek belirti olan gözlerini benimkilere dikmişti.

“Bay Mueller,” dedim. Sesim bana çok sakin çıkmış gibi geldi; ona da öyle gelmiş olmasını umdum. “*Wiegeht es Euch*?”

Yaşlı adam tam karşımda sallanarak duruyordu; sanki akşam rüzgârı onu yere devircekmiş gibiydi. Binek hayvanını kayıp mı etmişti, yoksa bayır aşağısında mı bırakmıştı bilemedim ama yanında ne at ne de katır vardı.

Bana doğru bir adım attı, ben de gönülsüzce geriye doğru adım attım.

“*Frau Klara,*” dedi. Bunu bir şey isteyecekmiş gibi söylemişti.

Durdum, Lord John’u çağırmak istiyordum ama emin olamamıştım. Eğer bana zarar vermek istese bana ilk ismimle hitap etmezdi herhalde.

“Öldüler,” dedi. “*Mein Mddchen. Mein Kind*.” Kançanağı gözleri yaşla doldu. Gözyaşları yavaş yavaş yüzünden süzüldü. Gözlerindeki acı o kadar büyüktü ki uzandım, kocaman, çiftçi elini tuttum.

“Biliyorum,” dedim. “Çok üzgünüm.”

Başını salladı, ağzı kıpırdıyordu. Onu kapıdaki banka oturtmama izin verdi. Bir anda sanki bacaklarındaki tüm güç çekip alınmış gibi kendini banka

bırakıvermişti.

Kapı açıldı ve John Grey dışarı çıktı. Silahı elindeydi ama ben başımı iki yana sallayınca hemen gömleğinin altına gizledi. Yaşlı adam elimi bırakmıyordu; beni çekip yanına oturttu.

"*Gnadige Frau*," dedi, birden bana dönüp beni kucakladı. Beni kirli paltosuna doğru sıkıca bastırdı. Sessiz sessiz ağlıyor ve hıçkırıyordu; ne yaptığını bilmeme rağmen ben de ona sarıldım.

Çok kötü kokuyordu. Yaşın ve üzüntünün getirdiği ekşi ve pis kokuya bira, ter ve ağız kokusu karışıyordu. Tüm bu kokuların arasında kurumuş kan kokusu da geldi burnuma. Acıma, korku ve iğrenme hislerinden oluşan bir ağın içinde irkildim ama kendimi geri çekemedim.

En sonunda beni serbest bıraktı ve bir anda hemen yanı başında ayakta duran ve karışıp karışmamakta kararsız kalmış John Grey'i fark etti. Yaşlı adam ona bakmaya başladı.

"*Mein Gott*!" diye bağırdı korkuyla. "*Er hat Masern*!" Güneş hızla batıyordu, kapının önünü tamamen aydınlatmıştı. Grey'in tüm yüzü güneş ışığına maruz kalıyordu. Güneş yüzünün kıpkırmızı, kızamık lekelerinin ise siyah benekler gibi görünmesine neden oluyordu.

Mueller bana döndü ve korku içinde iri elleriyle yüzümü incelemeye başladı. Başparmakları yanaklarımı çiziyordu. Tenimin lekesiz olduğunu görünce rahatlama hissiyle duruldu.

"*Gott sei dank*," dedi ve yüzümü bıraktı. Almanca bir şeyler söyleyerek paltosunun altında bir şeyler aramaya başladı. O kadar panik içinde ve ağzında geveleyerek konuşuyordu ki bir tek kelimesini bile anlayamadım.

"Çok geç kalmış olmaktan korktuğunu ve şimdi geç kalmadığını görünce sevindiğini söylüyor," dedi Grey aklımın karıştığını görünce. Yaşlı adama güvensizce ve tiksintiyle bakıyordu. "Sana bir şey getirdiğini söylüyor. Bir çeşit tılsım. Laneti uzaklaştıracakmış ve seni hastalıktan koruyacakmış."

Yaşlı adam küçük bir kumaşa sardığı objeyi cebinden çıkarmayı başardı ve Almanca bir şeyler geveleyerek kucağıma bıraktı.

"Ailesine yaptığın iyilikler için sana teşekkür ediyor. Senin çok iyi bir kadın olduğunu, kendi gelinleri gibi gördüğünü söylüyor…" Mueller titreyen elleriyle kumaşı açtı ve kelimeler Grey'in ağzında kalakaldı.

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Ama istemsizce bir hareket yapmış olmalıyım ki obje kucağımdan kayıp yere düştü: Ucunda gümüş bir süs takılı

olan bir tutam gri saç yere saçıldı. Onunla birlikte deri bir kese ve kana bulanmış ağaçkakan tüyü de…

Mueller hâlâ bir şeyler söylüyordu, Grey de çevirmeye çalışıyordu ama kelimeleri duyamıyordum. Kulağımın içinde bir yıl önce derenin kenarında Nayawenne için çeviri yapan Gabrielle'in yumuşak sesinden duyduğum kelimeler yankılanıyordu.

Adının anlamı "Olabilir; olacaktır" idi. Şimdi olan olmuştu ve bana da teselli olarak sadece Nayawenne'nin sözleri kalmıştı: "Diyor ki kendinizi üzmemeliymişsiniz; hastalık tanrıdan gelirmiş. Sizin hatanız değilmiş."

23

24

25

29
Charnel Evleri

Jamie, köy görünmeden çok önce kokusunu almıştı. Willie onun gerildiğini gördü ve etraflarına bakıp durarak kendi eyeri üzerinde huzursuzlandı.

“Ne?” diye fısıldadı delikanlı. “Ne var?”

“Bilmiyorum.” Onları duyacak kadar yakında kimsenin olduğuna dair bir belirti olmamasına rağmen, sesi kısıktı. Atından indi, dizginleri Willie’ye uzatarak ilerideki, dibi fundalıklarla ve üzeri asmalarla kaplı bir kayayı gösterdi.

“Atları kayanın arkasına götür delikanlı,” dedi. “Orada ladin koruluğuna giden bir patika var. Ağaçların arasına gizlen ve orada beni bekle.” Genci korkutmamak için tereddüt etti, ama yapacak bir şey yoktu.

“Eğer hava kararana dek dönmezsem,” dedi, “Çek git. Sabahı bekleme; az evvel geçtiğimiz küçük akarsuya geri git, soluna dön ve şelale olan bir yere gelene dek ilerle. Karanlıkta bile duyarsın onu. Şelalenin ardında küçük bir mağara vardır. Kızılderililer avlanırken kullanır orayı.”

Gencin mavi gözbebeklerinin etrafında ince beyaz bir halka belirdi. Jamie ona yolu tarif ederken onu bacağından, dizinin az üstünden sıkıca tutmuştu ve uyluklarından bir titreme geçtiğini hissetti.

“Orada sabaha kadar bekle,” dedi, “ve o zamana dek yakalanmadıysan, eve git. Güneş sabah solunda, akşam sağında olsun, iki gün sonra ise işi atına bırak; onun evi kendi başına bulabileceği kadar oraya yaklaşmış olursun sanırım.”

Başka ne söyleyebileceğini düşünerek derin bir nefes aldı, ama başka bir şey yoktu.

“Tanrı seninle olsun, delikanlı.” Willie’ye olabildiğince tebessüm ederek baktı, atın sağrısına bir şaplak attı ve yanık kokusunun geldiği yere doğru döndü.

Bu köylerdeki normal ateş kokusuna benzemiyordu; Ian’ın ona anlattığı, köyün ortasındaki ateş çukurunda ağaçları tek parça halinde yaktıkları büyük tören ateşi bile değildi. Bunlar Beltane ateşinin boyunda demişti Ian; Jamie bu

ateşlerin boyunu ve sesini tanırdı. Bu çok daha büyük bir ateşti.

Büyük bir dikkatle geniş bir daire çizdi ve sonunda köyü tümüyle görebileceğini bildiği küçük bir tepeye geldi. Gerçi ormanın korunağından çıktığı andan itibaren görmüştü. Döne döne yükselen gri duman kütleleri, köydeki uzun evlerin tümünün arasından yükseliyordu.

Kahverengi koyu bir duman tabakası, göz görebildiğince ormanın üzerinde uzanıp gidiyordu. Hızlıca nefes aldı, öksürdü ve hemen şalını ağzıyla burnuna kapattı, boşta kalan eliyle de haç çıkardı. Daha önce yanmış insan eti kokusu duymuştu; Culloden'daki cenaze ateşlerinin anısı her yanının buz gibi terlemesine neden oldu.

Ruhu aşağıdaki perişanlık karşısında kuşkuyla dolmuştu, aşağıdaki yıkıntıların arasında bir yaşam belirtisi bulmak için dikkatle göz gezdirdi. Kararmış evlerin arasında, rüzgârla sessizce savrulan duman dışında hareket eden bir şey yoktu. Güneyden gelip baskın yapan Cherokee ya da Creekler miydi bunlar? Yahut kuzeydeki Algonk kabilelerinin kalıntılarından olan Nanticokelar ya da Tuteloeler mi?

Ani bir rüzgâr yüzüne kömürleşmiş insan eti kokusu vurdu. Eğilip kustu, yakılan çiftçilerin ve öldürülen ailelerinin kemiklerine dek işlemiş hatırasından kurtulmaya çalışıyordu. Doğrulup ağzını koluyla silerken uzaktan bir kopek havlaması duydu.

Döndü ve hızlıca yokuş aşağı, sese doğru ilerledi, kalbi hızla atıyordu. Akıncılar köpeklerle gelmezdi. Eğer katliamdan kurtulanlar varsa, köpekler onlarla olmalıydı.

Yine de seslenmeye cesaret edemeden, oldukça sessizce ilerledi. Bu ateş bir günden daha kısa süredir yanıyordu; duvarların yarısı hâlâ ayaktaydı. Ateşi yakan her kimse şüphesiz yakınlardaydı.

Onu bir kopek karşıladı. Büyük sarı bir kırmaydı; Ian'ın arkadaşlarından Onakara'nın köpeğine benziyordu. Kendi bölgesinin dışında olduklarından, köpek ona ne havladı ne de üstüne koştu; onun yerine bir çam ağacının gölgesinde durarak kulakları aşağıda, sessizce hırladı. Jamie sıkılı yumruğunu ileride tutarak yavaşça ona doğru yürüdü.

"*Balach math*," diye mırıldandı köpeğe. "Dur orada. Senin insanların nerede?"

Köpek hırlamaya devam ederek burnunu uzattı ve kendisine uzatılan eli kokladı. Burun delikleri seğirdi ve kokuyu tanıyınca biraz sakinleşti.

Jamie görmeksizin bir insanın varlığını hissetti ve köpeğin sahibiyle göz

göze geldi. Onakara'nın yüzü boyalıydı, yüzü saçlarından çenesine doğru inen ince çizgilerle kaplıydı ve bu çizgilerin ardındaki gözleri ölü gibiydi.

"Bunu hangi düşman yaptı?" diye sordu Jamie, tutuk Tuscaroracasıyla. "Amcan hâlâ hayatta mı?"

Onakara cevap vermeden döndü ve peşinde köpeğiyle ormana geri döndü. Jamie peşlerinden gitti ve yarım saatlik yürüyüş sonunda hayatta kalanların geçici olarak kurduğu küçük bir kampa ulaştı.

Kamptan geçerken tanıdığı yüzlerle karşılaştı. Bazıları onun varlığını zorlukla algıladı; diğerleri onun da çok iyi bildiği uzaklardaki bir yere, umutsuzluk ve çaresizliğin sonsuz manzarasına dikmişti gözlerini.

Bunu daha önce de görmüştü, savaş ve cinayetin hayaletleri o yürürken ayaklarına takıldı. İskoçya'da gördüğü genç bir kadın, dumanı tüten evinin önünde, ayaklarının dibinde kocasının cesediyle oturuyordu; gözlerindeki şaşkın bakış, ilerideki çınar ağacının dibindeki genç Kızılderili kadınınkilerle aynıydı.

Yine de yavaşça burada bir şeyin farklı olduğunun anladı. Açıklık Kızılderili çadırlarıyla doluydu; meydanın kenarında ise bohçalar yığılmıştı, ağaçların arasına ise atlar ve midilliler bağlanmıştı. Bu insanlar hayatlarını kurtarmak için kaçıyor gibi durmuyorlardı. Dünyevi mallarının çoğunu düzgünce paketleyerek yanlarında getirdikleri tertipli bir geri çekilmeydi. Tanrı aşkına, Anna Ooka'ya ne olmuştu bugün böyle?

Nacognaweto, meydanın öbür yanındaki çadırlardan birindeydi. Onakara çadırın giriş kapısını kaldırıp başıyla Jamie'ye içeri girmesini işaret etti.

Jamie içeri girince Nacognaweto'nun gözlerinde bir kıvılcım çaktı, ama onun yüzünü görünce yaşlı adamın bakışları yeniden acıyla gölgelendi. Şef bir anlığına gözlerini kapadı, sonra kendine hâkim bir şekilde onları yeniden açtı.

"İyileştiren kadınla ve evinde oturduğum kadınla karşılaşmadın mı?"

Kızılderili geleneklerine göre, törenler dışında birinin gerçek ismini yüksek sesle söylemek kabalıktı, Jamie onun Gabrielle ve yaşlı Nayawenne'yi kastettiğini anlamıştı. Diğerinin geriye kalan son umudunu yok ettiğini bile bile başını salladı. Sonra kemerinden brendi matarasını çıkardı ve iyi haberler getiriyor olmamanın özrüyle sessizce matarayı uzattı.

Nacognaweto bunu kabul etti ve başının bir hareketiyle bir kadın çağırdı, kadın çadırın gerisindeki bohçaların birinden sukabağından yapılmış bir kap çıkarıp getirdi. Kızılderili, bir İşkoç'u yere serecek miktarda içkiyi kaba döktü

ve kabı Jamie’ye uzatmadan önce kana kana içti.

Jamie kibarlığından küçük bir yudum aldı ve kabı geri uzattı. Doğrudan ziyaret sebebinden bahsetmek kibarca değildi fakat boş lafla kaybedecek vakti yoktu ve karşıdakinin de buna gönlü olmadığını görebiliyordu.

“Neler oldu?” diye sordu açıkça.

Nacognaweto, “Hastalık,” diye usulca cevapladı. Gözleri brendiden yaşarmıştı. “Lanetlendik.”

Alınan brendi yudumları arasında hikâye ağır aksak ilerledi. Kızamık köye ulaşmış ve bir yangın gibi yayılmıştı. İlk hafta içinde insanların dörtte biri ölmüştü; şimdi ise ancak dörtte biri hayattaydı.

Hastalık başladığında, Nayawenne ölüler için şarkı söylemeye başlamıştı. Daha fazla insan öldüğündeyse ormana gidip… Jamie’nin Tuscaroracası kelimeleri anlamaya yetmiyordu. Bir muska, bir bitki mi diye düşündü. Ya da belki onlara ne yapacaklarını söylemek, bu lanetin başlarına neden geldiğini ya da onları lanetleyen düşmanlarının adını öğrenebilmek için bir görü görme niyetindeydi. Gabrielle ve Berthe de onunla gitmişlerdi - çünkü o yaşlıydı ve tek başına gitmemeliydi - ve üçü de geri gelmemişti.

Nacognaweto oturduğu yerde hafifçe sallanıyordu, içki dolu kabı elinde sımsıkı tutuyordu. Kadın onun üstüne eğilip kabı almaya kalktı ama o kadını kenara itti, kadın da onu rahat bıraktı.

Kadınları aramışlardı, ama hiç iz yoktu. Belki saldırıya uğramışlar, belki onlar da hastalanıp ormanda ölmüşlerdi. Ama köyün onlar adına konuşacak bir şamanı yoktu ve tanrılar da onları dinlemiyordu.

“Lanetlendik.”

Nacognaweto’nun sözleri ağzında yuvarlanmaya başlamıştı, elindeki kap ise sallanıp duruyordu. Kadın onun gerisinde dizüstü çöktü ve ellerini omuzlarına koyarak onu doğrulttu. “Ölüleri evlerinde bıraktık ve onları ateşe verdik,” dedi kadın Jamie’ye. Onun gözleri de üzüntüyle kararmıştı, ama yine de içlerinde bir miktar ışık vardı. “Şimdi kuzeye, Oglanethaka’ya gideceğiz.” Elleri Nacognaweto’nun omuzlarında sıkılaştı ve Jamie’ye başıyla işaret etti. “Sen git artık.”

Gitti, mekândaki yas, tıpkı giysileriyle saçına işleyen is gibi işlemişti içine. Kömürleşmiş kalbinden bir küçük bencillik filizi yeşillendi ve bu acının - bu seferlik - ona ait olmamasıyla rahatladı. Onun kadını hâlâ hayattaydı, çocukları güvendeydi.

Gökyüzüne baktı ve batmakta olan güneşin duman kütlesindeki yansımasını gördü. Atının tırısını milleri yutan türden bir koşuya çevirdi. Fazla vakit yoktu, gece çöküyordu.